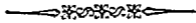

॥ श्रीः ॥

श्रीव्यासप्रणीतब्रह्मसूत्राणि ।

गोविन्दानन्दकृतरत्नप्रभाभासितेन

श्रीशङ्कराचार्यकृत-

शारीरकनाम्ना भाष्येण

संयुतानि

तत्र

टिप्पणीसमेतोयं तृतीयोऽध्यायः

चतुरध्यायात्मकस्य सर्वस्य ग्रन्थस्य मूल्यं दश (१०) रूपकाः

(अयं ग्रन्थः १०६७ तम ख्रिष्टाब्दिक २५ तम-
राजशासनानुसारेण राजपटारूढीकृतः)

श्रीकृष्णदासात्मजो गङ्गाविष्णुः

श्रीवेङ्कटेश्वरमुद्रालयम्

मुम्बय्याम्

ॐ परमात्मने नमः ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः

प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥

द्वितीयेऽध्याये स्मृतिन्यायविरोधो वेदान्त-
विहिते ब्रह्मदर्शने परिहृतः परपक्षाणां चानपे-
क्षत्वं प्रपञ्चितं, श्रुतिविप्रतिषेधश्च परिहृतः, त-
त्र च जीवव्यतिरिक्तानि तत्त्वानि जीवोपकर-
णानि ब्रह्मणो जायन्त इत्युक्तं । अथेदानीमु-
पकरणोपहितस्य जीवस्य संसारगतिप्रकारस्त-
दवस्थान्तराणि ब्रह्मसतत्त्वं विद्याभेदाभेदौ गु-
णोपसंहारानुपसंहारौ सम्यग्दर्शनात् पुरुषार्थ-

ॐ ब्रह्मणे नमः ।

यं हि वैराग्यसम्पन्नास्तत्त्वमर्थविवेकिनः ॥

लभन्ते साधनैर्दान्तासं सीतानायकं भजे ॥ १ ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥
पृत्तमनूय तृतीयाध्यायार्थमाह ॥ द्वितीय इत्यादिना ॥ अविरोधे वेदा-
न्तार्थे तज्ज्ञानसाधनचिन्तावसर इत्यनयोर्हेतुहेतुमद्भावः । लिङ्गोपा-
धिसिद्धौ तदुपहितजीवसंसारचिन्तेति पादयोरपि तद्भावसङ्गतिः ।
अत्र प्रथमपादे वैराग्यं । द्वितीये स्वप्रायवस्थोक्ता त्वंपदार्थो ब्रह्मतत्त्वं
चोच्यते । तृतीये वाक्यार्थस्वदर्थमुपासनाश्च विचार्यन्ते । चतुर्थपादा-

सिद्धिः सम्यग्दर्शनोपायविधिप्रभेदो मुक्तिफलानियमश्चेत्येतदर्थजातं तृतीयेऽध्याये चिन्तयिष्यते प्रसङ्गागतं च किमप्यन्यत् । तत्र प्रथमे तावत् पादे पञ्चाग्निविद्यामाश्रित्य संसारगतिप्रभेदः प्रदर्शयते, वैराग्यहेतोस्तस्माज्जुगुप्सेतेति चान्ते श्रवणात् । जीवो मुख्यप्राणसचिवः सेन्द्रियः समनस्को विद्याकर्मपूर्वप्रज्ञापरिग्रहः पूर्वदेहं विहाय देहान्तरं प्रतिपद्यत इत्येतदवगतं । 'अथैनमेते प्राणा अभिसमायन्ति' इत्येवमादेः 'अन्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते' इ-

धमाह ॥ सम्यग्दर्शनादिति ॥ दर्शनोपायाः संन्यासादयः । मुक्तिरूपफलस्य स्वर्गवत् तारतम्यनियमाभावः एकरूपत्वमिति यावत् । प्रसङ्गागतं देहात्मदूषणं । पञ्चसु द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोपित्स्वग्नित्वध्यानं पञ्चाग्निविद्या । यस्मात् कर्मणा गत्यागतिरूपोऽनर्थस्वस्मात् कर्मफले जुगुप्सां घृणां विरक्तिं कुर्वतीति पञ्चाग्निविद्योपसंहारे श्रवणाद्वैराग्यार्थं प्रदर्शयते इत्यन्वयः । शास्त्रादिसूत्रे नित्यानित्यविवेकरतं वैराग्यमुक्तं दृष्टं तद्दार्ढ्यं गत्यागतिकेशाभावनादृतं तदुच्यत इत्यपौरुष्यं । अधिकरणविषयमाह ॥ जीव इति ॥ अविद्या प्रसिद्धा । विद्येति पाठे उपासना ग्राह्या । कर्म धर्माधर्माख्यं, पूर्वप्रज्ञा जन्मान्तरसंस्कारः । अध मरणकाले प्राणा हृदये जीवेनैकीभवन्तीत्यर्थः । रूपं शरीरं, पञ्चीकृतभूतभागाः उत्तरदेहपरिणामिनो भूतसूक्ष्मा वेदान्तार्थज्ञानसाधनविचारत्वात् सर्वाधिकरणानां, श्रुतिशास्त्राध्यापसङ्गतयः वैराग्यफलकत्वादेतत्पादसङ्गतिः । पूर्वाधिकरणे व्यवहारार्थं प-

त्येवमन्तात् संसारप्रकरणस्थाच्छब्दात्, धर्मा-
 धर्मफलोपभोगसम्भवाच्च । स किं देहवीजैर्भू-
 तसूक्ष्मैरसम्परिष्वक्तो गच्छति आहोस्वित् स-
 म्परिष्वक्त इति चिन्त्यते । किन्तावत् प्राप्तं अस-
 म्परिष्वक्त इति । कुतः, करणोपादानवद्भूतोपा-
 दानस्याश्रुतत्वात् । 'स एतास्तेजोमात्राः सम-
 भ्याददानः' इत्यत्र तेजोमात्राशब्देन करणाना-
 मुपादानं सङ्कीर्तयति, वाक्यशेषे चक्षुरादिसङ्की-
 र्तनात् । नैवंभूतमात्रोपादानसङ्कीर्तनमस्ति सु-
 लभाश्च सर्वत्र भूतमात्राः, यत्रैव देह आरब्ध-
 व्यस्तत्रैव सन्ति ततश्च तासां नयनं निष्प्रयो-
 जनं, तस्मादसम्परिष्वक्तो यातीत्येवं प्राप्ते पठ-

ञ्चीकरणमुक्तं स व्यवहारोऽत्र निरूप्यत इति फलफलिभावोऽवान्तर-
 सङ्गतिः । अत्र पूर्वपक्षे निराश्रयप्राणगत्यभावात् न वैराग्यं सिध्यति,
 भूताश्रयप्राणगतैर्वैराग्यमिति फलभेदः । तेजोमात्राश्चक्षुरादयः, पश्य-
 ति जिघ्रतीति वाक्यशेषात् । आपः पञ्चस्वप्निषु हुताः पञ्चम्यामाहुतौ
 हुतायां यथा पुरुषशब्दवाच्याः पुरुपात्मना परिणमन्ते तथा किं त्वं
 वेत्येति श्वेतकेतुं प्रति राज्ञः प्रवाहणस्य प्रश्नः, तस्य चोत्तराज्ञाने त-
 त्पितरं प्रति राजोवाचा 'सौ वाव लोको गौतमाग्निखत्र श्रद्धाख्या
 आपः आहुतिः पर्जन्याग्नौ सोमरूपा इह स्रुवग्निहोत्रे श्रद्धया हुता,
 दध्यादिरूपा आपो यजमानसंलग्नाः स्वर्गं लोकं प्राप्य सोमाख्यादि-
 व्यदेहात्मना स्थिताः कर्मान्ते हुताः पर्जन्ये हूयन्ते ततो वृष्टिरूपाः
 पुथिव्यां अन्नरूपाः पुरुषे रेतोरूपाः योषिति हुताः आपः पुरुषशब्द-

व्याचार्यः । तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्व-
क्त इति । तदन्तरप्रतिपत्तौ देहात् देहान्तरप्र-
तिपत्तौ देहवीजैर्भूतसूक्ष्मैः सम्परिष्वक्तो रंहति
गच्छतीत्यवगन्तव्यं । कुतः प्रश्ननिरूपणाभ्यां
। तथाहि प्रश्नः 'वेत्थ यथा पञ्चम्यामाहुता-
वापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति । निरूपणं
च प्रतिवचनं द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोपित्सु प-
ञ्चस्वप्निषु श्रद्धासोमवृष्ट्यन्नरेतोरूपः पञ्चाहु-
तीदर्शयित्वा 'इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पु-
रुषवचसो भवन्ति' इति । तस्माद्द्विः परिवेष्टि-
तो जीवो रंहति व्रजतीति गम्यते । नन्वन्या श्रु-
तिः जलूकावत् पूर्वदेहं न मुञ्चति यावन्न देहान्त-
रमाक्रमतीति दर्शयति इति । 'तद्यथा तृणज-
लायुकेति तत्राप्यपरिवेष्टितस्यैव जीवस्य कर्मो-
पस्थापितप्रतिपत्तव्यदेहविषयभावनादीर्घाभा-

वाच्याः पुमात्मका भवन्ति' इति निरूपणं कृतं । नन्वेतदेहं त्यक्त्वा-
ऽद्विः सह गतस्य पश्चाद्देहान्तरप्राप्तिरित्ययुक्तं । यथा तृणजलौका
तृणान्तरं गृहीत्वा पूर्वतृणं त्यजति तथा जीवो देहान्तरं गृहीत्वा पू-
र्वदेहं त्यजतीति श्रुतिविरोधादिति शङ्कते ॥ नन्वन्येति, ॥ इहैव क-
र्मापत्तभाविदेहं देवोऽहमित्यादिभावनया गृहीत्वा पूर्वदेहं त्यजतीति
श्रुत्यर्थः, अतो न विरोधः इति समाधत्ते ॥ तत्रापीति ॥ भावनाया
दीर्घभावो भाविदेहविषयत्वं । वटाकाशयदुपहितो जीवः सूक्ष्मोपा-

वमात्रं जलूकयोपमीयत इत्यविरोधः । एवं श्रु-
त्युक्ते देहान्तरप्रतिपत्तिप्रकारे सति याः पुरुष-
मतिप्रभवाः प्रकल्पनाः व्यापिनां करणानामा-
त्मनश्च देहान्तरप्रतिपत्तौ कर्मवशात् वृत्तिला-
भस्तत्र भवति केवलस्यैव चात्मनो वृत्तिलाभ-
स्तत्र भवति इन्द्रियाणि तु देहवदभिनवान्येव
तत्रतत्र भोगस्थाने उत्पद्यन्ते मन एव वा के-
वलं भोगस्थानमभिप्रतिष्ठते जीव एव वोत्प्लुत्य
देहाद्देहान्तरं प्रतिपद्यते शुक इव वृक्षाद् वृक्षा-
न्तरमित्येवमाद्याः ताः सर्वा एवानादर्तव्याः,
इति विरोधात् ॥ १ ॥

ननुदाहताभ्यां प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां केवला-
भिरद्भिः सम्परिष्वक्तो रंहतीति प्राप्नोति, अप्श-
ब्दश्रवणसामर्थ्यात्, तत्र कथं सामान्येन प्रति-
ज्ञायते सर्वैरेव भूतसूक्ष्मैः सम्परिष्वक्तो रंहती-
त्यत उत्तरं पठति ॥

धिगत्या लोकान्तरं गच्छतीति पञ्चाग्निश्रुत्युक्तः प्रकारस्त्रिरोधादन्याः
कल्पनाः सर्वा अनादर्तव्या इत्यन्वयः । साङ्ख्यकल्पनामाह ॥ व्या-
पिनामिति ॥ सुगतकल्पनामाह ॥ केवलस्येति ॥ निर्विकल्पकज्ञा-
नसन्तानरूपस्यात्मनो देहान्तरे शब्दादिसविकल्पकज्ञानाख्यवृत्तिला-
भो भवतीत्यर्थः काणादकल्पनामाह ॥ मन इति ॥ देहान्तरं प्रति
मनोमात्रं गच्छति, इन्द्रियाणि तु नूतनान्येवारभ्यन्ते । दिगम्बरक-
ल्पनामाह ॥ जीव इति ॥ १ ॥

व्यात्मकत्वात् तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

तुशब्देन चोदितामाशङ्कामुच्छिनत्ति । व्यात्मिका ख्यापः त्रिवृत्करणश्रुतेः । तास्वारम्भिकास्वभ्युपगतास्वितरदपि भूतद्वयमवश्यमभ्युपगन्तव्यं भवति । व्यात्मकश्च देहस्त्रयाणामपि तेजोऽवन्नानां तस्मिन् कार्योपलब्धेः, पुनश्च व्यात्मकस्त्रिधातुकत्वात् त्रिभिर्वातपित्तश्लेष्मभिः । न भूतान्तराणि स प्रत्याख्यायकेवलाभिरद्भिरारब्धुं शक्यते । तस्मात् भूयस्त्वापेक्षोऽयमापः पुरुषवचस इति प्रश्नप्रतिवचनयोरपूशब्दो न कैवल्यापेक्षः, सर्वदेहेषु हि रसलोहितादिद्रवभूयस्त्वं दृश्यते । ननु पार्थिवो धातुर्भूयिष्ठो देहेषूपलक्ष्यते, नैष दोषः, इतरापेक्षयाऽपां बाहुल्यं भविष्यति । दृश्यते च शुक्रशोणितलक्षणेऽपि देहबीजे द्रवबाहुल्यं । कर्म च निमित्तकारणं, देहान्त-

ननु पाकस्वेदगन्धरूपकार्यत्रयोपलब्धेरव्यात्मको देह इत्ययुक्तं प्राणावकाशयोरप्युपलब्ध्या देहस्य पञ्चभूतात्मत्वादित्यरुच्या व्याख्यान्तरमाह ॥ पुनश्चेति ॥ देहधारकत्वाद्वातयो वातादयस्त्रिधातुत्वाऽव्यात्मक इत्यन्वयः । देहस्य केवलान्तत्वे वातं पित्तञ्च वायव्यं तैजसं न स्यातामिति भावः । पृथिवीतरभूतापेक्षयापां बाहुल्यं । किञ्च देहनिमित्तानां कर्मणामप्यबाहुल्यात्ताभिर्भूतान्तराण्युपलक्ष्यन्त इत्याह ॥ कर्म चेत्यादिना ॥ २ ॥

रारम्भे कर्माणि चाग्निहोत्रादीनि सोमाज्यप-
यः प्रभृतिद्रवद्रव्यव्यपाश्रयाणि। कर्मसमवायि-
न्यश्रयापः श्रद्दाशब्दोदिताः सहकर्मभिर्द्युलोका-
ख्येऽग्नौ हूयन्त इति वक्ष्यति, तस्मादप्यपां वा-
हुल्यप्रसिद्धिः। बाहुल्याच्चाप्शब्देन सर्वेषामेव
देहबीजानां भूतसूक्ष्माणामुपादानमिति निर-
वद्यम् ॥ २ ॥

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

प्राणानां च देहान्तरप्रतिपत्तौ गतिः श्राव्य-
ते। 'तमुक्कामन्तं प्राणोऽनूत्कामति प्राणमनूत्का
मन्तं सर्वे प्राणा अनूत्कामन्ति' इत्यादिश्रुति-
भिः। सा च प्राणानां गतिराश्रयमन्तरेण न स-
म्भवतीत्यतः प्राणगतिप्रयुक्तानां तदाश्रयभूता-
नामपामपि भूतान्तरोपसृष्टानां गतिरवगम्यते।
न हि निराश्रयाः प्राणाः क्वचिद्गच्छन्ति तिष्ठन्ति
वा, जीवतोऽदर्शनात् ॥ ३ ॥

अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न

भाक्तत्वात् ॥ ४ ॥

स्यादेतत्, नैव प्राणा देहान्तरप्रतिपत्तौ स-
उत्क्रान्तौ प्राणा देहबीजपञ्चभूताश्रयाः प्राणत्वाज्जीवद्देहस्थप्रा-
णवदित्याह ॥ प्राणगतेऽत्रेति ॥ ३ ॥

ह जीवेन गच्छन्ति, अग्न्यादिगतिश्रुतेः । तथाहि श्रुतिः मरणकाले वागादयः प्राणाः अग्न्यादीन् देवान् गच्छन्तीति दर्शयति 'यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याऽग्निं वागप्येति वातं प्राणः' इत्यादिनेति चेन्न, भाक्तत्वात् । वागादीनामग्न्यादिगतिश्रुतिर्गौणी लोमसु केशेषु चादर्शनात् । 'ओषधीर्लोमानि वनस्पतीन् केशाः' इति हि तत्राम्नायते । न हि लोमानि केशाश्चोष्ण्योपधीर्वनस्पतींश्च गच्छन्तीति सम्भवति । न च जीवस्य प्राणोपाधिप्रत्यारुह्याने गमनमवकल्पते, नापि प्राणैर्विना देहान्तर उपभोग उपपद्यते, विस्पष्टञ्च प्राणानां सह जीवेन गमनमन्यत्र श्रावितं, अतो वागाद्यधिष्ठात्रीणां अग्न्यादिदेवतानां वागाद्युपकारिणीनां मरणकाल उपाकारनिवृत्तिमात्रमपेक्ष्य वागादयोऽग्न्यादीन् गच्छन्तीत्युपचर्यते ॥ ४ ॥

प्राणानां गतिरसिद्धेत्पाशङ्क्य निषेधति ॥ अग्न्यादीति ॥ अदर्शनादोपधिवनस्पतिगमनस्येति शंभः । लोमान्यपि यन्तीत्यर्थः । प्राणानामग्न्यादिषु लयस्य मुख्यत्वे जीवस्य गतिभोगयोगयोरयोगात् सर्वे प्राणा अनूत्कामन्तीति विस्पष्टश्रुतेर्लोमादिगौणलयपाठाच्च गौणत्वमित्यर्थः ॥ ४ ॥

प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव द्युपपत्तेः ॥ ५ ॥

स्यादेतत्, कथं पुनः पञ्चम्यामाहुतौ आपः पुरुषवचसो भवन्तीत्येतन्निर्धारयितुं पार्थते यावता नैव प्रथमेऽग्नावपां श्रवणमस्ति । इह हि द्युलोकप्रभृतयः पञ्चान्नयः पञ्चानामाहुतीनामाधारत्वेनाधीताः, तेषां च प्रमुखे “असौ वाव लोको गौतमाग्निः” इत्युपन्यस्य ‘तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति’ इति श्रद्धा हौम्यद्रव्यत्वेनावेदिताः, न तत्रापि हौम्यद्रव्यतया श्रुताः । यदि नाम पर्जन्यादिषु उत्तरेषु चतुर्ष्वग्निष्वपां हौम्यद्रव्यता परिकल्प्येत परिकल्पतां नाम, तेषु होतव्यतयोपात्तानां सोमादीनामवहुलत्वोपपत्तेः । प्रथमे त्वग््नौ श्रुतां श्रद्धां परित्यज्याश्रुता आपः परिकल्प्यन्त इति साहसमेतत् ।

भूतान्तरयुक्तानामपाङ्गतिमुक्त्वा पुरुषवचस्त्वं तासामाक्षिप्य समाधत्ते ॥ प्रथम इति ॥ ननु प्रथमपदं व्यर्थं उत्तराग्निष्वप्यपामश्रवणादित्याशङ्क्य सोमवृष्ट्यन्तरेतसामत्रूपत्वादुत्तरत्र तासां श्रवणमस्ति । न प्रथम इत्याह ॥ यदि नामेति ॥ पञ्चाग्निष्वपामाहुतित्वे सिद्धे तासां पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचस्त्वं भवेन्न तत्सिद्धं प्रथमाग््नौ तासामनाहुतित्वादिति शङ्कार्थः । एवं हि श्रद्धाशब्देनापां ग्रहे सति प्रश्नोत्तरोपसंहा-

श्रद्धा च नाम प्रत्ययविशेषः प्रसिद्धिसामर्थ्यात् । तस्माद्युक्तः पञ्चम्यामाहुतौ अपां पुरुषभा-
 व इति चेन्नैप दोषः । हि यतस्तत्रापि प्रथमेऽग्नौ-
 ता एवापः श्रद्धाशब्देनाभिप्रेयन्ते । कुतः, उप-
 पत्तेः । एवं त्वादिमध्यावसानसंगानादनाकुल-
 मेतदेकवाक्यमुपपद्यते, इतरथा पुनः पञ्चम्या-
 माहुतावपां पुरुषवचस्त्वप्रकारे पृष्ठे प्रतिवचना-
 वसरे प्रथमाहुतिस्थाने यद्यनपो हैम्यद्रव्यं
 श्रद्धां नामावतारयेत् ततोऽन्यथा प्रश्नोऽन्यथा
 प्रतिवचनमित्येकवाक्यता न स्यादिति तु पञ्च-
 म्यामाहुतावपाः पुरुषवचसो भवन्तीति चोप-
 संहरन्नेतदेव दर्शयति । श्रद्धाकार्यं च सोमरु-
 ष्यादिस्थूलीभवद्वहुलं लक्ष्यते सा च श्रद्ध-
 या अश्वे युक्तिः । कारणानुरूपं हि कार्यं भवति
 । न च श्रद्धारूयः प्रत्ययो मनसो जीवस्य वा

राणां संगानादेकार्थत्वादेकवाक्यतोपपद्यते, अग्रहे चतुर्ष्वग्निष्वेवापा-
 माहुतित्वाच्चतुर्ध्यामाहुताविति वाच्यं, अतः प्रश्नोपसंहारयोः पञ्चम्या-
 मिति श्रवणात् प्रथमाग्नावप्याप एव ग्राह्या इति समाधानार्थः । अनपः
 अतोऽन्यत एतदेवेति श्रद्धाशब्दस्याप्यपत्वं दर्शयतीत्यर्थः । उपपत्ते-
 रित्यस्यार्थान्तरमाह ॥ श्रद्धाकार्यमिति ॥ तस्याः श्रद्धाहुतेः सोमः
 सम्भयतीत्यादिना श्रद्धासोमादीनां पूर्वपूर्वपरिणामत्वं श्रुतं ततो द्रव-
 परिणामत्पान् श्रद्धाया अन्यं प्रत्ययात्मकमुस्यश्रद्धाया आहुतित्वायो-

धर्मः सन् धर्मिणो निष्कृष्य होमायोपादातुं श-
क्यते पश्वादिभ्य इव हृदयादीनीत्याप एव श्र-
द्दाशब्दा भवेयुः श्रद्दाशब्दश्चाप्सूपपद्यते, वै-
दिकप्रयोगदर्शनात् “श्रद्दा वा आपः” इति ।
तनुत्वं च श्रद्दासारूप्यं गच्छन्त्यापो देहबीज-
भूता इत्यतः श्रद्दाशब्दाः स्युः, यथा सिंहपरा-
क्रमो नरः सिंहशब्दो भवति । श्रद्दापूर्वककर्मस-
मवायाच्चाप्सु श्रद्दाशब्द उपपद्यते मञ्चशब्द
इव पुरुषेषु । श्रद्दाहेतुत्वाच्च श्रद्दाशब्दोपपत्तिः
“आपो हास्मै श्रद्दां संनमन्ते पुण्याय कर्मणे”
इति श्रुतेः ॥ ५ ॥

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां
प्रतीतेः ॥ ६ ॥

अथापि स्यात् प्रश्नप्रतिवचनाभ्यामापः श्र-
द्दादिक्रमेण पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषाकारं प्रतिप-

गात्रेत्यर्थः । श्रद्दाशब्दस्याप्सु सूक्ष्मत्वगुणेन वृत्तिमुक्त्वा लक्षणां यक्तुं
श्रद्दाया अग्निरेव कर्मयोगित्वं हेतुत्वं वा सम्बन्धमाह ॥ श्रद्दापूर्वकेति ॥
अस्मै यजमानाय । स्नानार्थमापः श्रद्दां संनमन्ते जनयन्तीति श्रु-
त्यर्थः ॥ ५ ॥

अपां गतिमुपेत्याग्निः सह जीवानां गतिमाक्षिप्य समाधत्ते ॥ अ-
धापीत्यादिना ॥ युलोकाग्नी श्रद्दाहुतेः सोमो राजा सम्भवतीत्युक्त्वा वा-

द्येन्न तु तत्सम्परिष्वक्ता जीवा रंहैयुः, अश्रुत-
त्वात् । नद्यत्रापामिव जीवानां श्रावयिता क-
श्चिच्छब्दोऽस्ति । तस्माद्रंहति सम्परिष्वक्त इत्य-
युक्तमिति चेत्, नैष दोषः । कुतः इष्टादिकारिणां
प्रतीतेः । अथ “ये इमे ग्रामे इष्टापूरुते दांतुमित्यु-
पासतेते धूममभिसम्भवन्ति” इत्युपक्रम्येष्टादि-
कारिणां धूमादिना पितृयानेन पथा चन्द्रमार्तिं
कथयति “आकाशाच्चन्द्रमसमेव सोमो राजा”
इति त एवेहापि प्रतीयते कस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ दे-
वाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेः सोमो राजा स-
म्भवति” इति श्रुतिसामान्यात् । तेषां चाग्निहो-
त्रदर्शपूर्णमासादिकर्मसाधनभूता दधिपयःप्रभृ-
तयो द्रवद्रव्यभूयस्त्वात् प्रत्यक्षमेवापः सन्ति
ता आहवनीये हुताः सूक्ष्मा आहुत्योऽपूर्वरूपाः
सत्यस्तानिष्टादिकारिण आश्रयन्ति । “तेषां च
शरीरं नैधनेन विधानेनान्त्येऽग्नावृत्विजो जु-
ह्वत्यसौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेति” । तत-

न्पशेपे धूमादिमार्गेण आकाशाच्चन्द्रमसं प्राप्ता इष्टादिकारिण एव सो-
मो राजेत्युक्ताः अतः सोमराजशब्दसामान्यादिष्ट्यादिकारिणां जीवानां
श्रद्धाराधिताग्निः सह गतिरिह श्रद्धाहुतिवाक्ये प्रतीयत इत्यर्थः । ते-
षां सूक्ष्माभिर्द्रव्यापूर्वरूपाभिः पञ्चोरुताभिरग्निः सम्बन्धं वदन्सहगतिं
यिष्यतीति ॥ तेषां चाग्निहोत्रेति ॥ निधनं मरणं, तन्निमित्तकमन्त्ये-

स्ताः श्रद्धापूर्वककर्मसमवायिन्यः आहुतिमय्य
 आपोऽपूर्वरूपाः संत्यस्तानिष्टादिकारिणो जी-
 वान् परिवेष्ट्यामुं लोकं फलदानाय नयन्तीति
 यत्तदत्र जुहोति नाभिधीयते श्रद्धां जुह्वतीति ।
 तथा चाऽग्निहोत्रे पट्प्रश्नीनिर्वचनरूपेण वाक्य-
 शेषेण “ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतः” इत्ये-
 वमादिनाऽग्निहोत्राहुत्योः फलारम्भाय लोका-
 न्तरप्राप्तिर्दर्शिता । तस्मादाहुतिमयीभिरद्भिः
 सम्परिष्वक्ता जीवा रंहन्ति स्वकर्मफलोपभो-
 गायेति श्लिष्यते ॥ ६ ॥

कथं पुनरिदमिष्टादिकारिणां स्वकर्मफलोप-
 भोगाय रंहणं प्रतिज्ञायते, यावता तेषां धूमाप्र-
 तीकेन वर्त्मना चन्द्रमसमधिरूढानामन्नभावं

ष्टिविधानं, असौ यजमानः, स्वर्गाय गच्छत्विति मन्त्रार्थः । हुतद्रव्य-
 रूपाणामपां गमने श्रुत्यन्तरमाह ॥ तथा चेति ॥ अग्निहोत्रप्रकरणे
 जनकेन याज्ञवल्क्यं प्रति ‘नन्वेवैनयोः सायंप्रातराहुत्योस्त्वनूत्क्रान्तिं
 न प्रतिष्ठां न तृप्तिं न पुनरावृत्तिं न लोकं प्रत्युत्थायिनं वेत्थ’ इति पद-
 प्रश्नाः कृतास्तेषां निर्वचनमपि राज्ञैव ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतः
 तेऽन्तरिक्षद्वारा दिवं गच्छतस्ते दिवमेवाहवनीयप्रतिष्ठा कुर्वते ते दिवं
 तर्पयतस्ते ततः पुनरावर्तेते ततः पृथिव्यां पुरुषे योषिति च हुते पुरुष-
 रूपेणोत्तिष्ठत इति वाक्यशेषेण कृतम् ॥ ६ ॥

सम्प्रत्युत्तरसूत्रव्यावर्त्यं शङ्कते ॥ कथमित्यादिना ॥ अत्र सोमा-
 ख्यचन्द्रस्यान्नत्वमुक्तं नेष्टादिकारिणामिति भ्रान्तिनिरासार्थं श्रुत्यन्त-

दर्शयति “एष सोमो राजा तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्ति” इति। “तं चन्द्रं प्राप्यान्नं भवन्ति तांस्तत्र देवा यथा सोमं राजानमाप्यायस्वापक्षीयस्वेत्येवमेतांस्तत्र भक्षयन्ति” इति च समानविषयं श्रुत्यन्तरं। न च व्याघ्रादिभिरिव देवैर्भक्ष्यमाणानामुपभोगः सम्भवतीत्यत उत्तरं पठति ॥

भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात् तथा हि दर्शयति ॥ ७ ॥

वाशब्दश्चोदितदोषव्यावर्तनार्थः । भाक्तमेपामन्नत्वं न मुख्यं, मुख्ये त्यन्नत्वे “स्वर्गकामो यजेत” इत्येवंजातीयकाधिकारश्रुतिरुपरुध्येत । चन्द्रमण्डले चेदिष्टादिकारिणामुपभोगो न स्यात् किमर्थमधिकारिण इष्टाद्यायासबहुलं कर्म कुर्युः । अन्नशब्दश्चोपभोगहेतुत्वसामान्यात् अनन्नेऽप्युपचर्यमाणो दृश्यते “यथा विशोऽन्नं राज्ञां पशवोऽन्नं विशाम्” इति । तस्मादिष्टस्त्रीपुत्र-

रमाह ॥ ते चन्द्रमिति ॥ यथा यज्ञे चमत्सस्यं सोममृत्विज आप्यायस्वेति क्रियावृत्तौ लोद् पुनः पुनराप्याय्य पुनः पुनरपक्षय्य भक्षयन्ति । एवं एतानिष्टादिकारिणोऽन्नरूपान् भक्षयन्ति देवा इत्यर्थः अधिक्रियते पुरुषो विधिना सम्यध्यतेऽनेनेत्याधिकारः फलकामना । शास्त्रान-

मित्रादिभिरिव गुणभावोपगतैरिष्टादिकारिभि-
 र्यत्सुखविहरणं देवानां तदेवैषां भक्षणमभिप्रेतं
 न मोदकादिवच्चर्वणं निगरणं वा । “न वै देवा अ-
 श्रन्ति न पिवन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति” इति
 देवानां चर्वणादिव्यापारं वारयति । तेषां चेष्टा-
 दिकारिणां देवान् प्रतिगुणभावोपगतानामप्यु-
 पभोग उपपद्यते राजोपजीविनामिव परिजना-
 नां, अनात्मवित्वाच्चेष्टादिकारिणां देवोपभोग्य-
 भाव उपपद्यते । तथा हि श्रुतिरनात्मविदां देवो-
 पभोग्यतां दर्शयति “अथ योऽन्यां देवतामुपा-
 स्तेऽन्योऽसाववन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा-
 पशुरेवं स देवान्” इति । स चास्मिन्नपि लोक
 इष्टादिभिः कर्मभिः प्रीणयन् पशुवद्देवानामुप-
 करोत्यमुष्मिन्नपि लोके तदुपजीवी तदादिष्टं फ-
 लमुपभुञ्जानः पशुवद्देव देवानामुपकरोतीति
 गम्यते । अनात्मवित्वात् तथा हि दर्शयति इत्य-
 स्यापरा व्याख्या । अनात्मविदो ह्येते केवलक-

र्थक्यवारणाय अन्नत्वं गौणमिति भावः । केन दोषेण तेषां देवभोग्य-
 तेत्यत आह ॥ अनात्मवित्वाच्चेति ॥ यथा पशुभोग्य एवमज्ञः सन्भे-
 दधीमान् देवानां भोग्य इत्यर्थः । आत्मशब्दस्य मुख्यत्वबलेन सूत्रांशं
 व्याख्याय प्रकृतपञ्चाग्रयः सूत्ररुतात्मत्वेनोपचरिता इति व्याख्यान्तर-
 माह ॥ अनात्मेत्यादिना ॥ विद्यास्तुत्यर्थमन्नत्वं न मुख्यमित्यत्र श्रु-

मिण इष्टादिकारिणो न ज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठा-
यिनः । पञ्चाग्निविद्यामिहात्मविद्येत्युपचरन्ति
प्रकरणात् । पञ्चाग्निविद्याविहीनत्वाच्चेदमिष्टादि-
कारिणां गुणवादेनान्नत्वमुद्गाव्यते पञ्चाग्निवि-
द्याप्रशंसायै । पञ्चाग्निविद्या इह विधित्सिता
वाक्यतात्पर्यावगमात् । तथा हि श्रुत्यन्तरं च-
न्द्रमण्डले भोगसद्भावं दर्शयति “स सोमलोके
भूतिमनुभूय पुनरावर्तते” इति । तथान्यदपि श्रु-
त्यन्तरं “अथ ये शतं पितॄणां जितलोकानामान-
न्दाः स एकः कर्मदेवानामानन्दो ये कर्मणा देव-
त्वमभिसम्पद्यन्ते” इतीष्टादिकारिणां देवैः सह
संवसतां भोगप्राप्तिं दर्शयति । एवं भाक्तत्वाद-
न्नभाववचनस्येष्टादिकारिणो जीवा रंहन्तीति
प्रतियन्ते । तस्माद्रंहति सम्परिष्वक्त इति युक्त-
मेवोक्तम् ॥ ७ ॥

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां
यथेतमनेवञ्च ॥ ८ ॥

इष्टादिकारिणां धूमादिनावर्त्मना चन्द्रमण्ड-
त्यन्तरार्थं सूत्रशेषं व्याचष्टे ॥ तथाहीति ॥ एवं गतिपर्यालोचनया वै-
राग्यमिति सिद्धम् ॥ ७ ॥

इदानीं गत्यन्तरभाषिणोमागतिं निरूपयति ॥ कृतात्यय इति ॥

लमधिरूढानां भुक्तभोगानां ततः प्रत्यवरोह आ-
 म्नायते 'तस्मिन् यावत्सम्पातमुपित्वाऽथैतमे-
 वाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते' यथेतमित्यारभ्य "याव-
 द्रमणीयचरणा ब्राह्मणादियोनिमांपद्यन्ते कंपू-
 यचरणाः श्वादियोनिम्" इति । तत्रेदं विचार्यते
 किं निरनुशया भुक्तकृत्स्नकर्माणोऽवरोहन्त्याहो-
 स्वित्सानुशयाः इति । किन्तावत् प्राप्तं निरनुश-
 या इति । कुतः यावत्सम्पातमिति विशेषणात् ।
 सम्पातशब्देनात्र कर्माशय उच्यते । सम्पतन्त्य-
 नेनास्माल्लोकादमुं लोकं फलोपभोगायेति, या-
 वत्सम्पातमुपित्वेति च कृत्स्नस्य तस्य कृतस्य
 तत्रैव भुक्ततां दर्शयति । "तेषां यदा तत्पर्यवैति"
 इति च श्रुत्यन्तरेणैष एवार्थः प्रदर्शयते । स्यादेत-
 त् यावदमुष्मिँल्लोके उपभोक्तव्यं कर्म तावदुप-
 भुङ्क्ते इति कल्पयिष्यामीति । नैवं कल्पयितुं

भोक्तव्यकर्मसमाख्यानन्तर्यमयशब्दार्थः । यथेतमित्यारभ्य श्वादियो-
 निमित्यन्तं वाक्यं यावत्तावदान्नायत इति योजना । अत्र यावत् स-
 म्पातमिति विशेषणाद्रमणीयचरणा इति वाक्याच्च संशयमाह ॥ त-
 त्रेति ॥ अनुशयः कर्म, अत्र पूर्वपक्षे कर्माभावेनागतेरनियमात् वैरा-
 ग्यादादर्थ, सिद्धान्ते कर्मसत्त्वेनागतिनियमाद्वैराग्यदादर्थमिति भेदः ।
 तेषामिष्टादिकारिणां यदा तत्कर्म पर्यवैति विपरिक्षीणं भवति तदा
 पुनरावर्तन्त इति श्रुत्यन्तरेणापि कृत्स्नकर्मणश्चन्द्रलोके भुक्तत्वमुच्यते

शक्यते यत्किञ्चेत्यन्यत्र परामर्शात् । “प्राप्या-
 न्तं कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययं तस्माच्छो-
 कात् पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे” इत्यप्यपरा
 श्रुतिः यत्किञ्चेत्यविशेषपरामर्शेन कृत्स्नस्येह
 कृतस्य कर्मणस्तत्र क्षयिततां दर्शयति । अपि च
 प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकं ।
 प्राक् प्रायणादारब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्या-
 भिव्यक्त्यनुपपत्तेः । तत्राविशेषात् यावत्किञ्चिद-
 नारब्धफलं तस्य सर्वस्याभिव्यञ्जकं, न हि सा-
 धारणे निमित्ते नैमित्तिकमसाधारणं भवितुम-
 र्हति । न ह्यविशिष्टे प्रदीपसन्निधौ घटोऽभिव्य-
 ज्यते न पट इत्युपपद्यते । तस्मान्निरनुशया अव-
 रोहन्तीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । कृतात्ययेऽनुशयवानिति ।
 येन कर्मवृन्देन चन्द्रमसमारूढाः फलोपभोगा-
 य तस्मिन्नुपभोगेन क्षयिते तेषां यदस्मयं शरीरं

इत्यर्थः । यावत् पदसङ्कोचो न युक्तः श्रुत्यन्तरविरोधादित्याह ॥ नैव-
 मिति ॥ अयं नरो यत्किञ्चिदिह लोके कर्म करोति तस्यान्तं फलं
 परलोके प्राप्य कर्मार्थं पुनरायातीति श्रुत्यर्थः । कर्माभावे श्रुतिमुक्त्वा
 युक्तिमाह ॥ अपि चेति ॥ अभिव्यक्तीः फलोन्मुपता, मरणेनाभिव्यक्त-
 स्य सर्वस्य कर्मणः परलोकभोगस्यावश्यम्भावात् कर्माभाव इत्यर्थः ।
 चरणास्यशीलमात्रादवरोह इति प्राप्ते सिद्धान्तप्रतिज्ञां व्याचष्टे ॥ येने-
 त्यादिना ॥ तत्रावरोहतां जीवानां मध्ये ये केचिदिह कर्मभूमौ रम-

चन्द्रमस्युपभोगायारब्धं तदुपभोगक्षयदर्श-
 नशोकाग्निसम्पर्कात् प्रविलीयते सवितृकिर-
 णसम्पर्कादिव हिमकरके^{काः}, हुतभुगर्चिःसम्प-
 र्कादिव घृतकाठिन्यं । ततः कृतात्यये कृत-
 स्येष्टादेः कर्मणः फलोपभोगेनोपक्षये सति
 सानुशया एवेममवरोहन्ति । केन हेतुना दृष्ट-
 स्मृतिभ्यामित्याह । तथा हि प्रत्यक्षा श्रुतिः सा-
 नुशयानामवरोहं दर्शयति “तद् य इह रमणीय-
 चरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्ये-
 रन् ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययो-
 निं वा अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह य-
 त्ते कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं वा सूकर-
 योनिं वा चाण्डालयोनिं वा” इति । चरणश-
 व्देनात्रानुशयः सूच्यते इति वर्णयिष्यते । दृ-
 ष्टश्चायं जन्मनैव प्रतिप्राण्युच्चावचरूप उप-
 भोगः प्रविभज्यमानः आकस्मिकत्वासम्भवा-

णायचरणाः पुण्यकर्माणः पुण्ययोनिभाज इति यत् अभ्याशो ह अव-
 श्यं हीत्यर्थः । कपूयं पापं । दृष्टशब्दस्य श्रुतमर्थमुक्त्वाथान्तरमाह ।
 दृष्टश्चेति ॥ पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेनेत्यादिशास्त्रेण
 सुखदुःखयोर्धर्माधर्महेतुकत्वमवगतम् । ततश्च जन्मारभ्य दृष्टो भोगः
 कर्महेतुकभोगत्वात् स्वर्गभोगवत् इत्यनुशयसिद्धिः । विपक्षे च हेत्व-
 भावात् भोगस्याकस्मिकत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । स्मृता वाश्रमाः आश्र-

दनुशयसद्भावं सूचयति । अभ्युदयप्रत्यवाययोः
 सुकृतदुष्कृतहेतुत्वस्य सामान्यतः शास्त्रेणावग-
 मितत्वात् । स्मृतिरपि “वर्णां आश्रमाश्च स्वकर्म-
 निष्ठाः प्रेत्यकर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशि-
 ष्टदेशजातिकुलरूपायुःश्रुतवृत्तवित्तसुखमेधसो
 जन्म प्रतिपद्यन्त” इति सानुशयानामेवावरोहं
 दर्शयति । कः पुनरनुशयो नामेति, केचित्तावदा-
 हुः स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषः क-
 श्चिदनुशयो नाम भाण्डानुसारिस्नेहवत् । यथा
 हि स्नेहभाण्डं रिच्यमानं न सर्वात्मना रिच्यते
 भाण्डानुसार्यैव कश्चित् स्नेहशेषोऽवतिष्ठते
 तथानुशयोऽपीति । ननु कार्यविरोधित्वाददृ-
 ष्टस्य न भुक्तफलस्यावशेषावस्थानं न्याय्यं ।
 नायं दोषः न हि सर्वात्मना भुक्तफलत्वं कर्मणः

मिणः प्रेत्य मृत्वा लोकान्तरे कर्मफलं भुक्त्वा ततः शेषेण भुक्तादन्येन
 कर्मणा अनुशयाख्येन पुनर्जन्म प्रतिपद्यन्ते इति सम्बन्धः । विशिष्टा-
 देशादयो मेधान्ता दश गुणा येषु ते तथोक्ताः श्रुतं ज्ञानं, वृत्त आचा-
 रः । स्वाभिमतानुशयं वक्तुं पृच्छति ॥ कः पुनरिति ॥ कृतस्य क-
 र्मणः स्वर्गं भोगे सति भुक्तस्य कर्मणो देशोऽनुशयस्तद्दानवरोहति,
 भाण्डे स्नेहदेशस्य दृष्टत्वात् । ततः शेषेणेति स्मृतेश्चेत्येकदेशिव्याख्या-
 माह ॥ केचिदित्यादिना ॥ रिच्यमानं स्नेहेन वियुज्यमानं । ननु भो-
 गनाशयत्वात् कर्मणो देशो न युक्त इति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ कृत्स्न-

प्रतिजानीमहे । ननु निरवशेषकर्मफलोपभोगाय
 चन्द्रमण्डलमारूढाः । वाढं । तथापि स्वल्पकर्मा-
 वशेषमात्रेण तत्रावस्थातुं न शक्यते । यथा कि-
 ल कश्चित् सेवकः सकलैः सेवोपकरणैः राजकु-
 लमुपसृप्तश्चिरप्रवासात् परिक्षीणबहूपकरण-
 च्छत्रपादुकादिमात्रावशेषो न राजकुलेऽवस्थातुं
 शक्नोत्येवमनुशयलेशमात्रपरिग्रहो न चन्द्रम-
 ण्डलेऽवस्थातुं शक्नोतीति । न चैतद्युक्तमिव, न
 हि स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषानुवृ-
 त्तिरुपपद्यते कार्यविरोधित्वादित्युक्तं । नन्वेतद-
 प्युक्तं न स्वर्गफलस्य कर्मणो निखिलस्य भुक्त-
 फलत्वं भवतीति । तदेतदपेशलं स्वर्गार्थं किल
 कर्म स्वर्गस्थस्यैव स्वर्गफलं निखिलं जनयति
 स्वर्गच्युतस्याऽपि कश्चित् फललेशं जनयती-
 ति, न शब्दप्रमाणकानां ईदृशी कल्पनावकल्पते
 स्नेहभाण्डे तु स्नेहलेशानुवृत्तिर्दृष्टत्वादुपपद्यते
 तथा सेवकस्योपकरणलेशानुवृत्तिर्दृश्यते, न त्वि-

कर्मणो भोगे जाते नाशः स्यात् न तु भोगो जात इति परिहारार्थो
 भोगो न जायत इत्ययुक्तमिति शङ्कन्ते ॥ नन्विति ॥ भोगः सावशेषो
 जात इति समाधत्ते ॥ वाढमित्यादिना ॥ इदमेकदेशिव्याख्यानं दूष-
 यति ॥ न चेति ॥ स्वर्गकामो यजेतेत्यादिशास्त्रेण स्वर्गभोगार्थं कर्म
 चोदितं, तच्छेषस्य मर्त्यभोगहेतुत्वे शास्त्रविरोध इत्यर्थः । किञ्च स्व-

ह तथा स्वर्गफलस्य कर्मणो लेशानुवृत्तिर्दृश्यते
 नापि कल्पयितुं शक्यते, स्वर्गफलत्वशास्त्रविरो-
 धात् । अवश्यञ्चैतदेवं विज्ञेयं न स्वर्गफलस्येष्टा-
 देः कर्मणो भाण्डानुसारिस्नेहवदेकदेशोऽनुवर्त-
 मानोऽनुशय इति । यदि हि येन सुकृतेन कर्मणे-
 ष्टादिना स्वर्गमन्वभूयन् तस्यैव कश्चिदेकदेशो-
 ऽनुशयः कल्प्येत ततो रमणीय एवैकोऽनुशयः
 स्यान्न विपरीतस्तत्रेयमनुशयविभागश्रुतिरुप-
 रुध्येत “तद् य इह रमणीयचरणा अथ य इह
 कपूयचरणाः” इति । तस्मादामुष्मिकफले क-
 र्मजाते उपभुक्ते अवशिष्टमैहिकफलं कर्मान्तर-
 जातं अनुशयस्तद्वन्तोऽवरोहन्तीति । यदुक्तं य-
 त्किञ्चेत्यविशेषपरामर्शात् सर्वस्येह कृतस्य क-
 र्मणः फलोपभोगेनान्तं प्राप्य निरनुशया अवरो-
 हन्तीति । नैतदेवं, अनुशयसद्भावस्यावगमित-
 त्वात् । यत्किञ्चिदिह कृतमामुष्मिकफलं कर्मा-

गहेतुकर्मरोपादपरोहे कपूययोऽपत्तिश्रुतिविरोध इत्याह ॥ अवश्य-
 शेति ॥ स्वाभिमतमनुशयमाह ॥ तस्मादिति ॥ पूर्वपक्षयोजनमनूय
 दपयति ॥ यदित्यादिना ॥ क्षपयित्वा पुनरागच्छतीति प्राप्यान्तमिति
 वाक्येन गम्यत इति योजना । जन्मारम्य दृष्टभोगलिङ्गानुगृहीतया
 रमणीयकपूयचरणश्रुत्यैहिकानुशयारपकर्मविशेषपरया विरोधात् य-
 त्किञ्चेति णञ्च इति च माण्डूक्यद्वयोरामुष्मिकविप-

रब्धभोगं तत्सर्वं फलोपभोगेन क्षपयित्वेति ग-
म्यते । यदप्युक्तं प्रायणमविशेषादनारब्धफलं
कृत्स्नमेव कर्माभिव्यक्ति, तत्र केनचित् कर्म-
णामुष्मिन् लोके फलमारभ्यते केनचिदस्मिन्नि-
त्ययं विभागो न सम्भवतीति । तदप्यनुशयस-
द्भावप्रतिपादनेनैव प्रत्युक्तं । अपि च केन हेतुना
प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकं प्र-
तिज्ञायत इति वक्तव्यं । आरब्धफलेन कर्मणा
प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्यद्भवानुपपत्तेस्तदुपशमा-
त् प्रायणकालेवृत्त्यद्भवो भवतीति यद्युच्येत
तत्र वक्तव्यं, यथा तर्हि प्राक् प्रायणादारब्धफ-
लेन कर्मणा प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्यद्भवानुपप-
त्तिः, एवं प्रायणकालेऽपि विरुद्धफलस्यानेकस्य
कर्मणो युगपत्फलारम्भासम्भवाद्बलवता प्र-

यत्वेन सङ्कोचो न्याय्य इति भावः । मरणं कृत्स्नकर्माभिव्यञ्ज-
कमित्युक्तं उक्तानुशयश्रुतिविरोधादित्याह ॥ तदपीति ॥ बलव-
दनारब्धकर्मप्रतिबन्धाच्च न कृत्स्नकर्माभिव्यक्तिरित्याह ॥ अपि
चेत्यादिना ॥ तस्य कृत्स्नकर्मव्यञ्जकत्वे हेतुर्नास्तीति भावः । प्रश्नं
मत्वोत्तरं शङ्कते ॥ आरब्धेति ॥ आरब्धवदनारब्धस्यापि बलवतः
प्रतिबन्धकत्वात् न सर्वकर्मणः फलदानायाभिव्यक्तिरिति समाधत्ते ॥
यथेति ॥ अनारब्धफलत्वाविशेषात् सर्वकर्मणामभिव्यक्तिमाशङ्क्य
मिथोविरुद्धस्वर्गनरकादिदेहफलानामेकदेहारम्भकत्वासम्भव उक्तं

तिवदस्य दुर्बलस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तिरिति । न
 त्वनारब्धफलत्वसामान्येन जात्यन्तरोपभोग्य-
 फलमप्यनेकं कर्मैकस्मिन् प्रायणे युगपदभि-
 व्यक्तं सदेकां जातिमारभत इति शक्यं वक्तुं, प्र-
 तिनियतफलत्वविरोधात्, नापि कस्यचित् क-
 र्मणः प्रायणेऽभिव्यक्तिः कस्यचिदुच्छेद इति श-
 क्यते वक्तुं, ऐकान्तिकफलत्वविरोधात् । न हि
 प्रायश्चित्तादिभिर्हेतुभिर्विना कर्मणामुच्छेदः स-
 म्भाव्यते । स्मृतिरपि विरुद्धफलेन कर्मणा प्र-
 तिवदस्य कर्मान्तरस्य चिरमप्यवस्थानं दर्शयति

“कदाचित्सुकृतं कर्म कूटस्थमिह तिष्ठति ।

मज्जमानस्य संसारे यावद्दुःखाद्विमुच्यते” ॥

इत्येवंजातीयका । यदि च कृत्स्नमनारब्धफ-

विवृणोति ॥ नहीति ॥ अस्तु तर्हि दुर्बलस्य कर्मणो नाश इत्यत आ-
 ह ॥ नापीति ॥ नाभुक्तं क्षीयते कर्मैत्येकान्त उत्सर्गः, स च प्रायश्चि-
 त्तब्रह्मज्ञानध्यानैर्बाध्यते न मरणमात्रेणेत्यर्थः । मरणेन दुर्बलकर्मावि-
 नारो मानमाह ॥ स्मृतिरिति ॥ कर्मनाशपक्षं निरस्य प्रकृतरुत्सक-
 र्माभिव्यक्तिपक्षे दोषान्तरमाह ॥ यदि चेति ॥ कृत्सकर्मणामेकस्मिन्
 देवादिजन्मनि भोगेन क्षयात् न जन्मान्तरं स्यात् ज्ञानाभावात् न मु-
 क्तिरित्यज्ञदेवस्य कष्टा दशा स्यादित्यर्थः ॥

“असूकरपरोप्राणा गोजाविमृगपक्षिणाम् ।

चरणश्रुत्याहकां च ब्रह्महा योनिमृच्छति” ॥

मार्त्तकत्वमित्याह

लंकर्म एकस्मिन्प्रायणेऽभिव्यक्तंसदेकां जाति-
 मारभेत ततः स्वर्गनरकतिर्यग्योनिषु अधिका-
 रानवगमाद्धर्माधर्मानुत्पत्तौ निमित्ताभावान्नो-
 त्तरा जातिरूपपद्येत । ब्रह्महत्यादीनां चैकैकस्य
 कर्मणोऽनेकजन्मनिमित्तत्वं स्मर्यमाणमुपरुध्ये-
 त । न च धर्माधर्मयोः स्वरूपफलसाधनादिस-
 मधिगमे शास्त्रादतिरिक्तं कारणं शक्यं सम्भा-
 वयितुं । न च दृष्टफलस्य कर्मणः कारीर्यादेः
 प्रायणमभिव्यञ्जकं सम्भवतीत्येषापि कापी-
 यं प्रायणस्याभिव्यञ्जकत्वकल्पना । प्रदी-
 पोपन्यासोऽपि कर्मबलाबलप्रदर्शनेनैव प्रतिनी-
 तः, स्थूलसूक्ष्मरूपाभिव्यक्तिवच्चेदं द्रष्टव्यं । य-
 था हि प्रदीपः समानेऽपि सन्निधाने स्थूलरूप-

॥ ब्रह्मेति ॥ नन्येकस्य कर्मणः कथमनेकजन्मफलकत्वं अदृष्टत्वादि-
 त्यतआह ॥ न चेति ॥ किञ्च व्यञ्जकत्वेऽपि मरणस्य किं सर्वकर्मव्य-
 ञ्जकत्वं कल्प्यते उत यत्किञ्चित्कर्मव्यञ्जकत्वं, नायः, इह कृतकारी-
 यदिरत्रैव फलहेतोर्मरणव्यंग्यत्वासम्भवादित्याह ॥ न चेति ॥ द्वितीयं
 निरस्पन् परोक्तं दृष्टान्तं विघटयति ॥ प्रदीपेति ॥ रूपाणां प्रदीपवत्
 मरणं न कस्यचिदपि कर्मणो व्यञ्जकं किन्तु प्रचलकर्मप्रतिपन्धाभावे
 दुर्बलं व्यज्यत इत्यर्थः । एवं मरणस्य व्यञ्जकत्वानङ्गीकारेण प्रदीपदृ-
 ष्टान्तो निरस्तः, अङ्गीकारेऽप्यनुकूलो दृष्टान्त इत्याह ॥ स्थूलेति ॥
 सूक्ष्ममनुद्भूतरूपमिति मरणे सर्वकर्माभिव्यक्त्यसिद्धिरिति शेषः । एवं
 सर्वकर्मसंघ एकजन्मारम्भ इत्येकभक्तिकः कर्मांशाय इति मतनिरास-

मभिव्यनक्ति न सूक्ष्मं, एवं प्राथणं समानेऽप्य-
 नारब्धफलस्य कर्मजातस्य प्राप्तावसरत्वे बल-
 वतः कर्मणो वृत्तिमुद्गावयति न दुर्बलस्येति । त-
 स्माच्छ्रुतिस्मृतिन्यायविरोधादश्लिष्टोऽयमशेष-
 कर्माभिव्यक्त्यभ्युपगमः, शेषकर्मसद्भावेऽनि-
 मोक्षप्रसङ्ग इत्ययमप्यस्थाने सम्भ्रमः सम्य-
 ग्दर्शनादशेषकर्मक्षयश्रुतेः । तस्मात् स्थितमेत-
 दनुशयवन्तोऽवरोहन्तीति । ते चावरोहन्तो यथे-
 तमनेवं चावरोहन्ति । यथेतमिति यथागतमि-
 त्यर्थः । अनेवमिति तद्विपर्ययेणेत्यर्थः । धूमाका-
 शयोः पितृयाणेऽध्वन्युपात्तयोरवरोहे सङ्कीर्त-
 नात् यथेतंशब्दाच्च यथागतमिति प्रतीयते, रा-

मुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ चरणश्रुत्या ततः शेषेणेत्यादिस्मृत्या
 प्रबलप्रतिबन्धादिति न्यायेन चानभिव्यक्तकर्मसद्भावादित्यर्थः । ननु
 मुक्त्यनुपपत्त्याऽङ्गीकार्य एकभक्त इत्यत आह ॥ शेषेति ॥ सूत्रशे-
 पं व्याचष्टे ॥ ते चेत्यादिना ॥ अवरोहमार्ग इत्थं श्रूयते 'तस्मिन्
 यावत्सम्पातमुपित्वा अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतमाकाश-
 माकाशादायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति धूमो भूत्वाध्रं भवत्यध्रं भूत्वा
 मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति त इह व्रीहियवा ओपविवनस्पतय-
 खिलमापा इति जायन्ते अतो वै सलु दुर्निष्प्रपतरं योयो ह्यन्ममति
 यो रेतः सिञ्चति तद्भूय एव भवति तद् य इह रमणीयचरणा रमणी-
 यां योनिमापयन्ते' इति । धूमाध्वना यथेतं यथागतं तथैतमध्वानं
 पुनरायान्तीत्युक्त्वा धूमादिरूपपितृमार्गस्य रात्र्यादिकं नौकं अधिकं

त्र्याद्यसङ्कीर्तनादभ्राद्युपसङ्ख्यानाञ्च विपर्य-
योऽपि प्रतीयते ॥ ८ ॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति
काष्णाजिनिः ॥ ९ ॥

अथापि स्यात् या श्रुतिरनुशयसद्भावप्रति-
पादनायोदाहृता “तद् इह रमणीयचरणाः” इ-
ति सा खलु चरणाद्योन्यापत्तिं दर्शयति नानुश-
यादन्यच्चरणमन्योऽनुशयः, चरणञ्चारित्रमाचा-
रः शीलमित्यनर्थान्तरं । अनुशयस्तु भुक्तफलात्
कर्मणोऽतिरिक्तं कर्माभिप्रेतं । श्रुतिश्च कर्मचरणे
भेदेन व्यपदिशति । “यथाकरी यथाचारी तथा
भवति” इति “यान्यनवद्यानि कर्माणि तानि से-
वितव्यानि नो इतराणि यान्यस्माकं सुचरिता-
नि तानि त्वयोपास्यानि” इति च । तस्माच्चरणा-
द्योन्यापत्तिश्रुतेर्नानुशयसिद्धिरिति चेन्नैपदोपः ।

चात्रादिकमुक्तमिति मत्वा सूत्ररुतोक्तं यथेतमनेवञ्चेति । अवशिष्ट-
श्रुत्यर्थोऽग्रे स्फुटीभविष्यति ॥ ८ ॥

सम्प्रति श्रुतिस्थचरणराब्दमाक्षेपपूर्वकं सूत्ररुब्धाचटे ॥ चरणा-
दिति चेदिति ॥

“अत्रोहः सर्वभूतेषु कर्मणा मनसा गिरा ।

अनुग्रहश्च ज्ञानं च शीलमेतद्विदुर्बुधाः” ॥ इति

यतोऽनुशयोपलक्षणार्थैर्वैषा चरणश्रुतिरिति का-
र्णाजिनिराचार्यो मन्यते ॥ ९ ॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपे- क्षत्वात् ॥ १० ॥

स्यादेतत्, कस्मात् पुनश्चरणशब्देन श्रौतं
शीलं विहाय लाक्षणिकोऽनुशयः प्रत्याख्यते ।
ननु शीलस्यैव तु श्रौतस्य विहितप्रतिषिद्धस्य
साध्वसाधुरूपस्य शुभाशुभयोऽन्यापत्तिः फलं
भविष्यति, अवश्यं च शीलस्यापि किञ्चित् फ-
लमभ्युपगन्तव्यं । अन्यथा त्दानर्थक्यमेव शी-
लस्य प्रसज्येतेति चेत् । नैष दोषः । कुतस्तदपे-

स्मृतावुक्ता अद्रोहादयः शास्त्रार्थज्ञानरूपं शीलं सर्वकर्माङ्गमुक्तं
तद्दोषकं चरणपदमङ्गिनः श्रौतादिकर्मणो लक्षकं 'कर्मण एवोत्तराव-
स्था धर्माधर्माख्यापूर्व' इति कर्मलक्षणस्यैव तदभिन्नापूर्वाख्यानुशय-
सिद्धिरिति कार्णाजिनिमतम् ॥ ९ ॥

तदेव शङ्कासमाधानाभ्यामाह ॥ आनर्थक्यमिति चेदित्यादिना
सूत्रेण ॥ चरणशब्दवाच्यस्यैव ग्रहणसम्भवान्न लक्षणा युक्तेति शङ्कि-
तैव वृत्ते ॥ नन्विति ॥ प्रतिषिद्धं शीलं क्रोधानृतादिरूपं । किञ्च शी-
लस्य विफलत्वायोगाच्छ्रुतयोऽन्यापत्तिस्तस्यैव फलं नानुशयस्येत्याह ॥
अवश्यं चेति ॥ वेदास्तदर्थकर्मण्याचारं विना न फलन्तीति स्मृत्या शी-
लस्य कर्माङ्गत्वान्न पृथक्फलोपेक्षा अङ्गित्वेनार्थवत्त्वात् । न चा-
ङ्गमात्रायोन्यापत्तिः फलमिति वाच्यं । अङ्गस्य फलासम्भवेन मुख्या-

क्षत्वात् । इष्टादि हि कर्मजातं चरणापेक्षं । न हि सदाचारहीनः कश्चिदधिकृतः स्यात् । “आचारहीनं न पुनन्ति वेदाः” इत्यादिस्मृतिभ्यः । पुरुषार्थत्वादप्याचारस्य नानर्थक्यं । इष्टादौ हि कर्मजाते फलमारभमाणे तदपेक्ष एवाचारस्तत्रैव कश्चिदतिशयमारप्स्यते । कर्म च सर्वार्थकारीति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिः, तस्मात् कर्मैव शीलोलक्षितमनुशयभूतं योन्यापत्तौ कारणमिति काष्णाजिनेर्मतं । न हि कर्मणि सम्भवति शीलद्योन्यापत्तिर्युक्ता । न हि पद्भ्यां पलायितुं पारयमाणो जानुभ्यां रंहितुमर्हतीति ॥ १० ॥

सुकृतदुष्कृते एवेति तु वादरिः ॥ ११ ॥

वादरिस्त्वाचार्यः सुकृतदुष्कृते एव चरण-

र्थस्याचारस्य ग्रहणायोगाल्लक्षणा युक्तेति समाधानार्थः । यथाचारस्य स्नानादिवत् पुरुषसंस्कारतया पुरुषार्थत्वं तदाप्यविरोध इत्याह ॥ पुरुषार्थत्वेऽपीति ॥ अङ्गावबद्धोपास्त्रिवदाचारोऽर्थवानित्यर्थः । अस्तु ताँह शीलारूपाचारादेव योन्यापत्तिरित्याशङ्क्य पुण्यो वै पुण्येन कर्मणेत्यादिश्रुत्यादिविरोधानैवमित्याह ॥ कर्म चेति ॥ पारयमाणः शक्तः ॥ १० ॥

यद्यप्यक्रोधादिरूपं शीलं साधारणधर्मात्मकं विशेषरूपात् कर्मणोऽभिन्नं तथापि चरणाचारशब्दौ कर्मवाचिनावेव न शीलवाचकाविति न लक्षणावसरं इति वादरिमतं । मुख्यसिद्धान्तमाह ॥ सुकृते-

शब्देन प्रत्याख्येते इति मन्यते । चरणमनुष्ठानं कर्मैत्यनर्थान्तरं । तथा ल्यविशेषेण कर्ममात्रे चरतिः प्रयुज्यमानो दृश्यते । यो हीष्टादिलक्षणं पुण्यं कर्म करोति तं लौकिका आचक्षते धर्मं चरत्येव महात्मेति । आचारोऽपि धर्मविशेष एव, भेदव्यपदेशस्तु कर्मचरणयोर्ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेनाप्युपपद्यते । तस्माद्रमणीयचरणाः प्रशस्तकर्माणः, कपूयचरणा निन्दितकर्माण इति निर्णयः ॥ ११ ॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसं गच्छन्तीत्युक्तं । ये त्वितरेऽनिष्टादिकारिणस्तेऽपि किं चन्द्रमसं ग-

ति ॥ चरणशब्दार्थमुपसंहरति ॥ आचारोऽपीति ॥ कर्मण एवाचारत्वे यथाकारीत्यादिभेदोक्तिः कथमित्यत आह ॥ भेदव्यपदेश इति ॥ निरूपपदाचारशब्दात् सदाचाररूपो विशेषो भवति अतस्त्वत्समभिव्याहृतः कर्मसामान्यवाचको यथाकारीतिशब्दस्त्वदितरविशेषपरः, एवमनवयानि कर्माणीति सामान्यतः, अस्माकं सुचरितानीति विशेष इति विवेकः तस्मादनुशयबलादागत्यावश्यम्भावानुसन्धानाद्वैराग्यमिति सिद्धम् ॥ ११ ॥

एवं पुण्यात्मनां गत्यागतिचिन्तया वैराग्यं निरूप्य पापिनां तच्चिन्तया तन्निरूपयति ॥ अनिष्टादिकारिणामपीति ॥ यैके चेत्यविशेषश्रुतेर्वैवस्वतं सद्गमनं जनानामिति श्रुतेश्च संशये प्रथमाधिक-

च्छन्ति उत न गच्छन्तीति चिन्त्यते तत्र तावदा-
ह । इष्टादिकारिण एव चन्द्रमसं गच्छन्तीत्येतन्न,
कस्मात्, यतोऽनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रमण्ड-
लं गन्तव्यत्वेन श्रुतं । तथा ह्यविशेषेण कौपीत-
किनः समामनन्ति “ये वै के चास्माल्लोकात् प्र-
यन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति” इति । दे-
हारम्भोऽपि च पुनर्जायमानानां नान्तरेण च-
न्द्रप्राप्तिमवकल्प्येत, पञ्चम्याहुतावित्याहुति-
सङ्ख्यानियमात्, तस्मात् सर्व एव चन्द्रमस-
मासीदियुः । इष्टादिकारिणामितरेषां चसमानग-
तित्वं न युक्तमिति चेत्, न इतरेषां चन्द्रमण्डले
भोगाभावात् ॥ १२ ॥

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ
तद्गतिदर्शनात् ॥ १३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति सर्वे च-
रणेन सिद्धनियमाक्षेपसङ्ख्या पूर्वपक्षसूत्रं व्याचष्टे ॥ तथेत्यादिना ॥
यमराजं पापिजनानां सम्यग्गम्यं, हविषा प्रीणयतेति श्रुत्यर्थः । पूर्व-
पक्षे पुण्यवतामेव चन्द्रगतिरिति नियमाभावात्पुण्यवैयर्थ्यं पापाद्वैरा-
ग्यदाढ्यञ्चेति फलं, सिद्धान्ते पापिनां चन्द्रलोकदर्शनमपि नास्तीति
पुण्यार्थवत्त्वं वैराग्यदाढ्यञ्चेति फलं, पञ्चमाशौ देहारम्भ इति नियमा-
त्पापिनामपि प्रथमदुलोकाग्निप्राप्तिर्वाच्येत्याह ॥ देहारम्भ इति ॥ पा-
पिनां स्वर्गभोगाभावेऽपि मार्गान्तराभावाच्चन्द्रगतिरिति भावः ॥ १२ ॥

न्द्रमसं गच्छन्तीति । कस्मात्, भोगायैव हि चन्द्रारोहणं न निष्प्रयोजनं नापि प्रत्यवरोहायैव, यथा कश्चिद्दृक्षमारोहति पुष्पफलोपादानाय न निष्प्रयोजनं नापि पतनायैव । भोगश्चानिष्टादिकारिणां चन्द्रमसि नास्तीत्युक्तं, तस्मादिष्टादिकारिण एव चन्द्रमसमारोहन्ति नेतरे । ते तु संयमनं यमालयमवगाह्य स्वदुष्कृतानुरूपा यामीर्यातनाः अनुभूय पुनरेवेमं लोकं प्रत्यवरोहन्ति, एवम्भूतौ तेषामारोहावरोहौ भवतः । कुतः तद्वतिदर्शनात् । तथा हि । यमवचनस्वरूपा श्रुतिः प्रयतामनिष्टादिकारिणां यमवश्यतां दर्शयति-

“न साम्परायः प्रतिभाति बालं
प्रमाद्यन्तं वित्तमोहेन मूढं ।
अयं लोको नास्ति पर इति मानी
पुनः पुनर्वशमापद्यते मे ” ॥ इति ।

सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे ॥ तुशब्द इत्यादिना ॥ संयमने यमलोकं यमरुता यातनाः अनुभूयावरोहन्तीत्येवं आरोहावरोहाविति योजना सूत्रस्य ज्ञेया । प्रयतां मृत्वा गच्छतां । सम्यक् परस्तात् प्राप्यत इति संपरायः परलोकः, तदुपायः साम्परायः, बालमज्ञं, विशेषतो वित्तरागेण मूढं मोहात् प्रमादं कुर्वन्तं प्रति न भाति । स च बालोऽयं स्त्री-वित्तादिलोकोऽस्ति न परलोकोऽस्तीति मानी स मे मम यमस्य वश-

“वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां” इत्येवंजातीयकं
च बह्वेव यमवश्यताप्राप्तिलिङ्गं भवति ॥ १३ ॥

स्मरन्ति च ॥ १४ ॥

अपि च मनुव्यासप्रभृतयः शिष्टाः संयमने
पुरे यमायत्तं कपूयकर्मविपाकं स्मरन्ति नाचिके-
तोपाख्यानादिषु ॥ १४ ॥

अपि च सप्त ॥ १५ ॥

अपि च सप्त नरका रौरवप्रमुखा दुष्कृतफ-
लोपभोगभूमित्वेन स्मर्यन्ते पौराणिकैः, तान-
निष्ठादिकारिणः प्राप्नुवन्ति, कुतस्ते चन्द्रं प्राप्नु-
युरित्यभिप्रायः । ननु विरुद्धमिदं यमायत्ता या-
तनाः पापकर्माणोऽनुभवन्तीति, यावता तेषु रौ-
रवादिषु अन्ये चित्रगुप्तादयो नानाधिष्ठातारः
स्मर्यन्त इति, नेत्याह ॥ १५ ॥

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥

तेष्वपि सप्तसु नरकेषु तस्यैव यमस्याधि-
ष्ठात्त्वव्यापाराभ्युपगमादविरोधः । यमप्रयुक्ता
। एव हि ते चित्रगुप्तादयोऽधिष्ठातारः स्मर्यन्ते ॥ १६ ॥
भाप्रोतीत्यर्थः ॥ पापिना यमवश्यतावादिविशेषश्रुतिस्मृतिबलात् ‘ये
वैकेच’ इत्यविशेषश्रुतिरिष्ठादिकारिविषयत्वेन व्याख्येयेति भावः ॥ १३ ॥
सूत्रत्रयस्य भाष्यं सुबोधम् ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥

पञ्चाग्निविद्यायां “वेत्थ यथासौ लोको न सम्पूर्यते” इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे श्रूयते, “अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति जायस्व चियस्वेत्येतत् तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्यते” इति । तत्रैतयोः पथोरिति विद्याकर्मणोरित्येतत् । कस्मात् प्रकृतत्वात् । विद्याकर्मणी हि देवयानपितृयाणयोः पथोः प्रतिपत्तौ प्रकृते । “तद् य इत्थं विदुः” इति विद्या तथा प्रतिपत्तव्यो देवयानः पन्थाः प्रकीर्तितः, “इष्टापूते दत्तमिति” कर्म तेन प्रतिपत्तव्यः पितृयाणः पन्थाः प्रकीर्तितः, तत्प्रक्रियाया ‘मथैतयोः पथोर्न कतरेण च ने’ति श्रुतं । एतदुक्तं भवति, ये च न

यदुक्तं मार्गान्तराभावात् पापिनामपि चन्द्रगतिरिति तन्न, तृतीयमार्गश्रुतेरित्याह ॥ विद्याकर्मणोरिति ॥ मार्गाद्विद्योक्त्यनन्तरं तृतीयमार्गाङ्किसमारम्भार्थं श्रुतावथशब्दः । एतयोर्विद्याकर्मणोः पथिद्वयसाधनयोरन्यतरेणापि साधनेन ये नरा न युक्तास्ते जन्ममरणावृत्तिरूपतृतीयमार्गस्थानि भूतानि भवन्ति, क्रियावृत्तौ लोट्, तेन पापिनां चन्द्रगत्यभावाच्चन्द्रलोको न सम्पूर्यते इति श्रुत्यर्थः ॥ प्रतिपत्ताविति ॥ प्राप्तिसाधने इत्यर्थः । अपि च पापिना चन्द्रगतौ ‘असौ लोकः सम्पूर्यते अतश्च न सम्पूर्यते’ इत्येतत्प्रतिवचनं विरुद्धं प्रसज्येतेत्यन्वयः ।

विद्यासाधनेन देवयाने पथ्यधिकृताः नापि कर्मणा पितृयाणे तेषामेषं क्षुद्रजन्तुलक्षणोऽसकृदावर्ती तृतीयः पन्था भवतीति, तस्मादपि नानिष्ठादिकारिभिश्चन्द्रमाः प्राप्यते। स्यादेतत्, तेऽपि चन्द्रबिम्बमारुह्य ततोऽवरुह्य क्षुद्रजन्तुत्वं प्रतिपत्स्यन्ते इति, तदपि नास्ति, आरोहानर्थक्यात्। अपि च सर्वेषु प्रयत्सु चन्द्रलोकं प्राप्नुवत्स्वसौ लोकः प्रयद्भिः सम्पूर्यतेत्यतः प्रश्नविरुद्धं प्रतिवचनं प्रसज्येत। तथा हि प्रतिवचनं दातव्यं यथासौ लोको न सम्पूर्यते। अवरोहाभ्युपगमादसम्पूरणोपपत्तिरिति चेत्, न, अश्रुतत्वात्। सत्यं अवरोहादप्यसम्पूरणमुपपद्यते। श्रुतिस्तु तृतीयस्थानसङ्कीर्तनेनासम्पूरणं दर्शयति “एतत् तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्यते” इति। तेनानारोहांदेवासम्पूरणमिति युक्तं। अवरोहस्येष्ठादिकारिष्वप्यविशिष्टत्वे सति तृतीयस्थानोक्त्यानर्थक्यप्रसङ्गात्। तुशब्दस्तु शा-

अवरोहादसंपूरणमश्रुतं न कल्प्यं श्रुतहान्यापत्तेरित्याह ॥ नाश्रुतत्वादिति ॥ अवरोह एव तृतीयं स्थानं श्रुत्युक्तमित्यत आह ॥ अवरोहस्येति ॥ इममध्यानं पुनर्निवर्तन्त इति इष्ठादिकारिणामवरोहोक्तेरनिष्ठादिकारिणामपि अवरोहस्यार्थसिद्धत्वात् पुनरुक्तिर्व्यर्थेत्यर्थः। अर्थतयोरिति मार्गान्तरोपक्रमबाधस्तृतीयशब्दबाधश्चेत्यतः स्थानश-

खान्तरीयवाक्यप्रभवामशेषगमनाशङ्कामुच्छि-
नन्ति, एवं सत्यधिकृतापेक्षः शाखान्तरीये वा-
क्ये सर्वशब्दोऽवतिष्ठते “ये वै केचिदधिकृता अ-
स्माल्लोकात् प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छ-
न्ति” इति ॥ १७ ॥

यत्पुनरुक्तं देहलाभोपपत्तये सर्वे चन्द्रम-
सं गन्तुमर्हन्ति पञ्चम्यामाहुतावित्याहुतिसङ्-
ख्या नियमादिति तत्प्रत्युच्यते ॥

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ १८ ॥

न तृतीये स्थाने देहलाभाय पञ्चसङ्ख्या-
नियम आहुतीनामादर्तव्यः । कुतः, तथोपलब्धेः
। तथा त्वन्तरेणैवाहुतिसङ्ख्यानियमं वर्णितेन
प्रकारेण तृतीयस्थानप्राप्तिरुपलभ्यते “जायस्व
म्रियस्व” इत्येतत् तृतीयं स्थानमिति । अपि च
“पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति” इ-
ति मनुष्यशरीरहेतुत्वेनाहुतिसङ्ख्या संकीर्त्यते न
कीटपतङ्गादिशरीरहेतुत्वेन, पुरुषशब्दस्य मनु-

ष्यो मार्गलक्षक इति द्रष्टव्यम् ॥ १७ ॥

एवमविशेषश्रुतेर्मार्गाभावाच्चेति पूर्वपक्षबीजद्वयं निरस्य तृतीयबी-
जनिशार्थं सूत्रमादत्ते ॥ यत्पुनरित्यादिना ॥ विद्याकर्मशून्यानां रु-
मिकीटादिभावेन जायस्वेत्यादिश्रुत्या निरन्तरजन्ममरणोपलब्धेर्नाहु-
तिसङ्ख्यादर इत्यर्थः । पुरुषशब्दाच्चैवमित्याह ॥ अपि चेति ॥ मनु-

प्यजातिवचनत्वात् । अपि च पञ्चम्यामाहुता-
वपां पुरुषवचस्त्वमुपदिश्यते नापञ्चम्यामाहु-
तौ पुरुषवचस्त्वं प्रतिपिध्यते, वाक्यस्य द्वर्थता-
दोषात्, तत्र येपामारोहावरोहौ सम्भवतस्तेपां
पञ्चम्यामाहुतौ देह उद्भविष्यत्यन्येषां तु विनै-
वाहुतिसङ्ख्याया भूतान्तरोपसृष्टाभिरिदं देह-
आरभ्यते ॥ १८ ॥

स्मर्यतेऽपि च लोके ॥ १९ ॥

अपि च स्मर्यते लोके द्रोणधृष्टद्युम्नप्रभृतीनां
सीताद्रौपदीप्रभृतीनाञ्चायोनिजत्वं, तत्र द्रोणा-
दीनां योषिद्विषयैकाहुतिर्नास्ति, धृष्टद्युम्नादी-
नां तु योषित्पुरुषविषये द्वे अप्याहुती न स्तः ।
यथा च तत्राहुतिसङ्ख्यानादरो भवति एवम-
न्यत्रापि भविष्यति । बलाकाप्यन्तरणैव रेतः-
सेकं गर्भं धत्त इति लोके रूढिः ॥ १९ ॥

दर्शनाच्च ॥ २० ॥

अपि च चतुर्विधे भूतग्रामे जरायुजाण्डज-
प्यदेहस्याऽपि नाहुतिसङ्ख्यानियम इत्याह ॥ अपि चेत्यादिना ॥ वि-
धिनिषेधरूपार्थद्वये वाक्यभेदः स्यादित्यर्थः ॥ १८ ॥

अनियमे स्मृतिसंवादार्थसूत्रं ॥ स्मर्यतेऽपीति ॥ लोक्यतेऽनेनेति
लोको भारतादिरुक्तः । मुख्यार्थमप्याह ॥ बलाकेति ॥ १९ ॥

स्वेदजोद्भिज्जलक्षणे स्वेदजोद्भिज्जयोरन्तरेणैव
 ग्राम्यधर्ममुत्पत्तिदर्शनादाहुतिसङ्ख्यानादरो
 भवति, एवमन्यत्रापि भविष्यति । ननु तेषां ख-
 ल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति “आ-
 ण्डजं जीवजमुद्भिज्जमिति” अत्र त्रिविध एव भू-
 तग्रामः श्रूयते कथं चतुर्विधत्वं भूतग्रामस्य प्र-
 तिज्ञातमित्यत्रोच्यते ॥ २० ॥

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ २१ ॥

“आण्डजं जीवजमुद्भिज्जम्” इत्यत्र तृतीये-
 नोद्भिज्जशब्देनैव स्वेदजोपसङ्ग्रहः कृतः प्रत्ये-
 तव्यः, उभयोरपि स्वेदजोद्भिज्जयोर्भूम्युदको-
 द्भेदप्रभवत्वस्य तुल्यत्वात् । स्थावरोद्भेदात्तु वि-
 लक्षणो जङ्गमोद्भेद इत्यन्यत्र स्वेदजोद्भिज्जयो-
 र्भेदवाद इत्यविरोधः ॥ २१ ॥

अण्डजानि च जरायुजानि च स्वेदजानि च उद्भिज्जानीति चेति
 श्रुत्यवष्टम्भेन सूत्रं व्याचष्टे ॥ अपि चेति ॥ अन्यत्राप्यनिष्ठादिकारि-
 प्वित्यर्थः ॥ २० ॥

अनया श्रुत्या चातुर्विध्यं कथमुक्तं श्रुत्यन्तरे त्रीण्येवेत्यवधारण-
 विरोधादिति शङ्कोत्तरत्वेन सूत्रमादत्ते ॥ नन्वित्यादिना ॥ जीवजं ज-
 रायुजं मनुष्यादि, भूमिमुद्भिय जायते वृक्षादिकं, उदकं भिच्चा जाय-
 ते यूकादिजङ्गममिति भेदः । संशोकः स्वेदः ॥ २१ ॥

साभाव्यापत्तिरूपपत्तेः ॥ २२ ॥

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसमासाद्य “तस्मिन्
यावत्सम्पातमुपित्वा ततः सानुशया अवरोह-
न्ति” इत्युक्तं अथावरोहप्रकारः परीक्ष्यते । त-
त्रेयमवरोहश्रुतिर्भवति “अथैतमेवाध्वानं पुन-
र्निवर्तन्ते यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुं वायुर्भूत्वा
धूमो भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवत्यभ्रं भूत्वा मे-
घो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति” इति । तत्र संशयः
किमाकाशादिस्वरूपमेवावरोहन्तः प्रतिपद्यन्ते
किं वाकाशादिसाम्यमिति । तत्र प्राप्तं ताव-
दाकाशादिस्वरूपमेव प्रतिपद्यन्त इति । कुतः,

एवं पापिनां गत्यागती विचार्य सम्प्रतीष्टादिकारिणामवरोहे वि-
शेषमाह ॥ साभाव्यापत्तिरूपपत्तेः ॥ यथेतमनेवं चेत्युक्त्वा यथा-
गतं धूमायध्वानं पुनर्निवर्तन्ते, निवृत्ताश्चानुशयिनः कर्मान्ते द्रुतदेहाः
आकाशां गताः आकाशासदृशा भवन्ति । आकाशासादृश्यानन्तरं पि-
ण्डीरुतातिसूक्ष्मलिङ्गेपहिताः वायुनेतस्तत्र नोपमाना वायुसमा भ-
वन्ति । सानुशयः सद्यो वायुसमो भूत्वा धूमं गतस्तत्समो भवति, धू-
मसमो भूत्वाऽभ्रसमो भवति । अपो विभर्तीत्यभ्रं, मेहति सिञ्चतीति
वृष्टिकर्ता मेघस्तत्समो भूत्वा वर्षधाराद्वारा पृथिवीं प्रविश्य व्रीहियवा-
दिरूपोभवतीति सिद्धान्तगत्या श्रुत्यर्थः । पूर्वान्तरयुक्तिद्वयं संशयचो-
जं मन्तव्यं, पूर्वत्र मार्गद्वयं उक्ततृतीयत्वोक्तैर्युक्तं स्थानशब्दस्य मार्ग-
लक्षकत्वमिह नु दुग्धं दधि भवतीत्यादिप्रयोगे भवति श्रुतेर्विकारस्वरू-
पापत्तौ मुख्यत्वात् सादृश्यापत्तिलक्षणाबीजं नास्तीति प्रत्युदाहरणस-

एवं हि श्रुतिर्भवति, इतरथालक्षणा स्यात् श्रुति-
लक्षणाविशये च श्रुतिन्याय्या, न लक्षणा, तथा
च “वायुर्भूत्वा धूमो भवति” इत्येवमादीन्यक्ष-
राणि तत्स्वरूपोपपत्तावेव कल्प्यन्ते, तस्मादा-
काशादिस्वरूपोपपत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, आ-
काशादिसाम्यं प्रतिपद्यन्त इति । चन्द्रमण्डले
यदम्मयं शरीरं उपभोगार्थमारब्धं तदुपभोग-
क्षये सति प्रविलीयमानं सूक्ष्ममाकाशसमंभव-
ति ततो वायोर्वशमेति ततो धूमादिभिः संपृच्य-
ते इति । तदेतदुच्यते “यथेतमाकाशमाकाशा-
द्वायु” मित्येवमादिना । कुतः, एतदुपपत्तेः । एवं
त्येतदुपपद्यते, न ह्यन्यस्यान्यभावो मुख्य उ-
पपद्यते । आकाशस्वरूपप्रतिपत्तौ च वाय्वादि-
क्रमेणावरोहो नोपपद्यते । विभुत्वाच्चाकाशेन
नित्यसम्बन्धत्वान्न तत्सादृश्यापत्तेरन्यस्तत्स-

ङ्गतिः । श्रुतिमुख्यत्वं फलमिति पूर्वपक्षः । अनुशायिनां पूर्वसिद्धाका-
शादिस्वरूपापन्ययोगाद्भक्षणेति सिद्धान्तयति ॥ एवमित्यादिना ॥
समानो भावो धर्मो यस्य तद्भावः साभाव्यं साम्यमिति सूत्रपदार्थः ॥
एवं ह्येतदिति ॥ एतद्भवनेवसादृश्यरूपमेवोपपद्यत इत्यर्थः । अनु-
शायिनामाकाशादिभ्यो निर्गमनान्यथानुपपन्त्यापि सादृश्यलक्षणेत्याह
॥ आकाशस्वरूपेति ॥ संयोगलक्षणामाराद्ध्याह ॥ विभुत्वादिति ॥
भवति श्रुत्या संयोगलक्षणायामनुवादः स्यादित्यर्थः । विविधभूतसा-

म्बन्धो घटते । श्रुत्यसम्भवे च लक्षणाश्रयणं
न्याय्यमेव, अत आकाशादितुल्यतापत्तिरेवा-
त्राकाशादिभाव इत्युपचर्यते ॥ २२ ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥

तत्राकाशादिप्रतिपत्तौ प्राग्ब्रील्यादिप्रतिप-
त्तेर्भवति विशयः किं दीर्घं दीर्घं कालं पूर्वपूर्वसा-
दृश्येनावस्थायोत्तरोत्तरसादृश्यं गच्छन्ति उता-
ल्पमल्पमिति । तत्रानियमो नियमकारिणः शा-
स्त्रस्याभावात् इत्येवं प्राप्त इदमाह । नातिचिरेणे-
ति । अल्पमल्पं कालमाकाशादिभावेनावस्थाय
वर्षधाराभिः सहेमां भुवमापतन्ति । कुत एतत्
विशेषदर्शनात् । तथा हि ब्रील्यादिभावापत्तेरन-
न्तरं विशिनष्टि “अतो वै खलु दुर्निष्प्रपतरम्”
इति । तकार एकश्छान्दस्यां प्रक्रियायां लुप्तो म-
न्तव्यः । दुर्निष्प्रपतरं दुर्निष्क्रमतरं दुःखतरम-

भ्यमवरोहे भवतीत्यनुसन्धानाद्वैराग्यमुपसंहरति ॥ अत उक्ति ॥ २२ ॥

॥ नातिचिरेण ॥ उक्तं सादृश्यमुपजीव्य लोके गन्तृणां चिराचि-
रगतिदर्शनात् संशयं वदन् पूर्वपक्षयति ॥ तत्रेत्यादिना ॥ अनियमा-
त् कदाचिद्विलम्बेन योन्यापत्तिरिति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते तु ब्रीहिय-
वादिभावादनुशयिनां विलम्बेन निर्गमनमिति विशेषादाकाशादिभा-
वाच्छीघ्रं निर्गम इत्यविलम्बेन योन्यापत्तिरित्यनुसन्धानाद्वैराग्यदाढ्य-
मिति विवेकः । नन्वाकाशादिष्वनुशयिनां सुप्तं ब्रीहियवादिपुदुःसामि-

स्मात् व्रीह्यादिभावान्निःसरणं भवतीत्यर्थः ।
 तदत्र दुःखं निष्प्रपतनं प्रदर्शयन् पूर्वेषु सुखं नि-
 निष्प्रपतनं दर्शयति । सुखदुःखताविशेषश्चायं
 निष्प्रपतनस्य कालाल्पत्वदीर्घत्वनिमित्तः, त-
 स्मिन्नवधौ शरीरानिष्पत्तेरुपभोगासम्भवात्,
 तस्मात् व्रीह्यादिभावापत्तेः प्रागल्पेनैव काले-
 नावरोहः स्यादिति ॥ २३ ॥

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥

तस्मिन्नेवावरोहे प्रवर्षणानन्तरं पठ्यते “त
 इह व्रीहियवा ओपधिवनस्पतयस्तिलमाषा
 इति जायन्ते” इति । तत्र संशय किमस्मिन्नेवा-
 वधौ स्थावरजात्यापन्नाः स्थावरसुखदुःखभा-
 जोऽनुशयिनो भवन्त्याहोस्वित् क्षेत्रज्ञान्तराधि-
 ष्ठितेषु स्थावरशरीरेषु संश्लेषमात्रं गच्छन्तीति ।
 किं तावत् प्राप्तं स्थावरजात्यापन्नास्तत्सुख-

ति दुःशब्दान्नाति न चिराचिरनिर्गमनमित्यत आह ॥ सुखदुःखता-
 विशेषश्चायमिति ॥ अवधिः कालः ॥ २३ ॥

॥ अन्याभिलापात् ॥ श्रुतिक्रमात् अर्थक्रमाच्चाधिकरणानां क्र-
 मो बोध्यः । इह भूमी वर्षधाराद्वारा पतितास्तेऽनुशयिनो व्रीह्यादिसा-
 म्येन जायन्त इति श्रुत्यर्थः । अत्र जायन्त इति श्रुतेः पूर्वत्राकाशादिव-
 र्णान्तसादृश्येनेश्च संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ अस्मिन्नवधौ वर्षसादृश्यान्-
 न्तरामित्यर्थः । दुर्निष्प्रपत्तरशब्देन चिरनिर्गमनलक्षणोक्ता न युक्ता दुःखेन

दुःखभाजोऽनुशयिनो भवन्तीति । कुत एतत्,
 जनेर्मुख्यार्थत्वोपपत्तेः, स्थावरभावस्य च श्रु-
 तिस्मृत्योरुपभोगस्थानत्वप्रसिद्धेः, पशुहिंसा-
 दियोगाच्चेष्टादेः कर्मजातस्यानिष्टफलत्वोपपत्तेः
 तस्मान्मुख्यमेवानुशयिनां ब्रीह्यादिजन्मश्वा-
 दिजन्मवत् । यथा श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा
 चण्डालयोनिं वेति मुख्यमेवानुशयिनां श्वादि-
 जन्म तत्सुखदुःखान्वितं भवति एवं ब्रीह्यादि-
 जन्मापीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । अन्यैर्जावैरधिष्ठितेषु
 ब्रीह्यादिषु संसर्गमात्रमनुशयिनः प्रतिपद्यन्ते
 न तत्सुखदुःखभाजो भवन्ति पूर्ववत् । यथा वा-

निर्गमनमिति मुख्यसम्भवादित्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति ॥ किन्ताव-
 दित्यादिना ॥ अत्र पूर्वपक्षे स्थावरत्वनिवृत्तयेऽधिकारिणां यत्नगौरवं, सि-
 द्धान्ते ब्रीह्यादिसंक्षेपमात्रं परिहर्तुं यत्नलाघवमवैधर्म्यञ्चेति विवेकः । न-
 नु देहोत्पत्त्या जीवानां जन्म स्थान स्वतः, ब्रीह्यादेस्तु न देहत्वमित्यत
 आह ॥ स्थावरभावस्येति ॥ 'स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति' इत्याद्या श्रुतिः ।
 'शरीरजैः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः' इत्याद्या स्मृतिः । ननु स्वर्गिणां
 पापाभावात् कथं स्थावरत्वं तत्राह ॥ पश्विति ॥ सोमाद्युच्छिष्टभक्षण-
 सुराग्रहावादिशब्दार्थः ऋत्वर्यं हिंसादेरपि हिंसात्वादिसामान्येन प्रवृत्ते-
 र्ना हिंस्यादित्यादिशास्त्रनिषिद्धत्वाकारेण दुरितापूर्वकारित्त्वमविरद्धमिति
 साङ्ख्या आहुः । श्रुती तु ब्रीह्यादिभावोऽनुशयिनां न जन्मरूपः कर्म-
 विशेषपरामर्शं विनात्रोक्तत्वात् पूर्वोक्ताकाशादिभाववदिति सिद्धान्तय-
 ति ॥ एवं प्राप्त इत्यादिना । पूर्ववदिति पदं दृष्टान्तत्वेन हेत्यंशत्वेन

युधूमादिभावोऽनुशयिनां तत्संश्लेषमात्रमेवं व्री-
 त्यादिभावोऽपि जातिस्थावरैः संश्लेषमात्रं । कु-
 त एतत्, तद्वदेवेहाप्यभिलापात् । कोऽभिलाप-
 स्य तद्वद्भावः कर्मव्यापारमन्तरेण सङ्कीर्तनं य-
 थाकाशादिषु प्रवर्षणान्तेषु न कंचित् कर्मव्या-
 पारं परामृशत्येवं व्रीत्यादिजन्मन्यपि । तस्मा-
 न्नास्त्यत्र सुखदुःखभाक्तमनुशयिनां । यत्र तु सु-
 खदुःखभाक्कर्मभिप्रैति परामृशति तत्र कर्मव्या-
 पारं रमणीयचरणाः कपूयचरणा इति । अपि च
 मुख्येऽनुशयिनां व्रीत्यादिजन्मनि व्रीत्यादिषु
 लूयमानेषु कण्ड्यमानेषु भज्यमानेषु पच्यमाने-
 षु भक्ष्यमाणेषु च तदभिमानिनोऽनुशयिनः प्रव-
 सेयुः, यो हि जीवो यच्छरीरमभिमन्यते स त-
 स्मिन् पीड्यमाने प्रवसति इति प्रसिद्धं । तत्र व्री-
 त्यादिभावाद्देतःसिग्भावोऽनुशयिनां नाभिल-
 प्येत, अतः संसर्गमात्रमनुशयिनामन्याधिष्ठि-
 तेषु व्रीत्यादिषु भवति । एतेन जनेर्मुख्यार्थत्वं

च व्याख्यातं, यदत्र प्रकरणे कर्मविशेषपरामर्शपूर्वकमुच्यते तज्जन्मेति
 व्यतिरेकदृष्टान्तमप्याह ॥ यत्र त्विति ॥ अपि च 'यो यो ह्यन्नमति
 यो रेतः स्त्रिणां सिञ्चति तद्भूयो भवति' इति वाक्यशेषे व्रीत्यादिषु प्र-
 विष्टस्यानुशयसंघस्य न द्वारा रेतःसिक्पुरुषयोगः श्रुतः तदन्यथानुपप-
 न्यापि जन्मश्रुतिर्न मुख्येत्याह ॥ अपि चेत्यादिना ॥ व्रीत्यादिरूपदे-

प्रति ब्रूयात्, उपभोगस्थानत्वं च स्थावरभावस्य । न च वयमुपभोगस्थानत्वं स्थावरभावस्यावजानीमहे, भवत्वन्धेपां जन्तूनामपुण्यसामर्थ्येन स्थावरभावमुपगतानामेतदुपभोगस्थानं । चन्द्रमसस्त्ववरोहन्तोऽनुशयिनो न स्थावरभावमुपभुञ्जत इत्याचक्ष्महे ॥ २४ ॥

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् ॥ २५ ॥

यत्पुनरुक्तं पशुर्हिंसादि योगादशुद्धमाध्वरिकं कर्म तस्यानिष्टमपि फलमवकल्पत इत्यतो मुख्यमेवेहानुशयिनां ब्रीत्यादिजन्मास्तु तत्र गौणी कल्पनाऽनर्थिकेति, तत्परिहीयते । न, शास्त्रहेतुत्वाद्धर्माधर्मविज्ञानस्य । अयं धर्मोऽयमधर्म इति शास्त्रमेव विज्ञाने कारणमतीन्द्रियत्वात्

हनाशे देहिनामुत्क्रान्तेरवश्यम्भावाद्देतःसिग्योगो न स्यादित्यर्थः ॥ एतेनेति ॥ उक्तानुमानार्थापत्तिभ्यां । जायत इति श्रुतेर्मुख्यार्थत्वमनुशये भोगायतनत्वं च ब्रीह्यादेः प्रतिब्रूयादित्यर्थः । ननु ब्रीह्यादेर्भोगायतनत्वानङ्गीकारे पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिप्रवृत्तियाध इत्यत आह ॥ न चेति ॥ २४ ॥

वैदिकं कर्माशुद्धं न भवति शास्त्रविहितत्वादिति सूत्रार्थं प्रपञ्चयति ॥ अयं धर्म इत्यादिना ॥ शुचौ देशे प्रातःसायङ्काले जीवनादिनिमित्तरुतमग्निहोत्रं धर्मो भवति स एवाशुचिदेशे मध्यरात्रे मरणादिनिमित्ते रुतः सन्धर्मो भवतीति निर्णयः शास्त्रैकसाध्य इत्यर्थः ।

तयोः, नियतदेशकालनिमित्तत्वाच्च यस्मिन् देशे काले निमित्ते च यो धर्मोऽनुष्ठीयते स एव देशकालनिमित्तान्तरेष्वधर्मो भवति, तेन न शास्त्रादृते धर्माधर्मविषयं विज्ञानं कस्यचिदस्ति । शास्त्राच्च हिंसानुग्रहाद्यात्मको ज्योतिष्टोमो धर्म इत्यवधारितं, स कथमशुद्ध इति शक्यते वक्तुम् । ननु न हिंस्यात् सर्वाभूतानीति शास्त्रमेव भूतविषयां हिंसामधर्म इत्यवगमयति । बाढं, उत्सर्गस्तु सः, अयं चापवादोऽग्नीषोमीयं पशुमालभेतेति उत्सर्गापवादयोश्च व्यवस्थितविषयत्वं । तस्माद्विशुद्धं वैदिकं कर्म शिष्टैरनुष्ठीयमानत्वादन्यमानत्वाच्च । तेन न तस्य प्रतिरूपं फलं जातिस्थावरत्वं । न च श्वादिजन्मवदपि व्रीत्या-

ततः किंतत्राह ॥ शास्त्राच्चेति ॥ ननु या हिंसा सोऽधर्म इत्युत्सर्गस्य विशेषविधिना बाधोऽत्र न युक्तः । नाभिचरेदिति निषिद्धश्वेनस्य पुरुषार्थत्ववत् निषिद्धाहिंसादेरपि ऋतूपकारकत्वाविरोधादिति तत्राह ॥ उत्सर्गापवादयोरिति ॥ अयमर्थः कास्ये कर्मणि सर्वत्र करणांशे रागतः प्रवृत्तिः अङ्गेषु विधित इति स्थितिः । तथा च श्वेनाख्ये कर्मणि निषेधेपि रागप्राबल्यात् प्रवृत्तिः स्यात् ऋत्वङ्गहिंसादौ तु विधित एव प्रवृत्तिर्वाच्या । स च विधिर्ष्युत्सर्गप्राप्तं अनर्थहेतुत्वं न बाधेत तर्हि प्रवर्तको न स्यात्, प्रवर्तकत्वे वा विधिरनर्थाय स्यात्, अतो निरवकाशो विधिः सायकाशमुत्सर्गमविहितहिंसादिषु स्थापयतीति । इदञ्च निषेधशास्त्रस्य हिंसात्वादिसामान्येन प्रवृत्तिमङ्गीकृत्योक्तं । यस्तु तस्य

दिजन्म भवितुमर्हति । तद्वि कपूयचरणानधिकृ-
त्योच्यते, नैवमिह वैशेषिकः कश्चिदधिकारोऽ-
स्ति, अतश्चन्द्रस्थलात् स्वलितानामनुशयिनां
ब्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं तद्भाव इत्युपचर्यते ॥ २५ ॥

रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥

इतश्च ब्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं तद्भावो यत्कारणं
ब्रीह्यादिभावस्यानन्तरमनुशयिनां रेतःसिग्भा-
व आम्नायते “यो यो त्यन्नमत्ति यो रेतः सिञ्च-
ति तद्भूय एव भवति” इति । न चात्र मुख्यो रेतः-
सिग्भावः सम्भवति । चिरजातो हि प्राप्तयौवनो
रेतःसिग्भवति कथमिवानुपचरिततद्भावमद्य-
मानान्नानुगतोऽनुशयी प्रतिपद्यते । तत्र तावद्-
वश्यं रेतःसिग्योग एव रेतःसिग्भावोऽभ्युपग-
न्तव्यः तद्वत् ब्रीह्यादिभावोऽपि ब्रीह्यादियोग
एवेत्यविरोधः ॥ २६ ॥

समप्राप्तं हिंसाविषयत्वाद्द्वैर्धा हिंसायामप्रवृत्तेर्गर्भुदत्वशङ्कायस्त इति द्र-
ष्टव्यं । प्रतिरूपं दुःखरूपं तस्य फलं नेति योजना । इह ब्रीह्यादिभावे
कश्चिदधिकारः कर्मपरामर्शो नास्तीत्युक्तम् ॥ २५ ॥

अथ ब्रीह्यादिभावानन्तरं रेतःसिग्भावः श्रुतः । तत्रान्स्थानुशयि-
नो रेतःसेककर्तृत्वायोगायोगमात्रं वाच्यं तद्वदुपक्रमेऽपि योग एवास्थे-
यः, अन्यथोपक्रमोपसंहारयोः विरोधः स्यादिति मत्वोक्तमित्यविरोध
इति ॥ २६ ॥

योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥

अथ रेतःसिग्भावानन्तरं योनौ निपिक्ते रेतसि योनेरधिशरीरमनुशयिनामनुशयफलोपभोगाय जायत इत्याह शास्त्रं “तद् य इह रमणीयचरणाः” इत्यादि, तस्मादप्यवगम्यते नावरोहे व्रीह्यादिभावावसरे तच्छरीरमेव सुखदुःखान्वितं भवतीति, तस्मात् व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रमनुशयिनां तज्जन्मेति सिद्धम् ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये

श्रीशङ्करभगवत्पादकृतौ

तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

योनेः शरीरश्रुतेर्न व्रीह्यादिशरीरत्वमनुशयिनामिति सूत्रार्थः । एवं कर्मिणां गत्यागतिसंसारो दुर्वार इत्यनुसन्धानात् कर्मफलाद्वैराग्यतत्त्वज्ञानसाधनं सिद्धिमिति पादार्थमुपसंहरति ॥ इति सिद्धिमिति ॥ २७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमद्रोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां

तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

ॐ परमात्मने नमः

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

अतिक्रान्ते पादे पञ्चाग्निविद्यामुदाहृत्य जी-
वस्य संसारगतिप्रभेदः प्रपञ्चितः, इदानीं तु त-
स्यैवावस्थाभेदः प्रपञ्चयते । इदमामनन्ति 'स-
यत्र प्रस्वपिति' इत्युपक्रम्य 'न तत्र रथा न रथ-
योगा न पन्थानो भवन्ति अथ रथान् रथयोगा-
न् पथः सृजते' इत्यादि । तत्र संशयः किं प्रबोध
इव स्वप्नेऽपि पारमार्थिकी सृष्टिराहोस्विन्माया-

ॐ वेदव्यासाय नमः ।

॥ सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ उक्तवैराग्यसाध्यस्रत्वंपदार्थविवेको
षाक्यार्थज्ञानसाधनमस्मिन् पादे निरूप्यत इति पादयोर्हेतुसाध्यभा-
षसङ्गतिमाह ॥ अतिक्रान्त इति ॥ साधनविचारत्वादेवास्य पाद-
स्यास्मिन्नध्याये सङ्गतिः । अस्मिन् पादे न स्थानतोऽपीत्यतः प्रागुद्दे-
श्यत्वेन प्रथमं जिज्ञासितत्वंपदार्थोऽवस्थाद्वारा विविच्यते, तदारम्या-
पादसमाप्तेर्विधेयस्रत्पदार्थविवेकः, तत्र पूर्वं गत्यागतिचिन्तया जाग्रद-
वस्था निरूपिता तदनन्तरभाविनी स्वप्नावस्थां श्रुत्युक्तां विपयीरुत्य
तत्र स्वप्ने रथादिसृष्ट्युक्तेस्रदभावोक्तेश्च संशयं बन्दन् पूर्वपक्षसूत्रं योज-
यति ॥ तत्र संशय इत्यादिना ॥ स्वप्नरथादयो जाग्रद्रथादिवत् व्याव-
हारिकसत्ताका उत शुक्तिरजतवत् प्रातीतिकाइति संशयार्थः । आर-

मयीति । तत्र तावत् प्रतिपद्यते सन्ध्ये तथ्यरूपा
 सृष्टिरिति । सन्ध्यमिति स्वप्नस्थानमाचष्टे वेदे
 प्रयोगदर्शनात् 'सन्ध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानम्' इ-
 ति । द्वयोर्लोकस्थानयोः प्रबोधसम्प्रसादस्थान-
 योर्वा सन्धौ भवतीति सन्ध्यं तस्मिन् सन्ध्ये
 स्थाने तथ्यरूपेव सृष्टिर्भवितुमर्हति । कुतः, यतः
 प्रमाणभूता श्रुतिरेवमाह 'अथ स्थान् रथयोगा-
 न् पथः सृजते' इत्यादि । 'स हि कर्तेति चोपसं-
 हारादेवमेवावगम्यते ॥ १ ॥

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥

म्भाविकरणे प्रपञ्चस्य पारमार्थिकत्वनिषेधादिति मन्तव्यं । अत्र पूर्व-
 पक्षे जाग्रद्वत् स्वप्नाज्जीवस्य विवेकासिद्धिः सिद्धान्ते प्रातीतिकदृश्य-
 साक्षितया विवेकात् स्वयंज्योतिष्ट्वसिद्धिरिति फलं । मुमुर्षोः सर्वेन्द्रि-
 योपसंहारादेतल्लोकाननुभवे सति वासनामात्रेण इमं लोकं स्मरतः क-
 म्बलाद्बुद्धये मानसपरलोकस्फूर्तिरूपः स्वप्नो भवति, सोऽयं लोकद्वय-
 सन्धौ भवतीति सन्ध्यः स्वप्नः । तथा च श्रुतिः 'तस्मिन् सन्ध्ये स्थाने
 तिष्ठन्नेते उभे स्थाने पश्यति इदञ्च परलोकस्थानञ्च' इति अयं स्वप्नः
 कादाचित्क इत्यरुच्या नित्यस्वप्नस्य प्रबोधसम्प्रसादसन्धिभवत्वमुक्तं ।
 अन्ये तु मर्त्यचक्षुरायजन्यरूपादिसाक्षात्कारवच्च परलोकलक्षणं, दै-
 वचक्षुरायजन्यतद्दृक् मर्त्यलोकलक्षणं च स्वप्नेऽस्तीति लक्षणतो लो-
 कद्वयस्पर्शित्वात् नित्यस्वप्नस्यैव लोकद्वयसन्ध्यत्वं ग्रामद्वयस्पर्शित्वा-
 मस्य तत्सन्ध्यत्वमिति व्याचक्षते । न केवलं श्रुत्या स्वप्नार्थाना
 व्यावहारिकसत्यत्वं किन्तु सऋतृकत्वादपीत्याह ॥ स हि कर्तेति ॥ १ ॥

अपि चैके शाखिनोऽस्मिन्नेव सन्ध्ये स्थाने-
 कामानां निर्मातारमात्मानमामनन्ति 'य एष सुप्तेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः'
 इति । पुत्रादयश्च तत्र कामा अभिप्रेयन्ते काम्य-
 न्त इति । ननु कामशब्देनेच्छाविशेषा एवोच्येर-
 न्, न, 'शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व' इति प्र-
 कृत्य 'अन्ते कामानां त्वा कामभाजं करोमि, इ-
 ति प्रकृतेषु तत्र पुत्रादिषु कामशब्दस्य प्रयुक्त-
 त्वात् । प्राज्ञं चैनं निर्मातारं प्रकरणवाक्यशेषा-
 भ्यां प्रतीमः । प्राज्ञस्य हीदं प्रकरणं 'अन्यत्र ध-
 र्मादन्यत्राधर्मात्' इत्यादि । तद्विषय एव च वा-
 क्यशेषोऽपि--

'तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ।

तस्मिँल्लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन' ॥

इति प्राज्ञकर्तृका च सृष्टिस्तथ्यरूपा समधि-
 गता जागरिताश्रया तथा स्वप्नाश्रयापि सृष्टि-
 र्भवितुमर्हति । तथा च श्रुतिः 'अथो खल्वाहुर्जा-
 गरितदेश एवास्यैष इति यानि त्येव जाग्रत्पश्य-

किञ्च स्वप्नार्थाः सत्याः प्राज्ञनिर्मितत्वात् आकाशादिवदिति सूत्रा-
 र्थमाह ॥ अपि चेत्यादिना ॥ रूढिमाशङ्क्य प्रकरणान्धिरस्यति ॥ न-
 न्वित्यादेना ॥ यः सुप्तेषु निर्व्यापारेषु करणेषु जागर्ति तदेव शुक्रं स्वप्न-
 कारां ब्रह्मेत्यर्थः । स्वप्नस्य जाग्रदर्थः समानदेशत्वश्रुतेरभेदश्रुतेश्च स-

तितानि सुपुष्टः? इति स्वप्नजागरितयोः समान-
न्यायतां श्रावयति । तस्मात् तथ्यरूपैव सन्ध्ये
सृष्टिरिति ॥ २ ॥

एवं प्राप्ते प्रत्याह ॥

मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्य-
क्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति यदुक्तं
सन्ध्ये सृष्टिः पारमार्थिकीति । मायामध्येव स-
न्ध्ये सृष्टिर्न परमार्थगन्धोऽप्यस्ति कुतः, का-
त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । न हि का-
त्स्न्येन परमार्थवस्तुधर्मेणाभिव्यक्तस्वरूपः
स्वप्नः । किं पुनरत्र कात्स्न्यमभिप्रेतं, देशकाल-
निमित्तसम्पत्तिरबाधश्च । न हि परमार्थवस्तुवि-
पयाणि देशकालनिमित्तानि अबाधश्च स्वप्ने

त्यत्वे तात्पर्यमित्याह ॥ अथो खल्वाहुरिति ॥ २ ॥

स्वप्नरथादयः प्रातीतिकाः जाग्रद्रथादौ क्लृप्तसामग्रीं विना दृष्टत्वा-
द्भुक्तिरूप्यादेवादिंति सिद्धान्तयति ॥ तुशब्द इत्यादिना ॥ चिन्म-
त्रनिष्ठाऽविद्या चिन्वायच्छेदेन जीवेऽपि स्थिता रथावाकारा मायेति
सूत्रभाष्योरुक्तमायाविवेकयोरेकदेशज्ञापनाय मात्रपदेन सति प्रमातर्यबा-
ध्यत्वरूपस्य व्यावहारिकसत्यत्वस्य निरास उक्तः । कात्स्न्यमत्र जाग्रति
या क्लृप्तसामग्रीं तज्जन्वत्वं परमार्थवस्तुनो जाग्रदर्थस्य कार्यस्य धर्मः

सम्भाव्यते। न तावत् स्वप्ने रथादीनामुचितो देशः सम्भवति, न तावत् संवृते देहदेशे रथादयोऽवकाशं लभेरन्। स्यादेतत्, बहिर्देहात् स्वप्नं द्रक्ष्यति देशान्तरितद्रव्यग्रहणात्। दर्शयति च श्रुतिः बहिर्देहात् स्वप्नं 'बहिःकुलायादमृतश्चरित्वा स ईयते अमृतो यत्र कामम्' इति। स्थितिगतिप्रत्ययभेदश्च नानिष्क्रान्ते जन्तौ सामञ्जस्यमश्रुवीतेति। नेत्युच्यते, न हि सुप्तस्य जन्तोः क्षणमात्रेण योजनशतान्तरितं देशं पर्येतुं विपर्येतुं च ततः सामर्थ्यं सम्भाव्यते। क्वचिच्च प्रत्यागमनवर्जितं स्वप्नं श्रावयति "कुरुष्वहमथ शयानो निद्रयाभिष्टुतः स्वप्ने पञ्चालानभिगतश्चास्मिन् प्रतिबुद्धश्च" इति। देहाच्चेदपेयात् पञ्चालेष्वेव प्रतिबुध्येत तानसावभिगत इति कुरुष्वेव तु प्रतिबुध्यते। येन चायं देहेन देशान्तरमश्रुवानो मन्यते तमन्ये पार्श्वस्थाः शयनदेश एव पश्यन्ति। यथाभूतानि चायं देशान्तराणि स्वप्ने पश्यति न तानि तथाभूतान्येव भवन्ति, परिधावंश्चेत् पश्येज्जाग्रद्वस्तुभूतमर्थमाकल-

सत्यत्वव्यापकः तदभावं स्वप्ने विवृणोति ॥ न तावदित्यादेना ॥ संवृते सङ्कीर्णे, पर्येतुंगन्तुं, विपर्येतुमागन्तुं, श्रावयति प्रबुद्धो जनः पार्श्वस्थान् प्रतीति शेषः। एतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा यत्र काले स्वप्नया वृत्त्या च-

येत् । दर्शयति च श्रुतिः अन्तरेव देहे स्वप्नं “स
यत्रैतत् स्वप्नयाचरति” इत्युपक्रम्य “स्वे शरीरे
यथाकामं परिवर्तते” इति । अतश्च श्रुत्युपपत्ति-
विरोधाद्बहिःकुलायश्रुतिर्गौणी व्याख्यातव्या व-
हिरिवकुलायादमृतश्चरित्वा इति यो हि वसन्नपि
शरीरे न तेन प्रयोजनं करोति स वहिरिव शरीरा-
द्भवति इति । स्थितिगतिप्रत्ययभेदोऽप्येवं सति
विप्रलम्भ एवाप्युपगन्तव्यः । कालविसंवादोऽपि
च स्वप्ने भवति रजन्यां सुप्तो वासरं भारते वर्षे
मन्यते तथा मुहूर्तमात्रप्रवर्तिनि स्वप्ने कदाचिद्ब-
हून्वर्षपूगानतिवाहयति । निमित्तान्यपि च स्व-
प्ने न बुद्ध्यै कर्मणे वोचितानि विद्यन्ते, करणोप-
संहाराद्धि नास्य रथादिग्रहणाय चक्षुरादीनि
सन्ति, रथादिनिर्वर्तनेऽपि कुतोऽस्य निमेषमा-
त्रेण सामर्थ्यं दारुणि वा, बाध्यन्ते चैते रथादयः
स्वप्नदृष्टाः प्रबोधे, स्वप्न एव चैते सुलभवाधा

रति तदा स्वशरीरे यथेष्टं चरतीत्यर्थः ॥ वहिरिवेति ॥ कुलायाद्देहात्
वहिरिवामृत आत्मा चरित्वा यत्र कामं यथेष्टमीयते विहरतीत्यर्थः ।
गुणमाह ॥ यो हीति ॥ देहाभिमानहीनत्वगुणेन वहिष्ठवद्देहस्थोऽपि
विहरतीत्युक्त इत्यर्थः । एवं सति श्रुतियुक्तिभ्यां अंतरेव स्वप्ने सतीत्य-
र्थः । विप्रलम्भो विध्रमः । योग्यदेशाभावमुक्त्वा कालाभावमाह ॥
कालेति ॥ अत्र रात्रिसमयेऽपि केतुमालादिवर्षान्तरे वासरो भवति

भवन्ति आद्यन्तयोर्व्यभिचारदर्शनात्, रथोऽय-
मिति हि कदाचित् स्वप्ने निर्धारितः क्षणेन म-
नुष्यः सम्पद्यते, मनुष्योऽयमिति वा निर्धारितः
क्षणेन वृक्षः। स्पष्टञ्चाभावं रथादीनां स्वप्ने श्रा-
वयति शास्त्रं “न तत्र रथा न रथयोगा न पन्था-
नो भवन्ति” इत्यादि । तस्मान्मायामात्रं स्वप्न-
दर्शनम् ॥ ३ ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥४

मायामात्रत्वात् तर्हि न कश्चित् स्वप्ने परमा-
र्थगन्ध इति, नेत्युच्यते । सूचकश्च हि स्वप्नो भ-
वति भविष्यतोः साध्वसाधुनोः । तथा हि श्रूयते
“यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति । स-
मृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने” इ-
ति । तथा “पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स ए-
नं हन्ति” इत्येवमादिभिः स्वप्नैरचिरजीवित्वमा-
वेद्यत इति श्रावयति । आचक्षते च स्वप्नाध्याय-
विदः “कुञ्जरारोहणादीनि स्वप्ने धन्यानि खर-
इति भारत इत्युक्तं । पूर्वपक्षानुमानानां जाग्रदर्थदृष्टान्ते क्लृप्तसामग्री-
जन्यत्वसवाधयोग्यत्वं वोपाधिरिति सूत्रतात्पर्यम् ॥ ३ ॥

स्वप्नस्य अन्तिमात्रत्वे तत्सूचितोऽप्पर्यः सत्यो न स्यादिति श-
ङ्कोत्तरत्वेन सूत्रान्तरं व्याचष्टे ॥ मायेत्यादिना ॥ मन्त्रेण देवतानुग्रहे-
णौपधिसेवया वा स्वप्नाः सत्यसूचकाश्चेत् सत्याः स्युरित्यत आह ॥

यानादीन्यधन्यानि” इति, मन्त्रदेवताद्रव्यवि-
 शेषनिमित्ताश्च केचित् स्वप्नाः सत्यार्थगन्धिनो
 भवन्तीति मन्यन्ते, तत्रापि भवतु नाम सूच्य-
 मानस्य वस्तुनः सत्यत्वं, सूचकस्य तु स्त्रीदर्श-
 नादेर्भवत्येव वेतथ्यं बाध्यमानत्वादित्यभिप्रायः
 । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वं । यदुक्त-
 माह हीति तदेवं सति भाक्तं व्याख्यातव्यं, य-
 था लाङ्गलं गवादीनुद्वहतीति निमित्तमात्रत्वादे-
 वमुच्यते न तु प्रत्यक्षमेव लाङ्गलं गवादीनुद्वहति,
 एवं निमित्तमात्रत्वात् सुप्तो रथादीन् सृजते स
 हि कर्तेति चोच्यते न तु प्रत्यक्षमेव सुप्तो रथा-
 दीन् सृजति । निमित्तत्वं त्वस्य रथादिप्रतिभा-
 ननिमित्तमोदत्रासदर्शनात् तन्निमित्तभूतयोः सु-
 क्तदुष्कृतयोः कर्तृत्वेनेति वक्तव्यं । अपि च जा-
 गरिते विषयेन्द्रियसंयोगादादित्यादिज्योतिर्व्य-

तत्रापि भवतु नामेति ॥ सत्यहर्षहेतोरपि शुक्तिरूप्यस्य सत्यत्वा-
 दर्शनादिति भावः । यथा रूपिद्वारा लाङ्गलस्य गवादिजीवननिमित्त-
 त्वं तथा स्वप्नभोक्तुरदृष्टद्वारा स्वप्नसृष्टिनिमित्तत्वं न तु कुम्भं प्रति कु-
 म्भकारस्येव साक्षात् स्वप्नकर्तृत्वं सामर्थ्यभावबाधयोरुक्तत्वादित्याह ॥
 यदुक्तमित्यादिना ॥ तथा च स्वप्नस्य सकर्तृकत्वं मुख्यं नास्तीति हे-
 त्यसिद्धिरिति भावः । श्रुतितात्पर्यविरोधाच्च न स्वप्नसत्यतेत्याह ॥
 • अपि चेति ॥ व्यतिकरः सङ्करः श्रुत्या तत्परतयेत्यर्थः । जागरिताद-

तिकराच्चात्मनः स्वयंज्योतिष्ट्वं द्रष्टुर्दुर्विवेचनमि-
 ति तद्विवेचनाय स्वप्न उपन्यस्तः, तत्र यदि रथा-
 दि सृष्टिवचनं श्रुत्या नीयेत स्वयंज्योतिष्ट्वं न नि-
 र्णीतं स्यात् । तस्माद्रथाद्यभाववचनं श्रुत्या र-
 थादिसृष्टिवचनं ^{संभवे} भाक्तमिति व्याख्येयं । एतेन ^{मत्स्ये}
 निर्माणश्रवणं व्याख्यातं । यदप्युक्तं 'प्राज्ञमेनं
 निर्मातारमामनन्ति' इति, तदप्यसत् श्रुत्य-
 न्तरे "स्वयं विहृत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा
 स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति" इति जीवव्यापा-
 रश्रवणात् । इहापि च "य एष सुप्तेषु जागर्ति"
 इति प्रसिद्धानुवादाज्जीव एवायं कामानां नि-
 र्माता सङ्गीत्यते, तस्य तु वाक्यशेषेण तदेव शु-
 क्रंतद्ब्रह्मेति जीवभावं व्यावर्त्य ब्रह्मभाव उप-
 दिश्यते, "तत्त्वमसि" इत्यादिवदिति न ब्रह्मप्र-

विशेषादिति भावः । फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ एतेनेति ॥ भाक्तत्वे-
 नेत्यर्थः । द्वितीयसूत्रोक्तप्राज्ञकर्तृकत्वहेतुरपि स्वप्नस्य किं श्रुतिसिद्धः
 उत प्राज्ञस्य संवेत्तृत्वात् सिद्धः, नाय इत्याह ॥ यदुक्तमित्यादिना ॥
 स्वयं विहृत्य जाग्रद्देहं निश्चेष्टं कृत्वा, स्वयं वासनया देहं निर्माय, स्वे-
 न भासा स्वीयबुद्धिवृत्या स्वेन ज्योतिषा स्वरूपचैतन्येन च स्वप्नमनु-
 भवतीत्यर्थः । न केवलं बृहदारण्यके जीवस्य स्वप्नकर्तृत्वं श्रुतं किन्तु
 काठकेऽपीत्याह ॥ इहापीति ॥ जीवोक्तो ब्रह्मप्रकरणविरोध इत्यत
 आह ॥ तस्य त्विति ॥ एवं हेतोः श्रुतिसिद्धत्वं निरस्य द्वितीयमङ्गी-

करणत्वं विरुध्यते । न चास्माभिः स्वप्नेऽपि प्रा-
ज्ञव्यापारः प्रतिपिध्यते, तस्य सर्वेश्वरत्वात् स-
र्वास्वप्यवस्थास्वधिष्ठातृत्वोपपत्तेः । पारमार्थि-
कस्तु नायं सन्ध्याश्रयः सर्गो विद्यदादिसर्गव-
दित्येतावत् प्रतिपाद्यते । न च विद्यदादिसर्ग-
स्याप्यात्यन्तिकं सत्यत्वमस्ति, प्रतिपादितं हि
“तदन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः” इत्यत्र सम-
स्तस्य प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वं । प्राक् तु ब्रह्मा-
त्मदर्शनात् विद्यदादिप्रपञ्चो व्यवस्थितरूपो
भवति, सन्ध्याश्रयस्तु प्रपञ्चः प्रतिदिनं बाध्य-
त इत्यतो वैशेषिकमिदं सन्ध्यस्य मायामात्रत्व-
मुदितम् ॥ ४ ॥

पराभिध्यानात् तु तिरोहितं त-
तो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥

अथापि स्यात् परस्यैव तावदात्मनोऽशो जी-

करोति ॥ न चास्माभिरिति ॥ तर्हि हेतुसिद्धेः स्वप्नस्य सत्यत्वमित्याशङ्क्य सत्यत्वं व्यावहारिकं पारमार्थिकं वेति विकल्प्य व्यवहार-
काले चावदर्शनात् नाय इत्याह ॥ पारमार्थिकस्त्विति ॥ द्वितीये
दृष्टान्तस्य साध्यवैकल्प्यमित्याह ॥ न चेति ॥ कर्त्तारि स्वप्नस्य जा-
ग्रतो विशेषोऽत्र कथ्यत इत्याशङ्क्य प्रातिभासिकत्वमित्याह ॥ प्रा-
गिति ॥ ४ ॥

वोऽग्नेरिव विस्फुलिङ्गः, तत्रैवं सति यथाम्निवि-
स्फुलिङ्गयोः समाने दहनप्रकाशनशक्ती भवतः
एवं जीवेश्वरयोरपि ज्ञानैश्वर्यशक्ती, ततश्च जीव-
वस्यैश्वर्यवशात् साङ्कल्पिकी स्वप्ने रथादिसृ-
ष्टिर्भविष्यतीति, अत्रोच्यते । सत्यपि जीवेश्वर-
योरंशांशीभावे प्रत्यक्षमेव जीवस्येश्वरविपरी-
तधर्मत्वं, किं पुनर्जीवस्येश्वरसमानधर्मत्वं ना-
स्त्येव । न, नास्ति विद्यमानमपि तु तत् तिरोहि-
तं अविद्याव्यवधानात् । तत्पुनस्तिरोहितं सत्
परमेश्वरमभिध्यायतो यतमानस्य जन्तोर्विधूत-
ध्वान्तस्य तिमिरतिरस्कृतेव दृक्शक्तिरौपधवी-
र्यादीश्वरप्रसादात् संसिद्धस्य कस्यचिदेवावि-
र्भवति न स्वभावत एव सर्वेषां जन्तूनां, कुतस्त-

पूर्वं क्लृप्तसामग्र्यभावात् स्वप्ने मायेत्युक्तमयुक्तं सत्यसङ्कल्पमा-
त्रेणापि सत्यसृष्टिसम्भवात् इति शङ्कां कृत्वा परिहरन् सूत्रं व्याचष्टे
॥ अथापि स्यादित्यादिना ॥ सत्यसङ्कल्पस्य हि सङ्कल्पात् सृष्टिः
सत्या भवति जीवस्य त्वसत्यसङ्कल्पत्वं प्रत्यक्षमिति परिहारार्थः ।
तर्हि विरुद्धधर्मवन्त्याजीवस्येश्वरत्वं नास्त्येवेति शङ्कते ॥ किमिति ॥
नास्तीति न किन्त्वावृतमस्ति, तत्पुनरीश्वरप्रसादात् कस्यचित् व्य-
ज्यत इत्याह ॥ न नास्तीति ॥ विधूतध्वान्तस्य निष्पापस्य संसिद्ध-
स्याणिमादिविशिष्टस्येत्यर्थः । ब्रह्मैवाहमिति देवं ज्ञात्वा साक्षात्कृत्य
सर्वपाशानामविद्यादिकुशानामपहानिरपक्षयस्तद्रूपो भवति । क्षीणैश्च
क्लेशैस्तत्कार्यजन्ममरणारमकचन्धध्वंस इति निर्गुणविद्याफलमुक्तं, स-

तो हि ईश्वराद्वेतोरस्य जीवस्य बन्धमोक्षौ भव-
तः, ईश्वरस्य स्वरूपापरिज्ञानाद्बन्धः तत्स्वरूप-
परिज्ञानात्तु मोक्षः । तथा च श्रुतिः 'ज्ञात्वा देवं
सर्वपाशापहानिः क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रहाणिः
। तस्याभिध्यानात् तृतीयं देहभेदे विश्वश्वैर्यं के-
वल आप्तकामः' इत्येवमाद्या ॥ ५ ॥

देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥

कस्मात् पुनर्जीवः परमात्मांश एव संस्तिर-
स्कृतज्ञानैश्वर्यो भवति, युक्तं तु ज्ञानैश्वर्ययोरति-
रस्कृतत्वं विस्फुलिङ्गस्येव दहनप्रकाशयोरिति ।
उच्यते सत्यमेवैतत्, सोऽपि तु जीवस्य ज्ञानै-
श्वर्यतिरोभावो देहयोगाद्देहेन्द्रियमनोबुद्धिवि-
षयवेदनादियोगाद्भवति । अस्ति चात्रोपमा
यथाग्नेर्दहनप्रकाशनसम्पन्नस्याप्यरणिगतस्य

गुणविद्याफलमाह ॥ तस्येति ॥ परस्याभिमुख्येनाहंग्रहेण ध्यानाद्बन्ध-
मोक्षापेक्षया मन्त्रोक्तहानिद्वयापेक्षया वा तृतीयं विश्वैश्वर्यमणिमादि-
रूपं मर्त्यदेहपाते सति सिद्धदेहे भवति तन्नोगानन्तरमात्मज्ञानात् के-
वलो द्वैतगून्य आप्तकामः प्राप्तस्वयंज्योतिरानन्दो भवतीति क्रममुक्ति-
रित्यर्थः ॥ ५ ॥

उक्तैश्वर्यतिरोभावे देहाभिमानो हेतुरिति कथनार्थं सूत्रं; तन्निर-
स्याशङ्कामाह ॥ कस्मादिति ॥ सत्यावरणं नास्तीत्यङ्गीकृत्य कल्पि-
तावरणं साधयति ॥ उच्यत इत्यादिना ॥ जीवस्येश्वरत्वमङ्गीकृत्या-

दहनप्रकाशने तिरोभवतः यथा वा भस्मना छ-
न्नस्य, एवमविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपकृत-
देहाद्युपाधियोगात् तदविवेकभ्रमकृतो जीव-
स्य ज्ञानैश्वर्यतिरोभावः । वाशब्दो जीवेश्वर-
योरन्यत्वाशङ्कव्यावृत्त्यर्थः । नन्वन्य एव जीव
ईश्वरादस्तु तिरस्कृतज्ञानैश्वर्यत्वात् किं देहयो-
गकल्पनया । नेत्युच्यते, न ह्यन्यत्वं जीवस्ये-
श्वरादुपपद्यते 'सैयं देवतैक्षत' इत्युपक्रम्य 'अ-
नेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य' इत्यात्मशब्देन जी-
वस्य परामर्शात् । 'तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि
श्वेतकेतो' इति च जीवायोपदिशतीश्वरात्मत्वं,
अतोऽनन्य एवेश्वरात् जीवः सन् देहयोगात्
तिरोहितज्ञानैश्वर्यो भवति, अतश्च न साङ्कल्पि-
की जीवस्य स्वप्ने रथादिसृष्टिर्घटते । यदि च
साङ्कल्पिकी स्वप्ने सृष्टिः स्यात् नैवानिष्टं क-
श्चित् स्वप्नं पश्येत् । न हि कश्चिदनिष्टं सङ्कल्प-
यते । यत्पुनरुक्तं जागरितदेशश्रुतिः स्वप्नस्य स-
त्यत्वं रूपापयतीति न तत्साम्यवचनं सत्यत्वा-

घरणकल्पनातो यस्मन्यत्वकल्पनेत्याशङ्कामुद्भाव्य श्रुत्या निरस्यति ॥
नन्वित्यादिना ॥ स्वप्नेऽप्यालोकादेः सत्यत्वे जाग्रतीवात्मनः स्वप्न-
काशत्वमस्फुटं स्यात् प्रातिभासिकत्वे त्वालोकेन्द्रियायसत्त्वेऽप्यर्या-
परोक्षमात्मज्योतिष एवेति स्फुटं सिध्यति, तस्माद्देशादिताम्यवचनं

भिप्रायं स्वयंज्योतिष्वविरोधात्, श्रुत्यैव च स्व-
प्ने रथाद्यभावस्य दर्शितत्वात्, जागरितप्रभव-
वासनानिर्मितत्वात् तु स्वप्नस्य तत्तुल्यनिर्भा-
सत्वाभिप्रायं तत् । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मा-
यामात्रत्वम् ॥ ६ ॥

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥७॥

स्वप्नावस्था परीक्षिता सुपुप्तावस्थेदानीं प-
रीक्ष्यते । तत्रैताः सुपुप्तविषयाः श्रुतयो भवन्ति ।
कचित् श्रूयते “तद् यत्रैतत्सुप्तः समस्तः सम्प्रस-
न्नः स्वप्नं न विजानाति आसु तदा नाडीषु सृप्तो
भवति” इति । अन्यत्र तु नाडीरेवानुक्रम्य श्रु-
यते “ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते” इति ।
तथान्यत्रापि नाडीरेवानुक्रम्य “तासु तदा भव-

स्वप्नस्य जाग्रत्तुल्यभानाभिप्रायमित्यर्थः ॥ ६ ॥

एवं बाह्यकरणोपरमे सति मनोवासनोद्दीपिताविव्याविलासात्मकं
स्वप्नमात्मनः साक्षिणः स्वयंज्योतिष्वर्थं विचार्य प्रतियोग्यनुयोगिभा-
यसङ्गत्या स्वप्नावस्थमनोल्पात्मिकां सुपुप्तां विचारयति ॥ तदभावो
नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ तदेतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा यत्र का-
ले सुप्तः सुपुप्तः समस्तो निरस्तबाह्यकरणो मनोल्पात् सम्यक् प्रसन्न
इत्यर्थः । स्यापि नाडीस्थानमुक्त्वा नाडीपुरीततो नाडीपरमात्मनोश्च स-
मुच्चयश्रुती आह ॥ अन्यत्रेति ॥ परमात्ममात्रश्रुतीराह ॥ तथान्य-
त्रेत्यादिना ॥ नाडीपुरीतइहसु सनमीश्रुतेः समुच्चयश्रुतेश्च संशयमा-

ति यदा सुप्तः स्वप्नं न कंचन पश्यति अथास्मि-
 न्प्राण एवैकधा भवति” इति । तथान्यत्रापि
 “य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते” इति ।
 तथान्यत्र “सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति
 स्वमपीतो भवति” इति । तथा “प्राज्ञेनात्मना
 सम्परिष्वक्तो न बाल्यं किञ्चन वेद नान्तरम्”
 इति च । तत्र संशयः । किमेतानि नाड्यादीनि प-
 रस्परनिरपेक्षाणि भिन्नानि सुप्तिस्थानानि आ-
 होस्वित् परस्परापेक्षयैकं सुप्तिस्थानमिति ।
 किन्तावत् प्राप्तं भिन्नानीति । कुतः एकार्थत्वात् ।
 न हि एकार्थानां क्वचित् परस्परापेक्षत्वं दृश्यते
 ब्रीहियवादीनां नाड्यादीनाञ्चैकार्थता सुप्तौ
 दृश्यते “नाडीषु सृप्तो भवति पुरीतति शेते” इ-
 ति च तत्रतत्र सप्तमीनिर्देशस्य तुल्यत्वात् । न-
 नु नैवं सति सप्तमीनिर्देशो दृश्यते “सता सोम्य-
 तदा सम्पन्नो भवति” इति । नैप दोषः, तत्रापि

ह ॥ तत्रेति ॥ पूर्वपक्षे स्थानविकल्पाज्जीवस्य ब्रह्मैक्याननिर्णयः सिद्धान्ते
 नाडीभिः पुरीततं गत्वा तर्हि ब्रह्मण्येव शेते इति समुच्चयात् त-
 न्निर्णय इति विधेकः । एकपुरोडाशार्थत्वं ब्रीहियवयोर्दृष्टं नाड्यादीना-
 मेकस्मिन् रूपापरूपार्थे निरपेक्षस्थानत्वंतु कुत इत्यत आह ॥ ना-
 ड्यादीनां चेति ॥ सति ब्रह्मणि तृतीयाश्रुतेर्न सप्तमीति शङ्कार्यः ।
 आयतनशब्दस्तु सप्तम्यर्थः आधारत्वं गम्यत इत्याह ॥ नैप दोष

सप्तम्यर्थस्य गम्यमानत्वात् । वाक्यशेषे हि
 “तत्रायतनैषी जीवः सदुपसर्पति” इत्याह ।
 अन्यत्रायतनमलब्ध्या प्राणमेवोपश्रयते” इति
 प्राणशब्देन च तत्र प्रकृतस्य सत उपादानात् ।
 आयतनं च सप्तम्यर्थः सप्तमीनिर्देशोऽपि तत्र
 वाक्यशेषे दृश्यते, “सति सम्पद्य न विदुः स-
 ति सम्पद्यामहे” इति । सर्वत्र च विशेषविज्ञा-
 नोपरमलक्षणं सुपुप्तं न विशिष्यते । तस्मादे-
 कार्थत्वान्नाड्यादीनां विकल्पेन कदाचित् कि-
 ञ्चित् स्थानं स्वापायोपसर्पतीत्येवं प्राप्ते प्र-
 तिपाद्यते तदभावो नाडीषु आत्मनि चेति । तद-
 भाव इति तस्य प्रकृतस्य स्वप्नदर्शनस्याभावः
 सुपुप्तमित्यर्थः, नाडीष्वात्मनि चेति समुच्चयेनै-
 तानि नाड्यादीनि स्वापायोपैतिन विकल्पेनेत्य-
 र्थः । कुतः तच्छ्रुतेः । तथा हि सर्वेषामेपां नाड्यादी-
 नां तत्रतत्र सुप्तिस्थानत्वं श्रूयते तच्च समुच्चये

इति ॥ अन्यत्रावस्थाद्वये श्रान्तो जीवो विश्रान्तिस्थानं प्राणारुह्यं स-
 द्रह्मोपसर्पति सुपुप्तावित्यर्थः । सप्तमीश्रुत्या निरपेक्षाधारत्वभानादि-
 कल्प आस्थेयः कदाचित् समुच्चित्यापि नाड्यादीनां स्थानत्वमिति
 न समुच्चयश्रुतिविरोध इति पूर्वपक्षार्थः । सिद्धान्तयति ॥ एवं प्राप्त
 इति ॥ सूत्रे चकारः पुरीतत्समुच्चयार्थः । यदा नाड्यः सुपुप्तिस्थानं तदा पु-
 रीतत्स्थानं न भवतीति श्रुतस्थानत्वस्य पक्षे बाधः स्यात् स न युक्त इ-

संगृहीतं भवति, विकल्पे त्वेषां पक्षे बाधः स्यात् । नन्वेकार्थत्वाद्विकल्पो नाड्यादीनां ब्रीहियवादिवादिषुक्तं । नेत्युच्यते, न त्वेकविभक्तिनिर्देशमात्रेणैकार्थत्वं विकल्पश्चापतति, नानार्थत्वसमुच्चययोरप्येकविभक्तिनिर्देशदर्शनात् प्रासादेषु पर्यङ्के शेत इत्येवमादिषु, तथेहापि नाडीषु पुरीतति ब्रह्मणि च स्वपितीत्येतदुपपद्यते समुच्चयः, तथा च श्रुतिः “तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यति अथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति” इति समुच्चयं नाडीनां प्राणस्य च सुपुप्तौ श्रावयति, एकवाक्योपादानात् । प्राणस्य च ब्रह्मत्वं समधिगतं “प्राणस्तथानुगमात्” इत्यत्र । यत्रापि निरपेक्षा इव नाडीः सुप्तिस्थातत्वेन श्रावयति “आसु तदा नाडीषु सृप्तो भवति” इति तत्रापि प्रदेशान्तरप्रसिद्ध-

त्याह ॥ विकल्पे त्वेषामिति ॥ ब्रीहियवयोस्त्वगत्या विकल्प इति भावः । यत् तु सप्तमीश्रुत्या नाड्यादीनामेकफलकत्वमिति ब्रून्नेत्याह ॥ न त्वेकेति ॥ प्रासादस्य पर्यङ्कस्य पर्यङ्कधारणमर्थः पर्यङ्कस्य तु शयनमिति फलनेदेऽप्येकविभक्तिर्दृश्यते, व्यवधानाव्यवधानान्म्यां शयनसाधनत्वात् समुच्चयश्च, तथेहापि नाडीपुरीततो जीवस्य सञ्चारद्वारा ब्रह्मण्येव सृष्टिरिति समुच्चय इत्यर्थः । नाडीनां प्राणस्य च एकेन वाक्येनोपादानान्मियः समुच्चय इत्याह ॥ एकवाक्येति ॥ आधारत्वमात्रं सप्तम्यर्थो

स्य ब्रह्मणोऽप्रतिषेधान्नाडीद्वारेण ब्रह्मण्येवाव-
 तिष्ठत इति प्रतीयते । न चैवमपि नाडीषु सप्त-
 मी विरुध्यते, नाडीद्वारापि ब्रह्मोपसर्पन् सृष्ट
 एव नाडीषु भवति । यो हि गङ्गाया सागरं गच्छ-
 ति गत एव स गङ्गायां भवति । अपि चात्र रश्मि-
 नाडीद्वारात्मकस्य ब्रह्मलोकमार्गस्य विवक्षित-
 त्वान्नाडीस्तुत्यर्थं सृष्टिसङ्कीर्तनं, “नाडीषु सृष्टो
 भवतीत्युक्त्वा” “अतस्तं न कश्चन पाप्मा स्पृश-
 ति” इति ब्रुवन् नाडीः प्रशंसति । ब्रवीति च पा-
 प्मस्पर्शाभावे हेतुं “तेजसा हि तदा सम्पन्नो भ-
 वति” इति । तेजसा नाडीगतेन पित्ताख्येनाभि-
 व्याप्तकरणो न वाद्यान् विषयानीक्षते इत्यर्थः ।
 अथवा तेजस इति ब्रह्मण एवायं निर्देशः, श्रुत्य-
 न्तरे “ब्रह्मैव तेज एव” इति तेजःशब्दस्य ब्रह्म-
 णि प्रयुक्तत्वात्, ब्रह्मणा हि तदा सम्पन्नो भवति
 नाडीद्वारेण अतस्तं न कश्चन पाप्मा स्पृशती-
 त्यर्थः । ब्रह्मसम्पत्तिश्च पाप्मस्पर्शाभावे हेतुः स

न निरपेक्षत्वं अतो न समुच्चयस्य सप्तम्या बाध इत्याह ॥ न चैवम-
 पीति ॥ समुच्चयेऽपीत्यर्थः । अत्र नाडीश्रुतौ नाडीषु भोक्तुः सुप्तिर्न
 विषक्षिता रश्मिसम्बन्धनाडीरूपमार्गस्तुत्यर्थत्वादित्याह ॥ अपि चे-
 ति ॥ पित्तेन विषपेक्षणाभावे सुषुप्तदुःसयोरभावात् तद्धेतुधर्माधर्मा-
 रमरूपाप्मास्पर्श इत्यर्थः, अपहृतपाप्मब्रह्मसम्पत्त्या या पाप्मा-

मधिगतः, “सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते अप-
 हतपाप्मा ल्येप ब्रह्मलोकः” इत्यादिश्रुतिभ्यः ।
 एवञ्च सति प्रदेशान्तरप्रसिद्धेन ब्रह्मणा सुप्ति-
 स्थानेनानुगतो नाडीनां चयः समाश्रितो भवति
 । तथा पुरीततोऽपि ब्रह्मप्रक्रियायां सङ्कीर्तनात्
 तदनुगुणमेव सुप्तिस्थानत्वं विज्ञायते “य एपो-
 ऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते” इति हृदयाका-
 शे सुप्तिस्थाने प्रकृते इदमुच्यते “पुरीतति शेते”
 इति । पुरीतदिति हृदयपरिवेष्टनमुच्यते, तदन्त-
 र्वर्तिन्यपि हृदयाकाशे शयानः शक्यते पुरीतति
 शेते इति वक्तुं, प्राकारपरिक्षिप्तेऽपि हि पुरे व-
 र्तमानः प्राकारे वर्तते इत्युच्यते । हृदयाकाशस्य
 च ब्रह्मत्वं समधिगतं “दहर उत्तरेभ्यः” इत्यत्र ।
 तथा नाडीपुरीतत्समुच्चयोऽपि “ताभिः प्रत्यव-

स्पर्श इत्याह ॥ अथ वेति ॥ अस्मिन् व्याख्याने लाभमाह ॥ एवञ्च
 सतीति ॥ तासु तदा भवत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवतीति
 श्रुतः समुच्चय आश्रितो भवतीत्यर्थः । नाडोब्रह्मणोर्गुणप्रधानभावेन
 सुप्तौ समुच्चयवत् पुरीतब्रह्मणोरपीत्याह ॥ तथेत्यादिना ॥ आकाशे
 ब्रह्मणि शेते इत्युपक्रम्य ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते इत्युक्तं,
 तथा च नाडीद्वारा पुरीततं गत्वा ब्रह्मणि शेते इति समुच्चयः
 सिद्ध इत्याह ॥ तथा नाडीति ॥ सता सम्पन्नो भवति प्राज्ञेन
 सम्परिष्वक्त इति सत्प्राज्ञयोः श्रुतेः पञ्च सुप्तिस्थानानीत्यत आ-

सृप्य पुरीतति शेत” इत्येकवाक्योपादानादवगम्यते । सत्प्राज्ञयोश्च प्रसिद्धमेव ब्रह्मत्वमेतासु श्रुतिषु “त्रीण्येव सुप्तिस्थानानि सङ्कीर्तितानि नाड्यः पुरीतद्रह्य च” इति, तत्रापि च द्वारमात्रं नाड्यः पुरीतञ्च, ब्रह्मैव त्वेकं अनपायि सुप्तिस्थानं । अपि च नाड्यः पुरीतद्वा जीवस्योपाध्याधारः एव भवति, तत्रास्य करणानि वर्तन्त इति । न ल्युपाधिसम्बन्धमन्तरेण स्वत एव जीवस्याधारः कश्चित् सम्भवति, ब्रह्माव्यतिरेकेण स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वात् । ब्रह्माधारत्वमप्यस्य सुषुप्ते नैवाधाराधेयभेदाभिप्रायेणोच्यते कथं तर्हि तादात्म्याभिप्रायेण यत आह “सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति” इति । स्वशब्देनात्माभिलप्यते स्वरूपमापन्नः सुषुप्तो भवतीत्यर्थः

ह ॥ सत्प्राज्ञयोरिति ॥ किञ्च प्रकृतदर्शादिसाधनैकपुरोडाशानिष्पत्तौ मिथोऽनपेक्षतया समर्थत्वायुक्तो वीहियवयोर्विकल्पः, नाड्यादीनां नु ब्रह्मनिरपेक्षतया सुषुप्तजीवाधास्त्वासामर्थ्यात् न विकल्प इत्याह ॥ अपि च नाड्य इति ॥ उपाधिलिङ्गाश्रयनाडीपुरीततोरुपाहितजीवाश्रयत्वं परम्परया वाच्य, तदपि सुषुप्ते न सम्भवति उपाधिलयादित्यर्थः । ननु ब्रह्मापि जीवस्य न मुख्यं स्थानं अभेदादित्यत आह ॥ ब्रह्माधारत्वमिति ॥ जीवस्य ब्रह्मण्यभेदेनावस्थानं नाडीपुरीततोऽस्तु छानोपाधेर्जावस्य स्थितिरेव न सम्भवतीत्येकार्थसामर्थ्याभावात् न

।अपि च न कदाचिज्जीवस्य ब्रह्मणा सम्पत्तिर्ना-
स्ति स्वरूपस्यानपायित्वात्, स्वप्नजागरित-
योस्तु उपार्थिसम्पर्कवशात् पररूपापत्तिमिवा-
पेक्ष्य तदुपशमात् सुपुत्रे स्वरूपापत्तिर्विवक्ष्यते,
स्वमपीतो भवतीति । अतश्च सुपुत्रावस्थायां
कदाचित् सता सम्पद्यते कदाचित् न सम्पद्यत
इत्ययुक्तं । अपि च स्थानविकल्पाभ्युपगमेऽपि
विशेषविज्ञानोपशमलक्षणं तावत् सुपुत्रं न क-
चिद्विशिष्यते तत्र सति सम्पन्नस्तावदेकत्वात् न
विजानातीति युक्तं “तत्केन कं विजानीयात्” इ-
ति श्रुतेः । नाडीपु पुरीतति च शयानस्य न कि-
ञ्चिदविज्ञाने कारणं शक्यं विज्ञातुं भेदविषय-
त्वात्, “यत्र वान्यदिव स्यात् तत्रान्योऽन्यत्प-
श्येत्” इति श्रुतेः । ननु भेदविषयस्याप्यतिदूरा-
दिकारणमविज्ञाने स्यात् । वाढमेवं स्यात् यदि

विकल्प इत्यर्थः । सुपुत्रौ जीवस्य भेदकोपाधिल्याच्चौत्सर्गिकब्रह्माभे-
दस्य विकल्पो न युक्त इत्याह ॥ अपि चेति ॥ किञ्च नाड्यादीनामन्य-
तमस्थाने क सुप्तिवादिनापि सुपुत्रं न विशिष्यत इति वक्तव्यं तच्च वक्तुं
न शक्यत इत्याह ॥ अपि च स्थानेति ॥ भेदाभावो हि भेदज्ञानाभावे
हेतुः, नाडीपुरीतद्वत्तस्य तु जीवस्य भेदवत्त्वात् भेदाविज्ञाने कारणं ना-
स्तीत्यर्थः । द्वैतावस्थस्यापि द्वैताज्ञाने हेतुं शङ्कते ॥ ननु भेदेति ॥ द्र-
ष्टुं श्यात् दूरस्थत्वं स्वाभाविकमौपाधिकं वा तत्रायं सदृष्टान्तमनूय प्र-

जीवः स्वतः परिच्छिन्नोऽभ्युपगम्येत यथा वि-
ष्णुमित्रः प्रवासी स्वगृहं न पश्यतीति, न तु जी-
वस्योपाधिव्यतिरेकेण परिच्छेदो विद्यते, उपा-
धिगतमेवातिदूरादिकारणमविज्ञान इति यद्यु-
च्येत तथाप्युपाधेरुपशान्तत्वात् सत्येव सम्प-
न्नो न विजानातीति युक्तं । न च वयमिह तुल्य-
वत् नाड्यादिसमुच्चयं प्रतिपादयामः, न हि ना-
ड्यः सुप्तिस्थानं पुरीतञ्चेत्यनेन विज्ञानेन कि-
ञ्चित् प्रयोजनमस्ति, न त्वेतद्विज्ञानप्रतिबद्धं
फलं किञ्चित् श्रूयते, नाप्येतद्विज्ञानं फलवतः
कस्यचिद्द्रुमुपदिश्यते, ब्रह्म त्वनपायि सुप्ति-
स्थानमित्येतत् प्रतिपादयामः, तेन तु विज्ञानेन
प्रयोजनमस्ति, जीवस्य ब्रह्मात्मत्वावधारणं स्व-
प्रजागरितव्यवहारविमुक्तत्वावधारणं च । त-
स्मादात्मैव सुप्तिस्थानम् ॥ ७ ॥

त्याह ॥ बाढमित्यादिना ॥ द्वितीयमनूय दूपयति ॥ उपाधिगतमेवे-
ति ॥ उपाधिभिस्त्वस्यैव नाड्यादौ स्वापे कतिपयसन्निकृष्टार्थज्ञानप्रस-
ङ्गात् सुप्तिव्याघातः स्यात् । उपाधिलये त्वन्यत्र जीवस्य स्थित्ययोगा-
त् ब्रह्मण्येव स्वाप आस्थेय इत्यर्थः । एवं विकल्पं निरस्य नाडीपुरीत-
तोर्ब्रह्मणा सह तुल्यवत्समुच्चयं फलत्वेन दूपयन् गुणप्रधानत्वेन समु-
च्चयमुपसंहरति ॥ न च वयमित्यादिना ॥ ७ ॥

अतः प्रबोधोऽस्मात् ॥ ८ ॥

यस्माच्चात्मैव सुप्तिस्थानं अत एव कारणात् नित्यवदेवास्मादात्मनः प्रबोधः स्वापाधिकारे शिष्यते, “कुत एतदागा” दित्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे “यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः इत्यादि सत आगम्य न विदुः सत आगच्छामहे इति” च । विकल्प्यमानेषु तु सुप्तिस्थानेषु कदाचित् नाडीभ्यः प्रतिबुध्यते कदाचित् पुरीततः कदाचिदात्मन इत्यशासिष्यत् । तस्मादप्यात्मैव तु सुप्तिस्थानमिति ॥ ८ ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ९

तरुयाः पुनः सत्सम्पत्तेः प्रतिबुध्यमानः किं

किञ्च ब्रह्मणः सकाशाज्जीवस्योत्थानश्रुतेर्ब्रह्मैव सुप्तिस्थानमित्याह सूत्रकारः ॥ अतः प्रबोध इति ॥ नाडीपुरीततोः काप्युत्थानापादत्वाश्रवणात् न सुप्तिस्थानमित्यर्थः, तस्मादुपाधिलये जीवस्य ब्रह्माभेदादौपाधिक एव भेद इति विवेकाद्वाक्यार्थाभेदसिद्धिरिति स्थितम् ॥ ८ ॥

॥ स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ सुप्तौ उपाधिनाशात् कर्मानुस्मृत्यादेर्दर्शनाच्च सशये सत्यस्मात् ब्रह्मणो जीवस्योत्थानश्रुतेर्ब्रह्मैव सुप्तिस्थानमित्युक्तमपुक्तम् । सुप्तादन्यस्याप्युत्थानसम्भवेन सुप्तस्य नाड्यादिस्थानत्वसम्भवादित्याक्षेपसङ्गत्या नियामकाभावाद्नि-

य एव सत्सम्पन्नः स एव प्रतिबुध्यते उत स वान्यो वेति चिन्त्यते । तत्र प्राप्तं तावत् अनियम इति । कुतः यदा हि जलराशौ कश्चिज्जलविन्दुः प्रक्षिप्यते जलराशिरेव स तदा भवति । पुनस्तदुद्धरणे स एव जलविन्दुर्भवतीति दुःसम्पादं, तद्वत् सुप्तः परेणैकत्वमापन्नः सम्प्रसीदति न स एव पुनरुत्थातुमर्हति, तस्मात् स एवेश्वरो वान्यो वा जीवः प्रतिबुध्यत इत्येवं प्राप्ते इदमाह । स एव तु जीवः सुप्तः स्वास्थ्यं गतः पुनरुत्तिष्ठति नान्यः । कस्मात्, कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः । विभज्य हेतून् दर्शयिष्यामि, कर्मशेषानुष्ठानदर्शनात् तावत् स एवोत्थातुमर्हति नान्यः । तथा हि पूर्वद्युरनुष्ठितस्य कर्मणोऽपरेद्युः शेषमनुत्तिष्ठन् दृश्यते, न चान्येन सामिकृतस्य कर्मणोऽन्यः

यम इति पूर्वपक्षमाह ॥ तस्याः पुनरित्यादिना ॥ पूर्वपक्षे ज्ञानवैयर्थ्यं सुपुण्यैवापुनरावृत्तिरूपमुक्तिसिद्धेः, सिद्धान्ते तु अज्ञातब्रह्मात्मना स्थितस्याज्ञानबलेन पुनस्तस्यैवोत्थानावश्यमभावादज्ञाननाशाय ज्ञानापेक्षेति फलं ईश्वरो वेत्यनियमदाढ्यायोक्तं 'स वान्यो वे'त्येव पूर्वपक्षः । ज्ञानं विना मुध्याद्युपाधेरत्यन्तनाशाभावावयवा बुद्ध्योपहितो जीवः सुपुण्यौ कारणात्मना स्थितस्तस्यैव नानाकर्मानुभवसंस्कारवत्योपहित उत्तिष्ठतीति सिद्धान्तयति ॥ स एव त्वित्यादिना ॥ सामिकृतस्यार्धकृतस्य एकस्यैव ज्योतिष्टोमादेरनेकयजमानकत्वापातोऽतिप्रसङ्गः । स्मृ-

शेषक्रियायां प्रवर्तितुमर्हति अतिप्रसङ्गात्, तस्मा-
 देक एव पूर्वद्युरपरेद्युश्चैकस्य कर्मणः कर्तेति ग-
 म्यते । इतश्च स एवोत्तिष्ठति यत्कारणमतीतेऽह-
 न्यहमदोऽद्राक्षमिति पूर्वानुभूतस्य पश्चात् स्म-
 रणं अन्यस्योत्थाने नोपपद्यते, न त्वन्यदृष्टम-
 न्योऽनुस्मर्तुमर्हति । 'सोऽहमस्मि' इति चात्मा-
 नुस्मरणमात्मान्तरोत्थाने नावकल्पते । शब्दे-
 भ्यश्च तस्यैवोत्थानमवगम्यते "तथा हि पुनः
 प्रतिन्यायं प्रतियोन्या द्रवति बुद्धान्तायैव इमाः
 सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न वि-
 न्दन्ति त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वरा-
 हो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा मशको वा
 यद्यद्भवन्ति तत्तदा भवन्ति । इत्येवमादयः श-
 ब्दाः स्वापप्रबोधाधिकारे पठिता नात्मान्तरो
 त्थाने सामञ्जस्यमीयुः । कर्मविद्याविधिभ्यश्चै-
 वमेव गम्यते, अन्यथा हि कर्मविद्याविधयोऽन-
 र्थकाः स्युः, अन्योत्थानपक्षे हि सुपुत्रमात्रो मु-
 च्येत इत्यापद्येत, एवं चेत् स्यात् वद किं काला-

तिमुक्त्वानुशब्दसूचितां प्रत्यभिज्ञामाह ॥ सोऽहमिति ॥ अयनं गमनं
 आयः । योनिं तत्तदिन्द्रियस्थानं प्रति नियतं गमनं यथा भवति तथा
 प्रतियोन्यागच्छति जागरणायेति श्रुत्यर्थः । न विन्दन्तीत्यज्ञानसत्त्वात्
 सुप्तस्योत्थाननियम उक्तः, इह पूर्वप्रबोधे ये भवन्ति त एव तदोत्तरप्र-

न्तरफलेन कर्मणा विद्यया वा कृतं स्यात् । अपि चान्योत्थानपक्षे यदि तावच्छरीरान्तरे व्यवहरमाणो जीव उत्तिष्ठेत् तत्तद्व्यवहारलोपप्रसङ्गः स्यात् अथ तत्र सुप्त उत्तिष्ठेत कल्पनानर्थक्यं स्यात्, यो हि यस्मिन् शरीरे सुप्तः स तस्मिन्नोत्तिष्ठति, अन्यस्मिन् शरीरे सुप्तोऽन्यस्मिन्नुत्तिष्ठतीति कोऽस्यां कल्पनायां लाभः स्यात् । अथ मुक्त उत्तिष्ठेत् अन्तवान्मोक्ष आपद्येत नित्यताविद्यस्य च पुनरुत्थानमनुपपन्नं । एतेनेश्वरोत्थानं प्रत्युक्तं, नित्यनित्यताविद्यत्वात् । अकृताभ्यागमकृतविप्रणाशौ च दुर्निवारावन्योत्थानपक्षे स्यातां, तस्मात् स एवोत्तिष्ठति नान्य इति । यत्पुनरुक्तं यथा जलराशौ प्रक्षिप्तो जलविन्दुर्नोद्धर्तुं शक्यते एवं सति सम्पन्नो जीवो नोत्पतितुमर्हतीति, तत्परिह्रियते । युक्तं तत्र विवेककारणाभावाज्जलविन्दोरनुद्धरणं, इह तु विद्यते विवेककारणं, कर्म चाविद्या चेति वैपम्यं ।

बोधे भवन्तीत्यर्थः । विधिं व्याचष्टे ॥ कर्मेति ॥ स एवोत्तिष्ठतीति निश्चीयते इत्यर्थः । अत्रैवोत्सूत्रं युक्त्यन्तरमाह । अपि चेत्यादिना । अन्योत्थाने सुप्तादेर्न पूर्वकर्मकार्यतेत्यकृतसुप्तायागमः पूर्वसुप्तजीवकृतकर्मनाशश्चेत्यर्थः । पूर्वपद्भ्युक्तं दृष्टान्तं वैपम्येण दूषयति ॥ यत् पुनरित्यादिना ॥ अस्मदायशक्यमपि विवेचनं प्राण्यदृष्टापेक्षः ईश्वरः करो-

दृश्यते च दुर्विवेचनयोरपि अस्मज्जातीयैः क्षी-
 रोदकयोः संसृष्टयोर्हसेन विवेचनं । अपि च न
 जीवो नाम कश्चित् परस्मादात्मनोऽन्यो विद्य-
 ते यो जलविन्दुरिव जलराशेः सतो विविच्येत,
 सदेव तूपाधिसम्पर्काजीव इत्युपचर्यते इत्यस-
 कृत् प्रपञ्चितं । एवं सति यावदेकोपाधिगता ब-
 न्धानुवृत्तिस्तावदेकजीवव्यवहारः, उपाध्यन्त-
 रगतायां तु बन्धानुवृत्तौ जीवान्तरव्यवहारः, स
 एवायमुपाधिः स्वापप्रबोधयोर्विजाड्कुरन्त्या-
 येनेत्यतः स एव जीवः प्रतिबुध्यत इति युक्तं ॥ ९ ॥
मुग्धेऽर्द्धसम्पत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥
 अस्ति मुग्धो नाम यं मूर्च्छित इति लौकिकाः

तीति मत्वा दृष्टान्तमाह ॥ दृश्यते चेति ॥ ब्रह्माभेदाच्च जीवस्य जल-
 विन्दुवैपन्यमित्याह ॥ अपि चेति ॥ अभेदे 'स वान्यो वोत्तिष्ठति' इ-
 तिचिन्तानवकाश इत्याशङ्क्य बुद्धिभेदेन जीवभेदाच्चिन्तेत्याह ॥ एवं
 सतीति ॥ सुषुप्तौ बुद्धिनाशेन प्रत्यहंबुद्ध्युपाधिभेदादेकजीवव्यवहा-
 रो न स्यादित्यत आह ॥ स एवायमिति ॥ स्थूलसूक्ष्मात्मना तिष्ठत्ये-
 कोपाधिरित्यर्थः ॥ ९ ॥

अवस्थात्रयादात्मानं विविच्य मूर्च्छातो विवेचयति ॥ मुग्धेऽर्द्धस-
 म्पत्तिः परिशेषात् ॥ मूर्च्छाप्रसिद्धावस्थान्तर्गता वा पञ्चमावस्था
 वेति अवस्थाचतुष्टयप्रसिद्धेर्मुग्धस्य तद्वैलक्षण्याच्च संशये सोऽहमिति
 प्रत्याभिज्ञयोत्थितस्य सुप्ताभेदबहिशेषज्ञानभावाविशेषेण लिङ्गेन सुषु-

कथयन्ति, स तु किमवस्थं इति परीक्षायामुच्यते,
 तिस्रस्तावदवस्थाः शरीरस्थस्य जीवस्य प्रसि-
 द्धाः जागरितं स्वप्नः सुपुप्तमिति । चतुर्थी शरीरा-
 दपसृष्टिः, न तु पञ्चमी काचिदवस्था जीवस्य
 श्रुतौ स्मृतौ वा प्रसिद्धास्ति, तस्माच्च तसृणामेवा-
 वस्थानामन्यतमावस्था मूर्च्छैत्येवं प्राप्ते ब्रूमः ।
 न तावन्मुग्धो जागरितावस्थो भवितुमर्हति, न
 । हे अयमिन्द्रियैर्विषयानीक्षते । स्यादेतत् इषुकार-
 न्यायेन मुग्धो भविष्यति, यथेषुकारो जाग्रदपि
 इष्वासक्तमनस्तया नान्यान् विषयानीक्षते एवं
 मुग्धो मुशलसम्पातादिजनितदुःखानुभवव्य-
 ग्रमनस्तया जाग्रदपि नान्यान् विषयानीक्षते
 इति । न, अचेतयमानत्वात् । इषुकारो हि व्यापृ-
 तमना ब्रवीति इषुमेवाहमेतावन्तं कालं उपल-
 भमानोऽभूवमिति, मुग्धस्तु लब्धसञ्ज्ञो ब्रवीति
 अन्धे तमसि अहमेतावन्तं कालं प्रक्षिप्तोऽभूवं

सिरेव मूर्च्छेति प्रत्यभिज्ञानात् सुपुप्त्यन्तर्गता मूर्च्छेति दृष्टान्तसङ्ख्या
 पूर्वपक्षमाह ॥ तिस्रस्तावदिति ॥ पूर्वपक्षे प्रसिद्धावस्थातः पृथगा-
 त्मनोमूर्च्छातो विवेकार्थं यत्नासिद्धिः फलं, सिद्धान्ते पृथग्यत्नप्रौव्य-
 मिति भेदः । परिशेषं दर्शयन् सिद्धान्तयति ॥ न तावदित्यादिना ॥ जा-
 ग्रदपि जागरावस्थोऽपीत्यर्थः । ऐन्द्रियकमर्थज्ञानं देहधारणं च तस्यास्ति
 न मुग्धस्येति वैषम्योक्त्या दूषयति ॥ नेत्यादिना ॥ मूर्च्छाया जागराद्भेद-

न किञ्चिन्मया चेतितमिति । जाग्रतश्चैकविषया-
 सक्तचेतसोऽपि देहो विध्रियते, मुग्धस्य तु देहो
 धरण्यां पतति, तस्मात् न जागर्ति नापि स्वप्ना-
 न् पश्यति, निःसञ्ज्ञत्वात् । नापि मृतः, प्राणो-
 ष्मणोर्भावात् । मुग्धे हि जन्तौ मृतोऽयं स्यात् न
 वाऽमृत इति संशयाना उष्मास्ति नास्तीति ह-
 दयदेशमालभन्ते निश्चयार्थं, प्राणोऽस्ति ना-
 स्तीति च नासिकादेशं, यदि प्राणोष्मणोरस्तित्वं
 नावगच्छन्ति ततो मृतोऽयमित्यध्यवसाय दह-
 नायारण्यं नयन्ति, अथ तु प्राणमुष्माणं, वा प्र-
 तिपद्यन्ते ततो नायं मृत इत्यध्यवसाय सञ्ज्ञा-
 लाभाय भिपज्यन्ति । पुनरुत्थानाच्च न दिष्टं ग-
 तः नहि यमराष्ट्रात् प्रत्यागच्छति । अस्तु तर्हि सु-
 पुप्तः निःसञ्ज्ञत्वात् अमृतत्वाच्च । न, वैलक्षण्या-
 त् । मुग्धः कदाचिच्चिरमपि नोच्छसिति सवेप-
 थुरस्य देहो भवति भयानकञ्च वदनं विस्फारि-
 तै नेत्रे, सुपुप्तस्तु प्रसन्नवदनः तुल्यकालं पुनः
 पुनरुच्छसिति निमीलिते अस्य नेत्रे भवतः, न-
 चास्य देहो वेपते, पाणिपेपणमात्रेण च सुपुप्त-

मुक्त्वा स्वप्नमृतिभ्यां भेदमाह ॥ नापीत्यादिना ॥ आलभन्ते स्पृशन्ति ।
 दिष्टं मरणं । सुपुप्तिमूर्च्छयोः किञ्चित्सारूप्येऽपि बहुवैलक्षण्याद्भेद इ-

मुत्थापयन्ति, न तु मुग्धं मुद्गरघातेनापि । निमित्तभेदश्च भवति मोहस्वापयोः, मुसलसम्पातादिनिमित्तत्वान्मोहस्य श्रमनिमित्तत्वाच्च स्वापस्य । न च लोकेऽस्ति प्रसिद्धिः मुग्धः सुप्त इति । परिशेषादर्धसम्पत्तिर्मुग्धतेत्यवगच्छामः निःसञ्ज्ञकत्वात्सम्पन्नः इतरस्माच्च वैलक्षण्यादसम्पन्न इति । कथं पुनरर्धसम्पत्तिर्मुग्धता इति शक्यते वक्तुं, यावता सुप्तं प्रति तावदुक्तं श्रुत्या-
 “सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति अत्र स्तेनो-
 ऽस्तेनो भवति नैनं सेतुमहोरात्रे तरतो न जरा
 न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतम्” इत्यादि ।
 जीवे हि सुकृतदुष्कृतयोः प्राप्तिः सुखित्वदुःखित्वप्रत्ययोत्पादनेन भवति, न च सुखित्वप्रत्ययो दुःखित्वप्रत्ययो वा सुपुप्ते विद्यते, मुग्धेऽपि तौ
 त्याह ॥ नेति ॥ लक्षणभेदमुक्त्वा निमित्तभेदमाह ॥ निमित्तेति ॥ प्रत्यभिज्ञाप्यसिद्धेत्याह ॥ न चेति ॥ उक्तसारूप्यवैरूप्याभ्यामर्धसम्पत्तिः सर्वैः सुपुप्तिधर्मैरसम्पन्नो मुग्धः सुपुप्तो न भवति, सर्वैर्मरणावस्थाधर्मैरसम्पत्तेर्मृतोऽपि न किन्तु अवस्थान्तरं गत इति सूत्रार्थः । अत्र सूत्रे जीवस्य ब्रह्मणार्धसम्पत्तिरुक्तेति ध्रान्तः शङ्कते ॥ कथमिति ॥ यत्सुपुप्तं प्रति सत्सम्पन्नत्वं श्रुतं तदुपाध्यभावाभिप्रायं । उपाध्यभावश्च मुग्धस्यापि सम इति यतः तस्मात् कृत्स्नसम्पत्तिरेवेत्यर्थः । सुपुप्तकाले कर्मासम्बन्धे पुनरुत्थानं कथमित्याशङ्क्य तत्कार्याभावात्तदसम्बन्धोक्तिरित्याह ॥ जीवे हीति ॥ ब्रह्मणा कृत्स्नसम्पत्तिमङ्गीकृत्य प-

प्रत्ययौ नैव विद्येते, तस्मादुपाध्युपशमात् सुपु-
 तवन्मुग्धेऽपि कृत्स्नसम्पत्तिरेव भवितुमर्हति ना-
 र्धसम्पत्तिरिति । अत्रोच्यते न ब्रूमो मुग्धेऽर्धस-
 म्पत्तिर्जीवस्य ब्रह्मणा भवति इति, किं तर्हि अ-
 र्धेन सुपुप्तपक्षस्य भवति मुग्धत्वं अर्धेनावस्था-
 न्तरपक्षस्येति ब्रूमः । दर्शितं च मोहस्य स्वापे-
 न साम्यवैषम्ये । द्वारं चैतन्मरणस्य । यदास्य
 सावशेषं कर्म भवति तदा वाङ्मनसे प्रत्याग-
 च्छतः यदा तु निरवशेषं कर्म भवति तदा प्राणो-
 ष्मणावपगच्छतः, तस्मादर्धसम्पत्तिं ब्रह्मवि-
 द इच्छन्ति । यत्तूक्तं न पञ्चमी काचिदवस्था
 प्रसिद्धास्तीति, नैष दोषः, कादाचित्कीयमव-
 स्थेति न प्रसिद्धा स्यात्, प्रसिद्धा चैषा लोकायु-
 र्वेदयोः । अर्धसम्पत्त्यभ्युपगमाच्च न पञ्चमीग-
 ण्यत इत्यनवद्यम् ॥ १० ॥

रिहरति ॥ न ब्रूम इति ॥ मुग्धत्वं हि सुपुप्तस्यार्धेन निःसंज्ञत्वाद्धिधर्मे-
 ण साम्येन सम्पन्ने भवति, मरणस्यार्धेन कम्पादिना सम्पन्नमित्यर्धस-
 म्पत्तिरित्यर्थः । इतोऽपि सुपुप्तवैषम्यमित्याह ॥ द्वारञ्चेति ॥ अप्रसि-
 द्धिमङ्गीरुत्योक्तं प्रसिद्धिरप्यस्तीत्याह ॥ प्रसिद्धा चेति ॥ आयुर्वेदो वै-
 यशास्त्रं । प्रसिद्धौ कथं विवाद इत्याशङ्क्य पञ्चमत्वेनाप्रसिद्धेरित्याह ॥
 अर्थेति ॥ सुपुप्तमृतिधर्माधसम्पत्त्या तदन्तर्भावबुद्धिर्लोकानामित्य-
 र्थः ॥ १० ॥

न स्थानतोऽपि परस्योभयलि-

ङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥

येन ब्रह्मणासुपुत्रादिषु जीव उपाध्युपशमा-
त् सम्पद्यते तस्येदानीं स्वरूपं श्रुतिवशेन नि-
र्धार्यते । सन्त्युभयलिङ्गाः श्रुतयः ब्रह्मविषयाः
“सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः” इत्ये-
वमाद्याः सविशेषलिङ्गाः, “अस्थूलमनष्वहूस्व-
मदीर्घम्” इत्येवमाद्याश्च निर्विशेषलिङ्गाः । कि-
मासु श्रुतिषु उभयलिङ्गं ब्रह्म प्रतिपत्तव्यमुता-
न्यतरलिङ्गं, यदाप्यन्यतरलिङ्गं तदापि सविशे-
पमुत निर्विशेषमिति मीमांस्यते । तत्रोभयलि-
ङ्गश्रुत्यनुग्रहात् उभयलिङ्गमेव ब्रह्मेत्येवं प्राप्ते
ब्रूमः, न तावत् स्वत एव परस्य ब्रह्मण उभय-

सर्वाभिरवस्थाभिरलिप्तस्त्वमर्थ इति विचार्यापादसमाप्तेस्तत्पदार्थ
निरूपयितुकामः प्रथमं तस्य निर्विशेषत्वमाह ॥ न स्थानतोऽपि प-
रस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ उद्देश्यत्वं पदार्थजिज्ञासोपरमानन्तरं त-
न्स्वरूपब्रह्मविचारस्यावसरसङ्गतिमाह ॥ येनेति ॥ निर्विशेषत्वं स-
विशेषत्वंचेत्युभयं लिङ्ग्यते ज्ञाप्यते याभिस्ता उभयलिङ्गाः श्रुतयः सं-
शययोजत्वेन सन्तीत्यर्थः । यथा विरुद्धसुपुमिमरणोभयरूपत्वं मुग्धत्वं
तथा श्रुतिप्रामाण्यादुभयरूपं ब्रह्म ध्येयमिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षः । नि-
र्विशेषमेकरूपमेव ज्ञेयमिति सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ किमुभय-

लिङ्गत्वमुपपद्यते. न ल्येकं वस्तु स्वत एव रूपा-
दिविशेषोपेतं तद्विपरीतञ्चेत्यभ्युपगन्तुं शक्यं
विरोधात् । अस्तु तर्हि स्थानतः पृथिव्याद्युपा-
धियोगादिति, तदपि नोपपद्यते । न ह्युपाधि-
योगादप्यन्यादृशस्य वस्तुनोऽन्यादृशस्वभावः
सम्भवति । न हि स्वच्छः सन् स्फटिकोऽलक्तका-
द्युपाधियोगादस्वच्छो भवति, भ्रममात्रत्वाद-
स्वच्छताभिनिवेशस्य, उपाधीनां चाविद्याप्र-
त्युपस्थापितत्वात् । अतश्चान्यतरलिङ्गपरिग्रहेऽ-
पि समस्तविशेषरहितं निर्विकल्पकमेव ब्रह्म प्र-
तिपत्तव्यं न तद्विपरीतं । सर्वत्र हि ब्रह्मस्वरूपप्र-
तिपादनपरेषु वाक्येषु “अशब्दमरूपरश्मिरूपम-
व्ययम्” इत्येवमादिष्वपास्तसमस्तविशेषमेव
ब्रह्मोपदिश्यते ॥ ११ ॥

रूपत्वं स्वतः उत स्वतो निर्गुणस्य सर्वगन्वत्त्वादिविशेषः उपाधितः स-
त्यः आहोस्वित् स्वतः सविशेषमेव ब्रह्मेति, तत्राद्यं निरस्य द्वितीयं अ-
नूद्य दूषयति ॥ अस्तु तर्हीति ॥ स्थानमुपाधिः, ब्रह्मणि विशेषः कल्पि-
तः औपाधिकत्वात् स्फटिकलौहित्यवदित्यर्थः । उपाधेः सत्यत्वेऽपि
तत्कृतं मिथ्येति दृष्टं ब्रह्मणि तूपाधीनां मिथ्यात्वात् तत्कृतो विशेषो
मिथ्येति किमु वाच्यमित्याह ॥ उपाधीनामिति ॥ तृतीयं निरस्यति ॥
अतश्चेति ॥ सर्वस्य विशेषस्य कल्पितत्वादेवेत्यर्थः । निषेधश्रुतेऽत्रैवामि-
त्याह ॥ सर्वत्र हीति ॥ ११ ॥

न भेदादिति चेन्न

प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥

अथापि स्यात्, यदुक्तं निर्विकल्पकमेकलिङ्गमेव ब्रह्म नास्य स्वतः स्थानतो बोध्यलिङ्गत्वमस्तीति, तन्नोपपद्यते कस्मात्, भेदात्। भिन्ना हि प्रतिविद्यं ब्रह्मण आकारा उपदिश्यन्ते 'चतुष्पात् ब्रह्म षोडशकलं ब्रह्म वामनीत्वादिलक्षणं ब्रह्म त्रैलोक्यशरीरवैश्वानरशब्दोदितं ब्रह्म' इत्येवंजातीयकाः, तस्मात् सविशेषत्वमपि ब्रह्मणोऽभ्युपगन्तव्यं। ननूक्तं नोभयलिङ्गत्वं ब्रह्मणः सम्भवति इति। अयमप्यविरोधः, उपाधिः कृतत्वादाकारभेदस्य, अन्यथा हि निर्विषयमेव भेदशास्त्रं प्रसज्येतेति चेत्। नेति ब्रूमः। कुतः, प्रत्येकमतद्वचनात्। प्रत्युपाधिभेदं हि अभेदमेव

भियत इति भेदो विशेषः। निर्विशेषश्रुतावपि विशेषस्यापि श्रुते रभयरूपत्वं स्यादिति शङ्कां व्याचष्टे ॥ अथापि स्यादिति ॥ पूर्वोक्तं विरोधं स्मारयति ॥ ननूक्तमिति ॥ भेदश्रुतिप्रामाण्यार्थमौपाधिकरूपभेदस्वीकारादविरोध इति समाध्यर्थः। किमुपाधिगत एव रूपभेदो ब्रह्मण्युपचर्यते ध्यानार्थमुतोपाधियोगात् सत्यविरुद्धरूपवत्तया ब्रह्मणा भेदो भवतीति। आयेऽस्मदिष्टसिद्धिः द्वितीयं भेदश्रुत्या दूषयति ॥ नेति ब्रूम इति ॥ १२ ॥

ब्रह्मणः श्रावयति शास्त्रं 'यश्चायमस्यां पृथि-
व्यां तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं
शारीरस्तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषोऽयमेव स यो-
ऽयमात्मा' इत्यादि । अतश्च न भिन्नाकारयोगो
ब्रह्मणः शास्त्रीय इति शक्यते वक्तुं, भेदस्योपा-
सनार्थत्वादभेदे तात्पर्यात् ॥ १२ ॥

अपि चैवमेके ॥ १३ ॥

अपि चैवं भेददर्शननिन्दापूर्वकमभेददर्शन-
मेवैके शाखिनः समामनन्ति

“मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन ।

मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति” इति

तथान्येऽपि 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा
सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत्' इति समस्तस्य
भोग्यभोक्तृनियन्तृलक्षणस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मै-
कस्वभावतामधीयते ॥ १३ ॥

कथं पुनराकारवदुपदेशिनीष्वनाकारोपदेशि-
नीषु च ब्रह्मविषयासु श्रुतिषु सतीष्वनाकारमे-

द्वैतनिन्दापूर्वकमद्वैतोक्तेश्च निर्विशेषं तन्वमिति सूत्रार्थमाह ॥ अ-
पि चेति ॥ भोक्ता जीवो भोग्यं शब्दादि तयोः प्रेरितारमात्सरं च मत्वा
विचार्य मे मम प्रोक्तं तत्सर्वं त्रिविधं ब्रह्मैवेति जानीयादित्यर्थः ॥ १३ ॥

द्विविधश्रुतीषु सतीषु निर्विशेषत्वे किं नियामकमिति शङ्कते ॥
कथं पुनरिति ॥ तत्परातत्परविरोधे तत्परं चल्वादिनि न्यायो नियाम-

व ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमित्यत उत्तरं पठति॥
अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥

रूपाद्याकाररहितमेव हि ब्रह्मावधारयितव्यं
 न रूपादिमत् । कस्मात्तत्प्रधानत्वात् । ‘अस्थूल-
 मनष्वह्रस्वमदीर्घं, अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं’
 आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यद-
 न्तरा तद्ब्रह्म, दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सवाद्याभ्य-
 न्तरो ह्यजः, तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमवा-
 ह्यमयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः इत्येवमादीनि
 हि वाक्यानि निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतत्त्वप्रधानानि
 नार्थान्तरप्रधानानीत्येतत्प्रतिष्ठापितं ‘तत्तु सम-
 न्वयात्’ इत्यत्र । तस्मादेवंजातीयकेषु वाक्येषु य-
 थाश्रुतं निराकारमेव ब्रह्मावधारयितव्यं, इतरा-
 णि त्वाकारवद्ब्रह्मविषयाणि वाक्यानि न तत्प्र-
 धानानि । उपासनाविधिप्रधानानि हि तानि, ते-
 ष्वसति विरोधे यथाश्रुतमाश्रयितव्यं, सति तु-
 विरोधे तत्प्रधानान्यतत्प्रधानेभ्यो बलीयांसि
 भवन्ति इति । एष विनिगमनायां हेतुः येनोभ-

क इत्याह ॥ अरूपवदेवेति ॥ उपासनापरवाक्येषु आकारे तारपर्या-
 भावऽपि देवताविग्रहादिवदाकारसिद्धिमाशङ्क्य निष्प्रपञ्चपरश्रुतियि-
 रोधान् मैवमित्याह ॥ तेष्वसतीति ॥ १४ ॥

यीष्वपि श्रुतिषु सतीष्वनाकारमेव ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमिति ॥ १४ ॥

का तर्हि आकारवद्विषयाणां श्रुतीनां गतिरित्यत आह ॥

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यम् ॥ १५ ॥

यथा प्रकाशः सौरश्यान्द्रमसो वा वियद्व्याप्यावतिष्ठमानोऽङ्गुल्याद्युपाधिसम्बन्धात्तेषु ऋजुवक्रादिभावं प्रतिपद्यमानेषु तद्भावमिव प्रतिपद्यते एवं ब्रह्मापि पृथिव्याद्युपाधिसम्बन्धात् तदाकारतामिव प्रतिपद्यते, तदालम्बनो ब्रह्मण आकारविशेषोपदेश उपासनार्थो न विरुध्यते, एवमवैयर्थ्यमाकारवदब्रह्मविषयाणामपि वाक्यानां भविष्यति, न हि वेदवाक्यानां कस्यचिदर्थवत्त्वं कस्यचिदनर्थवत्त्वंमिति युक्तं प्रतिपत्तुं प्रमाणत्वाविशेषात् । नन्वेवमपि यत् पु-

कल्पितद्वैते सावकाशत्वाच्च सप्रपञ्चत्वश्रुतयो दुर्बला इत्याह ॥

प्रकाशवच्चेति ॥ नन्वाकारवाक्यानामुपाधिकल्पितसर्वगन्धत्वादिनार्थवत्त्वं किमिति वर्ण्यते वैयर्थ्यमेवोच्यतां तत्राह ॥ न हि वेदवाक्यानामिति ॥ नन्वेवमपीति ॥ उक्तरीत्योभयरूपत्वाङ्गीकारेण श्रुतीनां व्यवस्थितत्वेपीत्यर्थः । उपाधीनां कल्पितत्वादीपाधिकस्य सत्यत्वानुपपत्तेर्न सत्यमुभयरूपत्वमिति पूर्वमुक्तं सम्प्रति सत्यं निर्विणोपत्वं मिथ्या सायिशेषत्वमित्युच्यते इत्युभयरूपत्वाङ्गीकारेऽपि

रस्तात् प्रतिज्ञातं नोपाधियोगादप्युभयलिङ्ग-
त्वं ब्रह्मणोऽस्तीति तद्विरुध्यते, नेति ब्रूमः । उ-
पाधिनिमित्तस्य वस्तुधर्मतानुपपत्तेः, उपाधी-
नां चाविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात् । सत्यामेव च
नैसर्गिक्यामविद्यायां लोकवेदव्यवहारावतार
इति तत्रतत्रावोचाम ॥ १५ ॥

आह च तन्मात्रम् ॥ १६ ॥

आह च श्रुतिश्चैतन्यमात्रं विलक्षणरूपान्त-
ररहितं निर्विशेषं ब्रह्म 'स यथा सैन्धवघनोऽन-
न्तरोवात्यः कृत्स्नो रसघन एवैवं वा अरेऽयमा-
त्माऽनन्तरोऽवात्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव, इति ।
एतदुक्तं भवति, नातस्यात्मनोऽन्तर्वहिर्वा चै-
तन्यादन्यद्रूपमस्ति, चैतन्यमेव तु निरन्तरमस्य
स्वरूपं, यथा सैन्धवघनस्यान्तर्वहिश्च लवण
रस एव निरन्तरो भवति न रसातरं तथैवाय-
मपीति ॥ १६ ॥

न पूर्वापारिरोध इत्याह ॥ नेति ब्रूम इति ॥ द्वैतस्य मिथ्यात्वे ज्ञा-
नेन बाधादुपासनादिव्यवहारो न स्यादित्याशङ्क्य च बाधात् प्रागेव स
इत्याह ॥ सत्यमिति ॥ १५ ॥

यतः श्रुतिश्चिन्मात्रमाह अतश्च विशेषो मिथ्येति सूत्रार्थमाह ॥
आह चेति ॥ सैन्धवघनो लवणापिण्डः ॥ १६ ॥

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ १७ ॥

दर्शयति च श्रुतिः पररूपप्रतिपेधेनैव ब्रह्म निर्विशेषत्वम् 'अथात आदेशो नेति नेति' अन्य-
देव तद्विदितादथो अविदितादधीति, यतो वाचो
निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इत्येवमाद्या ।
वाष्कलिना च वार्ध्वः पृष्ठः सन्नवचनेनैव ब्रह्म
प्रोवाचेति श्रूयते 'स होवाचाधीहि भगवो ब्रह्मेति
स तूष्णीं बभूव तं ह द्वितीये वा तृतीये वा वच-
न उवाच ब्रूमः खलु त्वं तु न विजानासि उपशा-
न्तोऽयमात्मा' इति । तथा स्मृतित्वपि परप्रति-
पेधेनैवोपदिश्यते—

“ज्ञेयं यत् तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्रुते ।

अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते” ॥

इत्येवमाद्यासु । तथा विश्वरूपधरो नाराय-
णो नारदमुवाचेति स्मर्यते—

“माया त्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ।

किञ्च श्रुतिस्मृत्योः परप्रतिपेधेन ब्रह्मोपदेशात् निष्पपञ्चं ब्रह्मे-
त्याह ॥ दर्शयति चेति ॥ अथ द्वैतोक्त्यनन्तरं ज्ञानहेतुत्वान्नेति नेति
उपदेशः क्रियत इत्यर्थः । अधि अन्यत् पुनःपुनरधीहि भो इति
निबन्धकारिणं तं द्वितीये च प्रश्ने तूष्णींभाषं त्यक्त्वा उवाच । उप-
शान्तो निरखद्वैतः । अतस्त्वस्य तूष्णींभाष एवोत्तरमिति सौत्रं अयो-
शब्दस्यार्थकः । आदिमत्कार्यं तन्न भवतीत्यनादिमत् । सत् इन्द्रिय-

सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं मां ज्ञातुमर्हसि” ॥ इति ॥ १७ ॥

अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ १८ ॥

यत एव चायमात्मा चैतन्यस्वरूपो निर्विशेषो वाङ्मनसातीतः परप्रतिषेधेनोपदेश्योऽत एव चास्योपाधिनिमित्तामपारमार्थिकीं विशेषवत्तामभिप्रेत्य जलसूर्यकादिवत् इत्युपमोपादीयते मोक्षशास्त्रेषु

‘यथा त्वयं ज्योतिरात्मा विवस्वानपोभिन्ना बहुधैकोऽनुगच्छन् ।

उपाधिना क्रियते भेदरूपो

देवक्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा’ इति ।

“एक एव तु भूतात्मा भूतेभूते व्ययस्थितः ।

एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्” ॥

वेद्यं । असत् परोक्षं च न स्वप्रकाशत्वादित्यर्थः । सर्वभूतगुणैर्दिव्यगन्धादिभिर्युक्तं मां मूर्तिमन्तं पश्यसीति यत्सा माया अत एव सदैतो भगवानिति मां द्रष्टुं नार्हसि वस्तुतो द्वैतातीतत्वादित्यर्थः ॥ १७ ॥

किञ्च यथा जलायुपाधिकल्पितः सूर्यचन्द्रादेर्भेदचलनादिधर्म एवमात्मन इति दृष्टान्तः । श्रुतेश्च निर्विशेषं तत्त्वमित्याह ॥ अत एव चोपमेति ॥ जलस्थप्रतिबिम्बत्वाकारेण सूर्यस्याभासत्वव्योतनाय सूर्यकेति कप्रत्ययः । यथायं ज्योतिर्मयो विवस्वान् स्वत एकोऽपि घटभेदेन भिन्नाः अपोऽनुगच्छन् बहुधा क्रियते एवमजोऽयमात्मा देवः स्वप्रकाश एकोऽप्युपाधिना मायया क्षेत्रेष्वनुगच्छन् भेदरूपः क्रियते

इति चैवमादिषु ॥ १८ ॥

अत्र प्रत्यवस्थीयते-

अम्बुवदग्रहणात् तु न तथात्वम् ॥ १९ ॥

न जलसूर्यादितुल्यत्वमिहोपपद्यते तद्वदग्रहणात् । सूर्यादिभ्यो हि मूर्तेभ्यः पृथग्भूतं विप्रकृष्टदेशं मूर्ते जलं गृह्यते तत्र युक्तः सूर्यादिप्रतिविम्बोदयः न त्वात्माऽमूर्तो न चास्मात् पृथग्भूता विप्रकृष्टदेशाश्रोपाधयः, सर्वगतत्वात् सर्वानन्यत्वाच्च । तस्मादयुक्तोऽयं दृष्टान्त इति ॥ १९ ॥

अत्र प्रतिविधीयते--

वृद्धिहासभाक्त्वमन्तर्भावाद्बुभय-
सामञ्जस्यादेवम् ॥ २० ॥

युक्त एव त्वयं दृष्टान्तः विवक्षितांशसम्भवात्, न हि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः क्वचित् किञ्चिद्विवक्षितमंशं मुक्त्वा सर्वसारूप्यं केनचिदर्शयि-

इति योजना ॥ १८ ॥

इहात्मन्युक्तदृष्टान्तवैषम्यशङ्कासूत्रं ॥ अम्बुवदिति ॥ आत्मनो नीरूपत्वात् दूरस्थोपाध्यभावाच्च मायया बुद्ध्यादिषु प्रतिविम्बभेदो न युक्त इत्यर्थः ॥ १९ ॥

उपाव्यन्तर्भाविण तत्कल्पितभर्मवन्वमत्र विवक्षितांशस्तेन साम्येन समाधानसूत्रं ॥ वृद्धिङ्गासेति ॥ दृष्टान्तसाम्येऽपि नीरूपात्मनः प्रति-

तुं शक्यते, सर्वसारूप्ये हि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिक-
 भावोच्छेद एव स्यात् । न चेदं स्वमनीषया जल-
 सूर्यकादिदृष्टान्तप्रणयनं । शास्त्रप्रणीतस्य त्वस्य
 प्रयोजनमात्रमुपन्यस्यते किं पुनरत्र विवक्षितं
 सारूप्यमिति । यदुच्यते । वृद्धिहासभाक्त्वमि-
 ति । जलगतं हि सूर्यप्रतिविम्बं जलवृद्धौ वर्धते
 जलहासे ह्रसति जलचलने चलति जलभेदे भि-
 द्यत इत्येवं जलधर्मानुविधायि भवति, न तु
 परमार्थतः सूर्यस्य तथात्वमस्ति, एवं परमार्थ-
 तोऽविकृतमेकरूपमपि सत् ब्रह्म देहाद्युपाध्य-
 न्तर्भावात् भजत इवोपाधिधर्मान् वृद्धिहासा-
 दीन्, एवमुभयोर्दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सामञ्ज-
 स्यादविरोधः ॥ २० ॥

दर्शनाच्च ॥ २१ ॥

दर्शयति च श्रुतिः परस्यैव ब्रह्मणो देहादि-

विम्बः स्वबुद्ध्या कथं कल्प्यत इत्याह ॥ न चेदमिति ॥ श्रूयते न क-
 ल्प्यत इत्यर्थः । श्रुतदृष्टान्तस्य सूर्यकादिवत् इत्युपन्यासेन किं फलमि-
 त्यन आह ॥ शास्त्रेति ॥ आत्मनो निर्विशेषत्वं फलमित्यर्थः । अविरो-
 ध इति न वैषम्यमित्यर्थः । आत्मा प्रतिविम्बशून्यः नीरूपद्रव्यत्वात्
 वायुवत् इत्यनुमाने आकाशे व्यभिचारः । अल्पजले विदूराकाशप्रति-
 विम्बदर्शनादुपाधिदूरपस्थत्वमपि क्वचिदनपेक्षितमिति भावः ॥ २० ॥
 प्रवेशश्रुतेश्चोक्तानुमानबाध इत्याह सूत्रकारः ॥ दर्शनाच्चेति ॥

पूपाधिपु अन्तरनुप्रवेशम्

‘पुरश्चक्रे द्विपदः पुरश्चक्रे चतुष्पदः ।

पुरः स पक्षी भूत्वा पुरः पुरुष आविशत्’ ॥

इति, ‘अनेन जीवेननात्मनानुप्रविश्य’ इति

च । तस्माद्युक्तमेतत् अत एवचोपमासूर्यकादिव-
दिति । तस्मात्निर्विकल्पकैकलिङ्गमेव ब्रह्म नो-
भयलिङ्गं विपरीतलिङ्गं चेति सिद्धं । अत्र केचित्
द्वे अधिकरणे कल्पयन्ति, प्रथमं तावत् किं प्र-
त्यस्तमिताशेषप्रपञ्चमेकाकारं ब्रह्म उत प्रपञ्चव-
दनेकाकारोपेतमिति, द्वितीयं तु स्थिते प्रत्यस्त-
मितप्रपञ्चत्वे किं सल्लक्षणं ब्रह्म उत बोधलक्षणं
उतोभयलक्षणमिति । अत्र वयं वदामः सर्वथा-

द्विपदः पुरो मनुष्यादिदेहांश्चक्रे चतुष्पदः पुरः पशून् कृत्वा पुरश्चक्षु-
रायभिव्यक्तेः पुरस्तात् स ईश्वरः पक्षी लिङ्गशरीरी भूत्वा पुर उक्तानि
शरीराण्याविशत् स च प्रविष्टोऽपि पुरुषः पूर्ण एवेत्यर्थः । तैत्तिरीयके
लिङ्गस्य पक्ष्यायुक्तेः पक्षित्वं मन्तव्यं एवं प्रतिविम्बभावेन भेदादेः क-
ल्पितत्वान् निर्विशेषं ब्रह्मेति स्वमतमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥
एकेदेशिव्यारयामुत्थापयति ॥ अत्रेति ॥ न स्थानतोऽपीत्यायेकमधि-
करणं, तत्र ब्रह्मणो निष्प्रपञ्चत्वे स्थिते किंलक्षणं ब्रह्मेति सन्देहे प्रका-
शवच्चेत्यादिद्वितीयमधिकरणं प्रवृत्तं न सद्रूपमेव ब्रह्म किन्तु प्रकाशवच्च
चिद्रूपं च । कुतः, अवैयर्थ्यात् । सत्यं ज्ञानं सदेवसोम्येत्युभयश्रुतेर्हि रूपे
ब्रह्मण्यर्थवच्चादिति पूर्वपक्षे सिद्धान्तः । आह च तन्मात्रं सन्मात्रं ब्रह्म ।
श्रुतिराह ज्ञानस्य सत्तानतिरेकादिनि । इदं द्वितीयाधिकरणं दूषयति ॥ अ-

प्यानर्थक्यमधिकरणान्तरारम्भस्येति । यदि ता-
 वदनेकलिङ्गत्वं परस्य ब्रह्मणो निराकर्तव्यमित्ययं
 प्रयासः तत्पूर्वेणैव न स्थानतोऽपीत्यनेनाधिक-
 रणेन निराकृतमित्युत्तरमधिकरणं प्रकाशवच्चैतत्
 व्यर्थमेव भवेत् । न च सल्लक्षणमेव ब्रह्म न बो-
 धलक्षणमिति शक्यं वक्तुं, विज्ञानघन एवेत्या-
 दिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । कथं वा निरस्तचै-
 तन्यं ब्रह्मचेतनस्य जीवस्यात्मत्वेनोपदिश्येत
 । नापि बोधलक्षणमेव ब्रह्म, न सल्लक्षणमिति
 शक्यं वक्तुं, 'अस्तीत्येवोपलब्धव्यः' इत्या-
 दिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात्, कथं वा निरस्तसत्ता-
 को बोधोऽभ्युपगम्येत । नाप्युभयलक्षणमेव ब्र-
 ह्मेति शक्यं वक्तुं, पूर्वाभ्युपगमविरोधप्रसङ्गात्
 सत्ताव्यावृत्तेन च बोधेन बोधव्यावृत्तया च स-

त्र षयमिति ॥ द्वितीयाधिकरणस्य किं ब्रह्मणोऽनेकरूपत्वनिरासः फलं
 उत बोधरूपत्वनिरासः आहोस्वित् सत्तानिरास इति विकल्प्य सर्वथा-
 प्यानर्थक्यं प्रपञ्चयन् आयेगतार्थतामाह ॥ यदि तावदिति ॥ न द्वितीय
 इत्याह ॥ न चेति ॥ ब्रह्मणो बोधरूपत्वनिरासे जडत्वाज्जीवाभेदश्रुति-
 बाधश्च स्यात्तन्नामत्यय- चेति ॥ न तृतीय इत्याह ॥ नापीति ॥ स-
 त्तानिरासे बोधस्य तुच्छत्वं च बोधोऽपि क्वचिद- इत्याह ॥ कथामिति ॥ न च बो-
 धस्य सत्तानतिरेकान्न- बोधोऽपि क्वचिद- इत्याह ॥ सद्बोधपदयोर्वाच्यानतिरेके
 विन दूषयित्वा पूर्वपक्षं दूषय-

तयोपेतं ब्रह्म प्रतिजानानस्य तदेव पूर्वाधिकर-
णप्रतिषिद्धं सप्रयञ्चत्वं प्रसज्येत । श्रुतत्वाददो-
ष इति चेत्, न, एकस्यानेकस्वभावत्वानुपपत्तेः
। अथ सत्तैव बोधः बोध एव च सत्ता नानयोः
परस्परव्यावृत्तिरस्ति इति यद्युच्येत तथापि किं
सल्लक्षणं ब्रह्म उत बोधलक्षणं उतोभयलक्षण-
मित्ययं विकल्पो निरालम्बन एव स्यात्, सू-
त्राणि त्वेकाधिकरणत्वेनैवास्माभिर्नीतानि । अ-
पि च ब्रह्मविषयासु श्रुतिष्वाकारवदनाकारप्र-
तिपादनेन विप्रतिपन्नास्वनाकारे ब्रह्मणि परि-
गृहीते अवश्यं वक्तव्येतरासां श्रुतीनां गतिः, ता-

ति ॥ नापीति ॥ प्रसङ्गमेवाह ॥ सत्तेति ॥ व्यावृत्तत्वं भिन्नत्वं । नि-
प्रपञ्चैकरूपत्वसिद्धान्तविरोधात् भिन्नोभयरूपत्वपूर्वपक्षानुत्थानमि-
त्यर्थः । उभयश्रुतिबलादुत्थानमिति शङ्कते ॥ श्रुतत्वादिति ॥ मेरुवि-
न्ध्यवत् परस्परं भिन्नसत्ताबोधयोरेकब्रह्माभेदशङ्का श्रुतिशतेनापि न
युक्तेत्याह ॥ नेति ॥ सद्बोधयोर्भेदोऽस्ति न वा आये श्रुतेरपि विरुद्धा-
र्थत्वानुपपत्तेर्न पूर्वपक्षोत्थानमित्युक्तं । सम्प्रति द्वितीयं शङ्कते ॥ अथ
सत्तैवेति ॥ सद्बोधपदयोर्वाच्यभेदेऽपि लक्ष्यैक्योपपत्तिरखण्डार्थस्वीका-
रादित्यर्थः । अखण्डार्थस्य पूर्वपक्षत्वं न स्यात् सिद्धान्तत्वात् । किञ्चात्र
संशयोऽप्ययुक्त इत्याह ॥ तथापीति ॥ एकाधिकरणपक्ष सूत्राणि कथं
नेयानीत्यत आह ॥ सूत्राणीति ॥ स्वपक्षे सूत्रसामञ्जस्यं चेत्याह ॥ अ-
पि चेति ॥ अवस्थापेक्षितगत्यर्थत्वेनोत्तरसूत्राणां पूर्वकवाक्यत्वान्ना-
धिकरणभेद इति भावः । आकारश्रुतीनां कल्पिताकारो गतिरिति स्व-

दर्थ्येन प्रकाशवच्चेत्यादीनि सूत्राणि अर्थवत्त-
 राणि सम्पद्यन्ते । यदप्याहुः आकारंवादिन्यो-
 ऽपि श्रुतयः प्रपञ्चप्रविलयमुखेनानाकारप्रति-
 पत्त्यर्था एव न पृथगर्था इति, तदपि न समीचि-
 नमिव लक्ष्यते । कथं ये हि परविद्याधिकारे केचि-
 त् प्रपञ्चा उच्यन्ते 'यथा युक्ता त्वरस्य हरयः
 शता दशेत्ययं वै हरयोऽयं वै दश च शतानि स-
 हस्राणि बहूनि चानन्तानि च' इत्येवमादयः ते-
 भवन्तु प्रविलयार्थाः, 'तदेतद्ब्रह्मा पूर्वमनपरमन-
 न्तरमवात्स्यं' इत्युपसंहारात् । ये पुनरुपासना-
 धिकारे प्रपञ्चा उच्यन्ते 'यथा मनोमयः प्राण-
 शरीरो भारूपः' इत्येवमादयो न तेषां प्रविल-
 यार्थत्वं न्याय्यं, 'स क्रतुं कुर्वीति, त्येवंजातीयके-

तमुक्तं, प्रपञ्चविलयवादिनस्तु 'मनोमयः प्राणशरीरः सत्यकामः' इ-
 यायाकारश्रुतीनां तदितराकारप्रविलयो गतिरित्याहुः । मनोमय इति
 होऽर्थः, मनोऽतिरिक्तोपाधिशून्य इत्यर्थः । एवं प्राणशरीरपदेन प्राणा-
 त्तिरिक्तोपाधिनिषेधान्मनसोऽप्यभावसिद्धिः एवं सर्वे शब्दा अनाकार-
 वक्षपरा एवेति तन्मतमनूय दूषयति ॥ यदपीत्यादिना ॥ किं ज्ञेयव-
 ह्नप्रकरणस्थानामाकारशब्दानां निषेधपरत्वं उतोपासनाप्रकरणस्था-
 नामपि तत्रायमङ्गीकरोति ॥ ये हीति ॥ अस्य जीवभावं प्राप्तस्येश्वर-
 स्य दश हरयो विषया हरणाद्देशेन्द्रियाणि प्राणिभेदापेक्षया शतानि
 सहस्राणि च तेषामीश्वराद्भेदमाशङ्क्याह ॥ अयमिति ॥ ईश्वर एव
 तस्य इत्यर्थः । द्वितीयं दूषयति ॥ ये पुनरिति ॥ मनोमयादिशब्दानां

न प्रकृतेनैवोपासनविधिना तेषां सम्बन्धात् ।
 श्रुत्या चैवंजातीयकानां गुणानामुपासनार्थत्वे-
 ऽवकल्प्यमाने न लक्षणया प्रविलयार्थत्वमक-
 ल्पते । सर्वेषां च साधारणे प्रविलयार्थत्वे सति
 'अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात्' इति विनिगम-
 नकारणवचनमनवकाशं स्यात् । फलमप्येषां
 यथोपदेशं क्वचित् दुरितक्षयः क्वचिदैश्वर्यप्राप्तिः
 क्वचित् क्रममुक्तिरित्यवगम्यत एवेति । अतः
 पार्थगर्थ्यमेवोपासनावाक्यानां ब्रह्मवाक्यानां
 च न्याय्यं नैकवाक्यत्वं । कथञ्चैपामेकवाक्यतो-
 त्प्रेक्ष्यत इति वक्तव्यं । एकनियोगप्रतीतेः प्रया-
 जदर्शपूर्णमासवाक्यवदिति चेत्, न, ब्रह्मवाक्ये-

मुरयवृत्त्या गुणपरत्वसम्भवे निषेधलक्षणापि न युक्तेत्याह ॥ श्रुत्या चे-
 ति ॥ किञ्चाकारानाकारश्रुतिद्वैविध्ये सति ब्रह्म नाकारमेवेत्यत्र किं वि-
 निगमकमिति शङ्कोत्यानादस्थूलादिश्रुतीनां निराकारतात्पर्यनियाम-
 कमिति कथनार्थमिदं सूत्रमर्थवत् भवति ॥ सर्वश्रुतीनां निषेधार्थत्वे
 तु शङ्कानुत्यानात् नियामकसूत्रं व्यर्थं स्यादित्याह ॥ सर्वेषाञ्चेति ॥
 ननूपासनार्थवाक्यानां स्वार्थं फलाभावात् सफलनिषेधवाक्यशेषत्वमि-
 त्याशङ्क्य तस्यश्रुतत्वान्नान्यशेषतेत्याह ॥ फलमपीति ॥ अर्थक्याभा-
 वाच्च नैकवाक्यतेत्याह ॥ कथञ्चेति ॥ अर्थक्यं शङ्कते ॥ एकेति ॥ य-
 था फलवत् परमापूर्वाल्यनियोगैक्यादद्गुप्रधानवाक्यानामेकवाक्यता
 तथा तच्चावबोधरामस्य प्रपञ्चप्रविलयविषयक एको नियोगरूपोऽ-
 र्थोऽस्तीत्याकारानाकारवाक्यानां सर्वेषामेकवाक्यतेत्यर्थः । नियोगासि-

पु नियोगाभावात् । वस्तुमात्रपर्यवसायीनि हि
 ब्रह्मवाक्यानि न नियोगोपदेशीनीति एतद्वि-
 स्तरेण प्रतिष्ठापितं 'तत्तु समन्वयात्' (वेदा०
 अ० १।पा० १।सू० ४) इत्यत्र । किंविषयक-
 श्चात्र नियोगोऽभिप्रेत इति वक्तव्यं, पुरुषो हि
 नियुज्यमानः कुर्विति स्वव्यापारे कस्मिंश्चित्
 नियुज्यते । ननु द्वैतप्रपञ्चप्रविलयो नियोगविष-
 यो भविष्यति, अप्रविलापिते हि द्वैतप्रपञ्चे ब्र-
 ह्मतत्त्वावबोधो न भवतीत्यतो ब्रह्मतत्त्वावबो-
 धप्रत्यनीकभूतो द्वैतप्रपञ्चः प्रविलाप्यः यथा
 स्वर्गकामस्य यागोऽनुष्ठातव्य उपदिश्यते, एव-
 मपवर्गकामस्य प्रपञ्चप्रविलयः, यथा च तमसि
 व्यवस्थितं घटादितत्त्वं अवबुभुत्सभानेन त-
 त्प्रत्यनीकभूतं तमः प्रविलाप्यते, एवं ब्रह्मतत्त्व-
 मवबुभुत्समानेन तत्प्रत्यनीकभूतः प्रपञ्चः प्रवि-
 लापयितव्यः । ब्रह्मस्वभावो हि प्रपञ्चो न प्रप-
 ञ्चस्वभावं ब्रह्म तेन नामरूपप्रपञ्चप्रविलापने-
 न ब्रह्मतत्त्वावबोधो भवति इति । अत्र वयं पृच्छा-
 द्या दूषयति ॥ नेति ॥ विषयं शङ्कते ॥ ननु द्वैतेति ॥ प्रत्यनीकं प्र-
 तियन्धकं । ननु प्रपञ्चविलये ब्रह्मलयः स्यादभेदादित्यत आह ॥ ब्र-
 ह्मस्वभावो हि प्रपञ्च इति ॥ कारणं हि कार्यस्य स्वरूपं अतः कार्य-
 नाशेऽपि कारणस्य न लयः घटनाशेऽपि मृद्दर्शनादित्यर्थः । प्रपञ्चस्य

मः कोऽयं प्रपञ्चप्रविलयो नाम, किमग्निप्रता-
 पसम्पर्कात् घृतकाठिन्यप्रविलय इव प्रपञ्चप्र-
 विलयः कर्तव्यः आहोस्विदेकस्मिन् चन्द्रे ति-
 मिरकृतानेकचन्द्रप्रपञ्चवदविद्याकृते ब्रह्मणि ना-
 मरूपप्रपञ्चो विद्यया प्रविलापयितव्य इति । त-
 त्र यदि तावद्विद्यमानोऽयं प्रपञ्चो देहादिलक्षण
 आध्यात्मिको बाल्यश्च पृथिव्यादिलक्षणः प्रवि-
 लापयितव्य इत्युच्येत स पुरुषमात्रेणाशक्यः प्र-
 विलापयितुमिति तत्प्रलयोपदेशोऽशक्यविषय ए-
 व स्यात्, एकेन चादिमुक्तेन पृथिव्यादिप्रविल-
 यः कृतः इदानीं पृथिव्यादिशून्यं जगदभविष्यत्
 अथाविद्याध्यस्तो ब्रह्मण्येकस्मिन्नयं प्रपञ्चो वि-
 द्यया प्रविलाप्यत इति ब्रूयात्, ततो ब्रह्मैवावि-
 द्याध्यस्तप्रपञ्चप्रत्याख्यानैनावेदयितव्यं 'एकमे-
 वाद्वितीयं ब्रह्म तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' इ-
 ति । एवमाविदिते तस्मिन् विद्या स्वयमेवोत्पद्य-

सत्यस्य कल्पितस्य बाल्ये विधिरिति विकल्प्याद्यं दूषयति ॥ तत्र यदि
 तावदिति ॥ सत्यस्य ज्ञानादध्वस्लेर्मुसलादिना च कृत्स्नद्वैतध्वंसायो-
 गात् नभोयसनविधेवदशक्यविषयोऽयं विधिः, किञ्च शुकादिमुक्त्या
 सर्वमुक्तिः स्यादित्यर्थः । द्वितीयमनूय दूषयति ॥ अथेत्यादिना ॥ उ-
 पदेशजन्यज्ञानादेवाविद्यातज्जन्यप्रपञ्चलयसिद्धेर्नियोगो वृथेत्यर्थः ।
 किञ्च ब्रह्मज्ञानादौ विधिः किं ब्रह्मण्यज्ञाते ज्ञाते वा, नायः अशक्य-

ते तथा चाविद्या बाध्यते ततश्चाविद्याध्यस्तः
 सकलोऽयं नामरूपप्रपञ्चः स्वप्नप्रपञ्चवत् प्र-
 विलीयते । अनावेदिते तु ब्रह्मणि ब्रह्मविज्ञानं
 कुरु प्रपञ्चप्रविलयं चेति शतकृत्वोऽप्युक्ते न ब्र-
 ह्मविज्ञानं प्रपञ्चप्रविलयो वा जायेत । नन्वावे-
 दिते ब्रह्मणि तद्विज्ञानविषयः प्रपञ्चविलयविष-
 यो वा नियोगः स्यात्, न, निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मत-
 त्वावेदनेनैवोभयसिद्धेः, रज्जुस्वरूपप्रकाशनेनैव
 हि तत्स्वरूपविज्ञानमविद्याध्यस्तसर्पादिप्रपञ्च-
 प्रविलयश्च भवति, न च कृतमेव पुनः क्रियते ।
 नियोज्योऽपि च प्रपञ्चावस्थायां योऽवगम्यते
 जीवो नाम स प्रपञ्चपक्षस्यैव वा स्यात् ब्रह्मप-
 क्षस्यैव वा । प्रथमे विकल्पे निष्प्रपञ्चब्रह्मतत्त्व-
 प्रतिपादनेन पृथिव्यादिवज्जीवस्यापि प्रविला-
 पितत्वात् कस्य प्रपञ्चप्रविलये नियोग उच्येत
 कस्य वा नियोगनिष्ठतया मोक्षोऽवाप्तव्य उच्ये-
 त । द्वितीयेऽपि ब्रह्मेवानियोज्यस्वभावं जीवस्य

त्वादित्याह ॥ अनावेदिते त्विति ॥ द्वितीयं शङ्कते ॥ नन्विति ॥ उ-
 पदेशादेव ज्ञाने ब्रह्मणि साक्षात्कारद्वैतबाध्योः सिद्धेर्विधिवैयर्थ्यं सिद्ध-
 स्य विधिना कर्तुमयोगादित्याह ॥ नेति ॥ एवं विषयाभावात् नियो-
 गाभावमुक्त्वा नियोज्याभावात् तदभावमाह ॥ नियोज्योऽपि चेति ॥
 प्रपञ्चान्तर्भूतो ब्रह्म वेत्यर्थः, आये जीवनाशाद्विध्ययोगः द्वितीये नियो-

स्वरूपं जीवत्वं त्वविद्याकृतमेवेति प्रतिपादिते
 ब्रह्मणि नियोज्याभावात् नियोगाभाव एव । द्र-
 ष्टव्यादिशब्दा अपि परविद्याधिकारपठितास्त-
 त्वाभिमुखीकरणप्रधाना न तत्त्वावबोधविधिप्र-
 धाना भवन्ति, लोकेऽपीदं पश्येदमाकर्णयेति चै-
 वंजातीयकेषु निर्देशेषु प्रणिधानमात्रं कुर्वित्युच्य-
 तेन साक्षात्ज्ञानमेव कुर्विति । ज्ञेयाभिमुखस्या-
 पि ज्ञानं कदाचिज्जायते कदाचित् न जायते, त-
 स्मात्तं प्रतिज्ञानविषय एव दर्शयितव्यो ज्ञापयि-
 तुकामेन, तस्मिन् दर्शिते स्वयमेव यथाविषयं य-
 थाप्रमाणं च ज्ञानमुत्पद्यते । न च प्रमाणान्तरेणा-
 न्यथाप्रसिद्धेऽर्थेऽन्यथाज्ञानं नियुक्तस्याप्युपप-
 द्यते । यदि पुनर्नियुक्तोऽहमित्यन्यथाज्ञानं कुर्यात्

ज्यादिसिद्धिः । तर्हि ज्ञाने विधिप्रत्ययानां का गतिरित्यत आह ॥ द्र-
 ष्टव्यादिशब्दा इति ॥ ननु श्रुतं ज्ञानं त्यक्त्वा तस्त्वावनव्यापारविधिः
 किमिति कल्प्यत इत्याशङ्क्य ज्ञानस्य पुरुषकृत्यसाध्यत्वादित्याह ॥
 ज्ञेयाभिमुखस्यापीति ॥ किञ्च ज्ञानविधिवादिना ज्ञेयं ब्रह्मावश्यं वे-
 दान्तैर्ज्ञापनीयविषयानवबोधे विधिवोधायोगात् । तथा च वेदान्तैरेव
 ज्ञानोत्पत्तेर्विध्यानर्थक्यमित्याह ॥ तस्मादिति ॥ तं ज्ञानार्थिनं प्रती-
 त्यर्थः । ननुत्पन्नं ज्ञानमन्यथाकर्तुं विधिरर्थवानिति नेत्याह ॥ न चेति ॥
 नन्वनग्निर्योपिदिति प्रत्यक्षप्रमाणादुत्पन्नमपि ज्ञानं तामग्निं ध्यायेदिति
 विधिनान्यथा कृतं दृश्यत इत्यत आह ॥ यदीति ॥ अन्यथाधीः कृतिस्ता-
 ध्या चेत् क्रियैव, कृतिं विनैव चेत् भ्रान्तिरेवातो मानं विना विधितो ज्ञा-

न तु तज्ज्ञानं किं तर्हि मानसी सा क्रिया स्वय-
मेव चेदन्यथोत्पद्येत भ्रान्तिरेव स्यात्, ज्ञानं तु-
प्रमाणजन्यं यथाभूतविषयं च न तन्नियोगशते-
नापि कारयितुं शक्यते, न च प्रतिषेधशतेनापि
वारयितुं शक्यते, न हि तत्पुरुषतन्त्रं वस्तुतन्त्र-
मेव हि तत्, अतोऽपि नियोगाभावः, किंचान्य-
त् नियोगनिष्ठतयैव पर्यवस्यति आम्नाये यद-
भ्युपगतमनियोज्यब्रह्मात्मत्वं जीवस्य तदप्र-
माणकमेव स्यात् । अथ शास्त्रमेवानियोज्यब्र-
ह्मात्मत्वमप्याचक्षीत तदवबोधे च पुरुषं नियुं-
जीत, ततो ब्रह्मशास्त्रस्यैकस्य द्वर्थपरता विरु-
द्धार्यपरता च प्रसज्येयातां नियोगपरतायां च
श्रुतहानिरश्रुतकल्पना कर्मफलवन्मोक्षफलस्य
दृष्टफलत्वमनित्यत्वं चेत्येवमादयो दोषा न
केनचित् परिहर्तुं शक्याः, तस्मादवगतिनिष्ठा-
न्येव ब्रह्मवाक्यानि न नियोगनिष्ठानि, अतश्चै-

नासिद्धेर्मानवस्तुतन्त्रे ज्ञाने विधिर्मृपेत्यर्थः । वेदान्तेषु विधिवादिनो-
ऽन्यच्च दूषणमस्तीत्याह ॥ किञ्चान्यदिति ॥ ब्रह्मात्मैक्ये नियोगे च
वेदान्तवाक्यस्य प्रामाण्यमाशङ्क्यार्थभेदाद्वाक्यभेदो विरुद्धार्यत्वाद-
प्रामाण्यं चेति दूषयति ॥ अथेत्यादिना ॥ किञ्च श्रुतं ब्रह्म न श्रुतो
विधिर्वेदान्तेषु तत्कल्पने च कर्मजन्यत्वान्मोक्षस्यानित्यत्वसातिश-
यत्वादिप्रसङ्ग उक्त्याह ॥ नियोगपरतायां चेति ॥ फलितमाह ॥ अ-

कनियोगप्रतीतेरेकवाक्यतेत्ययुक्तं । अभ्युपग-
म्यमानेऽपि च ब्रह्मवाक्येषु नियोगसद्भावे तदे-
कत्वं निष्प्रपञ्चोपदेशेषु सप्रपञ्चोपदेशेषु वाऽसि-
द्धं, न हि शब्दान्तरादिभिः प्रमाणैः नियोगभेदे-
ऽवगम्यमाने सर्वत्रैको नियोग इति शक्यमा-
श्रयितुं । प्रयाजदर्शपूर्णमासवाक्येषु तु अधि-
कारांशेनाभेदाद्युक्तमेकत्वं न त्विह सगुणनिर्गु-
णचोदनासु कश्चिदेकत्वाधिकारांशोऽस्ति । न
हि भारूपत्वादयो गुणाः प्रपञ्चप्रविलयोपका-
रिणो नापि प्रपञ्चविलयो भारूपत्वादिगुणो-
पकारिणः परस्परविरोधित्वात् । नहि कृत्स्नप्र-
पञ्चप्रविलापनं प्रपञ्चेकदेशापेक्षणं च एकस्मि-

तश्चेति ॥ इदानीं प्रौढवादेन नियोगमङ्गीकृत्य तदेकत्वं खण्डयति ॥
॥ अभ्युपगम्यमानेऽपीति ॥ भिन्नकियावाचिशब्दः शब्दान्तरं यथा
यजति ददातीति, तथेहापि वेदोपासीतेति शब्दभेदः । निर्गुणसगुण-
रूपभेदः प्रकरणभेदः मुक्त्यभ्युदयफलभेद इत्येतैः प्रमाणैर्निर्गुणज्ञान-
सगुणोपासनाविषयकनियोगभेद इत्यर्थः । कथं तर्ह्यङ्गाङ्गिवाक्येषु
नियोगैक्यं तत्राह ॥ प्रयाजेति ॥ एकस्यैव स्वर्गकामस्य साङ्गप्रधा-
नाधिकारात् तत्साध्यफलापूर्वैक्यादेकवाक्यतेत्यर्थः । इहापि निर्गुण-
सगुणविषयोरैकाधिकारात् नियोगैक्यमस्तु नेत्याह ॥ न त्विहेति ॥
मुक्त्यभ्युदयार्थभेदान्मिथो विरुद्धार्थविषयोरङ्गाङ्गित्वायोगाच्च न नि-
योगैक्यं । न च निर्गुणाविद्यानियोग एक एव सगुणविद्यानङ्गाकारा-
दिति वाच्यं । अहो विपरोतं पाण्डित्यमायुःमतः, विध्ययोग्याविद्यायां

न् धर्मिणि युक्तं समावेशयितुं । तस्मादस्म-
दुक्त एव विभाग आकारस्वदनाकारोपदेशानां
युक्ततर इति ॥ २१ ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो
ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥

‘द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्ते चैवामूर्ते च मर्त्यं
चामृतं च स्थितं च यच्च सच्च त्यच्च’ इत्युपक्रम्य प्र-
पञ्च महाभूतानि द्वैराशयेन प्रविभज्यामूर्तरसस्य
च पुरुषशब्दोदितस्य माहारजनादीनि रूपाणि

विधिर्योग्यायामविधिरिति, तस्मात् साकारवाक्यानामाकारलयद्वारा
निर्गुणवाक्यैकवाक्यतागतिरसद्रतिरेव, किंतु तेषां फलिताकारो ग-
तिस्त्रदुपासनयाभ्युदयसिद्धेः, निर्गुणवाक्यानां तु परमार्थालम्बनत्वमि-
त्यस्मदुक्त एव विभागः साधीयानित्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ २१ ॥

ब्रह्मणो निर्विशेषचिन्मात्रत्वमुक्त्वा सर्वनिषेधावधित्वेन सद्रूपत्व-
माह ॥ प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूय इति ॥
पृथिव्यप्तेजोभूतत्रयं मूर्तं वाय्वाकाशद्वयममूर्तमिति राशिद्वयमुक्त्वा
भूतद्वयस्यामूर्तस्य सारः ‘करणरत्ना हिरण्यागर्भो य एष एतस्मिन् सू-
र्यमण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षिणि पुरुषः’ इत्युक्तः, तस्य वासना-
मयानि स्वप्नरूपाणि ‘तद्यथा माहारजनं वासो यथा पांद्वाविकं यथे-
न्द्रगोपः’ इत्युपमाभिरुक्तानि विचित्राणि, तत्र माहारजनं हरिद्रा तथा-
लिप्तं वस्त्रं माहारजनं, पांद्वाविकमिति धवलं कम्बलादि केचित् तु
श्रुतिमुपलक्षणं कृत्वा सूक्ष्मपञ्चभूतान्यमूर्तानि पञ्चीकृतानि मूर्तानि

दर्शयित्वा पुनः पठ्यते, 'अथात आदेशो नेति ने-
ति न त्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति, इति । त-
त्र कोऽस्य प्रतिषेधस्य विषय इति जिज्ञासामहे,
न त्यत्रेदं तदिति विशेषितं किञ्चित् प्रतिषेध्यमु-
पलभ्यते, इतिशब्देन त्वत्र प्रतिषेध्यं किमपि स-
मर्प्यते नेतिनेतीतीतिशब्दपरत्वान्नञ्प्रयोगस्य ।
इतिशब्दश्चायं सन्निहितालम्बनः एवंशब्दसमा-
नवृत्तिः प्रयुज्यमानो दृश्यते 'इति ह स्मोपाध्या-
यः कथयति' इत्येवमादिषु । सन्निहितं चात्र प्र-
करणसामर्थ्याद्रूपद्वयं सप्रपञ्चं ब्रह्मणः तच्च ब्र-
ह्म यस्य ते द्वे रूपे, तत्र नःसंशय उपजायते कि-
मयं प्रतिषेधो रूपे रूपवच्चोभयमपि प्रतिषेधति
आहोस्विदेकतरं, यदाप्येकतरं तदापि किं ब्रह्म
प्रतिषेधति रूपे परिशिनष्टि आहोस्विद्रूपे प्रति-

ततश्चामूर्तरसत्वोक्त्या करणानां पाञ्चभौतिकत्वसिद्धिरिति व्याचक्षते ।
अथ सत्पदात्मकप्रपञ्चोक्त्यनन्तरं, अत उक्तारोपस्य निषेधार्थत्वान्नेति
नेतीति निषेधेनोपदेशः क्रियत इत्यर्थः । नेतिशब्दार्थमाह ॥ न हीति
॥ एतस्मादात्मनोन्यत्रास्तीति नेतीत्युच्यत इत्यर्थः । शून्यतानिरा-
सार्थं परं ब्रह्मास्ति इति सिद्धान्तरीत्या श्रुत्यर्थः । अत्र निषेध्यविशे-
षानुपलम्भात् संशयमाह ॥ तत्र कोऽस्येत्यादिना ॥ तं च प्रयोगस्य
नकारस्येतिशब्दोपस्थापितवस्तुनिषेधकत्वादित्यर्थः । इतिशब्दात् नि-
षेध्यसामान्यसमर्पणे विशेषाकाङ्क्षायां प्रकरणाद्रूपद्वयस्वरूपिब्रह्मण-

पेधति ब्रह्म परिशिनिष्टि इति । तत्र प्रकृतत्वावि-
 शेषाद्दुभयमपि प्रतिपेधतीत्याशङ्कामहे । द्वौ चैतौ
 प्रतिपेधौ द्विनेतिशब्दप्रयोगात्, तयोरेकेन स-
 प्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं प्रतिपिध्यतेऽपरेण रूपवद्ब्र-
 ह्मेति भवति मतिः । अथवा ब्रह्मैव रूपवत् प्रति-
 पिध्यते, तद्धि वाङ्मनसातीतत्वादसम्भाव्य-
 मानसद्भावं प्रतिपेधार्हं न तु रूपप्रपञ्चः प्रत्यक्षा-
 दिगोचरत्वात् प्रतिपेधार्हः, अभ्यासस्त्वादरार्थ
 इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, न तावदुभयप्रतिपेध उपप-
 द्यते, शून्यवादप्रसङ्गात् । कंचिद्धि परमार्थमाल-
 म्ब्यापरमार्थः प्रतिपिध्यते यथा रज्ज्वादिपुस-
 पादयः । तच्च परिशिष्यमाणे कस्मिंश्चिद्भावेऽवक-

श्च निपेध्यत्वभानात् संशयमुक्त्वा पूर्वोक्तं निर्विशेषं ब्रह्म नास्ति इत्या-
 क्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति ॥ तत्र प्रकृतत्वेति ॥ पूर्वपक्षे तत्पदार्था-
 भावाद्वाक्यार्थाभेदासिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति फलं, निरधिष्ठान-
 निपेधादर्शनात् सर्वनिपेधो न युक्त इत्यरुच्या प्रपञ्चे ब्रह्मनिपेध इत्या-
 ह ॥ अथ वेति ॥ एकब्रह्मण एव निपेधे नकारद्वयस्य पौनरुक्त्यमित्यत
 आह ॥ अभ्यासास्त्विति ॥ उत्सूत्रमेव तावत् सिद्धान्तमुपक्रमते ॥
 ॥ एवमिति ॥ शून्यप्रसङ्ग इष्ट इति वदन्तं प्रत्याह ॥ कंचिद्धीति ॥
 तच्चेति प्रतिपेधनमित्यर्थः । अधिष्ठानानवशेषे तत्प्रमारूपहेत्यभावात्
 निपेधवाक्यार्थप्रमानस्यात् इदमत्र नास्ति इति लोके निपेधस्य साधि-
 स्थानस्यैव प्रमितेदर्शनादित्यर्थः । किंच यद्भाति तत्सदित्युत्सर्गस्य भा-
 नार्थाभावाधिष्ठानप्रमितिसदपवादः तथा पूर्वभानस्य अमत्यनिश्चये-

ल्पते। कृत्स्नप्रतिषेधे हिकोऽन्योभावः परिशिष्ये-
 त, अपरिशिष्यमाणे चान्यस्मिन् य इतरः प्रति-
 षेद्धुमारभ्यते तस्य प्रतिषेद्धुमशक्यत्वात् तस्यैव
 परमार्थत्वापत्तेः प्रतिषेधानुपपत्तिः। नापि ब्रह्म-
 प्रतिषेध उपपद्यते, 'ब्रह्म ते ब्रवाणि' इत्युपक्रम-
 विरोधात्, 'असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चे-
 त्' इत्यादिनिन्दाविरोधात्, 'अस्तीत्येवोपलब्ध-
 व्यः' इत्यवधारणविरोधात्, सर्ववेदान्तव्याको-
 पप्रसङ्गाच्च। वाङ्मनसातीतत्वमपि ब्रह्मणो ना-
 भावाभिप्रायेणाभिधीयते, नहि महता परिकर-
 वन्धेन 'ब्रह्मविदाप्नोति परं' 'सत्यं ज्ञानमनन्तं
 ब्रह्म' इत्येवमादिना वेदान्तेषु ब्रह्म प्रतिपाद्य
 तस्यैव पुनरभावोऽभिलष्येत, प्रक्षालनाद्वि प-
 ङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति हि न्यायः प्रतिपाद-
 नप्रक्रिया त्वेषा 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य-

नार्थसत्त्वापलापात् अपवादानङ्गीकारे तूत्सर्गतः प्रपञ्चस्य सत्यत्वाप-
 त्तेः निषेधानुपपत्तिरित्याह ॥ अपरिशिष्यमाणे चेति ॥ अधिष्ठानस-
 च्चं विना भ्रान्तिनिषेधयोरयोगात् शून्यवादो न युक्त इत्युक्त्वा पूर्ववा-
 दिनः पक्षान्तरं दूषयति ॥ नापीति ॥ देहात्माभिमानवल्लौकिकमान-
 प्राप्तद्वैतस्य निषेधो युक्तो न वेदान्तप्रमितब्रह्मण इति भावः। यदुक्तं वा
 ङ्मनसातीतत्वात् निषेधादहं ब्रह्मेति तत्राह ॥ वाङ्मनसेति ॥ ब्रह्म-
 णो वागाद्यतीतत्वं निषेधार्थं न चेत् किमर्थं तदुक्तिरित्यन आह ॥ प्रति-

मनसा सह' इति । एतदुक्तं भवति वाङ्मनसा-
 तीतमविषयान्तःपातिप्रत्यगात्मभूतं नित्यशुद्ध-
 बुद्धमुक्तस्वभावं ब्रह्मेति । तस्मात् ब्रह्मणो रूपं
 प्रपञ्चं प्रतिषेधति परिशिनष्टि ब्रह्मेत्यवगन्त-
 व्यं । तदेतदुच्यते । प्रकृतैतावत्वं हि प्रतिषेधति
 इति । प्रकृतं यदेतावदियत्तापरिच्छिन्नं मूर्तामूर्त-
 लक्षणं ब्रह्मणो रूपं तदेष शब्दः प्रतिषेधति । त-
 द्वि प्रकृतं प्रपञ्चितं च पूर्वस्मिन् ग्रन्थेऽधिदैवत-
 मध्यात्मं च तज्जनितमेव च वासनालक्षणमपरं
 रूपममूर्तरसभूतं पुरुषशब्दोदितं लिङ्गात्मव्य-
 पाश्रयं महारजनाद्युपमाभिर्दर्शितं, अमूर्तरस-
 स्य पुरुषस्य चक्षुर्ग्राह्यरूपयोगित्वानुपपत्तेः । त-
 देतत् सप्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं सन्निहितालम्बनेने-
 ति करणेन प्रतिषेधकनञं प्रत्युपनीयत इति ग-

पादनेति ॥ उक्तार्थं सूत्रं योजयति ॥ तदेतदित्यादिना ॥ 'द्विवाव ब्रह्म-
 णो रूपे' इति रूपद्वयस्यैव प्राधान्येन प्रकृतत्वान्नेतीति निषेध इत्यर्थः ।
 नन्यादित्यमण्डले पुरप इति ब्रह्माप्यत्र प्राधान्येनोक्तमित्याशङ्क्य पुरुषो
 लिङ्गात्मा अमूर्तरसत्वश्रुत्याभूतजनितत्वभानात् स्वप्नरूपवच्चश्रुतेश्चे-
 त्याह ॥ तज्जनितमेवेति ॥ रूपरूपिणोरभेद उक्तः । ननु वासनामयं रूप-
 मेव किमित्युपमापत्ते प्रसिद्धरूपमेव किं न स्यादित्यत आह ॥ अमूर्तर-
 सस्येति ॥ रूपद्वयस्यैव प्राधान्येन प्रकृतत्वे फलितमाह ॥ तदिति ॥ प्रति-
 योगिन्नेन समर्प्यत इत्यर्थः । न चार्थतः प्राधान्यात् ब्रह्मणो निषेधः राहो

म्यते । ब्रह्म तु रूपविशेषणत्वेन षष्ठ्या निर्दिष्टं
 पूर्वस्मिन् ग्रन्थे न स्वप्रधानत्वेन । प्रपञ्चिते च
 तदीये रूपद्वये रूपवतः स्वरूपजिज्ञासायामि-
 दमुपक्रान्तं 'अथात आदेशो नेति नेति' इति । त-
 त्रकल्पितं च रूपप्रत्याख्यानेन ब्रह्मणः स्वरूपा-
 वेदनमिदमिति निर्णीयते तदारूपदं हीदं समस्तं
 कार्यं नेति नेतीति प्रतिपिद्वं । युक्तं च कार्यस्य
 वाचारम्भणशब्दादिभ्योऽसत्त्वमिति नेति नेती-
 ति प्रतिषेधनं न तु ब्रह्मणः सर्वकल्पनामूलत्वा-
 त् । न चात्रेयमाशङ्का कर्तव्या कथं हि शास्त्रं स्व-
 यमेव ब्रह्मणो रूपद्वयं दर्शयित्वा स्वयमेव पुनः
 प्रतिषेधति 'प्रक्षालनाद्भि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं
 वरं' इति, यतो नेदं शास्त्रं प्रतिपाद्यत्वेन ब्रह्मणो-
 रूपद्वयं निर्दिशति, लोकप्रसिद्धं त्विदं रूपद्वयं

भृत्यो नास्तीत्यत्र राजनिषेधप्रसङ्गादिति भावः । किञ्चात्र ब्रह्मणः प्रति-
 पाद्यत्वात् न निषेध इत्याह ॥ प्रपञ्चिते चेति ॥ ननु ब्रह्मणि निषिद्ध-
 स्याप्यन्यत्र स्थितिसम्भवात् कथं कल्पितत्वमित्यत आह ॥ तदारूपद-
 मिति ॥ उपादाने निषिद्धस्यान्यत्र न स्थितिरित्यर्थः । यत् तु द्वैतनिषेधे
 प्रत्यक्षादिविरोध इति तत्राह ॥ युक्तं चेति ॥ स्थापितं हि आरम्भणाधि-
 करणे प्रत्यक्षादेर्व्यवहारिकं प्रामाण्यं न तच्चावेदकमिति अतस्तच्चतो
 निषेधान्न विरोध इति भावः । ननु वस्तुत्वात् द्वैतवत् ब्रह्मणोऽपि नि-
 षेधोऽस्तु, नेत्याह ॥ न त्विति ॥ द्वैतभावाभावसाक्षित्वादशक्यो नि-

ब्रह्मणि कल्पितं परामृशति प्रतिषेध्यत्वाय शु-
द्धब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनाय चेति निरवद्यं, द्वौ चे-
तौ प्रतिषेधौ यथासङ्ख्यन्यायेन द्वे अपि मूर्ता-
मूर्ते प्रतिषेधतः । यद्वा पूर्वः प्रतिषेधो भूतराशिं
प्रतिषेधति उत्तरो वासनाराशिं प्रतिषेधति । अथ
वा 'नेति नेति' इति वीप्सेयमितीति यावत् किं-
चिदुत्प्रेक्ष्यते तत्सर्वं न भवति इत्यर्थः । परिगणि-
तप्रतिषेधे हि क्रियमाणे यदि नैतत् ब्रह्म किम-
न्यद्ब्रह्म भवेदिति जिज्ञासा स्यात् वीप्सायां तु-
सत्यां समस्तस्य विषयजातस्य प्रतिषेधादवि-
षयः प्रत्यगात्मा ब्रह्मेति जिज्ञासा निवर्तते । त-
स्मात् प्रपञ्चमेव ब्रह्मणि कल्पितं प्रतिषेधति
परिशिनष्टि ब्रह्मेति निर्णयः । इतश्चैव एव निर्ण-
यः यतस्ततः प्रतिषेधाद्भूयो ब्रवीति 'अन्यत् पर-
मस्ति' इति अभावावसाने हि प्रतिषेधे क्रिय-

षेध इत्यर्थः । न चेत्यादिस्पष्टार्थः । यद्योक्तं निषेधान्यां रूपं रूपि ब्रह्म
च निषिध्यते इति तत्राह ॥ द्वौ चैताविति ॥ उद्देश्यविधेयार्थानां सङ्ख्या-
साग्ये यथाक्रमं सम्यन्ध इतिन्यायः 'यथासङ्ख्यमनुद्देशः समानाम्'
[१।३।१०] इति पाणिनिसूत्रसिद्धः तेनात्र रूपद्वयोद्देशे न निषे-
धद्वयविधिरित्यर्थः वीप्सापक्षे सत्यदृश्यनिषेधाजिज्ञासाशान्तिरिति वि-
शेषमाह ॥ परिगणितेति ॥ मूर्त नामूर्तं नेत्येवं विशिष्यनिषेधे जिज्ञा-
सा न शाग्यति इत्यर्थः । सूत्रशेषं प्याचष्टे ॥ इतश्चेति ॥ प्रतिषेधानुप-

माणे किमन्यत् परमस्ति इति ब्रूयात् तत्रैषाऽक्ष-
 र्योजना नेति नेतीति ब्रह्मादिश्य तमेवादेशं पु-
 नर्निर्वक्ति, नेतिनेतीत्यस्य कोऽर्थः, न ह्येत-
 स्मात् ब्रह्मणो व्यतिरिक्तमस्तीति अतो नेति
 नेतीत्युच्यते न पुनः स्वयमेव नास्ति इत्यर्थः।
 तच्च दर्शयति 'अन्यतः परमप्रतिषिद्धं ब्रह्मास्ति'
 इति। यदा पुनरेवमक्षराणि योज्यन्ते न ह्येत-
 स्मादिति नेति नेति नहि प्रपञ्चप्रतिषेधरूपादा-
 देशनादन्यत् परमादेशनं न ब्रह्मणोऽस्ति इति
 तदा ततो ब्रवीति च भूय इत्येतन्नामधेयविषयं
 योजयितव्यं। अथ नामधेयं 'सत्यस्य सत्यमि-
 ति प्राणा वै सत्यं तेषामेव सत्यं इति हि ब्रवीति'
 इति, तच्च ब्रह्मावसाने प्रतिषेधे समञ्जसं भवति
 अभावावसाने तु प्रतिषेधे किं सत्यस्य सत्यमि-
 त्युच्येत तस्मात् ब्रह्मावसानोऽयं प्रतिषेधो ना-
 भावावसान इत्यव्यवस्यामः ॥ २२ ॥

तदव्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥

यत्प्रतिषिद्धात् प्रपञ्चजातादन्यत् परं ब्रह्म
 पत्या ब्रह्मास्तीत्यवगतं, भूयः पुनः, परमस्तीति श्रुतिः साक्षादपि ब्र-
 षीतीत्यर्थः ॥ तच्चेति ॥ अयशिष्टं ब्रह्मेत्यर्थः। स्पष्टमन्यत् ॥ २२ ॥

नन्वग्राह्यत्वात् ब्रह्म नास्तीति शङ्कानिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे ॥ यत्प्र-
 तिषिद्धादिति ॥ रूपावभावादव्यक्तमिन्द्रियाग्राह्यं न त्वसत्त्वादित्यर्थः

तदस्ति चेत् कस्मात् न गृह्यते इति । उच्यते ।
 तदव्यक्तमनिन्द्रियग्राह्यं सर्वदृश्यसाक्षित्वात्
 आह त्वेवं श्रुतिः 'नचक्षुषा गृह्यते नापि वाचा
 नान्यैर्देवैस्तपसा कर्मणा वा, स एष नेति नेत्या-
 त्मा अगृह्यो न हि गृह्यते, यत्तदद्वेष्यमग्राह्यं
 यदा त्वेवैष एवस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽ-
 निलयने' इत्याद्या । स्मृतिरपि 'अव्यक्तोऽयम-
 चिन्त्योऽयमत्रिकार्योऽयमुच्यते' इत्येवमाद्या ॥२३॥

अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यां ॥ २४

अपि चैनमात्मानं निरस्तसमस्तप्रपञ्चम-
 व्यक्तं संराधनकाले पश्यन्ति योगिनः । संराध-
 नं च भक्तिध्यानप्रणिधानाद्यनुष्ठानं । कथं पुन-
 रवगम्यते संराधनकाले पश्यन्ति इति, प्रत्यक्षा-
 नुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । तथा हि
 श्रुतिः

‘पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भुः
 तस्मात् पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् ॥

। अन्यैर्देवैरिन्द्रियान्तरैर्न गृह्यते इत्यन्वयः ॥ २३ ॥

तर्हि कदा ग्राह्यमिति शङ्कोत्तरं सूत्रं व्याख्याति ॥ अपि चैनमि-
 ति ॥ चस्त्वर्थः इन्द्रियैर्न गृह्यते अपि तु संराधनेन शास्त्रसंस्कृतमन-
 सेत्यर्थः । भक्तिध्यानाभ्यां प्रत्यगात्मनश्चित्ते प्रकर्षेण निधानं स्थापनं

कश्चिद्दीरः प्रत्यगात्मानमैक्ष-

दावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन् ॥ इति ।

‘ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वः ततस्तुतं पश्यन्तेनि-
ष्कलं ध्यायमानः, इति चैवमाद्या । स्मृतिरपि
“यं विनिद्रा जितश्वासाः सन्तुष्टाः संयतेन्द्रियाः।
ज्योतिः पश्यन्ति युञ्जानास्तस्मै योगात्मने नमः ॥
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनं” । इति
चैवमाद्या ॥ २४ ॥

ननु संराध्यसंराधकभावाद्युपगमात् पराप-
रात्मनोरन्यत्वं स्यादिति नेत्युच्यते ॥

**प्रकाशादिवच्चवैशेष्यं प्रकाशश्च
कर्मण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥**

प्रणिधानं जपनमस्कारादिरादिशब्दार्थः । स्वयंभुरीश्वरः । खानीन्द्रि-
याणि । पराधि नात्मग्राहकाणि कृत्वा व्यतृणन् नाशितवान् । स हि
तेषां नाशो यदसमर्थग्राहितया सर्जनं तस्मात् तेषां तथा सृष्टत्वात्
सर्वो लोकः परागर्थमेव पश्यति नान्तरात्मानं । कश्चित्तु धीरो धीमा-
नावृत्तचक्षुर्निरुद्धेन्द्रियः शुद्धे चेतसि प्रत्यगात्मानं शास्त्रेण पश्यति
मोक्षार्थात्यर्थः । ततः कर्मणा विशुद्धचित्तो ज्ञानारूपसत्त्वोत्कर्षेण
ध्यायंस्तं निष्कलं पश्यतीत्यर्थः । विनिद्राः वित्तमस्काः, तत्र हेतुर्जित-
श्वासत्वं प्राणायामनिष्ठत्वं, युञ्जाना ध्यायिनः, योगलभ्यः आत्मा
योगात्मा ॥ २४ ॥

यथा प्रकाशादयः उपाधिषु भिद्यन्ते न स्वतः, एवं प्रकाशाधिदा-

यथा प्रकाशाकाशसवितृप्रभृतयोऽङ्गुलिकर-
कोदकप्रभृतिषु कर्मसूपाधिभूतेषु सविशेषा इ-
वावभासन्ते न च स्वाभाविकीमविशेषात्मतां
जहति, एवमुपाधिनिमित्त एवायमात्मभेदः स्व-
तस्त्वैकात्म्यमेव, तथा हि वेदान्तेष्वभ्यासेनास-
कृज्जीवप्राज्ञयोरभेदः प्रतिपाद्यते ॥ २५ ॥

अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम् ॥ २६ ॥

अतश्च स्वाभाविकत्वादभेदस्याविद्याकृत-
त्वाच्च भेदस्य विद्ययाऽविद्यां विधूय जीवः परे-
णानन्तेन प्राज्ञेनात्मनैकतां गच्छति । तथा हि
लिङ्गं 'स यो ह वै तत् परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भव-
ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इत्यादि ॥ २६ ॥

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥

तस्मिन्नेव संराध्यसंराधकभावे मतान्तरमु-
पन्यस्यति स्वमतविशुद्धये । क्वचिज्जीवप्राज्ञ-
योर्भेदो व्यपदिश्यते 'ततस्तु तं पश्यते निष्कलं

त्मापि ध्यानादिकर्मण्युपाधौ भिद्यते स्वतस्त्वस्यावैशेष्यमेकरसत्वमेव
तत्त्वमसीत्यभ्यासादिति सूत्रयोजना ॥ २५ ॥

जीवस्य ब्रह्मात्मत्वफलश्रुतिरूपलिङ्गादपि भेद औपाधिक एवे-
त्याह सूत्रकारः ॥ अतोऽनन्तेनेति ॥ २६ ॥

भेदाभेदपूर्वपक्षसूत्रद्वयस्य सद्गतिमाह ॥ तस्मिन्नेवेति ॥ यथा

ध्यायमानः' इति ध्यातृध्यातव्यत्वेन द्रष्टृद्रष्टव्य-
त्वेन च 'परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यं' इति गन्तृ-
गन्तव्यत्वेन 'यः सर्वाणि भूतान्यन्तरां यमय-
ति' इति नियन्तृनियन्तव्यत्वेन च क्वचित् तु त-
योरेवाभेदो व्यपदिश्यते, 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्र-
ह्मास्मि' 'एत आत्मा सर्वान्तरः एत आत्मा-
ऽन्तर्याम्यमृतः' इति । तत्रैवमुभयव्यपदेशे स-
ति यद्यभेद एवैकान्ततो गृह्येत भेदव्यपदेशो
निरालम्बन एव स्यात्, अत उभयव्यपदेशद-
र्शनादहिकुण्डलवदत्र तत्त्वं भवितुमर्हति यथा-
हिरित्यभेदः कुण्डलाभोगप्रांशुत्वादीनि च भेदः
एवमिहापीति ॥ २७ ॥

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥

अथ वा प्रकाशाश्रयवदेतत् प्रतिपत्तव्यं, य-
था प्रकाशः सावित्रस्तदाश्रयश्च सविता नात्य-
न्तभिन्नावुभयोरपि तेजस्त्वाविशेषात् अथ च भे-

हित्वेनाभेदः, कुण्डलाख्यस्य सर्पावस्थाविशेषस्य कुण्डलत्वेन भेदः,
तथा जीवस्य ब्रह्मत्वेनाभेदो जीवत्वेन भेदः, यद्वा सूर्यप्रकाशयोरेक-
तेजस्त्वधर्मावच्छेदेन भेदाभेदवज्जीवपरयोरपि एतेनैवात्मत्वधर्मेण
भेदाभेदौ श्रुतिबलात् स्वीकार्याविति सूत्रद्वयार्थः कुण्डलत्वं बलयाका-
रत्वं आभोगत्वं वक्राकारत्वं, प्रांशुत्वं दीर्घदण्डाकारत्वं उद्गतमुखत्वं

द्वयपदेशभाजौ भवतः एवमिहापीति ॥ २८ ॥

पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥

यथा वा पूर्वमुपन्यस्तं प्रकाशादिवच्चावैशेष्यमिति तथैव तद्भवितुमर्हति । तथा ह्यविद्याकृतत्वाद्बन्धस्य विद्यया मोक्ष उपपद्यते यदि पुनः परमार्थत एव बद्धः कश्चिदात्माऽहिकुण्डलन्यायेन वा परस्यात्मनः संस्थानभूतः प्रकाशाश्रयन्यायेन चैकदेशभूतोऽभ्युपगम्येत ततः पारमार्थिकस्य बन्धस्य तिरस्कर्तुमशक्यत्वान्मोक्षशास्त्रवैयर्थ्यं प्रसज्येत । न चात्रोभावपि भेदाभेदौ श्रुतिस्तुल्यवद्व्यपदिशति अभेदमेव हि श्रुतिः प्रतिपाद्यत्वेन निर्दिशति, भेदं तु पूर्वप्रसिद्धमेवानुवदति अर्थान्तरविवक्षया । तस्मात् प्रकाशवच्चावैशेष्यमित्येव एव सिद्धान्तः ॥ २९ ॥

प्रतिषेधाच्च ॥ ३० ॥

इतश्चैव एव सिद्धान्तः यत्कारणं परस्मादात्मनोऽन्यत् चेतनं प्रतिषेधति शास्त्रं 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्येवमादि 'अथात आदेशो नेति

आदिशब्दार्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

सिद्धान्तसूत्रं । पूर्ववदेति । धर्मभेदेनैकधर्मेण वा भेदाभेदस्वीकारे भेदस्य सत्यत्वादभेदवदनिवृत्तिः स्यात् । एकत्रैव भेदाभेदस्वीकारे

नेति तदेतत् ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाध्यं' इ-
ति च । ब्रह्मव्यतिरिक्तप्रपञ्चनिराकरणात् ब्रह्म-
मात्रपरिशेषाच्चैष एव सिद्धान्त इति गम्यते ॥ ३० ॥

परमतः सेतून्मानसम्बन्धभेद-

व्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥

यदेतन्निरस्तसमस्तप्रपञ्चं ब्रह्म निर्धारितं
अस्मात् परमन्यत् तत्त्वमस्ति नास्ति इति श्रु-
तिविप्रतिपत्तेः संशयः, कानिचिद्वाक्यान्यापाते-
नैव प्रतिभासमानानि ब्रह्मणोऽपि परमन्यत् त-
त्त्वं प्रतिपादयन्तीव तेषां हि परिहारमभिधा-
तुमयमुपक्रमः क्रियते, परमतो ब्रह्मणोऽन्यत्
तत्त्वं भवितुमर्हति । कुतः, सेतुव्यपदेशात्, उ-
न्मानव्यपदेशात्, सम्बन्धव्यपदेशात्, भेदव्य-
पदेशाच्च । सेतुव्यपदेशस्तावत् 'अथ य आत्मा
स सेतुर्विधृतिः' इत्यात्मशब्दाभिहितस्य ब्रह्म-
णः सेतुत्वं सङ्गीर्तयति । सेतुशब्दश्च हि लोके

लोके विरोधकयोच्छेद इत्यपि द्रष्टव्यं, तस्मात् निष्प्रपञ्चं चिदेकरसं
ब्रह्म तत्पदलक्ष्यमस्ति इति सिद्धम् ॥ २९ ॥ ३० ॥

यदुक्तं नेति नेत्यादिश्रुतिभिः ब्रह्मातिरिक्तं वस्तु निपिध्यत इति
तदयुक्तं । सेत्वादिश्रुतिभिर्ब्रह्मन्तरास्त्रित्वं भानादित्याक्षिपति ॥ पर-
मत इति ॥ यद्यपि गुम्वायधिकरणे सेतुशब्दो विधारकत्वेन गौणो

जलसन्तानविच्छेदकारके मृद्वादीदिप्रचये प्रसिद्धः, इह च सेतुशब्दः आत्मनि प्रयुक्त इति लौकिकसेतोरिवात्मसेतोरन्यस्य वस्तुनोऽस्तित्वं गमयति 'सेतुं तीर्त्वा' इति च तरतिशब्दप्रयोगात्, यथा लौकिकं सेतुं तीर्त्वा जाङ्गलमसेतुं प्राप्नोति इति एवमात्मानं सेतुं तीर्त्वा आनात्मानमसेतुं प्राप्नोति इति गम्यते । उन्मानव्यपदेशश्च भवति 'तदेतत् ब्रह्म चतुष्पादष्टाशकं' षोडशकलं इति । यच्च लोके उन्मितमेतावदिदमिति परिच्छिन्नं कार्पापणादि ततोऽन्यद्वस्त्वस्ति इति प्रसिद्धं तथा ब्रह्मणोऽप्युन्मानात् ततोऽन्येन वस्तुना भवितव्यमिति गम्यते । तथा सम्ब-

ध्याख्यातः तथाप्युन्मानादिश्रुतीनां गतिमजानतोऽयं पूर्वपक्षः, तत्रोन्मानादिश्रुतीनां मुरयत्वात् सद्दयं ब्रह्मेति फलं सिद्धान्ते तूक्ता द्वितीयतत्पदलक्ष्यसिद्धिरिति विवेकः । ब्रह्म सद्दयं सेतुत्वात् लौकिकसेतुवत् तीर्णत्वश्रुतेश्चेत्याह ॥ सेतुं तीर्त्वेति ॥ जाङ्गलं वातभूयिष्ठमिति धैर्योकेः वातप्रचुरो देशो जाङ्गलं, इह तु देशमात्रं ग्राह्यं । दिशश्चतस्रः कलाः प्रकाशावान्नाम पादः, पृथिव्यन्तरिक्षं धीः समुद्र इत्यनन्तवान्नाम पादः, अग्निः सूर्यश्चन्द्रो विद्युदिति ज्योतिष्मान्नाम पादः, चक्षुः श्रोत्रं बाहून्मन इत्यायतनवान्नाम पाद इति चतुष्पाद्ब्रह्मेति, पादानामार्धानि अष्टौ शफा अस्तेत्यष्टाशकं, पादेषु चतुर्षु प्रत्येकं चतस्रः कला इति षोडशकलमित्यर्थः । षोडशपणपरिमितं ताम्रं कार्पापणसंज्ञं भवति तद्वत् सद्दयं ब्रह्म परिमितत्वादित्यर्थः । सम्बन्धित्याद्य नगरयदित्याह ॥ तथा

न्धव्यपदेशो भवति 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति' इति 'शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तः' इति च, अमितानां च मितेन सम्बन्धो दृष्टः यथा नराणां नगरेण । जीवानां च ब्रह्मणा सम्बन्धं व्यपदिशति सुषुप्तौ । अतस्ततः परमन्यदमितमस्ति इति गम्यते । भेदव्यपदेशश्चैनमर्थं गमयति, तथा हि 'अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यमः पुरुषो दृश्यते' इत्यादित्याधारमीश्वरं व्यपदिश्य ततो भेदेनाक्ष्याधारमीश्वरं व्यपदिशति 'अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते' इति । अतिदेशं चास्यामुना रूपादिषु करोति 'तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौतौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम' इति । सावधिकं चेश्वरत्वमुभयोर्व्यपदिशति 'ये चामुष्मात् पराञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे देवकामनाञ्चेत्येकस्य ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामनां चेत्येकस्य यथेदं मागधस्य राज्यमिदं वैदेहस्येति ॥ ३१ ॥

सम्बन्धेति ॥ अन्यदमितमिति असङ्ख्यातमित्यर्थः । अन्यस्पर्शे अल्पत्वेन मितत्वनियमादिति मन्तव्यं, भेदेनोक्तत्वाच्चघटवादित्याह ॥ भेदव्यपदेशश्चेति ॥ अस्याक्षिस्थस्यामुनादित्यस्येन सहेति यावत् । आधारतोऽतिदेशतश्च भेदमुक्त्वाऽवधितोऽपि तमाह ॥ सावधिकं चेति ॥ ३१ ॥

एवमेतेभ्यः सेत्वादिव्यपदेशेभ्यो ब्रह्मणः परमस्ति इत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते ॥

सामान्यात् तु ॥ ३२ ॥

तुशब्देन प्रदर्शितां प्राप्तिं निरुणद्धि । न ब्रह्मणोऽन्यत् किञ्चिद्भवितुमर्हति प्रमाणाभावात्, न त्वन्यस्यास्तित्वे किञ्चित् प्रमाणमुपलभामहे, सर्वस्य हि जनिमतो वस्तुजातस्य जन्मादि ब्रह्मणो भवति इति निर्धारितं, अनन्यत्वं च कारणात् कार्यस्य । न च ब्रह्मव्यतिरिक्तं किञ्चिदजं सम्भवति 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' इत्यवधारणात्, एकविज्ञानेन च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानात् न च ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्त्वस्तित्वमवकल्पते । ननु सेत्वादिव्यपदेशाः ब्रह्मव्यतिरिक्तं सत्त्वं सूचयन्ति इत्युक्तं नेत्युच्यते । सेतुव्यपदेशस्तावत् न ब्रह्मणो वात्यस्य सद्भावं प्रतिपादयितुं क्षमते, 'सेतुरात्मेति त्वाह न पु-

सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे ॥ तुशब्देनेत्यादिना ॥ यदन्यत् तत् किं साधनादियान् असाधनादियान् वा, नायः मानाभावात्, कार्यस्य ब्रह्मानन्यत्पनिर्णयान्नेत्युक्त्वा न द्वितीयः प्रागुत्पत्तेरहमत्वावधारणादित्याह ॥ न च ब्रह्मव्यतिरिक्तमिति ॥ उक्तानुमानानामागमबाध इति भावः । उक्तं स्मारयित्वा हेतूनामसिद्धिमाह ॥ ननु सेत्तित्यादिना ॥ किं

नस्ततः परमस्ति' इति । तत्र परस्मिन्नसति से-
 तुत्वं नावकल्पत इति परं किमपि कल्प्येत, न
 चैतन्प्राय्यं हठो ह्यप्रसिद्धकल्पना । अपि च
 सेतुव्यपदेशादात्मनो लौकिकसेतुनिदर्शनेन से-
 तुवाद्यवस्तुतां प्रसञ्जयता मृदारुमयतापि प्रा-
 संशयेत न चैतन्प्राय्यं अजत्वादिश्रुतिविरो-
 धात् । सेतुसामान्यात् तु सेतुशब्द आत्मनि प्र-
 युक्त इति श्लिष्यते, जगतस्तन्मर्यादानां च वि-
 धारकत्वं सेतुसामान्यमात्मनः, अतः सेतुरिव
 सेतुरिति प्रकृत आत्मा स्तूयते । सेतुं तीर्त्वेत्यपि
 तरतेरतिक्रमासम्भवात्प्राप्नोत्यर्थ एव वर्तते, यथा
 व्याकरणं तीर्ण इति प्राप्त इत्युच्यते नातिक्रान्त-
 स्तद्वत् ॥ ३२ ॥

बुद्ध्यर्थः पादवत् ॥ ३३ ॥

यदप्युक्तमुन्मानव्यपदेशादस्ति परमितित-
 त्त्राभिधीयते । उन्मानव्यपदेशोऽपि न ब्रह्मव्य-
 सेतुश्रुत्या परसिद्धिरर्थाद्वा, नाद्य इत्युक्त्वा द्वितीयं शङ्कते ॥ तत्र पर-
 स्मिन्निति ॥ सेतुत्वलिङ्गे-नाद्वितीयत्वश्रुतिबाधनमन्याप्यमित्याह ॥ न
 चेति ॥ लिङ्गं चासिद्धमित्याह ॥ अपि चेति ॥ विधारकत्वं तु कल्पि-
 तद्वितीयापेक्षयापि युज्यत इति भावः । तीर्णत्वं हेतुरप्यसिद्ध इत्याह ॥
 सेतुं तीर्त्वेति ॥ ३२ ॥

परिमितत्वमप्यसिद्धमित्याह ॥ बुद्ध्यर्थ इति ॥ वाक्प्राणचक्षुः-

तिरिक्तवस्त्वस्तित्वप्रतिपत्त्यर्थः, किमर्थस्तर्हि बुद्ध्यर्थः उपासनार्थ इति यावत् । चतुष्पादष्टाशफं षोडशकलमित्येवंरूपा बुद्धिः कथं नु नाम ब्रह्मणि स्थिरा स्यादिति विकारद्वारेण ब्रह्मण उन्मानकल्पनैव क्रियते न त्वविकारेऽनन्ते ब्रह्मणि सर्वैः पुंभिः शक्या बुद्धिः स्थापयितुं, मन्दमध्योत्तमबुद्धित्वात् पुंसामिति पादवत् । यथा मनआकाशयोरध्यात्ममधिदैवतं च ब्रह्मप्रतीकयोरास्नातयोश्चत्वारो वागादयो मनःसम्बन्धिनः पादाः कल्प्यन्ते, चत्वारश्चाग्न्यादय आकाशसम्बन्धिनः आध्यानाय तद्वत् अथ वा पादवदिति, यथा कार्पापणे पादविभागो व्यवहारप्राचुर्याय कल्प्यते, न हि सकलेनैव कार्पापणेन सर्वदा सर्वे जना व्यवहर्तुमीशते क्रयविक्रयपरिमाणानियमात् तद्वदित्यर्थः ॥ ३३ ॥

स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥

इह सूत्रे द्वयोरपि संबन्धभेदव्यपदेशयोः

श्रोत्राणि मनसः पादाः अग्निवाप्यादित्यदिश आकाशस्य पादाः ध्यानार्थं कल्पिताः तद्वत् ब्रह्मण उन्मानमित्यर्थः । लौकिकं दृष्टान्तमाह ॥ अपथेति ॥ पादकल्पनां विनापि व्यवहारः किं न स्यादित्यत आह ॥ नहीति ॥ कार्पापणस्य व्यवहाराय पादकल्पनावत् मन्दधियां ध्यानव्यवहाराय ब्रह्मण उन्मानकल्पनेत्यर्थः ॥ ३३ ॥

परिहारोऽभिधीयते । यदप्युक्तं सम्बन्धव्यपदेशाद्भेदव्यपदेशाच्च परमतः स्यादिति । तदप्यसत् । यत एकस्याऽपि स्थानविशेषापेक्षया एतौ व्यपदेशावुपपद्येते । सम्बन्धव्यपदेशे तावदयमर्थः बुद्ध्याद्युपाधिस्थानविशेषयोगाद्बुद्धूतस्य विशेषविज्ञानस्योपाध्युपशमे य उपशमः स परमात्मना सम्बन्ध इत्युपाध्यपेक्षयोपचर्यते न परिमितत्वापेक्षया । तथा भेदव्यपदेशोऽपि ब्रह्मण उपाधिभेदापेक्षयैवोपचर्यते न स्वरूपभेदापेक्षया प्रकाशादिवदित्युपमोपादानं । यथैकस्य प्रकाशस्य सौर्यस्य चान्द्रमसस्य वोपाधियोगादुपजातविशेषस्योपाध्युपशमात् सम्बन्धव्यपदेशो भवति उपाधिभेदाच्च भेदव्यपदेशः । यथा वा सूचीपाशाकाशाकाशादिषूपेक्षयैवैतौ भेदव्यपदेशौ भवतस्तद्वत् ॥ ३४ ॥

उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चात्रेदृश एव सम्बन्धो नान्यादृशः

सम्बन्धभेदौ कल्पितौ न सत्यद्वितीयसाधकौ इत्याह ॥ स्थानेति ॥ स्थानमुपाधिर्बुद्ध्यादिः एकस्यैवोपाधिना भिन्नस्योपाधिशान्तौ सत्यां सम्बन्ध उपचर्यते । यथा सौरालोकादेरङ्गुल्याद्युपाधिना भिन्नस्योपाधिवियोगे महालोकाद्यात्मना सम्बन्धोपचारस्तद्वत् तथादित्यचक्षुषोः स्थानयोर्भेदाद्विरण्मयपुरुषभेदकल्पनेत्यर्थः ॥ ३४ ॥

। यथा 'स्वमपीतो भवति' इति हि स्वरूपसम्बन्धमेनमामनन्ति । स्वरूपस्य चानपायित्वात् न नरनगरन्यायेन सम्बन्धो घटते, उपाधिकृतस्वरूपतिरोभावात् तु 'स्वमपीतो भवति' इत्युपपद्यते । तथा भेदोऽपि नान्यादृशः सम्भवति बहुतरश्रुतिप्रसिद्धैकेश्वरत्वविरोधात् । तथा च श्रुतिः एकस्याप्याकाशस्य स्थानकृतं भेदव्यपदेशमुपपादयति 'योऽयं वहिर्द्वा पुरुषादाकाशो योऽयमन्तः पुरुष आकाशो योऽयन्तर्हृदय आकाशः' इति च ॥ ३५ ॥

तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥

एवं सेत्वादिव्यपदेशान् परपक्षहेतून्मध्य सम्प्रति स्वपक्षं हेत्वन्तरेणोपसंहरति । तथा अन्यप्रतिषेधादपि न ब्रह्मणः परं वस्त्वन्तरमस्ति इति गम्यते । तथा हि 'स एवाधस्तादहमेवाधस्तात् आत्मैवाधास्तात् सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद ब्रह्मैवेदं सर्वमात्मैवेदं सर्वं ने-

मुख्यावेव सम्बन्धभेदौ किं न स्यातामित्यत्र सूत्रं ॥ उपपत्तेर्भेदिति ॥ एतदप्येव ब्रह्मणा जीपस्य सम्बन्धो भेदनिवृत्तिरूपो गुच्यते न मुख्यः संयोगादिः यस्तु द्वयासम्पान्, तथा भेदोऽपि न स्वत एकत्वश्रुतेरित्यर्थः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

ह नानास्ति किञ्चन यस्मात् परं नापरमस्ति
किञ्चित् तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमवात्यम्
इत्येवमादिवाक्यानि स्वप्रकरणस्थान्यन्यार्थ-
त्वेन परिणेतुमशक्यमानानि ब्रह्मव्यतिरिक्तं व-
स्त्वन्तरं वारयन्ति । सर्वान्तरश्रुतेश्च न परमा-
त्मनोऽन्तरोऽन्य आत्मास्तीत्यवगम्यते ॥ ३६ ॥

**अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दा-
दिभ्यः ॥ ३७ ॥**

अनेन सेत्वादिव्यपदेशनिराकरणेन अन्य-
प्रतिषेधसमाश्रयणेन च सर्वगतत्वमप्यात्मनः
सिद्धं भवति, अन्यथा हि तन्न सिध्येत् । सेत्वा-
दिव्यपदेशेषु हि मुख्येष्वङ्गीक्रियमाणेषु परिच्छे-
द आत्मनः प्रसज्येत, सेत्वादीनामेवमात्मक-
त्वात् । तथान्यप्रतिषेधेऽप्यसति वस्तु वस्त्वन्त-
राद्यावर्तत इति परिच्छेद एवात्मनः प्रसज्येत ।
सर्वगतत्वं चास्यायामशब्दादिभ्योऽवगम्यते ।
आयामशब्दो व्याप्तिवचनः शब्दः 'यावान् वा-
यमाकाशस्तावानेपोऽन्तर्हृदय आकाशः' 'आ-
ननु द्वितीयाभावे सर्वगतत्वश्रुतिविरोध इत्यत आह ॥ अनेन स-
र्वगतत्वमिति ॥ द्वितीयं सत्यं चेत् सेत्वादिब्रह्मणोऽल्पता स्यात्
यत्रान्यल्पशयति तदल्पमिति श्रुतेः । किञ्च निरवयवासङ्गब्रह्मणः सत्य-

काशवत् सर्वगतश्च नित्यः? ज्यायान्दिवो ज्या-
यानाकाशात्? नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽ-
यम्? इत्येवमादयो हि श्रुतिस्मृतिन्यायाः सर्व-
गतत्वमात्मनोऽवबोधयन्ति ॥ ३७ ॥

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥

तस्यैव हि ब्रह्मणो व्यावहारिक्यामीशित्रीशि-
तव्यविभागावस्थायामयमन्यः स्वभावो वर्ण्य-
ते, यदेतदिष्टानिष्टव्यामिश्रलक्षणं कर्मफलं संसा-
रगोचरं त्रिविधं प्रसिद्धं जन्तूनां, किमेतत् कर्मणो
भवति आहोस्विदीश्वरादिति भवति विचारणा ।
तत्र तावत् प्रतिपद्यते। फलमतः ईश्वराद्भवितुमर्ह-

प्रपञ्चसम्बन्धायोगात् तत्रैव सर्वगतत्वश्रुतिविरोध इति भावः । अधि-
ष्टानेनाध्यस्तं जगद्ब्रह्ममध्यस्तत्वात् रज्ज्वा व्याप्तसर्ववदिति न्यायः ३७ ॥

एवं तत्पदलक्ष्यं संशोध्य वाच्यार्थमाह ॥ फलमत उपपत्तेः ॥ नि-
र्विशेषत्वादन्यः स्वभावः फलहेतुत्वाख्यः । इष्टं सुखं देवादीनां, अनिष्टं
दुःखं नारकीणां, व्यामिश्रं मनुष्याणां, संसारो जन्ममृतिप्रवाहः गो-
चरः आश्रयो यस्य तत्संसारगोचरं । अत्र कर्मेश्वरयोः फलहेतुत्वश्रुतेः
संशयमाह ॥ किमिति ॥ अत्र पूर्वपक्षे फलदातुरीश्वरस्य तत्पदवाच्य-
स्यासिद्धेर्लक्ष्यासिद्धिः सिद्धान्ते तस्मिन्दिरिति फलभेदः । पूर्वोक्तनिर्वि-
शेषत्वमुपजाव्य फलदातृत्वमपीश्वरस्य नास्ति, इति पूर्वपक्षोक्त्यानात्
सङ्गतिः । यद्यपि सर्वगतत्ववत् फलदातृत्वं व्ययहारदशायां, सिध्यति
तथापि कर्मण एव फलदातृत्वमिति शङ्कानिरासेनोक्तलक्ष्यार्थनिर्वाह-
कयाच्यार्थनिर्णयार्थमस्याधिकरणस्यारम्भ इति मत्वा सिद्धान्तं ताव-

ति । कुतः उपपत्तेः । स हि सर्वाध्यक्षः सृष्टिस्थितिसंहारान् विचित्रान् विदधदेशकालविशेषाभिज्ञत्वात् कर्मिणां कर्मानुरूपं फलं सम्पादयतीत्युपपद्यते कर्मणस्त्वनुक्षणविनाशिनः कालान्तरभावि फलं भवतीत्यनुपपन्नं, अभावात् भावानुत्पत्तेः । स्यादेतत् कर्म विनश्यत् स्वकालमेव स्वानुरूपं फलं जनयित्वा विनश्यति, तत्फलं कालान्तरितं कर्ता भोक्ष्यत इति । तदपि न परिशुध्यति, प्राक् भोक्तृसम्बन्धात् फलत्वानुपपत्तेः । यत्कालं हि यत्सुखं दुःखं वात्मना भुज्यते तस्यैव लोके फलत्वं प्रसिद्धं । न त्व्यसम्बद्धस्यात्मना सुखस्य दुःखस्य वा फलत्वं प्रतीयन्ति लौकिकाः अथोच्येत माभूत् कर्मानन्तरं फलोत्पादः कर्मकार्यादपूर्वात् फलमुत्पत्स्यत इति, तदपि नोपपद्यते, अपूर्वस्याचेतनस्य का-

दाह ॥ तत्र तावदिति ॥ स्वर्गादिकं विशिष्टदेशकालकर्माभिज्ञदातृकं कर्मफलत्वात् सेवाफलवत् इत्युपपत्तिः । यागादिक्रियाख्यं कर्म तावत् क्षणिकं तत् किं स्वनाशात् फलं जनयति उत फलं उत्पाद्य नश्यति आहोस्विदपूर्वात् फलसिद्धिः, नाद्य इत्याह ॥ अभावादिति ॥ द्वितीयं शङ्कते ॥ स्यादिति ॥ कर्मनाशक्षणमारभ्यानभिव्यक्तस्वर्गसुखादिसत्त्वे मानं नास्ति इति दूषयति ॥ तदपीत्यादिना ॥ तृतीयं शङ्कते ॥ अथेति ॥ अपूर्वं किं स्वतन्त्रमेव फलदानाय प्रवर्तते चेतनाधिष्ठितं वा,

षुलोष्टसमस्य चेतनेनाप्रवर्तितस्य प्रवृत्त्यनुप-
पत्तेः । तदस्तित्वे च प्रमाणाभावात् । अर्थापत्तिः
प्रमाणमिति चेत्, न, ईश्वरसिद्धेरर्थापत्तिक्षयात् ३८

श्रुतत्वाच्च ॥ ३९ ॥

न केवलमुपपत्तेरेवेश्वरं फलहेतुं कल्पयामः
किं तर्हि श्रुतत्वाद्दीश्वरमेव फलहेतुं मन्यामहे ।
तथा हि श्रुतिर्भवति 'स वा एष महानज आत्मा-
न्नादो वसुदानः' इत्येवंजातीयका ॥ ३९ ॥

धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ४० ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यो धर्मं फलस्य दातारं म-

नाय इत्याह ॥ तदपीति ॥ द्वितीये त्वदृष्टानभिज्ञजीवस्याधिष्ठातृत्वा-
योगात् ईश्वरस्याधिष्ठातृत्वसिद्धिरिति भावः । प्रौढवादेनापूर्वं नास्ति इ-
त्याह ॥ तदस्तित्व इति ॥ क्षणिकयागादेः श्रुतस्वर्गादिहेतुत्वानुपप-
त्त्या स्थाय्यपूर्वसिद्धिरिति चेन्न, कर्मभिराराधितादीश्वरादेव स्थायिनः
फलसिद्धेरित्यर्थः । न केवलतर्केणापूर्वं सिध्यतीति भावः ॥ ३८ ॥

'रुतात्ययेऽनुशयवान्' इत्यत्रोदाहृताभिः 'य इह रमणीयचरणाः'
इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिरपूर्वसिद्धिश्रेष्ठाभिरीश्वरस्यापि फलदातृत्वं स्वी-
कार्यमित्याह ॥ श्रुतत्वाचेति सूत्रकारः ॥ अन्नमासमन्तात् प्राणिभ्यो
ददातीत्यन्नादः । वसुदानो धनदाता, कर्मणोऽपूर्वस्य वा जडत्वेनोपक-
रणमात्रत्वात् स्वतन्त्र ईश्वर एव फलदातेति सिद्धान्तो दर्शितः ॥ ३९ ॥

इदानीं पूर्वपक्षयति ॥ धर्ममिति ॥ विधिश्रुतिर्विध्यर्थः । तस्य लि-
ङ्गर्थस्य प्रेरणात्मनो यागो विषयस्तद्भावावगमाद् यागः स्वर्गसाधनमि-

न्यते। अत एव हेतोः श्रुतेरुपपत्तेश्च श्रूयते ता-
 वदयमर्थं स्वर्गकामो यजेत' इत्येवमादिषु वा-
 क्येषु, तत्र च विधिः श्रुतेर्विषयभावोपगमाद्या-
 गः स्वर्गस्योत्पादक इति गम्यते, अन्यथा ह्य-
 ननुष्ठातृको याग आपद्येत तत्रास्योपदेशवैयर्थ्यं
 स्यात्। नन्वनुक्षणविनाशिनः कर्मणः फलं नो-
 पपद्यत इति परित्यक्तोऽयं पक्षः, नैष दोषः। श्रु-
 तिप्रामाण्यात्। श्रुतिश्चेत् प्रमाणं यथाऽयं कर्म-
 फलसम्बन्धः श्रुत उपपद्यते तथा कल्पयितव्यः
 नचानुत्पाद्य किमप्यपूर्वं कर्म विनश्यत्कालान्त-
 रितं फलं दातुं शक्नोति, अतः कर्मणो वा सूक्ष्मा
 काचिदुत्तरावस्था फलस्य वा पूर्वावस्थाऽपूर्वं
 नामास्ति इति तर्क्यते उपपद्यते चायमर्थः उ-
 क्तेन प्रकारेण, ईश्वरस्तु फलं ददाति इत्यनुपप-
 न्नं, अविचित्रस्य कारणस्य विचित्रकार्यानुपप-
 त्तैर्वैपम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गात् तदनुष्ठानवैयर्थ्यापत्ते-
 श्च, तस्माद्ब्रह्ममदिव फलमिति ॥ ४० ॥

ति गम्यते। यागस्येष्टसाधनत्वाभावे प्रेरणानुपपत्तेरित्यर्थः। अपूर्वद्वारा
 कर्मणः फलमुपपद्यत इत्युक्त्वा सिद्धान्तं दूषयति ॥ ईश्वरस्त्विति ॥
 ईश्वरः किं कर्मानपेक्षः फलं ददाति तत्सापेक्षो वा, आद्य आह ॥ अ-
 विचित्रस्येत्यादिना ॥ द्वितीये संवेष्टनसंस्कारमात्रात् कटादौ वेष्टनव-
 न् कर्मापूर्वादेव फलसिद्धेः किमोच्चरेणेति भावः ॥ ४० ॥

पूर्वं तु वादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥४१॥

वादरायणस्त्वाचार्यः पूर्वोक्तमेवेश्वरं फलहे-
तुं मन्यते केवलात् कर्मणोऽपूर्वाद्वा केवलात् फ-
लमित्ययं पक्षस्तुशब्देन व्यावर्त्यते । कमपि-
क्षादपूर्वापेक्षाद्वा यथा तथास्तु ईश्वरात्फलमि-
ति सिद्धान्तः । कुतः, हेतुव्यपदेशात् । धर्माधर्म-
योरपि हि कारयितृत्वेनेश्वरो हेतुर्व्यपदिश्यते ।
फलस्य च दातृत्वेन 'एष ह्येव साधु कर्म कार-
यति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीपते एष उ एवा-
साधु कर्म कारयति तं यमधो निनीपते' इति ।
स्मर्यते चायमर्थो भगवद्गीतासु

“ योयो यांयां तनुं भक्तः श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति ।

तस्यतस्याचलां श्रद्धां तामेव विधयाम्यहं ॥

स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।

लभते च ततः कामात् मयैव विहितान् हितान् इति

सर्ववेदान्तेषु चेश्वरहेतुका एव सृष्टयो व्यप-

दिश्यन्ते । तदेव चेश्वरस्य फलहेतुत्वं यत् स्वक-

अत्र ययं वदामः चन्दनकण्टकादिदृष्टसम्पत्त्येव सुरादिसम्भवे क-
तं धर्माधर्माभ्यामिति स्मृतियत्नात् तदपेक्षायां ईश्वरेण किमपराद्धं । अ-
तः ईश्वरानपेक्षान् केवलात् कर्मणः फलमित्ययुक्तमिति सिद्धान्तयति
॥ पूर्णं त्विति ॥ अचेतनस्य कर्मणः स्यतः प्रवृत्त्ययोगात् सेवादिदृष्टा-

मानुरूपाः प्रजाः सृजति, विचित्रकार्यानुपप-
त्त्यादयोऽपि दोषाः कृतप्रयत्नापेक्षत्वादीश्वरस्य
न प्रसज्यन्ते ॥ ४१ ॥

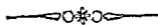
इतिश्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीशङ्क-
रभगवत्पादकृतौ तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः २

न्तानुसारिश्रुतेर्बलीयस्त्वात् सर्ववेदान्तेष्वीश्वरस्य जगद्धेतुत्वश्रुतेश्वेष-
राधिष्ठितात् कर्मणो जगदन्तःपातिफलसिद्धिरिति समुदायार्थः ॥४१॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत्पाद-
कृतौ शारीरकव्याख्याया भाष्यरत्नप्रभाया तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीय-
पादः ॥ २ ॥

ॐ परमात्मने नमः ॥

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥

व्याख्यातं विज्ञेयस्य ब्रह्मणस्तत्त्वमिदानीं तु प्रतिवेदान्तं विज्ञानानि भिद्यन्ते न वेति विचार्यते । ननु विज्ञेयं ब्रह्म पूर्वापरादिभेदरहितं एकमेकरसं सैन्धवघनवदधारितं, तत्र कुतो विज्ञानभेदाभेदचिन्तावतारः । न हि कर्मबहुत्ववत् ब्रह्मबहुत्वमपि वेदान्तेषु प्रतिपिपादयिषितमि-

ॐ विघ्नविनाशाय नमः ।

मार्तण्डं ध्वान्तनाशाय तिलकस्वामिनं मुदे ।

विघ्नेशं विघ्नविध्वस्त्यै प्रणमामि मुहुर्मुहुः ॥

ब्रह्मस्वरूप निर्धार्यं तज्ज्ञानसाधनोपासनास्वरूपमाह ॥ सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषादिति ॥ पादसङ्गतिमाह ॥ व्याख्यातमिति ॥ पूर्वपादे तच्चपदार्थविवेकः कृतः, इह तत्फलं वाक्यार्थज्ञानमानन्दादयः प्रधानस्येति सूत्रेणापुनरुक्तापेक्षिततत्पदतद्वाच्यार्थोपसहारेण निर्धार्यत इति फलफलिभावः सङ्गतिः । सगुणवाक्यार्थविद्याचिन्ता तु तद्विद्यानां चित्तैकाग्र्यद्वारा निर्गुणज्ञानसाधनत्वात् क्रियत इति मन्तव्यं सम्प्रति निर्गुणज्ञानं भेदाभेदविचारविषयत्वेनोक्तमिति मन्वान आक्षिपति ॥ नन्विति ॥ वेद्यभेदे विद्याभेदचिन्ता स्यात् ब्रह्मणस्तु वेद्यस्यैक्यात् न चिन्तायसर इत्यर्थः । ब्रह्मैक्येऽपि धर्मभेदा-

ति शक्यं वक्तुं, ब्रह्मण एकत्वात् एकरूपत्वाच्च ।
 न चैकरूपे ब्रह्मण्यनेकरूपाणि विज्ञानानि स-
 म्भवन्ति, न ह्यन्यथार्थोऽन्यथाज्ञानमित्यभ्रान्तं
 भवति । यदि पुनरेकस्मिन् ब्रह्मणि बहूनि
 विज्ञानानि वेदान्तेषु प्रतिपिपादयिषितानि ते-
 षामेकमभ्रान्तं भ्रान्तानीतराणीत्यनाश्वास प्र-
 सङ्गो वेदान्तेषु, तस्मान्नतावत्प्रतिवेदान्तं ब्र-
 ह्मविज्ञानभेद आशङ्कितुं शक्यते, नाप्यस्य चो-
 दनाद्यविशेषादभेद उच्येत, ब्रह्मविज्ञानस्या-
 चोदनालक्षणत्वात् । अविधिप्रधानैर्हि वस्तुपर्य-
 वसायिभिर्ब्रह्मवाक्यैर्ब्रह्मविज्ञानं जन्यत इत्यवो-
 चदाचार्यः 'तत्तु समन्वयात्' (वे० अ० १।पा० १।
 सू० ४) इत्यत्र । तत्कथमिमां भेदाभेदचिन्तामा-
 रभत इति, तदुच्यते । सगुणब्रह्मविषया प्राणा-

चिन्ता इत्यत आह ॥ एकरूपत्वाच्चेति ॥ निर्धर्मत्वादित्यर्थः । एकरू-
 पेऽपि ब्रह्मण्यनेकप्रकारसम्भवान्नेदशङ्केत्यत आह ॥ न चेत्यादिना ॥
 पूर्वपक्षे ज्ञानभेदशङ्कानुपपत्तिमुक्त्वा चोदनाद्यभेदाज्ञानाभेद इति सि-
 द्धान्तोऽप्ययुक्त इत्याह ॥ नाप्यस्येति ॥ एवं पादारम्भमाक्षिप्य समाध-
 ते ॥ तदुच्यत इति ॥ सगुणवियास्येव भेदाभेदचिन्ता क्रियते निर्गु-
 णवियायां त्वैक्यं सिद्धमिति वाच्यार्थरूपगुणोपसंहारमात्रं क्रियते वा-
 क्यार्थनिर्णयायेति भावः । पञ्चाग्निप्राणदहरशाण्डिल्यवैश्वानरादिवि-
 या मिथो भिन्ना इति 'नानाशब्दादिभेदात्' इत्यत्र वक्ष्यते । अत्र तु-

दिविषया चेयं विज्ञानभेदाभेदचिन्तेत्यदोषः ।
 अत्र हि कर्मवदुपासनानां भेदाभेदौ सम्भवतः,
 कर्मवदेव चोपासनानि दृष्टफलान्यदृष्टफलानि
 चोच्यन्ते क्रममुक्तिफलानि च कानिचित् सम्य-
 ग्ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण।तेष्वेषाचिन्ता सम्भवति किं
 प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद आहोस्वित् नेति । तत्र
 पूर्वपक्षहेतवस्तावदुपन्यस्यन्ते, नाम्नस्तावद्भेद-
 प्रतिपत्तिहेतुत्वं प्रसिद्धं ज्योतिरादिषु, अस्ति चा-
 त्र वेदान्तान्तरविहितेषु विज्ञानेषु अन्यदन्यन्ना-

मियोभिन्नास्ताः किं प्रतिशाखं भिद्यन्ते न वेति नामादिभेदाच्चोदनाय-
 विशेषाच्च संशयः । पूर्वपक्षे विद्याभेदाद्गुणानुपसंहारः सिद्धान्ते त्वभेदा-
 दुपसंहार इतिभेदः । पूर्वतन्त्रे शाखान्तराधिकरणपूर्वपक्षसूत्रं “नामरूप-
 धर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाशक्तिसमाप्तिवचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनात्शा-
 खान्तरे कर्मभेदः स्यादिति । तत्रोक्ता हेतवो नामादयो विद्याभेदार्थमिहो-
 च्यन्ते अथैष ज्योतिरथैष सर्वज्योतिरेतेन सहलक्षणेन यजेतेत्यत्र प्रकृ-
 तज्योतिष्टोमानुवादेन सहलक्षणाख्यगुणविधिमाशङ्क्य ज्योतिरिति-
 पदस्य कर्मान्तरनामत्वसम्भवे ज्योतिष्टोमलक्षकत्वायोगादथेतिप्रकर-
 णविच्छेदाच्च ज्योतिष्टोमात् कर्मान्तरं विशिष्टदक्षिणाकं विधीयत इति
 नाम्नः कर्मभेदकत्वमुक्तं । ज्योतिरादिष्वित्यादिपदेनाध्वर्यवं हौत्रमिति
 संज्ञाभेदात् कर्मभेदो ग्राह्यः । तसं क्षीरं दध्ना कठिनमामिक्षा, तत्र द्रवं जल-
 रूपं वाजिनमिति भेदः, ‘तमे पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा
 वाजिभ्यो वाजिनम्’ इत्यत्र वैश्वदेव आमिक्षायागे वाजिनाख्यगुणवि-
 धिः वाजिभ्य इति विश्वेदेवानुवादादित्याराह्व्यामिक्षां प्रत्युपसर्जन-

म तैत्तिरीयकं वाजसनेयकं कौथुमकं कौशीत-
कं शाट्यायनकमित्येवमादि, तथा रूपभेदोऽ-
पि कर्मभेदस्य प्रतिपादकः प्रसिद्धः 'वैश्वदेव्या-
ऽऽमिक्षा वाजिभ्यो वाजिनम्' इत्येवमादिपु, अ-
स्ति चात्ररूपभेदः, तद्यथाकेचिच्छाखिनः पञ्चा-

त्वेनोक्तविश्वेदेवानां वाजिम्य इत्यनुवादायोगादुत्पत्तिशिष्टामिक्षावरुद्धे
कर्मणि वाजिनद्रव्यस्यानाकाङ्क्षितस्य विध्ययोगाद्वाजिदेवताको वा-
जिनयागः कर्मान्तरमिति द्रव्यदेवताख्यरूपभेदात् कर्मभेदः सिद्धा-
न्तितः । आदिपदात् 'ऐन्द्रं दध्यैन्द्रं पयः' इति द्रव्यभेदात् यागभेदो
ग्राह्यः, एवमिहापि पञ्चाग्निपडग्निरूपभेदात् विद्याभेदो वाजिच्छन्दो-
गयोः तथा रेतोन्यूना वागादयः छान्दोग्ये, तत्सहिता वाजिनामिति
प्राणविद्याभेदः, कारीरिवाक्याध्ययने तैत्तिरीयकाणां भूमौ भोजनं ध-
र्मविशेषो नान्येषां, अग्न्यध्ययने केपाञ्चिदुपाध्यायार्थमुदकमाहरणं
धर्मो नान्येषां, अश्वमेधाध्ययनेऽश्वघासानयनं केपाञ्चिदेव नान्येषां,
न च तान्येव कारीर्यादानि कर्माणि धर्मविशेषमपेक्षन्ते नापेक्षन्ते चे-
ति युक्तं, अतो धर्मविशेषाच्छाखान्तरे कर्मभेदः शाङ्कितस्त्रयात्रापि मु-
ण्डकाध्ययने केपाञ्चिदेव शिरस्यङ्गारपात्रधारणरूपं व्रतं नान्येषामिति
विद्याभेदः स्यात्, पुनरुक्तिरध्यासः । यथा 'समिधो यजति तनूनपातं
यजति' इति यजत्यभ्यासात् प्रयाजानां भेद उक्तस्त्रया शाखान्तरेऽ-
भ्यासाद्विद्याभेदः, आदिपदान्निन्दादिग्रहः; 'प्रातः प्रातरनृतं ते वदन्ति
पुरोदयाञ्जुहति येऽग्निहोत्रम्' इत्यनुदितहोमस्य 'यदुदिते सूर्ये प्रात-
र्जुहुयात् यथातिथये प्रदुताय शून्यायावसथायाहार्यं हरन्ति तादृगेव
तत्र' इत्युदितहोमस्य च निन्दाश्रुतेर्भेदः, एकस्यैवोदितेऽनुदिते चा-
नुष्ठानायोगात्, तथोदितानुदितहोमातिक्रमरुतप्रायश्चित्तादप्यग्निहो-

श्लिविद्यायां पष्ठमपरमग्निमामनन्ति, अपरे पुनः
पञ्चैव पठन्ति, तथा प्राणसंवादादिषु केचिदू-
नान् वागादीनामनन्ति केचिदधिकान् तथा ध-
र्मविशेषोऽपि कर्मभेदस्य प्रतिपादक आशङ्कितः
कारीयादिषु, अस्ति चात्र धर्मविशेषः यथाऽऽथ-
र्वणिकानां शिरोव्रतम् इति, एवं पुनरुक्तादयो

त्रभेदः शङ्कितः, एते निन्दाप्रायश्चित्ते वेदान्तविद्यासु न विद्येते इति
नोदाङ्गियेते यथा सर्वशाखाविहितस्य कर्मणो ज्ञातुं कर्तुं चाऽशक्तेर्भे-
दस्तथा सर्ववेदान्ताध्ययनज्ञानाद्यशक्तेस्तत्तद्देवान्तविद्याभेदः स्यात्,
तथा शाखानां सर्वासामेकरूपा समाप्तिर्नोच्यते किन्तु कस्याश्चित्
कचित् कर्मणि समाप्तिरतः समाप्तिवचनभेदात् प्रतिशाखं कर्मभेदः
शङ्कितः, तथा कस्यचिद्देवान्तस्योङ्कारसार्वात्म्ये समाप्तिः कस्यचिदन्य-
त्रेति विद्याभेदः अन्यार्थदर्शनमर्थवादस्तद्भेदात् कर्मभेदवद्विद्याभेद
इति पूर्वपक्षसूत्रोक्ता हेतवो दर्शितास्ते केचित् सिद्धान्ते पूर्वपक्षे चा-
त्रोपयुज्यन्ते इति । तथा शब्दान्तराभ्याससङ्ख्यागुणप्रक्रियानामधेया-
नि कर्मभेदकानि तत्र नामधेयं गुणो रूपमभ्यासश्चेति त्रयं व्याख्यातं,
यजेद्दध्यात् जुहुयादिति प्रकृतिशब्दभेदेन धात्वर्थभेदात् तदवच्छिन्न-
भावनाख्यकर्मभेद उक्तस्तथाऽत्रवेदोपास्तइत्यादिशब्दभेदात् विद्याभे-
दः, 'तिल आहुतीर्जुहोति' इति सङ्ख्यया कर्मभेदवद्वायुप्राणौ द्वौ संव-
र्गाविति द्वित्वसङ्ख्यया संवर्गविद्याभेदः स्यात्, नित्याग्निहोत्रप्रकरणात्,
प्रकरणान्तरे कुण्डपायिनामयने 'मासमग्निहोत्रं जुहति' इति श्रुतम-
ग्निहोत्रं प्रकरणान्तरस्थत्वात् कर्मान्तरमिति सिद्धान्तितं । तथात्र
वेदान्तभेदे प्रकरणभेदादुपास्तभेद इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तयति
॥ एवंमिति ॥ सर्वैर्वेदान्तैः प्रतीयन्ते इति सर्ववेदान्तप्रत्ययानि तैर्वि-

भेदहेतवो यथासम्भवं वेदान्तान्तरेषु योजयित-
 व्याः, तस्मात् प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद इति।
 एवं प्राप्ते ब्रूमः सर्ववेदान्तप्रत्ययानि विज्ञानानि
 तस्मिंस्तस्मिन् वेदान्ते तानितान्येव भवितुम-
 र्हन्ति । कुतश्चोदनाद्यविशेषात् । आदिग्रहणेन
 शाखान्तराधिकरणसिद्धान्तसूत्रोदिता अभेद-
 हेतव इहाकृष्यन्ते, संयोगरूपचोदनाख्याविशे-
 पादित्यर्थः । यथैकस्मिन्नग्निहोत्रे शाखाभेदेऽपि
 पुरुषप्रयत्नः तादृश एव चोद्यते जुहुयादिति । ए-
 वं 'यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च वेद' इति वाजसने-
 धिनां, छन्दोगानां च तादृश्येव चोदना, प्रयो-
 जनसंयोगोऽप्यविशिष्ट एव 'ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च
 स्वानां भवति' इति । रूपमप्युभयत्र तदेव वि-
 ज्ञानस्य यदुत ज्येष्ठश्रेष्ठादिगुणविशेषणान्वितं
 प्राणतत्त्वं, यथा च द्रव्यदेवते यागस्य रूपं एवं
 विज्ञेयं रूपं विज्ञानस्य तेन हि तद्रूप्यते समा-

हितानोत्पत्त्यर्थः । उक्तनामादिभिरग्निहोत्रादिकर्मणां प्रतिशाखं भेदे प्राप्ते
 शाखान्तराधिकरणसिद्धान्तसूत्रं 'एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशे-
 पात्' इति । तत्र चोदनाविधायकः शब्दश्चोदितः प्रयत्नो वा, तस्याः
 अविशेषमाह ॥ यथैकस्मिन्निति ॥ एकधात्वर्थहोमावाच्छिन्नप्रयत्नै-
 क्यवदुपास्तिप्रयत्नैक्यमित्यर्थः । यथा ज्येष्ठत्वादिगुणकप्राणविद्या सर्व-
 शाखास्येका तथा पञ्चाग्निविद्याप्येका फलसंयोगाद्यविशेषात्, तथा-

ख्यापि सैव प्राणविद्येति, तस्मात् सर्ववेदान्तप्र-
त्ययत्वं विज्ञानानां । एवं पञ्चाग्निविद्यावैश्वान-
रविद्याशाण्डिल्यविद्येत्येवमादिष्वपि योजयित-
व्यं । ये तु नामरूपादयो भेदहेत्वाभासास्ते प्रथम
एव काण्डे 'न नाम्ना स्यादचोदनाभिधानत्वा-
त्' इत्यारभ्य परिहृताः ॥ १ ॥

इहापि कंचिद्विशेषमाशङ्क्य परिहरति ॥

भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ॥ २ ॥

स्यादेतत् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं विज्ञानानां

न्यापि विद्याऽभिन्नेत्याह ॥ एवं पञ्चाग्नीति ॥ पूर्वपक्षहेतूनिराचष्टे
॥ यत्त्विति ॥ काठकमित्यादिनाम्ना कर्मभेदो न युक्तः, कुतः अचोद-
नाभिधानत्वात् काठकादिशब्दानां ग्रन्थनामतया कर्मवाचित्वाभावा-
दतो भिन्ननामकशाखाग्रन्थभेदेऽपि तद्विहितं कर्मैकमेव, अल्परूपभे-
दोऽपि न कर्मैक्यविरोधी, धर्मविशेषस्त्वध्ययनाङ्गं न कर्माङ्गमतौ न
कर्म भेदकं शाखाभेदे पुनरुक्तिरसिद्धा, निन्दान्यार्थदर्शनयोरपि न भे-
दकत्वं तत्तद्विधिस्तुतिमात्रत्वात् बहुशाखाध्ययनाशक्तावपि स्वशाखा-
नुक्तविशेषस्यापेक्षितस्यान्यतो ग्रहसम्भवादर्शकिरभेदिका एकस्मिन्-
पि कर्मण्यङ्गलोपादिना प्रायश्चित्तं सम्भवति एवं समाप्तिवचनभेदो-
ऽप्यप्रयोजक इत्येवं कर्माभेदप्रमाणप्राबल्ये भेदहेतवः परिहृता इ-
त्यर्थः ॥ १ ॥

तर्हि शास्त्रान्तरन्यायेनैव कर्मैक्यवद्विधैक्यसिद्धेः पुनरुक्तिरित्यत
आह ॥ इहापीति ॥ रूपस्योत्पत्तिशिष्टत्वं विशेषः पञ्चाग्नीन् वेदेत्या-
द्युपासनोत्पत्तिविधिस्थपञ्चाग्न्यादिरूपभेदादुपासनाभेदः स्यादामि-

गुणभेदान्नोपपद्यते । तथा हि वाजसनेयिनः पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तुत्य षष्ठमपरमग्निमामनन्ति 'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति' इत्यादिना । छन्दोगास्तु तं नामनन्ति पञ्चसङ्ख्यायैव च त उपसंहरन्ति 'अथ ह य एतानेवं पञ्चाग्नीन् वेद' इति । येषां च सगुणोऽस्ति येषां च नास्ति कथमुभयेपामेका विद्योपपद्येत, न चात्र गुणोपसंहारः शक्यते प्रत्येतुं पञ्चसङ्ख्याविरोधात् । तथा प्राणसंवादे श्रेष्ठादन्यांश्चतुरः प्राणान् वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि छन्दोगा आमनन्ति । वाजसनेयिनस्तु पञ्चममप्यामनन्ति 'रेतो वै प्रजापतिः प्रजायते ह प्रजया पशुभिर्य एवं वेद' इति । आवापोद्वापभेदाच्च वेद्यभेदो भवति वेद्यभेदाच्च विद्याभेदो द्रव्यदेवताभेदादिव यागस्येति चेत्, नैप

क्षावाजिनरूपभेदात् कर्मभेदवदित्यधिकाशङ्कानिरासार्थत्वात् न पौनरुक्त्यमस्याधिकरणस्येति मत्वा शङ्कां व्याचष्टे ॥ स्यादित्यादिना ॥ अस्य पृथक्शास्त्रत्वात् कर्मन्यायानां मानसविद्यासु विना सूत्रं दुर्योगत्वाच्च पुनरुक्तिगन्धोऽपि नास्तीति मन्तव्यं । ननु तस्य मृतस्य दाहार्थमग्निरन्त्येष्टिगतः पष्ठो यः प्रसिद्धवद्वाजिभिरुक्तः स छान्दोग्ये उपसंहार्य इति न रूपभेदस्तत्राह ॥ न चात्रेति ॥ अस्तु प्रजननगुणवतो रेतसो वाजिनामावापश्छन्दोगानां च तस्योद्वापस्ततः किमित्यत आह ॥ आवापेति ॥ छान्दोग्ये पष्ठाग्न्यभावमङ्गीकृत्याल्परूपभेदो न वि-

दोषः यत एकस्यामपि विद्यायामेवंजातीयको गुणभेद उपपद्यते । यद्यपि षष्ठस्याग्नेरुपसंहारो न सम्भवति तथापि द्युप्रभृतीनां पञ्चानामग्नीनां उभयत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् न विद्याभेदो भवितुमर्हति, न हि षोडशियग्रहणाग्रहणयोरतिरात्रो भिद्यते । पठ्यतेऽपि च षष्ठोऽग्निश्छन्दोगैः 'तं प्रेतं दिष्टमितोऽग्नय एव हरन्ति' इति । वाजसनेयिनस्तु साम्पादिकेषु पञ्चस्वग्निष्वनुवृत्तायाः समिद्धमादिकल्पनाया निवृत्तये 'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति समित्समित्' इत्यादि समामनन्ति स नित्यानुवादः । अथाप्युपासनार्थ एष वादस्तथापि स गुणः शक्यते छन्दोगैरप्युपसंहर्तुं । न चात्र पञ्चसङ्ख्याविरोध आशङ्क्यः, साम्पादिकाग्न्यभिप्राया त्वेषा पञ्चसङ्ख्या

वैक्यविरोधीति परिहरति ॥ नैष इत्यादिना ॥ अङ्गीकारं त्यजति ॥ पठ्यतेऽपीति ॥ इतोऽस्माल्लोकाद्विष्टं लोकान्तरं प्रेतं गतं ज्ञातयोऽग्नये हरन्तीत्यर्थः । ननु छान्दोग्येऽग्निमात्रं श्रुतं वाजिभिस्तु समिदादिविशेषः पठ्यते इति रूपभेदसदवस्थस्तत्राह ॥ वाजसनेयिनस्त्विति ॥ षष्ठाग्नेस्तद्विशेषस्य चानुवादमात्रत्वेनानुपास्यत्वात् पञ्चाग्नय एवोपास्याः उभयत्रेति न रूपभेद इत्यर्थः । तद्विशेषस्य षष्ठाग्नेरुपास्यत्वेन रूपभेद इत्याह ॥ अथापीति ॥ ब्रुलोकादीनां पञ्चानामग्नीनां अग्नित्वसम्पत्तिविधिनैवार्थात् पञ्चत्वं सम्पत्तिकल्पिताग्नीनां सि-

नित्यानुवादभूता न विधिसमवायिनीत्यदोषः ।
 एवं प्राणसंवादादिष्वप्यधिकस्य गुणस्येतर-
 त्रोपसंहारो न विरुध्यते । न चावापोद्वापभेदाद्वे-
 द्यभेदो विद्याभेदश्चाशङ्क्यः कस्यचिद्वेद्यांश-
 स्यावापोद्वापयोरपि भूयसोर्वेद्यवेदित्रोरभेदाव-
 गमात्, तस्मादैकविद्यमेव ॥ २ ॥

स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽ-
 धिकाराच्च सबवच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥

यदप्युक्तमाथर्वणिकानां विद्यां प्रति शिरो-
 व्रताद्यपेक्षणादन्येषां च तदनपेक्षणाद्विद्याभेद-
 इति, तत्प्रत्युच्यते । स्वाध्यायस्यैष धर्मो न वि-
 द्यायाः, कथमिदमवगम्यते यतस्तथात्वेन स्वा-
 ध्यायधर्मत्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशपरे ग्रन्थे
 आथर्वणिका इदमपि वेदव्रतत्वेन समाख्यात-
 मिति समामनन्ति । 'नैतदधीर्णव्रतोऽधीयते'

द्धमनूयते न ध्येयत्वेन विधीयत इत्यर्थः । छन्दोगैर्वाजिशारास्यं रे-
 त उपसंहर्तव्यमित्युक्त्वाऽनुपसंहारेऽपि न विद्याभेद इत्याह ॥ न
 चावापेति ॥ २ ॥

एवं रूपभेदो न विद्याभेदक इत्युक्त्वा धर्मविशेषोऽपि न भेदक इ-
 त्याह ॥ स्वाध्यायस्येति ॥ गोदानवदध्ययनाद्भूत्वेन शिरोव्रतमाथर्व-
 णिकानां सूत्रे विहितं न विद्याङ्गमित्यर्थः । अधिकाराच्चेति व्याचष्टे

इति चाधिकृतविषयादेतच्छ्रद्धाध्ययनशब्दाच्च
 स्वोपनिषदध्ययनधर्म एवैप इति निर्धार्यते ।
 ननु च 'तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेच्छिरोव्रतं वि-
 धिवद्यैस्तु चीर्णम्' इति ब्रह्मविद्यासंयोगश्रव-
 णादेकैव सर्वत्र ब्रह्मविद्येति सङ्कीर्येतैप धर्मः, न,
 तत्राप्येतामिति प्रकृतपरामर्शात् प्रकृतत्वं च ब्र-
 ह्मविद्याया ग्रन्थविशेषापेक्षमिति ग्रन्थविशेष-
 संयोग्येवैप धर्मः । सववच्च तन्नियम इति निद-
 र्शननिर्देशः। यथा च सवाः सप्त सौर्यादयः शतौद-
 नपर्यन्ता वेदान्तरोदितत्रेताग्न्यनभिसम्बन्धा-
 दाथर्वणोदितैकाग्न्यभिसम्बन्धाच्चाथर्वणिका-
 नामेव नियम्यन्ते तथायमपि धर्मः स्वाध्या-
 यविशेषसम्बन्धात् तत्रैव नियम्येत, तस्मादप्य-
 नवद्यं विद्यैकत्वम् ॥ ३ ॥

॥ नैतदिति ॥ एतत्प्रकृतं मुण्डकमननुष्ठितशिरोव्रतो नरो नाधीत इति
 श्रुतेर्मुण्डकाध्ययनाङ्गमेव शिरोव्रतमित्यर्थः । ननु विद्याङ्गत्वेनापि इदं
 व्रतं श्रुतमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ सर्वशाखासु ब्रह्मविद्यैकैव चेद्वि-
 यासंयुक्तं व्रतमपि सर्वत्र सम्बध्येत । न च सम्बध्यत इति विद्याभेद
 इत्यर्थः । प्रकृतग्रन्थवाच्ये तच्छ्रद्धाद्ययनशब्दप्रकाशकग्रन्थपरो ब्रह्म-
 विद्याशब्द इति परिहरति ॥ नेति ॥ तस्य शिरोव्रतस्य मुण्डकाध्य-
 यने नियम इत्यत्र सववदितिनिदर्शननिर्देशः । सवाः होमाः आथ-
 र्वणैः स्वसूत्रे उदित एकोऽग्निरेकार्षिसंज्ञया प्रसिद्धस्तस्मिन्नग्नौ कार्या
 इति यथा नियम्यन्ते तथेत्यर्थः ॥ ३ ॥

दर्शयति च ॥ ४ ॥

दर्शयति च वेदोऽपि विधैकत्वं, सर्ववेदान्ते-
 पु वेधैकत्वोपदेशात् 'सर्वे वेदा यत्पदमाननन्ति'
 इति, तथेतमेव बह्वृचा महत्युक्थे मीमांसन्त एत-
 मग्नावध्वर्यव एतं महाव्रते छन्दोगाः' इति च त-
 था 'महद्भयं वज्रमुद्यतम्' इति काठके। उक्तस्ये-
 श्वरगुणस्य भयहेतुत्वस्य तैत्तिरीयके भेददर्श-
 ननिन्दायै परामर्शो दृश्यते 'यदा त्येवैप एत-
 स्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति'
 'तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्य' इति। तथा वा-
 जसनेयके प्रादेशमात्रसम्पादितस्य वैश्वानर-
 स्य छान्दोग्ये सिद्धवदुपादानं 'यस्त्वेतमेवं प्रा-
 देशमात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते'
 इति, तथा सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वेनान्यत्र विहि-

किञ्च वेधैक्येन निर्गुणब्रह्मविधैक्यं तावच्छ्रुतिर्दर्शयति, तत्सन्नि-
 धिपाठात् सगुणविद्यानामपि सर्वशाखास्वैक्यासिद्धिरित्याह सूत्रकारः
 ॥ दर्शयति चेति ॥ सगुणमप्येकं वेदत्रयवेद्यं दर्शयतीत्याह ॥ तथे-
 ति ॥ किञ्च शाखान्तरोक्तपदार्थस्य शाखान्तरे सिद्धवत्परामर्शो विधै-
 क्यं दर्शयतीत्याह ॥ तथा महद्भयमित्यादिना ॥ एष नर एतस्मिन्-
 ह्येऽल्पमप्यन्तरं भेदं यदा पश्यत्यथ तदा तस्य संसारभयं भवति,
 एवं तस्माद्द्विदुषो नरस्य भेददर्शिनस्तदेव ब्रह्म भयङ्करं भवति, ब्रह्मैवा-
 हमित्यमन्वानस्येत्यर्थः। प्रादेशमात्रमुपास्त इति सिद्धवदुपादानं वै-

तानामुक्थादीनामन्यत्रोपासनविधानाद्योपा-
दानात् प्रायदर्शनन्यायेनोपासनानामपि सर्व-
वेदान्तप्रत्ययत्वसिद्धिः ॥ ४ ॥

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत्
समाने च ॥ ५ ॥

इदं प्रयोजनसूत्रम् ।

स्थिते चैवं सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वे सर्वविज्ञा-
नानामन्यत्रोदितानां विज्ञानगुणानामन्यत्रापि
समाने विज्ञाने उपसंहारो भवति, अर्थाभेदात् ।
य एव हि तेषां गुणानामेकत्रार्थो विशिष्टविज्ञानो
पकारः स एवान्यत्रापि, उभयत्रापि हि तदेवैकं

स्वानर विधैक्यं दर्शयतीत्याह ॥ तथेति ॥ किञ्च सर्वेषु वेदान्तेषुक्था-
दीनां प्रतीयमानत्वेन हेतुनैतदवगम्यते अन्यत्रोक्तानां तेषामन्यत्रोपा-
स्त्यर्थमुपादानमिति, ततस्तदुपास्तीनामपि सर्ववेदान्तप्रमाणकत्वेनै-
क्यं बाहुल्येन सिध्यतीत्याह ॥ तथेति ॥ ब्रह्मविधैक्यवदुक्थादिविधै-
क्यमित्यर्थः ॥ ४ ॥

सर्वशाखासु विधैक्यचिन्तायाः फलमाह ॥ उपसंहार इति ॥ शा-
खाभेदे समानविधायं श्रुता गुणा यथाश्रुति व्यवस्थिता उत एकत्रा-
श्रुता इतरशाखात उपसंहर्तव्या इति सन्देहे विधैक्येऽपि तत्रतत्रोक्तै-
रेव गुणैर्विधैक्योपकारसिद्धेः शाखाभेदेन गुणा व्यवस्थिता इति पूर्वपक्षः,
तत्र प्रतविधैक्यचिन्तानैष्कल्यमिति फलं सिद्धान्तत्वेन सूत्रं व्याचष्टे
॥ स्थिते चेत्यादिना ॥ गुणानां गुण्यपिनाभायादेतच्छाखास्था विधा

विज्ञानं तस्मादुपसंहारः विधिशेषवत्, यथा वि-
धिशेषाणामग्निहोत्रादिधर्माणां तदेवैकमग्निहो-
त्रादि कर्म सर्वत्रेत्यर्थाभेदादुपसंहार एवमिहा-
पि । यदि हि विज्ञानभेदो भवेत् ततो विज्ञाना-
न्तरनिबद्धत्वाद्गुणानां प्रकृतिविकृतिभावाभावा-
च्च न स्यादुपसंहारः, विज्ञानैकत्वे तु नैवमिति ।
अस्यैव तु प्रयोजनसूत्रस्य प्रपञ्चः सर्वाभेदा-
दित्यारभ्य भविष्यति ॥ ५ ॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशे-
षात् ॥ ६ ॥

वाजसनेयके 'ते ह देवा ऊचुर्हन्तासुरान् य-

शाखान्तरोक्तद्विद्यागुणवती तदभिन्नत्वात् तद्विद्यावदित्यनुमानादि-
धैक्ये गुणोपसंहारसिद्धिरित्यर्थः । प्रधानैक्ये तदुपकारकाणामङ्गानामु-
पसंहारे दृष्टान्तमाह ॥ विधिशेषवदिति ॥ उक्तमेव व्यतिरेकमुखेना-
ह ॥ यदि हीति ॥ नन्वाग्नेययागावरुद्धानां गुणानां ततोऽभिन्ने सौर्ये
प्राप्तिवद्विद्यान्तरस्थगुणानां विद्यान्तरप्राप्तिः किं न स्यादित्यत आह
॥ प्रकृतीति ॥ प्रकृतिगुणानां विकारे प्राप्तिर्युक्ता विद्याना तु प्रकृतिवि-
कृतिभावात्सिद्धेर्न तत्प्राप्तिरित्यर्थः ॥ नैवमिति ॥ गुणानुपसंहारो ने-
त्यर्थः । उत्तरसूत्राणामनेन सूत्रेण पौनरुक्त्यं वारयति ॥ अस्यैवेति ॥ ५ ॥

पूर्वं चोदनाद्यविशेषादुत्सर्गतो विधैक्यमुक्तं तस्यापवादं वक्तुमाह
॥ अन्यथात्वमिति ॥ अत्र वाजिनामुद्गीथव्राह्मणं छन्दोगानामुद्गी-
थाध्याय च विषयमाह ॥ वाजेत्यादिना ॥ 'ते ह देवाः सात्त्विकवृत्तय-

ज्ञ उद्गीथेनात्ययामेति ते ह वाचमुचुस्त्वं न उ-
 द्गायेति तथा' इति, प्रक्रम्य वागादीन् प्राणाना-
 सुरपाप्मविद्वत्वेन निन्दित्वा मुख्यप्राणपरिग्रहः
 पठ्यते 'अथ हेममासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गाये-
 ति तथेति तेभ्य एव प्राण उद्गायत्' इति । त-
 था छान्दोग्येऽपि 'तद् देवा उद्गीथमाजहुरनेनैना-
 नभिभविष्यामः' इति प्रक्रम्येतरान् प्राणाना-
 सुरपाप्मविद्वत्वेन निन्दित्वा तथैव मुख्यप्राण-
 परिग्रहः पठ्यते 'अथ ह य एवायं मुख्यः प्राण-
 स्तमुद्गीथमुपासाञ्चकिरे' इति । उभयत्रापि च
 प्राणप्रशंसया प्राणविद्याविधिरध्यवसीयते । त-
 त्र संशयः किमत्र विद्याभेदः स्यादाहोस्वित्

प्राणा अन्योन्यमूचुर्हन्तेदानीमस्मिन् यज्ञे उद्गीथेनौद्गात्रेण कर्मणा रज-
 स्रमोवृत्तिरूपान् सुरानतीत्य देवत्वं गच्छामः' इति ते चैवं निर्दोषमुद्गीथ-
 कर्तारमुपास्यं निर्धारयितुं रुतसंवादाः प्रथमं वाचः परीक्षितवन्तस्त्व-
 मौद्गात्रं नोस्माकं कुर्विति तयानृतं रुतं तथा प्राणचसुःश्रोत्रमनांस्वपि
 कामेनासुरपाप्मनाग्रस्तानीति निन्दित्वा आसन्यमास्येभवं मुत्तमध्य-
 स्थं प्राणमुपास्यं निर्धारितवन्तः तत्रान्योन्याभिभवात्मके युद्धे प्रवृत्ते
 देवाः पूर्वयदुद्गीथमाहृतवन्तः, अनेनोद्गीथेनैनानसुरान् जयेमेत्यर्थः ।
 भेदाभेदमानाम्यां संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ अत्र पूर्वाधिकरणसिद्धा-
 न्तन्यायेनोद्गीथयित्येति संज्ञैक्येन विद्वैक्यामिति पूर्वपक्षे मियोगुणोपसं-
 हारः फलं, सिद्धान्ते संज्ञैक्येऽपि विद्वैक्यापवादादनुपसंहारइति,
 एयं यत्र पूर्वन्यायेन पूर्वपक्षः तत्रापरादिको सद्गतिरिति मन्तव्यं, सू-

विद्यैकत्वमिति, किं तावत् प्राप्तं पूर्वेण न्यायेन विद्यैकत्वमिति । ननु न युक्तं विद्यैकत्वं प्रक्रमभेदात्, अन्यथा हि प्रक्रमन्ते वाजसनेयिनः अन्यथा छन्दोगाः 'त्वं न उद्गाय' इति वाजसनेयिन उद्गीथस्य कर्तृत्वेन प्राणमामनन्ति, छन्दोगास्तद्गीथत्वेन 'तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे' इति तत्कथं विद्यैकत्वं स्यादिति चेत् । नैप दोषः, न ह्येतावता विशेषेण विद्यैकत्वमपगच्छति अविशेषस्याऽपि बहुतरस्य प्रतीयमानत्वात् । तथा हि देवासुरसङ्ग्रामोपक्रमत्वं असुरात्ययाभिप्राय उद्गीथोपन्यासो वागादिसङ्कीर्तनं तन्निन्दया मुर्यप्राणव्यपाश्रयः, तद्गीर्थाञ्चासुरविध्वंसनमश्ममृच्छोष्टनिदर्शनेनेत्येवं बहवोऽर्था उभयत्राप्य-

त्रस्यसिद्धान्तिशङ्काभागं व्याचष्टे ॥ ननु न युक्तमिति ॥ संपूर्णो-
द्गीथकर्मकर्ता प्राणो वाजिनामुपास्यः, उद्गायेति कर्तृशब्दात् छन्दोगा-
नां तद्गीथावयव अकारः प्राणदृष्ट्योपास्यः, अमित्येतदक्षरमुद्गीथमि-
त्युपक्रम्य प्राणमुद्गीथमिति कर्मरूपत्वशब्दात्, तथा च कर्तृकर्मणो-
रुपास्ययोर्भेदाद्विययोरन्यथात्वं भेद इति शङ्कार्थः, उद्गीथत्वेनेति
अकारत्वेनेत्यर्थः । अल्परूपभेदो न विद्यैक्यविरोधीत्युक्तन्यायेन पूर्व-
पक्षो परिहरति ॥ नैप इति ॥ असुरात्ययाभिप्रायः असुरजपार्यसंवा-
दः, यथाश्मानं प्राप्य लोष्ठो विध्वंसते तथा प्राणं हन्तुमागता असु-
रास्तस्य धोयेण स्वयमेव ध्यसा इति श्रुतमुभयत्रेत्यर्थः । अल्परूपभे-

विशिष्टाः प्रतीयन्ते । वाजसनेयकेऽपि चोद्गीथ-
सामानाधिकरण्यं प्राणस्य श्रुतं 'एष उ वा उद्गी-
थः' इति । तस्माच्छान्दोग्येऽपि कर्तृत्वं लक्षयि-
तव्यं, तस्माच्च विद्यैकत्वमिति ॥ ६ ॥

न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वा-
दिवत् ॥ ७ ॥

न वा विद्यैकत्वमत्र न्याय्यं विद्याभेद एवात्र
न्याय्यः कस्मात् प्रकरणभेदात्, प्रक्रमभेदादि-
त्यर्थः । तथा हि इह प्रक्रमभेदो दृश्यते छान्दोग्ये
तावत् 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' इति, ए-
वमुद्गीथावयवस्योङ्कारस्य उपास्यत्वं प्रस्तुत्य
रसतमादिगुणोपव्याख्यानं च तत्र कृत्वा 'अथ
खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति' इति,
पुनरपि तमेवोद्गीथावयवमोङ्कारमनुवर्त्य देवासु-
दमद्गीठ्यापि विद्यैक्यमुक्तं सोऽपि नास्तीत्याह ॥ वाजेति ॥ उद्गी-
थरूपत्वेन प्राणस्योमयत्र श्रुतत्वादेकत्र श्रुतं कर्तृत्वमप्युभयत्र द्रष्ट-
व्यमित्यर्थः ॥ ६ ॥

बहुविरुद्धरूपभेदान् न विद्यैक्यमिति सिद्धान्तयति ॥ न वेति ॥
अक्षरं विशिनष्टि ॥ उद्गीथमिति ॥ तदवयवमित्यर्थः । पृथिव्यादिर-
सानां रसतम अँकारः, आत्तिः समृद्धिरिति गुणानुक्त्वा गुणवत्योङ्कारे
प्राणदृष्टिषिधानायाख्यायिका प्रस्तुतेत्याह ॥ रसतमेति ॥ ननु वा-
जिवाक्यैकवाक्यत्वार्थं छान्दोग्योपक्रमश्चमुद्गीथपदं संपूर्णसामभ-

राख्यायिकाद्वारेण “ तं प्राणमुद्गीथमुपासाञ्च-
 क्रिरे” इत्याह । तत्र यद्युद्गीथशब्देन सकलासा-
 मभक्तिरभिप्रेयेत तस्याश्च कर्तोद्गातृत्विक् तत उ-
 पक्रमश्चोपरुध्येत, लक्षणा च प्रसज्येत, उपक्र-
 मतन्त्रेण चैकस्मिन् वाक्ये उपसंहारेण भवित-
 व्यं, तस्मादत्र तावदुद्गीथावयवे ॐकारे प्राणदृ-
 ष्टिरुपदिश्यते । वाजसनेयके तु उद्गीथशब्देनाव-
 यवग्रहणे कारणाभावात् सकलैव भक्तिरावेद्यते
 ‘त्वं न उद्गाये’ त्यपि तस्याः कर्तोद्गातृत्विक् प्राण-
 त्वेन निरूप्यत इति प्रस्थानान्तरं । यदपि तत्रो-

क्तिपरमस्तु, प्राणमुद्गीथमित्यत्राप्युद्गीथकर्ता प्राण उपास्य इति व्या-
 ख्यायतामित्यत आह ॥ तत्र यद्युद्गीथेति ॥ ॐकारोपास्त्युपक्रमभ-
 ङ्ग उद्गीथपदे कर्तृलक्षणा चेति दोषद्वयं स्यादित्यर्थः । ननु सिद्धान्ते-
 ऽपि तत्पदेऽवयवलक्षणा स्वीकार्या ततो वरं कर्तृत्वलक्षणात् श्रुत्य-
 न्तरानुग्रहात् तथा चोपसंहारे कर्तृप्राणोपास्त्रिनिश्चयादुपक्रमेऽपि त-
 निश्चय इत्यत आह ॥ उपक्रमेति ॥ सन्दिग्धोपक्रमो हि वाक्यशे-
 पात् निश्चीयते । यथाक्ताः शर्करा इत्यत्राञ्जनद्रव्यसन्देहे तेजो घृत-
 मिति शेषान्निश्चयः, इह तूपक्रमेऽक्षरस्योपास्यत्वं निश्चितं, तत्समाना-
 धिकरणोद्गीथपदस्यावयवलक्षणा विनिश्चितेति प्राणमुद्गीथमित्युपसं-
 हारस्तदेकार्थतया नेय इत्यर्थः । एवं छान्दोग्ये ॐकार उपास्य उक्तः
 इतरत्र तु प्राण इत्युपास्यभेदाद्विधाभेद इत्याह ॥ वाजेति ॥ यदुक्तं
 वाजिश्रुतावपि प्राणस्योद्गीथरूपत्वश्रुतेरुपास्यैक्यमिति तदुपयति ॥ य-
 दपीत्यादिना ॥ तत्रोद्गीथ उपास्यतया नोक्तः किंतु प्राणस्योपास्यगुणत-

द्वीथसामानाधिकरण्यं प्राणस्य तदप्युद्गातृत्वे-
 नैव दिदर्शयिषितस्य प्राणस्य सर्वात्मत्वप्रति-
 पादनार्थमिति न विधैकत्वमावहति, सकलभ-
 क्तिविषय एव च तत्राप्युद्गीथशब्द इति वैषम्यं ।
 न च प्राणस्योद्गातृत्वमसम्भवेन हेतुना परित्य-
 ज्येत उद्गीथभाववदुद्गातृभावस्योपासनार्थत्वे-
 नोपदिश्यमानत्वात् प्राणवीर्येणैव चोद्गातौद्गात्रं
 कर्म करोति इति नास्त्यसम्भवः । तथा च तत्रैव
 श्रावितं 'वाचा च त्वेव स प्राणेन चोदगायत्'
 इति । न च विवक्षितार्थभेदेवगम्यमाने वाक्य-
 च्छायानुकारमात्रेण समानार्थत्वमध्यवसातुं यु-
 क्तं, तथा ह्यभ्युदयवाक्ये पशुकामवाक्ये च त्रे-
 येत्यर्थः । किंचोद्गीथोकारश्छान्दोग्ये अत्र तु भक्तिरित्युपास्यभेदइत्या-
 ह ॥ सकलेति ॥ प्राणस्य जडत्वान्नोद्गातृत्वं, किन्तूद्गीथत्वमेव वाजिभि-
 रपि ग्राह्यमित्येक्यमाशङ्क्याह ॥ न चेति ॥ स उद्गाता प्राणस्योपास्य
 इति यदुक्तं बहुतरार्थाविशेषाद्धि विधैक्यमिति तत्राह ॥ न चेति ॥ ए-
 कत्रोद्गाता प्राण उपास्योऽन्यत्रोद्धार इत्यन्तरद्गोपास्यरूपभेदे स्पष्टे
 सति बहिरद्गार्थवादसाम्यमात्रेण नोपासनैक्यं युक्तमित्यर्थः । वाक्य-
 साम्यमात्रेणार्थैक्यं नास्तीत्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ तथा हीति ॥ 'विवा एतं
 प्रजया पशुभिर्व्यर्द्धयति यर्द्धयत्यस्य भ्रातृव्यं यस्य हविर्निरसं पुरस्ताच्च-
 न्द्रमा अभ्युदेति त्रेधा तण्डुलान् पिभजेये मध्यमाः स्पुरस्तानग्रे दान्ने
 पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यादि स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदाने दधंश्रुं प्रा-
 णिष्ठारान् विष्णवे शिषिषिष्ठाय शूते चरुम्' इत्यभ्युदयवाक्यं । अ-

धा तण्डुलान् विभजेत्, 'ये मध्यमाः स्युस्तान-
 ग्रये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यात्' इत्यादि-
 निर्देशसाम्येऽप्युपक्रमभेदादभ्युदयवाक्ये देव-
 तापनयोऽध्यवसितः पशुकामवाक्ये तु यागवि-
 स्यार्थः यस्य यजमानस्य चतुर्दश्यामेवामावास्याभ्रान्त्या दर्शकर्मार्थं
 प्रवृत्तस्य पुरस्तात् पूर्वं हविस्तण्डुलदधिपयोरूपं निरुप्तं दर्शदेवताभ्यो-
 ऽग्न्यादिभ्यः सङ्कल्पितं चन्द्रमाश्च पश्चादभ्युदेति तमेतं यजमानं
 कालव्यत्ययापराधात् तदेव निरुप्तं हविः प्रयाजादिना वर्द्धयति वियो-
 जयति शत्रुं चास्य वर्द्धयति यस्मात् कालभ्रान्तिमान् यजमानः, ये म-
 ध्यमादिभावेन त्रेधा भूतास्तण्डुला दध्यादिसहिता निरुक्तास्तान् विभ-
 जेदग्न्यादिभ्यो वियोजयेद्वियोज्य च दातृत्वादिगुणकाग्न्यादिभ्यो द-
 शदेवभिन्नेभ्यो निर्वपेदिति दधन् दधनि स्थविष्ठतण्डुलचरुं शृते दुग्धे-
 ऽणिष्ठचरुमित्यर्थः । अत्र कालापराधे देवान्तरयुक्तं प्रायश्चित्तरूपं द-
 शान्दिन्नं कर्म विधीयत इति प्राप्ते तण्डुलत्रेधात्वाद्यनुवादेन विभजेदि-
 ति हविषः प्रकृतदेववियोगेन तस्मिन्नेव दर्शकर्मणि देवतान्तरसम्ब-
 न्धमात्रविधानं न कर्मान्तरमिति सिद्धान्तितं, एवमभ्युदयवाक्ये का-
 लापराधेनोपक्रमाद्दर्शकर्मण्येव हविषः पूर्वदेवताभ्योऽपनयो वियोगो-
 ऽध्यवसितः. पशुकामवाक्येतु यद्यपि ये स्थविष्ठास्तानग्रये प्रणयतेऽष्टा-
 कपालं निर्वपेद्ये मध्यमास्तान् विष्णवे शिपिविष्टाय शृते चरुं ये क्षोदि-
 ष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरुमिति निर्देशोऽभ्युदयवाक्यसमोऽस्ति,
 तथापि यः पशुकामः स्यान् सोऽमावस्यामिष्ट्या वत्सानपाकुर्यादिति
 नित्यं दर्शकर्म समाप्य पुनर्दोहार्थं वत्सापाकरणाविध्युपक्रमात् पशु-
 कामस्य यागान्तरविधिरेव नाभ्युदयवाक्येनार्थक्यमिति तथा प्रकृतेऽ-
 पि निर्देशसाम्यं न विवैक्यप्रयोजकमित्यर्थः । वत्सानपाकुर्यान्मातृदे-

धिः तथेहाप्युपक्रमभेदाद् विद्याभेदः, परोवरी-
यस्त्वादिवत् । यथा परमात्मदृष्ट्यध्याससाम्ये-
ऽपि 'आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः पराय-
णं स एष परोवरीयान् उद्गीथः स एषोऽनन्तः'
इति परोवरीयस्त्वादिगुणविशिष्टमुद्गीथोपासनं
अक्ष्यादित्यगतहिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणविशिष्टो-
द्गीथोपासनाद्भिन्नं, न चेतरेतरगुणोपसंहार ए-
कस्यामपि शाखायां, तद्वच्छाखान्तरस्थेष्वप्ये-
वंजातीयकेपूपासनेष्विति ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

अथोच्येत संज्ञैकत्वाद्विधैकत्वमत्र न्याय्यं उ-
द्गीथविद्येत्युभयत्राप्येका संज्ञेति, तदपि नोपप-
द्यते, उक्तं ह्येतत् न वा प्रकरणभेदात् परोवरीय-
स्त्वादिवदिति, तदेव चात्र न्याय्यतरं 'श्रुत्यक्ष-
रानुगतं हि तत्, संज्ञैकत्वं तु श्रुत्यक्षरवाद्यमुद्गी-
थशब्दमात्रप्रयोगात् लौकिकैर्व्यवहर्तृभिरुपचर्य-
शात् देशान्तरं नयेदित्यर्थः । सूत्रोक्तं दृष्टान्तं व्याचष्टे ॥ परोवरीय-
स्त्वादिवदिति ॥ पर इति सकारान्तं परखान् परश्चासी यरोऽत्र वरतर
इति परोवरीयानित्येकं पदं । अनन्तश्च आकाशाख्यः परमात्मा न
दृष्टालम्बनत्वादुद्गीथस्तथोक्त इत्यर्थः । आकाशात्मना हिरण्यश्मश्रुपु-
रपारमना चोद्गीथोपासितान्येऽपि विद्याभेदयदिहापि भेद इत्यर्थः ॥ ७ ॥
संज्ञैक्यं पूर्णपक्षर्वाजमुद्गाव्य दूषयति ॥ संज्ञात इति ॥ उपास्यरू-

ते। अस्ति चैतत्संज्ञैकत्वं प्रसिद्धभेदेष्वपि परोव-
रीयस्त्वाद्युपासनेषूद्गीथविद्येति । तथा प्रसिद्ध-
भेदानामपि अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां काठ-
कैकग्रन्थपरिपठितानां काठकसंज्ञैकत्वं दृश्यते
तथेहापि भविष्यति । यत्र तु नास्ति कश्चिदेवं-
जातीयको भेदहेतुस्तत्र भवतु संज्ञैकत्वादिद्यैक-
त्वं यथा संवर्गविद्यादिषु ॥ ८ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

‘ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत’ इत्यत्राक्ष-
रोद्गीथशब्दयोः सामानाधिकरण्ये श्रयमाणेऽ-
ध्यासापवादकैकत्वविशेषणपक्षाणां प्रतिभानात्
कतमोऽत्र पक्षो न्याय्यः स्यादिति विचारः । त-
त्राध्यासो नाम द्वयोर्वस्तुनोरनिवर्तितायामेवा-
न्यतरबुद्धावन्यतरबुद्धिरध्यस्यते, यस्मिन्नितर-

पभेदाद्विद्यानानात्वं यदुक्तं तच्छ्रुत्यक्षरानुगतं बलवत्, संज्ञा तु पौरुषे-
यो दुर्बलेत्यर्थः । संज्ञैक्यं कमैक्यव्यभिचारि चेत्याह ॥ अस्ति चेति ॥ किं
संज्ञैक्यं सर्वत्राप्रमाणमेव नेत्याह ॥ यत्र त्विति ॥ असति बाधके
संज्ञैक्यमपि मानं यथा संवर्गविद्येति संज्ञैक्यात् सर्वशाखासु तद्विद्यै-
क्यं, तथा पञ्चाग्न्यादिविद्यैक्यमित्याद्यसूत्रे दर्शितमित्यर्थः ॥ ८ ॥

॥ व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ सामानाधिकरण्यं विपयीरुत्य संशयमा-
ह ॥ ओमित्येतदिति ॥ अध्यासादिपदार्थान् व्याचष्टे ॥ तत्राध्या-
स इत्यादिना ॥ बुद्धिपूर्वकाभेदारोपोऽध्यासः, बाधोऽपवादः, एकत्वं वा-

बुद्धिरध्यस्यते अनुवर्तत एव तस्मिंस्तद्बुद्धिरध्य-
 स्ता, इतरबुद्धावपि यथा नाम्नि ब्रह्मबुद्धौ अध्य-
 स्यमानायामप्यनुवर्तत एव नामबुद्धिर्न ब्रह्मबु-
 द्धा निवर्त्यते । यथा वा प्रतिमादिषु विष्ण्वादि-
 बुद्ध्यध्यास एवमिहाप्यक्षरे उद्गीथबुद्धिरध्यस्या
 उत उद्गीथे वाऽक्षरबुद्धिरिति । अपवादो नाम य-
 त्र कस्मिंश्चिद्बस्तुनि पूर्वनिविष्टायां मिथ्याबुद्धौ
 निश्चितायां पश्चादुपजायमाना यथार्था बुद्धिः
 पूर्वनिविष्टाया मिथ्याबुद्धेर्निवर्तिका भवति, य-
 था देहेन्द्रियसङ्घाते आत्मबुद्धिरात्मन्येवात्म-
 बुद्ध्या पश्चाद्भाविन्या 'तत्त्वमसि' इत्यनया य-
 थार्थबुद्ध्या निवर्त्यते, यथा वा दिग्भ्रान्तिबुद्धि-
 दिग्ग्याथार्थबुद्ध्या निवर्त्यते, एवमिहाप्यक्षरबु-
 द्धौद्गीथबुद्धिर्निवर्त्येत उद्गीथबुद्ध्या वाऽक्षरबुद्धि-
 रिति एकत्वं तु अक्षरोद्गीथशब्दयोरनतिरिक्तार्थ-
 वृत्तित्वं, यथा द्विजोत्तमो ब्राह्मणो भूमिदेव इति ।
 विशेषणं पुनः सर्ववेदव्यापिनः ॐमित्येतस्या-
 क्षरस्य ग्रहणप्रसङ्गे औद्गात्रविषयस्य समर्पणं,

लयाभेदः, विशेषणव्यावर्तकमिति विवेकः । पूर्वंमुद्रातृकमात्मकोद्गीथा-
 वपयत्यमोद्गात्स्य ध्येयस्य विशेषणं सिद्धयत्कृत्य ध्येयभेदाद्विषयाभेदः
 सिद्धान्तितः स न युक्त इत्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वंपक्षयति ॥ तत्रेति ॥ अत्र
 पूर्वपक्षे पूर्वोक्तसिद्धान्तासिद्धिः फलं सिद्धान्ते तस्मिन्निवर्तिते मत्या

यथा नीलं यदुत्पलं तदानयेति, एवमिहाप्युद्गीथो
य ॐकारस्तमुपासीतेति, एवमेतस्मिन् सामा-
नाधिकरण्यवाक्ये विमृश्यमाने एते पक्षाः प्रति-
भ्रान्ति, तत्रान्यतमनिर्धारणे कारणाभावादनि-
र्धारणप्राप्ताविद्मुच्यते । व्याप्तेश्च समञ्जसमि-
ति । चशब्दोऽयं तुशब्दस्थाननिवेशी पक्षत्रय-
व्यावर्तनप्रयोजनः । तदिह त्रयः पक्षाः सावद्या
इति पर्युदस्यन्ते विशेषणपक्ष एवैको निरवद्य
इत्युपादीयते, तत्राध्यासे तावत् या बुद्धिरितर-
त्राध्यस्यते तच्छब्दस्य लक्षणवृत्तित्वं प्रसज्येत
तत् फलं च कल्पयेत् । श्रूयत एव फलं 'आपयि-
ता ह वै कामानां भवतीत्यादि' इति चेत्, न, त-
स्यान्यफलत्वात् । आप्यादिदृष्टिफलं हि तत्,
नोद्गीथाध्यासफलं । अपवादेऽपि समानः फला-
भावः । मिथ्याज्ञाननिवृत्तिः फलमिति चेत्, न,

सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे ॥ च शब्द इत्यादिना ॥ पक्षत्रयस्य दुष्टत्वं प्र-
तिज्ञायाध्यासपक्षे दोषमाह ॥ तत्राध्यास इति ॥ यस्योद्गीथस्य बु-
द्धिरोद्गारेऽध्यस्यते तद्वाचकोद्गीथशब्दस्योद्गारे लक्षणा स्यात् तद्बुद्धि-
विषयत्वगुणपरत्वात् तथा सम्बन्धोऽप्यसिद्धः कल्पनीयः, प्रतीको-
पास्तेः फलञ्च कल्प्यमिति गौरवं स्यादित्यर्थः । फलं न कल्प्यमिति
शङ्कते ॥ श्रूयत इति ॥ आह्यादीति ॥ ॐकार आप्तिः समृद्धिरि-
ति, 'य उपास्ते स कामानाप्नोति' इति श्रुतं फलं नाध्यासस्येत्यर्थः ।

पुरुषार्थोपयोगानवगमात् न च कदाचिदप्यो-
 ङ्कारदोङ्कारबुद्धिर्निवर्तते उद्गीथाद्वोद्गीथबुद्धिः। न
 चेदं वाक्यं वस्तुतत्त्वप्रतिपादनपरं उपासनवि-
 धिपरत्वात्। नाप्येकत्वपक्षः सङ्गच्छते, निष्प्र-
 योजनं हि तदा शब्दद्वयोच्चारणं स्यात्, एकेनैव
 विवक्षितार्थसमर्पणात् न च हौत्रवियये वाऽऽ-
 ध्वर्यवविपये वाऽक्षरे ॐकारशब्दवाच्ये उद्गी-
 थप्रसिद्धिरस्ति, नापि सकलायां साम्ना द्विती-
 यायां भक्तावुद्गीथशब्दवाच्यायामोङ्कारशब्दप्र-
 सिद्धिः, येनानतिरिक्तार्थता स्यात्। परिशेषां-
 द्विशेषणपक्षः परिगृह्यते, व्याप्तेः सर्ववेदसा-
 धारण्यात्। सर्वव्याप्यक्षरमिह मा प्रसञ्जीत्यत
 उद्गीथशब्देनाक्षरं विशिष्यते, कथं नामोद्गीथाव-
 यवभूत ॐकारो गृह्येत इति। नन्वस्मिन्नपि प-
 क्षे समाना लक्षणा उद्गीथशब्दस्यावयव लक्ष-

उद्गीथोङ्कारयोरन्यतरबुद्ध्यान्यतरबुद्धयपवादमङ्गीकृत्यान्यतरमित्या-
 बुद्धिनिवृत्तिवैफल्यमुक्तं सम्प्रत्यन्यतरबुद्धेरध्वान्तित्वान्नापवाद इत्याह
 ॥ न च कदाचिदध्वान्तिः ॥ ध्वान्तिश्चेत्तत्र न तु निवर्तत इत्य-
 ध्वान्तिरित्यर्थः। ध्वान्तिश्चेत्तत्र न तु निवर्तत इत्य-
 वाक्यं तच्चपरमि- ध्वान्तिश्चेत्तत्र न तु निवर्तत इत्य-
 शब्दयोः ५ ध्वान्तिश्चेत्तत्र न तु निवर्तत इत्य-
 ॥ न ॥ ध्वान्तिश्चेत्तत्र न तु निवर्तत इत्य-

णार्थत्वात् । सत्यमेवमेतत्, लक्षणायामपि तु स-
न्निकर्षविप्रकर्षौ भवत एव, अध्यासपक्षे त्वार्था-
न्तरबुद्धिरर्थान्तेर निक्षिप्यत इति विप्रकृष्टा ल-
क्षणा, विशेषणपक्षे त्ववयविवचनेन शब्देनाव-
यवः समर्प्यत इति सन्निकृष्टा लक्षणा । समुदाये-
षु हि प्रवृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्तमाना दृ-
ष्टाः पटग्रामादिषु । अतश्च व्याप्तेर्हेतोरमित्ये-
तदक्षरमित्येतस्योद्गीथमित्येतद्विशेषणमिति स-
मञ्जसमेतन्निरवद्यमित्यर्थः ॥ ९ ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥

वाजसनेयिनां छन्दोगानां च प्राणसंवादे

ति ॥ ॐमित्यक्षरमुपासीत इत्युक्ते सर्ववेदव्याप्योङ्कार इहोपास्तौ
प्रसज्येत तन्निरासार्यमुद्गीथावयवत्वं विशेषणं समञ्जसमित्यर्थः । अ-
ध्यासपक्षे तद्बुद्धिविषयत्वगुणयोगरूपः सम्बन्धः कल्प्य इति विप्र-
कृष्टा लक्षणा, अवयवलक्षणा तु सन्निकृष्टा अवयवावयविसम्बन्धस्य
कृतत्वात्, पटावयवे दग्धे पटो दग्ध इति लोके प्रयोगाच्च । नामादौ
ब्रह्मशब्दस्य त्वगत्या ब्रह्मबुद्धियास्तत्त्वगुणलक्षणाऽऽश्रिता तत्र प्रती-
कोपास्तोर्विवक्षितत्वात्, इह तु प्रतीकोपास्त्रिविधिकल्पने आम्त्यादिगु-
णकोङ्कारे प्राणदृष्टिविधाने च वाक्यभेदः स्यात्, अतः सर्ववेदव्याप्यो-
ङ्कारनिरासेनोङ्कारे प्राणदृष्टिविधानार्थं विशेषणमेव समञ्जसं कल्पना-
लाघवादिति सिद्धम् ॥ ९ ॥

॥ सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ विषयं वक्तुं सम्मतमर्थमाह ॥ वाजसने-
यिनामिति ॥ वाचो वसिष्ठत्वं गुणः वाग्मिनः सुरवासादर्शनात्, च-

श्रैष्ठ्यगुणान्वितस्य प्राणस्योपास्यत्वमुक्तं वा-
गादयोऽपि तत्र वसिष्ठत्वादिगुणान्विता उक्ताः,
ते च गुणाः प्राणे पुनः प्रत्यर्पिता 'यद्वा अहं वसि-
ष्ठोऽस्मि त्वं तद्वसिष्ठोऽसि' इत्यादिना । अन्येषाम-
पि तु शाखिनां कोपीतकिप्रभृतीनां प्राणसंवादे-
षु अथातो निःश्रेयसादानमेता ह वै देवता अ-
हंश्रेयसे विवदमानाः' इत्येवञ्जातीयकेषु प्राण-
स्य श्रैष्ठ्यमुक्तं नत्वमे वसिष्ठत्वादयो गुणा उ-
क्ताः । तत्र संशयः किमेते वसिष्ठत्वादयो गुणाः
कचिदुक्ता अन्यत्राप्यस्येरन्नत नास्येरन्निति । त-
त्र प्राप्तं तावन्नास्येरन्निति । कुतः, एवंशब्दसंयो-
गात् । 'अथो य एवैवं विद्वान् प्राणे निःश्रेयसं वि-
दित्वा' इति हि तत्र तत्रैवंशब्देन वेद्यं वस्तु नि-

क्षुपः प्रतिष्ठा गुणः चक्षुष्मतः पादप्रतिष्ठादर्शनात् । श्रोत्रं सम्पद्गुणकं
श्रवणात् सर्वार्थसम्पत्तेः । मन आयतनत्वगुणं तस्य वृत्तिद्वारा सर्वभो-
ग्याश्रयत्वात् । ते च गुणाः प्राणस्य श्रैष्ठ्यं निश्चित्य वागादिभिस्त्वस्मि-
न्नपि ता इति शाखाद्वयसम्मतोऽर्थः । विषयमाह ॥ अन्येषामित्यादि-
ना ॥ निःश्रेयसस्य श्रैष्ठ्यास्यादानं निर्धारणं प्रस्तूयत इत्यर्थः । देवता
वागादयः अहंश्रेयसे स्वश्रैष्ठ्यायेत्यर्थः । एवंशब्दाच्छ्रैष्ठ्यगुणकप्राणप्र-
त्यभिज्ञानाच्च संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ गुणानामनुपसंहारोपसंहारावेव
पूर्वोत्तरपक्षयोः फलं उद्गीयत्वविशेषणादोङ्कारस्य सर्ववेदव्याप्तिव्यावृ-
त्तिवत् प्रकृतगुणमात्रग्राहकैवंशब्दाच्छासान्तरगुणव्यावृत्तिरिति दृष्टा-
न्तेन पूर्वपक्षयति ॥ तत्रप्राप्तमिति ॥ यथा वागादिभ्यः प्राणश्रैष्ठ्यं

वेद्यते, एवंशब्दश्च सन्निहितावलम्बनो न शा-
खान्तरपरिपठितमेवञ्जातीयकं गुणजातं शक्तो-
ति निवेदयितुं, तस्मात् स्वप्रकरणस्थैरेव गुणै-
र्निराकाङ्क्षत्वमित्येवं प्राप्ते प्रत्याह, अस्येरन्निमे
गुणाः क्वचिदुक्ता वसिष्ठत्वादयोऽन्यत्रापि, कुतः
सर्वाभेदात् । सर्वत्रैव हि तदेवैकं प्राणविज्ञानम-
भिन्नं प्रत्यभिज्ञायते प्राणसंवादादिसारूप्यात्
अभेदे च विज्ञानस्य कथमिमे गुणाः क्वचिदुक्ता
अन्यत्र नास्येरन् । नन्वेवंशब्दस्तत्रतत्र भेदेनै-
वञ्जातीयकं गुणजातं वेद्यत्वाय समर्पयति इत्यु-
क्तं, अत्रोच्यते । यद्यपि कौपीतकिब्राह्मणगतैर्नै-
वंशब्देन वाजसनेयिब्राह्मणगतं गुणजातमसं-
शब्दितमसन्निहितत्वात्, तथापि तस्मिन्नेव वि-
ज्ञाने वाजसनेयिब्राह्मणगतैर्नैवंशब्देन तत्संश-

सिद्धमथो तथा य एवं श्रेष्ठगुणं विद्वानुपास्ते स प्राणे श्रेष्ठं विदि-
त्वा ध्यात्वा श्रेष्ठो भवति इति श्रुत्यर्थः । एवंजातीयकविद्यैक्यात् प्रा-
प्तमार्थिकं वसिष्ठत्वादिगुणजातमेवंशब्दो न गृह्णाति श्रुतावलम्बित्वा-
दिति प्राप्ते सिद्धान्तयति ॥ अस्येरन्निति ॥ वाजसनेयिब्राह्मणे ताव-
देवंशब्देन वसिष्ठत्वादिगुणजातस्य प्राणविद्यासम्बन्धः सिद्धः सैव
विद्या कौपीतकिश्रुतौ प्रत्यभिज्ञायते, तथा च गुणानां गुण्यविनाभावे-
नार्थतः प्राप्तानामपि श्रुतगुणैरविरोधात् सहैव श्रुतमार्थं च गुणजातं
श्रुत्यर्थाभ्यां सन्निहितत्वाविशेषात् कौपीतकिगतैर्नैवंशब्देन परामृश्य-
न्त इत्याह ॥ तथापीति ॥ कौपीतकिश्रुतिस्यः प्राणो वसिष्ठत्वादिगु-

व्दितमिति न परशाखागतमप्यभिन्नविज्ञाना-
वबद्धं गुणजातं स्वशाखागताद्विशिष्यते । न चैवं
सति श्रुतहानिरश्रुतकल्पना वा भवति । एक-
स्यामपि हि शाखायां श्रुता गुणाः श्रुता एव स-
र्वत्र भवन्ति गुणवतो भेदाभावात् । न हि देवद-
त्तः शौर्यादिगुणत्वेन स्वदेशे प्रसिद्धो देशान्तर-
गतस्तद्देशस्थैरविभावितशौर्यादिगुणोऽप्यतद्गु-
णो भवति, यथा च तत्र परिचयविशेषाद्देशान्तरेऽ-
पि देवदत्तगुणा विभाव्यन्ते एवमभियोगविशेषा-
च्छाखान्तरेऽप्युपास्या गुणाः शाखान्तरेऽप्य-
स्येरन् । तस्मादेकप्रधानसम्बद्धा धर्मा एकत्रा-
प्युच्यमानाः सर्वत्रैवोपसंहर्तव्या इति ॥ १० ॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनपरासु श्रुतिष्वानन्द-
रूपत्वं विज्ञानघनत्वं सर्वगतत्वं सर्वात्मकत्व-
मित्येवंजातीयका ब्रह्मणो धर्माः क्वचित् केचि-

णकः श्रेष्ठप्राणवत् । वाजिश्रुतिस्थप्राणवदित्यश्रुतगुणानुमाने सति
श्रुतहानिर्नास्ति अविरोधादित्युक्तं स्पष्टयति ॥ न चैवं सति इति ॥
अपरिगणिता अपि गुणा श्रुता एवेत्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ न हीति ॥
फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ १० ॥

॥ आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ब्रह्मणो ज्ञेयस्यैक्यात् निर्विशेष-

त् श्रूयन्ते । तेषु संशयः किमानन्दादयो ब्रह्मध-
 र्मा यावन्तो यत्र श्रूयन्ते तावन्त एव तत्र प्रति-
 पत्तव्याः किं वा सर्वे सर्वत्रेति । तत्र यथा श्रुति-
 विभागं धर्मप्रतिपत्तौ प्राप्तायामिदमुच्यते, आ-
 नन्दादयः प्रधानस्य ब्रह्मणो धर्माः सर्वे सर्वत्र
 प्रतिपत्तव्याः, कस्मात् सर्वाभिदादेव । सर्वत्र हि
 तदेवैकं प्रधानं विशेष्यं ब्रह्म न भिद्यते । तस्मात्
 सार्वत्रिकत्वं ब्रह्मधर्माणां तेनैव पूर्वाधिकरणो-

त्वाच्च संशयमाह ॥ तेषु संशय इति ॥ पूर्वपक्षे सत्यादिपदानुपसंहा-
 रादर्थानवधारणं, सिद्धान्ते त्ववधारणमिति फलं । प्राणस्य सविशेष-
 त्वाद्युक्तः शाखान्तरीयवसिष्ठत्वायुपसंहारः, ब्रह्मणस्तु निर्विशेषत्वात्
 स्वशाखागतपदैरेव प्रमितिसिद्धेर्व्यर्थः पदान्तरोपसंहार इति प्रत्युदा-
 हरणेन पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाह ॥ इदमिति ॥ आनन्दत्वसत्यत्वज्ञा-
 नत्वादिसामान्यानि ब्रह्मणि कल्पिता धर्मास्तेषां सर्वशाखासूपसंहा-
 रो नाम तद्वाचकानन्दादिपदानामेकवाक्यतयोच्चारणं आनन्दः सत्यं
 ज्ञानमनन्तं ब्रह्म शुद्धमद्वयमात्मेति तानि च समानाधिकरणानि पदा-
 नि विरुद्धधर्मत्वागेन सर्वाधिष्ठानभूतामेकामरुण्डव्यक्तिं लक्षयन्ति ।
 न चैकेनैव पदेन लक्ष्यसिद्धेः पदान्तरं व्यर्थमिति वाच्यं, एकस्मिन् पदे
 विरोधाभावेन लक्षणानवतारात् । यद्यपि पदद्वयेऽपि लक्षणाऽवतरति
 तथाप्यानन्दो ब्रह्मेत्युक्ते दुःसत्त्वालपत्वभ्रान्तिनिरासेऽप्यसम्भजडत्वादि-
 धर्मो भवेत् अतस्त्रानिरासार्थं सत्यज्ञानादिपदानि प्रयोक्तव्यानि । न च
 भ्रमस्यानवधित्वाद्वाक्यमपर्यवसितं स्यादिति वाच्यं, सच्चिदानन्दात्म-
 कं सर्वधर्मगून्यमद्वयमविकल्पं ब्रह्माहमिति विशेषदर्शने सर्वभ्रमनि-

दितेन देवदत्तशौर्यादिनिदर्शनेन ॥ ११ ॥

नन्वेवं सति प्रियशिरस्त्वादयोऽपि धर्माः सर्वे सर्वत्र सङ्कीर्येरन्, तथा हि तैत्तिरीयके आनन्द-मयमात्मानं प्रक्रम्यान्नायते 'तस्य प्रियमेव शिरो मोदो दक्षिणः पक्षः प्रमोद उत्तरः पक्षः आनन्द आत्मा ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' इति, अत उत्तरं पठति ॥

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचया-

पचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥

प्रियशिरस्त्वादीनां धर्माणां तैत्तिरीयके आ-
न्नातानां नास्त्यन्यत्र प्राप्तिः यत्कारणं प्रियं मो-
दः प्रमोद आनन्द इत्येते परस्परपेक्षया भोक्त-
न्तरापेक्षया चोपचितापचितरूपा उपलभ्यन्ते,
उपचयापचयौ च सति भेदे सम्भवतः, निर्भेदं
तु ब्रह्म 'एकमेवाद्वितीयम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

रासात् तच्च विशेषदर्शनं यावद्भिः पदैर्भवति तावन्ति पदान्युपसंहर्त-
व्यानीति भावः ॥ ११ ॥

ब्रह्मैक्याच्चेदानन्दत्वादिधर्माणां सर्वत्र प्राप्तिस्तर्हि सगुणब्रह्मवि-
द्यागतधर्मप्राप्तिरपि स्यादिति शङ्कानिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे ॥ प्रियेति ॥
पुनर्दर्शनसुखं प्रियं तद्द्वार्तादिना मोदस्वस्य विद्यायतिशये प्रमोद इ-
त्येवंतारतम्यवन्तो धर्मास्त्वद्वये ज्ञेये न प्राप्नुवन्ति तेषामब्रह्मस्वरूपा-
णां ब्रह्मज्ञानानुपयोगादिति भावः । तेषां ब्रह्मधर्मत्वं चासिद्धमित्याह

न चैते प्रियशिरस्त्वादयो ब्रह्मधर्माः कोशधर्मा-
स्त्वेते इत्युपदिष्टमस्माभिः 'आनन्दमयोऽभ्या-
सात्' (वे० सू० १।१।१२) इत्यत्र । अपि च प-
रस्मिन् ब्रह्मणि चित्तावतारोपायमात्रत्वेनैते प-
रिकल्प्यन्ते न द्रष्टव्यत्वेन, एवमपि सुतरामन्य-
त्राप्राप्तिः प्रियशिरस्त्वादीनां । ब्रह्मधर्मास्त्वेतान्
कृत्वा न्यायमात्रमिदमाचार्येण दर्शितं प्रियशि-
रस्त्वाद्यप्राप्तिरिति, स च न्यायोऽन्येषु निश्चि-
तेषु ब्रह्मधर्मेषूपपासनायोपदिश्यमानेषु नेतव्यः
संयद्दामत्वादिषु सत्यकामत्वादिषु च । तेषु हि
सत्यप्युपास्यब्रह्मण एकत्वे प्रक्रमभेदादुपास-
नाभेदे सति नान्योन्यधर्माणामन्योन्यत्र प्रा-
प्तिः, यथा च द्वेभार्ये एकं नृपतिमुपासाते चाम-
रेणान्या छत्रेणान्या, तत्र चोपास्यैकत्वेऽप्युपा-
सनभेदे धर्मव्यवस्था च भवति एवमिहापीति

॥ न चेत इति ॥ ब्रह्मणि चित्तावतारोपायत्वेऽपि तेषां प्राप्तिः स्यादि-
त्याशङ्क्याह ॥ एवमपीति ॥ अज्ञेयत्वादेपां न ज्ञेये ब्रह्मणि प्राप्तिरि-
त्यर्थः । किमर्थं तर्हि सूत्रमित्यत आह ॥ ब्रह्मधर्मास्त्विति ॥ ब्रह्मध-
र्मानिति कृत्वा चिन्ताफलमाह ॥ स चैति ॥ ज्ञेये ब्राह्मधर्माणामनुप-
योगात्प्राप्तिरितिन्यायात् संयद्दामत्वादीनामप्राप्तिरिति सूत्रं व्याख्येय-
मित्यर्थः । ज्ञानानुपयोगेऽपि ध्याने तेषां धर्माणामुपयोगादित्याश-
ङ्क्याह ॥ तेषु हीति ॥ ध्यानविधिपरतन्त्राणां धर्माणां यथाविधि व्य-

। उपचितापचितगुणत्वं हि सति भेदव्यवहारे
सगुणे ब्रह्मण्युपपद्यते न निर्गुणे परस्मिन् ब्रह्म-
णि, अतो न सत्यकामत्वादीनां धर्माणां क्वचि-
च्छ्रुतानां सर्वत्र प्राप्तिरित्यर्थः ॥ १२ ॥

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥

इतरे त्वानन्दादयो धर्माः ब्रह्मस्वरूपप्रति-
पादनायैवोच्यमाना अर्थसामान्यात् प्रतिपा-
द्यस्य ब्रह्मणो धर्मिण एकत्वात् सर्वे सर्वत्र प्रती-
येरन्निति वैषम्यं, प्रतिपत्तिमात्रप्रयोजना हि त
इति ॥ १३ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥

काठके पठ्यते 'इन्द्रियेभ्यः परा त्वर्था अर्थे-
भ्यश्च परं मनः' इत्यारभ्य 'पुरुषान्न परं किञ्चित्
सा काष्ठा सा परा गतिः' इति । तत्र संशयः कि-
वस्येत्यर्थः ॥ १२ ॥

संयद्दामत्वादिधर्मेभ्य आनन्दादीनां वैषम्यं ज्ञानोपयोगित्वादि-
त्याह ॥ इतरे त्विति ॥ सत्यज्ञानानन्दात्मब्रह्मशब्दाः पञ्च सर्वत्रोप-
संहर्तव्या इति सिद्धम् ॥ १३ ॥

॥आध्यानाय॥ वाक्यभेदाभेदानवधारणात् संशयमाह । तत्रेति ।
पूर्वपक्षे वाक्यभेदाद्विधाभेदः सिद्धान्ते वाक्यैक्याद्विधैक्यमिति फलं ।
पूर्वत्र ब्रह्मस्वभावानामानन्दादीनामुपसंहार्याणां ब्रह्मज्ञानफलोपाय-
त्वमुक्तं अत्र त्वब्रह्मभावस्यार्थादिपरत्वस्यानुपसंहार्य स्यात्तदुपायत्व-

मिमे सर्वे एवार्थादयस्ततस्ततः परत्वेन प्रतिपाद्यन्ते उत पुरुष एवैभ्यः सर्वेभ्य परः प्रतिपाद्यत इति । तत्र तावत् सर्वेषामेवैषां परत्वेन प्रतिपादनमिति भवति मतिः । तथा हि श्रूयते 'इदमस्मात् परमिदमस्मात् परम्' इति । ननु बहुष्वर्थेषु परत्वेन प्रतिपिपादयिपितेषु वाक्यभेदः स्यात् । नैष दोषः, वाक्यबहुत्वोपपत्तेः । बहून्त्येव त्थेतानि वाक्यानि प्रभवन्ति बहूनर्थान् परत्वोपेतान् प्रतिपादयितुं, तस्मात् प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, पुरुष एवैभ्यः सर्वेभ्यः परः प्रतिपाद्यत इति युक्तं न प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनं, कस्मात् प्रयोजनाभावात् । न हीतरेषु परत्वेन प्रतिपन्नेषु किञ्चित् प्रयोजनं दृश्यते श्रूयते वा, पुरुषे त्विन्द्रियादिभ्यः परस्मिन् सर्वानर्थव्रातातीते प्रतिपन्ने दृश्यते प्रयोजनं मोक्षसिद्धिः । तथा च श्रुतिः 'निचाय्य तं

मुच्यत इत्येकफलकत्वं सङ्गतिः । तत्परत्वविशिष्टत्वेनार्थादीनामपूर्वतया प्रतिपाद्यानां भेदान् वाक्यभेदो न दोष इति पूर्वपक्षः । उत्सूत्रसिद्धान्तं प्रतिज्ञाय सौत्रं हेतुं व्याचष्टे ॥ पुरुष एवेति ॥ फलवच्चे सत्यपूर्वत्वात् पुरुषस्यैव प्राधान्येन प्रतिपाद्यत्वं अफलार्थादीनां परत्वं तु तच्छेषत्वेनोच्यत इत्यर्थः । किञ्च 'पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा' इति वेदः परनिषेधलिङ्गेन सर्वनाधावाधित्वालिङ्गेन च पुरुषे

मृत्युमुखात् प्रमुच्यते' इति । अपि च परप्रतिपेधे-
न काष्ठादिशब्देन च पुरुषविषयमादरं दर्शयन्
पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैव पूर्वापरप्रवाहोक्तिरिति दर्श-
यति । आध्यानायेति । आध्यानपूर्वकाय सम्य-
ग्दर्शनायेत्यर्थः । सम्यग्दर्शनार्थमेव हीहाध्या-
नमुपदिश्यते न त्वाध्यानमेव स्वप्रधानम् ॥ १४ ॥

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

इतश्च पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैवेयमिन्द्रियादिप्रवा-
होक्तिः, यत्कारणं-

‘एष सर्वेषु भूतेषु गूढोऽऽत्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः' इति

प्रकृतं पुरुषमात्मेत्याह । अतश्चानात्मत्वमि-

तरेषां विवक्षितमिति गम्यते, तस्यैव च दुर्विज्ञा-

नतां सुसंस्कृतमतिगम्यतां च दर्शयति, तद्विज्ञा-

नायैव च 'यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञः' इत्याध्यानं

विदधाति । तद्व्याख्यातं 'आनुमानिकमप्येकेषां'

तात्पर्यं दर्शयन् पूर्वस्मात्पूर्वस्मादपरस्यापरस्य परत्वोक्तिस्त्वदर्थेति द-

र्शयति इत्याह ॥ अपि चेति ॥ अर्थादीनामत्रोक्तिराध्यानाय तत्त-

त्परत्वध्यानपूर्वकं पुरुषदर्शनायैव । स्वतः प्रयोजनाभावादिति सूत्रं

योजयति ॥ आध्यानायेति ॥ १४ ॥

आत्मत्वादिभिर्ज्ञैश्च पुरुष एव प्रतिपाद्य इत्याह ॥ आत्मशब्दा-
च्चेति ॥ किञ्च 'तद्विष्णोः परमं पदं' पुरुषान्न परं किञ्चित्' इत्युपक-

(वे० सू० १।४।१) इत्यत्र । एवमनेकप्रकार
आशयातिशयः श्रुतेः पुरुषे लक्ष्यते नेतरेषु । अ-
पि च 'सोऽध्वनः पारमाज्ञोति तद्विष्णोः परमंप-
दम्' इत्युक्ते किं तदध्वनः पारं विष्णोः परमं प-
दमित्यस्यामाकाङ्क्षायामिन्द्रियाद्यनुक्रमणात्
परमपदप्रतिपत्त्यर्थं एवायमायास इत्यवसीयते १५

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥

एतरेयके श्रूयते 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र
आसीत् नान्यत् किञ्चन मिपत् स ईक्षत लो-
कान्नु सृजा इति स इमाँल्लोकानसृजताम्भो म-
रीचीर्मरमापः' इत्यादि । तत्र संशयः किं पर ए-
वात्मा इहात्मशब्देनाभिलप्यते उतान्यः कश्चि-

मोपसंहारयोरैकस्य्यात् कृतत्ववदेकपुरुषपरत्वेनैकवाक्यत्वानिश्रये स-
ति वाक्यभेदफलभेदकल्पना न युक्ता गौरवादित्याह ॥ अपि चेति ॥ १५ ॥

॥ आत्मगृहीतिः ॥ मिपत् चलत् । लोकानाह ॥ अम्भ इति ॥
अम्भः स्वर्गः, मरीचयोऽन्तरिक्षलोकः, मरो मर्त्यलोकः, आपः पाताल-
लोक इत्यर्थः । आत्मशब्दस्य ब्रह्मणि सूत्रात्मनि च प्रयोगान् संश-
यमाह ॥ तत्रेति ॥ अत्र पूर्वपक्षे वाक्यस्य सूत्रोपास्तिपरत्वात् परब्र-
ह्मधर्माणामानन्दादीनामैतरेयकेऽनुपसंहारः सिद्धान्ते ब्रह्मपरत्वाद्दु-
पसंहार इति फलं, पुरुषवाक्याद्भेदप्रसङ्गादथादिवाक्यानां नार्थादि-
प्रतिपादकत्वमित्युक्तं तद्वदिहापि प्रजापते रेतो देवा इति पूर्वस्मात्
प्रजापतिवाक्याद्भेदप्रसङ्गादात्मा वा इत्यादिवाक्यस्य न ब्रह्मपरत्व-

दिति । किं तावत् प्राप्तं न परमात्मेहात्मशब्दा-
भिलष्यो भवितुमर्हतीति । कस्मात्, वाक्यान्व-
यदर्शनात् । ननु वाक्यान्वयः सुतरां परमात्म-
विषयो दृश्यते प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणात् ई-
क्षणपूर्वकस्त्रपृत्ववचनाच्च । नेत्युच्यते लोकसृ-
ष्टिवचनात्, परमात्मनि हि स्त्रष्टरि परिगृह्यमा-
णे महाभूतसृष्टिरादौ वक्तव्या लोकसृष्टिस्त्व-
हादावुच्यते, लोकाश्च महाभूतसन्निवेशविशेषाः
। तथा चाम्भःप्रभृतीन् लोकत्वेनैव निर्वक्ति 'अ-
दोऽम्भः परेण दिवम्' इत्यादिना । लोकसृष्टि-
श्च परमेश्वराधिष्ठितेनापरेण केनचिदीश्वरेण
क्रियत इति श्रुतिस्मृत्योरुपलभ्यते । तथा हि
श्रुतिर्भवति 'आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषविधः'
इत्याद्या । स्मृतिरपि

मिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति ॥ न परमात्मेत्यादिना ॥ वाक्यस्य प्र-
जापतौ तात्पर्यदर्शनादित्यर्थः । पूर्वपक्षमाक्षिप्य लोकलपृत्वलिङ्गा-
त्प्रजापतौ वाक्यान्वय इत्याह ॥ नन्वित्यादिना ॥ लोका एव महाभू-
तानीत्यत आह ॥ लोकाश्चेति ॥ लोकशब्दस्य महाभूतेष्वरूढत्वात्
भौतिका एव लोकाः । निर्वचनाच्चेत्याह ॥ तथा चेति ॥ अम्भो मरी-
चीर्मरमाप इति सूत्रयित्वा स्वयमेव श्रुतिर्व्याचष्टे । परेण दिवं, दिवः
परखादिति । प्रतिष्ठितचन्द्रोऽम्भसा व्याप्तो यो लोकः तदम्भः, अन्त-
रिक्षं मरीचयः पृथिवी मरो या अधस्तात्ता आप इति । ननु लोकसृष्टि-
रपीश्वरादेवास्तु नेत्याह ॥ लोकेति ॥ पुरुषविधो नराकारः । आत्मा

‘स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।

आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्तत’ ॥ इति ।

ऐतरेयिणोऽपि ‘अथातो रेतसः सृष्टिः प्रजा-
पते रेतो देवाः’ इत्यत्र पूर्वस्मिन् प्रकरणे प्रजा-
पतिकर्तृकां विचित्रां सृष्टिमामनन्ति । आत्मश-
ब्दोऽपि तस्मिन् प्रयुज्यमानो दृश्यते ‘आत्मै-
वेदमग्र आसीत् पुरुषविधः’ इत्यत्र । एकत्वाव-
धारणमपि प्रागुत्पत्तेः स्वविकारापेक्षमुपपद्यते ।
ईक्षणमपि तस्य चेतनत्वाभ्युपगमादुपपन्नं । अ-
पि च ताभ्यो गामानयत् ताभ्योऽश्वमानयत्
ताभ्यः पुरुषमानयत् ताश्चाब्रुवन् इत्येवंजाती-
यको भूयान् व्यापारविशेषो लौकिकेषु विशेष-
वत्स्वात्मसु प्रसिद्ध इहानुगम्यते । तस्मात् वि-
शेषवानेव कश्चिदिहात्मा स्यादित्येवं प्राप्ते ब्रू-

हिरण्यगर्भः, आपिपीलिकाम्यः सर्वमसृजतेत्यर्थः । भूतानां लोकाना-
मित्यर्थः । प्रकरणादपि लोकलक्षा प्रजापतिरित्याह ॥ ऐतरेयिणोऽ-
पीति ॥ रेतः कार्यमिति यावत् । ब्रह्मलिङ्गानि प्रजापतौ योजयति ॥
आत्मशब्दोऽपीत्यादिना ॥ किञ्च प्रजाः सृष्ट्वा ताः प्रति भोगार्थं
गामानयल्लोकलक्षा तथाऽश्वमानयत् तास्तु गवाश्वप्राप्त्या न तृप्तास्ततः
पुरुषशरीरे आनीते ता अब्रुवन् तृप्ताः स्म इति । अयं च व्यवहारो
लोकलष्टुः प्रजापतित्वे लिङ्गमित्याह ॥ अपि चेति ॥ आत्मशब्दस्य
चिदात्मनि मुख्यत्वात् मुख्यग्रहे बाधकाभावादुत्तरस्येक्षणादेरनुकूल-

मः पर एवात्मेहात्मशब्देन गृह्यते इतरवत्, यथेत-
 रेषु सृष्टिश्रवणेषु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आ-
 काशः सम्भूतः, इत्येवमादिषु परस्यात्मनो ग्र-
 हणं, यथा चैतरस्मिन् लौकिकात्मशब्दप्रयो-
 गे प्रत्यगात्मैव मुख्य आत्मशब्देन गृह्यते तथे-
 हापि भवितुमर्हति । यत्र तु 'आत्मैवेदमग्र आ-
 सीत्' इत्येवमादौ पुरुषविधः इत्येवमादि विशेष-
 पणान्तरं श्रूयते भवेत् तत्र विशेषवत् आत्मनो
 ग्रहणं, अत्र पुनः परमात्मग्रहणानुगुणमेव वि-
 शेषमप्युत्तरमुपलभ्यते 'स ईक्षत लोकान्सृजै'
 इति स इमाँल्लोकानसृजत' इत्येवमादि । तस्मा-
 त् तस्यैव ग्रहणमिति न्याय्यम् ॥ १६ ॥

अन्वयादिति चेत् स्याद्वधारणात् १७

वाक्यान्वयदर्शनात् न परमात्मग्रहणमिति

त्वात् परमात्मग्रहणमिति सिद्धान्तयति ॥ एवं प्राप्त इति ॥ महाभूतसृ-
 ष्टिपूर्वकं लोकानसृजतेति श्रुतिर्व्याख्येयेति भावः ॥ १६ ॥

पूर्वपक्षमनूय दूषयति ॥ अन्वयादिति ॥ 'आत्मा वा इदमेक
 एवाग्र आसीत्' इति 'प्रज्ञानं ब्रह्म' इति चोपक्रमोपसंहारस्यात्मब्र-
 ह्मश्रुतिभ्यामेकत्वावधारणात्, प्रवेशादिलिङ्गैश्च लोकलपृत्वादिलिङ्ग-
 वाधेन प्रत्यग्वृत्तं ब्राह्मणमिति भावः । स परमेश्वरः एतमेव सीमानं
 ऊर्ध्वदेशविभागावसानं विदार्य छिद्रं कृत्वा तथा ब्रह्मरन्ध्राख्यया द्वारा

पुनर्यदुक्तं तत्परिहर्तव्यमिति, अत्रोच्यते । स्या-
 दवधारणादिति । भवेदुपघ्नं परमात्मन इह ग्र-
 हणं कस्मादवधारणात् । परमात्मनग्रहणे हि
 प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणमाञ्जसमवकल्पते,
 अन्यथा त्वनाञ्जसं तत् परिकल्प्येत । लोक-
 सृष्टिवचनं तु श्रुत्यन्तरप्रसिद्धमहाभूतसृष्टयन-
 न्तरमिति योजयिष्यामि, यथा 'तत्तेजोऽसृत'इ-
 त्येतच्छ्रुत्यन्तरप्रसिद्धवियद्वायुसृष्टयनन्तरमित्य-
 यूयुजं एवमिहापि । श्रुत्यन्तरप्रसिद्धा हि समा-
 नविययो विशेषः श्रुत्यन्तरेपूपसंहर्तव्यो भवति ।
 योऽप्ययं व्यापारविशेषानुगमस्ताभ्यो गामान-
 यदित्यादिः सोऽपि विवक्षितार्थावधारणानुगु-
 ष्येनेव ग्रहीतव्यः, न त्वयं सकलः कथाप्रबन्धो
 विवक्षित इति शक्यते वक्तुं, तत्प्रतिपत्तौ पुरुषार्था-
 भावात्, ब्रह्मात्मत्वं त्विह विवक्षितं । तथा त्वम्भः-
 प्रभृतीनां लोकानां लोकपालानां चाग्न्यादीनां
 सृष्टिं शिष्टा करणानि करणायतनं च शरीरं उप-

लिङ्गविशिष्टः प्रविष्टवानित्यर्थः । मा विना यदि वागादिभिः स्वस्व-
 व्यापारः कृतः अथ तदाऽहं क इति त्वंपदार्थं विचार्य स्वयमेतमेव
 शोधितमात्मानं ब्रह्म ततमं व्याप्ततममपश्यत् । तकारलोपः छान्दसः ।
 प्रज्ञा चिदात्मा । नेत्रं नीयतेऽनेनेति नियामकं यस्य तत् प्रज्ञानेत्रं चि-
 दात्मनियम्यमित्यर्थः । उक्तव्याख्याने गुणोपसहारस्यास्फुटत्वात् न

दिश्य स एव स्रष्टा 'कथं न्विदं मट्टते स्यादिति वी-
 क्ष्य इदं शरीरं प्रविवेशेति दर्शयति 'स एतमेव सी-
 मानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यत्' इति । पुनश्च य-
 दिवाचाभिव्याहृतं यदि प्राणेनाभिप्राणितम् इ-
 त्येवमादिना करणव्यापारविवेचनपूर्वकं 'अथ
 कोऽहम्' इति वीक्ष्य 'स एतमेव पुरुषं ब्रह्म तत-
 ममपश्यत्' इति ब्रह्मात्मत्वदर्शनमवधारयति ।
 तथोपरिष्ठादपि 'एष ब्रह्मैष इन्द्रः' इत्यादिना
 समस्तं भेदजातं सह महाभूतैरनुक्रम्य 'सर्वं त-
 त् प्रज्ञानेत्रं प्रज्ञाने प्रतिष्ठितं प्रज्ञानेत्रो लोकः प्र-
 ज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म' इति ब्रह्मात्मत्वदर्शन-
 मेवावधारयति, तस्मादिहात्मगृहीतिरित्यनप-
 वादं । अपरा योजना, आत्मगृहीतिरितरवदुत्त-
 रात् । वाजसनेयके 'कतम आत्मेति योऽयं वि-
 ज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः' इत्या-
 त्मशब्देनोपक्रम्य तस्यैव सर्वसङ्गविमुक्तत्वप्र-
 तिपादनेन ब्रह्मात्मतामवधारयति तथा ल्युप-
 संहरति 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरो-
 ऽमृतोऽक्षयो ब्रह्म' इति । छान्दोग्ये तु 'सदेव
 सोम्येदमग्र आसीदिकमेवाद्वितीयम्' इत्यन्तरे-

पादसङ्गतिरिति मत्त्वैव व्याख्यान्तरमाह ॥ अपरेति ॥ उदकं उपसं-

णैवात्मशब्दमुपक्रम्य 'उदके स आत्मा तत्त्वम-
सि' इति तादात्म्यमुपदिशति । तत्र संशयः, तु-
ल्यार्थत्वं किमनयोरास्मानयोः स्यात् अतुल्या-
र्थत्वं वेति । अतुल्यार्थत्वमिति तावत् प्राप्तं अतु-
ल्यत्वादास्मानयोः, न त्यास्मानवैषम्ये सत्यर्थ-
साम्यं युक्तं प्रतिपत्तुं आस्मानतन्त्रत्वादर्थपरिश्र-
हस्य । वाजसनेयके चात्मशब्दोपक्रमादात्मत-
त्वोपदेश इति गम्यते, छान्दोग्ये तूपक्रमविप-
र्ययादुपदेशविपर्ययः । ननु च छन्दोगानामप्य-
स्ति उदके तादात्म्योपदेश इत्युक्तं, सत्यमुक्त-
मुपक्रमतन्त्रत्वादुपसंहारस्य तादात्म्यसम्पत्तिः
सेति मन्यते, तथा प्राप्तेऽभिधीयते । आत्मगृही-

हारः । सच्छब्दस्यात्मानात्मसाधारण्यात् संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ पूर्वपक्षे
सत्तासामान्ये ब्रह्मात्मत्वसम्पदुपास्तिः छान्दोग्ये वाजिश्रुतौ निर्गुणवि-
वेति भेदान्मिथोगुणानुपसंहारः सिद्धान्ते तूभयत्र निर्गुणविधैक्यादु-
पसंहार इति फलभेदः । पदानां जातौ शक्तिग्रहात् सच्छब्दोऽपि स-
च्चजातिवाचीत्युपक्रमस्य निश्चितार्थत्वादसंजातविरोध्युपक्रमबलेन
तादात्म्योपदेशः सम्पत्तिपरतया नेय इति पूर्वपक्षनिष्कर्षः । पूर्वत्र वा-
क्यैक्यादर्यादिपरत्वं त्यक्त्वा विधैक्यमुक्तं इह तु सदात्मशब्दाभ्यां जा-
त्यात्मवाचिभ्यां उपक्रमभेदाद्वाक्यभेदे सति विद्याभेद इति प्रत्युदा-
हरणसङ्गतिः । न चात्मशब्दो जातिवाचकः आत्मव्यक्त्यैक्याज्जात्य-
भावात् किन्तु सर्वान्तरवस्तुवाचकः कल्पितजातिवाचित्वे ऽप्युपक्र-
मभेदः स्फुट एव सत्तात्मत्वयोर्भेदादिति मन्तव्यं । सिद्धान्तयति ॥ त-

तिः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यत्र छन्दोगानामपि भवितुमर्हति इतरवत्, यथा 'कतम आत्मा' इत्यत्र । वाजसनेयिनामात्मगृहीतिस्तथैव । कस्मात्, उत्तरात् तादात्म्योपदेशात् । अन्यथादिति चेत्, स्यादवधारणात् । यदुक्तं उपक्रमान्वयात् उपक्रमे चात्मशब्दश्रवणाभावात् नात्मगृहीतिरिति तस्य कः परिहार इति चेत्, सोऽभिधीयते स्यादवधारणादिति । भवेदुपपन्नेहात्मगृहीतिः अवधारणात्, तथा हि 'येनाश्रुतं श्रुतं भवति अमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्' इति एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमवधार्य तत्सम्पिपादयिषया सदेवेत्याह, तच्चात्मगृहीतौ सत्यां सम्पद्यते, अन्यथा हि योऽयं मुख्य आत्मा स न विज्ञात इति नैव सर्वविज्ञानं सम्पद्यते । तथा प्रागुत्पत्तेरेकत्वावधारणं जीवस्य चात्मशब्देन परामर्शः, स्वापावस्थायां च तत्स्वभावसम्पत्तिकथनं परिचोदनापूर्वकं च पुनःपुनः 'तत्त्वमसि'

येत्यादिना ॥ उपक्रमान्वयादिति ॥ उपक्रमाधीनत्वादुपसंहारस्येत्यर्थः । तच्चावधारणं सत्पदेनात्मगृहीतौ सत्यां युज्यत इत्याह ॥ तच्चेति ॥ सदेकमेवेत्यवधारणं, अनेन जीवेनात्मनेति सद्देवताकर्तृको जीवस्यात्मशब्देन परामर्शः, सुप्तौ जीवः सतासम्पन्नो भवति, इति कथनं भूय एव मा भगवान् विज्ञापयत्विति परिचोदना । सदितिपदेन

इत्यवधारणमिति च सर्वमेतत् तादात्म्यप्रतिपा-
 दनायामेवावकल्पते न तादात्म्यसम्पादनायां ।
 न चात्रोपक्रमतन्त्रतोपन्यासो न्याय्यः, न त्द्युप-
 क्रमे आत्मत्वसङ्कीर्तनमनात्मत्वसङ्कीर्तनं वा-
 स्ति, सामान्योपक्रमश्च न वाक्यशेषगतेन वि-
 शेषेण विरुध्यते विशेषाकाङ्क्षित्वात् सामा-
 न्यस्य, सच्छब्दार्थोऽपि च पर्यालोच्यमानो न
 मुख्यतादात्मनोऽन्यः सम्भवति, अतोऽन्यस्य व-
 स्तुजातस्यारम्भणशब्दादिभ्योऽनृतत्वोपपत्तेः
 आम्लानवैषम्यमपि नावश्यमर्थवैषम्यमावहति,
 आहर पात्रं पात्रमाहरेत्यादिष्वर्थसाम्येऽपि तद्व-
 र्शनात् । तस्मादेवंजातीयकेषुवाक्येषु प्रतिपादन-
 प्रकरभेदेऽपि प्रतिपाद्यार्थाभेद इति सिद्धम् ॥ १७ ॥

सत्ताश्रय उच्यते न जातिमात्र, कर्तृवाचिशतृप्रत्ययान्तत्वात् । तथा
 चोपक्रमे सत्ताश्रयसामान्योक्तौ क आश्रय इत्याकाङ्क्षाया वाक्यशेषा-
 दात्मेति निश्चीयत इत्याह ॥ न चेति ॥ सच्छब्दस्यात्मसाधारण्यमुपे-
 त्योक्त तदपि नास्ति आकांशपदवत् सत्पदस्य व्यक्तिवाचित्वात् व्यक्ति-
 श्च बाधयोग्या चिदात्मैवेति न वाजिच्छन्दोगयोरुपक्रमवैषम्यमित्याह
 ॥ सच्छब्देति ॥ वैषम्यमुपेत्याप्याह ॥ आम्लानेति ॥ वाजिवाक्ये त्व-
 मर्थस्य तदर्थपर्यन्तस्य लक्ष्यस्य प्रतिपादनं छान्दोग्यवाक्ये तु तदर्थस्य
 त्वमर्थपर्यन्तस्य प्रतिपादनमिति प्रकारभेदेऽपि वाक्यार्थैक्याद्वैक्य-
 मिति फलिनमाह ॥ तस्मादिति ॥ १७ ॥

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥

छन्दोगा वाजसनेयिनश्च प्राणसंवादे श्वा-
दिमर्यादं प्राणस्यान्नं आम्लाय तस्यैवापो वा-
स आमनन्ति । अनन्तरं च छन्दोगा आमन-
न्ति 'तस्माद्वा एतदशिष्यन्तः पुरस्ताच्चोपरिष्ठा-
दद्भिः परिदधति' इति । वाजसनेयिनश्चामनन्ति
'तद्विद्वांसः श्रोत्रिया अशिष्यन्त आचामन्त्यशि-
त्वा चाचामन्ति एतमेव तदनमनसं कुर्वन्तो म-
न्यन्ते तस्मादेवंविदशिष्यन्नाचामेदशित्वा चा-
चामेदेतमेव तदनमनसं कुरुते' इति । तत्राचम-
नमनसता चिन्तनं च प्राणस्य प्रतीयते । तत्

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ 'मे किमन्नं किं वासः' इति प्राणेन पृष्ठा वा-
गादय ऊचुः 'यदिदं किं चाश्वभ्य आरुमिभ्यस्तत्तेऽन्नमापो वासः'
इति सर्व प्राणिभिर्भुज्यमानं यदिदं प्रसिद्धं श्वादिपर्यन्तमन्नं तत् प्रा-
णस्य तवान्नं आप आच्छादनमित्युपासकेन चिन्तनीयमित्यर्थः । शा-
राह्वयेऽप्यविशेषश्रुतिमुक्त्वा विशेषश्रुतिभेदमाह ॥ अनन्तरं चेति ॥
तस्मादपां प्राणवस्त्रत्वादशिष्यन्तोऽशनं कुर्वन्तः श्रोत्रिया एतत् कु-
र्वन्ति । किं तत्, भोजनात् पूर्वं ऊर्ध्वं चाचामन्ति इति यत् तदद्भिः
प्राणं परिदधत्याच्छादयन्तीत्यर्थः । पूर्वोत्तरास्वशनसम्बन्धिनीष्वप्सु
प्राणवासस्त्वचिन्तनरूपमनसताध्यानं कार्यमिति भावः । तत् तस्मा-
त्, इति उक्तार्थं यतः पूर्वं विद्वांसोऽशनात् प्राक् ऊर्ध्वं चाचामन्त-
एतमेवानं प्राणं तत्तेनाचमनेनानमनाच्छादितं कुर्वन्तो मन्यन्ते चि-
न्तयन्ति, तस्मादेवंविदिदानीन्तनोऽप्युपासक एवं कुर्यादिति याजि-

किमुभयमपि विधीयते उताचमनमेवोतानग्र-
 ताचिन्तनमेवेति विचार्यते । किं तावत् प्राप्तमु-
 भयमपि विधीयते इति । कुतः उभयस्याप्यव-
 गम्यमानत्वात् । उभयमपि चैतदपूर्वत्वाद्धिध्य-
 र्हे, अथ वाचमनमेव विधीयते, विरूपटा हि त-
 स्मिन् विधिविभक्तिः, तस्मादेवंविदशिष्यन्ना-
 चामेदशित्वा चाचामेदिति तस्यैव स्तुत्यर्थमन-
 ग्रतासङ्गीर्तनमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । नाचमनस्य
 विधेयत्वमुपपद्यते, कार्याख्यानात्, प्राप्तमेव
 हीदं कार्यत्वेनाचमनं प्रायत्यर्थं स्मृतिप्रसिद्ध-

श्रुत्यर्थः । अत्रोभयोरप्यपूर्वत्वात् संशयमाह ॥ तत्किमिति ॥ सन्दि-
 ग्धतदुपक्रमस्य वाक्यशेषात् निर्णयवदाचामन्ति इति पदस्य विधि-
 त्वसन्देहे आचामेदिति वाक्यशेषाद्द्विधित्वनिर्णय इति दृष्टान्तसंगत्या
 पूर्वपक्षमाह ॥ किं तावदिति ॥ ज्ञानसाधनोपासनाङ्गविधिविचा-
 रात् पादसङ्गतिर्बोध्या । पूर्वपक्षे प्राणविद्याङ्गत्वेनापूर्वाचमनं विहि-
 तमन्यत्रोपसंहर्तव्यमिति फलं सिद्धान्ते तस्याविधेयत्वात् नाङ्गत्वेनो-
 पसंहार इति विवेकः । उभयविधाने वाक्यभेदः स्यादित्यरुच्या पक्षा-
 न्तरमाह ॥ अधवेति ॥ प्रशस्तं हीदमाचमनं यस्मादनेन प्राणमनसं म-
 न्यन्त इति स्तुतिः । प्रसिद्धानुवादेनाप्रसिद्धं विधेयमिति न्यायेन सिद्धान्त-
 न्तयति ॥ एवमिति ॥ प्रयतस्य प्रयत्नवतो भावः प्रायत्यं शुद्धिस्तदर्थमि-
 त्यर्थः । स्मृत्या शुद्ध्यर्थं कार्यत्वेन विहिते सकलकर्माङ्गन्तया प्राप्ताचम-
 नानुवाटेनापूर्वमनग्रताध्यानमेव विधीयत इति सूत्रार्थः । स्मार्तमाच-
 मनं श्रुत्या नानुयते किं त्वनया श्रुत्या विहितं स्मृत्यानुयत इति श-

मन्वाख्यायते । नन्वियं श्रुतिस्तस्याः स्मृतेर्मूलं स्यात्, नेत्युच्यते विषयनानात्वात् । सामान्यविषया हि स्मृतिः पुरुषमात्रसम्बद्धं प्रायत्यार्थमाचमनं प्रापयति, श्रुतिस्तु प्राणविद्याप्रकरणपठिता तद्विषयमेवाचमनं विदधती विदध्यात् । न च भिन्नविषययोः श्रुतिस्मृत्योर्मूलमूलिभावोऽवकल्पते, नचेयं श्रुतिः प्राणविद्यासंयोग्यपूर्वमाचमनं विधास्यति इति शक्यमाश्रयितुं, पूर्वस्यैव पुरुषमात्रसंयोगिन आचमनस्येह प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्, अत एव च उभयविधानं, उभयविधाने च वाक्यं भिद्येत । तस्मात् प्राणमेवाशिशिपतामशितवतां च उभयत आचमनमनूय 'एतमेव तदनमनघ्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते' इति प्राणस्यानघ्नताकरणसङ्कल्पोऽनेन वाक्येनाचमनीयास्वप्सु प्राणविद्यासम्बन्धित्वेनापू-

ङ्कृते ॥ नन्विति ॥ श्रुतिस्मृत्योरनयोर्न मूलमूलिभावः भिन्नविषयत्वादिति परिहरति ॥ नेति ॥ 'द्विजो नित्यमुपस्पृशेत्' इत्याद्या स्मृतिः । आचमनान्तरविधिमुपेत्य मूलमूलित्वं निरस्तं सम्प्रति विधिरसिद्ध इत्याह ॥ न चेयं श्रुतिरिति ॥ अत एवेति ॥ आचमनविध्यभावादेवेत्यर्थः । अप्सु प्राणवासस्त्वध्यानाख्यः सङ्कल्पः प्राणविद्याङ्गत्वेन विधीयत इत्याह ॥ तस्मादिति ॥ स्वयञ्चेति अपूर्वत्वादित्यर्थः । शुद्धयर्थं विनियुक्तस्याचमनस्य प्राणाच्छादनार्थत्वं विरुद्धमित्याश-

र्व उपदिश्यते । न चायमनग्नतावाद् आचमन-
स्तुत्यर्थ इति न्याय्यं आचमनस्याविधेयत्वात्,
स्वयं चानग्नतासङ्कल्पस्य विधेयत्वप्रतीतेः । न
चैवं सत्येकस्याचमनस्योभयार्थताभ्युपगताभ-
वति, प्रायत्यार्थता परिधानार्थता चेति क्रियान्त-
रत्वाभ्युपगमात्, क्रियान्तरमेव त्वाचमनं नाम
प्रायत्यार्थं पुरुषस्याभ्युपगम्यते, तदीयासुत्वप्सु
वासः सङ्कल्पनं नाम क्रियान्तरमेव परिधानार्थं
प्राणस्याभ्युपगम्यत इत्यनवद्यं । अपि च 'य-
दिदं किं चाश्वभ्य आशकुनिभ्य आकृमिभ्य आ-
कीटपतङ्गेभ्यस्तत्तेऽन्नमिति' अत्र तावन्न सर्वा-
न्नाभ्यवहारश्चोद्यत इति शक्यते वक्तुं, अशब्द-
त्वादशक्यत्वाच्च, सर्वं तु प्राणस्यान्नमितीयम-
न्नदृष्टिश्चोद्यते । तत्साहचर्याच्चापो वास इत्य-
त्रापि नापामाचमनं चोद्यते, प्रसिद्धास्वेवाच-
मनीयास्वप्सु परिधानदृष्टिश्चोद्यत इति युक्तं ।

ङ्ग्याह ॥ न चैवं सतीति ॥ आचमनस्याच्छादनार्थत्वमसिद्धमि-
त्यर्थः । किञ्च यथा पूर्ववाक्ये प्राणस्यान्ध्यानमङ्गं विहितं तथात्र
वासो ध्यानं विधीयते, अन्यथाचमनविधौ पूर्वत्र ध्यानविधिरुत्तर-
त्र क्रियाविधिरित्यर्धवैशसं स्यादित्याह ॥ अपि चेति ॥ भक्षयेदि-
ति शब्दाभावात् श्रायन्नस्य सर्वस्य मनुष्येणोपासकेन भोक्तुमशक्य-
त्वाच्च न पूर्ववाक्ये क्रियाविधिरित्यर्थः । इतश्चाचमनमत्र न विधेयमि-

न त्थर्धवैशसं सम्भवति । अपि चांचामन्तीति
वर्तमानापदेशित्वान्नायं शब्दो विधिक्षमः । न-
नु मन्यन्त इत्यत्रापि समानं वर्तमानापदेशत्वं,
सत्यमेव तत्, अवश्यंविधेयत्वमन्यतरस्मिन् वा-
सःकार्याख्यानात् अपां वासःसङ्कल्पनमेवापूर्वं
विधीयते नाचमनं पूर्ववद्धि तदित्युपपादितं । य-
दप्युक्तं विस्पष्टा चाचमने विधिविभक्तिरिति, त-
दपि पूर्ववत्त्वेनैवाचमनस्य प्रत्युक्तं, अत एवाचम-
नस्याविधित्सितत्वादेतमेव तदनमनश्च कुर्वन्तो
मन्यन्त इत्यत्रैव काण्वाः पर्यवस्यन्ति नामन-
न्ति तस्मादेवंविदित्यादि । तस्मात् माध्यन्दि-
नानामपि पाठे आचमनानुवादेनैवंविचत्वमेव प्र-
कृतप्राणवासोविधित्वं विधीयत इति प्रतिपत्तव्यं
। योऽप्ययमभ्युपगमः क्वचिदाचमनं विधीयतां

त्याह ॥ अपि चेति ॥ अनश्च मन्यन्त इत्यत्र वासस्त्वध्यानमपि न वि-
धेयं दोषसाम्यादिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ उभयोरप्यनुवादत्वे वैफल्या-
दवश्यमेकानुवादेनैकं विधेयं तच्च विधेयं वासोध्यानमेव वासःकार्य-
स्यानन्नत्वस्याख्यानादपूर्वत्वाच्च इति समाधानार्थः । पूर्ववदिति स्मृ-
त्याप्राप्तमित्यर्थः । आचामेदिति न विधिः किन्तु विष्णुरुपांशु यष्टव्य
इति वदनुवाद इत्यत्र लिङ्गमाह ॥ अत एवेति ॥ तस्मादेवंविदशि-
ष्यनाचामेदशित्वा चाचामेदिति वाक्यस्याविधित्वे काण्वैरपठनं लि-
ङ्गमित्यर्थः । तर्हि पाठव्यन्माध्यन्दिने आचमनविधिः काण्वे ध्यान-
गिरिति कस्याचिन्मतं निराकरोति ॥ योऽधीति ॥ १० ॥

क्वचिद्वासोविज्ञानमिति सोऽपि न साधुः, आपो वास इत्यादिकाया वाक्यप्रवृत्तेः सर्वत्रैकरूप्यात् । तस्माद्वासोविज्ञानमेवेह विधीयते नाचमनमिति न्याय्यम् ॥ १८ ॥

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥

वाजसनेयिशाखायामग्निरहस्ये शाण्डिल्यनामाङ्किता विद्या विज्ञाता, तत्र गुणाः श्रूयन्ते 'स आत्मानमुपासीत मनोमयं प्राणशरीरं भारूपम्' इत्येवमादयः । तस्यामेवशाखायां वृहदारण्यके पुनः पठ्यते 'मनोमयोऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्हृदये यथा ब्रीहिर्वा यवो वा स एष सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्च' इति । तत्र संशयः, किमियमेका विद्याऽग्निरहस्यवृहदारण्यकयोर्गुणोपसंहारश्च उत द्वे इमे विद्ये गुणानुपसंहारश्चेति किं तावत् प्राप्तं विद्याऽभेदो गुणव्यवस्था चेति,

॥ समान एव चाभेदात् ॥ शाण्डिल्येन दृष्टा तन्नाम्नाऽङ्किता, अन्तर्हृदये ब्रीह्यादिवत् सूक्ष्मं तिष्ठतीत्यर्थः । अभ्यासप्रत्यभिज्ञानाभ्यां संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ गुणानुपसंहारोपसंहारौ पूर्वोत्तरपक्षयोः फलं, पूर्वत्र प्राप्ताचमनानुवादेनानमताध्यानविधिरुक्तः इह त्वेकशाखायां विप्ररुष्टदेशस्थवाक्ययोरैकस्य विधित्वमन्यस्यानुवादत्वमित्यनिश्चयात् द्वयोरपि विद्याविधित्वमिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षयानि ॥

कुतः पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । भिन्नासु हि शाखा-
 स्वध्येतृवेदितृभेदात् पौनरुक्त्यपरिहारमालो-
 च्य विद्वैकत्वमध्यवसाय एकत्रातिरिक्ता गु-
 णा इतरत्रोपसंह्रियन्ते प्राणसंवादादिष्वित्युक्तं ।
 एकस्यां पुनः शाखायामध्येतृवेदितृभेदाभा-
 वादशक्यपरिहारे पौनरुक्त्येन विप्रकृष्टदेशस्थैका
 विद्या भवितुमर्हति । न चात्रैकमाम्नां विद्यावि-
 धानार्थं अपरं गुणविधानार्थमिति विभागः स-
 म्भवति । तदा त्वातिरिक्ता एव गुणा इतरत्रेतर-
 त्र चाम्नायेरन्, असमानाः समाना अपि तु उभ-
 यत्राम्नायन्ते मनोमयत्वादयः, तस्मान्नान्योन्य-
 गुणोपसंहार इत्येवं प्राप्ते ब्रूमहे, यथा भिन्नासु
 शाखासु विद्वैकत्वं गुणोपसंहारश्च भवति एव-
 मेकस्यामपि शाखायां भवितुमर्हति उपास्याभे-
 दात्, तदेव हि ब्रह्म मनोमयत्वादिगुणकमुभय-
 त्राप्युपास्यमभिन्नं प्रत्यभिजानीमहे, उपास्यं
 च रूपं विद्यायाः न च विद्यमाने रूपाभेदे वि-

किं तावदिति ॥ यत्पुनरुक्तं तद्विद्यान्तरमिति न व्याप्तिः प्राणपञ्चा-
 ग्न्यादिविद्यासु व्यभिचारादित्याशङ्क्य शाखाभेदे पुनरुक्तिरसिद्धेत्यु-
 क्तमित्याह ॥ भिन्नास्त्विति ॥ यथाऽग्निहोत्रवाक्ये कर्मणि विधिः, 'द-
 भा जुहोति' इति वाक्ये गुणविधिस्तथात्राप्यस्तु न विद्याभेद इत्या-
 शङ्क्याह ॥ न चात्रैकमिति ॥ उक्तगुणानां पुनरुक्तिर्वृथा स्यात् अ-

द्याभेदमध्यवसातुं शक्नुमः, नापि विद्याभेदे गुणव्यवस्थानं । ननु पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् विद्याभेदोऽध्यवसितः, नैत्युच्यते अर्थविभागोपपत्तेः, एकं त्वाम्नां विद्याविधानार्थं अपरं गुणविधानार्थं इति न किञ्चिन्नोपपद्यते । नन्वेवं सति यदपठितमग्निरहस्ये तदेव बृहदारण्यके पठितव्यं 'स एष सर्वस्येशानः' इत्यादि । यत्तु पठितमेव मनोमयत्वादि तन्न पठितव्यं, नैप दोषः । तद्वलेनैव प्रदेशान्तरपठितविद्याप्रत्यभिज्ञानात् । समानगुणाम्नानेन हि विप्रकृष्टदेशां शाण्डिल्यविद्यां प्रत्यभिज्ञाप्य तस्यामीशानत्वाद्युपदिश्यते, अन्यथा हि कथं तस्यामयं गुणविधिरभिधीयते । अपि चाप्राप्तांशोपदेशेनार्थवति वाक्ये सञ्जाते प्राप्तांशपरामर्शस्य नित्यानुवादतयाप्युपपद्यमानत्वात् न तद्वलेन प्रत्यभिज्ञोपेक्षितुं शक्यते । तस्मादत्र समानायामपि शाखायां विधैकत्वं गुणोपसंहारश्चेत्युपपन्नम् ॥ १९ ॥

तोऽभ्यासाद्विद्याभेदः प्रयाजभेदवदिति भावः, उक्तगुणोक्तिर्न वृथा कतिपयगुणविशिष्टोपास्याभेदप्रत्यभिज्ञानार्थत्वादत उपास्यरूपाभेदात् भिन्नशाखास्विव समानशाखायामपि विधैक्यमिति सिद्धान्तसूत्रं योजयति ॥ यथेति ॥ सौत्रश्चकारोऽप्यर्थो व्याख्यातः । यत्र बहवो गुणाः श्रुतास्तत्र प्रधानविधिरन्यत्र तदनुवादेन गुणविधिरिति निश्च-

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

बृहदारण्यके 'सत्त्वं ब्रह्म' इत्युक्रम्य 'तद्यत्त-
त् सत्त्वमसौ स आदित्यो य एष तस्मिन्मण्ड-
ले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन् पुरुषः' इति त-
स्यैव सत्त्वस्य ब्रह्मणोऽधिदैवतमध्यात्मं चाय-
तनविशेषमुपदिश्य व्याहृतिशरीरत्वं च सम्पा-
द्य द्वे उपनिषदावुपदिश्येते, तस्योपनिषदहरि-
त्यधिदैवतं, तस्योपनिषदहमित्यध्यात्मं । तत्र
संशयः किमविभागेनैवोभे अप्युपनिषदावुभय-
त्रानुसन्धातव्ये उत विभागेनैकाधिदैवतमेका-
ध्यात्ममिति । तत्र सूत्रेणैवोपक्रमते यथा शा-
यादग्निरहस्ये प्रधानविधिवदुत्तरत्र गुणविधिरिति भावः ॥ १९ ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ सद्भूतत्रयं त्यद्वाय्वाकाशात्मकं, सत्त्वं
परोक्षभूतात्मकं हिरण्यगर्भाख्यं ब्रह्मोपक्रम्य, तदुक्तं यत्सत् त्वं तत्
स योऽसावादित्यः किं मण्डलं न तत्र स्थाने पुरुषः करणात्मकः स
एवाध्यात्ममक्षिस्थानस्य इत्युपदिश्य तस्य भूरिति शिरो भुव इति
बाहुः स्वरिति पादाविति व्याहृतिरूपं शारीरकमुक्त्वा द्वे उपनिषदौ र-
हस्यदेवतानामनी उपदिश्येते तस्यादित्यमण्डलस्यस्याहरिति नाम
प्रकाशकत्वान् तस्याक्षिस्थस्याहमिति नाम प्रत्यक्कादिति उदं नामद्वयं
विषयत्र नामिनः सत्याख्यस्य ब्रह्मण एकत्वान् स्थानभेदोक्तेश्च सं-
शयमाह ॥ तत्रेति ॥ पूर्वपक्षे प्रतिस्थानं नामद्वयानुष्ठानं सिद्धान्ते
यथा श्रुत्येकैकनामानुष्ठानमिति फलं । दृष्टान्तसद्भूत्या पूर्वपक्षसूत्रं
न्याचष्टे ॥ यथेति ॥ यथा विषयस्यादुपसंहार उक्तः एवमन्यत्राप्येक-

ण्डिल्यविद्यायां विभागेनाप्यधीतायां गुणोप-
संहार उक्तः एवमन्यत्राप्येवंजातीयकं विषये भ-
वितुमर्हति एकविद्याभिसम्बन्धात्, एका हीयं
सत्यविद्याऽधिदैवमाध्यात्मं चाधीता उपक्रमा-
भेदात् व्यतिपक्तपाठाच्च, कथं तस्यामुदितो ध-
र्मस्तस्यामेव न स्यात्, यो त्याचार्ये कश्चिदनु-
गमादिराचारश्चोदितः संग्रामगते अरण्यगते
च तुल्यवदेव भवति । तस्मादुभयोरप्युपनिष-
दोरुभयत्र प्राप्तिरिति ॥ २० ॥

एवं प्राप्ते प्रतिविधत्ते ॥

न वा विशेषात् ॥ २१ ॥

नैवोभयोरुभयत्र प्राप्तिः, कस्माद्विशेषात्,
उपासनस्थानविशेषोपनिबन्धादित्यर्थः । कथं

विद्यायामुपसंहारो भवितुमर्हति इत्यर्थः । सत्यं ब्रह्मेत्युपक्रमाभेदस्त्वा-
वेतावक्ष्यादित्यपुरुषावन्योन्यस्मिन् प्रतिष्ठितौ, आदित्यरश्मीनांचक्षु-
पि चक्षुषश्चादित्ये प्रतिष्ठानादिति व्यतिपक्तपाठो मिथःसंश्लेषपाठ-
खाभ्यां विधैक्यसिद्धिः, विधैक्येऽपि किं स्यात् तत्राह ॥ कथमिति ॥
विधैक्येऽपि स्थानभेदादुपनिषदोरसङ्करः स्यादित्याशङ्कं दृष्टान्तेन
परिहरति ॥ यो हीति ॥ २० ॥

नामैक्यात् नामसङ्करो युक्तः, तथा चाक्षिस्थोऽहरिति नामवान् स-
त्यब्रह्मत्वादादित्यस्थाहरितिनामवदिति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं योजयति ॥
॥ न वेति ॥ नाम्नोरुपासनस्थानविशिष्टसम्बन्धित्वादित्यर्थः । तस्यो-

स्थानविशेषोपनिबन्ध इति, उच्यते 'य एष एत-
स्मिन्मण्डले पुरुषः' इति त्वाधिदैविकं पुरुषं प्र-
कृत्य तस्योपनिषदहरिति श्रावयति 'योऽयं
दक्षिणेक्षन् पुरुषः' इति चाध्यात्मिकं पुरुषं प्रकृ-
त्य तस्योपनिषदहमिति तस्येति चेतत् सन्निहि-
तालम्बनं सर्वनाम तस्मादायतनविशेषव्यपा-
श्रयेणैवैते उपनिषदावुपदिश्येते कुत उभयोरु-
भयत्र प्राप्तिः । नन्वेक एवायमधिदैवतमध्यात्मं
च पुरुषः, एकस्यैव सत्यस्य ब्रह्मण आयतन-
द्वयप्रतिपादनात् । सत्यमेवमेतत्, एकस्याऽपि
त्ववस्थाविशेषोपादानेनैवोपनिषद्विशेषोपदेशा-
त् तदवस्थस्यैव सा भवितुमर्हति । अस्ति चायं
दृष्टान्तः सत्यप्याचार्यस्वरूपानपाये यदाचार्य-
स्यासीनस्यानुवर्तनमुक्तं न तत्तिष्ठतो भवति,
यच्च तिष्ठत उक्तं न तदासीनस्येति । ग्रामारण्य-
योस्त्वाचार्यस्वरूपानपायात् तत्स्वरूपानुवद्ध-

पनिषदहरहमिति च वाक्यद्वयेन तच्छब्दपरामृष्टयोः सन्निहितस्थान-
विशिष्टयोः पुरुषयोर्नामसम्बन्धपरेणोपसंहारानुमानं बाध्यमिति भा-
वः । विशेष्यैक्यान्नामसङ्कर इत्याशङ्क्य स्थानभेदेन विशिष्टपुरुषभेदा-
न् नामस्यपस्थामाह ॥ नन्वित्यादिना ॥ विशिष्टसम्बन्धे दृष्टान्तमाह
॥ अस्तीति ॥ प्रतिदृष्टान्तस्य स्वरूपसम्बन्धित्यात् विशिष्टे ध्येये
प्रदत्ते दृष्टान्तरथं नास्ति इत्याह ॥ ग्रामेति ॥ २, १ ॥

स्य च धर्मस्य ग्रामारण्यकृतविशेषाभावाद्बुभय-
त्र तुल्यवद्भाव इत्यदृष्टान्तः सः । तस्माद्भवस्था-
नयोरुपनिषदोः ॥ २१ ॥

दर्शयति च ॥ २२ ॥

अपि चैवंजातीयकानां धर्माणां व्यवस्थिति-
लिङ्गदर्शनं भवति 'तस्यैतस्य तदेव रूपं यद्-
मुष्यरूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम त-
न्नाम' इति । कथमस्य लिङ्गत्वमिति तदुच्यते,
अक्ष्यादित्यस्थानभेदभिन्नात् धर्मानन्यान्य-
स्मिन्ननुपसंहार्यान् पश्यन्निहातिदेशेनादित्यपु-
रुपगतान् रूपादीनक्षिपुरुप उपसंहरति 'तस्यै-
तस्य तदेव रूपम्' इत्यादिना । तस्माद्भवस्थि-
ते एवैते उपनिषदाविति निर्णयः ॥ २२ ॥

सम्भृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥

'ब्रह्मज्येष्ठा वीर्या सम्भृतानि ब्रह्माग्रे ज्येष्ठं दि-

उक्तनामव्यवस्थायामतिदेशो लिङ्गमित्याह ॥ दर्शयति चेति ॥
विषेक्यादेवोपसंहारसिद्धावतिदेशो वृथा स्यात् तस्मादेकविधायाम-
पि स्थानभेदेनोक्तगुणानां विनातिदेशमनुपसंहार इति सिद्धम् ॥ २२

॥ सम्भृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ ब्रह्मैव ज्येष्ठं कारणं येषां तानि
ब्रह्मन्येष्ठानि, निलोपश्चान्दसः, वीर्याणि पराक्रमविशेषा आकाशो-
त्पादनादयः, तानि च वीर्याणि सम्भृतानि निर्धिष्टं सम्बद्धानि, सर्वनि-

वमाततान' इत्येवं राणायनीयानां खिलेषु वी-
र्यसम्भृतियुनिवेशप्रभृतयो ब्रह्मणो विभूतयः
पठ्यन्ते । तेषामेव चोपनिषदि शाण्डिल्यविद्या-
प्रभृतयो ब्रह्मविद्याः पठ्यन्ते, तासु ब्रह्मविद्यासु
ता ब्रह्मविभूतय उपसंह्रियेरन् न वेति विचारणा-
यां ब्रह्मसम्बन्धादुपसंहारप्राप्तौ पठति, सम्भृ-
तियुव्याप्तिप्रभृतयो विभूतयः शाण्डिल्यविद्या-
प्रभृतिषु नोपसंहर्तव्याः, अत एव चायतनविशे-
पयोगात् । तथा हि शाण्डिल्यविद्यानां हृदयाय-
तनत्वं ब्रह्मण उक्तं 'एष म आत्मान्तर्हृदये' इति
तद्वदेव दहरविद्यायामपि 'दहरं पुण्डरीकं वेश्म
दहरोऽस्मिन्नन्तर आकाशः' इति । उपकोशल-
विद्यायां तु अक्षयायतनत्वं 'य एषोऽक्षिणि पुर-
पो दृश्यते' इति । एवंतत्र तत्र तत्तदाध्यात्मिक-

यन्तुः कार्ये विघ्नकर्तुरसत्त्वात् । तच्च ज्येष्ठं ब्रह्माग्ने देवाद्युत्पत्तेः प्रागेव
दिवं स्वर्गमाततान व्याप्तवत् सदा सर्वव्यापकमित्यर्थः । सर्वप्राथम्यं
स्पर्धानर्हत्वमिति वाक्यशेषस्था गुणाः प्रभवतिपदग्राह्याः ॥ खिलेष्वि-
ति ॥ विधिनिषेधगून्यवाक्येष्वित्यर्थः ॥ ब्रह्मसम्बन्धाद्विद्याभेदभानाच्च
संशयमाह ॥ तास्विति ॥ अनारम्भाधीतब्रह्मविभूतानां ब्रह्मसम्बन्धेन
सर्वब्रह्मविद्यासु प्रत्यभिज्ञानादुपसंहार इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाह ॥
सम्भृतीति ॥ सम्भृतिश्च युव्याप्तिश्च सम्भृतियुव्याप्ति तदपि सर्वत्र
नोपसंहर्तव्यमुपनिषदोरिव व्यवस्थापकविशेषयोगादिति सूत्रयोजना ।

मायतनमेतासु विद्यासु प्रतीयते, आधिदैवि-
 क्यस्त्वेता विभूतयः सम्भृतिद्युव्याप्तिप्रभूतयः,
 तासां कुत एतासु प्राप्तिः। नन्वेतास्वप्याधिदैवि-
 क्यो विभूतयः श्रूयन्ते 'ज्यायान् दिवो ज्याया-
 नेभ्यो लोकेभ्य एष उ एव भामनीरेप हि सर्वेषु
 भूतेषु भाति यावान् वायमाकाशस्तावानेपोऽ-
 न्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी
 अन्तरेव समाहिते' इत्येवमाद्याः। सन्ति चान्या
 आयतनविशेषहीना अहिब्रह्मविद्याः षोडशक-
 लाद्याः, सत्यमेवैतत् तथाप्यत्र विद्यते विशेषः
 सम्भृत्याद्यनुपसंहारहेतुः, समानगुणाम्नानेन
 हि प्रत्युपस्थापितासु विप्रकृष्टदेशास्वपि वि-
 द्यासु विप्रकृष्टदेशगुणा उपसंह्रियेरन्निति युक्तं,

आध्यात्मिकायतनविशेषयुक्तविद्यास्वाधिदैविकविभूतानां प्रत्यभिज्ञा-
 ने हेत्वभावात् न प्राप्तिरित्युक्ते हेतुं शङ्कते ॥ नन्वेतास्त्विति ॥ आधि-
 दैविकत्वसाम्यादाध्यात्मिकायतनहीनत्वसाम्याद्वा तत्तद्विद्यासु सम्भृ-
 त्यादीनां प्राप्तिरिति शङ्कार्थः । उक्तहेतुद्वयं न गुणप्रापकमधिदैविक-
 विद्यानां शाण्डिल्यदहरादीनां आयतनहीनविद्यानां चमिथोगुणसाङ्कर्य-
 प्रसङ्गात्, तस्मात् कतिपयसमानगुणविशिष्टोपास्यस्त्वैक्यं विधेयमा-
 यहद्रुणप्राप्तिहेतुष्वदभावात् न प्राप्तिरिति परिहरति ॥ सत्यमित्यादिना ॥
 स्थानविशिष्टभेदात् नान्नोर्व्यवस्थावत् सम्भृत्यादिगुणविशिष्टस्य ब्रह्म-
 णः शाण्डिन्यादिविद्योक्तगुणविशिष्टब्रह्मणश्च मिथो भेदेन रूपभेदात्
 सम्भृत्यादीनां नोपसंहार इत्युक्त्यायातिदेरात्वादस्य न संगत्यायपेक्षा

सम्भृत्यादयस्तु शाण्डिल्यादिवाक्यगोचराश्च
 गुणाः परस्परव्यावृत्तस्वरूपत्वात् न प्रदेशा-
 न्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्थापनक्षमाः । न च ब्रह्म-
 सम्बन्धमात्रेण प्रदेशान्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्था-
 पनमुच्यते, विद्याभेदेऽपि तदुपपत्तेः, एकमपि
 ब्रह्म विभूतिभेदैरनेकैरनेकधोपास्यत इति स्थि-
 तिः, परोवरीयस्त्वादिवद्भेददर्शनात् । तस्मात्
 वीर्यसम्भृत्यादीनां शाण्डिल्यविद्यादिष्वनुप-
 संहार इति ॥ २३ ॥

**पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामना-
 श्चानात् ॥ २४ ॥**

अस्ति ताण्डिनां पैङ्गिनां च रहस्यब्रह्मणे पु-
 रुषविद्या, तत्र पुरुषो यज्ञः कल्पितः, तदीयमा-

यथैकस्मिन्नुद्गीथे परोवरीयस्त्वादिगुणोपास्तेर्हिस्वयंश्रुत्वाद्युपास्ति-
 भिद्यते तथैकस्मिन्नपि ब्रह्मणि विद्याभेदोपपत्तेः ब्रह्मप्रत्यभिज्ञा न गु-
 णप्रापिकेत्याह ॥ परोवरीयस्त्वादिवदिति ॥ तस्मात् सम्भृत्यादिगु-
 णविशिष्टविद्यान्तरविधिरिति सिद्धम् ॥ २३ ॥

पुरुषविद्यायां छान्दोग्यस्थां विद्यामाह ॥ अस्तीति ॥ 'पुरुषो वा
 यज्ञस्य यानि चतुर्विंशति वर्षाणि तत्प्रातःसवनमथ यानि चतुश्च-
 त्वारिंशद्वर्षाणि तन्माध्यन्दिनं सवनमथ यान्यष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि त-
 नृतीयं सवनम्' इतिप्रसिद्धयज्ञसाम्यार्थं सवनत्रयं कल्पितं, 'स यदशि-
 शिपति यत्पिपासति यत् न रमते ता दीक्षा अथ यदश्नाति यत्पिबति

युद्धेधा विभज्य सवनत्रयं कल्पितं, अशिशिपा-
 दीनि च दीक्षादिभावे कल्पितानि, अन्ये च ध-
 र्मास्तत्रसमधिगताश्चाशीर्मन्त्रप्रयोगादयः। तै-
 त्तिरीयका अपि कञ्चित् पुरुषयज्ञं कल्पयन्ति
 'तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा
 पत्नी' इत्येतेनानुवाकेन। तत्र संशयः किमितर-
 त्तोक्ताः पुरुषयज्ञस्य धर्मास्ते तैत्तिरीयकेषूपसं-
 हर्तव्याः किं वा नोपसंहर्तव्या इति। पुरुषयज्ञ-
 त्वाविशेषादुपसंहारप्राप्तावाचक्ष्महे नोपसंहर्त-
 व्या इति, कस्मात् तद्रूपप्रत्यभिज्ञानाभावात्।
 तदाहाचार्यः पुरुषविद्यायामिवेति। यथैकेषां
 शाखिनां ताण्डिनां पैङ्गिनां च पुरुषविद्यायामा-

यद्रमते ता उपसदः अथ यद्वसति यज्जक्षति यन्मैथुनं चरति तानि स्तु-
 तशस्त्राणि अथ यत्तपोदानादि सा दक्षिणा मरणमेवावभृथः वस्त्या-
 दिरूपा मे प्राणा इदं सवनत्रयं यावदायुरनुसन्तनुते' इत्याशीः, 'अक्षि-
 तमस्यच्युतमसि प्राणसांशितमसि, इति मन्त्रत्रयप्रयोगः। षोडशाधि-
 कशतवर्षजीवित्वं फलमिति दांशतं। संशयार्थं शासान्तरीयपुरुषवि-
 यामाह ॥ तैत्तिरीयका इति ॥ अत्र विदुषो यज्ञस्येति पष्ठ्योः सामा-
 नाधिकरण्यवैयधिकरण्यानिश्चयात् संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ उपसंहा-
 रानुपसंहारावेव फलं। पूर्वत्रासाधारणगुणप्रत्यभिज्ञानाभावात् सम्भृ-
 त्यादौ विद्याभेद उक्तः इह त्वसाधारणावभृथगुणाविशिष्टपुरुषयज्ञस्य-
 पैक्यप्रत्यभिज्ञानात् विद्यैक्यमिति प्रत्युदाहरणेन प्राप्ते सिद्धान्तयति
 ॥ नोपसंहर्तव्या इति ॥ 'तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा

स्नानं नैवमितरेपां तैत्तिरीयाणामाम्नामस्ति,
 तेषां हीतरविलक्षणमेव यज्ञसम्पादनं दृश्यते,
 पत्नीयजमानवेदवेदिवाहिर्यूपोज्यपश्रुत्विगाद्य-
 नुक्रमणात् । यदपि सवनसम्पादनं तदपीतरवि-
 लक्षणमेव 'यत्सायं प्रातर्मध्यन्दिनं च तानि स-
 वनानि' इति । यदपि किञ्चिन्मरणावभृथत्वादि-
 सामान्यं तदप्यल्पीयस्त्वाद्भूयसा वैलक्ष्येना-
 भिभूयमानं न प्रत्यभिज्ञापनक्षमं । न च तैत्ति-
 रीयके पुरुषस्य यज्ञत्वं श्रूयते विदुषो यज्ञस्येति
 हि न चैते समानाधिकरणे षष्ठ्यौ विद्वानेव यो
 यज्ञस्तस्येति । न हि पुरुषस्य मुख्यं यज्ञत्वम-
 स्ति व्यधिकरणे त्वेते षष्ठ्यौ विदुषो यो यज्ञस्त-
 स्येति । भवति हि पुरुषस्य मुख्यो यज्ञसम्बन्धः

पत्नी शरीरमिधममुरो वेदिर्लोमानि बर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः काम
 आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणा वाग्धोता प्राण उद्गा-
 ता चक्षुरध्वर्युर्मनो ब्रह्मा' इति बहुतरधर्मवैलक्षण्यात् न रूपैक्यप्रत्य-
 भिज्ञेत्यर्थः । वेदः कुशमुष्टिः शमयिता दमो दक्षिणेत्यन्वयः । किञ्च
 छान्दोग्ये त्रिधाविभक्त्यापि सवनत्वकल्पना अत्र तु सायङ्कालादावि-
 ति वैरूप्यमाह ॥ यदपीति ॥ यन्मरणं तदवभृथो यद्रमते तदुपसद
 इति तित्तिरिश्रुतौ सारूप्यमपि भातीत्यत आह ॥ यदपि किञ्चिदि-
 ति ॥ गजोष्ट्रयोश्चतुष्पात्स्वसारूप्यवादिदं सारूप्यं नैक्यप्रयोजकमित्य-
 र्थः । किञ्च छान्दोग्ये पुरुषयज्ञयोरैक्यं श्रुतं अत्र तु भेद इति वैरूप्या-
 न्तरमाह ॥ न चेति ॥ यद्यपि निषादस्थपतिन्यायेन सामानाधिकरण्यं

सत्यां च गतौ मुख्य एवार्थ आश्रयितव्यो न
 भाक्तः । आत्मा यजमान इति च यजमानत्वं पु-
 रूपस्य निर्द्भुवन् वैयधिकरण्येनैवास्य यज्ञसम्ब-
 न्धं दर्शयति । अपि च तस्यैवं विदुष इति सिद्ध-
 वदनुवादश्रुतौ सत्यां पुरुषस्य यज्ञभावमात्मा-
 दीनां च यजमानादिभावं प्रतिपित्समानस्य वा-
 क्यभेदः स्यात् । अपि च ससंन्यासामात्म-
 विद्यां पुरस्तादुपदिश्यानन्तरं तस्यैवं विदुष इ-
 त्याद्यनुक्रमणं पश्यन्तः पूर्वशेष एवैष आम्नायो
 न स्वतन्त्र इति प्रतीमः । तथा चैकमेव फलमुभ-
 योरप्यनुवाकयोरुपलभामहे 'ब्रह्मणो महिमा-
 नमाप्नोति' इति । इतरेषां त्वनन्यशेषः पुरुषवि-
 द्याम्नायः । आयुरभिवृद्धिफलो त्वसौ 'एष ह

पष्ठचोर्युक्तं तथाप्यप्रसिद्धैक्यकल्पनागौरवायज्ञस्यात्मेति भेदोक्तेरेकस्यै-
 वयज्ञत्वयजमानत्वविरोधादात्मविदो यो यज्ञः प्रसिद्धस्तस्येति वैयधि-
 करण्यमेव युक्तं । किञ्च विद्वत्सम्बन्धियज्ञरूपविशेषानुवादेन विद्वद-
 द्वैरङ्गसम्पादिविधावेकवाक्यता प्रतीयते तस्यां सत्यां विशेष्यस्याङ्गानां च
 पृथग्विधिवादेनैव वाक्यभेददोषः स्यादित्यर्थः । किञ्च सत्यादिभ्यो
 न्यासएवात्परे च यदिति संन्यासमुक्त्वा सर्वैः सर्वमिदं जगदित्येवं त-
 मात्मानं ज्ञात्वा भूयो न मृत्युमुपयाति विद्वानिति संन्याससाध्यामात्म-
 विद्यां पुरस्तात् प्राजापत्यानुवाके उपदिश्यानन्तरानुवाकं तस्यैवंविदुष
 इत्युक्त्वात्मविद्यानुवादेन प्रसंगार्थत्वेन तच्छेषतया यज्ञसम्पत्तिः क्रि-
 यते फलैक्यश्रुतेः, छन्दोगानां तु स्वतन्त्रविषयविधिरित्याह ॥ अपि-

पोडशवर्षशतं जीवतीति य एवं वेद' इति सम-
भिव्याहारात् । तस्माच्छाखान्तराधीतानां पुरु-
पविद्याधर्माणामाशीर्मन्त्रादीनामप्राप्तिस्तैत्ति-
रीयके ॥ २४ ॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥

अस्त्याथर्वणिकानामुपनिषदारम्भे मन्त्रस-
माम्नायः 'सर्वं प्रविध्य हृदयं प्रविध्य धमनीः
प्रवृज्य शिरोऽभिप्रवृज्य त्रिधा विपृक्तः' इत्या-
दिः । स ताण्डिनां 'देव सवितः प्रसुव यज्ञम्' इ-
त्यादिः । शाठ्यायनिनां 'श्वेताश्वो हरितनीलो-
ऽसि' इत्यादिः । कठानां तैत्तिरीयकाणां च 'शं
नो मित्रः शं वरुणः' इत्यादिः । वाजसनेयि-
नां तूपनिषदारम्भे प्रवर्ग्यब्राह्मणं पठ्यते 'देवा
ह वै सत्रं निषेदुः, इत्यादिः । कौपीतकिनामप्य-

च ससंन्यासामिति ॥ चिन्ताफलमाह ॥ तस्मादिति ॥ २४ ॥

॥ वेधाद्यर्थभेदात् ॥ देवतामभिचारकर्ता प्रार्थयते ॥ सर्वमिति ॥
हे देवते मद्रिपोः सर्वमङ्गुः प्रविध्य विदारय विशेषतश्च हृदयं भिन्धि
धमनीः शिराः प्रवृज्य त्रोटय शिरश्चाभितो नाशय, एवं त्रिधा विपृक्तो
विशिष्टो भवतु मे शत्रुरित्यर्थः । हे देव सवितः यज्ञं तत्पतिं च प्रसुव
निर्वर्तयेत्यर्थः । उच्चैःश्रवाः श्वेतोऽश्वो यस्येन्द्रस्य स त्वं हरिततृणवर्णी-
लोऽसीत्यर्थः । नोऽस्माकं शं सुसकरो भवत्वित्यर्थः । अग्निष्टोमो ब्र-
ह्मैव स यस्मिन्नहनि क्रियते तदपि ब्रह्म तस्माय एतदहःसाध्यं कर्मोप-

अग्निष्टोमब्राह्मणं 'ब्रह्म वा अग्निष्टोमो ब्रह्मैव तद्-
हर्ब्रह्मणैव ते ब्रह्मोपयन्ति तेऽमृतत्वमाप्नुवन्ति
य एतदहरूपसंयन्तीति किमिमे सर्वे प्रविध्य'
इत्यादयो मन्त्राः प्रवर्ग्यादीनि च कर्माणि वि-
द्यासूपसंहियेरन् किं वा नोपसंहियेरन्निति मी
मांसामहे । किं तावत् नः प्रतिभाति उपसंहार
एवेषां विद्यास्त्विति । कुतः, विद्याप्रधानाना-
मुपनिषद्ग्रन्थानां समीपे पाठात् । नन्वेषां वि-
द्यार्थतया विधानं नोपलभामहे । वाढं, अनुप-
लभमाना अपि त्वनुमास्यामहे सन्निधिसा-
मर्थ्यात्, न हि सन्निधेरर्थवत्त्वे सम्भवत्यक-
स्मादसावनाश्रयितुं युक्तः । ननु नैषां मन्त्रा-
यन्त्यनुतिष्ठन्ति ते ब्रह्मणैव साधनेन ब्रह्मोपयन्ति ते च क्रमेणामृत-
त्वमाप्नुवन्तीति योजना । मन्त्रादिषु तत्तदुपनिषद्विद्याशेषत्वे प्रमाण-
भावाभावाभ्यां संशयमाह ॥ किमिति ॥ फलं पूर्ववत् । ननु तेषां शे-
पत्वे मानाभावान्नोपसंहार इति शङ्कते ॥ नन्वेषामिति ॥ मन्त्रादयस्त्र-
त्तद्विद्याशेषाः फलवद्विद्यासन्निहितत्वाच्चैत्तिरीयकगतपुरुषपद्मवादेति
समाधत्ते ॥ वाढमिति ॥ तथा च दृष्टान्तसङ्कतिः सिद्धान्तिपक्षे । स-
न्निधिवैयर्थ्यं बाधकमाह ॥ न हीति ॥ अफलमन्त्रादीनां फलवच्छेषत्व-
बोधनं सन्निधेरर्थवत्त्वं तत्सम्भवे सत्यकस्मादर्थशून्यत्वेनासौ सन्नि-
धिराश्रयितुं नहि युक्त इत्यर्थः । नञ्पाठे त्वकस्माद्धेतुं चिनाऽसावर्थो
नाश्रयितुं नहि युक्त इत्यर्थः । ननु मन्त्राण विद्यासमवेतार्थप्रकाशन-
सामर्थ्याभावान्न विद्याशेषत्वमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ पुरछादुपस-

णां विद्याविषयं किञ्चित् सामर्थ्यं पश्यामः कथं च प्रवर्ग्यादीनि कर्माणि अन्यार्थत्वेनैव विनियुक्तानि सन्ति विद्यार्थत्वेनापि प्रतिपद्येमहि इति । नैप दोषः, सामर्थ्यं तावन्मन्त्राणां विद्याविषयमपि किञ्चित् शक्यं कल्पयितुं, हृदयादिसङ्कीर्तनात् । हृदयादीनि हि प्रायेणोपासनेष्वायतनादिभावेनोपदिष्टानि तद्वारेण च हृदयं प्रविध्येत्येवंजातीयकानां मन्त्राणां उपपन्नमुपासनाङ्गत्वं । दृष्टश्रोपासनेष्वपि मन्त्रविनियोगः 'भूः प्रपद्येऽमुनामुनामुना' इत्येवमादिः । तथा प्रवर्ग्यादीनां कर्मणामन्यत्रापि विनियुक्तानां सतामविरुद्धौ विद्यासु विनियोगो वाजपेय इव

दां प्रवर्ग्येण प्रचरन्तीति वाक्येन प्रवर्ग्यस्य क्रानुशेषत्वं श्रुतं, अग्निष्टोमादेश्च तत्तद्वाक्येन स्वर्गाद्यर्थत्वमतो न विद्यार्थत्वमित्याह ॥ कथं चेति ॥ मन्त्राणां विद्यासमवेतहृदयनाड्यादिप्रकाशत्वमस्तीत्याह ॥ नैप इति ॥ उपास्त्रिषु मन्त्रप्रयोगः कापि न दृष्ट इत्यत आह ॥ दृष्टश्चेति ॥ पुत्रस्य दीर्घायुष्यार्थं छान्दोग्ये त्रैलोक्यस्य कोशत्वेनोपास्त्रिरुक्ता तत्र पितुरयं प्रार्थनामन्त्रः । तत्रामुनेति पुत्रस्य त्रिर्नाम गृह्णाति अमुना पुत्रेण सह भूरितीमं लोकममुं च प्रपद्ये न मे पुत्रविनियोगः स्यादित्यर्थः । तत्तद्वाक्येनान्यत्र विनियुक्तानामपि कर्मणा सन्निधिना विद्यासु विनियोगो न विरुध्यत इत्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ वाजपेय इति ॥ ब्रह्मवर्चसकामो बृहस्पतिसव्येन यजेतेति वाक्येन ब्रह्मवर्चसफले विनियुक्तस्यापि बृहस्पतिसव्यस्य वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्प-

वृहस्पतिसवस्येत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, नैषामुपसंहा-
रो विद्यास्विति । कस्मात्, वेधाद्यर्थभेदात् ।
हृदयं प्रविध्येत्येवंजातीयकानां हि मन्त्राणां ये-

तिसवेन यजेतेति वाजपेयप्रकरणस्थवाक्येन वाजपेयोत्तराङ्गतया वि-
नियोगवदविरोध इत्यर्थः । यद्यप्येकेन वाक्येन प्रकरणान्तरस्थवृहस्प-
तिसवस्य प्रत्यभिज्ञानमङ्गत्वविधानं च कर्तुमयुक्तं वाक्यभेदप्रसङ्गादतो
मासाग्निहोत्रवत् कर्मान्तरमेव वृहस्पतिसवारख्यमङ्गतया विधीयत इ-
ति विनियुक्तस्य विनियोग इति भट्टगुरुतन्त्रद्वयसिद्धं, तथापि यथा नि-
त्याग्निहोत्रस्याश्वमेधप्रकरणे वाग्यतस्यैतां रात्रिमग्निहोत्रं जुहोतीति ना-
म्ना प्रत्यभिज्ञावाक्येन विधानम्, यथा वा दर्शपूर्णमासविरुतीष्टावाज्य-
भागौ यजतीत्येकस्मिन् वाक्ये प्रकृतिस्थाज्यभागयोः पदेन प्रत्यभिज्ञा-
वाक्येन विधानं तथात्रापि वृहस्पतिसवपदेन प्रत्यभिज्ञायां वाक्येना-
ङ्गताविधानं किं न स्यात्, न च साध्यभावार्थविधायकाख्यातपरत-
न्त्रं नाम पदं न सिद्धकर्मप्रत्यभिज्ञाक्षममिति वाच्यं, सिद्धस्याप्यङ्ग-
तया पुनः साध्यत्वसम्भवेऽन्यथासिद्धाख्यातस्यैव, प्रसिद्धार्यकानाम-
पारतन्त्र्योपपत्तेः । न चैवं सति कुण्डपायिसत्रेऽप्यङ्गत्वेन नित्याग्नि-
होत्रस्यैव विधिः स्यादिति वाच्यं, इष्टत्वात् । न च पूर्वतन्त्रविरोधः
उत्तरतन्त्रस्य बलीयस्त्वात् । पूर्वतन्त्रस्य स्वतन्त्रपरतन्त्रभावनाभेदे
तात्पर्याच्च, तस्मादेकस्यैव वृहस्पतिनामकस्य धात्वर्थस्य ब्रह्मवर्चसे
विनियुक्तस्यापि वाजपेयाङ्गतया विनियोग इति भगवत्पादतात्पर्य-
म् अस्ति च विनियुक्तस्य विनियोग सर्वसम्मतमुदाहरणं खादित्वा-
दिकं तस्य क्रतौ विनियुक्तस्य वीर्यादिफलेऽपि विनियोगात् । तथा
मन्त्रकर्मणामन्यत्र विनियुक्तानां विद्याशेषत्वमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति
॥ नैषामित्यादिना ॥ विद्यासु हृदयादिसम्बन्धेऽपि वेधाद्यर्थानामस-

ऽर्थाः हृदयवेधादयो भिन्नाः, अनभिसम्बद्धा-
स्त उपनिपदुदिताभिर्विद्याभिः न तेषां ताभिः
संगन्तुं सामर्थ्यमस्ति । ननु हृदयस्योपासने-
ष्वप्युपयोगात् तद्वारक उपासनसम्बन्ध उप-
न्यस्तः । नेत्युच्यते, हृदयमात्रसङ्कीर्तनस्यैवमु-
पयोगः कथञ्चिदुत्प्रेक्ष्येत, न च हृदयमात्रमत्र
मन्त्रार्थः । हृदयं प्रविध्य धमनीः प्रवृज्जयेत्येवं-
जातीयको हि न सकलो मन्त्रार्थो विद्याभिर-
भिसम्बध्यते आभिचारिकविषयो ह्येषोऽर्थः ।
तस्मादाभिचारिकेण कर्मणा सर्वं प्रविध्येत्यस्य
मन्त्रस्याभिसम्बन्धः । तथा 'देव सवितः प्रसुव-
यज्ञं' इत्यस्य यज्ञप्रसवलिङ्गत्वात् यज्ञेन कर्म-
णाभिसम्बन्धः, तद्विशेषसम्बन्धस्तु प्रमाणान्तरादनुसर्तव्यः । एवमन्येषामपि मन्त्राणां के-
पाञ्चलिङ्गेन केपाञ्चिद्वचनेन केपाञ्चित् प्र-

स्बन्धात्कृत्स्नमन्त्रार्थानामभिचारादिसम्बन्धलिङ्गेन सन्निधेर्वलीयसा
अभिचारादावेव मन्त्राणां विनियोग इत्यर्थः । 'देव सवितः प्रसुव' इ-
ति प्रदक्षिणतोऽग्निं पर्युक्षेदिति वाक्यादग्निपर्युक्षणे 'सावित्रं जुहोति
कर्मणः पुरस्तात् सवने सवने जुहोति' इति वाक्याद्वाजपेये कर्मविशेषे स-
म्बन्धोऽस्य मन्त्रस्येत्याह ॥ तद्विशेषेति ॥ उक्तं न्यायं श्रेतान्श्व इत्यादि-
ष्वतिदिशति ॥ एवमन्येषामिति ॥ प्रमाणान्तरं प्रकरणादिकं । ननु लि-
ङ्गादिभिरन्यत्र विनियुक्तानामपि सन्निधिना विद्यास्वपि विनियोगोऽस्व-

माणान्तरेणेत्येवमर्थान्तरेषु विनियुक्तानां रहस्य-
पठितानामपि सतां न सन्निधिमात्रेण विद्याशे-
पत्वोपपत्तिः, दुर्बलो हि सन्निधिः श्रुत्यादिभ्य इ-
त्युक्तं प्रथमे तन्त्रे 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्था-
नसमारूयानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रक-

विरोधादित्युक्तं तत्राह ॥ दुर्बलो हीति ॥ समवाये समानविषयत्वे द्वयो-
र्विरोधे, परस्य दौर्बल्यं, कुतः अर्थविप्रकर्षात्, स्वार्थबोधने परस्य पूर्व-
व्यवधानेन प्रवृत्तेरित्यर्थः । अयमाशयः एकत्र विनियुक्तस्य निराकाङ्क्ष-
त्वादन्वयत्र विनियोगो विरुद्ध एव परन्तु विनियोजकप्रमाणयोः समब-
लत्वेऽन्यतरविनियोगत्यागायागादगत्याकाङ्क्षेत्पादनेन विनियुक्तविनि-
योगः स्वीक्रियते 'यथा खादिरो यूपो भवति खादिरं वीर्यकामस्य यूपं
कुर्यात्' इति वाक्याभ्यां ऋतौ विनियुक्तस्य खादिरत्वस्य वीर्यफले वि-
नियोगः । यत्र तु प्रमाणयोरतुल्यत्वं तत्र न स्वीक्रियते प्रबलप्रमाणेन दु-
र्बलविनियोगबाधात् । यथा 'कदाचनस्त्रीरसि नेन्द्रसश्च सि' इत्यस्याः
ऋचः ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति तृतीयाविभक्तिः श्रुत्यान्यनिरपे-
क्षया गार्हपत्योपस्थानशेषत्वबोधिकया ऐन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्ग-
प्राप्तमिन्द्रशेषत्वं बाध्यते लिङ्गं हि न साक्षाच्छेषत्वं बोधयति किन्त्व-
न्द्रप्रकाशन मात्रं करोति तेन च लिङ्गेनानेन मन्त्रेण इन्द्र उपस्थापयित-
व्य इति श्रुतिः कल्पनीया, तथा शेषत्वबोध इति श्रुतिव्यवधानेन शेष-
त्वबोधकं लिङ्गं झटिति स्वार्थबोधकश्रुत्या बाध्यं, तथा लिङ्गेन वाक्यं
बाध्यं यथा 'स्योऽनन्ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि
तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेघसुमनस्यमान' इति मन्त्रभा-
गयोः प्रत्येकं सदनकरणे पुरोडाशासादने तत्प्रकाशनसामर्थ्यलिङ्गेन
श्रुतिद्वारा विनियोगे सति प्रतीतमेकवाक्यत्वं बाध्यते, तस्य रुत्सेऽपि

पात् इत्यत्र । तथा कर्मणामपि प्रवर्ग्यादीनाम-

मन्त्रे सदनकरणप्रकाशनसामर्थ्यं पुरोडाशासादनप्रकाशनसामर्थ्यं च लिङ्गं कल्पयित्वा श्रुतिकल्पनयोभयत्र कृत्स्नमन्त्रविनियोगबोधने द्वाभ्यां लिङ्गश्रुतिभ्यां व्यवधानेन श्रुत्येकव्यवहितकृत्स्नलिङ्गात् दुर्बलत्वात् । न च सामर्थ्यं न कल्प्यमिति वाच्यं, असमर्थस्य विनियोगायोगात्, अतः तव गङ्गापदस्य तीरबोधविनियोगे लक्षणारूपं सामर्थ्यं कल्प्यते तथा वाक्येन प्रकरणं बाध्यं यथा साङ्गप्रकरणान्नातद्वादशोपसदां द्वादशाहीनस्येति वाक्येनाहीनाङ्गत्वबोधकेन प्रकरणप्राप्तसाङ्गाङ्गत्वबाधादुत्कर्षः प्रधानस्याङ्गाकाङ्गारूपं प्रकरणं तस्याङ्गप्रधानवाक्यैकवाक्यतासामर्थ्यश्रुतिभिः कल्प्यमानाभिः स्वार्थविनियोगप्रमितौ व्यवधानेनाङ्गसामर्थ्यश्रुत्योर्द्वयोः कल्पकवाक्याद्दुर्बलत्वान् । तथा प्रकरणेन सन्निधिर्बाध्यः । यथा राजसूयप्रकरणेन तदन्तर्गताभिषेचनीयाख्यसोमयागविशेषसन्निधिपाठे प्राप्तं शुनःशेषोपाख्यानादेशभिषेचनीयशेषत्वं बाधित्वा कृत्स्नराजसूयशेषत्वमापादितं सन्निधेः प्रकरणादिकल्पकत्वेन कृत्स्नप्रकरणात् दुर्बलत्वात् तथा सन्निधिना समाख्याबाध्यते । तथा हि पौरोडाशिकसमाख्याके काण्डे आग्नेयपुरोडाशादिकर्मणां क्रमेण मन्त्रा आम्रातास्तत्र दधिपयोरूपसान्नाय्यसन्निधौ 'शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे' इति मन्त्र आम्रातस्तत्र समाख्याबलेनास्य मन्त्रस्य पुरोडाशपात्रशुन्धनशेषत्वं प्राप्तं सन्निधिना बाधित्वा सान्नाय्यपात्रशुन्धनशेषत्वमापाद्यते । पुरोडाशसम्बन्धिकाण्डं पौरोडाशकमिति पौरुषसमाख्यायाः काण्डान्तर्गतमन्त्रस्य पुरोडाशसम्बन्धसामान्यबोधकत्वेऽपि शेषशेषिभावरूपविनियोगबोधकत्वे सन्निध्यावपेक्षत्वेन दुर्बलत्वादिति एवं विरोधे सति श्रुतिर्बाधिकैव समाख्या बाध्यैव मध्यस्थानां तु चतुर्णां पूर्वबाध्यत्वं परबाध्यत्वं चेति श्रुतिलिङ्गसूत्रार्थः । तस्माल्लिङ्गादीनान्यत्र विनियुक्तानां मन्त्राणां दुर्बलसन्निधि-

न्यत्र विनियुक्तानां न विद्याशेषत्वोपपत्तिः न
 त्येषां विद्यादिभिः सहैकार्थ्यं किञ्चिदस्ति । वा-
 जपेये तु बृहस्पतिसवस्य रूपष्टं विनियोगा-
 न्तरं 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' इत्य-
 पि चैकोऽयं प्रवर्ग्यः सकृदुत्पन्नो बलीयसा प्रमा-
 णेनान्यत्र विनियुक्तो न दुर्बलप्रमाणेनान्यत्रापि
 विनियोगमर्हति, अगृह्यमाणविशेषत्वे हि प्रमा-
 णयोरेतदेवं स्यात्, न तु बलवदबलवतोः प्रमा-
 णयोरगृह्यमाणविशेषता सम्भवति, बलवदब-
 लवत्ताविशेषादेव । तस्मादेवंजातीयकानां म-
 न्त्राणां कर्मणां वा न सन्निधिपाठमात्रेण विद्या-
 शेषत्वमाशङ्कितव्यं, अरण्यानुवचनत्वादिधर्म-
 सामान्यात् तु सन्निधिपाठ इति सन्तोष्यम् ॥२५॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छ-

न्दःस्तुत्युपगानवत् तदुक्तम् ॥ २६ ॥

अस्ति ताण्डिनां श्रुतिः 'अश्व इव रोमाणि

ना न विद्यासु विनियोग इति सिद्धम् ॥ तथा कर्मणामिति ॥ कर्म-
 णां वियोपकारकत्वे ताभिः सहैकफलत्वे च मानं किञ्चित् नास्ति
 इत्यर्थः । अपि चेत्युक्तार्थः । ननु तर्हि वेदादिवाक्यानामुपनिषद्भिः
 सह पाठस्य का गतिस्त्वामाह ॥ अरण्येति ॥ तस्मादेधादिमन्त्रकर्मा-
 णा विद्यास्वनुपसंहार इति सिद्धम् ॥ २५ ॥

विधूय पापं चन्द्र इव राहोर्मुखात् प्रमुच्य धूत्वा
 शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसम्भवामि'
 इति । तथा थर्वणिकानां 'तदा विद्वान् पुण्यपापे
 विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इति । त-
 था शाठ्यायनिनः पठन्ति 'तस्य पुत्रा दायमुप-
 यन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्'
 इति । तथैव कौपीतकिनः 'तत् सुकृतदुष्कृते वि-
 धूनुते तस्य प्रियाः ज्ञातयः सुकृतमुपयन्त्यप्रिया
 दुष्कृतम्' इति । तदिह क्वचित् सुकृतदुष्कृतयो-
 र्हानं श्रूयते क्वचित्तयोरेव विभागेन प्रियैरप्रियै-
 श्रोपायनं क्वचित्तूभयमपि हानमुपायनं च । त-
 द्यत्रोभयं श्रूयते तत्र तावत् न किञ्चिद्वक्तव्य-
 मस्ति यत्राप्युपायनमेव श्रूयते न हानं तत्राप्य-
 र्थादेव हानं सन्निपतत्यन्यैरात्मीययोः सुकृतदु-

॥ हानौतु-उक्तं ॥ यथाऽश्वो रजोयुकानि जीर्णरोमाणि त्यक्त्वा नि-
 मलो भवति तथाहमपि पापं विधूय कृतात्मा निर्मलीकृतचित्तः सन्
 यथा वा राहुग्रस्तश्चन्द्रो राहुमुखात् प्रमुच्य स्पष्टो भवति तथा शरीरं धू-
 त्या त्यक्त्वा देहाभिमानान्मुक्तः सन्नकृतं कूटस्थं ब्रह्मात्मकं लोकं अभि-
 प्रत्यक्षेण सम्भवामीत्यर्थः । यथा नयः समुद्रं प्राप्य नामरूपे त्यजन्ति
 तथा विद्वानित्यर्थः । निरञ्जनः शुद्धः, साम्यं ब्रह्म, तस्य मृतस्य विदुषः,
 दायं धनं, तत्तेन विद्याबलेन सुकृतदुष्कृते त्यजतीत्यर्थः । उपायनं ग्रहणं
 तस्य त्यागपूर्वकत्वात्, अत्यक्तयोर्ग्रहणायोगात्त्यागोऽर्थादायाति । यत्र

ष्कृतयोरुपेयमानयोरावश्यकत्वात् तद्धानस्य
यत्रतुहानमेव श्रूयते नोपायनं तत्राप्युपायनं स-
न्निपत्तेद्वा न वेति विचिकित्सायामश्रवणात् अ-
सन्निपातः विद्यान्तरगोचरत्वाच्च शाखान्तरीय-
स्य श्रवणस्य । अपि चात्मकर्तृकं सुकृतदुष्कृ-
तयोर्हानं परकर्तृकं तूपायनं तयोरसत्यावश्य-
कभावे कथं हानेनोपायनमाक्षिप्येत, तस्माद-
सन्निपातो हानावुपायनस्येत्यस्यां प्राप्तौ पठ-
ति । हानौत्विति । हानौ त्वेतस्यां केवलाया-
मपि श्रूयमाणायामुपायनं सन्निपतितुमर्हति
तच्छेषत्वात्, हानशब्दशेषो ल्युपायनशब्दः स-
मधिगतः कौपीतकिरहस्ये । तस्मादन्यत्र केव-

तु त्याग एव श्रुतः तत्र हानोपायनयोः सहभावस्यावश्यकत्वानाव-
श्यकत्वाभ्यां संशयमाह ॥ यत्र त्विति ॥ अत्र पूर्वपक्षे श्रुतिप्रक-
र्षासिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति फलं । यद्यपि ताण्ड्याथर्वणश्रुत्यो-
र्निर्गुणविद्यार्थयोः कर्महानमेव श्रुतं नोपायनं तथापि कोर्षात्किंश्रुतौ
पर्यङ्गस्थसगुणब्रह्मविद्यायामुपायनं श्रुतमत्रापसर्तव्यमित्याशङ्क्य वि-
द्याभेदान्नोपसंहार इत्याह ॥ विद्यान्तरेति ॥ किञ्च यथा मन्त्रकर्मणा-
मनावश्यकत्वाद्द्विधास्वनुपसंहार उक्तः तथा परैरुपादानं विनापि हान-
सम्भवेनोपादानस्यानावश्यकत्वान्न प्राप्तिरिति दृष्टान्तसङ्गत्या प्राप्ते
सिद्धान्तयति ॥ हानौ त्वित्यादिना ॥ उपायनशब्दस्य शेषत्वात् हान-
शब्देनापेक्षितत्वादिति सूत्रार्थः । अन्धरोमदृष्टान्तेन विदूतयोः पुण्यपा-
पयोः परत्रावस्थानसापेक्षत्वात् परैरुपादानं वान्यमिति भावः । विद्या-

लहानशब्दश्रवणेऽप्युपायनानुवृत्तिः । यदुक्तम-
 श्रवणात् विद्यान्तरगोचरत्वादनावश्यकत्वाच्चा-
 सन्निपात इति । तदुच्यते, भवेदेषा व्यवस्थोक्ति-
 र्यद्यनुष्ठेयं किञ्चिदन्यत्र श्रुतमन्यत्र निनीष्येत,
 न त्विह हानमुपायनं वाऽनुष्ठेयत्वेन सङ्कीर्त्यते,
 विद्यास्तुत्यर्थं त्वनयोः सङ्कीर्तनं इत्थं महाभा-
 गा विद्या यत्सामर्थ्यादस्य विदुषः सुकृतदुष्कृ-
 ते संसारकारणभूते विधूयेते, ते चास्य सुहृद्विप-
 त्सु निविशेते इति । स्तुत्यर्थं चास्मिन् सङ्कीर्तने
 हानानन्तरभावित्वेनोपायनस्य क्वचिच्छ्रुतत्वा-
 दन्यत्रापि हानश्रुतावुपायनानुवृत्तिं मन्यते स्तु-
 तिप्रकर्षलाभाय । प्रसिद्धा चार्थवादान्तरापेक्षा
 अर्थवादान्तरप्रवृत्तिः 'एकविंशो वा इतोऽसा-
 वादित्यः' इत्येवमादिषु । कथं हीहैकविंशताऽऽ-
 दित्यस्याभिधीयेत अनपेक्ष्यमाणेऽर्थवादान्तरे

भेदे गुणानुपसंहार इति व्यवस्थाऽनुष्ठानविषया न स्तुतिविषयेत्याह
 ॥ तदुच्यते इति ॥ मन्यते सूत्रकार इत्यर्थः । ननु श्रुतहानार्थवादेना-
 पि स्तुतिसिद्धौ किमर्थमुपायनवाद आनीयते तत्राह ॥ स्तुतिप्रकर्ष-
 लाभायेति ॥ नन्वर्थवादस्य विधिनासम्बन्धः प्रसिद्धो नार्थवादान्तरेणे-
 त्यत आह ॥ प्रसिद्धा चेति ॥ इतो भूलोकादित्यर्थः । हेमन्तरिशिरयोरे-
 त्यात् पद्यतयः । यज्ञस्य पुरुषरूपकल्पनया सेन्द्रियत्वाय त्रिष्टुभी भवत
 इत्युक्तं यद्वाह्यं, तत्र त्रिष्टुभश्चन्दोमात्रत्वात् कथमिन्द्रियत्वकल्प

‘द्वादश मासाः पञ्चतवस्त्रय इमे लोका असा-
 वादित्य एकविंशः’ इत्येतस्मिन् । तथा ‘त्रिष्टुभौ
 भवतः सेन्द्रियत्वाय’ इत्येवमादिषु वादेष्वपि इ-
 न्द्रियं वै त्रिष्टुभम्’ इत्येवमाद्यर्थवादान्तरापेक्षा
 दृश्यते । विद्यास्तुत्यर्थत्वाच्चास्योपायनवादस्य
 कथमन्यदीये सुकृतदुष्कृते अन्यैरभ्युपेयेते इति
 नातीवाभिनिवेष्टव्यं । उपायनशब्दशेषत्वादि-
 ति हेतोस्तुशब्दं समुच्चारयन् स्तुत्यर्थमेव हाना-
 वुपायनानुवृत्तिं सूचयति, गुणोपसंहारविवक्षा-

नेत्याकाङ्क्षायां यजुर्वाक्यं संबध्यत इत्यर्थः । नन्वमूर्तयोः पुण्यपापयोः
 उपादानस्यासम्भवादनुपसंहार इत्यत आह ॥ विद्यास्तुत्यर्थाच्चेति ॥
 विद्वन्निष्ठयोरेव तयोः फलं परे प्राप्नुवन्ति विद्यासामर्थ्यादित्युपयन्ति-
 पदेनोच्यत इत्यर्थः । नन्वन्पनिष्ठकर्मणोरन्यत्र फलसञ्चारः कथं । ननु
 वचनबलादिति चेत्, न, फलमुपयन्तीति श्रुतेः । न च यथा पुत्ररु-
 तश्चादस्य पितृषु फलं तथात्रेति वाच्यं, यस्य फलमुद्दिश्य यत् कर्म
 विहितं तस्य तत्फलमिति न्यायेन पितृणां तृप्त्युद्देशेन रुतकर्मणो व्य-
 धिकरणफलत्वेऽपि विदुषः कर्मकालेऽनुद्दिष्टव्याधिकरणफलायोगात् ।
 किञ्च विदुषो देहपाते कर्मणोऽसत्त्वात् यावज्जीवं विद्वत्सेवकस्य तद्वै-
 पिणो वा फलं स्यादित्यत आह ॥ नातीवाभिनिवेष्टव्यमिति ॥ वि-
 द्वत्सेवाद्देहाभ्यां विद्वन्निष्ठपुण्यपापतुल्ये पुण्यपापे सेवकवैपिणोजपिते
 जातयोः फलतः स्वीकारः उपायनमिति परिहारस्य सुलभत्वाद्नाग्रह
 इत्यर्थः । उपायनादेः स्तुतित्वे लिङ्गमाह ॥ उपायनेति ॥ उपायन-
 विवक्षाया उपायनस्यैवोपसंहारं सूत्रकारो नृयादतः शब्दस्य तं वदन्

यां त्वूपायनार्थस्यैव हानावनुवृत्तिं ब्रूयात् । त-
स्मात् गुणोपसंहारविचारप्रसङ्गेन स्तुत्युपसं-
हारप्रकारदर्शनार्थमिदं सूत्रं । कुशाच्छन्दःस्तुत्यु-
पगानवदित्युपगानवदित्युपमोपादानं । तद्यथा
भ्राह्मविनां 'कुशा वानस्पत्याः स्थ ता मा पात'
इत्यस्मिन्निगमे कुशानामविशेषेण वनस्पतियो-
नित्वश्रवणे शाठ्यायनिनां 'औदुम्बराः कुशाः'
इति विशेषवचनादौदुम्बर्यः कुशा आश्रीयन्ते ।
यथा च क्वचिद्देवासुरच्छन्दसामविशेषेण पौर्वा-
पर्यप्रसङ्गे 'देवच्छन्दांसि पूर्वाणि' इति पैङ्ग्या-
म्नायात् प्रतीयते । यथा च षोडशिस्तोत्रे केपा-

स्तुतिं सूचयति इत्यर्थः । विद्याविचारात्मकपादे स्तुतिविचारस्य का
सङ्गतिरित्यत आह ॥ तस्मादिति ॥ शाखान्तरस्थो विशेषः शाखान्त-
रेऽपि शक्य इत्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ कुशेति ॥ कुशा उद्गातृणां स्तो-
त्रगणनार्थाः शलाका दारुमध्यः, भोः कुशा यूयं वानस्पत्याः वनस्प-
महावृक्षो वनस्पतिः तत्प्रभवाः स्थ ता इत्यभूता यूयं मा पात मां
रक्षतेति यजमानप्रार्थना । अत्र ता इति स्त्रीलिङ्गनिर्देशादौदुम्बर्य
इति भ्रान्त्याच्च शलाकासु कुशाशब्दस्य स्त्रीत्वं मन्तव्यं दर्भविपयस्य
न स्त्रीत्वं, अस्त्री कुशमित्यनुशासनात् । छन्दोदृष्टान्तं व्याचष्टे ॥ यथा
चेति ॥ न वाक्षराणि छन्दांसि आसुराप्यन्यानि दैवानि तेषां क्वचिच्छ-
न्दोभिः स्तुयन्त इत्यत्राविशेषप्राप्तौ पैङ्ग्याख्यादिशेषग्रह इत्यर्थः । स्तुतिं
यियृणोति ॥ पथेति ॥ अतिरात्रे षोडशिनो ग्रहस्याङ्गभूतं स्तोत्रं कदेति छ-
न्दोगादीनामाकाङ्क्षापामुदयसमयाविष्टे सूर्ये षोडशिनः स्तोत्रमित्याचं-

ञ्चित् कालविशेषप्राप्तौ 'समयाध्युपिते सूर्ये'
इत्यार्चाभिश्चुतेः कालविशेषप्रतीतिः। यथैव चा-
विशेषेणोपगानं केचित् समामनन्ति विशेषेण
भाल्लविनो यथैतेषु कुशादिषु श्रुत्यन्तरगतविशे-
पान्वयः एवं हानावप्युपायनान्वय इत्यर्थः श्रु-
त्यन्तरकृतं हि विशेषं श्रुत्यन्तरेऽनभ्युपगच्छतः
सर्वत्रैव विकल्पः स्यात्स चान्याय्यः सत्यां
गतौ। तदुक्तं द्वादशलक्षण्यां 'अपि तु वाक्यशे-

श्रुतेः कालविशेषग्रह इत्यर्थः। ऋचोऽधीयत इत्यार्चाः। उपगानं विभज-
ते ॥ यथेति ॥ 'ऋत्विज उपगायन्ति' इत्यविशेषश्रुतेः 'नाध्वर्युरुपगायति'
इति श्रुत्यन्तरादध्वर्युभिन्ना ऋत्विज उपगायन्तीति विशेषग्रह इत्यर्थः।
ननु कुशादिवाक्यानामपि किमिति विशेषश्रुत्यन्तरैकवाक्यताऽभ्युप-
गम्यते तत्राह ॥ श्रुत्यन्तरकृतं हीति ॥ सामान्यविशेषयोरेकवाक्य-
रूपायां गतौ सत्यां वाक्यभेदं कृत्वा नाध्वर्युरिति निषेधादविशेषश्रुते-
श्चाध्वर्युरुपगायति नोपगायति चेत्येवं सर्वत्र विकल्पो न युक्तः व्रीहि-
यवयोस्त्वगत्या विकल्प आश्रित इत्यर्थः। विकल्पस्यान्याय्यत्वमष्ट-
दोषदुष्टत्वात्। तथा हि यदि व्रीहिवाक्यमाश्रीयते तदा यववाक्यस्ये-
ष्टप्रामाण्यत्यागः, अनिष्टाप्रामाण्यस्वीकारः, कदाचिन् यववाक्याश्रय-
णेत्यक्तप्रामाण्यस्वीकारः, स्वीकृतप्रामाण्यत्यागश्चेत्येकस्मिन् यववा-
क्ये चत्वारो दोषा भवन्ति, एवं व्रीहिवाक्येऽपि चत्वारो दोषाः इति,
एवं दुष्टविकल्पपरिहाराय भिन्नशाखाश्रुत्योरपि एकवाक्यता जैमिनि-
सम्मतेत्याह ॥ तदुक्तमिति ॥ ज्योतिष्टोमप्रकरणे 'दीक्षितो न जुहो-
ति, इति श्रुतं 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्' इति चान्यत्र श्रुतं, तत्र
यदि न दीक्षितवाक्यं होमप्रतिषेधकं स्यात् तदा ऋत्वर्थत्वात् निषेधोऽ-

पत्वादितरपर्युदासः स्यात् प्रतिपेधे विकल्पः
 स्यात्' इति । अथ वैतास्वेव विधूननश्रुतिष्वेते-
 नैव सूत्रेणैतच्चिन्तयितव्यं किमनेन विधूननवच-
 नेन सुकृतदुष्कृतयोर्हानमभिधीयते किं वाऽर्था-
 न्तरमिति । तत्रैवं प्रापयितव्यं न हानं विधूनन-
 मभिधीयते, धूञ्कम्पन इति स्मरणात्, दोधू-
 यन्ते ध्वजाग्राणीति च वायुना चाल्यमानेषु ध्व-

नुष्ठेयः, यावज्जीवविधिना होमो वानुष्ठेय इति विकल्पः स्यात्, स चान्याय्यः । अपि तु यावज्जीववाक्यं प्रति न दीक्षितवाक्यस्य शेषत्वान्कार इतरपर्युदासार्थकः स्याद्दीक्षितान्यलक्षकः स्यात् न होमप्रतिपेधकः, तस्माददीक्षितो यावज्जीवं जुहुयादित्येकवाक्यतेति नदीक्षिताधिकरणसिद्धान्तसूत्रार्थः । अत्र भगवत्पादैः सूत्रमेव पठितं, मिश्रैस्तु पर्युदासाधिकरणसिद्धान्तसूत्रं 'अपि तु वाक्यशेषस्थादन्याय्यत्वाद्दिकल्पविधीनामेकदेशः स्यात्' इति स्थितं । अत्रार्थतः पठितमित्युक्तं तच्चिन्त्यं, सूत्रार्थस्तु यज्ञमात्रे ये यजामहे इति प्रयोक्तव्यमिति श्रुतं, नानुयाजेषु ये यजामहङ्करोतीत्यपि श्रुतं, तत्र नकारस्य निषेधकत्वेऽप्यतिरात्रे षोडशियहणाग्रहणयोरिवानुयाजेषु यज्ञत्वाविशेषात् प्रयोक्तव्यं निषेधात् न प्रयोक्तव्यमिति विकल्पः स्यात्, तस्या न्यायत्वात् ये यजामहविधेरेव नानुयाजवाक्यमेकदेशः स्यात् पर्युदासवृत्त्या विधिवाक्यशेषः स्यादिति यावत् । तथा चानुयाजभिन्नेषु यागेषु ये यजामह इति प्रयोक्तव्यमित्येकवाक्यतेति । वर्णकान्तरमाह ॥ अथ वा इति ॥ पूर्वत्र विधूननकर्महानिरिति सिद्धयत्कृत्य उपायनोपसंहार उक्तः अत्र सैव साध्यत इति भेदः । उभयत्र लक्षणासाध्यात् संशयमाह ॥ किमिति ॥ विधूननस्य हि फलद्वयमन्त्ररोमादिषु दृष्टं पूर्वस्वभावात् प्युतिरन्यत्र

जात्रेषु प्रयोगदर्शनात् । तस्माच्चालनं विधूनन-
 मभिधीयते । चालनं तु सुकृतदुष्कृतयोः कञ्चि-
 त्कालं फलप्रतिबन्धनादित्येवं प्राप्य्य प्रतिवक्त-
 व्यं, हानावेवैष विधूननशब्दोऽनुवर्तितुमर्हति उ-
 पायनशब्दशेषत्वात्, न हि परपरिग्रहभूतयो-
 रप्रहीणयोः सुकृतदुष्कृतयोः परैरुपायनं सम्भ-
 वति । यद्यपीदं परकीययोः सुकृतदुष्कृतयोरपरि-
 हीणयोः परैरुपायनं नाञ्जसं सम्भाव्यते तथापि
 तत्सङ्कीर्तनात् तावत् तदानुगुण्येन हानमेव वि-

संक्रान्तिश्चेति तत्र संक्रान्तिरूपहानिर्लक्षणीया किंवा च्युतिरिति सं-
 शयार्थः तत्र विधूननशब्दस्य कम्पनं मुख्यार्थं इति तावत् सर्वसम्मतं ।
 तच्चामूर्तयोः पुण्यपापयोर्न सम्भवति अतस्त्वयोर्यः स्वभावः फलदा-
 तृत्वशक्तिस्तथाचालनं विषया प्रतिबन्धात् च्युतिः सा लक्षणीया न
 हानिरमूर्तयोरन्यत्र संक्रान्त्ययोगादन्यसापेक्षत्वाच्चेति पूर्वपक्षार्थः ।
 सिद्धान्तयति ॥ हानावेवेति ॥ यदि च्युतिमात्रं लक्ष्यं तदोपयन्ति इ-
 त्यनन्वितं स्यात् । न च यत्र धुनोतेरुपायनशब्दसान्निध्यं तत्र हानि-
 र्लक्ष्यते न केवलधुनोतेर्हानिश्चान्यत्र विदुषः सेवकादौ तुल्यकर्मसंक्रा-
 न्तिरिति नासम्भव इति वाच्यं, केवलधुनोतेरपि मुख्यार्थासम्भवेना-
 न्यत्र लक्ष्यतया बुद्धिस्थहानिलक्षणाया एव युक्तत्वादिति भावः । उपा-
 यनस्यामुख्यत्वान्न कापि हानिलक्षणाबीजत्वमिति शङ्कित्वा पुण्यपा-
 पयोः फलतः स्वीकारात्मकमुपायनं हानिं विनानुपपन्नं सल्लक्षणानि-
 र्णायकमिति परिहरति ॥ यद्यपीत्यादिना ॥ यथान्यत्र श्रुतं औदुम्ब-
 रत्वादिकं कुशादिनिर्णायकं तथेदमुपायनं विधूननस्य हानत्वानिश्चा-

धूननं नामेति निर्णेतुं शक्यते । क्वचिदपि चेदं वि-
 धूननसन्निधावुपायनं श्रूयमाणं कुशाच्छन्दःस्तु-
 त्युपगानवद्विधूननश्रुत्या सर्वत्राप्यपेक्ष्यमाणं
 सार्वत्रिकं निर्णयकारणं सम्पाद्यते । न च चाल-
 नं ध्वजाग्रवत् सुकृतदुष्कृतयोर्मुख्यं सम्भवति
 अद्रव्यत्वात् । अश्वश्च रोमाणि विधुन्वानः त्य-
 जन् रजः सहैव तेन रोमाण्यपि जीर्णानि शात-
 यति । 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापम्' इति च
 ब्राह्मणं । अनेकार्थत्वाभ्युपगमाच्च धातूनां न स्म-
 रणविरोधः । तदुक्तमिति व्याख्यातम् ॥ २६ ॥

साम्पराये तर्तव्याभावात्

तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥

देवयानेन पथा पर्यङ्कस्थं ब्रह्माभिप्रस्थित-
 यकमित्याह ॥ क्वचिदपीति ॥ विधूननं मुख्यं किमिति नोच्यते तत्रा-
 ह ॥ न चेति ॥ तथापि हानं कथं लक्ष्यत इत्याशङ्क्य मुख्यसम्ब-
 न्धादित्याह ॥ अश्वश्चेति ॥ अनुपपत्तिसम्बन्धौ लक्षणाबीजरूपा-
 चुक्त्वा लक्षकं पदं निर्दिशति ॥ अश्व इवेति ॥ विधूयेति पदं दृष्टान्ते
 हानपर्यन्तं सदाष्टान्तिकेऽपि हानलक्षकमित्यर्थः । यद्वा हानवाचकमे-
 वास्तु न च धूञ्कम्पन इति धातुपाठविरोधस्तस्योपलक्षणत्वार्थत्वादित्याह ॥ अनेकेति ॥ शाखान्तरस्थमुपायनं विधूननस्य हानत्वनिश्चायक-
 मित्यत्र जैमिनिसूत्रं तदुक्तमिति गृहीतं पूर्वव्याख्यातमित्यर्थः । एवं वि-
 धूननस्य हानित्यसिद्धेः केवलहानावुपायनोपसंहार इति सिद्धम् ॥ २६ ॥

स्य व्यध्वनि सुकृतदुष्कृतवियोगं कौपीतकिनः
 पर्यङ्कविद्यायामामनन्ति' 'स एतं देवयानं पन्था
 नमासाद्याग्निं लोकमागच्छति' इत्युपक्रम्य 'स
 आगच्छति विरजां नदीं तां मनसैवात्येति तत्
 सुकृतदुष्कृते विधूनुते' इति । तत् किं यथा श्रुतं
 व्यध्वन्येव वियोगवचनं प्रतिपत्तव्यं आहोस्वि-
 दादावेव देहादपसर्पणे इति विचारणायां श्रुति-
 प्रामाण्यात् यथाश्रुतप्रतिपत्तिप्रसक्तौ पठति ।
 'साम्पराये' इति । साम्पराये गमन एव देहादप-
 सर्पणइदं विद्यासामर्थ्यात् सुकृतदुष्कृतहानं भ-
 वति इति प्रतिजानीते । हेतुं व्याचष्टे, कर्तव्या-
 भावादिति । न हि विदुषः सम्परेतस्य विद्यया
 ब्रह्म प्रेप्सतोऽन्तराले सुकृतदुष्कृताभ्यां किञ्चि-
 त् प्राप्तव्यमस्ति यदर्थं कतिचित् क्षणानक्षीणे

साम्पराये ॥ अन्ये व्यध्वनि अर्धमार्गे पूर्वोक्तं विधूननस्य हान-
 त्वमुपजाव्य हानस्य नदीतरणानन्तर्यश्रुतेरश्च इव रोमाणि इत्यादौ
 देहत्यागात् प्राक्कालत्वश्रुतेश्च संशयमाह ॥ तत्किमिति ॥ ब्रह्मलोक-
 मार्गमध्ये विरजारूपनदीमत्येति 'तत् सुकृतदुष्कृते विधूनुतः' इत्यत्र
 तदिति सर्वनामश्रुत्या तेनेत्यर्थतया सन्निहितनदीतरणस्य कर्महानि-
 हेतुत्वोक्तेरर्धपथे कर्मक्षय इति पूर्वपक्षः । तत्र विद्यायाः कर्मक्षयहेतु-
 त्वासिद्धिः पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति मत्वा सिद्धान्तयति ॥
 साम्पराय इति ॥ मरणात् प्रागित्यर्थः । सम्परेतस्य मृतस्य कश्चि-

ते कल्पयेयातां' विद्याविरुद्धफलत्वात् तु विद्या-
सामर्थ्येन तयोः क्षयः, स च यदैव विद्याफला-
भिमुखी तदैव भवितुमर्हति । तस्मात् प्रागेव स-
न्नयं सुकृतदुष्कृतक्षयः पश्चात् पठ्यते । तथा ल्य-
न्येपि शाखिनः ताण्डिनः शाठ्यायनिनश्च प्राग-
वस्थाधामेव सुकृतदुष्कृतहानिमात्मन्ति 'अ-
श्व इव रोमाणि विधूय पापम्' इति 'तस्य पुत्रा-
दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पाप-
कृत्याम्' इति च ॥ २७ ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥

यदि च देहादपसृप्तस्य देवयानेन पथा प्र-
स्थितस्यार्थपथे सुकृतदुष्कृतक्षयोऽभ्युपगम्ये-
त ततः पतिते देहे यमनियमविद्याभ्यासात्मक-
स्य सुकृतदुष्कृतक्षयहेतोः पुरुषप्रयत्नस्येच्छा-

त्कालं कर्मसत्त्वे फलाभावाद्देवयानमार्गप्रवेशायोगाच्चादावेव क्षय
इत्यर्थः । क्षयहेतोर्विद्याया मध्ये मार्गमसत्त्वाच्चेत्याह ॥ विद्याविरुद्धे-
ति ॥ नदीतरणानन्तरपाठस्तु बाध्यः अर्थविरोधादित्याह ॥ तस्मा-
दिति ॥ तदिति सर्वनाम्नापि प्रकृतविधौ चोच्यत इति भावः ॥ २७ ॥

किञ्च मृतस्य छन्दतो यथाकामं विद्यानुष्ठानानुपपत्तेरुभयोर्विद्या-
कर्मक्षययोः श्रुतौ हेतुफलभावो विरुध्यते । किञ्च सति पुष्कलहेतौ
न कार्यविलम्ब इति न्यायोपेतताण्ड्यादिश्रुतिविरोधस्तत्र स्यादस्म-
त्पक्षे त्वपिरोध इत्याह ॥ छन्दत इति ॥ तस्मान् कर्महानस्य वि-

तोऽनुष्ठानानुपपत्तेरनुपपत्तिरेव तद्वेतुकस्य सु-
कृतदुष्कृतक्षयस्य स्यात्, तस्मात् पूर्वमेव साध-
कावस्थायां छन्दतोऽनुष्ठानं तस्य स्यात्, तत्पूर्-
वकंच सुकृतदुष्कृतहानमिति द्रष्टव्यं, एवं निमि-
त्तनैमित्तिकयोरुपपत्तिस्ताण्डिशान्त्र्यायनिश्रुत्यो-
श्च सङ्गतिरिति ॥ २८ ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथाऽन्यथा
हि विरोधः ॥ २९ ॥

क्वचित् पुण्यपापहानसन्निधौ देवयानः प-
न्थाः श्रूयते क्वचित् न । तत्र संशयः किं हाना-
वविशेषेणैव देवयानः पन्थाः सन्निपतेत् उत वि-
भागेन क्वचित् सन्निपतेत् क्वचिन्नेति, यथा ता-
वद्धानावविशेषेणैवोपायनानुवृत्तिरुक्ता एवं दे-
वयानानुवृत्तिरपि भवितुमर्हतीत्यस्यां प्राप्तावा-
चक्ष्महे । गतेः देवयानस्य पथोऽर्थवत्त्वं उभय-

याफलत्वात् केवलहानावुपायनोपसंहारो विद्यास्तुतय इति सि-
द्धम् ॥ २८ ॥

॥ गतेरर्थवत्त्वम् ॥ क्वचित् सगुणविद्यायां मार्गः श्रूयते निर्गुणवि-
द्यायां न श्रूयते । तत्र हानसन्निधौ मार्गस्य श्रुतत्वादनपेक्षितत्वाच्च
संशयदृष्टान्तसंगत्या पूर्वपक्षमाह ॥ यथा तावदिति ॥ उपायनवत्
मार्गस्यापि क्वचित् श्रुतत्वात् सर्वत्रोपसंहार इत्यर्थः । अत्र निर्गुणवि-

थाविभागेन भवितुमर्हति, क्वचिदर्थवती गतिः
 क्वचिन्नेति नाविशेषेण, अन्यथा त्व्यविशेषेणैवैत-
 स्यांगतावङ्गीक्रियमाणायां विरोधः स्यात् । 'पु-
 ष्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इ-
 त्यस्यां श्रुतौ देशान्तरप्रापणगतिर्विरुद्ध्येत, कथं
 हि निरञ्जनोऽगन्ता देशान्तरं गच्छेत् गन्तव्यं
 च परमं साम्यं न देशान्तरप्राप्त्यायत्तमित्यान-
 र्थक्यमेवात्र गतेर्मन्यामहे ॥ २९ ॥

**उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोक-
 वत् ॥ ३० ॥**

उपपन्नश्रायमुभयथाभावः क्वचिदर्थवती
 गतिः, तल्लक्षणार्थोपलब्धेः । गतेः कारणभूतो
 त्वर्थः पर्यङ्कुविद्यादिषु समुणेषूपासनेषूपलभ्य-
 ते, तत्र हि पर्यङ्कारोहणं पर्यङ्कुस्थेन ब्रह्मणा स-
 ह संवदनं विशिष्टगन्धादिप्राप्तिश्चेत्येवमादि ब-
 हुदेशान्तरप्राप्त्यायत्तं फलं श्रूयते, तत्रार्थवती
 गतिः न तु सम्यग्दर्शने तल्लक्षणार्थोपलब्धिर-

दोऽपि मुक्त्यर्थं मार्गापेक्षा पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते त्वनपेक्षेति फलं । देशा-
 दिव्यवहितयस्तुप्राप्तौ मार्गस्यापेक्षेतिन्यायानुगृहीतश्रुतिविरोधात् नो-
 पसंहार इति सिद्धान्तः । निरञ्जनोऽसङ्गः, साम्यं ब्रह्म ॥ २९ ॥

ननु तर्हि समुणविद्यायामपि मार्गो व्यर्थ इत्यत आह ॥ उपपन्न-

स्ति । न त्वात्मैकत्वदर्शिनामाप्तकामानामिहैव
दग्धाशेषकेशबीजानामारब्धभोगकर्माशयक्षप-
णव्यतिरेकेणापेक्षितव्यं किञ्चिदस्ति तत्रानर्थि-
का गतिः, लोकवच्चैप विभागो द्रष्टव्यः, यथा लो-
के ग्रामप्राप्तौ देशान्तरप्रापणः पन्था अपेक्ष्यते
नारोग्यप्राप्तावेवमिहापीति । भूयश्चैनं विभागं
चतुर्थेऽध्याये निपुणतरमुपपादयिष्यामः ॥ ३० ॥

अनियमः सर्वासामविरोधः

शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥

सगुणासु विद्यासु गतिरर्थवती न निर्गुणायां
परमात्मविद्यायामित्युक्तं । सगुणास्वपि विद्यासु
कासुचिद्गतिः श्रूयते 'यथा पर्यङ्कविद्यायां पञ्चा-
ग्निविद्यायामुपकोसलविद्यायां दहरविद्यायां' इ-
ति नान्यासु 'यथा मधुविद्यायां शाण्डिल्यवि-
द्यायां षोडशकलविद्यायां वैश्वानरविद्यायां' इ-
ति, तत्र संशयः किं यास्वैवैषा गतिः श्रूयते ता-
स्वेव नियम्येतोतानियमेन सर्वाभिरेवैवजाती-
यकाभिर्विद्याभिः सम्बध्येतेति । किंतावत् प्राप्तं

इति ॥ सा गतिर्लक्षणं कारणं यस्वार्थस्य स तल्लक्षणार्थः ॥ ३० ॥

॥ अनियमः सर्वासां ॥ अत्राप्याचिरादिमार्ग एव विषयसत्र वि-
द्याविशेषप्रकरणादविरोधश्रुतेश्च संशये पूर्वपक्षमाह ॥ किं तावदिति ॥

नियम इति । यत्रैव श्रूयते तत्रैव भवितुमर्हति
 प्रकरणस्य नियामकत्वात् । यदन्यत्र श्रूयमा-
 णापि गतिर्विद्यान्तरं गच्छेत् श्रुत्यादीनां प्रा-
 माण्यं हीयेत, सर्वस्य सर्वार्थत्वप्रसङ्गात् । अपि
 चार्चिरादिकैकेव गतिरूपकोसलविद्यायां प-
 ञ्चाग्निविद्यायां च तुल्यवत् पठ्यते, तत्सर्वार्थत्वे-
 ऽनर्थकं पुनर्वचनं स्यात् । तस्मात् नियम इ-
 त्येवं प्राप्तं पठति । अनियम इति । सर्वासामेवा-
 भ्युदयप्राप्तिफलानां सगुणानां विद्यानागविशे-
 पेणैषा देवयानारूपा गतिर्भवितुमर्हति । नन्व-
 नियमाभ्युपगमे प्रकरणविरोध उक्तः, नैषोऽस्ति
 विरोधः, शब्दानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामि-
 त्यर्थः । तथा हि श्रुतिः तद्य इत्थं विदुः इति प-
 ञ्चाग्निविद्यावतां देवयानं पन्थानमवतारयन्ती

सगुणनिर्गुणविद्यासु मार्गस्य भावाभावव्यवस्थावत् सगुणास्वपि व्यव-
 स्थेति दृष्टान्तेन प्राप्तौ सिद्धान्ते व्यवस्थापवादात् सङ्गतिनियमोऽनि-
 यम उभयत्र फलं । नियमे प्रकरणमुक्त्वा पुनरुक्तिं लिङ्गमाह ॥ अपि
 चेति ॥ एकत्रोक्तगतेरन्यत्र प्राप्तौ पुनरुक्तिर्वृथा स्यादित्यर्थः । सिद्धान्त-
 यति ॥ सर्वासामिति ॥ अभ्युदयो ब्रह्मलोकः । अविशेषश्रुत्यादिना
 प्रकरणवाधो न दाप इत्याह ॥ नैष इति ॥ तत्र अधिकृतानां मध्ये य
 इत्थं पञ्चाग्नीन्विदुर्यं चामी अरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते श्रद्धातपउ-
 पलक्षितं ब्रह्म ध्यायन्ति तेऽर्चिषामभिसम्भवन्तीत्यन्वयः । ननु श्रद्धात-

‘ये चेमरण्ये श्रद्धां तप इत्युपासते, इति विद्यान्त-
रशीलानामपि पञ्चाग्निविद्याविद्भिः समानमा-
र्गतां गमयति, कथं पुनरवगम्यते विद्यान्तरशी-
लानामियं गतिश्रुतिरिति । ननु श्रद्धातपःपराय-
णानामेव स्यात् तन्मात्रश्रवणात् । नैष दोषः
न हि केवलाभ्यां श्रद्धातपोभ्यामन्तरेण विद्याव-
लमेपा गतिर्लभ्यते-

‘विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः ।

न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः’ ॥

इति श्रुत्यन्तरात् । तस्मादिह श्रद्धातपोभ्यां वि-
द्यान्तरोपलक्षणं । वाजसनेयिनस्तु पञ्चाग्निवि-
द्याधिकारेधीयते ‘य एवमेतद्विदुर्ये चामी अरण्ये-
श्रद्धां सत्यमुपासते’ इति, तत्र श्रद्धालवो ये स-
त्यं ब्रह्मोपासत इति व्याख्येयं, सत्यशब्दस्य ब्र-
ह्मण्यसकृत् प्रयुक्तत्वात् । पञ्चाग्निविद्याविदां

पोमात्रश्रुतेस्वाम्यामेव आचारादिगमनं स्यात् न वैश्वानरादिविद्याशीला-
नामिति शङ्कते ॥ कथं पुनरिति ॥ अविदुषां गतिनिषेधाच्छ्रद्धातपः-
शब्दाभ्यां तत्साध्यब्रह्मविद्यालक्षणेति परिहरति ॥ नैष दोष इति ॥ तत्
ब्रह्म लोकस्थानं, परागताः परापृक्ताः, कामक्रोधदोषानसन्तीति यावत्
दक्षिणाः केवलकर्मिणस्तपस्विनोऽप्यविद्वांसो न गच्छन्ति इत्यर्थः ।
लक्षणादोपहीनं याक्यमाह ॥ वाजसनेयिनस्त्विति ॥ किञ्च विद्या-
कर्मलक्षणमार्गद्वयघटानामधोगातिश्रुतेः वैश्वानराद्युपासकानामाचारा-

चेत्थं वित्तयैवोपात्तत्वात् विद्यान्तरपरायणाना-
मेवेदमुपादानं न्याय्यं । 'अथ य एतौ पन्थानौ
न विदुस्ते कीटाः पतङ्गा यदिदं दन्दशूकं' इति च
मार्गद्वयभ्रष्टानां कष्टामधोगतिं गमयन्ती दे-
वयानपितृयाणयोरेवैनामन्तर्भावयति तत्रापि
विद्याविशेषादेषां देवयानप्रतिपत्तिः । स्मृतिरपि-

‘शुक्लकृष्णे गती ल्येते जगतः शाश्वते मते ।

एकया यान्त्यनावृत्तिमन्यया वर्तते पुनः ॥ इति ।

यत्पुनर्देवयानस्य पथोऽर्चिरादोर्द्विराम्नां उप-
कोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां च तदुभयत्रा-
प्यनुचिन्तनार्थं, तस्मादनियमः ॥ ३१ ॥

दिमार्गप्राप्तिरित्याह ॥ अथ य एताविति ॥ दन्दशूकः सर्पः । किञ्च
'अग्निर्ज्योतिरहः श्रुक्लः षण्मासा उत्तरायणं । तत्र प्रयाता गच्छन्ति
ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः' इत्यविशेषेणोपासकानामर्चिरादिगतिमुक्तोप-
संहारस्मृतेश्च तेषां तत्प्राप्तिरित्याह ॥ स्मृतिरिति ॥ श्रुक्ला गतिर्चि-
रादिका, कृष्णा धूमादिका, जगतो विद्याकर्माधिकृतस्य, शाश्वते ध्रुवे
सम्भते, तत्रैकया श्रुक्लया पुनरावृत्तिवर्जं कार्यं ब्रह्म गच्छति, अन्यया
स्वर्गं गत्वा पुनरायाति इत्यर्थः । पुनरुक्तिदोषं दूषयति ॥ यत्पुनरि-
ति ॥ तत्र तत्र मार्गश्रुतिरन्वहं मार्गचिन्तनार्थं, प्रकरणेन मार्गध्यान-
स्य विद्याङ्गत्वावगमात् । तथा च वक्ष्यति सूत्रकारः 'तच्छेपगत्यनु-
स्मृतियोगाच्च' इति । येषां न श्रुतो मार्गस्ते मार्गध्यानं विनापि विद्या-
सामर्थ्यात् मार्गं लभन्त इति ज्ञापनार्था पुनरुक्तिरित्यर्थः । तस्मात्
सर्वोपासनासु प्रतीकभिन्नास्वर्चिरादिप्राप्तिरिति सिद्धम् ॥ ३१ ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिका- रिकाणाम् ॥ ३२ ॥

विदुषो वर्तमानदेहपातानन्तरं देहान्तरमु-
त्पद्यते न वेति चिन्त्यते । ननु विद्यायाः साधन-
भूतायाः सम्पत्तौ कैवल्यनिर्वृत्तिः स्यान्न वेति ने-
यं चिन्तोपपद्यते । न हि पाकसाधनसम्पत्ता-
वोदनो भवेत् न वेति चिन्ता सम्भवति, नापि
भुञ्जानस्तृप्येत् न वेति चिन्त्यते । उपपन्ना त्वि-
यं चिन्ता, ब्रह्मविदामपि केषाञ्चित् इतिहास-
पुराणयोर्देहान्तरोत्पत्तिदर्शनात् । तथा त्वपा-
न्तरतमाः नाम वेदाचार्यः पुराणर्षिर्विष्णुनियो-
गात् कलिद्वापरयोः सन्धौ कृष्णद्वैपायनः सम्ब-
भूवेति स्मरणं । वसिष्ठश्च ब्रह्मणो मानसः पुत्रः
सन्निमिशापादपगतपूर्वदेहः पुनर्ब्रह्मादेशात् मि-
त्रावरुणाभ्यां सम्बभूवेति । भृग्वादीनामपि ब्र-
ह्मण एव मानसानां पुत्राणां वारुणे यज्ञे पुनरु-

॥ यावदधिकारम् ॥ निर्गुणविद्यायां गतिर्व्यथा मुक्तिफलत्वात्,
सगुणविद्यासु सर्वत्रार्थवती ब्रह्मलोकफलत्वादिति व्यवस्था कृता, सा
न युक्ता, तस्वज्ञानिनामपि इतिहासादौ पुनर्जन्मदर्शनेन ज्ञानस्य मु-
क्तिफलत्वाभावादित्याक्षेपात् सङ्गतिः, ज्ञानिनां पुनर्जन्मदर्शनं संशय-
बीजं भाष्ये दर्शितं । पूर्वपक्षे ज्ञानान्मुक्तिश्रुतीनां ज्ञानस्तुतिमात्रत्वेन ज्ञा-

त्पत्तिः स्मर्यते । सनत्कुमारोऽपि ब्रह्मण एव मानसः पुत्रः स्वयं रुद्राय वरप्रदानात् स्कन्दत्वेन प्रादुर्बभूव । एवमेव दक्षनारदप्रभृतीनामपि भूयसी देहान्तरोत्पत्तिकथा तेनतेन निमित्तेन भवति स्मृतौ । श्रुतावपि मन्त्रार्थवादयोः प्रायेणोपलभ्यते । ते च केचित् पतिते पूर्वदेहे देहान्तरमाददते केचित्तु स्थित एव तस्मिन् योगैश्वर्यवशादनेकदेहादानन्यायेन, सर्वे चैते समधिगतसकलवेदार्थाः स्मर्यन्ते । तदेतेषां देहान्तरोत्पत्तिदर्शनात् प्राप्तं ब्रह्मविद्यायाः पाक्षिकं मोक्षहेतुत्वमहेतुत्वं वेत्यत उत्तरमुच्यते । न, तेषामपान्तरतमः प्रभृतीनां वेदप्रवर्तनादिषु लोकस्थितिहेतुष्वधिकारेषु नियुक्तानां अधिकारतन्त्रत्वात् स्थितेः । यथासौ भगवान् सविता सहस्रयुगपर्यन्तं जगतोऽधिकारं चरित्वा तदवसाने उदयास्तमयवर्जितं कैवल्यमनुभवति,

नस्य मुक्तिफलत्वाभावे सति ब्रह्मलोकफलत्वाविशेषादर्चिरादिमार्गोपसंहारः फलं, सिद्धान्ते तूक्तव्यवस्थासिद्धिरिति विवेकः ॥ श्रुतावपीति ॥ मेधानिधेमपेति मन्त्रे इन्द्रस्य मेघजनोपलभ्यते । यत्सिद्ध उर्वर्गोपुत्रो जात इत्येवमर्थो षट्चार्थयाद उत्पर्यः । ज्ञानस्य मुक्त्यहेतुत्वं निति मिद्वान्नपत्ति ॥ नैति ॥ पाक्षिकमित्यापाततः अहेतुत्वमेवेति पूर्वपक्षः । लोकव्यवस्थासु स्वामित्यधिकारः, तत्रापकं प्रारब्धं यावद-

‘अथ तत ऊर्ध्व उदेत्यनैवोदेतानास्तमेतैकल ए-
व मध्ये स्थाता’ इति श्रुतेः । यथा च वर्तमाना
ब्रह्मविद्ः प्रारब्धभोगक्षये कैवल्यमनुभवन्ति
‘तस्य तावदेव चिरं यावत् न विमोक्ष्येऽथ सम्प-
त्स्ये, इति श्रुतेः । एवमपान्तरतमः प्रभृतयोऽपी-
श्वराः परमेश्वरेण तेषु तेष्वधिकारेषु नियुक्ताः स-
न्तः सत्यपि सम्यग्दर्शने कैवल्यहेतावक्षीणक-
र्माणो यावदधिकारमवतिष्ठन्ते तदवसाने चाप-
वृज्यन्त इत्यविरुद्धं । सकृत्प्रवृत्तमेव हि तेऽधिका-
रफलदानाय कर्माशयमतिवाहयन्तः स्वातन्त्र्ये-
णैव गृहादिव गृहान्तरमन्यमन्यं देहं सञ्चरन्तः
स्वाधिकारनिर्वर्तनायापरिमुपितस्मृतय एव देहे-

स्ति तावत् कालं जीवनमुक्तत्वेनाधिकारिकाणामवस्थितिः, प्रारब्धक्षये
प्रतिबन्धकाभावात् विदेहकैवल्यमित्यत्र मानमाह ॥ अथेति ॥ अथ
प्रारब्धक्षयानन्तरं । तत ऊर्ध्वः विलक्षणः केवलः ब्रह्मस्वरूपः सन् उ-
देत्योद्गम्य देहं त्यक्तेति यावत् । एकल एव । अद्वितीयः, मध्ये उदासी-
नात्मस्वरूपे तिष्ठतीत्यर्थः । ननु ज्ञानिनामपि जन्मान्तरं चेत् कथं मु-
क्तिरित्यत आह ॥ सकृत्प्रवृत्तमिति ॥ यदि ज्ञानिनां प्रारब्धातिरिक्त-
कर्माधीनं जन्मान्तरं स्यात् तदा ज्ञानान्मुक्तपञ्जावः स्यात् नैतदस्ति
किन्तु बहुजन्मफलाय सकृदुद्धृतं प्रारब्धंते क्षपयन्ति, जन्मग्रहणेऽपि
ज्ञानयोगबलान्न शोचन्ति प्रारब्धसमाप्ती मुच्यन्त इत्यर्थः । ज्ञानिनां
जन्मान्तरस्य पूर्वजन्महेतुप्रारब्धाधीनतायामलुप्तस्मृतित्वं हेतुः यो ह-
जातिस्मरत्ये सति कर्मान्तराधीनजन्मान्तरवान् स अलुप्तस्मृतिरिति

न्द्रियप्रकृतिवशित्वात्निर्माय देहान् युगपत्क्रमे-
ण बाधितिष्ठन्ति । न चैते जातिस्मरा इत्युच्यन्ते,
त एवेते' इति स्मृतिप्रसिद्धेः । यथा 'सुलभा नाम
ब्रह्मवादिनी जनकेन विवदितुकामा व्युदस्य स्वं
देहं जानकं देहमाविश्य व्युद्य तेन पश्चात्स्वमेव दे-
हमाविवेश' इति स्मर्यते । यदि ह्युपयुक्ते सकृत्प्रवृ-
त्ते कर्मणि कर्मान्तरं देहान्तरारम्भकारणमाविर्भ-
वेत् ततोऽन्यदप्यदग्धबीजं कर्मान्तरं तद्वदेव प्रस-
ज्येतेति ब्रह्मविद्यायाः पाक्षिकं मोक्षहेतुत्वमहेतुत्वं
वा शङ्क्येत, न त्वियमाशङ्का युक्ता, ज्ञानात् कर्मबी-
जदाहस्य श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धत्वात् । तथा हि श्रुतिः-
'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे' ॥ इति

व्याप्तेः ज्ञानिषु व्यापकाभावात् विशिष्टव्याप्याभावसिद्धिः । ननु तेषां
जातिस्मरत्वादलुप्तस्मृतित्वमन्यथासिद्धमित्यत आह ॥ न चैत इति ॥
तथा च तेषामजातिस्मरत्वरूपविशेषणे सति विशेष्याभावादेव विशि-
ष्टाभावसिद्धिरित्यर्थः । पूर्वदेहनामप्रत्यभिज्ञानहीनाः परतन्त्राः साभि-
माना जातिस्मराः, अधिकारिकास्तु पूर्वनामानः स्वतन्त्रा निरभिमा-
ना इति वैपथ्यं । तेन जनकेन सह, व्युद्य विवादं कृत्वेत्यर्थः । विदुषः
प्रारब्धातिरिक्तकर्माभावात् नन्धः निमित्ताभावे नैमित्तिकाभाव इति
न्यायानुगृहीतानां ज्ञानान्मुक्तिश्रुतीनां न स्तुतिमात्रत्वमिति समर्थमुप-
पादयति ॥ यदि ह्युपयुक्त इत्यादिना ॥ श्रुतिस्मृत्युक्तार्थे युक्तिमप्याह

‘स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्ष’ इति चै-
वमाद्या । स्मृतिरपि-

‘यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात् कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुते तथा’ ॥ इति
‘बीजान्यग्न्युपदग्धानि न रोहन्ति यथा पुनः ।
ज्ञानदग्धैस्तथा क्लेशैर्नात्मा सम्पद्यते पुनः’ ॥ इति
चैवमाद्या । न चाविद्यादिक्लेशदाहे सति क्लेश-
बीजस्य कर्माशयस्यैकदेशदाह एकदेशप्ररोह-
श्चेत्युपपद्यते, न त्वाग्निदग्धस्य शालिवीजस्यैक-
देशप्ररोहो दृश्यते । प्रवृत्तफलस्य तु कर्माशयस्य
मुक्तेपोरिव वेगक्षयात् निवृत्तिः ‘तस्य तावदेव
चिरम्’ इति शरीरपातक्षेपकरणात् । तस्मादुपपन्ना
यावदधिकारमाधिकारिकाणामवस्थितिः, न च
ज्ञानफलस्यानैकान्तिकता । तथा च श्रुतिरविशेषे
णैव सर्वेषां ज्ञानान्मोक्षं दर्शयति तद्यो ‘देवानां
प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्तथर्षीणां तथा मनु-
ष्याणाम्’ इति । ज्ञानान्तरेषु चैश्वर्यादिफलेष्वा-

॥ न चाविद्या इति ॥ विषया क्लेशदाहात् तत्कार्यकर्मक्षयश्चेत् तर्हि
प्रारब्धस्य कथं स्थितिल्लवाह ॥ प्रवृत्तफलस्येति ॥ विदुषो देहपाता-
वधिश्चुतेरनुभवाच्च ज्ञानस्यावरकाज्ञानांशानिर्वर्तकस्य प्रारब्धविक्षेप-
स्थित्यनुकूलाज्ञानांशानिर्वर्तनसामर्थ्याभावसिद्धेर्भोगेनैव प्रारब्धक्षय इ-
ति भावः । ज्ञानिनामाधिकारिकत्वं कथमित्याराद्बुध्य ज्ञानात्प्राकृतो-

सक्ताः स्युर्महर्षयः ते पश्चादैश्वर्यक्षयदर्शनेन
निर्विण्णाः परमात्मज्ञाने परिनिष्ठाय कैवल्यं य-
युरित्युपपद्यते ।

‘ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।

परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्’

इति स्मरणात् । प्रत्यक्षफलत्वाच्च ज्ञानस्य
फलविरहाशङ्कानुपपत्तिः । कर्मफले हि स्वर्गादा-
वनुभवानारूढे स्यादपि कदाचिदाशङ्का भवे-
द्वा न वेति, अनुभवारूढं तु ज्ञानफलं ‘यत्साक्षा-
दपरोक्षाद्ब्रह्म’ इति श्रुतेः, ‘तत्त्वमसि’ इति च सि-
द्धवदुपदेशात् । न हि ‘तत्त्वमसि’ इत्यस्य वाक्य-
स्यार्थः तत्त्वं मृतो भविष्यसि इत्येवं शक्यः प-
रिणेतुं । ‘तद्वैतत् पश्यन् ऋषिर्वामदेवः प्रतिपेदे-
ऽहं मनुरभवं सूर्यश्च’ इति सम्यग्दर्शनकालमे-
व तत्फलं सर्वात्मत्वं दर्शयति । तस्मादैकान्ति-
की विदुषः कैवल्यसिद्धिः ॥ ३२ ॥

पासनादिवशादित्याह ॥ ज्ञानान्तरेषु चेति ॥ प्रतिसञ्चरो महाप्रलयः,
परस्य हिरण्यगर्भस्य, अधिकारान्ते साक्षात् कृतात्मानो मुच्यन्ते इत्य-
र्थः । ब्रह्मभावफलस्याऽपि भावित्वमाशङ्क्य तत्त्वमसीति श्रुतिबाध-
माह ॥ न हीति ॥ तस्मात् निर्गुणवियायां मार्गानुपसंहार इति सि-
द्धम् ॥ ३२ ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्वा-
वाभ्यामौपसदवत् तदुक्तम् ॥ ३३ ॥

वाजसनेयके श्रूयते 'एतद्वैतदक्षरं गार्गी ब्रा-
ह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घं' इ-
त्यादि । तथा थर्वणे श्रूयते 'अथ परा ययातदक्ष-
रमधिगम्यते यत्तदद्रेश्यमग्रात्स्यमगोत्रमवर्णम्'
इत्यादि । तथैवान्यत्रापि विशेषनिराकरणद्वारे-
णाक्षरं परं ब्रह्म श्राव्यते, तत्र क्वचित् केचिद-
तिरिक्ता विशेषाः प्रतिषिध्यन्ते, तासां विशेष-
प्रतिषेधबुद्धीनां किं सर्वासां सर्वत्र प्राप्तिरुत
व्यवस्थेति संशये श्रुतिविभागात् व्यवस्था-
प्राप्तावुच्यते, अक्षरधियस्तु विशेषप्रतिषेधबु-
द्ध्यः सर्वाः सर्वत्रावरोद्धव्याः, सामान्यतद्वा-

॥ अक्षरधियां ॥ अत्राक्षरब्रह्मप्रमापका निषेधशब्दा विषयाः,
तेषु यत्र यावन्तः श्रुतास्तत्र तावतामशेषद्वैतनिषेधकत्वसम्भवासम्भ-
वाभ्या सशयमाह ॥ तासामिति ॥ यथा निर्गुणविद्यायां मार्गस्यानपे-
क्षितत्वादानुपसंहारस्तथा श्रुतनिषेधानामुपलक्षणतया सर्वाद्वैतनिषेध-
सम्भवाच्छाखान्तरीयनिषेधशब्दानामनपेक्षितत्वादानुपसंहार इति दृ-
ष्टान्तेन पूर्वपक्षः, तत्र लाघवं फल सिद्धान्ते तु दोषद्वयाभावः फल ।
तथा हि यदि श्रुतशब्दैश्श्रुतनिषेधा लक्ष्यन्ते तदा लक्षणदोषः, यदि न
लक्ष्यन्ते तदा सर्वद्वैतनिषेधासिद्धोर्वशेषप्रमित्यभावदोष इति विवेकः ।
अक्षरे धर्मिणि द्वैतनिषेधधियोऽक्षरधियस्तद्वैतवः शब्दा इति यावत्,

वाभ्यां । समानो हि सर्वत्र विशेषनिराकरण-
रूपो ब्रह्मप्रतिपादनप्रकारः, तदेव च हि सर्वत्र
प्रतिपाद्यं ब्रह्माभिन्नं प्रत्यभिज्ञायते, तत्र किमि-
त्यन्यत्र श्रुता बुद्धयोऽन्यत्र न स्युः । तथा च
आनन्दादयः प्रधानस्य' (वे० सू० ३।३। ११)
इत्यत्र व्याख्यातं । तत्र विधिरूपाणि विशे-
षणानि चिन्तितानि इह प्रतिषेधरूपाणि इति-
विशेषप्रपञ्चार्थश्रायं चिन्ताभेदः । औपसदव-
दिति निदर्शनं । यथा जामदग्न्येऽहीने पुरोडा-

तासामवरोध उपसंहार इति सूत्रयोजना । शेषिव्रह्मणः सर्वशाखासु
भावात् तत्प्रमितेः समानत्वाच्छेषाणामुपसंहार इति चेत् तर्हि न्या-
यसाभ्यात् पुनरुक्तादवस्थमित्यत आह ॥ विशेषप्रपञ्चार्थ इति ॥
आनन्दादीनां स्वरूपत्वादस्तूपसंहारः निषेधानामनात्मत्वादानन्त्या-
च्चानुपसंहार इत्यधिकाशङ्कायां तेषामनात्मत्वेऽपि निर्विशेषब्रह्मप्रमि-
त्यर्थत्वादविद्यातज्जनिषेधत्वेन संग्रहसिद्धेश्च निरपेक्षास्थूलानणुवाक्य-
स्थाकल्पा निषेधशब्दानामन्यत्र श्रुतनिषेधवाक्यैकवाक्ययोपसंहार इ-
ति चिन्ता युक्तेत्यर्थः । अन्यत्र श्रुतशेषाणां अन्यस्थशेषिसम्बन्धे दृष्टा-
न्तं व्याचष्टे ॥ यथेति ॥ जमदग्निः पुष्टिकामश्चतुरात्रेण यजत इत्युपक-
म्य विहिता जमदग्निना रुतो जामदग्निः, अहीनश्चतुरात्रः क्रतुस्तस्मिन्
पुरोडाशिन्य उपसदो भवन्ति इति पुरोडाशसाध्या इष्टयः तैत्तिरीयके
विहिताः, तासामध्ययुक्तृकत्वात् सामवेदोत्पन्नमन्त्राणां तासु विनि-
योगादध्ययुगैव प्रयोगो नोद्गात्रेत्यर्थः । वेदेवगणस्य होत्रं अध्वरं च क-
र्माग्नेस्त्वत् पुषेत्यग्न्यामन्त्रणमन्त्रार्थः । उत्पत्तिविधिर्गुणः फलापेक्षत्वा-

शिनीपूपसत्सु चोदितासु पुरोडाशप्रदानमन्त्रा-
णां 'अग्नेर्वेर्होत्रं वेरध्वरम्' इत्येवमादीनामुद्गातृ-
वेदोत्पन्नानामप्यध्वर्युभिरभिसम्बन्धो भवति,
अध्वर्युकर्तृकत्वात् पुरोडाशप्रदानस्य, प्रधानत-
न्त्रत्वाच्चाङ्गानां, एवमिहाप्यक्षरतन्त्रत्वात् तद्वि-
शेषणानां यत्र क्वचिदप्युत्पन्नानामक्षरेण सर्वत्रा-
भिसम्बन्ध इत्यर्थः । तदुक्तं प्रथमे काण्डे 'गु-
णमुख्यव्यतिक्रमे तदर्थत्वान्मुख्येन वेदसंयो-
गः' (जै० सू०) इत्यत्र ॥ ३३ ॥

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

‘द्वा सुपर्णासयुजा सखाया

समानं दृक्षं परिपस्वजाते ।

दुत्पन्नस्य फले विनियोगविधिर्मुख्यः सफलत्वात् । तथा च मन्त्राणा-
मुद्गातृत्वे वेदोत्पन्नत्वादुद्गात्रा प्रयोगः विनियोगविधिनाध्वर्युणा प्रयो-
ग इति गुणमुख्ययोर्व्यतिक्रमे विरोधे सति मुख्येन बलीयसा मन्त्रा-
त्मकवेदस्याध्वर्युणा संयोगत उत्पत्तेर्विनियोगार्थत्वादिति जैमिनिसू-
त्रार्थः यद्यपि शबरभाष्ये वारवन्तोयादिसाम्नामुच्चैः स्वरकसामवेदोत्प-
न्नत्वादाधानाङ्गत्वेनोच्चैः स्वरप्रयोगः 'य एवं विद्वान्वारवन्तीयं गायति
यज्ञायज्ञीयं गायति घामदेव्यं गायति' इत्याधाने तेषां विनियोगविधि-
ना याजुषेण याजुषस्योपांशुस्वरस्य प्रयोग इति गुणमुख्ययोर्विरोधे
सत्पुत्पत्तेर्विनियोगार्थत्वान्मुख्यविनियोगवलेन साम्नां यजुर्वेदस्वरसं-
योग इति सूत्रं व्याख्यातं, तथापि न्यायसाग्यादौपसदमन्त्राः सूत्र-
विषयत्वेनोदाहृता इत्यविरोधः ॥ ३३ ॥

तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्य-
नश्नन्नन्यो अभिचाकशीति' ॥

इत्यध्यात्माधिकारे मन्त्रमाथर्वणिकाः श्वे-
ताश्वतराश्च पठन्ति । तथा कठाः-

‘ऋतं पिवन्तौ सुकृतस्य लोके
गुहां प्रविष्टौ परमे परार्ध्ये ।
छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति
पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेताः’ ॥

इति । किमत्र विद्यैकत्वमुत विद्यानानात्व-
मिति संशयः । किं तावत्याप्तं विद्यानानात्वमि-
ति कुतः, विशेषदर्शनात् । द्वा सुपर्णेत्यत्र त्येक-
स्य भोक्तृत्वं दृश्यते, एकस्य चाभोक्तृत्वं ऋतं
पिवन्तावित्यत्र तूभयोरपि भोक्तृत्वं दृश्यते, त-
द्वेद्यं रूपं भिद्यमानं विद्यां भिन्धादित्येवं प्राप्ते
ब्रवीति, विद्यैकत्वमिति । कुतः, यतः उभयोर-
प्येतयोर्मन्त्रयोरियत्तापरिच्छिन्नं द्वित्वोपेतं वेद्य-
रूपमभिन्नमामनन्ति । ननु दर्शितो रूपभेदः

इयदामननात् ॥ मन्त्रद्वयेऽपि प्रतिपादनप्रकारभेदात् जिज्ञासै-
क्यभानाच्च संशयमाह ॥ किमत्रेति ॥ ऋतपानवाक्ये ‘अक्षरं ब्रह्म
यत्परम्’ इति गुणाः श्रुताः, सुपर्णवाक्येऽनश्नत्वाद्यस्तेषां मिथोऽनुप-
संहार इति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते त्वसंसारिव्रह्मस्वरूपवाक्यार्थैक्या-
दपसंहार इति विवेकः । अस्तु वेद्ये विद्यैक्यात् अक्षरधियामुपसंहारः

नेत्युच्यते 'उभावप्येतौ मन्त्रौ जीवद्वितीयमी-
श्वरं प्रतिपादयतो नार्थान्तरं, 'द्वा सुपर्णा' इत्य-
त्र तावत् 'अनश्नन्नन्योअभिचाकशीति' इत्यश-
नायातीतः परमात्मा प्रतिपाद्यते, वाक्यशेषेऽ-
पि च स एव प्रतिपाद्यमानो दृश्यते 'जुष्टं यदा-
पश्यत्यन्यमीशम्' इति । 'ऋतं पिवन्तौ' इत्यत्र
तु जीवे पिवत्यशनायाद्यतीतः परमात्मापि त-
त्साहचर्यात् छत्रिन्ध्यायेन पिवति इत्युपचर्यते ।
परमात्मप्रकरणं ह्येतत्, 'अन्यत्र धर्मादन्यत्रा-
धर्मात्' इत्युपक्रमात् तद्विषय एव चात्रापि वा-
क्यशेषो भवति 'यः सेतुरीजानानामक्षरं ब्रह्म
यत्परम्' इति 'गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि' इत्यत्र
चैतत् प्रपञ्चितं । तस्मात् नास्ति वेद्यभेदः त-
स्माच्च विद्यैकत्वं । अपि च त्रिष्वप्येतेषु वेदान्ते-
षु पौर्वापर्यालोचने परमात्मविद्यैवावगम्यते
तादात्म्यविवक्षयैव जीवोपादानं नार्थान्तरविव-
क्षया, न च परमात्मविद्यायां भेदाभेदविचारा-

दह तु वेद्यभेदान्नोपसंहार इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षः । नन्ययं गुहा-
धिकरणे निरख इति चेत्, सत्यं, किन्तु पिवत्पदस्य मुख्यार्थत्वाय
स्वनः कल्पनया च पानरुत्याश्रयौ बुद्धिजीवी पिवन्तौ ग्राह्यौ, सुपर्णौ
तु जीवेश्वरावित्यधिकाराङ्गनायां मन्त्रद्वयेऽपि द्विवचनशब्दसाग्यादौत्प-
त्तिकद्वित्वविशिष्टतया तुल्यवस्तुद्वयप्रत्यभिज्ञानस्य बाधकाभावात् प्र-

वतारोऽस्ति इत्युक्तं । तस्मात् प्रपञ्चार्थ एवैष
योगः, तस्माच्चाधिकधर्मोपसंहार इति ॥ ३४ ॥

अन्तराभूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥३५॥

‘यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः’
इत्येवं द्विः उपस्तिकहोलप्रश्नयोर्नैरन्तर्येण वा-
जसनेयिनः समामनन्ति। तत्र संशयः, विद्यैकत्वं
वा स्याद्विद्यानानात्वं वेति । किं तावत् प्राप्तं वि-
द्यानानात्वमिति, कुतः, अभ्याससामर्थ्यात् ।
अन्यथा त्यन्यूनातिरिक्तार्थं द्विराम्नानमनर्थक-
मेव स्यात् । तस्मात् यथाभ्यासात् कर्मभेदः
एवमभ्यासात् विद्याभेद इत्येवं प्राप्ते प्रत्याह,
अन्तराम्नानाविशेषात् स्वात्मनो विद्यैकत्वमिति
। सर्वान्तरो हि स्वात्मोभयत्राप्यविशिष्टः पृ-
च्छ्यते प्रत्युच्यते च। न हि द्वावात्मानावेकस्मिन्
देहे सर्वान्तरौ सम्भवतः, तदा त्येकस्याञ्जसं

करणानुग्रहाच्च जीवानुवादेनासंसारिव्रह्मणि मन्त्रद्वयतात्पर्यमिति प्र-
पञ्चार्थमिदं सूत्रमिति भावः ॥ ३४ ॥

अन्तराभूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ घटादिकं चिद्विषयत्वेनापरोक्षं,
ब्रह्म तु साक्षाद्विषयत्वेनापरोक्षमिति, प्रथमार्थं पञ्चमी । अत्र श्रुता-
यात्मधर्मोऽपरोक्षत्वं ब्रह्मण्युक्तं ब्रह्मधर्मः सर्वान्तरत्वमात्मन्युक्तं, त-
योरैक्यं दृढीकृतं मन्तव्यं, तं मे व्याचक्ष्वेत्युपस्तिप्रश्ने याज्ञवल्कीयेन
प्राणादिप्रेरकोऽदृष्ट्यादिसाक्षा प्रतिपादितः । तथैव ‘यदेव साक्षादपरो-

सर्वान्तरत्वं कल्प्येत, एकस्य तु भूतग्रामवन्नैव सर्वान्तरत्वं स्यात्, यथा च पञ्चभूतसमूहे पृथिव्या आपोऽन्तराः अद्भ्यश्च तेजोऽन्तरमिति सत्यप्यापेक्षिकेन्तरत्वे नैव मुख्यं सर्वान्तरत्वं भवति तथेहापि इत्यर्थः। अथ वा भूतग्रामवदिति श्रुत्यन्तरं दर्शयति यथा 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा' इत्यस्मिन् मन्त्रे समस्तेषु भूतग्रामेष्वेक एव सर्वान्तर आत्मा आम्नायते, एवमनयोरपि ब्राह्मणयोरित्यर्थः। तस्माद्देवैकत्वाद्द्विदैकत्वम् ॥ ३५॥

**अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नो-
पदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥**

अथ यदुक्तमनभ्युपगम्यमाने विद्याभेदे आम्नानभेदानुपपत्तिरिति तत्परिहर्तव्यं, अत्रोच्य-

क्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरस्त्वन्मे व्याचक्ष्व' इति कहोलप्रश्नेऽशनायाचतोतः प्रतिपादितः। तत्र ब्राह्मणद्वयेऽपि प्रत्यायम्यासात् सर्वान्तरत्वप्रत्यभिज्ञानाच्च संशये मन्त्रयोर्वैक्यादस्तु विवैक्यं, इह तु ब्राह्मणयोर्वैक्येऽपि अभ्यासाद्द्विधाभेदः, यजत्यभ्यासात् प्रयाजभेदवदिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षः, तत्र मियो धर्मानुपसंहारः फलं, सिद्धान्ते तूपसंहार इति विवेकः। द्वयोः सर्वान्तरत्वानुपपत्त्या तावद्ब्राह्मणयोरेकवस्तुपरत्वं सिद्धम्। तथा च वैक्यात् निर्गुणविवैक्ये न विवादः ३५ अन्यथा ॥ ननु विवैक्याङ्गीकारे अभ्यासानुपपत्तिरिति चेत्।

ते नायं दोषः, उपदेशान्तरवदुपपत्तेः । यथा ता-
 ण्डिनामुपनिषदि पष्ठे प्रपाठके 'स आत्मा तत्त्व-
 मसि श्वेतकेतो' इति नवकृत्वोऽप्युपदेशेन वि-
 द्याभेदो भवति एवमिहापि भविष्यति । कथञ्च
 न नवकृत्व उपदेशे विद्याभेदो भवति, उपक्र-
 मोपसंहाराभ्यामैकार्थ्यावगमात्, 'भूय एव मा
 भगवान् विज्ञापयतु' इति चैकस्यैवार्थस्य पुनः-
 पुनः प्रति पिपादयिषितत्वेनोपक्षेपादाशङ्कान्त-
 रनिराकरणेन चासकृदुपदेशोपपत्तेः, एवमिहापि
 प्रश्नरूपाभेदात् । 'अतोऽन्यदार्तम्' इति च प-
 रिसमाह्यविशेषादुपक्रमोपसंहारौ तावदेकार्थ-
 विषयौ दृश्येते । "यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म" इ-
 ति द्वितीयेऽपि प्रश्ने एवकारं प्रयुञ्जानः पूर्वप्रश्न-
 गतमेवार्थमुत्तरत्राकृष्यमाणं दर्शयति । पूर्वस्मि-
 श्च ब्राह्मणे कार्यकारणव्यतिरिक्तस्यात्मनः स-
 द्भावः कथ्यते, उत्तरस्मिस्तु तस्यैवाशनायादि-
 संसारधर्मातीतत्वं कथ्यते इत्येकार्थतोपपत्तिः ।
 तस्मादेका विद्येति ॥ ३६ ॥

उच्यते, स एवाभ्यासः कर्मभेदको यो निरर्थकः, इह तूपस्त्रिब्राह्मणो-
 क्तात्मन एवाशनायावत्ययरूपविशेषकथनार्थत्वाद्भ्यासोऽन्यथासि-
 द्धो न विद्याभेदक इति समुदायार्थः ॥ ३६ ॥

व्यतिहारो विशिषन्ति हीतरवत् ॥३७॥

‘तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहम्’ इत्येतरे-
 यिणः आदित्यपुरुषं प्रकृत्य समामनन्ति, त-
 था जावालाः ‘त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अ-
 हं वै त्वमसि’ इति । तत्र संशयः, किमिह व्यति-
 हारेणोभयरूपा मतिः कर्तव्या उत एकरूपैवे-
 ति । एकरूपैवेति तावदाह नद्यत्रात्मन ईश्वरेणै-
 कत्वं मुक्त्वाऽन्यत् किञ्चित् चिन्तयितव्यमस्ति,
 यदि चैवं चिन्तयितव्यो विशेषः परिकल्प्येत, सं-
 सारिणश्चेश्वरात्मत्वमीश्वरस्य च संसार्यात्म-
 त्वमिति तत्र संसारिणस्तावदीश्वरात्मत्वे उत्क-
 र्णो भवेत्, ईश्वरस्य तु संसार्यात्मत्वे निकर्षः कृ-
 तः स्यात्, तस्मादैकरूप्यमेव मतेः, व्यतिहारा-
 म्नायस्तावदेकत्वदृढीकरणार्थं इत्येवं प्राप्ते प्रत्या-
 ह, व्यतिहारः । अयमाध्यानायाम्नायते इतरव-
 त्, यथेतरे गुणाः सर्वात्मत्वप्रभृतय आध्या-
 नायाम्नायन्ते तद्वत् । तथा हि विशिषन्ति समा-

व्यतिहारः ॥ जीवेशयोर्मिथो विशेषणविशेष्यभावो व्यतिहारः,
 तस्य श्रुतत्वात्, उत्कृष्टदृष्टिर्निरुष्टे कृता फलवतीति न्यायाच्च संशये
 जीवे ईश्वरत्वमतिरेव कार्या उक्तन्यायात्, व्यतिहारश्रुतिस्तु तस्या ए-
 व दृढीकरणार्थत्वेनाभ्यासवदन्यथासिद्धेति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षः । तत्र

स्नातार उभयोच्चारणेन 'त्वमहमस्म्यहं च त्व-
मसि' इति । तच्चोभयरूपायां मतौ कर्तव्याया-
मर्थवद्भवति, अन्यथा हीदं विशेषेणोभयाम्ना-
मनर्थकं स्यात्, एकेनैव कृतत्वात् । ननूभयाम्ना-
नस्यार्थविशेषे परिकल्प्यमाने देवतायाः संसा-
र्यात्मत्वापत्तेर्निकर्षः प्रसज्येतेत्युक्तं । नैष दोषः,
एकात्म्यस्यैवानेन प्रकारेणानुचिन्त्यमानत्वात् ।
नन्वेवं सति स एवैकत्वदृढीकार आपद्येत, न व-
यमेकत्वदृढीकारं वारयामः किं तर्हि व्यतिहारे-
णैव द्विरूपा मतिः कर्तव्या वचनप्रामाण्यात्,
नैकरूपेत्येतावदुपपादयामः, फलतस्त्वेकत्वम-
पिदृढीभवति । यथा ध्यानार्थेऽपि सत्यकामत्वा-
दिगुणोपदेशे तद्गुणक ईश्वरः प्रसिध्यति तद्वत् ।

लाघवं फलं सिद्धान्ते श्रुत्यर्थवन्वमिति विवेकः । एकेनैव त्वम-
हमस्मीत्युच्चारणेनैकमतेः कृतत्वादहं त्वमसि इति वृथा स्या-
दित्यर्थः । उक्तदोषं स्मारयति ॥ नन्विति ॥ सन्दिग्धेऽर्थन्यायः साव-
काशः, इह तु श्रुतत्वादन्योन्यात्मत्वं ध्येयं, ब्रह्मणि मनोमयत्वादिवत्
जीवात्मत्वस्य ध्यानार्थं आरोपेऽपि निकर्षप्रसक्त्यभावादिति परिहरति
॥ नैष दोष इति ॥ ब्रह्मणि निकर्षं हित्वा जीवतादात्म्यध्याने मदुक-
मेवागतमिति शङ्कते ॥ नन्वेवमिति ॥ मतेर्द्विरूपत्वं त्वदनुक्तमस्माभि-
रुच्यते ध्यानपरं वाक्यमिदमेकत्वं तु मानान्तराविरोधात् सिध्यतीति
समाधत्ते ॥ न वयमिति ॥ अहं ग्रहोपाखिष्वयं व्यतिहार उपसंहर्त-

तस्माद्यमाध्यातव्यो व्यतिहारः समाने च वि-
षये उपसंहर्तव्यो भवति ॥ ३७ ॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥

‘स यो हैतत् महद्यक्षं प्रथमजं वेद सत्यं ब्र-
ह्म’ इत्यादिना वाजसनेयके सत्यविद्यां सनामा-
क्षरोपासनां विधायानन्तरमास्त्रायते ‘तद्यत् त-
त्सत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले
पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन् पुरुष’ इत्यादि । त-
त्र संशयः, किं द्वे एते सत्यविद्ये किं वैकैवेति । द्वे-
इति तावत् प्राप्तं, भेदेन हि फलसम्बन्धो भवति

व्य इत्याह ॥ तस्मादिति ॥ ३७ ॥

॥ सैव हि सत्यादयः ॥ स यः कश्चिदधिकारी महद्वापकं यक्षं
पुरुषं भौतिकेषु प्रथमजमेतं सत्र तस्यचेति सत्यं ब्रह्म हिस्ण्यगर्भाख्यं
वेदोपास्ते तस्य लोकजय. फलमित्यर्थः । सत्यमिति नाम त्र्यक्षरं सत्
त्यमिति, तत्र प्रथमोत्तमेक्षरे सत्य, मध्यस्थमक्षरमनृत, उभयत सत्येन
संपुटितत्वात् सत्यप्रायमेव भवतीति नामाक्षरोपासना सत्यविद्याङ्ग-
त्वेनोक्ता । यत् पूर्वप्रकृतं हृदयारयं तत् संप्रयुक्तयत्त्वादिगुणक, सो-
सावादित्यमण्डलेऽक्षिणि च पुरुषस्तस्याहरित्यहमिति च नामद्वयज्ञा-
नात् पापक्षयः फलमित्यर्थः । अत्र पूर्वोत्तरवाक्ययो. फलभेदश्रुतेः प्रकृ-
ताकर्षणाच्च संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ पूर्वपक्षे गुणाना व्यवस्थयानुष्ठान
सिद्धान्ते त्वनुष्ठानैक्यमिति फल । यथा जीवेशयोरन्योऽन्यात्मत्वप्रति-
श्रुतिभेदात् वैरूप्यमुक्त, तथात्र फलश्रुतिभेदात् विद्याभेद इति दृष्टान्ते-
न पूर्वपक्षयति ॥ द्वे इति ॥ विशेष्यब्रह्ममात्राकर्षणमयुक्त, तद्यत्तदिति स-

‘जयतीमाँल्लोकान्’ इति पुरस्तात् ‘हन्ति पा-
 प्मानं जहाति च य एवं वेद इत्युपरिष्ठात्’ प्रकृ-
 ताकर्षणं तूपास्यैकत्वादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । ए-
 कैवेयं सत्यविद्येति । कुतः, ‘तद्यत् तत्सत्यम्’
 इति प्रकृताकर्षणात् । ननु विद्याभेदेऽपि प्रकृ-
 ताकर्षणमुपास्यैकत्वाद्युपपद्यत इत्युक्तं, नैत-
 देवं यत्र हि विस्पष्टात् कारणान्तराद्विद्याभेदः
 प्रतीयते तत्रैतदेवं स्यात्, अत्र तूभयथासम्भ-
 वे तद्यत् तत्सत्यमिति प्रकृता कर्षणात्पूर्ववि-
 द्यासम्बद्धमेव सत्यमुत्तरत्राकृष्यत इत्येकवि-
 द्यात्वनिश्चयः । यत्पुनरुक्तं फलान्तरश्रवणात्

र्वनामभिः पूर्वोक्तगुणविशिष्टं ब्रह्म आरुप्यादित्याक्षिस्थानादिगुणवि-
 धानात्, तथा च वाक्यादेव विवैक्यसिद्धिरिति सिद्धान्तयति ॥ एकैवेति
 ॥ यथा दहरशाण्डिल्यविषयोर्ब्रह्मैक्यप्रत्यभिज्ञानमात्रं तथात्र नेत्याह ॥
 नैतदिति ॥ कारणान्तरं प्रकरणभेदादिकं । एवं विद्याभेदेऽप्येतदुपासक-
 ज्ञानं स्यात् अत्र तूभयथासम्भवे विवैक्यनानात्वसंशये सत्यमित्युपा-
 स्यरूपैक्यज्ञानात् विवैक्यनिश्चय इत्यक्षरार्थः । असत्यपवादकारणे रूपै-
 क्यत्वात् विवैक्यत्वात् सर्गसिद्धिर्न च फलभेदापवादः । अङ्गे फलश्रुतेः
 स्तुतिमात्रतया फलभेदासिद्धिरित्याह ॥ यत्पुनरित्यादिना ॥ किञ्च य-
 त्र प्रधानविधावेवंकाम इति फलं श्रुतं, तत्र प्रधानफलेनैवाङ्गानां फला-
 काङ्क्षानिवृत्तेरङ्गे फलश्रुतेः स्तुतिमात्रत्वं, दह तु प्रथमजं सत्यं ब्रह्मेति
 वेदेति प्रधानविद्याविधिस्थत्वं लोकजयफलस्याभ्युपेत्यस्माभिर्नामरू-
 पाङ्गस्य फलश्रुतेः स्तुतित्वमुक्तं । यस्तुतस्तु प्रधानविधावप्येवंकाम-

विद्यान्तरमिति । अत्रोच्यते, तस्योपनिषद्-
हरहमिति चाङ्गान्तरोपदेशस्य स्तावकत्वमिदं
फलान्तरश्रवणमित्यदोषः । अपि चार्थवादादे-
व फले कल्पयितव्ये सति विद्यैकत्वे चावय-
वेषु श्रूयमाणानि बहून्यपि फलान्यवयविन्या-
मेव विद्यायामुपसंहर्तव्यानि भवन्ति, तस्मात्
सैवेयमेका सत्यविद्या तेनतेन विशेषेणोपेताऽ-
ऽन्नायत इत्यतः सर्व एव सत्यादयो गुणा एक-
स्मिन् प्रयोगे उपसंहर्तव्याः । केचित् पुनर-
स्मिन् सूत्रे इदं वाजसनेयकमक्ष्यादित्यपुरुषवि-
षयं वाक्यं, छान्दोग्ये च 'अथ य य एषोऽन्तरा-
दित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यतेऽथ एषोऽन्तर-
क्षिणि पुरुषो दृश्यते' इत्युदाहृत्य सैवेयमक्ष्या-
दित्यपुरुषविषया विद्योभयत्रैकेति कृत्वा स-
त्यादिगुणान् वाजसनेयिभ्यः छन्दोगानामुप-
संहार्यान्मन्यन्ते, तन्न साधु लक्ष्यते । छान्दोग्ये
हिकर्मसम्बन्धिनीयमुद्गीथव्यपाश्रया विद्या वि-

पदाभायारात्रिसन्न्यायेन फले कल्पनीये सति प्रधाने तद्गङ्गे वा य-
त्किञ्चित् फल श्रुतं तस्य सर्वस्यापि श्रुतत्वाविशेषाज्जातेष्टिफलन्या-
येन समुच्चित्तैकप्रधानफलत्वकल्पनात् फलभेदोऽस्ति इत्युदाहृत्य ॥ अ-
पि चेति ॥ सूत्रं योजयति ॥ तस्मादिति ॥ एकदेशिव्यारयामुद्गाव्य दू-
पयति ॥ केचिदित्यादिना ॥ छान्दोग्ये कर्माङ्गोद्गीथे हिरण्यपुरुषदृष्टि-

य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छ्येते सर्वस्य वशी' इत्यादि, तत्र विद्यैकत्वं परस्परगुणयोग-
 श्च किं वा नेति संशये विद्यैकत्वमिति, तत्रेदमु-
 च्यते । कामादीति । सत्यकामादीत्यर्थः । यथा
 देवदत्तो दत्तः सत्यभामा भामेति । यदेतच्छान्दो-
 ग्ये हृदयाकाशस्य सत्यकामत्वादिगुणजातमु-
 पलभ्यते तदपीतरत्र वाजसनेयके 'स वा एष म-
 हानज आत्मा' इत्यत्र सम्बध्येत । यच्च वाजने-
 यके वशित्वाद्युपलभ्यते तदपीतरत्र च्छान्दोग्ये
 'एष आत्माऽपहतपाप्मा' इत्यत्र सम्बध्येत, कु-
 तः, आयतनादिसामान्यात् । समानं ह्युभयत्रा-
 ऽपि हृदयमायतनं समानश्च वेद्य ईश्वरः समान-
 च्च तस्य सेतुत्वं लोकासम्भेदप्रयोजनमित्येव-
 मादि बहुतरं सामान्यं दृश्यते । ननु विशेषोऽपि
 दृश्यते च्छान्दोग्ये हृदयाकाशस्य गुणयोगो वा-
 जसनेयके त्वाकाशाश्रयस्य ब्रह्मणः, इति । न,
 'दहर उत्तरेभ्यः' (वे० सू० १।३।१४) इत्यत्र
 च्छान्दोग्येऽप्याकाशशब्दं ब्रह्मेवेति प्रतिष्ठापित-
 त्वात् । अयं त्वत्र विद्यते विशेषः, सगुणा हि ब्र-

णनिर्गुणरूपभेदेन भेदात् निर्गुणविद्यायां गुणोपसंहारस्य फलाभावाच्चा-
 नुपसंहार इति चाहेत्य प्राप्ते सिद्धान्तपति ॥ तत्रेदमित्यादिना ॥ एवं

ह्यविद्या छान्दोग्ये उपदिश्यते 'अथ य इहा-
 त्मानमनुविद्य ब्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामान्
 इत्यात्मवत् कामानामपि वेद्यत्वश्रवणात्, वा-
 जसनेयके तु निर्गुणमेव परं ब्रह्मोपदिश्यमानं दृ-
 श्यते 'अत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूयसङ्गो ह्ययं पुरु-
 षः' इत्यादिप्रश्नप्रतिवचनसमन्वयात्, वशित्वा-
 दि तु तत्स्तुत्यर्थमेव गुणजातं वाजसनेयके स-
 ङ्गीत्यते । तथा चोपरिष्ठात् 'स एष नेति नेत्या-
 त्मा' इत्यादिना निर्गुणमेव ब्रह्मोपसंहरति । गु-
 णवतस्तु ब्रह्मण एकत्वाद्भिभूतिप्रदर्शनायायं गु-
 णोपसंहारः सूत्रितो नोपासनायेति द्रष्टव्यम् ॥ ३९

आदरादलोपः ॥ ४० ॥

छान्दोग्ये वैश्वानरविद्यां प्रकृत्य श्रूयते 'त-
 द्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत्तद्वोमीयं स यां प्रथमामा-

विद्याभेदे स्फुटे कथं गुणोपसंहारस्तत्राह ॥ गुणवतस्त्विति ॥ भिन्नवि-
 यास्थानामपि गुणानामायतनादिसाम्येन निर्गुणस्थले बुद्धिस्थानां स्तु-
 त्यर्थमुपसंहारो युक्तः, ज्ञानस्तुतिप्रकर्षणस्याकाङ्क्षितत्वात्, यत्र क्वचि-
 न् दृष्टगुणैः स्तुतेः कर्तुं योग्यत्वात् । यद्यपि सगुणस्थसत्यकामादिबु-
 निर्गुणस्थगुणा अन्तर्भूता एव तथापि नोपसंहारोक्तैर्वैयर्थ्यं निर्गुणस्ताव-
 कत्वेन श्रुतगुणानामन्यप्राप्त्यध्येयत्वमिति शङ्कानिरासेनान्तर्भावदा-
 द्भार्थित्वादित्यनयस्यम् ॥ ३९ ॥

॥ आदरादलोपः ॥ अत्र यच्छब्दाग्निहोत्रशब्दाभ्यां संग्रहमाह

हुतिं जुहुयात् तां जुहुयात् प्राणाय स्वाहा'इति।
तत्र पञ्च प्राणाहुतयो विहिताः, तासु च पर-
स्तादग्निहोत्रशब्दः प्रयुक्तः 'य एतदेवं विद्वान-
ग्निहोत्रं जुहोति, इति,

‘यथेह क्षुधिता वाला मातरं पर्युपासते ।

एवं सर्वाणि भूतान्यग्निहोत्रमुपासते' ॥ इति च ।

तत्रेदं विचार्यते किं भोजनलोपे लोपः प्राणा-
ग्निहोत्रस्योतालोपः इति, 'तद्यद्भक्तं' इति भक्ता-
गमनसंयोगश्रवणात्, भक्तागमनस्य च भोज-
नार्थत्वाद्भोजनलोपे लोपः प्राणाग्निहोत्रस्येति,
एवं प्राप्ते न लुप्येत इति तावदाह, कस्मात् आ-
दरात् । तथा हि वैश्वानरविद्यायामेव जावालानां
श्रुतिः 'पूर्वोऽतिथिभ्योऽश्रीयात् यथा वै स्वयमहु-
त्वाऽग्निहोत्रं परस्य जुहुयादेवं तत्' इत्यतिथिभो-

॥ तत्रेदं विचार्यत इति ॥ वैश्वानरोपासकेनातिथिभोजनात् प्राक् कार्य-
त्वेन विद्याद्ग्राणाग्निहोत्रविचारात् पाठसद्गतिः । पूर्वपक्षे भोजनलो-
पेऽपि द्रव्यान्तरेण प्राणाग्निहोत्रानुष्ठान, सिद्धान्ते तल्लोप इति भेदः ।
ननु यद्भक्तमिति यच्छब्देन भोजनाक्षिप्तभक्तमनूय तद्धोमीयमिति हो-
मसंयोगविधानादाक्षेपभोजनलोपे तदा भक्ताश्रितहोमलोप इति सि-
द्धान्तो शङ्कते ॥ तद्यदिति ॥ निर्गुणस्योपाखिलोपेऽपि स्तुत्यर्थगुण-
स्थैर्यात् भोजनलोपेऽपि प्राणाग्निहोत्रस्यादरेण स्तुतिनिर्वाहार्थमलोप
इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षसूत्रेण परिहरति ॥ एवं प्राप्त इति ॥ एवं तदि-

जनस्य प्राथम्यं निन्दित्वा स्वामिभोजनं प्रथमं प्रापयन्ती प्राणाग्निहोत्रे आदरं करोति । या हि न प्राथम्यलोपं सहते नतरां सा प्राथम्यवतोऽग्निहोत्रस्य लोपं सहेतेति मन्यते । ननु भोजनार्थभक्तागमनसंयोगात् भोजनलोपे लोपः प्रापितः । न, तस्य द्रव्यविशेषविधानार्थत्वात् । प्राकृतेऽग्निहोत्रे पयःप्रभृतीनां द्रव्याणां नियतत्वादिहाप्यग्निहोत्रशब्दात् कौण्डपायिनामयनवत् तद्धर्मप्राप्तौ सत्यां भक्तद्रव्यकतागुणविशेषविधानार्थमिदं वाक्यं तद्यद्भक्तमिति, अतो

ति स्वयं प्राणाग्निहोत्रमकृत्वातिथीनां तत्करणमित्यर्थः । उक्तं स्मारयित्वा परिहरति ॥ नन्वित्यादिना ॥ यथा कुण्डपायिसत्रगते मासाग्निहोत्रे अग्निहोत्रशब्दाद्गौणान्नित्याग्निहोत्रवाचकान्नित्याग्निहोत्रधर्माणां पयोद्रव्यादीनां प्राप्तिसत्त्वेहापि प्राणाहुतीष्वग्निहोत्रशब्दात् पयोद्रव्यादीनामुत्सर्गतः प्राप्तौ सत्यां भोजनार्थभक्तद्रव्यविधिनापवादः कृतः, अतो भक्तविधेरपवादार्थत्वात् भोजनलोपे भक्ताख्यगुणस्याङ्गस्य लोपेऽपि न मुख्यस्याग्निहोत्रस्य लोपः, अपवादाभावे उत्सर्गप्राप्तपयआदिना तस्य निष्पत्तिसम्भवादिति प्राप्तमित्यर्थः । 'गुणलोपे न मुख्यस्य' इति जैमिनिसूत्रं । आधाने सन्ति पवमानेष्टयस्तत्राग्नये पवमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदिति निर्वापः श्रुतस्तदङ्गत्वेनाग्निहोत्रहयन्या हवींषि निर्वपेदिति दर्शपूर्णमासाख्यप्रकृतौ विहिताग्निहोत्रहयन्यतिदेशेन प्राप्त्या आधानकाले चाग्निहोत्राभावात् तस्या गुणभूताया लोपेऽपि मुख्यस्य निर्वापस्य न लोप इत्यर्थः । अख्य-

गुणलोपेन मुख्यस्येवं प्राप्तम् भोजनलोपेऽप्य-
द्भिरन्येन वा द्रव्येणाविरुद्धेन प्रतिनिधानन्या-
येन प्राणाग्निहोत्रस्यानुष्ठानमिति ॥ ४० ॥

अत उत्तरं पठति

उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥

उपस्थिते भोजने अतस्तस्मादेव भोजनद्र-
व्यात् प्रथमोपनिपतितात् प्राणाग्निहोत्रं निर्वर्त-
यितव्यं, कस्मात् तद्वचनात् । तथा हि 'तद्यद्भ-
क्तं प्रथममागच्छेत् तद्धोमीयम्' इति सिद्धवद्भ-
क्तोपनिपातपरामर्शेन परार्थद्रव्यसाध्यतां प्रा-
णाहुतीनां विदधाति, ता अप्रयोजकलक्षणाप-
न्नाः सत्यः कथं भोजनलोपे द्रव्यान्तरं प्रतिनि-
धापयेयुः । न चात्र प्राकृताग्निहोत्रधर्मप्राप्तिर-

नित्यादिकर्मणोऽवश्यानुष्ठेयत्वाच्छ्रुतद्रव्यालाभे प्रतिनिहितद्रव्येणापि
कर्म कर्तव्यमिति प्रतिनिधिन्त्यायः ॥ ४० ॥

सिद्धान्तयति ॥ उपस्थित इति ॥ तद्वचनादिति ॥ तद्धोमीयमि-
ति तच्छब्देन भोजनार्थं सिद्धभक्तमाश्रित्य होमविधानादित्यर्थः । सि-
द्धवद्भक्तोपनिपातः प्रकृतभक्तागमनं, तस्य तच्छब्देन परामर्शो नेत्य-
र्थः । आश्रितविहिताहुतीनामाश्रयलोपे लोप एव न द्रव्यान्तराक्षेपक-
त्वं, यथा क्रतुप्रयुक्ताप्रणयनाश्रितस्य गोदोहनस्य क्रतुलोपे लोपो न
त्वाश्रयान्तरप्रयोजकत्वं तथेति फलितमाह ॥ ता इति ॥ यदुक्तमाग्नि-
होत्रशब्दान् द्रव्यान्तरप्राप्तिरिति तत्राह ॥ न चात्रेति ॥ तद्भावो नि-

स्ति, कुण्डपायिनामयने हि 'मासमग्निहोत्रं जु-
होति' इति विध्युद्देशगतोऽग्निहोत्रशब्दस्तद्वद्भा-
वं विधापयेदिति युक्ता तद्धर्मप्राप्तिः, इह पुनर-
र्थवादगतोऽग्निहोत्रशब्दो न तद्वद्भावं विधापयि-
तुमर्हति । तद्धर्मप्राप्तौ चाभ्युपगम्यमानायाम-
ग्न्युद्धरणादयोऽपि प्राप्येरन्, न चास्ति सम्भवः
अग्न्युद्धरणं तावद्धोमाधिकरणभावाय, न चा-
यमग्नौ होमः भोजनार्थताव्याघातप्रसङ्गात्,
भोजनार्थोपनीतद्रव्यसम्बन्धाच्चास्य एवैव हो-
मः । तथा च जावालश्रुतिः 'पूर्वोऽतिथिभ्यांऽश्री-
यात्' इति आस्याधारामेवेमां होमनिर्वृतिं द-
र्शयति । अत एव चेहापि साम्पादिकान्धेवाग्नि-
होत्राङ्गानि दर्शयति 'उर एव वेदिर्लोमानि व-
र्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोऽन्वाहार्यपचन आस्य-
माहवनीयः' इति । वेदिश्रुतिश्चात्र स्थण्डि-
लमात्रोपलक्षणार्था द्रष्टव्या, मुख्याग्निहोत्रे वे-
द्यभावात् तदङ्गानां चेह सम्पिपादयिपितत्वा-

स्याग्निहोत्रसादृश्यं अर्थवादस्य शब्दस्य स्तुतित्वेनोपपत्तेरित्यर्थः । धर्म-
प्रापकत्वे दोषमाह ॥ तद्धर्मप्राप्तौ चेति ॥ अत एवेति ॥ तद्धर्मप्रा-
प्त्यभावादेवेत्यर्थः । प्राप्तौ सम्पादनं वृथा स्यादिति भावः । मुख्याग्नि-
होत्राङ्गानि सम्पाद्यन्ते चेत् कथं तदनङ्गं वेदिरत्र सम्पाद्यते तत्राह
॥ वेदिश्रुतिश्चेति ॥ मुख्याग्निहोत्रस्याप्युद्धरणवत् सायंप्रातःकालद्वय-

त् । भोजनेनैव च कृतकालेन संयोगान्नाग्नि-
 होत्रकालावरोधसम्भवः, एवमन्येऽप्युपस्था-
 नादयो धर्माः केचित् कथञ्चिद्विरुध्यन्ते । त-
 स्मात् भोजनपक्ष एवैते मन्त्रद्रव्यदेवतासंयो-
 गात् पञ्च होमानिर्वर्तयितव्याः । यत्त्वादरदर्श-
 नवचनं तत्तु भोजनपक्षे प्राथम्यविधानार्थं, न
 ह्यस्ति वचनस्यातिभारः । न त्वनेनास्य नित्य-
 ता शक्यते दर्शयितुं, तस्मात् भोजनलोपे लोप
 एव प्राणाग्निहोत्रस्येति ॥ ४१ ॥

**तन्निर्धारणानियमस्तदृष्टेः पृथग्ध्य-
 प्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥**

सन्ति कमाद्द्रव्यपाश्रयाणि विज्ञानानि

स्यापि न प्राप्तिरित्याह ॥ भोजनेनेति ॥ उपस्थानपरिस्तरणादयोऽप्य-
 ग्न्यभावात् न प्राप्तवन्ति इत्याह ॥ एवमिति ॥ यस्मात् तद्धर्मप्राप्त्य-
 भावस्वस्मात् भोजनद्रव्येणैव होम इत्युपसंहारः प्राणाय स्वाहा इत्या-
 दयो मंत्राः । ननु स्वामिभोजनस्योत्तरकालत्वं श्रुत्यादिविहितं कथं पू-
 र्वोऽतिथिभ्योऽश्नीयादिति वचनेन वाच्यते तत्राह ॥ न ह्यस्तीति ॥
 उपासकान्यस्वामिविषयमुत्तरकालत्वविधानमित्यर्थः । न त्विति प्राथ-
 म्यमात्रेणेत्वर्थः । प्राणोपासकस्य प्राप्तभोजनप्राथम्यार्थतयादरस्यान्य-
 थासिद्धौ फलितमाह । तस्मादिति ॥ ४१ ॥

तन्निर्धारणा ॥ उभयथा दृष्टान्तदर्शनात् संशयमाह ॥ किन्ता-
 नीति ॥ यथाऽनारभ्याधीतपर्णमयीत्वं जुहुद्वारा ऋत्विङ्गतया कर्मसु

‘ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत’ इत्येवमादी-
 नि, किं तानि नित्यान्येव स्युः कर्मसु पर्णमयी-
 त्वादिवत् उतानित्यानि गोदोहनादिवदिति वि-
 चारयामः । किं तावत् प्राप्तं नित्यानीति ।
 कुतः प्रयोगवचनपरिग्रहात्, अनारभ्याधीता-
 न्यपि स्येतान्युद्गीथादिद्वारेण क्रतुसम्बन्धात्
 क्रतुप्रयोगवचनेनाङ्गान्तरवत् संस्पृश्यन्ते यत्वे-
 पां स्ववाक्येषु फलश्रवणं ‘आपयिता ह वै का-
 मानां भवति’ इत्यादि, तद्वर्तमानापदेशरूप-
 त्वादर्थवादमात्रं अपापश्लोकश्रवणादिवत् न फ-
 लप्रधानं, तस्मात् ‘यथा यस्य पर्णमयी जुहूर्भ-
 वति न स पापं लोकं शृणोति’ इत्येवमादीनाम-
 प्रकरणपठितानामपि जुह्वादिद्वारेण क्रतुप्रवे-
 शात् स्वप्रकरणपठितवन्नित्यता, एवमुद्गीथाद्यु-

नित्यं प्रयुज्यते, तथाङ्गाश्रितोपासनान्युद्गीथादिद्वाराऽङ्गतया नित्यानि
 उत क्रत्वङ्गनया प्रणयनाश्रयो गोदोहनसंयोगः पशुफलार्थत्वादनित्य-
 त्वेन यथा प्रयुज्यते यथा वा पञ्चङ्गयूपाश्रयं बैल्वत्वमन्त्रायफलत्वाद-
 नित्यं तथा कर्मसमृद्ध्यादिफलकत्वोपासनान्यनङ्गत्वेनानित्यानीति
 संशयार्थः, पूर्वपक्षे उपासनानां प्रयोगनित्यत्वं सिद्धान्ते त्वनित्यत्व-
 मिति फलभेदः । अनित्यभोजनाश्रयप्राणाग्निहोत्रस्यानित्यत्वं निरूप्य
 कर्माङ्गोपासीनां नित्यत्वमिति प्रत्युदाहरणदृष्टान्तेन पूर्वपक्षमाह ॥
 ॥ किं तावदिति ॥ उपासनानि कर्माङ्गानि अफलत्वे सति कर्मा-
 ङ्गाश्रितत्वात् पर्णत्वादिवत्, तथा चाङ्गनया प्रयोगविधिना नि-

पासनानामपीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । तन्निर्धारणानि-
यम इति । यान्येतान्युद्गीथादिकर्मगुणयाथा-
त्म्यनिर्धारणानि 'रसतम आप्तिः समृद्धिर्मुख्यः
प्राण आदित्यः' इत्येवमादीनि नैतानि नित्यव-
वत् कर्मसु नियम्येरन्, कुतः, तद्वृष्टेः । तथा त्वनि-
यतत्वमेवैवंजातीयकानां दर्शयति श्रुतिः 'तेनो-
भौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद' इत्यविदु-
पोऽपि क्रियाभ्यनुज्ञानात् प्रस्तावादिदेवतावि-
ज्ञानविहीनानामपि प्रस्तोत्रादीनां याजनाध्य-
वसानदर्शनात् 'प्रस्तोदुर्या देवता प्रस्तावमन्वा-
यता ताश्चेदविद्वान् प्रस्तोप्यसि ताश्चेदविद्वानु-
द्रास्यसि ताश्चेदविद्वान् प्रतिहरिष्यसि' इति ।
अपि चैवंजातीयकरुय कर्मव्यपाश्रयस्य वि-

त्येन प्रयुज्येत इति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे ॥ यानीत्यादिना ॥
उद्गीथादयः कर्मणां गुणाः अङ्गानि तेषां याथात्म्यं रसतमत्वादि-
कं तन्निर्धारणान्युपासनानि यानि तानि कर्मसु नित्यपर्णमयीत्वा-
दिवन्न नियम्येरन्नित्यर्थः । एषा कर्माङ्गत्वे तद्धीनस्याविदुषः कर्म
न स्यादङ्गलोपात्, तस्मादविदुषोऽपि कर्मकर्तृत्वश्रुतिलिङ्गैरङ्गत्वानु-
मानबाध इत्याह ॥ तद्वृष्टेरिति ॥ तस्यानियमस्य दर्शनादित्यर्थः ।
ता चेदविद्वान् प्रस्तोप्यसि मूर्धाते पतिप्यतीति चाक्रायणेनर्त्विजामा-
क्षिप्तत्वादनुपासकानामपि कर्मप्रयोगोऽस्तीत्याह ॥ प्रस्तावादीति ॥
उपासना कर्मफलात् पृथक् फलश्रुतेर्न कर्माङ्गत्वमित्याह ॥ अपि
चेति ॥ तेनोमित्यक्षरेण यश्चैतदक्षरमेवं रसतमत्वादिरूपेण वेदोपास्ते

ज्ञानस्य पृथगेव कर्मणः फलमुपलभ्यते, कर्मफलसिद्धयप्रतिबन्धः तत्समृद्धिरतिशयविशेषः कश्चित् तिनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद नाना तु विद्या चाविद्या च यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' इति । तत्र नाना त्विति विद्वद्विद्वत्प्रयोगयोः पृथक्करणात् वीर्यवत्तरमिति च तरप्प्रत्ययप्रयोगात् विद्याविहीनमपि कर्म वीर्यवदिति गम्यते, तच्चानित्यत्वे विद्याया उपपद्यते, नित्यत्वे तु कथं तद्विहीनं कर्म वीर्यवदभ्यनुज्ञायेत, सर्वाङ्गोपसंहारे हि वीर्यवत् कर्मेति स्थितिः । तथा लोकसामादिषु प्रतिनियतानि प्रत्युपासनं फलानि शिष्यन्ते 'कल्पन्ते

यश्च न वेद तावुभौ कर्म कुरुत एव यद्यपि तथापि तु विद्याविद्ययोर्नानात्वं भिन्नफलत्वं । दृष्टं हि मणिविक्रये ज्ञानाज्ञानाभ्यां वणिकृशबरयोः फलवैषम्यं, तस्माद्यदेव कर्म विद्ययोर्द्वीथाद्युपास्त्या श्रद्धयास्तिक्यबुद्धयोपनिषदा रहस्यदेवताध्यानेन करोति तदेव कर्म फलातिशयवदित्यर्थः । कर्मणो वीर्यवत्त्वं नाम फलवत्त्वं विद्याहीनस्यापि गम्यमानं विद्याया अनङ्गत्वे लिङ्गमिति भावः । साम्नि लोकादिदृष्ट्युपासनेषु कर्मसमृद्धयतिरिक्तलोकादिफलश्रुतेश्च नाङ्गत्वमित्याह ॥ तथेति ॥ अस्मै विदुषे कल्पन्ते भोगाय समर्था भवन्ति भूमेरूर्ध्वा लोकाः आवृता अधस्तनाश्रेत्यर्थः । तथा हि गुणवाद इति फलश्रुतेरर्थवादमात्रत्वे स्तुतिलक्षणा स्यात्, सा न युक्ता, मुख्यवृत्त्या फलपरत्वा-

हास्मै लोका उर्ध्वाश्चावृत्ताश्च' इत्येवमादीनि ।
 न चेदं फलश्रवणमर्थवादमात्रं युक्तं प्रतिपत्तुं,
 तथा हि गुणवाद आपद्येत, फलोपदेशे तु मुख्य-
 वादोपपत्तिः, प्रयाजादिषु त्वितिकर्तव्यताका-
 ङ्गस्य क्रतोः प्रकृतत्वात्तादर्थ्ये सति युक्तं फल-
 श्रुतेरर्थवादत्वं, तथाऽनारभ्याधीतेष्वपि पर्ण-
 मयीत्वादिषु, न हि पर्णमयीत्वादीनामक्रियात्म-
 कानामाश्रयमन्तरेण फलसम्बन्धोऽवकल्पते,
 गोदोहनादीनां हि प्रकृताप्प्रणयनाद्याश्रयला-
 भादुपपन्नः फलविधिः । तथा वैल्वादीनामपि
 प्रकृतयूप्याद्याश्रयलाभादुपपन्नः फलविधिः, न

सम्भवात् । प्रयाजानुयाजकर्मणां तु प्रकरणाद्दर्शाद्यङ्गत्वलाभात् धा-
 तृव्याभिभूतिफलश्रुतेरगत्या स्तुतिलक्षकत्वं यद्यपि पर्णमयीत्वादी-
 नामङ्गत्वबोधकं प्रकरणं नास्ति तथापि तेषु फलश्रुतेः स्तुतित्वं,
 तेषामक्रियात्वेन क्रियासम्बन्धं विना फलहेतुत्वानुपपत्तेरतस्तेषां फल-
 र्थक्रियापेक्षितत्वात् क्रतोश्च जुहुप्रकृतिद्रव्याकाङ्क्षितत्वात् पर्णमयी
 जुहूरित्यादिवाक्येनैव प्रकृतिद्रव्यार्पकेण जुहूद्वारा सन्निहितकत्वङ्ग-
 त्वसिद्धेर्युक्तं फलश्रुतेरर्थवादत्वमिति भावः । अक्रियात्मकगोदोहना-
 देरपि फलश्रुतिरर्थवादः स्यादत आह ॥ गोदोहनादीनां हीति ॥ य-
 दाऽपः प्रणयनेन पशुकामस्य सतो गोदोहनेन ब्रह्मवर्चसकामस्य कां-
 स्येनेति फलार्थविधिरेव नार्थवादः, गोदोहनादेः कृत्वनाकाङ्क्षितत्वेना-
 ङ्गत्वाभावात्, चमसेन निराकाङ्गक्रियासम्बन्धितया स्वफलसाधक-
 त्वसम्भवात् । तथा सादिरत्वेन निराकाङ्गकृत्वङ्गयूपमाश्रित्य वैत्वम-

तु पर्णमयीत्वादिष्वेवंविधः कश्चिदाश्रयः प्रकृतोऽस्ति, वाक्येनैव तु जुह्वाद्याश्रयतां विवक्षित्वा फलेपि विधिं विवक्षतो वाक्यभेदः स्यात्, उपासनानां तु क्रियात्मकत्वात् विशिष्टविधानोपपत्तेरुद्गीथाद्याश्रयाणां फलविधानं न विरुध्यते, तस्मात् यथा क्रत्वाश्रयाण्यपि गोदोहनादीनि फलसंयोगादनित्यान्येवमुद्गीथाद्युपासनान्यपि इति द्रष्टव्यम् । अत एव च कल्पसूत्रकारा नैवंजातीयकान्युपासनानि ऋतुषु कल्पयाञ्चक्रुः ॥ ४२ ॥

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥

वाजसनेयके 'वदिष्याम्येवाहमिति वाग्दधे'

न्नायकामस्य सादिरं वीर्यकामस्येति फलार्थविधिरेवार्थः पर्णमयीत्वादिषु फलविधिः किं न स्यादत आह ॥ न त्विति ॥ एवंविधो यूपदिखनिराकाङ्क्ष इत्यर्थः । जुहूरेवाश्रय इत्यत आह ॥ वाक्येनेति ॥ जुह्वाः प्रकृतिः इत्यापेक्षिकत्वादनैव वाक्येन क्रत्वङ्गतया जुहूपरतिद्रव्यसम्बन्धो विधेयः पश्चान्निराकाङ्क्षं जुहूमात्रित्य तस्यैव प्रकृतिद्रव्यस्य फलसंयोगो विधेय इति वाक्यभेद इत्यर्थः । पर्णतादेवैलक्षण्यमुपासनानामाह ॥ उपासनानां त्विति ॥ स्वयं त्रित्वादिकविशिष्टत्वेन विधानोपपत्तिरित्यर्थः ॥ तस्मादिति ॥ अङ्गत्वावेदकमानाभायादित्यर्थः ॥ अत एवेति ॥ अनङ्गत्वादेवेत्यर्थः । तस्मादङ्गोपास्यभावेऽपि कर्माधिकार इति सिद्धम् ॥ ४२ ॥

इत्याद्यात्मं वागादीनां प्राणः श्रेष्ठोऽवधारितोऽधिदैवमग्न्यादीनां वायुः । तथा छान्दोग्ये 'वायुर्वाव संवर्गः' इत्यात्राधिदैवमग्न्यादीनां वायुः संवर्गोऽवधारितः 'प्राणो वाव संवर्गः' इत्याद्यात्मं वागादीनां प्राणः । तत्र संशयः, किं पृथगेवेमौ वायुप्राणानुपगतव्यौ स्यातामपृथग्वेति । अपृथगिति तावत् प्राप्तं, तत्त्वाभेदात्, न ह्यभिन्ने तत्त्वे पृथगनुचिन्तनं न्याय्यं । दर्शयति च श्रुतिरध्यात्ममधिदैवतं च तत्त्वाभेदं 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यारभ्य । तथा 'अत एते सर्व एव समाः सर्वेऽनन्ताः' इत्याध्यात्मिकानां प्राणानामाधिदैविकीं विभूतिमात्मभूतां दर्शयति । तथान्यत्रापि तत्रतत्राध्यात्ममधिदैवं च बहुधा तत्त्वाभेदद-

॥ प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ वायुप्राणयोर्भेदाभेदवाक्याभ्यां संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ अस्तु कर्माङ्गानां तत्सम्बन्धोपास्तीनां च फलभेदान्नित्यत्वानित्यत्वरूपः प्रयोगभेदः, इह तु वायुप्राणयोः स्वरूपभेदात् तत्स्वरूपप्राप्तिलक्षणफलैक्याच्च ध्यानप्रयोगैक्यमिति पूर्वपक्षयति ॥ अपृथगिति ॥ 'अग्निर्वाक् भूत्वा' इत्यारभ्य 'वायुः प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशत्' इत्यभेदं दर्शयतीत्यर्थः । 'यत्श्रोदेति सूर्यं वद' इति प्रश्ने सूत्रात्मकवायुर्वाच्यः वायुस्थाने प्राणं वदन्नेकत्वं तयोर्दर्शयतीत्याह ॥ तथेति ॥ किञ्च यदिवायुप्राणयोः पृथक् ध्यानं स्यात् तर्हि ध्याना-

शनं भवति । क्वचिच्च 'यः प्राणः स वायुः' इति
 विस्पष्टमेव वायुं प्राणं चैकीकरोति । तथोदाहृते-
 ऽपि वाजसनेयिब्राह्मणे 'यतश्चोदेति सूर्यः' इ-
 त्यस्मिन्नुपसंहारश्लोके 'प्राणाद्वा एष उदेति प्रा-
 णेऽस्तमेति' इति प्राणेनैवोपसंहरन्नेकत्वं दर्शय-
 ति । 'तस्मादेकमेव व्रतं चरत्प्राण्याञ्चैवापान्याञ्च'
 इति च प्राणव्रतेनैवैकेनोपसंहरन्नेतदेव द्रढयति ।
 तथा छान्दोग्येऽपि 'परस्तान्महात्मनश्चतुरो दे-
 व एकः कः सो जगार भुवनस्य गोप्ता' इत्येकमे-
 व संवर्गं गमयति न ब्रवीत्येक एकेपां चतुर्णां
 संवर्गोऽपरोऽपरेपां, तस्मादपृथक्कमुपगमन-
 स्येत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । पृथगेव वायुप्राणावुपग-

ङ्गव्रतभेदोऽपि स्यात् इह तु प्राणापाननिरोधात्मकव्रतैक्यश्रुतेर्ध्यानै-
 क्यमित्याह ॥ तस्मादिति ॥ व्रतैक्यस्य प्रशस्तत्वादित्यर्थः । किञ्च
 वायुप्राणौ संवर्गा भेदेनोपक्रम्य परस्वाहाक्यशेषे संवर्गभेदैक्यश्रुतेः प्र-
 योगैक्यमित्याह ॥ तथेति ॥ महात्मनः इति द्वितीयाबहुवचनं । चतु-
 श्रतुःसङ्ख्याकान् अग्निसूर्योदकचन्द्रानपरांश्च वाक्चक्षुःश्रोत्रमनो-
 रूपानेको देवः, कः प्रजापतिः, जगार जीर्णवानुपसंहृतवानित्यर्थः ।
 न ब्रवीति भेदमिति शेषः । यथा 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्युत्पन्नाग्नि-
 होत्रस्यैकस्यैव दधितण्डुलादिगुणभेदेन सायंप्रातःशकालभेदेन प्रयोगभे-
 दान्वा 'अन्नादो भवति य एवं वेद' इत्युत्पन्नायाः संवर्गविषया एरु-
 न्नेऽप्युत्पन्नगिष्टवायुप्राणाल्यगुणभेदान् प्रयोगभेद इत्युत्सूनं सिद्धान्त-
 यति ॥ पृथगेवेति ॥ 'नौ या एतां ह्यं संवर्गा इत्युत्पारपभेदवाक्यस्य

न्तव्याविति, कस्मात् पृथगुपदेशात् । आध्या-
 नार्थो ह्ययमध्यात्माधिदैवविभागोपदेशः सो-
 ऽसत्याध्यानपृथक्त्वेऽनर्थक एव स्यात् । ननूक्त-
 मपृथगनुचिन्तनं तत्त्वाभेदादिति, नैप दोषः, त-
 त्त्वाभेदेऽप्यवस्थाभेदादुपदेशभेदवशेनानुचिन्त-
 नभेदोपपत्तेः । श्लोकोपन्यासस्य च तत्त्वाभेदा-
 भिप्रायेणाप्युपपद्यमानस्य पूर्वोदितध्येयभेद-
 निराकरणसामर्थ्याभावात् । 'स यथैषां प्राणानां
 मध्यमः प्राण एवमेतासां देवतानां वायुः' इति
 चोपमानोपमेयकरणात् । एतेन व्रतोपन्यासो
 व्याख्यातः । एकमेव व्रतमिति चैवकारो वागा-
 दिव्रतनिवर्तनेन प्राणव्रतप्रतिपत्त्यर्थः, भग्नव्रता-
 नि हि वागादीन्युक्तानि 'तानि मृत्युः श्रमो भू-

प्रयोगभेदपरत्वाद्वाक्यादिव भेदसिद्धिरित्यर्थः । पूर्वपद्व्युक्तमनूय प्रत्या-
 ह ॥ ननूक्तमित्यादिना ॥ उपास्यतया प्रधानभूतसंवर्गगुणविशिष्टो-
 पास्यभेदवाक्यविरोधादनुपास्यवायुतत्त्वैक्यवाक्यं न प्रयोगैक्यप्रापक-
 मिति भावः । सूर्योदयास्तमययोर्वाथ्वधीनत्वान्नदभेदाभिप्रायेण प्राणा-
 बुक्ती । ततोऽध्यात्माधिदैवावस्थाभेदेनोक्तस्य ध्येयभेदस्य निरासे 'यत-
 श्रोदेति' इति श्लोकस्य न शक्तिरित्याह ॥ श्लोकेति ॥ असामर्थ्ये लि-
 ङ्गमाह ॥ सामर्थ्येति ॥ श्लोकोपन्यासवद्भैक्योपन्यासोऽपि तत्त्वाभे-
 दाभिप्रायेणेत्याह ॥ एतेनेति ॥ नन्वेवकाराद्वायुव्रतनिवृत्तेः प्राण
 एवैको ध्येयो भातीत्यत आह ॥ एकमेवेति ॥ वदनदर्शनादीनि वाक्-
 चक्षुरादीनां व्रतानि श्रमरूपमृत्युना भग्नानीत्युक्त्वा प्राणस्याभग्नव्रतत्वं

त्वोपयेमे' इति श्रुतेः न वायुव्रतनिवृत्त्यर्थः। 'अ-
थातो व्रतमीमांसा' इति प्रस्तुत्य तुल्यवद्वायुप्रा-
णयोरभग्नव्रतत्वस्य निर्धारितत्वात् । 'एकमेव
व्रतं चरेत्' इति चोक्त्वा 'तेनो एतस्यै देवतायै
सायुज्यं सलोकतां जयति' इति वायुप्राप्तिं फ-
लं ब्रुवन् वायुव्रतमनिवर्तितं दर्शयति, देवता
ह्यत्र वायुः स्यात् अपरिच्छिन्नात्मत्वस्य प्रेप्सि-
तत्वात्, पुरस्तात् प्रयोगाच्च, 'सैषानस्तमिता
देवता यद्वायुः' इति । तथा 'तौ वा एतौ द्वौ संव-
र्गौ वायुरेव देवेषु प्राणः प्राणेषु' इति भेदेन व्यप-
दिशति 'ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये दश सन्त-
स्तत्कृतम्' इति च भेदेनैवोपसंहरति, तस्मात्
पृथगेवोपगमनं, प्रदानवत् यथा 'इन्द्राय राज्ञे

निर्धारितं, तथा ज्वलनतापादीन्यग्न्यादित्यादीनां व्रतानि भग्नानीत्यु-
क्त्वा वायोरभग्नव्रतत्वं निर्धारितं, 'स यथैषां प्राणानां मध्यमः प्राणः
स्थिरव्रत एवमेतासां देवतानां वायुर्ल्लोचन्ति सन्त्या देवता न वायुः
सैषानस्तमिता देवता यद्वायुः' इति श्रुतेः. अतो भग्नव्रतनिरासार्थं
एवकारो न वायुव्रतनिवृत्त्यर्थं इत्यर्थः । अत्रैवार्थं लिङ्गमाह ॥ एकमि-
ति ॥ उकारश्चार्थः, तेन व्रतेन वायोः सायुज्यं समानदेहत्वं सलोक-
तां च जयतीत्यर्थः । नन्वत्र वायुप्राप्तिर्न श्रुतेत्यत्राह ॥ देवतेति ॥ त-
स्मात् तच्चाभेददृष्ट्या व्रतैक्यमिति स्थितं, सम्प्रति पूर्वोक्तं पृथगुपदेशं
विवृणोति ॥ तथा तौ वा इति ॥ सौत्रं दृष्टान्तं व्याचष्टे ॥ प्रदानव-
दिति ॥ त्रयः पुरोडाशाः अस्याः सन्तीति त्रिपुरोडाशिनीष्टिसस्यां किं

पुरोडाशमेकादशकपालमिन्द्रियाधिराजायेन्द्रा-
य स्वराज्ञे' इत्यस्यां त्रिपुरोडाशिन्यामिष्ट्यां
'सर्वेषामभिगमयन्नवद्यत्थच्छं वट्कारम्' इत्य-
तो वचनादिन्द्राभेदाच्च सहप्रदानाशङ्कायां रा-
जादिगुणभेदात् याज्यानुवाक्याव्यत्यासवि-
धानाच्च यथान्यासमेव देवतापृथक्त्वात् प्रदान-
पृथक्त्वं भवति, एवं तत्त्वाभेदेऽपि आध्येयांशपृथ-
क्त्वादाध्यानपृथक्त्वमित्यर्थः । तदुक्तं सङ्कर्षे 'ना-
ना वा देवता पृथग्ज्ञानात्' (जै० सू०) इति ।

सह प्रदानमुत् भेदेनेति सन्देहे पूर्वपक्षमाह ॥ सर्वेषामिति ॥ सर्वेषां
देवानामाभिमुख्येन प्रापयन् हविस्वद्यति गृह्णाति, अच्छं वट्कारं
वपट्काराख्यदेवभागमित्यर्थः । यद्वा सर्वदेवार्थे युगपदवदानं कार्य-
मित्यत्र हेतुरच्छं वट्कारमिति । अव्यर्थत्वायेत्यर्थः एकार्थमवत्ते ह-
विषि शेषो यागानर्हतया वृथा स्यादिति भावः । एवं सहावदानश्रुतेर्दे-
वैक्याच्च पुरोडाशानां सहप्रक्षेपे प्राप्ते पृथक्प्रक्षेप इति सिद्धान्तमाह
॥ राज्ञेति ॥ राज्याधिराजस्वराजगुणभेदेन विशिष्टदेवताभेदादित्यर्थः ।
किञ्चाध्वर्युणा यजेति प्रैपे रुते होत्रीयो मन्त्रः पठ्यते सा याज्या, अनु-
ब्रूहि इति प्रैपानन्तरमन्त्रः पुरोऽनुवाक्येति भेदोऽस्ति, तत्रास्यामिष्टौ
प्रथमपुरोडाशप्रदाने या क्लृप्ता याज्या सा द्वितीयप्रदाने पुरोऽनुवाक्या,
या च पूर्वमनुवाक्या सा पश्चात् याज्येति व्यत्यासमन्वाहेति श्रुत्या
विधानात्, यथाश्रुति प्रक्षेपपृथक्त्वमित्याह ॥ याज्येति ॥ सङ्कर्षो
देवताकाण्डं । वाशब्दोऽवधारणे, नानैव देवता राजादिगुणभेदेन भेदा-
वगमादिति सूत्रार्थः । दृष्टान्ते देवताभेदात् कर्मभेदवत् विद्याभेदः

तत्र तु द्रव्यदेवताभेदात् यागभेदोऽपि विद्यते
 नैवमिह विद्याभेदोऽस्ति उपक्रमोपसंहाराभ्या-
 मध्यात्माधिदैवोपदेशेष्वेकविद्याविधानप्रतीतेः,
 विद्यैक्येऽपि त्वध्यात्माधिदैवभेदात् प्रवृत्तिभेदो
 भवति, अग्निहोत्र इव सायंप्रातःकालभेदादि-
 त्यभिप्रेत्य प्रदानवदित्युक्तम् ॥ ४३ ॥

लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि बलीयस्तदपि ४४

वाजसनेयिनोऽग्निरहस्ये 'नैव वा इदमग्रे स-
 दासीत्' इत्यस्मिन् ब्राह्मणे मनोऽधिकृत्याधीय-
 ते 'तत्पट्त्रिंशतं सहस्राण्यपश्यदात्मनोऽग्नीन-

स्यात् इत्यत आह ॥ तत्र त्विति ॥ कर्मोत्पत्तिवाक्यस्थदेवताभेदः
 कर्मभेदे हेतुः, इह त्वन्नादो भवति य एवं वेदेत्युत्पत्तावेकत्वेन ज्ञात-
 विद्यायाः पश्चात् श्रुतवायुप्राणभेदो न भेदकः, अग्निहोत्रस्येव दध्या-
 दिद्रव्यभेद इत्यर्थः । तर्हि केनांशेन प्रदानस्य दृष्टान्तत्वमित्यत आ-
 ह ॥ विद्यैक्येऽपीति ॥ अवस्थाभेदाद्देवताभेदः प्रयोगभेदश्चेत्यंशेनायं
 दृष्टान्त इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

॥ लिङ्गभूयस्त्वात् ॥ उत्पत्तेः प्राक् 'इदं सर्वं नैव सदासीन्नाप्य-
 सदि'त्युपक्रम्य मनःसृष्टिमुक्त्वा 'तन्मन आत्मानमैक्षतेतीक्षणपूर्वक-
 मग्नीनपश्यत्' इति मनोऽधिकृत्य पठन्ति इत्यर्थः । पुरुषायुष्टेन क्लृप्त-
 शतवर्षान्तर्गतैः पट्त्रिंशत्सहस्रैरहोरात्रैरवच्छिन्नतया मनोवृत्तीनाम-
 सङ्ख्येयानामपि पट्त्रिंशत्सहस्रत्वं । ताभिरिष्टकालेन कल्पिताभिर्मन-
 सैव सम्पादिता अग्नयो मनश्चित्तखानकान् पूज्यान्मनोमयान्मनोवृत्तिषु
 सम्पादितानात्मनः स्वस्य सम्बन्धित्वेन मनोऽपश्यत्, तथा वाक्प्रा-

कान् मनोऽमयात्मनश्चितः' इत्यादि, तथैव वाक्चितः प्राणचितश्चक्षुश्चितः श्रोत्रचितः कर्मचितोऽग्निजितः' इति पृथगग्नीनामनन्ति साम्पादिका-
 न्, तेषु संशयः किमेते मनश्चिदादयः क्रियानुप्रवेशिनः तच्छेषभूता उत स्वतन्त्राः केवलविद्यात्मका इति । तत्र प्रकरणात् क्रियानुप्रवेशे प्राप्ते स्वा-
 तन्त्र्यं तावत् प्रतिजानीते, लिङ्गभूयस्त्वादिति । भूयांसि हि लिङ्गान्यस्मिन् ब्राह्मणे केवल-
 विद्यात्मकत्वमेषामुपोद्बलयन्ति दृश्यन्ते 'तद्यत् किञ्चेमानि भूतानि मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषा-

णादयोऽपि स्वस्ववृत्तिरूपानग्नीनामपश्यन्तित्याह ॥ तथेति ॥ प्राणो घ्राणं, कर्मेन्द्रियेण हस्तादिना चितः कर्मचितः, अग्निस्त्वक् पूर्वत्राग्निचयनप्रकरणात्किमेतेऽग्नयः ऋत्वर्या उत प्राधान्यज्ञापकलिङ्गादिभूयस्त्वात् पुरुषार्था वेति संशयमाह ॥ तेष्विति ॥ केवलविद्यात्मकाः क्रियांगत्वं विना भावनामया इत्यर्थः । एकप्रयोगासम्भवाद्वायुप्राणयोर्ध्यानप्रयोगभेदोऽस्तु, इह तु मनश्चिदाद्यग्नीनां प्रकरणात् कर्माङ्गत्वेनैकप्रयोगत्वमिति प्राप्य सिद्धान्तमुपक्रमते ॥ तत्रेत्यादिना ॥ पूर्वपक्षे भावनाग्नीनां ऋत्वङ्गत्वमिष्टं तेषां क्रियाग्निना विकल्पः समुच्चयो वास्तु सिद्धान्ते पुरुषार्थत्वमिति फलं, तत्र सर्वप्राणिमनोवृत्तिभिर्मम सदाग्नयः श्रीयन्त इति ध्यानदाढ्ये सति सर्वभूतानि यत्किञ्चित् मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषामेवाग्नीनां सा रुतिः करणमित्येकं लिङ्गं, क्रियाङ्गस्य यत्किञ्चित्करणेन सिद्ध्यदर्शनादित्याह ॥ तद्यदिति ॥ एवंविदे स्वपते जायतेऽपि तदीयाग्नीन् भूतानि सर्वदा चिन्वन्ति इति लिङ्गातरं, क्रि-

मेव सा कृतिरिति तान् हैतानेवंविदे सर्वदा सर्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति चैवंजातीयकानि । तद्वि लिङ्गं प्रकरणाद्वलीयः, तदप्युक्तं पूर्वस्मिन् काण्डे 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमारूढ्यानां समवाये पारदोर्बल्यमर्थविकर्षात्' (जै० सू०) इति ॥ ४४ ॥

**पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात्
क्रियामानसवत् ॥ ४५ ॥**

नैतद्युक्तं स्वतन्त्रा एतेऽग्नयोऽनन्यशेषभूता इति पूर्वस्य क्रियामयस्याग्नेः प्रकरणात् तद्विषय एवायं विकल्पविशेषोपदेशः स्यान्न स्वतन्त्रः । ननु प्रकरणाद्विङ्गं वलीयः, सत्यमेव तत्, लिङ्गमपि त्वेवंजातीयकं न प्रकरणात् वलीयो

याङ्गस्य चोदितकालानुष्ठेयस्य सदासर्वरनुष्ठीयमानत्वायोगादित्यर्थः । पट्टत्रिंशत्सहस्रत्वसङ्ख्याप्यनङ्गत्वे लिङ्गः एवंजातीयकपदेनोक्तमा ॥ ४४ ॥

एवं सिद्धान्तमुपक्रम्य पूर्वपक्षयति ॥ पूर्वेति ॥ पूर्वस्येष्टकाभिरिति चिनुत इत्युक्तस्य स एव त्विष्टकोशिरिति सन्निहितस्यायं विकल्पविशेषोपदेशः सङ्कल्पमयत्वाल्पप्रकारभेदोपदेशः क्रियाश्रिवत् साङ्कल्पिकामयोऽप्यङ्गमिति यावत्, किंविधिवाक्यस्थं लिङ्गं प्रकरणाद्वलीयः अर्थवादस्थं वाऽऽयमङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ न द्वितीय इत्याह ॥ लिङ्गमिति ॥ मानस्याग्निविध्यर्थार्थवादस्थलिङ्गानां स्वार्थप्रापकानामभावात् दौर्गन्ध्यमित्यर्थः । सुप्रस्थक्रियापदं ध्याचष्टे ॥ तस्मादि-

भवति, अन्यार्थदर्शनं त्वेतत् साम्पादिकाग्निप्र-
शंसारूपत्वात् । अन्यार्थदर्शनं चासत्यामन्य-
स्यां प्राप्तौ गुणवादेनाप्युपपद्यमानं न प्रकरणं
चाधितुमुत्सहते । तस्मात् साम्पादिका अप्येते-
ऽग्नयः प्रकरणात् क्रियानुप्रवेशिन एव स्युः, मा-
नसवत्, यथा द्वादशरात्रस्य दशमेऽहन्यविवा-
क्ये पृथिव्या पात्रेण समुद्रस्य सोमस्य प्रजाप-
तये देवतायै गृह्यमाणस्य ग्रहणासादनहवना-
हरणोपह्वानभक्षणानि मानसान्येव आम्नायन्ते
स च मानसोऽपि ग्रहकल्पः क्रियाप्रकरणात्

ति ॥ ननु अक्रियारूपाग्नीना ध्यानमयानां कथं क्रियाङ्गत्व तत्राह ॥
॥ मानसवदिति ॥ द्वादशाहस्यान्त्याहर्द्वयं त्यक्त्वा मध्यस्थदशरात्रस्यैव
रात्रादियु प्रकृतित्वं, त द्वर्माणामेव तेष्वतिदेशात्तस्य मध्यदिनानुष्ठेयस्य
सदोच्चैरनुष्ठीयमानत्वात्, दशरात्रस्य दशमेऽन्यथाटिकादशेऽहनि मा-
नसग्रहः श्रूयते, अनया त्वा पात्रेण समुद्रं रसया प्राजापत्य मनोग्रह
गृह्णाति इति अनया रसया पृथिव्या पात्रेण समुद्र त्वा प्रजापतिदे-
वताकं मनोग्रहं गृह्यते इति ग्रहः सोमरसः, मनसा रसत्वेन भावित-
मध्यर्युर्गृह्णाति इत्यर्थः । अत एवर्त्विजां ध्यायितया विविधवाक्यो-
च्चारणाभावादविवाक्यसज्ञा । अद्गः प्राप्त्या ग्रहणं नाम सोमपात्रस्यो-
पादान, गृहीतस्य स्वस्थाने स्थापनमासादन, सोमस्य होमो हवन
हुतशेषादानं आहरणं शेषभक्षणायर्त्विजां मिथोऽनुज्ञाकरणमुपह्वान,
ततो भक्षणमित्येतानि मानसान्येवेत्यर्थः । स च मानसो ग्रहो द्वाद-
शाहादहरन्तरं स्वतन्त्रमित्याराङ्ग्य द्वादशाहसज्ञाविरोधान् नाहरन्तरं

क्रियाशेष एव भवति, एवमयमप्यग्निकल्प इ-
त्यर्थः ॥ ४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥

अतिदेशश्चैपामग्नीनां क्रियानुप्रवेशमुपोद्वल-
यति 'पट्त्रिंशत् सहस्राण्यग्नयोऽर्कास्तेपामेकै-
क एव तावान् यावानसौ पूर्वः' इति । सति हि
सामान्येऽतिदेशः प्रवर्तते ततश्च पूर्वेणोष्काचिते-
न क्रियानुप्रवेशिनाऽग्निना साम्पादिकानग्नीन-
तिदिशन् क्रियानुप्रवेशमेवैषां द्योतयति ॥ ४६ ॥

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । विद्यात्मका एवै-
ते स्वतन्त्रा मनश्चिदादयोऽग्नयः स्युः न क्रिया-
शेषभूताः, तथा हि निर्धारयति 'ते हैते विद्या-
चित एव' इति 'विद्यया हैवैत एवंविदश्चिता भ-
वन्ति' इति च ॥ ४७ ॥

किन्तु प्रकरणादविवाक्यस्याङ्गभिति सिद्धान्तमाह ॥ स चेति ॥ क-
ल्पः कल्पनाप्रकारः । केचित्त्वत्र भाष्ये दशरात्रशब्दो विकृतिपरः, त-
त्रापि दशमेऽहन्यविवाक्यसंज्ञके मानसग्रहस्यातिदेशप्राप्ततयाङ्गत्वा-
दित्याहुः ॥ ४५ ॥

मनश्चिदादीनां क्रियाङ्गत्वे प्रकरणमुक्त्वा लिङ्गमाह ॥ अतिदेश-
श्चेति ॥ क्रियाङ्गत्वसादृश्यादतिदेश इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

सिद्धान्तमाह ॥ विद्येति ॥ ४७ ॥

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥

दृश्यते चैषां स्वातन्त्र्ये लिङ्गं तत्पुरस्तादर्थितं 'लिङ्गभूयस्त्वात्' (वे० सू० ३।३।४४) इत्यत्र ॥ ४८ ॥

ननु लिङ्गमप्यसत्यामन्यस्यां प्राप्तावसाधकं कस्यचिदर्थस्येत्यपास्य तत्प्रकरणसामर्थ्यात् क्रियाशेषत्वमध्यवसितमिति, अत उत्तरं पठति ॥

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥

नैवं प्रकरणसामर्थ्यात् क्रियाशेषत्वमध्यवसाय स्वातन्त्र्यपक्षो बाधितव्यः, श्रुत्यादिवलीयस्त्वात्; वलीयांसि हि प्रकरणात् श्रुतिलिङ्गवाक्यानीति स्थितं श्रुतिलिङ्गसूत्रे, तानि चेह स्वातन्त्र्यपक्षं साधयन्ति दृश्यन्ते, कथं, श्रुतिस्तावत् 'ते हैते विद्याचित एव' इति तथा लिङ्गं 'सर्वदा सर्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति, तथा वाक्यमपि 'विद्यया हैवैत एवंविदश्चिता भवन्ति' इति, 'विद्याचित एव' इति हि सावधारण्यं श्रुतिः क्रियानुप्रवेशेऽमीपामभ्युपग-

श्रुतिलिङ्गवाक्यैः प्रकरणं बाध्यमिति सूत्रत्रयार्थः ॥ ४८ ॥

म्यमाने बाधिता स्यात् । नन्ववात्यसाधनत्वा-
 भिप्रायमिदमवधारणं भविष्यति । नेत्युच्यते, त-
 दभिप्रायतायां हि विद्याचित इतीयता विद्यास्व-
 रूपसङ्गीर्तनेनैव कृतत्वादन्तर्कमिदमवधारणं
 भवेत्, स्वरूपमेव त्येषामवात्यसाधनत्वमिति ।
 अवात्यसाधनत्वेऽपि मानसग्रहवत् क्रियानुप्र-
 वेशशङ्कायां तन्निवृत्तिफलमवधारणमर्थवत् भ-
 विष्यति । तथा 'स्वपते जाग्रते चैवंविदे सर्वदा
 सर्वाणि भूतान्येतानग्नीन् चिन्वन्ति' इति सात-
 त्यदर्शनमेतेषां स्वातन्त्र्येणैव कल्पते । यथा सा-
 म्पादिके वाक्प्राणमये अग्निहोत्रे 'प्राणं तदा वाचि
 जुहोति वाचं तदा प्राणे जुहोति' इत्युक्त्वा उच्य-
 ते 'एते अनन्ते अमृते आहुती जाग्रच्च स्वपंश्च
 सततं जुहोति' इति । तद्वत् प्रियानुप्रवेशे तु क्रि-
 याप्रयोगस्थाऽल्पकालत्वात् न सातत्येनैषां प्र-

तत्रावधारणश्रुतेरन्यथासिद्धिं शङ्कते ॥ नन्ववात्येति ॥ विद्याचित
 इतिपदेनैवावात्यसाधनत्वस्य लब्धत्वादवधारणं व्यर्थमित्याह ॥ ने-
 ति ॥ तर्हि कथमस्यार्थवचनं तत्राह ॥ अवात्येति ॥ लिङ्गं व्यनक्ति ॥
 ॥ तथेति ॥ अग्नीनां सर्वकालव्यापित्वेनानङ्गत्वे दृष्टान्तमाह ॥ यथे-
 ति ॥ तदा ध्यानकाल इत्यर्थः । होमे यथा सातत्यमुच्यते तद्वदग्नीनां
 सातत्यदर्शनमित्यन्वयः । यदुक्तमर्थवादस्थत्यालिङ्गं दुर्गलभिति तन्न
 संपदा सर्वभूतानि मदर्थमग्नीन् चिन्वन्ति इति ध्यायेदित्यपूर्वार्थतया

योगः कल्पेत । न चेदमर्थवादमात्रमिति न्या-
 य्यं, यत्र हि विस्पष्टो विधायको लिङ्गादिरुपल-
 भ्यते युक्तं तत्र सङ्कीर्तनमात्रस्यार्थवादत्वं, इह
 तु विस्पष्टविध्यन्तरानुपलब्धेः सङ्कीर्तनादेवैषां
 विज्ञानानां विधानं कल्पनीयं, तत्र यथासङ्की-
 र्तनमेव कल्पयितुं शक्यत इति सातत्यदर्शनात्
 तथाभूतमेव कल्प्यते, ततश्च सामर्थ्यादिषां स्वा-
 तन्व्यसिद्धिः । एतेन 'तद्यत् किञ्चेमानि भूतानि
 मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषामेव सा कृतिः' इत्या-
 दि व्याख्यातं । तथा वाक्यमपि 'एवंविदे' इति
 पुरुषविशेषसम्बन्धमेवैषामाचक्षाणं न क्रतुस-
 म्बन्धं मृष्यते । तस्मात् स्वातन्व्यपक्ष एव
 ज्यायानिति ॥ ४९ ॥

**अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्व-
 वत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥**

इतश्च प्रकरणमुपमृद्य स्वातन्व्यं मनश्चि-

विधिकल्पनात्, तथा विधिवाक्यस्थत्वाद्धिङ्गं प्रकरणाद्भवदित्याह ॥
 ॥ न चेदमित्यादिना ॥ एतेनेति ॥ विधित्वेनेत्यर्थः । वाक्यं विवृणो-
 ति ॥ तथेति ॥ ४९ ॥

सम्पदुपास्त्यै मनोवृत्तिषु क्रियाङ्गानां योजनमनुबन्धः श्रुत्या क्रि-
 यते तदन्यथानुपपत्त्याप्यग्नीनां पुरुषार्थत्वं क्रत्वर्थत्वेऽङ्गानां सिद्धत्वेन

दादीनां प्रतिपत्तव्यं यत्क्रियावयवान्मनआदि-
 व्यापारेष्वनुबध्नाति ते मनसैवाधीयन्त मनसै-
 वाचीयन्त मनसैवग्रहा अगृह्यन्त मनसाऽस्तुव-
 न्मनसाऽशंसन् यत्किञ्चित् यज्ञे कर्म क्रियते य-
 त्किञ्चित् यज्ञीयं कर्म मनसैव तेषु तन्मनोमयेषु
 मनश्चित्सु मनोमयमक्रियत' इत्यादिना । स-
 म्पत्फलो ल्ययमनुबन्धः, न च प्रत्यक्षाः क्रिया-
 वयवाः सन्तः सम्पदा लिप्सितव्याः। न चा-
 त्रोद्गीथाद्युपासनवत् क्रियाङ्गसम्बन्धात् तदनु-
 प्रवेशित्वमाशङ्कितव्यं श्रुतिवैरूप्यात्, न तत्र
 क्रियाङ्गं किञ्चिदादाय तस्मिन्नदो नामाध्यसि-
 तव्यमिति वदति, षट्त्रिंशतं तु सहस्राणि म-
 नोवृत्तिभेदानादाय तेष्वग्नित्वं ग्रहादींश्च कल्प-
 यति पुरुषयज्ञादिवत् । सङ्ख्या चेयं पुरुषायु-

सम्पादनानुपपत्तेरित्याह ॥ इतश्चेत्यादिना ॥ ते अग्नयः, आधीयन्त ते-
 पामाधानं मनसैव कुर्यादित्यर्थः । कालस्य छन्दस्यनियमादचीयन्त
 दृष्टकाश्चेतव्या इत्यर्थः । ग्रहाः पात्राणि, अस्तुवन् उद्गातारः स्तुवन्ति
 आशंसन् होतारः शंसन्ति, किं बहूक्त्या यत्किञ्चित् यज्ञे कर्मांरादुप-
 कारकं यज्ञीयं यज्ञस्यरूपोत्पादकञ्च तत्सर्वं मनोमयं कुर्यादिति श्रु-
 त्यर्थः यत्किञ्चित्प्रधानस्य क्रियानङ्गत्वेऽप्युद्गीथध्यानक्रियाङ्गाश्रितत्वं
 स्यानेत्याह ॥ न चात्रोद्गीथेति ॥ अङ्गापचदश्रुतितोऽस्याः श्रुतेरैरू-
 प्यं स्फुटयति ॥ न हीति ॥ अनङ्गयत्तिनु साङ्गकतुसम्पादनं पुरुषस्य

पस्याहःसु दृष्टा सती तत्सम्बन्धिनीषु मनोवृ-
 त्तिष्वारोप्यत इति द्रष्टव्यं, एवमनुबन्धात् स्वात-
 न्त्र्यं मनश्चिदादीनां । आदिशब्दादतिदेशाद्यपि
 यथासम्भवं योजयितव्यं, तथा हि 'तेषामेकैक
 एव तावान् यावानसौ पूर्वः' इति क्रियामयस्या-
 श्चेर्माहात्म्यं ज्ञानमयानामेकैकस्यातिदिशन् क्रि-
 यायामनादरं दर्शयति । न च सत्येव क्रियासम्ब-
 न्धे विकल्पः पूर्वेणोत्तरेषामिति शक्यते वक्तुं । न
 हि येन व्यापारेणाहवनीयधारणादिना पूर्वः क्रि-
 याया उपकरोति तेनोत्तरे उपकर्तुं शक्नुवन्ति । य-
 तु पूर्वपक्षेऽप्यतिदेश उपोद्बलक इत्युक्तं सति हि
 सामान्येऽतिदेशः प्रवर्तत इति, तदस्मत्पक्षेऽ-
 प्वग्नित्वसामान्येनातिदेशसम्भवात् प्रत्युक्तं ।
 अस्ति हि साम्पादिकानामप्यग्नीनामग्नित्वमि-
 ति । श्रुत्यादीनि च कारणानि दर्शितानि । एव-
 मनुबन्धादिभ्यः कारणेभ्यः स्वातन्त्र्यं मनश्चि-

यज्ञत्वध्यानवत् स्वतन्त्रमित्यर्थः । अनादरार्थोऽतिदेशो न भवति कि-
 न्तु विकल्पार्थ इत्यत आह ॥ न चेति ॥ एकस्मिन् साध्ये निरपेक्ष-
 साधनयोर्विकल्पो भयति यथा व्रीहियवधोरत्र तु क्रियाग्नेर्ध्यानाग्नीनां
 साध्यभेदात् न विकल्प इत्यर्थः । अत एव समुच्चयोऽपि निरस्यः । य-
 दुक्तं क्रियाङ्गत्वसामान्येनातिदेश उति तन्नेत्याह ॥ यत्तु इति ॥ सूत्रे
 बहुवचनार्थमाह ॥ श्रुत्यादीनि चेति ॥ अनुबन्धातिदेशश्रुतिलिङ्गवा-

दादीनां प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत्, यथा प्रज्ञान्तरा-
णि शाण्डिल्यविद्याप्रभृतीनि स्वेनस्वेनानुब-
न्धेनानुबध्यमानानि पृथगेव कर्मभ्यः प्रज्ञान्त-
रेभ्यश्च स्वतन्त्राणि भवन्त्येवमिति । दृष्टश्चावे-

क्येभ्य इत्यर्थः । एवमित्यर्थ इति शेषः । मनश्चिदादीनां स्वातन्त्र्ये
क्रियाप्रकरणादुत्कर्षः स्यादित्याशङ्क्य स इष्ट इत्याह ॥ दृष्टश्चेति ॥
एकादशे चिन्तितं [माध० जै० न्यायमाला० ११।४।२] 'यज्ञा
स्वाराज्यकामो राजसूयेन यजेत' इति प्रकृत्यावेष्टिर्नाम काचिदिष्टि-
राम्नाता । 'आग्नेयोऽष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणा' बार्हस्पत्यं चरुं शिति-
पृष्ठो दक्षिणा ऐन्द्रमेकादशकपालमृषभो दक्षिणा' इति, तस्यां वर्णभे-
देन प्रयोगभेदेन प्रयोगभेदः श्रूयते 'यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं
मध्ये निधायाहुतिमाहुतिं हुत्वाभिघासयेत् यदि वैश्यो वैश्वदेवं चरुं म-
ध्ये निदध्यात् यदि राजन्यस्तदैन्द्रमिन्याग्नेवैन्द्रपुरोडाशयोर्मध्ये बार्हस्प-
त्यं चरुं निर्वपेदित्यर्थः । तत्राग्नेयादिचरुपु अङ्गानां तन्त्रेण प्रयोगो
भाति मध्ये निधानलिङ्गात् प्रयोगभेदमध्ये निधानायोगादेतयान्नाप-
कामं याजयेदित्येकवचनाच्च, स च तन्त्रप्रयोगो राजसूयक्रतुवाद्याया-
मन्नाथकामवर्णत्रयकर्तृकायामेवावेष्टौ ज्ञेयः न तु क्रत्यन्तर्गतायां ।
ननु किमत्र नियामकं क्रत्यर्थायामप्यवेष्टौ तत्र प्रयोगः किं न स्यादि-
ति चेत् । न, वर्णत्रयसंयुक्तायां काम्यायामेव अङ्गतन्त्रैक्यसाधकस्य
मध्ये निधानादिलिङ्गस्य सत्त्वादतो लिङ्गैक्यवचनाभ्यां तन्त्रैक्ये सति
हिरण्यादिका मिलितैक्ये दक्षिणा देया, अन्यथा प्रयोगैक्यायोगात् ।
राजमात्रकर्तृकक्रत्यन्तर्गतेष्टौ तु वर्णत्रयसंयोगाभावात् मध्ये निधाना-
दिलिङ्गं नास्ति, ततश्च तन्त्रैक्यसाधकाभावाद्दक्षिणाभेदेन तन्त्रभेद
इत्यङ्गानामापूर्तिरेव यदुचिति सूत्रार्थः । अत्र चैकप्रयोगलिङ्गस्य म-

ष्टेः राजसूयप्रकरणपठितायाः प्रकरणादुत्कर्षः,
वर्णत्रयानुबन्धाद्राजयज्ञत्वाच्च राजसूयस्य । त-
दुक्तं प्रथमे काण्डे 'ऋत्वर्थायामिति चेत् न वर्ण-
त्रयसंयोगात्' (जै० सू०) इति ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवत्
न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥

यदुक्तं मानसवदिति तत्प्रत्युच्यते, न मान-
सग्रहसामान्यादपि मनश्चिदादीनां क्रियाशेष-
त्वं कल्प्यं, पूर्वोक्तेभ्यः श्रुत्यादिभ्यो हेतुभ्यः के-
वलपुरुषार्थत्वोपलब्धेः, न हि किञ्चित् कस्य-
चित् केनचित् सामान्यं न सम्भवति, न च ताव-
ता यथा स्वं वैषम्यं निवर्तते मृत्युवत्' यथा 'स
वा एष एव मृत्युर्य एष एतस्मिन् मण्डले पुरुषः'
इति 'अग्निर्वै मृत्युः' इति चाग्न्यादित्यपुरुषयोः
समानेऽपि मृत्युशब्दप्रयोगे नात्यन्तसाम्याप-
त्तिः, यथा च 'असौ वाव लोकोऽग्निर्गोतमास्या-

त्वर्येष्टावसम्भवं काम्येष्टौ च सम्भवं वदताऽनेन सूत्रेण काम्येष्टेः ऋ-
त्वर्येष्टिविलक्षणत्वात् ऋतुप्रकरणादुत्कर्ष इति सूचितं । स चोत्कर्षो
युक्त एव, राजमात्रकर्तृकराजसूयकर्तौ वर्णत्रयकर्तृकेष्टेरन्तर्भावायोग्या-
दिति स्थितं, तथा मनश्चिदादीनामुत्कर्ष इति भावः ॥ ५० ॥

परोक्तं दृष्टान्तं विचटयति ॥ न सामान्यादिति ॥ ऋत्वर्थत्वपुरुषार्थ-

दित्य एव समित्? इत्यत्र न समिदादिसामान्याल्लोकस्याऽग्निभावापत्तिस्तद्वत् ॥ ५१ ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूय-
स्त्वात्वनुबन्धः ॥ ५२ ॥

परस्तादपि 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्रितः'
इत्येतस्मिन् अनन्तरे ब्राह्मणे ताद्विध्यं केवलवि-
द्याविधित्वं शब्दस्य प्रयोजनं लभ्यते न शुद्धक-
र्माङ्गविधित्वं, तत्र हि --

‘विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः।
न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः’ ॥
इत्यनेन श्लोकेन केवलं कर्म निन्दन् विद्यां
च प्रशंसन्नेतद्वर्शयति, तथा पुरस्तादपि ‘यदेत-
न्मण्डलं तपति’ इत्यस्मिन् ब्राह्मणे विद्याप्र-
धानत्वमेव लक्ष्यते ‘सोऽमृतो भवति मृत्युर्य-
स्यात्मा भवति’ इति विद्याफलेनैवोपसंहारात्

त्ववैषम्येऽपि मानसत्वसामान्यं न विरुध्यते विषमयोरपि साम्यदर्शना-
दित्यर्थः ॥ ५१ ॥

किञ्च पूर्वोत्तरब्राह्मणयोः स्वतन्त्रविद्याविधानान् तन्मध्यस्थस्याऽ-
पि ब्राह्मणस्य स्वतन्त्रविद्याविधिपरत्वमित्याह ॥ परेण चेति ॥ चित्ते-
ऽग्नौ लोकदृष्टिविधानं स्वतन्त्रमुत्तरत्र गम्यते पूर्वत्र मण्डलपुरुषोपासि-
गत्सान्निध्यान्मध्येऽपि मानस्याग्रयः स्वतन्त्रा इत्यर्थः । तर्हि क्रिया-

न कर्मप्रधानता, तत्सामान्यादिहापि तथात्वं ।
भूयांसस्त्वग्न्यवयवाः सम्पादयितव्या विद्या-
यामित्येतस्मात् च कारणादग्निनानुबध्यते वि-
द्या न कर्माङ्गत्वात् । तस्मात् मनश्चिदादीनां
केवलविद्यात्मकत्वसिद्धिः ॥ ५२ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

इह देहव्यतिरिक्तस्यात्मनः सद्भावः समर्थ्यते
बन्धमोक्षाधिकारसिद्धये । न ह्यसति देहव्य-
तिरिक्ते आत्मनि परलोकफलाश्चोदना उपपद्ये-
रन् कस्य वा ब्रह्मात्मत्वमुपदिश्येत । ननु शा-
स्त्रप्रमुख एव प्रथमे पादे शास्त्रफलोपभोगयो-
ग्यस्य देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वमुक्तं ।
सत्यमुक्तं भाष्यकृता न तु तत्रात्माऽस्तित्वे सू-
त्रमस्ति इह तु स्वयमेव सूत्रकृता तदस्तित्वमा-

ग्निना सह पाठः किमर्थमित्यत आह ॥ भूयांसस्त्विति ॥ ५२ ॥

मनश्चिदादीनां पुरुषार्थत्वमुक्तं तदयुक्तं देहातिरिक्तपुरुषाभावादि-
त्याक्षिपति ॥ एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ सिद्धान्तफलमाह
॥ बन्धेति ॥ पूर्वपक्षे तु परलोकार्थकर्मसु मोक्षार्थविद्यायां च अप्रवृ-
त्तिरिति व्यतिरेकमुखेन फलमाह ॥ न ह्यसति इति ॥ व्यतिरिक्तात्म-
विचारस्य पूर्वतन्त्रे कृतत्वात् पौनरुक्तमित्याशङ्क्य तत्रत्यविचारस्याऽ-
पि इदमेव सूत्रं मूलं जैमिनिसूत्राभावादतः क पुनरुक्तिरित्याह ॥ ननु-
शास्त्रेत्यादिना ॥ 'यज्ञायुधो यजमानः स्वर्गं लोकमेति' इत्यादिवाक्य-

क्षेपपुरःसरं प्रतिष्ठापितं इत एवाकृष्याचार्येण
 शबरस्वामिना प्रमाणलक्षणे वर्णितम् । अत ए-
 व च भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मास्तित्वा-
 भिधानप्रसक्तौ शारीरके वक्ष्याम इत्युद्धारः कृ-
 तः । इह चेदं चोदनालक्षणेपूपासनेषु विचार्य-
 माणेष्वात्मास्तित्वं विचार्यते कृत्स्नशास्त्रशेष-
 त्वप्रदर्शनाय । अपि च पूर्वस्मिन्नधिकरणे प्र-
 करणोत्कर्षाभ्युपगमेन मनश्चिदादीनां पुरुषा-
 र्थत्वं वर्णितं, कोऽसौ पुरुषो यदथा एते मन-
 श्चिदादय इत्यस्यां प्रसक्ताविदं देहव्यतिक्रि-
 स्यात्मनोऽस्तित्वमुच्यते तदस्तित्वाक्षेपार्थञ्चे-
 दमाद्यं सूत्रं, आक्षेपपूर्विका हि परिहारोक्ति-
 र्विवक्षितेऽर्थे स्थूणानिखननन्यायेन दृढां बु-
 द्विमुत्पादयेदिति । अत्रैके देहमात्रात्मदर्शिनी

स्य भोजुरभावात्प्रामाण्यप्राप्तावित एवाकृष्य भोजुर्यिचारः कृत इत्य-
 त्प्रवृत्तिमारवचनलिङ्गमाह ॥ अत एवेति ॥ तत्र सूत्राभावादेवेत्यर्थः ।
 उद्धार उपरमः । अस्याधिकरणस्यास्मिन् पाठे प्रसङ्गसङ्गतिरित्याह
 ॥ इह चेति ॥ आमुष्मिकफलोपासनानिर्णयप्रसङ्गेन तदपेक्षितात्मा-
 ग्मित्वमुच्यते इत्यर्थः । एतत् सिद्धवद्वत्य प्रथमसूत्रेऽथशब्देनाधि-
 कारी चिन्तितलक्षणादिदमधिकरणं सर्वशास्त्राङ्गमिति गारुसङ्गति-
 माह ॥ कृत्स्नेति ॥ आक्षेपलक्षणामयान्तरसङ्गतिमाह ॥ अपि चे-
 ति ॥ देहातिरिक्त आत्मानि न घेति यादिविप्रतिपत्तेः संगये पूर्वपस-
 माह ॥ अत्रैरु इति ॥ यद्यपि समनेषु मिलितेषु भूतेषु चैतन्यं न

लोकायतिका देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽभावं मन्यमानाः समस्तव्यस्तेषु बाल्येषु पृथिव्यादिष्वदृष्टमपि चैतन्यं शरीराकारपरिणतेषु भूतेषु स्यादिति सम्भावयन्तः तेभ्यश्चैतन्यं मदशक्तिवद्विज्ञानं चैतन्यविशिष्टः कायः पुरुष इति चाहुः? न स्वर्गगमनायापवर्गगमनाय वा समर्थो देहव्यतिरिक्त आत्माऽस्ति यत्कृतं चैतन्यं देहे स्यात् देह एव तु चेतनश्चात्मा चेति प्रतिजानते हेतुं चाचक्षते, शरीरे भावादिति । यद्धि यस्मिन् सति भवत्यसति च न भवति तत्तद्धर्मत्वेनाध्यवसीयते यथाग्निधर्मावौष्ण्यप्रकाशौ, प्राणचेष्टाचैतन्यस्मृत्यादयश्चात्मधर्मत्वेनाभिमता आत्मवादिनां, तेऽप्यन्तरेव देह उपलभ्यमाना वहिश्चानुपलभ्यमाना असिद्धे देहव्यतिरिक्ते धर्मिणि देहधर्मा एव भवितुमर्हन्ति । त-

दृष्टं तसोदकुम्भस्य ज्ञानाभावाद्यस्तेषु तु नास्त्येव तथापि देहात्मकभूतेषु स्यादिति तेभ्यो भूतेभ्यश्चैतन्य सम्भावयन्तो मदशक्तिवद्विज्ञान सङ्घातजं तद्विशिष्टसङ्घात आत्मेत्याहुरित्यन्वयः । यथा मादकद्रव्येषु ताम्बूलपत्रादिषु प्रत्येकमदृष्टापि मदशक्तिस्तसङ्घाताज्जायतेतद्वदित्यर्थः । ननु देहः स्वयं न चेतनः घटवद्भौतिकत्वात् किन्तु चेतनः कश्चित् स्वर्गादिभोक्ताऽस्ति तत्सान्निध्यात् देहस्य चैतन्यविचम इत्यत आह ॥ न स्वर्गति ॥ ५३ ॥

स्मादव्यतिरेको देहादात्मन इति ॥ ५३ ॥

एवं प्राप्ते ब्रूमः ॥

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न

तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥

न त्वेतदस्ति यदुक्तमव्यतिरेको देहादात्मन इति व्यतिरेक एवास्य देहाद्भवितुमर्हति तद्भावाभावित्वात्, यदि हि देहभावे भावात् देहधर्मत्वमात्मधर्माणां मन्येत ततो देहभावेऽप्यभावादतद्धर्मत्वमेपां किं न मन्येत देहधर्मवैलक्षण्यात्, ये हि देहधर्मा रूपादयस्ते यावद्देहं भवन्तु प्राणचेष्टादयस्तु सत्यपि देहे मृतावस्थायां न भ-

मनुष्योऽहं जानामीति देहस्य ज्ञातृतायाः प्रत्यक्षत्वादात्मधर्मत्वेन प्रतिज्ञानां धर्माणां देहान्वयव्यतिरेकानुभवात् तदन्यात्मनि प्रत्यक्षाभावादप्रत्यक्षस्य अप्रामाणिकत्वाद्देह एवात्मेति प्राप्ते सूत्रस्थनत्वितिपदेन सिद्धान्तं प्रतिजानीते ॥ न त्वेतदिति ॥ अनुमानस्य तावत् प्रामाण्यमनिच्छताप्यास्थेयमन्यथा व्यवहारासिद्धेः । न ह्यनागतपाकादाविष्टसाधनतानुमितिं विना प्रवृत्तिः सम्भवति । तथा च ज्ञानादयो देहव्यतिरेकाश्रयाः देहसत्त्वेऽप्यसत्त्वात् व्यतिरेकेण देहरूपादिवदित्याह ॥ व्यतिरेक एवास्येति ॥ न चादौ श्यामदेहस्य पश्चात् रूपान्तरे व्यभिचारः, गुणत्वसाक्षाव्याप्यजात्यवच्छेदेन असत्त्वस्य विद्वेक्षेतत्त्वात्, देहेऽपरिधिते सदा रूपत्वायच्छिन्नमस्त्येय, ज्ञानत्वायच्छिन्तु नास्तीति न ज्ञानं देहधर्मः । किञ्च एतेन देहगुणाः परिरट्त्वत्त्वा-

वन्ति, देहधर्माश्च रूपादयः परैरप्युपलभ्यन्ते
 न त्वात्मधर्माश्चैतन्यस्मृत्यादयः । अपि च स-
 ति तावदेहे जीवदवस्थायामेषां भावः शक्यते
 निश्चेतुं न त्वसत्यभावः, पतितेऽपि कदाचिद-
 स्मिन् देहे देहान्तरसञ्चारेणात्मधर्मा अनुवर्तेर-
 न्, संशयमात्रेणापि परपक्षः प्रतिषिध्यते । कि-
 मात्मकं च पुनरिदं चैतन्यं मन्यते यस्य भूते-
 भ्य उत्पत्तिमिच्छन्ति इति परः पर्यनुयोक्तव्यः,
 न हि भूतचतुष्टयव्यतिरेकेण लोकायतिकाः किं
 चित् तत्त्वं प्रतियन्ति । यदनुभवनं भूतभौतिका-
 नां तच्चैतन्यमिति चेत्, तर्हि विषयत्वात् तेषां न
 तद्धर्मत्वमश्रुवीत स्वात्मनि क्रियाविरोधात्, न
 त्वग्निरुष्णः सन् स्वात्मानं दहति, न हि नटः

दित्याह ॥ देहधर्माश्चेति ॥ किञ्च देहव्यतिरेके तेषामभावस्य सन्दि-
 ग्धत्वात् न देहधर्मत्वनिश्चय इत्याह ॥ अपि चेति ॥ न चानुपलम्भात्
 तेषामभावनिश्चयस्तवानुपलब्धेरमानत्वात्, तद्धर्मात्मनो देहान्तरप्रा-
 स्याप्यनुपलम्भोपपत्तेश्चेति भावः । उपलब्धिवदिति सूत्रस्यं पदं व्या-
 ख्यातुमुपक्रमते ॥ किमात्मकमिति ॥ तत् किं भूतातिरिक्तं तत्त्वमुत रू-
 पादिवत् भूतधर्मः, नाद्यः, अपसिद्धान्तादित्युक्त्वा द्वितीयमाशङ्क्य निषे-
 धयति ॥ यदनुभवनमित्यादिना ॥ देहात्मकभूतानां चैतन्यं प्रति वि-
 षयत्वात् कर्तृकर्मविरोधेन विषयस्य कर्तृत्वायोगात् न भूतकर्तृकत्वं चै-
 तन्यस्येत्यर्थः । किञ्च ज्ञानस्य भूतधर्मत्वेरूपादिवज्जाड्यापत्तेर्न तद्धर्म-

शिक्षितः सन् स्वस्कन्धमधिरोक्ष्यति, न हि भू-
 तभौतिकधर्मेण सता चैतन्येन भूतभौतिकानि
 विपयीक्रियेरन्, न हि रूपादिभिः स्वं रूपं पररूपं
 वा विपयीक्रियते, विपयीक्रियन्ते तु बाह्याध्या-
 त्मिकानि भूतभौतिकानि चैतन्येन । अतश्च य-
 थैवास्या भूतभौतिकविषयाया उपलब्धेर्भावोऽ-
 भ्युपगम्यते एवंव्यतिरेकोऽप्यस्यास्तेभ्योऽभ्यु-
 पगन्तव्यः, 'उपलब्धिस्वरूप एव च नः आत्मा'
 इत्यात्मनो देहव्यतिरिक्तत्वं नित्यत्वं च उपलब्धे-
 रैकरूप्यात्, 'अहमिदमद्राक्षम्' इति चाव-
 स्थान्तरयोगेऽपि उपलब्धृत्वेन प्रत्यभिज्ञानात्
 स्मृत्याद्युपपत्तेश्च । यत्तूक्तं शरीरे भावाच्छरीर-
 धर्म उपलब्धिरिति तद्वर्णितेन प्रकारेण प्रत्युक्तं ।

त्वमित्याह ॥ न हीति ॥ फलितं सूत्रपदार्थमाह ॥ अतश्चेति ॥ या दे-
 हातिरिक्ता सद्रूपोपलब्धिः स एवात्मा चेदनित्यः स्यादुपलब्धेरनित्य-
 त्वादित्यत आह ॥ नित्यत्वं चेति ॥ घटः स्फुरति पटः स्फुरतीति स-
 र्वत्र स्फूर्तेरभेदात् नित्यत्वं विषयोपरागनाशे तु नाशध्रम इत्यर्थः ए-
 वमात्मा देहान्निन्न उपलब्धिरूपत्वादुपलब्धिवदित्युक्तं, किञ्च जा-
 त्रतस्वप्रयोर्देहभेदेऽप्यात्मैकत्वप्रत्यभिज्ञानादात्मभेदे च अन्यानुभूते
 अन्यस्य स्मृतीच्छानुपपत्तेः । स्वप्रस्मृत्यादिमानात्मा देहान्निन्न इत्या-
 ह ॥ अहमिति ॥ निरस्तमप्यधिकाभिधित्सपानुवदति ॥ यत्तुक्तमि-
 ति ॥ उपलब्धेर्देहान्वयव्यतिरेकौ न देहधर्मत्वसाधकौ तन्निमित्तत्वेन

अपि च सत्सु प्रदीपादिषूपकरणेषूपलब्धिर्भवति असत्सु न भवति, न चैतावता प्रदीपादिधर्म एवोपलब्धिर्भवति, एवञ्च सति देहभावे उपलब्धिर्भवति असति च न भवति इति न देहधर्मो भवितुमर्हति, उपकरणत्वमात्रेणापि प्रदीपादिवत् देहोपयोगोपपत्तेः । न चात्यन्तं देहस्योपलब्धावुपयोगोदृश्यते, निश्चेष्टेऽपित्यस्मिन् देहे स्वप्ने नानाविधोपलब्धिदर्शनात् । तस्मादनवद्यं देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वम् ॥ ५४ ॥

**अङ्गाववद्वास्तु न शाखासु हि
प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥**

समाप्ता प्रासङ्गिकीयं कथा, सम्प्रति प्रकृ-

अन्यथासिद्धेरित्यधिकमाह ॥ अपि चेति ॥ उपलब्धिमात्रे देहस्य निमित्तत्वमप्यसिद्धमित्याह ॥ न चात्यन्तमिति ॥ स्वप्नोपलब्धिर्न देहजन्या देहव्यापारं विनापि भावाङ्गवदत् एव तन्वभावेऽपि स्वप्नवयोगिनां भोगं सूत्ररुद्ध्यति । जाग्रदुपलब्धेर्देहजत्वमस्तीत्यन्तमित्युक्तं तस्मादुक्तानुमानानुगृहीतान्मम शरीरमिति भेदानुभवादहं मनुष्य इत्यभेदज्ञानं धम इत्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ५४ ॥

अङ्गाववद्वाः ॥ उद्गीथावयवोङ्कारे प्राणदृष्टिः 'पृथिवी हिङ्कारोऽग्निः प्रस्त्रावोऽन्तरिक्षमुद्गीयं आदित्यः प्रतिहारो यौर्निधनम्' इति हिङ्कारादिपञ्चविधे सान्नि पृथिव्यादिलोकदृष्टिः उक्थारव्यशास्त्रे पृथिवी-

तामेवानुवर्तामहे । 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपा-
सीत लौक्यु पञ्चविधं सामोपासीत उक्थमुक्थ-
मिति वै प्रजा वदन्ति तदिदमेवोक्थमियमेव पृ-
थिवी अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' इत्येवमा-
द्या ये उद्गीथादिकर्माङ्गाववद्वाः प्रत्ययाः प्रतिवे-
दं शाखाभेदेषु विहिताः ते तच्छाखागतेष्वेवो-
द्गीथादिषु भवेयुः अथ वा सर्वशाखागतेष्विति
विशयः प्रतिशाखञ्च स्वारादिभेदादुद्गीथादि-
भेदमादायायमुपन्यासः । किं तावत् प्राप्तं स्व-
शाखागतेष्वेवोद्गीथादिषु विधीयेरन्निति । कुतः,
सन्निधानात् 'उद्गीथमुपासीत' इति हि सामा-
न्यविहितानां विशेषाकाङ्क्षायां सन्निकृष्टेनैव स्व-
शाखागतेन विशेषेणाकाङ्क्षानिवृत्तेः तदतिल-

दृष्टिः इष्टकाचिताग्नौ लोकदृष्टिरित्येवं कर्माङ्गाश्रितोपास्तयः सन्ति,
तासूद्गीथादिसाधारणश्रुत्या विशेषसन्निधिना च संशयः । ननुद्गीथादी-
नां सर्वशाखास्वेकत्वादुपास्तयः सर्वत्रेति विधैक्यान्निश्चये कथं संशयः
इत्यत आह ॥ प्रतिशाखं चेति ॥ यथा देहात्मनोर्भेदादात्मधर्मा देहे
न सम्भवन्ति तथा प्रतिवेदमुद्गीथादीनां भिन्नत्वादेकस्मिन् वेदे विहि-
तोद्गीथाद्युपास्तयो वेदान्तरस्योद्गीथादिषु न सम्भवन्ति इति दृष्टान्तेन
पूर्वपक्षयति ॥ स्वशाख्येति ॥ उद्गीथमुपासीतेति विधिवाक्यस्थोद्गीथ-
त्यसामान्यस्य व्यक्त्यपेक्षत्वात् स्वशाखासन्निहितव्यक्तिग्रह इत्यर्थः ।
सामान्यश्रुतेः सन्निहितव्यक्तिग्रहाख्यसङ्कोचसत्र कर्तव्यः यत्र व्यक्ति-
मात्रग्रहो नोपपद्यते, यथा श्रुतां गामानयेत्यत्र गोश्रुतेः सन्निहितशु-

ङ्घनेन शाखान्तरविहितविशेषोपादाने कारणं नास्ति, तस्मात् प्रतिशाखं व्यवस्थेति, एवं प्राप्ते ब्रवीति 'अङ्गावबद्धास्तु' इति । तुशब्दः परपक्षं व्यावर्तयति, नैते प्रतिवेदं स्वशाखास्वेव व्यवतिष्ठेरन् अपि तु सर्वशाखास्वनुवर्तेरन्, कुतः, उद्गीथादिश्रुत्यविशेषात्, स्वशाखाव्यवस्थायां ल्युद्धीथमुपासीतेति सामान्यश्रुतिरविशेषप्रवृत्ता सती सन्निधानवशेन विशेषे व्यवस्थाप्यमाना पीडिता स्यात्, न चैतत् न्याय्यं, सन्निधानाद्धि श्रुतिर्वलीयसी, न च सामान्याश्रयः प्रत्ययो नोपपद्यते । तस्मात् स्वरादिभेदे सत्यप्युद्गीथत्वाद्यविशेषात् सर्वशाखागतेष्वेवोद्गीथादिष्वेवंजातीयकाः प्रत्ययाः स्युः ॥ ५५ ॥

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥

अथवा नैवात्र विरोध आशङ्कितव्यः कथमन्यशाखागतेषूद्गीथादिष्वन्यशाखाविहिताः प्रत्यङ्ग्यक्तिपरतया सङ्कोचः, अत्र चानुपपत्त्यभावात् व्यक्तिमात्रसम्बन्धसामान्यमुपास्यमिति सिद्धान्तयति ॥ एवमित्यादिना ॥ ५५ ॥

पूर्व शाखान्तरविहितोपास्तीनां शाखान्तरस्थाङ्गसम्बन्धे यः प्रतीतो विरोधस्तमङ्गीकृत्य सम्बन्ध उक्तः सम्प्रति विरोध एव नास्ति, शाखान्तरविहिताङ्गानां शाखान्तरस्थाङ्गिसम्बन्धवदुक्तसम्बन्धोपपत्तेरित्याह ॥ अथवेत्यादिना ॥ यद्यपि यजुर्वेदिना कुकुटोऽसीति मन्त्रो-

या भवेयुरिति, मन्त्रादिवदविरोधोपपत्तेः । तथा हि मन्त्राणां कर्मणां गुणानां च शाखन्तरोत्पन्नानामपि शाखान्तर उपसंग्रहो दृश्यते, येषामपि हि शाखिनां 'कुटरुरसि' इत्यश्मादानमन्त्रो नाम्नातः, तेषामप्यसौ विनियोगो दृश्यते 'कुक्कुटोऽसि' इत्यश्मानमादत्ते 'कुटरुरसि' इति वेति । येषामपि च समिदादयः प्रयाजा नाम्नातास्तेषामपि तेषु गुणविधिराम्नायते 'ऋतवो वै प्रयाजाः समानमत्र होतव्याः' इति । तथा येषामपि 'अजोऽग्नीषोमीयः' इति जातिविशेषोपदेशो नास्ति तेषामपि 'तद्विशेषविषयो मन्त्रवर्ण उपलभ्यते 'छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि' इति । तथा वेदान्तरोत्पन्नानामपि 'अग्नेर्वेर्होत्रं वेरध्वरम्' इत्यादिमन्त्राणां वेदान्तरे परिग्रहो

ऽस्ति, कुटरुरसीति नास्ति, तथापि तण्डुलपेपणार्थाश्मादाने मन्त्रद्वयस्य विकल्पेन विनियोगात् सोऽपि प्राप्नोतीत्यर्थः । सूत्रस्थादिपदोपात्तकर्मणामुदाहरणमाह ॥ येषामिति ॥ मैत्रायणीयानामित्यर्थः । हेमन्तशिशीस्योरैकपादतवः पञ्च तद्वत् पञ्चसङ्ख्याकाः प्रयाजाः, समानमत्र तुल्यकर्मस्थले, होतव्या इति पञ्चत्वगुणविधानात् गुणिनः शाखान्तरविहिताः सम्बध्यन्त इति भावः । गुणमुदाहरति ॥ तथा येषामिति ॥ यजुर्वेदिनामग्नीषोमीयः पशुः श्रुतो नाज इति जातिविशेषख्यापि प्रेषमन्त्रलिङ्गाज्जातिविशेषसंग्रह इत्यर्थः । मन्त्राणामुदाहरणान्तरमाह ॥ तथेति ॥ सामवेदस्थानां यजुर्वेदे परिग्रह इत्यर्थः ॥

दृष्टः । तथा बह्वृचपठितस्य सूक्तस्य 'यो जात ए-
व प्रथमो मनस्वान्' इत्यस्य 'अध्वर्यवे सज-
नीयं शस्यम्' इत्यत्र परिग्रहो दृष्टः । तस्मात्
यथाश्रयाणां कर्माङ्गानां सर्वत्रानुवृत्तिरेवमाश्रि-
तानामपि प्रत्ययानामित्यविरोधः ॥ ५६ ॥

**भूम्नः क्रतुवत् ज्यायस्त्वं तथा हि
दर्शयति ॥ ५७ ॥**

'प्राचीनशाल औपमन्यवः' इत्यस्यामाख्या-
यिकायां व्यस्तस्य समस्तस्य च वैश्वानरस्यो-
पासनं श्रूयते । व्यस्तोपासनं तावत् 'औपम-
न्यवकं त्वमात्मानमुपास्से' इति, 'दिवमेव भ-
गवो राजन्निति होवाचैष वै सुतेजा आत्मा वै-
श्वानरो यं त्वमात्मानमुपास्से' इत्यादि, तथा
समस्तोपासनमपि 'तस्य हवा एतस्यात्मनो वै-
श्वानरस्य मूर्द्धैव सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः

॥ तथेति ॥ 'स जनास इन्द्र' इत्यनेनोपलक्षितं सूक्तं सजनीयं तस्य या-
जुषाध्वर्युकर्तृकप्रयोगे शंसनं दृष्टमित्यर्थः । यो जातो बाल एव प्रथ-
मो गुणैः श्रेष्ठो मनस्वान् विवेकवान् स इन्द्र एवंविधो हे जनासो
जना इति श्रुत्यर्थः ॥ ५६ ॥

॥ भूम्नः क्रतुवत् ॥ बुलोकादित्यादिषु प्रत्येकं वैश्वानरत्वोपास्ति-
र्व्यस्योपास्तिः तदवयव्युपास्तिः समस्तोपास्तिरिति भेदः, आख्यायिका

पृथग्वात्मा सन्देहो बहुलो वस्तिरेव रयिः पृ-
थिव्येव पादौ' इत्यादि, तत्र संशयः किमिहोभ-
यथाप्युपासनं स्यात् व्यस्तस्य समस्तस्य चो-
त समस्तस्यैवेति, किं तावत् प्राप्तं प्रत्यवयवं,
सुतेजःप्रभृतिषु उपास इति क्रियापदश्रवणात्
तस्मात् 'तव सुतं प्रसुतमासुतं कुले दृश्यते' इ-
त्यादिफलभेदश्रवणाच्च व्यस्तान्यप्युपासनानि
स्युरिति प्राप्तं, ततोऽभिधीयते, भूमन्ः पदार्थो-
पचयात्मकस्य समस्तस्य वैश्वानरोपासनस्य
ज्यायस्त्वं प्राधान्येन अस्मिन् वाक्ये विवक्षि-
तं भवितुमर्हति न प्रत्येकमवयवोपासनानाम-
पि, क्रतुवत्, यथा क्रतुषु दर्शपूर्णमासप्रभृतिषु
सामस्त्येन साङ्गप्रधानप्रयोग एवैको विवक्ष्यते

पूर्वमेव व्याख्याता । अत्रोभयत्र विधिफलयोः श्रवणादेकवाक्यत्वो-
पपत्तेश्च संशयमाह ॥ तत्रेति । 'सैव हि सत्यादयः' [वे० सु० ३ । ३।
३८] इत्यत्र तद्यत्तत् सत्यमिति प्रकृताकर्पाद् विधैक्यमुक्तं तद्द्वै-
क्यहेत्वभावाद्गतार्थत्वं मत्वा पूर्वत्रोद्गीथादिश्रुत्यां सन्निधिबाधेनोद्गीथा-
द्युपास्तीनां सर्वशाखासूपसंहारव्यस्तोपास्तीनां विधिश्रुतेः फलश्रव-
णस्य च समस्तोपास्तिसन्निधिप्राप्तं स्तुर्यर्थत्वं बाधित्वा तद्विधेयत्व-
मिति पूर्वपक्षमाह ॥ प्रत्यवयवमिति ॥ फलानुक्तौ पूर्वोत्तरपक्षसिद्धिरे-
व फलं मन्तव्यं । सुतं खण्डितं, सोमद्रव्यं तस्यैव प्रसुतत्वमासमन्तात्
सुतत्वमवस्थाभेदः सोमयागसम्पत्तिस्तव कुले दृश्यत इति यावत्, आ-
त्मनो वैश्वानरस्य मूर्धेव सुतेजा इति वाक्यप्रकरणाभ्यां व्यस्तोपास्ती-

न व्यस्तानामपि प्रयोगः प्रयाजादीनां नाप्ये-
 कदेशाङ्गयुक्तस्य प्रधानस्य तद्वत् । कुत एतद्भूमै-
 व ज्यायानिति, तथा हि श्रुतिर्भूमौ ज्यायस्त्वं
 दर्शयति एकवाक्यत्वावगमात्, एकं हीदं वाक्यं
 वैश्वानरविद्याविषयं पौर्वापर्यालोचनात् प्रतीय-
 ते तथा हि प्राचीनशालप्रभृतय उद्दालकावसा-
 नाः षट् ऋषयो वैश्वानरविद्यायां परिनिष्ठामप्र-
 तिपद्यमाना 'अश्वपतिं कैकेयं राजानमभ्याज-
 ग्मुः' इत्युपक्रम्यैकैकस्यर्षेरुपास्यं द्युप्रभृतीना-
 मेकैकं श्रावयित्वा 'मूर्धा त्वेष आत्मन इति हो-
 वाच' इत्यादिना मूर्धादिभावं तेषां विदधाति ।
 'मूर्धातेव्यपतिष्यत् यन्मानागमिष्यः' इत्यादि-
 ना च व्यस्तोपासनमपवदति । पुनश्च व्यस्तो-
 पासनं व्यावर्त्य समस्तोपासनमेवानुवर्त्य 'स
 सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्व्वात्मस्वन्नमत्ति'
 इति भूमाश्रयमेव फलं दर्शयति । यत्तु प्रत्येकं सु-
 तेजःप्रभृतिषु फलभेदश्रवणं तदेवं सत्यङ्गफलानि
 प्रधान एवाभ्युच्चिनोति इति द्रष्टव्यम् । तथोपा-
 स्स इत्यपि प्रत्यवयवमारुह्यातश्रवणं पराभिप्रा-
 यानुवादार्थं न व्यस्तोपासनविधानार्थं, तस्मात्

नां समस्तोपास्त्यन्तर्भावेन प्रयाजदर्शवदेकप्रयोगत्वे सिद्धे प्रधानतद-

समस्तोपासपक्ष एव श्रेयानिति । केचित्त्वत्र समस्तोपासनपक्षं ज्यायांसं प्रतिष्ठाप्य ज्यायस्त्ववचनादेव किल व्यस्तोपासनपक्षमपि सूत्रकारोऽनुमन्यत इति कथयन्ति, तदयुक्तं, एकवाक्यावगतौ सत्यां वाक्यभेदकल्पनस्यान्याय्यत्वात् 'मूर्द्धा ते व्यपतिष्यत्' इति चैवमादिनिन्दावचनविरोधात्, स्पष्टे चोपसंहारे समस्तोपासनावगमे तदभावस्य पूर्वपक्षे वक्तुमशक्यत्वात्, सौत्रस्य च ज्यायस्त्ववचनस्य प्रमाणवत्त्वाभिप्रायेणाप्युपपद्यमानत्वात् ॥ ५७ ॥

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे सत्यामपि सुतेजःप्रभृतीनां फलभेदश्रुतौ समस्तोपासनं ज्याय इत्युक्तं,

ङ्गफलानां अर्थवादगतानामेकप्रधानफलतयोपसंहारात् वाक्यभेदो न युक्त इति सिद्धान्त्याशयः । एकदेशिव्याख्यामनूय दूषयति ॥ केचिदिति ॥ यद्युभयोपासनं सिद्धान्तस्तर्हि व्यस्तोपासनमेवेति पूर्वपक्षो वक्तव्यः, स च न सम्भवतीत्याह ॥ स्पष्टे चेति ॥ कथं तर्हि सूत्रे ज्यायस्त्वोक्तिस्तत्राह ॥ सौत्रस्येति ॥ व्यस्तोपास्तीनामप्रामाणिकत्वद्योतनार्थं तदुक्तिरिति भावः ॥ ५७ ॥

॥ नाना शब्दादिभेदात् ॥ शाण्डिल्यादिब्रह्मविद्यैका नाना च, तथा संवर्गादिप्राणविद्यैका नाना चेति रूपैक्यभावाभावाभ्यां संशये दृष्टान्तसङ्गत्या पूर्वपक्षमाह ॥ पूर्वस्मिन्निति ॥ रूपैक्याच्च विद्यैक्य-

अतः प्राप्ता बुद्धिरन्यान्यपि च भिन्नश्रुतीन्युपा-
सनानि समस्योपाशिष्यन्त इति । अपि च नैव
वेद्याभेदे विद्याभेदो विज्ञातुं शक्यते वेद्यं हि रू-
पं विद्यायाः द्रव्यदैवतमिव यागस्य, वेद्यश्चैक
एवेश्वरः श्रुतिनानात्वेऽप्यवगम्यते 'मनोमयः
प्राणशरीरः कं ब्रह्म खं ब्रह्म सत्यकामः सत्यस-
ङ्कल्पः' इत्येवमादिषु, तथा 'एक एव प्राणः प्रा-
णो वाव संवर्गः प्राणो वाव ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च प्रा-
णो ह पिता प्राणो माता' इत्येवमादिषु वेद्यैक-
त्वाच्च विद्यैकत्वं श्रुतं, श्रुतिनानात्वमप्यस्मिन्
पक्षे गुणान्तरपरत्वात् नानर्थकं तस्मात् स्वप-
रशाखाविहितमेकवेद्यव्यपाश्रयं गुणजातमुप-
संहर्तव्यं विद्याकात्स्न्यायित्येवं प्राप्ते प्रतिपद्य-
ते नानेति । वेद्याभेदेऽप्येवंजातीयिका विद्या भि-

मित्याह ॥ अपि चेति ॥ विद्यैक्यं चेदेकश्रुत्युक्तविद्यायाः श्रुत्यन्तरेऽ-
प्युक्तिर्वृथेत्यत आह ॥ श्रुतिनानात्वमपीति ॥ पूर्वपक्षफलमाह ॥ त-
स्मादिति ॥ सिद्धान्ते तु गुणानुपसंहार इति मत्वा सूत्रं योजयति
॥ वेद्याभेदेऽपीति ॥ ननु भिन्नभावार्थवाचकशब्दः शब्दान्तरं यथा
यजति ददाति जुहोति इति तस्मिन् शब्दभेदे कर्मशब्दितविध्यर्थभा-
वनाया भेदो युक्तस्तस्याः कृतानुबन्धत्वाद्भेदेन स्वीकृतविषयत्वाद्भावा-
र्धभेदादिति यावत् । प्रकृते तु वेदोपासीतेत्यादिशब्दार्थोपास्तेर्यागदा-
नहोमवत् स्वतो भेदाभावात् सिद्धगुणकत्रह्मण एकत्वेन विषयतोऽपि

ज्ञा भवितुमर्हति, कुतः शब्दादिभेदात्, भवति हि शब्दभेदो 'वेदोपासीत स क्रतुं कुर्वीत' इत्येवमादिः शब्दभेदश्च कर्मभेदहेतुः समधिगतः पुरस्तात् शब्दान्तरे कर्मभेदः कृतानुबन्धत्वादिति । आदिग्रहणात् गुणादयोऽपि यथासम्भवं भेदहेतवो योजयितव्याः । ननु वेदेत्यादिषु शब्दभेद एवावगम्यते न जयति इत्यादिवदर्थभेदः सर्वेषामेवेषां मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदादर्थान्तरासम्भवाच्च तत्कथं शब्दभेदात् विद्याभेद इति । नैष दोषः, मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदेऽप्यनुबन्धभेदात् विद्याभेदोपपत्तेः । एकस्याऽपि हीश्वरस्योपास्यस्य प्रतिप्रकरणं व्यावृत्ता गुणाः शिष्यन्ते तथैकस्याऽपि प्राणस्य तत्र तत्रोपास्यस्याभेदेऽप्यन्यादृक् गुणोऽन्यत्रोपासितव्योऽन्यादृक् गुणश्चा-

भेदाभावात् कथमुपास्तिभेद इति शङ्कन्ते ॥ नन्विति ॥ अत्र सूत्रे शब्दभेदोऽभ्युच्चयमात्रतयोक्तः, विद्यानानात्वे सम्यक् हेतवस्त्वादिपदोपात्तगुणादय एव, तथा हि सिद्धस्यापि गुणस्य कार्यान्वयितया कार्यत्वमस्ति । यथा आरुण्यादिगुणानां क्रयणभावनान्वयितया कार्यत्वं तथा च तत्तत्प्रकरणेषूपत्तिशिष्टैरुपास्तिभावनान्वयितया साध्यैस्तत्र गुणैर्विशिष्टतयोपास्यरूपभेदादुपासनाभेदः । यथा छत्रचामरादिगुणभेदेन राजोपास्तिभेदः यथा चाऽऽमिक्षावाजिनगुणभेदेन यागभेदस्तद्वत्, तथा प्रतिविद्यं फलं संयोगभेदाद्दहरशाण्डिल्यादिसमाख्याभेदाद्भेद इति समाधत्ते ॥ नैष दोष इत्यादिना ॥ यदुक्तं श्रुतिनानात्वं गुणान्तर-

न्यत्रेत्येवमनुबन्धभेदा विधिभेदे सति विद्याभे-
दो विज्ञायते । न चात्रैको विद्याविधिरितरे गुण-
विधय इति शक्यं वक्तुं, विनिगमनहेत्वभावात्
अनेकत्वाच्च प्रतिप्रकरणं गुणानां प्राप्तविद्यानु-
वादेन गुणविधानानुपपत्तेः । न चास्मिन् पक्षे
समानाः सन्तः सत्यकामत्वादयो गुणा असकृ-
च्छ्रावयितव्याः । प्रतिप्रकरणं चेदङ्गामेनेदमुपा-
सितव्यमिदङ्गामेन चेदमिति नैराकाङ्क्ष्यावग-
मात् नैकवाक्यतापत्तिः । न चात्र वैश्वानरविद्या-
यामिव समस्तचोदनाऽपरास्ति यद्वलेन प्रतिप्र-
करणवर्तीन्यवयवोपासनानि भूत्वैकवाक्यतां
ययुः । वैक्यत्वनिमित्ते च विद्वैक्ये सर्वत्र निर-
ङ्कुशे प्रतिज्ञायमाने समस्तगुणोपसंहारोऽश-
क्यः प्रतिज्ञायेत, तस्मात् सुष्ठूच्यते, नानाशब्दा-

विध्यर्थमिति तन्नेत्याह ॥ न चात्रैक इति ॥ किञ्च प्राप्तविद्यानुवादे-
नाप्राप्तानेकगुणविधाने वाक्यभेदः स्यादित्याह ॥ अनेकत्वाच्चेति ॥
किञ्च विद्वैक्यपक्षे गुणानां पुनरुक्तिर्वृथा न च प्रत्यभिज्ञानार्था ब्रह्मै-
क्यादेव तत्सिद्धेः, विद्यानानात्वपक्षे तु गुणानामप्राप्तेः सा प्राप्त्यर्थे-
त्याह ॥ न चास्मिन् पक्षे इति ॥ फलभेदाच्चोदनैक्याभावात् सर्व-
गुणध्यानस्याशक्यत्वाच्च विद्या नानेत्याह ॥ प्रतिप्रकरणं चेत्यादिना
॥ दहरध्यातुः सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति वैश्वानरध्याता सर्व-
त्रान्नमत्तीत्यादिफलभेद इत्यर्थः । ननु विद्यानानात्वे सिद्धे पश्चाद्दहरा-
दिविद्या प्रतिवेदान्तमैकाऽनेका वेति चिन्तोचिता तत्कथमादौ सा

दिभेदादिति । स्थिते चैतस्मिन्नधिकरणे सर्ववे-
दान्तप्रत्ययमित्यादि द्रष्टव्यम् ॥ ५८ ॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥

स्थिते विद्याभेदे विचार्यते, किमासामिच्छ-
या समुच्चयो विकल्पो वा स्यादथ वा विकल्प
एव नियमेनेति, तत्र स्थितत्वात् तावत् विद्याभे-
दस्य न समुच्चयनियमे किञ्चित् कारणमस्ति ।
ननु भिन्नानामप्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां स-
मुच्चयनियमो दृश्यते । नैष दोषः, नित्यताश्रुति-
र्हि तत्र कारणं, नैवं विद्यानां काचित् नित्यता-
श्रुतिरस्ति, तस्मात् न समुच्चयनियमः, नापि
विकल्पनियमः विद्यान्तराधिकृतस्य विद्यान्त-
राप्रतिषेधात् । पारिशेष्यात् यथाकाम्यमापद्य-
ते । नन्वविशिष्टफलत्वादासां विकल्पो न्याय्यः

रुतेत्यत आह ॥ स्थिते चेति ॥ विद्यानानात्वाधिकरणं पादादावैव
सङ्गतं अत्र प्रासङ्गिकमिति भावः ॥ ५८ ॥

॥ विकल्पः ॥ विद्यानां स्वरूपमुक्त्वाऽनुष्ठानप्रकारोऽत्र निरूप्यत
दस्युपजीव्यत्वसङ्गतिमाह ॥ स्थित इति ॥ विद्यास्त्रिविधाः अहंग्रहा-
स्तटस्था अङ्गाश्रिताश्चेति । तत्राहंग्रहविद्यासु यथाकाम्यविकल्पयोर्वि-
द्यानानात्वसाम्यात् संशयमाह ॥ किमिति ॥ पूर्वपक्षे यथेच्छमनुष्ठा-
नमित्यनियमः सिद्धान्ते विकल्पेनानुष्ठानमिति नियम इति फलभेदः ।
तत्रानियमं साधयति ॥ तत्र स्थितत्वादित्यादिना ॥ एकपुरोडाश-

तथा हि 'मनोमयः, प्राणशरीरः कं ब्रह्म खं ब्रह्म
 सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः, इत्येवमाद्यास्तुल्यव-
 दीश्वरत्वप्राप्तिफला लक्ष्यन्ते । नैष दोषः, समा-
 नफलेष्वपि स्वर्गादिसाधनेषु कर्मसु याथाका-
 म्यदर्शनात् । तस्मात् याथाकाम्यप्राप्तावुच्यते
 विकल्प एवासां भवितुमर्हति न समुच्चयः । क-
 स्मात् अविशिष्टफलत्वात् । अविशिष्टं त्वासां
 फलमुपास्यविषयसाक्षात्करणमेकेन चोपास-
 नेन साक्षात्कृते उपास्यविषये ईश्वरादौ द्विती-
 यमनर्थकं । अपि चासम्भव एव साक्षात्करण-
 स्य, समुच्चयपक्षे चित्तविक्षेपहेतुत्वात् । साक्षात्-
 करणसाध्यं च विद्याफलं दर्शयन्ति श्रुतयः 'य-
 स्य स्यादद्वा न विचिकित्सास्ति' इति 'देवो भू-
 त्वा देवानप्येति' इत्येवमाद्याः । स्मृतयश्च 'स-

फलत्वाद्यथा व्रीहियवयोर्विकल्पस्तथा विकल्पनियम एवासां विद्यानां
 न्याय्यः, तुल्यफलत्वात् । न च फलभूयस्त्वार्थिनः काम्यकर्मसमुच्चयो-
 ऽपि दृष्ट इति वाच्यं, ईश्वरसाक्षात्कारात् परं फलभेदेऽप्यासामहंश्र-
 होपाखीनां साक्षात्कारात्मकफलस्य तुल्यत्वात्, तस्य चैकया कृतत्वे
 अन्यस्याः कृत्यभावाच्चित्तविक्षेपकतया तदविद्याकृतत्वाच्चेति सिद्धान्त-
 न्तभाष्यार्थः । मास्तु साक्षात्कार इत्यत आह ॥ साक्षात्करणसा-
 ध्यं चेति । यस्य पुंसः, अद्वा ईश्वरोऽहमिति साक्षात्कारः स्याद्विचि-
 कित्सा च नास्ति अहमीश्वरो न वेति तस्यैवेश्वरप्राप्तिरित्यर्थः । जीव-
 नेव भावनया देवत्वं साक्षात्कृत्य देहपातोत्तरकालं देवत्वं आप्नोति

दा तद्भावभाविताः? इत्येवमाद्याः । तस्मादवि-
शिष्टफलानां विद्यानामन्यतमामादाय तत्परः
स्यात् यावदुपास्यविषयसाक्षात्कारणेन तत्फ-
लप्राप्तिरिति ॥ ५९ ॥

**काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्
वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥**

‘अविशिष्टफलत्वात्’ इत्यस्य प्रत्युदाहरणं
चासु पुनः काम्यासु विद्यासु ‘स य एतमेव वा-
युं दिशां वत्सं वेद न पुत्ररोदं रोदिति स यो ना-
म ब्रह्मेत्युपास्ते, यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य काम-
चारो भवति’ इति चैवमाद्यासु क्रियावददृष्टेना-
त्मनात्मीयं तत्तत् फलं साधयन्तीषु साक्षात्क-
रणापेक्षा नास्ति ता यथाकामं समुच्चीयेरन् न-
वा समुच्चीयेरन् पूर्वहेत्वभावात्, पूर्वस्याविशि-

इति श्रुत्यन्तरार्थः । अहंग्रहाणामनुष्ठानप्रकारमुपसंहरति ॥ तस्मा-
दिति ॥ ५९ ॥

॥ काम्यास्तु ॥ तदुपास्तयोऽत्र विषयस्वासु किं विकल्प उत
यथाकामं अनुष्ठानमिति पूर्ववत् संशये सत्युपास्तित्वाविशेषादहंग्रह-
चद्विकल्प इति प्राप्तावपवादं सिद्धान्तयति ॥ अविशिष्टेति ॥ स यः
कश्चिदेतं वायुमेवाङ्गत्वेन कल्पितानां दिशां वत्सं वेदोपास्ते नासी
पुत्रमरणनिमित्तं रोदनं रोदिति लभते नित्यमैव जीवत्पुत्रो भवतीत्य-

ष्टफलत्वात् आदित्यस्य विकल्पहेतोरभावात् ॥ ६० ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥

कर्माङ्गेषु उद्गीथादिषु ये आश्रिताः प्रत्यया वेदत्रयविहिताः किं ते समुच्चयेरन् किं वा यथा-
कामं स्युरिति संशये यथाश्रयभाव इत्याह । य-
थैपामाश्रयाः स्तोत्रादयः सम्भूय भवन्त्येवं प्र-
त्यया अपि, आश्रयतन्त्रत्वात् प्रत्ययानाम् ॥ ६१ ॥

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥

यथा चाश्रया स्तोत्रादयस्त्रिषु वेदेषु शिष्य-
न्ते एवमाश्रिता अपि प्रत्ययाः नोपदेशकृतोऽपि

र्थः । अहंयहदृष्टान्ते साक्षात्कारद्वारत्वमुपाधिरिति भावः ॥ ६० ॥

सम्प्रत्यङ्गावबद्धोपास्तीनामनुष्ठानक्रमं वक्तुं पूर्वपक्षयति ॥ अङ्गेषु
इति ॥ अङ्गाश्रितत्वात् सफलत्वाच्च संशयमाह ॥ किमिति ॥ यथा
कत्वनुष्ठाने तदाश्रिताङ्गानां समुच्चित्यानुष्ठाननियमस्तथाङ्गानुष्ठाने त-
दाश्रितोपास्तीनां तन्नियम इति सूत्रार्थः । ननु तन्निर्धारणानियम इ-
त्यत्राङ्गाश्रितानां गोदोहनवदनङ्गत्वमुक्तं तत्र कथमनङ्गानामङ्गत्वस-
मुच्चय शङ्केतेत्युच्यते । अङ्गान्यनुष्ठापयन् प्रयोगविधिर्यद्युपासनानि
नानुष्ठापयेत् तर्हि तेषां तदाश्रितत्वं व्यर्थमिति मन्वानस्य शङ्केति
भावः ॥ ६१ ॥

तर्हि गोदोहनस्यापि समुच्चयः स्यादित्यत आह ॥ शिष्टेश्चेति ॥
शिष्टिः शासनं विधानमिति यावत् । विहितत्वाविशेषात् समुच्चयोऽ-
ङ्गवदित्यर्थः । गोदोहनस्य तु नानुष्ठाननियमः चमसस्थाने विहित-

कश्चिद्विशेषोऽङ्गानां तदाश्रयाणां च प्रत्ययानामित्यर्थः ॥ ६२ ॥

समाहारात् ॥ ६३ ॥

‘होतृपदनाद्धैवाऽपि दुरुद्धीतमनुसमाहरति’ इति च प्रणवोद्गीथैकत्वविज्ञानमाहात्म्यादुद्गाता स्वकर्मण्युत्पन्नं क्षतं हौत्रात् कर्मणः प्रतिसमादधाति इति ब्रुवन् वेदान्तरोदितस्य प्रत्ययस्य वेदान्तरोदितपदार्थसम्बन्धसामान्यात् सर्ववेदोदितप्रत्ययोपसंहारं सूचयतीति लिङ्गदर्शनम् ॥ ६३ ॥

त्वात् तन्नियमे चमसविधिवैयर्थ्यात्, उपासनानां तु न कस्य चिदङ्गस्य स्थाने विहितत्वमिति समुच्चयनियमेन विरुध्यत इति भावः ६२ समुच्चये लिङ्गमाह ॥ समाहारादिति ॥ ‘ऋग्वेदिनां यः प्रणवः सामवेदिनामुद्गीथः’ इति छान्दोग्ये प्रणवोद्गीथयोरैक्यध्यानविधिरस्ति, तस्य फलार्थवादो होतृपदनादित्यादिः । होतुः शंसनस्थलवाचिना होतृपदनशब्देन शंसनं लक्ष्यते, उद्गाता स्वरादिप्रमादात् दृष्टमप्युद्गीथं सम्यक् कृतात् होनृशंसनादनुसमाहरत्येव निर्दोषं करोत्येव किञ्च, शस्यमानप्रणवेन स्वोयोद्गीथस्यैक्यध्यानबलादित्यर्थः । ततः किं तत्राह ॥ इति ब्रुवन्निति ॥ सामवेदस्थोद्गीथध्यानस्य ऋग्वेदोक्तप्रणवसम्बन्धो यो दृष्टः स एवाङ्गानां सर्ववेदान्तविहितोपात्मिसमुच्चये लिङ्गं प्रणवरूपपदार्थस्योपास्तीनां च वेदान्तरोक्तत्वसादृश्यात् वेदान्तरोक्ताङ्गसम्बन्धस्यापि समानत्वादित्यर्थः ॥ ६३ ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥

विद्यागुणं च विद्याश्रयं सन्तमोङ्कारं वेदत्रयसाधारणं श्रावयति, तेनेयं त्रयीविद्या वर्तते 'ओमित्याश्रावयत्योमिति शंसत्योमित्युद्गायति' इति । ततश्चाश्रयसाधारण्याश्रितसाधारण्यमिति लिङ्गदर्शनमेव । अथ वा गुणसाधारण्यश्रुतेश्चेति । यदीमे कर्मगुणा उद्गीथादयः सर्वे सर्वप्रयोगसाधारणा न स्युर्न स्यात् ततस्तदाश्रयानां प्रत्ययानां सहभावः, ते तूद्गीथादयः सर्वाङ्गग्राहिणा प्रयोगवचनेन सर्वे सर्वप्रयोगसाधारणाः श्राव्यन्ते, ततश्चाश्रयसहभावात् प्रत्ययसहभाव इति ॥ ६४ ॥

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥

न वेति पक्षव्यावर्तनम् । न यथाश्रयभाव आश्रितानामुपासनानां भवितुमर्हति । कुतः,

ॐकारस्य ध्येयस्य साधारण्यादपि तदाश्रितध्यानानां समुच्चित्यानुष्ठानं गम्यत इति लिङ्गान्तरमाह ॥ गुणेति ॥ तेनोङ्कारेण, वेदत्रयोक्तं कर्म प्रवर्तत इत्यर्थः । अन्वयमुखेनोक्तमेवार्थं व्यतिरेकतोऽपि व्याचष्टे ॥ अथ वेति ॥ ६४ ॥

फलेच्छाया अनियमादुपास्त्यनियम एवमुक्तः, अङ्गवत् समुच्चयनियमे मानाभावादिति सिद्धान्तयति ॥ न वेति ॥ प्रयोगविधिः सत्तु

तत्सहभावाश्रुतेः । यथा हि त्रिवेदीविहितानाम-
 ङ्गानां स्तोत्रादीनां सहभावः श्रूयते 'ग्रहं वा गृ-
 हीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकरोति स्तुत-
 मनुशंसति प्रस्तोतः सामगाय होतरेतत् यज'
 इत्यादिना, नैवमुपासनानां सहभावश्रुतिरस्ति ।
 ननु प्रयोगवचन एवासां सहभावं प्रापयति ।
 नेति ब्रूमः, पुरुपार्थत्वादुपासनानां, प्रयोगवच-
 नो हि क्रत्वर्थानामुद्गीथादीनां सहभावं प्रापय-
 ति, उद्गीथाद्युपासनानि तु क्रत्वङ्गाश्रयाण्यपि
 गोदोहनादिवत् पुरुपार्थानित्यवोचाम 'पृथ-
 ग्ध्यप्रतिबन्धः फलम्' (वे० सूत्रांशः ३।३।४२)
 इत्यत्र । अयमेव चोपदेशाश्रयो विशेषोऽङ्गानां
 तदालम्बनानां चोपासनानां यदेकेषां क्रत्वर्थत्व-
 मेकेषां पुरुपार्थत्वमिति । परञ्च लिङ्गद्वयमकार-
 णमुपासनसहभावस्य श्रुतिन्यायाभावात् । न
 च प्रतिप्रयोगमाश्रयकार्त्स्न्योपसंहारादाश्रिता-

साङ्गप्रधानानुष्ठाननियामकः न त्वनङ्गानां संग्राहक इत्याह ॥ नेति
 घृम इति ॥ विमतोपालयः क्रतौ न समुचित्यानुष्ठेया भिन्नफलत्वा-
 द्गोदोहनयदिति भावः । शिष्टेश्चेत्युक्तं निरस्यति ॥ अयमेवेति ॥ स-
 माहारादुपसाधारण्यश्रुतेश्चेत्युक्तं लिङ्गद्वयमपि मानान्तराप्राप्तस्य यो-
 तकं न स्वयं साधकं अर्थवादस्थत्वादित्याह ॥ परश्चेति ॥ गुणसाधा-
 रणाय सूत्रस्य द्वितीयां व्याख्यां दूषयति ॥ न चेति ॥ तन्प्रयुक्तत्वा-

नामपि तथात्वं विज्ञातुं शक्यते, अतत्प्रयुक्तत्वा-
दुपासनानां, आश्रयतन्त्राण्यपि ह्युपासनानि
काममाश्रयाभावे माभूवन्न त्वाश्रयसहभावे स-
हभावनियममर्हन्ति तत्सहभावाश्रुतेरेवातस्मा-
त् यथाकाममेवोपासनान्यनुष्ठीयेरन् ॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥

दर्शयति च श्रुतिरसहभावं प्रत्ययानां 'एवं-
विप्र वै ब्रह्मा यज्ञं यजमानं सर्वांश्च ऋत्विजोऽ-
भिरक्षति' इति । सर्वप्रत्ययोपसंहारे हि 'सर्वे स-
र्वविदः' इति न विज्ञानवता ब्रह्मणा परिपाल्य-
त्वमितरेषां सङ्कीर्त्येत । तस्मात् यथाकाममुपा-
सनानां समुच्चयो विकल्पो वेति ॥ ६६ ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगव-
त्पादकृतौ तृतीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

भावे तदाश्रितत्वं कथमित्यत आह ॥ आश्रयेति ॥ इदमेव तेषां
अङ्गाश्रितत्वं यदङ्गभावे सत्यसत्त्वं न त्वङ्गव्यापकत्वमित्यर्थः ॥ ६५

किञ्च विदुषां ब्रह्मण्येषामृत्विजां पाल्यत्ववचनान्न सर्वोपास्तीनां
सहप्रयोग इत्याह ॥ दर्शनाच्चेति ॥ ऋग्वेदादिविहिताङ्गलोपे व्याह-
तिहोमप्रायश्चित्तादिविज्ञानवत्त्वमेवंविच्चं ब्रह्मण इत्यर्थः ॥ ६६ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगव-
त्पादकृतौ शारीरकव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां तृती-

यस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

ॐ परमात्मने नमः ।

पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति वादशयणः ॥ १ ॥

अथेदानीमौपनिषदमात्मज्ञानं किमधिका-
रिद्वारेण कर्मण्येवानुप्रविशति आहोस्वित् स्व-
तन्त्रमेव पुरुषार्थसाधनं भवति इति मीमांसमा-
नः सिद्धान्तेनैव तावदुपक्रमते 'पुरुषार्थोऽतः' इ-

ॐ सरस्वत्यै नमः ।

कर्माङ्गवियोक्तिप्रसङ्गात् ब्रह्मज्ञानस्य कर्माङ्गत्वमाशङ्क्य परिह-
रति ॥ पुरुषार्थ इति ॥ परापरब्रह्मविद्यानां गुणोपसंहारोक्त्या परि-
माणमवधार्य तासां कर्मानपेक्षाणामेव पुरुषार्थसाधनत्वमवसरप्राप्तौ
निरूप्यते, तत्र कर्मानपेक्षाणाममूपां का नामेतिकर्तव्यता, नहि तां
विना कारणतेत्याशङ्क्य यज्ञादयः श्रवणादयः शमादयश्च वियोत्प-
च्युपयोगिन्य इतिकर्तव्यता निरूप्यन्ते, तदभिप्रेत्याह ॥ अथेति ॥
फलभेदाभेदौ विना न विद्याभेदाभेदौ, न च तौ विना गुणोपसंहारा-
नुपसंहारौ, तेन प्रागेव विद्यानां पुमर्थहेतुत्वे स्थिते प्रथममौपनिषदे
आत्मज्ञानमधिकृत्य वादिभिप्रतिपत्त्या संशयमाह ॥ औपनिषदमि-
ति ॥ अनेन चात्मज्ञानविशेषणेन शास्त्रश्रुतिसङ्गतिरुच्यते, सिद्धे फ-
लवच्चे स्वतन्त्रमेवेदं फलवादिति साधनादध्यायपादसङ्गतिः । पूर्वपक्षे
समुच्चपक्षसिद्धिः, सिद्धान्ते केवलस्य ज्ञानस्य कैवल्यस्य साधनतेति
मत्या पूर्वपक्षमग्रे दर्शयन् आदौ सिद्धान्तमाह ॥ सिद्धान्तेनेति ॥

ति । अतः अस्मात् वेदान्तविहितादात्मज्ञानात्
 स्वतन्त्रात् पुरुषार्थः सिध्यतीति वादरायण आ-
 चार्यो मन्यते, कुत एतदवगम्यते, शब्दादित्या-
 ह । तथा हि 'तरति शोकमात्मवित् स यो ह वै
 तत्परं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ब्रह्मविदाप्नोति परं
 आचार्यवान् पुरुषो वेद तस्य तावदेव चिरं या-
 वन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्य इति 'य आत्माऽप-
 हतपाप्मा' इत्युपक्रम्य 'स सर्वांश्च लोकाना-
 प्नोति सर्वांश्च कामान् यस्तमात्मानमनुविद्य
 विजानाति आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इति चोपक्र-
 म्य 'एतावदरे स्वल्बमृतत्वं' इत्येवंजातीयका-
 श्रुतिर्विद्यायाः केवलायाः पुरुषार्थहेतुत्वं श्राव-
 यति ॥ १ ॥

अथात्र परः प्रत्यवतिष्ठते ॥

सूत्रस्थां प्रतिज्ञां योजयति ॥ अस्मादिति ॥ तत्र प्रमाणं पृच्छति ॥
 ॥ कुत इति ॥ सूत्रावयवेनोत्तरमाह ॥ शब्दादित्याहेति ॥ प्रमाणं
 वियुजोति ॥ तथा हीत्यादिना ॥ सगुणब्रह्मज्ञानस्यापि स्वातन्त्र्येण
 पुमर्थहेतुतेति वक्तुं तद्विषयां श्रुतिमाह ॥ य आत्मेति ॥ निर्गुणविष-
 यं वाक्यान्तरमाह ॥ आत्मेति ॥ उक्तश्रुतिषु विद्याफलयोः साध्यसा-
 धनत्वं न भातीत्याशङ्क्य तयोरेकपुरुषसम्बन्धसामर्थ्यादेव तद्वीरि-
 त्याशयेनाह ॥ केवलाया इति ॥ १ ॥

पूर्वपक्षमवतारयति ॥ अथेति ॥ सिद्धान्तोक्त्यनन्तरमात्मज्ञाने

शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथाऽन्ये- ष्विति जैमिनिः ॥ २ ॥

कर्तृत्वेनात्मनः कर्मशेषत्वात् तद्विज्ञानमपि
त्रीहिप्रोक्षणादिवत् विषयद्वारेण कर्मसम्बन्धे-
वेत्यतस्तस्मिन्नवगतप्रयोजने आत्मज्ञाने या फ-
लश्रुतिः साऽर्थवाद इति जैमिनिराचार्यो मन्य-
ते । यथान्येषु द्रव्यसंस्कारकर्मसु यस्य पर्णम-
यी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति यदान्ते
चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते यत् प्रयाजानुया-
विषये फलश्रुतिमधिकृत्य मीमांसकश्रोदयतोत्पथः पुरुषार्थवाद इ-
त्यत्रार्थग्रहणं तन्त्रेणोपात्तं, तेन पुरुषार्थवादोऽर्थवाद इति द्रष्टव्यं ।
तच्चज्ञानं कर्माङ्गकर्तृद्वारा प्रयोगविधिना देयमादीयमानकर्माङ्गक-
र्माश्रयणशास्त्रसिद्धत्वात् यजमानसंस्काराङ्गनादिवदिति मत्वा शेष-
पत्वादित्येतद्व्याचष्टे ॥ कर्तृत्वेनेति ॥ तच्चज्ञानं प्रयोगविधिनाऽऽदेयं
साध्यफलोक्तिगुण्यत्ये सति कर्माङ्गाश्रयणात् पर्णमयीत्वादिवदिति
प्रयोगः । स्वतन्त्रफलस्य कथं प्रोक्षणादिवत् कर्माङ्गतेत्याशाङ्क्य
पुरुषार्थवाद इत्यस्यार्थमाह । इत्यत इति । वेदार्थजिज्ञासायां त-
च्चनिर्णयार्थं संशयादिप्रतिभासो गुरोरग्रे शिष्येण दर्शनीयः, गुरु-
णा च तन्निरासेन तच्चमाविष्करणायमिति शिष्टाचारं दर्शयितुं जै-
मिनिग्रहणं न प्रतिपक्षतया शिष्यस्य तदयोगात् । फलश्रुतेरर्थवा-
दत्वे सूत्रितं दृष्टान्तं व्याचष्टे ॥ यथेति ॥ पर्णमयीद्रव्ये यजमानस्या-
ङ्गनादिसंस्कारे प्रयाजादिकर्मसु च क्रमेण फलश्रुतीराह ॥ यस्येत्या-
दिना ॥ सा च फलश्रुतिर्न फलपरा फलवत्कृत्यर्थत्वान् पर्णतादेः फ-

जा इज्यन्ते वर्म वा एतत् यज्ञस्य क्रियते वर्म
 यजमानस्य भ्रातृव्याभितभूत्यै' इत्येवंजाती-
 यका फलश्रुतिरर्थवादस्तद्वत् । कथं पुनरस्या-
 नारभ्याधीतस्यात्मज्ञानस्य प्रकरणादीनामन्य-
 तमेनापि हेतुना विना क्रतुप्रवेश आशङ्क्यते ।
 कर्तृद्वारेण तद्विज्ञानस्य वाक्यात् क्रतुसम्बन्धः
 इति चेत्, न, वाक्यविनियोगानुपपत्तेः । अव्य-
 भिचारिणा हि केनचित् द्वारेणानारभ्याधीताना-
 मपि वाक्यनिमित्तः क्रतुसम्बन्धोऽवकल्पते क-
 र्ता तु व्यभिचारि द्वारं लौकिकवैदिककर्मसाधा-
 रण्यात्, तस्मान्न तद्वारेणात्मज्ञानस्य क्रतुसम्ब-
 न्धसिद्धिरिति । न, व्यतिरेकविज्ञानस्य वैदिके-

लशेषत्वायोगादतः सार्थवाद एवेति पर्णमयीत्वाधिकरणे समर्थितं,
 तथात्मज्ञानेऽपि फलश्रुतिरर्थवाद एव स्यादित्याह ॥ तद्वदिति ॥ वि-
 नियोजकमानाभावात् आत्मधियोऽनङ्गत्वात् तत्र फलश्रुतिर्नार्थवाद
 इति शङ्कते ॥ कथमिति ॥ प्रकरणादिना क्रत्वसम्बन्धेऽपि जुहूद्वारा
 पर्णमयीत्वस्य वाक्यात् क्रतुसम्बन्धवदात्मधियोऽपि कर्तृद्वारा वेदा-
 न्तवाक्यात् क्रतुसङ्गतिरिति पूर्ववाद्याह ॥ कर्त्रेति ॥ सिद्धान्ती दूष-
 यति ॥ नेति ॥ तदेव विवृणोति ॥ अव्यभिचारिणेति ॥ जुहूवदात्म-
 ज्ञाने कर्त्रेवाव्यभिचारि द्वारमित्याशङ्क्याह ॥ कर्त्तेति ॥ तस्य व्यभि-
 चारित्वे फलमाह ॥ तस्मादिति ॥ किं देहातिरिकात्मज्ञानस्य कर्मा-
 ङ्गत्वं विनियोजकाभावात् निरस्यते किञ्चापहतपाप्मत्वादिविशेषिता
 संसार्यात्मविषयोपनिषदज्ञानस्येति विकल्प्यायं पूर्ववादी दूषयति ॥

भ्यः कर्मभ्योऽन्यत्रानुपयोगात्, न हि देहव्य-
तिरिक्तात्मविज्ञानं लौकिकेषु कर्मसूपयुज्यते,
सर्वथा दृष्टार्थप्रवृत्त्युपपत्तेः, वैदिकेषु तु देहपा-
तोत्तरकालफलेषु देहव्यतिरिक्तात्मविज्ञानमन्त-
रेण प्रवृत्तिर्नोपपद्यत इत्युपयुज्यते व्यतिरेकवि-
ज्ञानं । नन्वपहतपाप्मत्वादिविशेषणादसंसार्या-
त्मविषयमौपनिषदं दर्शनं न प्रवृत्त्यङ्गं स्यात् ।
न, प्रियादिसंसूचितस्य संसारिण एवात्मनो द्र-
ष्टव्यत्वोपदेशात्, अपहतपाप्मत्वादिविशेषणं

॥ नेति ॥ तस्य विषयद्वारा तेष्वनुप्रवेशात् न कर्माङ्गत्वं निषेद्धुं शक्य-
मित्यर्थः । लौकिककर्मणोऽपि कर्मत्वात् वैदिककर्मवत् कर्तृद्वारेणा-
तिरिक्तज्ञानापेक्षेति कर्तुः साधारण्यमित्याशङ्क्याह ॥ न हीति ॥ स-
र्वथेति व्यतिरेकज्ञानाज्ञानयोरित्यर्थः तर्हि वैदिकान्यपि कर्माणि कर्म-
त्वादितरवन्न व्यतिरेकज्ञानापेक्षाणात्याशङ्क्याह ॥ वैदिकेष्विति ॥
कारीयादिनिवृत्त्यर्थं देहपातेत्यादि विशेषणं । द्वितीयमालम्बते ॥ न-
न्विति ॥ अनुपयोगित्वात् विरोधित्वाच्च तस्य न ऋत्वङ्गतेति भावः ।
ऋत्वपेक्षितं रूपं हित्वान्यदविवक्षितमित्याह ॥ नेत्यादिना ॥ जाया-
दीनामात्मार्थत्वेन प्रियत्वमुक्त्वा आत्मा द्रष्टव्य इति यदता जायादिना
भोग्येन सूचितस्य संसारिणा भोक्तृत्वे द्रष्टव्यत्वमिष्टं, भोक्तृज्ञानञ्च
कर्मसूपयुक्तमतो भोक्तृव्यतिरिक्तमात्मरूपं न श्रौतमित्यर्थः । अपहत-
पाप्मत्वादिविशेषणस्य भोक्तृव्युक्तत्वादतिरिक्तमात्मरूपमेष्टव्यमित्या-
शङ्क्याह ॥ अपहतेति ॥ जन्मादिसूत्रमारभ्य तत्रतत्रापप्रथमब्रह्मा-
त्मपरता येदान्तानामुना तत्र कथमपहतपाप्मत्वादिर्कीर्तनस्य स्तु-

तु स्तुत्यर्थं भविष्यति । ननु तत्र तत्र प्रसाधित-
मेतदधिकमसंसारि ब्रह्म जगत्कारणं, तदेव च
संसारिण आत्मनः पारमार्थिकं स्वरूपमुपनि-
षत्सूपदिश्यत इति । सत्यं प्रसाधितं तस्यैव तु
स्थणानिखननवत् फलद्वारेणाक्षेपप्रतिसमाधा-
ने क्रियेते दाढ्याय ॥ २ ॥

आचारदर्शनात् ॥ ३ ॥

‘जनको ह वैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे’ ‘य-
क्ष्यमाणो वै भगवन्तोऽहमस्मि’ इत्येवमादीनि
त्यर्थेति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ अधिकमिति विशेषणादाशङ्कितं द्वैतं
वारयति ॥ तदेवेति ॥ संसारिणोऽसंसारोश्चरूपमिति व्याहृतिं प्रत्याह
॥ पारमार्थिकमिति ॥ ऐक्ये प्रमाणं पूर्वोक्तं सूचयति ॥ उपनिषत्स्वि-
ति ॥ पूर्वपक्षाक्षेपं समाधत्ते ॥ सत्यमित्यादिना ॥ फलद्वारेणेत्यात्म-
ज्ञानं वेदान्तानां तत् क्रत्वर्थं वेति विचारेणेत्यर्थः । साधितस्यैवाक्षे-
पसमाधिभ्यां साधनस्य फलमाह ॥ दाढ्यायेति ॥ २ ॥

किञ्च जनकादीनां विद्याया सह कर्माचरणदर्शनान्न केवलैव विद्या
मोक्षहेतुरतः सहानुष्ठानं विद्यायाः स्वातन्त्र्याभावेन कर्माङ्गत्वे लिङ्ग-
मित्याह ॥ आचारेति ॥ सूत्रं व्याचष्टे ॥ जनको हेति ॥ विदेहानाम-
धिपतिर्जनको नाम राजा बहुदक्षिणसंज्ञेन यज्ञेनाश्रमेधेन वा बहुद-
क्षिणायुक्तेन पुरा कदाचिदीजे यागं कृतवान् । कैकेयस्य राज्ञो ब्रह्मवि-
दो वाक्यमाह ॥ यक्ष्यमाण इति ॥ विद्यार्थिनः समागतान् प्राचीन-
शालादीन् भगवन्त इति सम्बोद्ध्याहं यक्ष्यमाणोऽस्मि ततश्च कतिचि-
त् दिनान्यासध्वमिति राजोक्तवानित्यर्थः । उक्तवाक्यानि विद्यार्थानि

ब्रह्मविदामपि अन्यपरेषु वाक्येषु कर्मसम्बन्ध-
दर्शनानि भवन्ति । तथोद्दालकादीनामपि पुत्रा-
नुशासनादिदर्शनात् गार्हस्थ्यसम्बन्धोऽवग-
म्यते । केवलात् चेत् ज्ञानात् पुरुषार्थसिद्धिः
स्यात् किमर्थमनेकायाससमन्वितानि कर्माणि
ते कुर्युः, अके चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं ब्रजे-
त् इति न्यायात् ॥ ३ ॥

तच्छ्रुतेः ॥ ४ ॥

‘यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिपदा तदेव
वीर्यवत्तरं भवति’ इति च कर्मशेषत्वश्रवणात्
विद्यायाः न केवलायाः पुरुषार्थहेतुत्वम् ॥ ४ ॥

समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥

‘तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते’ इति च वि-
न कर्मार्थानीत्याशङ्क्याह ॥ अन्येति ॥ इतश्च ब्रह्मविदामस्ति कर्मस-
ङ्गतिरित्याह ॥ तथेति ॥ आदिपदेन व्यासयाज्ञवल्क्यादिसंग्रहः, दि-
तीयेन भार्यानुशासनादयो गृह्यन्ते । कर्म रूतं विद्वाद्भिरेव कैश्चिदित्ये-
तापता विद्याशक्तेरपद्रवायोगात् केवलैव सा मुक्तेर्हेतुरित्याशङ्क्याह
॥ केवलादिति ॥ अल्पायासमुपायं हित्वा न कोऽपि महायासं तमा-
द्रियेत इत्यत्र लौकिकन्यायमाह ॥ अके चेदिति ॥ समीपवचनोक्ता-
व्यः ॥ ३ ॥

न केवलं विद्याया लिङ्गादेव कर्माङ्गत्वं, किन्तु तृतीयाश्रुतेरपीत्या-
ह ॥ तदिति ॥ सूत्रार्थं विवृणोति ॥ यदेवेति ॥ ४ ॥

द्याकर्मणोः फलारम्भे साहकात्यदर्शनात् न
स्वातन्त्र्यं विद्यायाः ॥ ५ ॥

तद्वतो विधानात् ॥ ६ ॥

‘आचार्यकुलात् वेदमधीत्य यथाविधानं गु-
रोः कर्मातिशेपेणाभिसमावृत्य कुटुम्बे शुचौ दे-
शे स्वाध्यायमधीयानः’ इति चैवंजातीयका श्रु-
तिः समस्तवेदार्थविज्ञानवतः कर्माधिकारं दर्श-
यति । तस्मादपि न विज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण फ-
फलहेतुत्वं । नन्वत्राधीत्येत्यध्ययनमात्रं वेद-
स्य श्रूयते नार्थविज्ञानं । नैप दोषः, दृष्टार्थत्वात् ।

इतो न स्वतन्त्रा विद्या पुमर्थहेतुरित्याह ॥ समन्वारम्भणादि-
ति ॥ सूत्रं विवृणोति ॥ तमित्यादिना ॥ तं परलोकं व्रजन्तं विद्याक-
र्मणी समनुगच्छत इति यावत् ॥ ५ ॥

तदस्वातन्त्र्ये लिङ्गान्तरमाह ॥ तद्वत इति ॥ तद्व्याकरोति ॥ आ-
चार्येति ॥ तस्य कुलं गृहमुपनयनं कृत्वा तत् प्राप्स्यन्तरं गुरोः शुश्रू-
पारूपं कर्म विधायातिशेपेण शिष्टेन कालेन यथाविधानं पवित्रपाणि-
त्वप्राङ्मुखत्वादिविधानमनतिक्रम्य वेदमधीत्यानन्तरमभिसमावृत्य
व्रतविसर्गं कृत्वा दारानाहृत्य कुटुम्बे गार्हस्थे स्थितः शुचौ देशे स्वा-
ध्यायाध्ययनं कुर्वन् कर्मान्तराणि च विहितानि च यथाशक्ति कुर्वाणो
ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यत इत्यर्थः । अध्ययनशब्दस्य यथाश्रुतमर्थं गृही-
त्वा शङ्कते ॥ नन्विति ॥ अध्ययनविधेरववातादिविधिवद्दृष्टार्थत्वाद-
र्थविबोधान्तो व्यापारोऽस्तीति प्रथमे तन्त्रे समर्थितमित्याह ॥ ने-
त्यादिना ॥ ६ ॥

वेदाध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तमिति स्थितम् ॥ ६ ॥

नियमाच्च ॥ ७ ॥

‘कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छेतं समाः ।
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे’ ॥ इति
यथा ‘एतद्वै जरामर्यं सत्रं यदग्निहोत्रं जरया वा-
वस्मान् मुच्यते मृत्युना वा’ इत्येवंजातीयकान्नि-
यमादपि कर्मशेषत्वमेव विद्याया इत्येवं प्राप्ते प्र-
तिविधते ॥ ७ ॥

अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तदर्शनात् ॥ ८ ॥

तुशब्दात् पक्षो विपरिवर्तते । यदुक्तं ‘शेषत्वा-
त् पुरुषार्थवादः’ (वे० सू० ३।४।२) इति त-
इतश्च न स्वतन्त्रा विद्या पुमर्थहेतुरित्याह ॥ नियमाच्चेति ॥ नि-
यमं विभजते ॥ कुर्वन्निति ॥ इह देहे शतं समाः शतसङ्ख्याकान् सं-
वत्सरान् जिजीविषेत् तत्कर्माणि कुर्वन्नेवेति नियमविधिः, एवं त्वयि
नरे वर्तमाने सत्यशुभं कर्म न लिप्यते, तेन त्वं न लिप्यसे इति यावत् ।
इतश्च प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं नास्ति यतो न कर्मलेपः स्यादित्यर्थः ।
नियमान्तरमाह ॥ तथेति ॥ जरामर्यं जरामरणावधिकं । तदेव विशद-
यति ॥ जरयेति ॥ श्रुत्यादिभिरात्मधियः सिद्धे कर्माङ्गत्वे तत्फलेनैव
फलवश्वमित्युपसंहर्तुमितीत्युक्तं पूर्णपक्षमनूय सिद्धान्तयति ॥ एव-
मिति ॥ ७ ॥

अधिकोपदेशात्तु ॥ सूत्रं योजयति ॥ तुशब्दादिति ॥ पक्षविपरिवर्त-

नोपपद्यते । कस्मात्, अधिकोपदेशात् । यदि संसार्यैवात्मा शारीरः कर्ता भोक्ता च शरीरमात्रव्यतिरेकेण वेदान्तेषूपदिष्टः स्यात् ततो वर्णितेन प्रकारेण फलश्रुतेरर्थवादत्वं स्यात् अधिकस्तावत् शारीरादात्मनोऽसंसारीश्वरः कर्तृत्वादिसंसारधर्मरहितोऽपहतपाप्मत्वादिविशेषणः परमात्मा वेद्यत्वेनोपदिश्यते वेदान्तेषु । न च तद्विज्ञानं कर्मणां प्रवर्तकं भवति प्रत्युत तत्कर्माण्युच्छिन्नतीति वक्ष्यति 'उपमर्दञ्च' (वे० सू० ३। ४। १६) इत्यत्र । तस्मात् 'पुरुषार्थोऽतः शशब्दात्' (वे० सू० ३। ४। १९) इति । यन्मतं भगवतो बादरायणस्य तत्तथैव तिष्ठति न शेषत्वप्रभृतिभिर्हेत्वाभासैश्चालयितुं शक्यते । तथा हि तमधिकं शारीरादीश्वरमात्मानं दर्शयन्ति

मानमेव पक्षमनूय दर्शयति ॥ यदिति ॥ अनुपपत्तिहेतुं प्रश्नपूर्वकमाह ॥ कस्मादिति ॥ अधिकोपदेशं व्यतिरेकतो दर्शयति ॥ चदीति ॥ यः कर्ता कर्माङ्गः नासौ वेदान्तवेद्यो यच्च ब्रह्म तद्देयं न तत्कर्माङ्गमतस्त्वज्ञानस्य कुतः शेषता कुतस्तरां फलश्रुतेरर्थवादतेत्यर्थः । ब्रह्मात्मधीर्न क्रतुप्रयोगविधिनोपादेया तद्विरोधित्वादादीयमानोदितहोमविरोध्यनुदितहोमवादीति मत्वाह ॥ प्रत्युतेति ॥ बादरायणस्येत्यादिव्याचष्टे ॥ तस्मादिति ॥ उक्तात्मज्ञानस्य क्रतुशेषत्वायोगस्तच्छब्दार्थः । अधिकोपदेशासिद्धिमाराङ्ग्य तद्दर्शनादित्यनेन प्रत्याह ॥ तथा हीति ॥ ऋत्वपेक्षितं रूपं हि-

श्रुतयः 'यः सर्वज्ञः सर्ववित्' 'भीपास्माद्वातः-
 पवते भीपोदेति सूर्यः' 'महद्भयं वज्रमुद्यतं' 'ए-
 तस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि' 'तदैक्षत ब-
 हुस्यां प्रजायेयेति तत्तेजोसृजत' इत्येवमाद्याः ।
 यत्तु प्रियादिसंसूचितस्य संसारिण एवात्मनो
 वेद्यतयानुकर्षणं 'आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं
 भवति' 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' 'यः प्राणेन प्रा-
 णिति स त आत्मा सर्वान्तरो य एषोऽक्षिणि
 पुरुषो दृश्यते' इत्युपक्रम्य 'एतन्त्वेव ते भूयोऽनु-
 व्याख्यास्यामि' इति चैवमादि, तदपि 'अस्य-
 महतो भूतस्य निःश्वसितमेतत् यदृग्वेदो यजु-
 र्वेदः' 'योऽशनायापिपासे शोकं मोहं जरां मृत्यु-
 मत्येति परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभि-
 निष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः' इत्येवमादिभिर्वा-

त्वान्यदात्मरूपमनिष्टमित्युक्तं तत्राह ॥ यत्त्विति ॥ आत्मनस्तु कामाये-
 त्युपक्रम्यात्मा वा अरे द्रष्टव्य इति वाक्यं ब्रह्मोपदिदिक्षायां सत्यामेव
 ब्रह्मात्मैकाभिप्रायमित्यत्र वाक्यशेषमाह ॥ अस्येति ॥ यः प्राणेनेत्या-
 दिवाक्यमभ्यैक्यपरं इत्यत्र वाक्यशेषं दर्शयति ॥ योऽशनायेति ॥ य
 एषोऽक्षिणीत्यादिवाक्यमपि तथेत्यस्मिन्नर्थे शेषानुगुण्यमाह ॥ पर-
 मिति ॥ उक्तैः शेषैः संसारिणो यदाधिकं ब्रह्म तस्योपदिदिक्षायां स-
 त्यामेव ब्रह्मणो जीवस्यात्यन्तभेदाभावधिया द्रष्टव्यादिवाक्यमिति क्र-
 त्यनपेक्षितमात्मरूपं वेदान्तेषु विवक्षितमित्युपगमे न काश्चित् विरो-
 धोऽस्तीति योजना । कुतो जीवब्रह्मैक्यं मिथो विरोधादित्याशङ्क्य

क्यशेषैः सत्यामेवाधिकोपदिदिक्षायां नात्यन्त-
भेदाभिप्रायमित्यविरोधः, पारमेश्वरमेव हि शा-
रीरस्य पारमार्थिकं स्वरूपमुपाधिकृतन्तु शा-
रीरत्वं 'तत्त्वमसि तान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्येव-
मादिश्रुतिभ्यः । सर्वञ्चैतत् विस्तरेणास्माभिः
पुरस्तात् तत्र तत्र वर्णितम् ॥ ८ ॥

तुल्यं तु दर्शनम् ॥ ९ ॥

यदुक्तमाचारदर्शनात् कर्मशेषो विद्येत्यत्र ब्रूमः,
तुल्यमाचारदर्शनमकर्मशेषत्वेऽपि विद्यायाः। त-
था हि श्रुतिर्भवति 'एतद्द्व स्म वै तद्विद्वांस आ-
हुर्ऋषयः कावषेयाः किमर्था वयमध्येष्यामहे
किमर्था वयं यक्ष्यामहे एतद्द्व स्म वै तत् पूर्वं वि-
द्वांसोऽग्निहोत्रं न जुहवाश्चक्रिरे एतं वै तमात्मा-
नं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्चवित्तैषणाया-
श्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चर-
न्ति' इत्येवंजातीयका । याज्ञवल्क्यादीनामपि

ताच्चिको विराधो नास्तीत्याह ॥ पारमेश्वरमिति ॥ प्रातिभासिकस्तु
विरोधस्ताच्चिकाभेदाविरोधीति मत्वाह ॥ उपाधीति ॥ जीवस्य ता-
च्चिकं रूपं ब्रह्मैवेत्यत्र श्रुतिसंवादमाह ॥ तत्त्वमिति ॥ सम्पदादिवि-
षयं तत्त्वमादिवाक्यं न वस्तुविषयमित्याशङ्क्याह ॥ सर्वं चेति ॥ ८ ॥

परोक्तं लिङ्गदर्शनं प्रत्याह ॥ तुल्यं त्विति ॥ उक्तमनूय सूत्रमुत्तर-
त्वेन योजयति ॥ यदित्यादिना ॥ इतश्च विद्यायाः न शेषतेत्याह ॥ याज्ञ-

ब्रह्मविदामकर्मनिष्ठत्वं दृश्यते 'एतावदरे खल्व-
मृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राज' इत्ये-
वमादिश्रुतिभ्यः । अपि च 'यक्ष्यमाणो ह वै भ-
गवन्तोऽहमस्मि' इत्येतल्लिङ्गदर्शनं वैश्वानरवि-
द्याविषयं, सम्भवति च सोपाधिकायां ब्रह्मवि-
द्यायां कर्मसाहित्यदर्शनं न तत्रापि कर्माङ्गत्व-
मस्ति प्रकरणाद्यभावात् ॥ ९ ॥

यत् पुनरुक्तं 'तच्छ्रुतेः' इत्यत्र ब्रूमः ॥

असार्वात्रिकी ॥ १० ॥

'यदेव विद्यया करोति' इत्येषा श्रुतिर्न सर्व-
विद्याविषया प्रकृतविद्याभिसम्बन्धात्, प्रकृता

वल्क्येति ॥ आदिशब्देन शुकादयो गृह्यन्ते । कथं तेषामकर्मनिष्ठत्वं
तदाह ॥ एतावदिति ॥ उभयथा लिङ्गदर्शने संशयमाशङ्क्य परकी-
यसिद्धानामन्यथासिद्धिं वकुमारभते ॥ अपि चेति ॥ तत्र यक्ष्यमाण
इत्यादिलिङ्गदर्शनस्यान्यथासिद्धिमाह ॥ यक्ष्यमाण इति ॥ तत्रापि
विद्यात्वान्न कर्मसाहित्यमन्यथा ब्रह्मविद्यायामपि तत्प्रसङ्गादित्याश-
ङ्क्याह ॥ सम्भवतीति ॥ तर्हि वैश्वानरविद्याया न स्यातन्वयेण फल-
वच्यं कर्माङ्गत्वाङ्गीकारात्तत्राह ॥ न त्विति ॥ येषां च ब्रह्मविदामपि
कर्म दृश्यते, न तत्रेषां कर्म तद्धि चोदनालक्षणं तेषाञ्चाहंसमाभिमा-
नाभाये च चोदनाज्ञायान् कथञ्चिदनुवर्तमानमपि तदाज्ञासमात्रमि-
ति ज्ञायः । परोक्तं श्रुतिमनूय तदुत्तरत्वेन सूत्रमवतारयति ॥ यदि-
ति ॥ ९ ॥

तदिभजते ॥ यदेवेति ॥ विद्याशब्दस्य सामान्यविषयस्य विशेषा-

चोद्गीथविद्या 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत'
(छां०) इत्यत्र ॥ १० ॥

विभागः शतवत् ॥ ११ ॥

यद्यप्युक्तं 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभते' इ-
त्येतत् समन्वारम्भवचनमस्वातन्त्र्ये विद्याया
लिङ्गमिति तत् प्रत्युच्यते, विभागोऽत्र द्रष्टव्यः
विद्या अन्यं पुरुषं समन्वारभते कर्मान्यमिति
शतवत्, यथा शतमाभ्यां दीयतामित्युक्ते विभ-
ज्य दीयते पञ्चाशदेकस्मै पञ्चाशदपरस्मै तद्व-
त्। न चेदं समन्वारम्भवचनं मुमुक्षुविषयं 'इति
नु कामयमानः' इति संसारिविषयत्वोपसंहारा-
त्, 'अथ अकामयमानः' इति च मुमुक्षोः पृथ-
गुपक्रमात्। तत्र संसारिविषया विद्या विहिता

काङ्क्षस्य प्राकरणिकविशेषेण चरितार्थत्वादिति हेतुमाह ॥ प्रकृते-
ति ॥ आत्मधियस्तथात्वशङ्कं प्रत्याह ॥ प्रकृता चेति ॥ १० ॥

परकीयं लिङ्गान्तरं दूषयति ॥ विभाग इति ॥ चोद्यमनूयोत्तरत्वे-
न सूत्रं व्याचष्टे ॥ यद्यपीत्यादिना ॥ सामान्यश्रुतौ कथं विभागः
स्यात्तत्र सदृष्टान्तमाह ॥ शतवदिति ॥ समन्वारम्भवचनस्य मुमुक्षु-
विषयत्वं उपेत्य कर्मसाहित्येन तल्लिङ्गं विभागादित्युक्तं, इदानीममु-
मुक्षुविषयत्वादाविभागोऽपि न दूषणमित्याह ॥ न चेति ॥ तस्या मु-
मुक्षुविषयत्वे हेत्वन्तरमाह ॥ अथेति ॥ संसारिविषये तं विद्येत्यादि-
वाक्ये विद्याशब्दार्थमाह ॥ तत्रेति ॥ उद्गीथादिविषया विहिता विद्या

प्रतिषिद्धा च परिगृह्यते विशेषाभावात्, कर्मापि
विहितं प्रहितं प्रतिषिद्धञ्च यथाप्राप्तानुवादित्वा-
त् । एवं सत्यविभागेनापीदं समन्वारम्भवचन-
मवकल्पते ॥ ११ ॥

यच्चोक्तं 'तद्वतो विधानात्' इत्यत उत्तरं पठति ॥

अध्ययनमात्रवतः ॥ १२ ॥

'आचार्यकुलात् वेदमधीत्य' इत्यत्राध्ययन-
मात्रस्य श्रवणादध्ययनमात्रवत एव कर्मविधि-
रित्यध्यवस्यामः । नन्वेवं सत्यविद्वत्त्वादनधि-
कारः कर्मसु प्रसज्येत । नैप दोषः, न वयमध्य-
यनप्रभवं कर्मावबोधनमधिकारकारणं वारयामः
किं तद्व्यौपनिपदमात्मज्ञानं स्वातन्त्र्येणैव प्र-
योजनवत् प्रतीयमानं न कर्माधिकारकारणतां

प्रतिषिद्धा च नम्रस्त्रीदर्शनादिरूपा । तथाभूतकर्मसाहचर्यादपि तथा-
विधैव विद्येत्याह ॥ कर्मापीति ॥ प्ररुते वाक्येऽपि विद्याकर्मणोरवि-
शेषोपादाने हेतुमाह ॥ यथेति ॥ उक्तार्थवाक्यस्य संसारिविषयत्वे
फालितमाह ॥ एवमिति ॥ ११ ॥

लिङ्गान्तरमनूय सूत्रमादत्ते ॥ यच्चेति ॥ यच्चैतदुक्तमित्यर्थः । सूत्रं
विवृणोति ॥ आचार्येति ॥ मात्रग्रहणेनार्थज्ञानमात्रं व्यवच्छिन्नमि-
ति मन्यानः शङ्कते ॥ नन्विति ॥ अविद्वत्त्वात् विद्याहीनत्वादिति या-
वत् । मात्रग्रहणमात्मज्ञानापेक्षं न कर्मावबोधवदपेक्षं इत्याह ॥ नेत्या-
दिना ॥ वेदार्थत्यादात्मनः तज्ज्ञानमपि कर्मावबोधवदधिकारेऽपेक्षि-

प्रतिपद्यत इत्येतावत् प्रतिपादयामः, यथा च न
ऋत्वन्तरज्ञानं ऋत्वन्तराधिकारिणापेक्ष्यते एव-
मेतदपि द्रष्टव्यमिति ॥ १२ ॥

यदप्युक्तं 'नियमाच्च' इति अत्राभिधीयते ॥

नाविशेषात् ॥ १३ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत्' इत्येवमा-
दिषु नियमश्रवणेषु न विदुष इति विशेषोऽस्ति
अविशेषेण नियमविधानात् ॥ १३ ॥

स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि' इत्यत्रापरो विशेष आ-
ख्यायते, यद्यप्यत्र प्रकरणसामर्थ्यात् विद्वानेव
कुर्वन्निति सम्बध्यते, तथापि विद्यास्तुतये कर्मा-
नुज्ञानमेतत् द्रष्टव्यं, 'न कर्म लिप्यते नरे' इति
हि वक्ष्यति । एतदुक्तं भवति यावज्जीवं कर्म कुर्व-

त्वमित्याशङ्क्याह ॥ यथेति ॥ १२ ॥

पूर्वसूत्रव्याख्यासमाप्ताविति शब्दः । लिङ्गान्तरमनूय सूत्रान्तरमा-
दत्ते ॥ यदपीति ॥ अविद्वद्विषयं नियमविधानमिति व्याचष्टे ॥ कुर्व-
न्निति ॥ १३ ॥

विद्वद्विषयत्वमुपेत्य परिहारान्तरमाह ॥ स्तुतय इति ॥ एवं तर्हि
प्रकरणमभग्नमिति मत्वा सूत्रं विभजते ॥ कुर्वन्नेवेति ॥ विशेषमेव
पिशादयति ॥ यद्यपीति ॥ स्तुत्यर्थं कर्मानुज्ञानमित्यत्र वाक्यशेषम-
नुकूल्यति ॥ नेति ॥ तथापि कथं स्तुतिस्त्राह ॥ एतदिति ॥ एवं

त्यपि पुरुषे विदुषि न कर्म लेपाय भवति विद्या-
सामर्थ्यादिति । तदेवं विद्या स्तूयते ॥ १४ ॥

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥

अपि चैके विद्वांसः प्रत्यक्षीकृतविद्याफलाः

सन्तस्तदवष्टम्भात् फलान्तरसाधनेषु प्रजादिषु

प्रयोजनाभावं परामृशन्ति, कामकारेणेति । श्रु-

तिर्भवति वाजसनेयिनां 'एतद्ध स्म वै तत् पूर्वं

विद्वांसः न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो ये

पां नोयमात्माऽयं लोकः' इति । अनुभवारूढमेव

च विद्याफलं न क्रियाफलवत्कालान्तरभावीत्य-

सकृदावेदितं, अतोऽपि न विद्यायाः कर्मशेषत्वं

कर्म कुर्वत्यपि त्वयि नेतो ब्रह्मभावात् विद्यागम्यादन्यथा संसाराप-
त्तिरस्ति यतो न कर्म लिप्यते इति योजनां गृहीत्वोपसंहरति ॥ तदे-
वमिति ॥ १४ ॥

पूर्वपक्षे हेतूनेवमुन्मथ्य स्वपक्षे हेत्वन्तरमाह ॥ कामेति ॥ इतश्च

विद्याया न कर्माङ्गतेति चकारार्थमाह ॥ अपि चेति ॥ स्वेच्छातः क-

र्मसाधनप्रजादित्यागलिङ्गादपि विद्यायाः स्वातन्त्र्यमिति हेत्वन्तरमेव

स्फोरयति ॥ एक इति ॥ येषां नोऽस्माकमयमपरोक्षः सन्नात्माऽयं

लोकः प्रत्यक्षं फलंते वयं किं प्रजया करिष्याम इति निश्चित्याग्नि-

होत्रादि न हतवन्त इत्यर्थः । मोक्षस्यादृष्टफलत्वात् कथं मुक्तत्वनि-

श्चयान् प्रजादित्यागसिद्धिस्तत्राह ॥ अनुभवेति ॥ ब्रह्मधीर्न क्रतुप्रयो-

गयिधिना देया क्रत्यङ्गसम्बन्धित्येऽपि फलान्तरयोगित्वात् गोदोहन-
वदिति मत्याह ॥ अतोऽपीति ॥ १५ ॥

नापि तद्विषयायाः फलश्रुतेरयथार्थत्वं शक्यमा-
श्रयितुम् ॥ १५ ॥

उपमर्दश्च ॥ १६ ॥

अपि च कर्माधिकारहेतोः क्रियाकारकफल-
लक्षणस्य समस्तस्य प्रपञ्चस्याविद्याकृतस्य
विद्यासामर्थ्यात् स्वरूपोपमर्दमामनन्ति 'यत्र
त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्येत् तत्
केन कं जिघ्रेत्' इत्यादिना । वेदान्तोदितात्मज्ञान-
पूर्विकां तु कर्माधिकारसिद्धिं प्रत्याशासान-
स्यकर्माधिकारोच्छित्तिरेव प्रसज्येत, तस्मादपि
स्वातन्त्र्यं विद्यायाः ॥ १६ ॥

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ १७ ॥

ऊर्ध्वरेतःसु चाश्रमेषु विद्या श्रयेत, न च तत्र

अधिकोपदेशादित्यत्रात्मनोऽशनायात्ययात् तद्धोर्न कर्माङ्गमित्यु-
क्तमिदानीमशेषक्रियादिविभागोपमर्दकत्वादपि न कर्माङ्गमित्याह ॥
॥ उपमर्दश्चेति ॥ इतश्चात्मधीर्न कर्माङ्गमिति चकारार्थमाह ॥ अ-
पि चेति ॥ हेत्वन्तरं स्फोरयति ॥ कर्ममिति ॥ विद्यासामर्थ्यात् प्रपञ्चो-
पमर्दे फलितमाह ॥ वेदान्तेति ॥ आत्मज्ञानस्यादोषमानकृत्वङ्गवि-
रोपित्वे फलितं निगमयति ॥ तस्मादिति ॥ १६ ॥

विद्यास्वातन्त्र्ये हेत्वन्तरमाह ॥ ऊर्ध्वरेतःस्त्विति ॥ विद्याकर्मणि
नाङ्गाङ्गिभूते मियो व्यतिरेकित्वाद्दुर्गमननैष्टिकव्रतवदिति मत्वा

कर्माङ्गत्वं विद्याया उपपद्यते कर्माभावात्, न
 त्यग्निहोत्रादीनि वैदिकानि कर्माणि तेषां सन्ति ।
 स्यादेतत् ऊर्ध्वरेतस आश्रमा न श्रूयन्ते वेद इति
 तदपि नास्ति तेऽपि हि वैदिकेषु शब्देष्ववगम्य-
 न्ते त्रयो धर्मस्कन्धाः 'यि चेमेऽरण्ये श्रद्धातप इ-
 त्युपासते' 'तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्त्यरण्ये' 'एत-
 मेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' । 'ब्रह्म-
 चर्यादेव प्रव्रजेत्' इत्येवमादिषु । प्रतिपन्नाप्रति-
 पन्नगार्हस्थ्यानामप्राकृतानपाकृतर्णानाञ्चोर्ध्व-
 रेतस्त्वं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धं तस्मादपि स्वातन्त्र्यं
 विद्यायाः ॥ १७ ॥

योजयति ॥ ऊर्ध्वेत्यादिना ॥ तथापि कथं कर्माङ्गत्वं विद्याया व्यासे-
 ध्यते तत्राह ॥ न चेति ॥ तेषामपि स्नानादिकर्मास्त्याशङ्क्याह ॥
 ॥ न हीति ॥ बाधितानुवृत्त्या तत्सद्भावेऽपि वैदिकाग्निहोत्रायभावात्
 ऋत्वङ्गता ज्ञानस्येत्यर्थः । शब्दे हीति सूत्रायवव्यावृत्त्यामाशङ्क्यामा-
 ह ॥ स्यादिति ॥ सूत्रायवेनोत्तरमाह ॥ तदपीति ॥ कर्मानधिकृता-
 न्धादिविषयं पारिव्राज्यमित्याशङ्क्याह ॥ प्रतिपन्नेति ॥ ऋणापाक-
 रणे श्रुतिस्मृतिभ्यां गृहस्थस्यैवापाकृतर्णत्रयस्यैवोर्ध्वरेतःशब्दितमै-
 धुनासमाचारोपलक्षितं पारिव्राज्यमित्याशङ्क्याह ॥ अपाकृतेति ॥
 साक्षाद्विधिश्रुतिविरोधेऽर्थवादश्रुतिस्मृत्योर्बाध्यतेत्यभिप्रेत्योक्तं ॥ श्रु-
 तीति ॥ श्रुतिर्ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदित्याद्या दार्शिता, स्मृतिस्तु यस्याश्र-
 मविकल्पमेके ब्रुयते यमिच्छेत् तमायशेदित्याद्योदाहार्या । ऊर्ध्वरेतः-
 स्वाश्रमेषु विद्यायाः सिद्धौ फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ तस्याः स्या-

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥

‘त्रयो धर्मस्कन्धाः’ इत्यादयो ये शब्दा ऊर्ध्वरेतसामाश्रमाणां सद्भावायोदाहृताः न ते तत्प्रतिपादनाय प्रभवन्ति, यतः परामर्शमिषु शब्देष्वाश्रमान्तराणां जैमिनिराचार्यो मन्यते न विधिं, कुतः, न तद्यत्र लिङ्गादीनामन्यतमश्चोदनाशब्दोऽस्ति । अर्थान्तरपरत्वञ्चैतेषां प्रत्येकमुपलभ्यते, त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यत्र तावद्यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमः, तप एव द्वितीयः,

तन्मध्ये केवलायाः सिद्धा मुक्तिः फलितेति वक्तुमितीत्युक्तम् ॥ १७ ॥

पूर्वाधिकरणावान्तरसूत्रेणाक्षेपलक्षणां सङ्गतिं विवक्ष्यन्नाक्षिपति ॥ परामर्शमिति ॥ ऊर्ध्वरेतःशब्दितं पारिव्राज्यं नानुष्ठेयमनुष्ठेयं वेति भ्रान्तिप्रमाणमूलत्वाभ्यां सन्देहे पूर्वपक्षयति ॥ त्रय इति ॥ अत्र शास्त्रीयसम्यग्ज्ञानस्यान्तरङ्गसाधनप्रसङ्गादनुष्ठेयमुच्यत इति स्फुटापादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे पारिव्राजके विद्याप्रसिद्धेर्विभ्रमत्वात्तस्याः न स्वातन्त्र्यसिद्धिः, सिद्धान्ते तस्यास्तत्र प्रामाणिकत्वात् तत्सिद्धिरिति स्वीरुस्य परामर्शं जैमिनिमिति व्याख्याय हेत्वाकाङ्क्षायामचोदनेति हेतुत्वेन व्याचष्टे ॥ कुत इति ॥ यथा प्रपिष्टभाग इतिवत् कल्प्यतां विधिरित्याशङ्क्य ब्रह्मसंस्थतादिविधिपरत्वात् वाक्यजातस्य नैवमिति चगन्धार्यमाह ॥ अर्थान्तरेति ॥ तत्र ब्रह्मसंस्थतादिविधिपरत्वं त्रयत्वादिवाक्यस्य साधयति ॥ त्रय इत्यादिना ॥ अन्यत्र विहितस्यान्यत्र

ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन् सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति परामर्शपूर्वकमाश्रमाणामनात्यन्तिकफलत्वं सङ्कीर्त्यात्यन्तिकफलतया ब्रह्मसंस्थता स्तयते 'ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति' इति । ननु परामर्शोऽप्याश्रमा गम्यन्ते एव, सत्यं गम्यन्ते स्मृत्यचाराभ्यां तु तेषां प्रसिद्धिर्न प्रत्यक्षायाः श्रुतेः, अतश्च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सत्यनादरणीयास्ते भविष्यन्त्यनधिकृतविषया वा । ननु गार्हस्थ्यमपि सहेवोर्ध्वरेतोभिः परामृष्टं यज्ञोऽऽध्ययनं दानमिति प्रथम इति, सत्यमेवं तथापि

परामर्शादन्यत्र विधिकल्पनादिहैव कल्पना लब्धीत्याशङ्कते ॥ नन्विति ॥ परामर्शस्यानुवादाख्यस्य पुरावादापेक्षत्वात् तदशादाश्रमप्रतीतिमङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ तर्हि तद्विषयश्रुतेरन्यत्राश्रितत्वात् गौरवमित्याशङ्क्याह ॥ स्मृतीति ॥ तयोरपि श्रुतिमूलत्वात् विधियुक्तश्रुतिकल्पनादिहैव तत्कल्पने लाघवमित्याशङ्क्याह ॥ अतश्चेति ॥ प्रत्यक्षश्रुतिर्यावज्जीवादिश्रुतिः । निरालम्बनत्वात् कथमपि सालम्बनत्वं युक्तमिति कल्पनान्तरमाह ॥ अनधिकृतेति ॥ येऽन्धादयो नित्यादिकर्मस्वनधिकृतास्तद्विषया आश्रमान्तरस्मृतयस्तदाचाराश्चेत्यर्थः आश्रमान्तराणां परामर्शोऽपि गार्हस्थ्यवत् प्रामाणिकत्वसिद्धेरनुष्ठेयतेति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ परामर्शसाम्यमङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ तर्हि प्रामाणिकत्वे नानुष्ठेयत्वमपि तुल्यं स्यादित्याशङ्क्य न परामर्शमात्रान् गार्हस्थ्यसिद्धिरपि तु प्रत्यक्षश्रुतिविधानादिति विशेषमाह ॥ तथा-

यो गृहस्थं प्रत्येवाग्निहोत्रादीनां कर्मणां विधानात् श्रुतिप्रसिद्धमेव तदस्तित्वं, तस्मात् स्तुत्यर्थं एवायं परामर्शो न चोदनार्थः । अपि चापवदति हि प्रत्यक्षा श्रुतिराश्रमान्तरं 'वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते आचार्याय प्रियं धनमाहृत्य प्रजातन्तुं मा व्यवच्छेत्सीर्नापुत्रस्य लोकोऽस्तीति तत् सर्वे पशवो विदुः' इत्येवमाद्या । तथा 'यि चेमेऽरण्ये श्रद्धातप इत्युपासते तपः श्रद्धे ये स्युपवसन्त्यरण्ये' इति च देवयानोपदेशो नाश्रमान्तरोपदेशः । सन्दिग्धञ्चाश्रमान्तराभिधानं 'तप एव द्वितीयः' इत्येवमादिषु । तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' इति लोकसंस्तवोऽयं न पारिव्राज्यविधिः।

पीति ॥ गार्हस्थ्यमेकमेव श्रौतमिति स्थिते ब्रह्मसंस्थतास्तुत्यर्थमेव त्रय इत्याद्याश्रमान्तरवचनमित्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ निन्व्यमानत्वात् चाश्रमान्तरमननुष्ठेयमित्याह ॥ अपि चेति ॥ तत्र सूत्रावयवं योजयति ॥ अपवदतीति ॥ तत्र त्रय इत्यादिवाक्यस्यान्यार्थत्वमुक्त्वा वाक्यान्तरस्यापि तद्देवार्थान्तरपरत्वमाह ॥ तथेति ॥ ते विरजामभिसम्भवन्ति सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्तीति वाक्यशेषाद्देवयानोक्तिपरं तदित्यर्थः । आश्रमवाचकशब्दाभावाच्चार्यान्तरपरत्वमित्याह ॥ सन्दिग्धं चेति ॥ प्रव्रजन्तीत्याश्रमवाचिशब्ददृष्टेरनुष्ठेयं पारिव्राज्यं इत्याशङ्क्याह ॥ तथेति ॥ एवं विशिष्टोऽयमात्मलोको येनेदं साक्षात्

ननु ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति विस्पष्टमिदं प्रत्य-
क्षं पारिव्राज्यविधानं जावालानाम् । सत्यमेवमे-
तत् अनपेक्ष्य त्वेतां श्रुतिमयं विचार इति द्रष्ट-
व्यम् ॥ १८ ॥

अनुष्ठेयं वादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ १९ ॥

अनुष्ठेयमाश्रमान्तरं वादरायण आचार्यो
मन्यते, वेदेषु श्रवणादग्निहोत्रादीनाञ्चावश्या-
नुष्ठेयत्वात्तद्विरोधादनधिकृतानुष्ठेयमाश्रमान्तर-
मिति हीमां मतिं निराकरोति गार्हस्थ्यवदेवा-
श्रमान्तरमप्यनिच्छता प्रतिपत्तव्यमिति मन्य-
मानः । कुतः, साम्यश्रुतेः, समाना हि गार्ह-
स्थ्येनाश्रमान्तरस्य परामर्शश्रुतिर्दृश्यते 'त्रयो
धर्मस्कन्धाः' इत्याद्या, यथेह श्रुत्यन्तरविहित-
मेव गार्हस्थ्यं परामृष्टमेवमाश्रमान्तरमपीति

कर्तुमिच्छन्तो दुरनुष्ठेयामपि प्रव्रज्यां कुर्वन्तीति । श्रुतिर्न तद्विषयो
विधिर्वर्तमानोपदेशादित्यर्थः । पूर्वपक्षमाक्षिपति ॥ नन्विति ॥ प्रत्य-
क्षविधानमङ्गीकरोति । सत्यमिति । तर्हि पूर्वपक्षासिद्धिरित्याशङ्क्य
नास्तीदं विधानमिति कृत्वा चिन्तेयमित्याह ॥ अनपेक्ष्येति ॥ १५ ॥

सिद्धान्तसूत्रमवतार्य व्याकरोति ॥ अनुष्ठेयमिति ॥ पूर्वपक्षम-
नुभाष्य तन्निरासप्रतिज्ञां विवृणोति ॥ वेदइति ॥ तत्र प्रश्नपूर्वकं हेतु-
माह ॥ कुतइति ॥ तस्याक्षरार्थमाह ॥ समाना हीति ॥ तस्यैव तात्पर्या-
र्थमाह ॥ यथेति ॥ त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यगोर्ध्वरेतसः आश्रमाः श्रुत्यन्तर-

प्रतिपत्तव्यं, यथा च शास्त्रान्तरप्राप्तयोरेव नि-
वीतप्राचीनावीतयोः परामर्शं उपवीतविधिपरे
वाक्ये तस्मात् तुल्यमनुष्ठेयत्वं गार्हस्थ्येनाश्र-
मान्तरस्य । तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमि-
च्छन्तः प्रव्रजन्ति' इत्यस्य वेदानुवचनादिभिः
समभिव्याहारः 'ये चेमेरण्ये श्रद्धातप इत्युपास-

सिद्धा एव परामृश्यन्ते एतद्वाक्यपरामृष्टत्वात् गार्हस्थ्यवदित्यर्थः । प-
रामर्शस्य विधिपूर्वकत्वे दृष्टान्तमाह ॥ यथेति ॥ निवीतं मनुष्याणां
प्राचीनावीतं पितृणामुपवीतं देवानामुपव्ययते देवलक्षममेव तत् कु-
रुत इत्यत्रोपवीतविधिपरे वाक्ये विध्यन्तरसिद्धयोरेव निवीतप्राची-
नावीतयोर्यथा परामर्शः तथात्रापीत्यक्षरार्थः । निवीतं मनुष्याणामि-
त्यादिदर्शपूर्णमासयोः श्रुतं, तत्रोपवीतं विधीयत एवेतरयोस्तु विधि-
र्यथावेदो वेति संशये सत्यपूर्वार्थलाभात् मनुष्यशब्दस्य च मनुष्यप्रा-
धान्यवादित्वादातिथ्ये कर्मणि निवीतं पित्र्ये च प्राचीनावीतमिति
प्राप्ते मनुष्याणां क्रियासु सौकर्याय कण्ठलग्निवस्त्रधारणस्य वा देहा-
र्द्धयन्वनस्य वा निवीतस्य प्राप्तत्वात् प्राचीनावीतस्य च पितृयज्ञे वा-
क्यान्तरेण प्राप्तेस्तदनुवादेन निवीतमित्यादिः उपवीतं खोतुमर्थवाद
इति प्राच्यां मीमांसायां स्थितं, तथैव परामर्शश्रुतायपि त्रय इत्याद्या-
यां गार्हस्थ्यवदाश्रमान्तरमपि विहितमेवान्यत्र परामृश्यते तस्य विध्य-
पेक्षत्वादित्यर्थः । साम्यश्रुतिफलमाह ॥ तस्मादिति ॥ त्रय इत्यत्राश्रमा-
न्तरस्य गार्हस्थ्येन साम्यश्रुतिरूपा सम्प्रति पारिव्राज्यवाक्ये साम्य-
श्रुतिमाह ॥ तथेति ॥ अस्येति पारिव्राज्योक्तिः विधेयसाहित्यादस्यापि
विधेयतेत्यर्थः । वाक्यान्तरेऽपि साम्यश्रुतिमाह ॥ ये चेति ॥ अस्येति
यानप्रस्योक्तिः । विधेयपञ्चाग्निविद्यया तस्य सहोक्तिरस्ति तेन तद्देव

ते' इत्यस्य च पञ्चाग्निविद्यया । यत्तूक्तं 'तप ए-
 व द्वितीयः' इत्यादिष्व्वाश्रमान्तराभिधानं सन्दि-
 ग्धमिति नैष दोषः, निश्चयकारणसद्भावात् । त्रयो
 धर्मस्कन्धा इति हि स्कन्धत्रित्वं प्रतिज्ञातं न च
 यज्ञादयो भूयांसो धर्मा उत्पत्तिभिन्नाः सन्तोऽ-
 न्यत्राश्रमसम्बन्धात् त्रित्वेऽन्तर्भावयितुं शक्य-
 न्ते । तत्र यज्ञादिलिङ्गो गृहाश्रम एको धर्मस्क-
 न्धो निर्दिष्टः, ब्रह्मचारीति च स्पष्ट आश्रमनिर्दे-
 शः तप इत्यपि कोऽन्यस्तपःप्रधानादाश्रमाद्व-
 र्मस्कन्धोऽभ्युपगम्येत 'ये चेमेऽरण्ये' इति चार-
 ण्यलिङ्गात् श्रद्धातपोभ्यामाश्रमगृहीतिः । त-
 स्मात् परामर्शोऽप्यनुष्ठेयमाश्रमान्तरम् ॥ १९ ॥

वानप्रस्थमनुष्ठेयमित्यर्थः । परोक्तिमुद्भाव्य प्रत्याह ॥ यत्त्रित्यादिना ॥
 किं तन्निश्चयकरणं तदाह ॥ त्रय इति ॥ स्कन्धशब्दस्य समूहवाचित्वे-
 ऽपि त्रित्यप्रतिज्ञा स्यादित्याशङ्क्याह ॥ न चेति ॥ यजेत दद्यादित्या-
 युत्पत्तिविधिभिन्नाः सन्तो बहवो धर्मा नाश्रमसम्बन्धमन्तरेण त्रि-
 त्वेऽन्तर्भावयितुं शक्यन्ते । यथाश्रमपरः स्कन्धशब्दो न स्यान्न स्या-
 त्ततो यज्ञादीनां त्रित्वं तेषां अधिकत्वादतः स्कन्धशब्दस्य समूहार्थ-
 योगान् त्रित्वमेव स्कन्धानामाश्रमत्वनिश्चायकमित्यर्थः । कथं तर्हि
 तेषामाश्रमाणां विभागस्तत्राह ॥ तत्रेति ॥ वाक्यान्तरेऽपि निश्चायकं
 दशंपति ॥ ये चेति ॥ परोक्तं निरस्य स्वमतमुपसंहरति । तस्मादि-
 ति ॥ १९ ॥

विधिर्वाधारणवत् ॥ २० ॥

विधिर्वायमाश्रमान्तरस्य न परामर्शमात्रं ।

ननु विधित्वाभ्युपगमे एकवाक्यताप्रतीतिरुप-
रुध्येत प्रतीयते चात्रैकवाक्यता पुण्यलोकफला-
स्त्रयो धर्मस्कन्धाः ब्रह्मसंस्थता त्वमृतत्वफलेति
सत्यमेतत्, सतीमपि त्वेकवाक्यताप्रतीतिं प-
रित्यज्य विधिरेवाभ्युपगन्तव्यः, अपूर्वत्वाद्वि-
ध्यन्तरस्यादर्शनात् विस्पष्टाच्चाश्रमान्तरप्रत्य-
यात् गुणवादकल्पनयैकवाक्यत्वप्रयोजनानु-

परामर्शमुपेत्यानुष्ठेयत्वमुक्तमिदानीं विधिरेवायमित्याह ॥ विधिर्वैति

॥ प्रतिज्ञां विभजते ॥ विधिरिति ॥ स्मृत्याचारयोराश्रमचतुष्टयानिविष्ट-
योर्भ्रान्तित्वायोगात् मूलकल्पनायां विधियुक्तवाक्यकल्पनात् लघोयः
त्रय इत्यादिष्वशाश्रमविधिकल्पनमिति भावः । अल्पफलत्वेनाश्रमत्र-
यनिन्दया ब्रह्मसंस्थतास्तुतेरेकवाक्यत्वनिश्चयात् तद्भङ्गेनात्राश्रमवि-
धिकल्पनमयुक्तमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ एकवाक्यतार्थैव कथं त-
त्राह ॥ प्रतीयते चेति ॥ एकवाक्यत्वसम्भवे तद्भेदो न युक्तिमानि-
त्यङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ आश्रमाणां पूर्वसिद्धेरभावात् तत्परा-
मर्शेन स्तुतेरयोगादेकवाक्यतैवात्रायुक्तेत्याह ॥ सतीमपीति ॥ किञ्च
विधियुक्तवाक्यान्तरकल्पनायामाश्रमान्तराणां विहितत्वोपगमाप्रस-
क्त्या स्वपक्षहानात् तत्कल्पनादिहैवाभीष्टे वाक्यं विधिमात्रकल्पना
युक्तेत्याह ॥ विध्यन्तरस्येति ॥ किञ्च मुख्यमाश्रमान्तरप्रत्ययं त्यक्त्वा
स्तुतिलक्षणैकवाक्यत्वकल्पनायोगात् वाक्यभेदेन विधिरेवायमित्याह
॥ विस्पष्टाच्चेति ॥ एकवाक्यताज्ञानेऽपि तस्यागेनापूर्वार्थविधौ दृष्टा-

पपत्तेः धारणवत्, यथा 'अधस्तात् समिधं धारयन्ननुद्रवेदुपरि हि देवेभ्यो धारयति' इत्यत्र सत्यामप्यधोधारणेनैकवाक्यताप्रतीतौ विधीयत एवोपरिधारणमपूर्वत्वात्। तथा चोक्तं शेषलक्षणे 'विधिस्तु धारणेऽपूर्वत्वात्' इति, तद्वदिहाप्याश्रमपरामर्शश्रुतिविधिरेवेति कल्प्यते। यदापि परामर्श एवायमाश्रमान्तराणां तदापि ब्रह्मसंस्थतान्तमाह ॥ धारणाविदिति ॥ महापितृयज्ञे दिष्टंगताग्निहोत्रे च श्रुतं वाक्यमुदाहरति ॥ अधस्तादिति ॥ उदाहरणव्याख्योपयोगित्वेन वाक्यस्याभीष्टमर्थमाह ॥ अत्रेति ॥ प्रकृते कर्मविशेषे लुचि प्रक्षिप्तं हविराहवनीयं प्रतिपदा नीयते तदा पित्रे होमे तस्य हविषोऽधस्तात् समिधं धारयन्ननुद्रवेदित्यत्राधोधारणस्य विहितत्वादुपरि हीति तच्छेषानुवादतया तदेकवाक्यत्वसिद्धावप्युपरिष्ठात् समिद्धारणस्यापूर्वत्वात् दैवे होमे वाक्यभेदं कृत्वा तद्विधीयत इत्यर्थः। उक्तेऽर्थे तार्त्वीयं सूत्रमुदाहरति ॥ तथेति ॥ उपरि हि देवेभ्यो धारयतीत्यत्रोपरिधारणं विधीयते न वेति सन्देहे धारयतीति वर्तमानोपदेशादुपरि हीति हिशब्दश्रुतेश्चोपरि समिधः प्राप्तेर्हविषश्चाम्यर्हितद्रव्यत्वेन येन केनाच्छादनप्राप्तौ लुग्दण्डे समिधमुपसंगृह्णानुवदतीति वाक्यान्तरप्राप्तसमिन्नियमनात् अनुवादो न विधिरिति प्राप्ते लुग्दण्डे समिधमुपसंगृह्णति हविषः प्रादेशसामिद्धारणस्य प्राप्तत्वेऽपि तस्मादुपरि तद्धारणस्य अप्राप्तेर्भङ्क्त्वा हिशब्दं पञ्चमलकारेण विधिरेवायमित्याह ॥ विधिस्त्विति ॥ दृष्टान्तमुक्त्वा दाष्टान्तिकमाह ॥ तद्वदिति ॥ परामर्शपक्षमेवावलम्ब्याश्रमाणां परामर्शेऽपि पारिव्राज्यस्य विधिरेष्टव्योऽन्यथास्तुत्ययोगादित्याह ॥ यदेति ॥ ब्रह्मसंस्थता यावत् स्तूयते तद्विधीयत

तावत्संस्तवसामर्थ्यादवश्यविधेयाऽभ्युपगन्त-
 व्या । सा च किं चतुर्ष्वश्रमेषु यस्य कस्यचि-
 दाहोस्वित् परिव्राजकस्यैवेति विवेक्तव्यं, यदि
 च ब्रह्मचार्यान्तेष्वश्रमेषु परामृश्यमानेषु परि-
 ब्राजकोऽपि परामृष्टस्ततश्चतुर्णामप्याश्रमाणां
 परामृष्टत्वाविशेषादनाश्रमित्वानुपपत्तेश्च यः क-
 श्चिच्चतुर्ष्वश्रमेषु ब्रह्मसंस्थो भविष्यति अथ न
 परामृष्टस्ततः परिशिष्यमाणः परिव्राडैव ब्रह्म-
 संस्थ इति सेत्स्यति, तत्र तपःशब्देन वैखानस-
 ग्राहिणा परामृष्टः परिव्राडपीति केचित्, तदयु-
 क्तं, न हि सत्यां गतौ वानप्रस्थविशेषणेन परि-
 ब्राजको ग्रहणमर्हति यथात्र ब्रह्मचारिगृहमेधि-

इति न्यायात् विधेयत्वेऽपि पारिव्राज्यस्य किं स्यादित्याशङ्क्य तदर्थं
 विचारमवतारयति ॥ सा चेति ॥ पक्षद्वयस्य निर्वाजत्वात् नेद विचा-
 र्यमित्याशङ्क्य विचार्यश्रुतौ परिव्राजकोऽपि परामृष्टो नवेति विक-
 ल्प्यायमनूय प्रथमपक्षव्याप्तिमाह ॥ यदीति ॥ परामृष्टत्वाविशेषाच्च
 चतुर्ष्वश्रमेषु यः कश्चित् ब्रह्मसंस्थो भविष्यतीति सम्बन्धः । ब्रह्मसं-
 स्थोऽनाश्रमी कस्मात् न स्यादित्याशङ्क्यानाश्रमित्वस्य निन्यमान-
 त्वादित्याह ॥ अनाश्रमित्वेति ॥ द्वितीयमनूय तत्पक्षव्याप्तिमाह
 ॥ अथेति ॥ पक्षयोः सम्भावनया विचारारम्भमुक्त्वा पूर्वपक्षमाह
 ॥ तत्रेति ॥ परिव्राजकस्यापि यमनियमादितप सम्भवादित्यर्थः । आ-
 श्रमाणामैकैरुशो ऽसाधारणधर्मरूपदर्शनायोपक्रमस्तदनुसारेणोपस-
 हारस्य युक्तत्वात्तपःशब्देन नोभयग्रहणमिति दूषयति ॥ तदिति ॥ किं

नावसाधारणेनैव स्वेनस्वेन विशेषणेन विशेषि-
 तावेवं भिक्षुवैखानसावपीति युक्तं । तपश्चासा-
 धारणो धर्मो वानप्रस्थानां कायक्लेशप्रधानत्वा-
 त्तपःशब्दस्य तत्र रुढेः, भिक्षोस्तु धर्म इन्द्रिय-
 संयमादिलक्षणो नैव तपःशब्देनाभिलप्येत, च-
 तुष्टेन च प्रसिद्धा आश्रमास्त्रित्वेन परामृश्यन्त
 इत्यन्याय्यं । अपि च भेदव्यपदेशोऽत्र भवति
 'त्रय एते पुण्यलोकभाजः एकोऽमृतत्वभाक्' इ-
 ति । पृथक्त्वे च व्यपदेशोऽवकल्पते, न त्वेवं भ-
 वति देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञावन्यतरस्तुतयो-
 र्महाप्रज्ञ इति, भवति त्वेवं देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्द-

र्ताहि युक्तं तदाह ॥ यथेति ॥ कर्त्ताहि तपः शब्दार्थः तत्राह ॥ तपश्चे-
 ति ॥ तेषां तत्प्रधानत्वेऽपि तपःशब्दस्य साधारण्यं किञ्च स्यात्तत्राह
 ॥ तपःशब्दस्येति ॥ तस्य रुच्छ्र्वादौ रुचेरन्यत्र तदभावात्तेन वानप्र-
 स्थ एव परामृश्यत इत्यर्थः । कथं तर्हि परिव्राजकधर्मेऽपि तपःशब्द-
 प्रयोगस्तत्राह ॥ भिक्षोस्त्विति ॥ इतश्च पूर्व परिव्राजको नोक्त इत्या-
 ह ॥ चतुष्टेनेति ॥ न हि प्रसिद्धसंख्याभेदेषु संख्यान्तरोक्तिर्युक्तेत्यर्थः ।
 पृथगुक्तिसामर्थ्यादपि प्रकृताश्रमत्रयातिरिक्तो ब्रह्मसंस्थ इत्याह ॥ अ-
 पि चेति ॥ भेदव्यपदेशोऽपि कथं पृथक्त्वं तत्राह ॥ पृथक्त्वे चेति ॥
 सर्व एते पुण्यलोका इत्यत्र भिक्षुरपि परामृष्टश्चेत्तस्य ब्रह्मसंस्थत्वाभा-
 वात् अमृतत्वमेवेति न पुण्यलोकत्वं विरोधान्न च तपःशब्देन भि-
 क्षोरपि ग्रहे तद्वर्जनं युक्तमेव इति प्रकृताना कात्स्न्येन परामर्शात्
 तस्मात् भेदोक्त्या पृथक्त्वमेवेत्यर्थः । अपृथक्त्वे भेदोक्तिरयुक्तेत्य-

प्रज्ञौ विष्णुमित्रस्तु महाप्रज्ञ इति । तस्मात् पूर्वे
 त्रय आश्रमिणः पुण्यलोकभाजः परिशिष्यमा-
 णः परिव्राडेवामृतत्वभाक् । कथं पुनर्ब्रह्मसंस्थ-
 शब्दो योगात् प्रवर्तमानः सर्वत्र सम्भवन् परि-
 ब्राजक एवावतिष्ठेत, रुढ्यभ्युपगमे वाश्रममात्रा
 दमृतत्वप्राप्तेर्ज्ञानानर्थक्यप्रसङ्ग इति । अत्रोच्य-
 ते । ब्रह्मसंस्थ इति हि ब्रह्मणि परिसमाप्तिरन-
 न्यव्यापारतारूपं तन्निष्ठत्वमभिधीयते, तच्च त्र-
 याणामाश्रमाणां न सम्भवति स्वाश्रमविहित-
 कर्मानुष्ठाने प्रत्यवायश्रवणात्, परिव्राजक-
 स्य तु सर्वकर्मसङ्घासात् प्रत्यवायो न सम्भव-
 ति अननुष्ठाननिमित्तः । शमदमादिस्तु तदीयो

त्र दृष्टान्तमाह ॥ न हीति ॥ पृथक्त्वे तु तदुक्तिर्युक्त्याह ॥ भवती-
 ति ॥ न चावस्थाभेदापेक्षया दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सिद्धिः अपृ-
 थक्त्वेऽपि वाच्यं, सति कर्मित्वे मन्दप्रज्ञत्वे च ब्रह्मसंस्थताया म-
 हाप्रज्ञत्वस्य चायोगात् पृथक्त्वध्रौव्यादिति मत्वोपसंहरति ॥ त-
 स्मादिति ॥ किमेव ब्रह्मसंस्थशब्दो यौगिको रूढो वेत्ति विकल्प्या-
 धेन परिव्राजकमात्रविषयतेति शङ्कते ॥ कथमिति ॥ द्वितीयं नि-
 राह ॥ रूढीति ॥ यौगिकत्वमुपेत्य परिहरति ॥ अत्रेति ॥ यथोक्तं
 ब्रह्मसंस्थत्वमन्येषा मपि सिध्यतीत्याशङ्क्याह ॥ तच्चेति ॥ तुल्यं
 संन्यासिनोऽपि तस्याश्रमकर्मानुष्ठाने प्रत्यवायित्वं तद् कुतोऽ-
 स्य ब्रह्मसंस्थत्वं तत्राह ॥ परिव्राजकस्येति ॥ तस्यापि शमदमाय-
 नुष्ठेयमिति कुतो ब्रह्मसंस्थतेत्याशङ्क्याह ॥ शमेति ॥ तत्र हेतुः ॥ ब्र-

धर्मो ब्रह्मसंस्थताया उपोद्बलको न विरोधी । ब्रह्मनिष्ठत्वमेव हि तस्य शमदमाद्युपवृंहितं स्वाश्रमविहितं कर्म, यज्ञादि चेतरेषां तद्यतिक्रमे च तस्य प्रत्यवायः । तथा च 'न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा' 'तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यास एवात्यरेचयत्' वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः' इत्याद्याः श्रुतयः, स्मृतयश्च 'तद्बुद्ध-

ह्येति ॥ शमादेर्ब्रह्मसंस्थताङ्गत्वान्न तद्विरोधितेत्यर्थः । गृहस्थादीनामपि ब्रह्मसंस्थत्वाविरोध्येव स्वाश्रमविहितं कर्मेत्याशङ्क्याह ॥ यज्ञेति ॥ तानि हि रागाद्याक्षिप्तानि, न च रागादिमतां ब्रह्मसंस्थतेति भावः । शमदमाद्युपेतं ब्रह्मनिष्ठत्वमेव सन्न्यासिनः स्वाश्रमकर्मेत्युक्तं, तदकरणे तस्य प्रत्यवायित्वं त्वम्पदार्थविवेकायैवेति स्मृतेरित्याह ॥ तदिति ॥ चकारादितरेषामपि तत्तदाश्रमकर्मातिक्रमे प्रत्यवायित्वमकुर्वन् विहितं कर्मेत्यादिस्मृतिरपि सूच्यते । सन्न्यासिनः सर्वकर्मत्यागेन ब्रह्मसंस्थत्वमेव स्वाश्रमकर्मेत्यत्र मानमाह ॥ तथा चेति ॥ न्यासः सन्न्यासो ब्रह्मेति स्तूयते । तत्र हेतुमाह ॥ ब्रह्मा हीति ॥ हिरण्यगर्भो हि श्रुतिस्मृतिषु परोऽभीष्टः, तथापि कथं सन्न्यासस्तदात्मकस्तदाह ॥ परो हीति ॥ तस्य परत्वे हेतुः, ॥ ब्रह्मेति ॥ तद्धि हेतुत्वात् परो यस्मात् एष सन्न्यासस्तस्मात् ब्रह्मेत्यर्थः । तस्य परत्वं स्फोरयति ॥ तानीति ॥ पूर्वोक्तानि सत्यादीनि प्रसिद्धानि तानि ज्ञानहीनान्यवराण्येतानि तपांसि निष्ठत्वहेतुत्वात् न्यास एवैभ्यांऽतिरिक्तः श्रेष्ठो ब्रह्मसंस्थताद्वारामृतत्वहेतुत्वादित्यर्थः । तस्य कर्मान्तराभावे वाक्यान्तरमाह ॥ वेदान्तेति ॥ शुद्धद्वयो विरक्ताः सन्न्यासयोगात् वेदान्त-

यस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः? इत्याद्या
 ब्रह्मसंस्थस्य कर्माभावं दर्शयन्ति । तस्मात् प-
 रित्राजकस्याश्रममात्रादमृतत्वप्राप्तेर्ज्ञानानर्थ-
 क्यप्रसङ्ग इत्येषोऽपि दोषो नावतरति । तदेवं प-
 रामर्शोऽपीतरेषामाश्रमाणां पारित्राज्यं तावद्ब्र-
 ह्मसंस्थतालक्षणं लभ्यत एव । अनपेक्ष्यैव जा-
 वालश्रुतिमाश्रमान्तरविधायिनीमयमाचार्येण

विज्ञानेन सुनिश्चितार्थाः । मुच्यन्त इति वचनात् कर्मान्तराभावः स-
 न्यासिनां भातीत्यर्थः । ' न कर्मणा न प्रजया ' इत्याद्या भूपस्यः श्रु-
 तयोऽत्र सन्तीति वक्तुमादिपदं । तस्मिन् ब्रह्मणि बुद्धिर्मनो येषां ते
 तथा । तदेव ब्रह्मात्मा स्वरूपं येषां ते तदात्मानः । तत्रैव निश्चये-
 न स्थितिमाह ॥ तन्निष्ठा इति ॥ विययान्तरपरामृश्यं व्यावर्चयति
 ॥ तदिति ॥ ' यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहाय ' इत्यादिस्मृतिसंग्रहा-
 र्थमादिपदं । उक्तश्रुतिस्मृतितात्पर्यमाह ॥ ब्रह्मेति ॥ ब्रह्मसंस्थश-
 व्दस्य परित्राजके रूढिमुपेत्योपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ यथा गृह-
 स्थशब्दस्य यौगिकत्वे सत्यतिप्रसङ्गपरिहारायाश्रमविशेषे रूढत्वेऽपि
 न गार्हस्थ्यमात्रात् पुण्यलोकप्राप्तिः किन्तु यथोक्तान्निहोत्रादिकरणात्
 तथा परित्राजकस्यापि ब्रह्मसंस्थस्य वाक्यार्थसाक्षात्कारद्वारेणैव मु-
 ख्यममृतत्वमिति कुतो ज्ञानानर्थक्यमित्यर्थः । एवमेकदेशिमतं प्र-
 त्यास्याय ब्रह्मसंस्थशब्दस्य परित्राजकविषयत्वे स्थिते संस्तवसाम-
 र्थात् ब्रह्मसंस्थत्वं पारित्राज्यमितरपरामर्शोऽपि विधेयमिति परमप्र-
 कृतमुपसंहरति ॥ तदेवमिति ॥ शिष्यबुद्धिविकाराद्यर्थं परामर्शश्रु-
 तिमाश्रित्य कृत्वा चिन्तया विचारं कृत्वा चिन्तामुद्घाटयति ॥ अ-
 नपेक्ष्येति ॥ यदि वेतरथेति ब्रह्मचर्ये स्थितस्यैव पारिव्रज्येच्छा गा-

विचारः प्रवर्तितः, विद्यते एव त्वाश्रमान्तरवि-
 धिश्रुतिः प्रत्यक्षा 'ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवे-
 त् गृही भूत्वा वनी भवेत् वनी भूत्वा प्रव्रज्येत्
 यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादिव प्रव्रजेत् गृहाद्वा
 वनाद्वा' इति । न चेयं श्रुतिरनधिकृतविषया श-
 क्यया वक्तुं, अविशेषश्रवणात् पृथग्विधानाञ्चान-
 धिकृतानां । 'अथ पुनरेव व्रती वाऽव्रती वा स्नात-
 को वाऽस्नातको वाऽस्नानाग्निरनग्निको वा' इत्या-
 दिना ब्रह्मज्ञानपरिपाकाद्गत्वाच्च पारिव्राज्यस्य
 नानधिकृतविषयत्वं, तच्च दर्शयति 'अथ परिव्रा-
 ट् विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचिरद्रोही भै-

र्हस्थे वैराग्यं देवयागात् यदि स्यादित्यर्थः । यत्त्वनधिकृतान्धादिवि-
 पयः सन्न्यासः स्यादिति तत्राह ॥ नचेति ॥ अविशेषश्रुतिरसति वा-
 धके न विशेषसङ्कोचमर्हतीत्यर्थः । इतश्चेदं वाक्यं नानधिकृतविषय-
 मित्याह ॥ पृथगिति ॥ अनधिकृतानां सन्न्यासस्येति शेषः । व्रती
 गोदानादिवेदमतवान्, अव्रती तद्विपरीतः । स्नातको गुरुकुलनिवृत्ति-
 रूपः स्नानानन्तरमपि गुरुशुश्रूषापरः, तद्विपरीतोऽस्नातकः । उत्स-
 न्नाग्निर्मृतभार्यः पूर्वमेवाग्निपरिग्रहरहितो वा परिग्रजेदिति कर्माधि-
 कारप्रतिपत्तिहीनानामपि सन्न्यासस्य पृथगुक्तेर्न वाक्यमनधिकृतवि-
 पयमित्यर्थः । सन्न्यासविधेरनधिकृताविषयत्वे हेत्वन्तरमाह ॥ ब्रह्मेति ॥
 श्रवणादिद्वारा संन्यासस्य ब्रह्मज्ञानदाढ्यार्थत्वं प्रकरणादिसिद्धं तेन
 समर्थस्यैवाधिकारस्तस्मिन्नित्यर्थः ॥ पारिव्राज्यस्य ब्रह्मधीदाढ्यार्थत्वे
 श्रुतिं प्रमाणयति ॥ तच्चेति ॥ ब्रह्मभूषाय तत्साक्षात्कारायेत्यर्थः ।

क्षाणो ब्रह्मभूयाय भवति' इति । तस्मात् सिद्धा
 ऊर्ध्वरितस आश्रमाः, सिद्धं चोर्ध्वरितःसु विधाना-
 द्विद्यायाः स्वातन्त्र्यमिति ॥ २० ॥

**स्तुतिमात्रमुपादानादिति
 चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥**

‘स एष रसानां रसतमः परमः परार्धोऽष्ट-
 मो यदुद्गीथः इयमेवर्गाग्निः साम अयं वाव लो-
 क एषोऽग्निश्चितः तद्दिदमेवोक्थमियमेव पृथिवी
 (छां० उ०) इत्येवंजातीयकाः श्रुतयः किमुद्गी-

अन्तर्गर्भिताधिकरणार्थमुपसंहरति । तस्मादिति । प्रामाणिकत्वं त-
 च्छब्दार्थः । तेषां प्रमितत्वेऽपि प्रकृते किं जातमित्याशङ्क्य प्रथमा-
 धिकरणार्थं निगमयति ॥ सिद्धश्चेति ॥ २० ॥

अनुष्ठेयसाम्यश्रुतेराश्रमान्तरमनुष्ठेयतया विधेयमित्युक्तं, सम्प्रति
 रसतमत्वादीनामङ्गुलिश्रितत्वेनेयमेव जुहूरित्यादिस्तुतितुल्यतया स्तु-
 त्यर्थत्वमित्याशङ्क्य प्रत्याह ॥ स्तुतीति ॥ अधिकरणस्य विषयं वदन्
 वाक्यानि पठति ॥ स इति ॥ एषां भूतानां पृथिवी रसः पृथिव्या
 आपोऽपामोपधय ओषधीनां पुरुषः पुरुषस्य वाग् वाच ऋगृचः सा-
 म साम्ना उद्गीथो रसः' इत्युपक्रम्य श्रूयते 'स एष रसानां पृथिव्यादी-
 नां सामान्यानां भूतेषुत्तरोत्तरसारत्वेनोक्तानामतिशयत्वेन सारो रसत-
 मः परमः परमात्मप्रतीकत्वात् परस्य ब्रह्मणोऽर्धं स्थानं तदर्हतीति
 परार्धं परब्रह्मवदुपास्य इत्यर्थः । पृथिव्याद्यपेक्षयाऽष्टमः कोऽसौ य-
 दुद्गीथो य उद्गीथ अँकार इत्यर्थः उद्गीथाद्यङ्गावयवश्चुतीराधिरुत्य प-
 र्णमयीत्वादावङ्गसम्बन्धे विध्युपलब्धेस्तथाविधेऽपि स्वर्गो लोक इत्या-

थादिस्तुत्यर्था आहोस्विदुपासनविध्यर्था इत्य-
स्मिन् संशये स्तुत्यर्था इति युक्तं, उद्गीथादीनि
कर्माङ्गान्युपादाय श्रवणात्, यथा 'इयमेव पृथि-
वीजुहूरादित्यः कूर्मः स्वर्लोक आवहनीयः' इ-
त्याद्या जुह्वादिस्तुत्यर्थास्तद्वदिति चेन्नेत्याह । न
स्तुतिमात्रमासां श्रुतीनां प्रयोजनं युक्तं, अपूर्व-
त्वात्, विध्यर्थतायां त्वपूर्वार्थो विहितो भवति,
स्तुत्यर्थतायां त्वानर्थक्यमेव स्यात्, विधायक-
स्य हि शब्दस्य वाक्यशेषभावं प्रतिपद्यमाना

दौ स्तुत्युपलब्धेश्च संशयमाह ॥ किमिति ॥ अङ्गावबद्धानामपि बु-
द्धीनां स्तुतित्वाभावात् विधेयतया स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वे सत्यम-
नङ्गात्मधियः स्वतन्त्रतया फलवच्चमुपनिपदुत्पन्नायाः किं वक्तव्यमि-
त्युक्तेरत्र पादादिसंगतिः । पूर्वपक्षे स्तुतित्वादङ्गधीष्वनुष्ठानासिद्धिः
सिद्धान्ते तासां विधेयत्वात् तत्सिद्धिरित्यङ्गीकृत्य संशयमनूय पूर्व-
पक्षयति ॥ इत्यस्मिन्निति ॥ विमताः प्रत्ययाः स्तुतयः कर्माङ्गेषु उ-
त्कृष्टपदार्थाध्यासप्रत्ययरूपत्वात् स्वर्गो लोक आवहनीय इत्यादिप्र-
त्ययवदित्यर्थः । जुहूरियमेव पृथिवीति स्तुयते कूर्मश्च नयनगतः स-
न्नादित्य इति आवहनीयोऽग्निः स्वर्गलोक इतिवत् स्तुतिरेवेत्यर्थः ।
स्तुतिकल्पनात् विधिकल्पनमेव युक्तमनुष्ठानफलाभावादिति परिहर-
ति ॥ नेत्यादिना ॥ विमताः प्रत्ययाः न कर्माङ्गस्तुतयोऽपूर्वार्थत्वात्
करन्तरवदित्याह ॥ नेति ॥ विमता धियो न कर्माङ्गस्तुतयो विशि-
ष्टफलसम्बन्धित्वान् सम्मतवदित्याह ॥ विधीति ॥ 'यायुर्वं क्षेपिष्ठा'
उत्पादिषुद्गीथादिश्रुतीनां स्तुत्यर्थत्वेऽपि कस्मादर्थवचनं न स्यादि-
त्याशङ्क्याह ॥ विधायकस्येति ॥ अस्तु तर्हि विधायकराद्देशोपत्येने-

स्तुतिरुपयुज्यत इत्युक्तं, 'विधिनां त्वेकवाक्य-
त्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' (मीमांसा) इत्यत्र
। प्रदेशान्तरविहितानां तूद्गीथादीनामियं प्रदे-
शान्तरपठिता स्तुतिर्वाक्यशेषभावमप्रतिपद्य-
मानाऽनर्थिकैव स्यात्, इयमेव जुहूरित्यादि तु
विधिसन्निधावेवाम्नातमिति वैपम्यं तस्माद्विध्य-
र्था एवंजातीयकाः श्रुतयः ॥ २१ ॥

भावशब्दाच्च ॥ २२ ॥

उद्गीथमुपासीत सामोपासीताहमुक्थम-
स्मि' इति विद्यात् (छां० उ०) इत्यादयश्च विस्प-
ष्टा विधिशब्दाः श्रूयन्ते ते च स्तुतिमात्रप्रयोजन-

वोद्गीथादिश्रुतीनामपि स्वावकतयाऽर्थवादत्वं तत्र वाच्यं, किमुद्गीथा-
दिप्रत्ययैरुद्गीथादिविधिः स्तूयते किं वा तदुपास्त्रिविधिरिति विकल्प्या-
यं दूयति ॥ प्रदेशान्तरेति ॥ उद्गीथादिविधेः कर्मप्रकरणस्थत्वेन
व्यवधानान्न तेनोद्गीथादिश्रुतीनामेकवाक्यता । विमता वियो न क-
र्माङ्गस्तुतयोऽतत्प्रकरणस्थत्वात् क्रत्यन्तरवदिति भावः । परोक्तं दृ-
ष्टान्तं विघटयति ॥ इयमेवेति ॥ अनुमानत्रयफलं निगमयति ॥ त-
स्मादिति ॥ २१ ॥

न द्वितीयः, उपास्यविषयार्पणेन विश्वन्यययोगे लक्षणया स्तुत्यर्थ-
त्वायोगादित्याह ॥ भावेति ॥ सन्निहितविधेर्विषयार्पणेनार्थवन्पे रसत-
मादिवादानां सम्भवति तदीयस्तुतिपरत्वमपि तत्रायुक्तं स्तुत्यपेक्षया
विषयार्पणस्यान्तरङ्गत्वात् तत्र कर्माङ्गस्तुतिपरत्वं नेति किमु वक्तव्य-
मिति मन्वानो व्याचष्टे ॥ उद्गीथमिति ॥ निमन्त्रणादिष्वपि लिङ्ग-

तायां व्याहन्येरन् । तथा च न्यायविदां स्मरणं
'कुर्यात् क्रियेत कर्तव्यं भवेत् स्यादिति पञ्चमं ।
एतत् स्यात् सर्ववेदेषु नियतं विधिलक्षणम्' ॥

इति । लिङाद्यर्थो विधिरिति मन्यमानास्त
एवं स्मरन्ति । प्रतिप्रकरणञ्च फलानि श्राव्यन्ते
'आपयिता ह वै कामानां भवति एष त्वेव का-
मागानस्येष्टे' 'कल्पन्ते हास्मै लोका ऊर्ध्वाश्वा-
वृत्ताश्च' इत्येवमादीनि । तस्मादप्युपासनवि-
धानार्था उद्गीथादिश्रुतयः ॥ २२ ॥

दिस्मरणात् कथमुपासीतेत्यादिशब्दस्य विधिपरतेत्याशङ्क्याह ॥ तथा
चेति ॥ धातूनामनेकत्वेऽपि ड्रुक् करणे भू सत्तायां अस भुवीति
त्रांनेव धातून् भावनासामान्यवाचिनः सर्वव्याप्त्यर्थमुदाहरति ॥ कु-
र्यादिति ॥ आक्षिप्तकर्तृका भावना कुर्यादित्युक्त्वा सैवाक्षिप्तकर्मिका
क्रियेतेत्युदाहृता सैव कर्तव्यमिति धात्वर्थोपसर्जनभूताऽभिहितेति
भावः । भवेदित्यत्रापि भूयेत भवितव्यमित्युदाहार्यं, भवतेरस्तेश्चैका-
र्थ्येऽपि प्राप्त्यावर्थं भवति दृष्ट्वा पृथगस्तिमुदाहरति ॥ स्यादिति ॥
यथापूर्वमुदाहरणमिहापि द्रष्टव्यं । पाठक्रममनुसृत्य पञ्चममित्युक्तं । ए-
तद्वात्वनुगतप्रत्ययैः सर्वभावनानुगतः श्रेयःसाधनत्वरूपो विधिरुच्यते
न तु प्रतिधातुं प्रतिप्रत्ययं च भावनाभेदोऽस्तीति मत्वाह ॥ एत-
दिति ॥ कथं तर्हि निमन्त्रणादिषु लिङादिस्मरणं मिथोविरोधादित्या-
शङ्क्योत्सर्गतो वेदे विधिपरा लिङादयोऽपवादादन्यथात्वमित्याभिप्रे-
त्याह ॥ लिङादीति ॥ उद्गीथादिश्रुतीनां स्तुत्यर्थत्वाभावे हेत्वन्तरं च-
कारसूचितमाह ॥ प्रतीति ॥ फलभेदश्रवणमुपसंहरति ॥ तस्मादिति
॥ पूर्वोक्तापूर्ववत्त्यादिसमुच्चयार्थमपीत्युक्तम् ॥ २२ ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषित- त्वात् ॥ २३ ॥

अथ ह याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतुर्मेत्रे-
यी च कात्यायनी च 'प्रतर्दनो ह वै देवोदासि-
रिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगाम' 'जानश्रुतिर्ह पौ-
त्रायणः श्रद्धादेयो बहुदायी बहुपाक्य आस'
इत्येवमादिषु वेदान्तपठितेष्वारख्यानेषु संशयः
किमिमानि पारिप्लवप्रयोगार्थान्याहोस्वित् स-
न्निहितविद्याप्रतिपत्त्यर्थानीति। पारिप्लवार्था इ-

उद्गीयादिश्रुतेरुपास्तिविषयार्पकत्वं ज्यायो रसतमत्वादेरित्युक्तं,
अधुनाऽऽख्यानानामपि विद्यास्तुतेः सकाशात् पारिप्लवशेषत्वं ज्यायो-
ऽनुष्ठानावसानयोगादित्याशङ्क्य परिहरति ॥ पारिप्लवेति ॥ विषयो-
क्तिपूर्वकमाख्यानत्वसाम्यात् विद्यासन्निवेश्य संशयमाह ॥ अथेत्या-
दि ॥ पारिप्लवप्रयोगो नामाश्वमेधे पुत्रामात्यपरिवृताय राज्ञे पारिप्लव-
माचक्षीतेत्यादि नानाविद्याख्यानकथनं विहितं, अत्र चोपनिषद्गता-
ख्यानानां तादार्थ्यनिरासेन तत्रतत्र सन्निहितस्वतन्त्रपुरुषार्थहेतुवि-
यार्थत्वसमर्थनात् पादादिसङ्गतिः। पूर्वपक्षे प्रयोगशेषत्वात् आर्या-
नानां वेदान्तगतानामपि तद्भावात् विद्याप्राधान्यासिद्धिः सिद्धान्ते वि-
शेषणात् उपनिषदर्यानानां व्यवच्छेदात् तेषामप्रयोगशेषत्वात् वि-
द्याप्रधानत्वसिद्धिरिति स्वरुते पूर्वपक्षयति ॥ पारिप्लवेति ॥ गुरशिष्य-
समाचारप्रदर्शनेन बुद्धिसौकर्यद्वारा च विद्याशेषत्वं सामर्थ्यलिङ्गा-
दी संसिद्धमित्याशङ्क्य पारिप्लवश्रुतिविरोधे लिङ्गमप्रयोजकमित्या-

मा आख्यानश्रुतयः, आख्यानसामान्यादा-
ख्यानप्रयोगस्य च पारिप्लवे चोदितत्वात् ततश्च
विद्याप्रधानत्वं वेदान्तानां न स्यात्, मन्त्रवत् प्र-
योगशेषत्वादिति चेत् तन्न, कस्मात् विशेषित-
त्वात्। तथा हि 'पारिप्लवमाचक्षीत' इति हि प्र-
कृत्य 'मनुर्वैवस्वतो राजा' इत्येवमादीनि का-

ह ॥ आख्यानेति ॥ 'यस्याश्विने शस्यमाने सूर्यो ऽन्युदियादपि स-
र्वा दशतयोरनुब्रुयात्' इति सर्वासामृचामस्मिन् ग्रहशंसने पूर्वश्रुत्या
विनियुक्तानामपि प्रातिस्विकविनियोगवदाख्यानानां पारिप्लवे पारिप्ल-
वमाचक्षीतेति चोदितानामेतेन लिङ्गेन सन्निधेर्वा विद्यायां विनियोगः
स्यात् इत्याशङ्क्य प्रातिस्विकविनियोगस्य समुदायविनियोगस्य च श्री-
तत्वेन तुल्यत्वात् प्रकृते च तदभावात् मैवमित्याह ॥ ततश्चेति ॥ आ-
ख्यानानां प्रयोगसिद्धत्वेऽपि सर्वेषां वेदान्तानां अतच्छेषत्वात् युक्तं
विद्याप्रधानत्वमित्याशङ्क्याह ॥ मन्त्रवदिति ॥ 'देवस्य त्वा' इत्यादि-
मन्त्रे कस्यचिद्देवपदस्य समवेतार्थतया प्रयोगशेषत्वे सिद्धे तदेकवा-
क्यतया पदान्तराणामपि तच्छेषत्वमिष्टं तथाख्यानानां प्रयोगशेषत्वे
तदेकवाक्यत्वेन सर्वोपनिपदां तच्छेषत्वान्न विद्याप्रधानतेत्यर्थः। सा-
मान्यश्रुतेर्विशेषोक्त्या तत्परत्वान्न तथा लिङ्गादिबाधोऽस्तीति सिद्धा-
न्तपति ॥ तत्रेत्यादिना ॥ अश्वमेधे प्रथमेऽहनि 'मनुर्वैवस्वतो राजा'
इत्याह, द्वितीयेऽहनि 'यमो वैवस्वतः' इति, तृतीयेऽहनि 'वरुण
आदित्यः' इत्याख्यानविशेषा वाक्यशेषे श्रुताख्यत्वात् उपक्रमस्य
सङ्कोचो युक्तः। न चोपक्रमस्य सर्वशब्दाट्टुपसंहारस्य विशेषोक्तिरुपल-
क्षणार्थेति वाच्यं, आदौ सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसतीत्युक्त्वा पा-
रिप्लवमाचक्षीतेति च विधाय मनुर्वैवस्वत इत्यादि प्रकृतं तत्र पुनार्थ-

निचिदेवाख्यानानि तत्र विशेष्यन्ते आख्यान-
सामान्यात् चेत् सर्वगृहीतिः स्यादनर्थकमेवेदं
विशेषणं भवेत् तस्मान्न पारिप्लवार्था एता आ-
ख्यानश्रुतयः ॥ २३ ॥

तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ २४ ॥

असति च पारिप्लवार्थत्वे आख्यानानां स-
न्निहितविद्याप्रतिपादनोपयोगितैव न्याय्या ए-
कवाक्यतोपबन्धनात्, तथा हि तत्रतत्र सन्नि-
हिताभिर्विद्याभिरेकवाक्यता दृश्यते, प्ररोचनो-
पयोगात् प्रतिपत्तिसौकर्योपयोगाच्च, मैत्रेयो-
ब्राह्मणे तावत् 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्याद्य-
या विद्ययैकवाक्यता दृश्यते, प्रातर्द्विनेऽपि 'प्रा-
णोऽस्मि प्रज्ञात्मा' इत्याद्या, 'जानश्रुतिः' इ-

यानं वाक्यशेषस्थाख्यानमध्यस्थकतिपयप्रयोगमात्रेणोपरमं व्यावर्त-
यितुमित्यर्थवानिति मत्वा सिद्धान्तं विवृणोति ॥ पारिप्लवामिति ॥
यस्याख्यानसामान्यात् पारिप्लवार्था इमा श्रुतय इति तत्राह ॥ आ-
ख्यानेति ॥ विशेषणफलं निगमयति ॥ तस्मादिति ॥ २३ ॥

तर्हि कुत्राख्यानान्युक्तानीत्याशङ्क्य विशेषणश्रुत्या सर्वश्रुतौ भ-
क्षायां निर्वाधः सन्निधिर्विद्यास्वेवोपनिपदाख्यानानि विनियुञ्जतेत्याह
॥ तथा चेति ॥ सूत्रार्थं विवृणोति ॥ असतीति ॥ एकवाक्यतोपस-
म्बन्धं विभजते ॥ तथा हीति ॥ प्ररोचनमनुरागजननं सन्निहिताभि-
र्विद्याभिराख्यानानामेकवाक्यताप्रतीतिमुदाहरति ॥ मैत्रेयीति ॥ आ-

त्यत्रापि 'वायुर्वाव' संवर्गः? इत्याद्यथा यथा च
 'स आत्मनो वपामुदस्विदत्' इत्येवमादीनां क-
 र्मश्रुतिगतानामाख्यानानां सन्निहितविधिस्तु-
 त्यर्थता तद्वत्, तस्मान्न पारिप्लवार्थत्वम् ॥ २४ ॥

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥

'पुरुपार्थोऽतःशब्दात्' (वे० सू० ३। ४।

१) इत्येतद्व्यवहितमपि सम्भवादत इति परामृ-
 श्यते, अत एव च विद्यायाः पुरुपार्थहेतुत्वाद्-

ख्यानत्वेऽपि पारिप्लवार्थत्वादर्शनाच्च न तादर्थ्यं प्रकृताख्यानानामि-
 त्याह ॥ यथेति ॥ उदस्विदुद्धृतवान् होमायेति यावत् । श्रुतिलिङ्गस-
 न्निविभिर्विद्यार्थत्वे सिद्धे फलितमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ २४ ॥

कथानां विद्याशेषत्वे दर्शिते कर्मणामपि तर्हि तच्छेषत्वं तच्छेष-
 त्वाभावेऽपि स्यादित्याशङ्क्य प्रसङ्गागतं विचारं परिसमाप्य पुरुपा-
 र्थाधिकरणस्य फलमाह ॥ अत इति ॥ ब्रह्मविद्या मोक्षे कर्माणोति
 कर्तव्यत्वेनापेक्ष्यते न वेति यादिविपत्तिपत्तेः सन्देहे 'यज्ञेन' इति वि-
 विदिषायां विनियुक्तपज्ञादीनां विषयसौन्दर्यलभ्यायां तस्यामनन्वया-
 न् तद्विषयज्ञानसाध्यमोक्षान्वयस्य युक्तत्वादपेक्ष्यतेति पूर्वपक्षे 'कार्ष्ण-
 पचति' इत्यत्र पाकसाधनज्वालाजनककाष्ठानां पाकहेतुत्वदर्शनात्
 ज्ञानेच्छाजनकान्तःकरणश्रुद्धिहेतुत्वेन यज्ञादीनां ज्ञानेच्छाहेतुत्वसिद्धेः
 साक्षादेव मोक्षान्वये च यज्ञेनेत्यादिकरणविभक्तिभङ्गात् पारम्पर्यस्यै-
 योपेत्यात् न अपेक्ष्य इति सिद्धान्तः । एतदभिप्रेत्य सन्निहिस्यातः-
 शब्दपरामर्शयोग्यस्याभावादनःपदानुपपत्तिमाशङ्क्य सुनाक्षराणि यो-
 जयति ॥ पुरुपार्थ इति ॥ आयाधिकरणे यथा विद्यायाः स्वातन्त्र्येण

ग्रीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्यया स्वार्थसि-
द्धौ नापेक्षितव्यानीत्याद्यस्यैवाधिकरणस्य फ-
लमुपसंहरत्यधिकविवक्षया ॥ २५ ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेर-
श्ववत् ॥ २६ ॥

इदमिदानीं चिन्त्यते किं विद्याया अत्यन्त-
मेवानपेक्षाश्रमकर्मणामुतास्ति काचिदपेक्षेति,
तत्रात एवाग्रीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्या-

पुमर्थहेतुत्वमुक्तं तत्र तथैवानुयते, तथा चाग्नेयादिष्वदर्शनात् न पु-
रुपार्थहेतुत्वं कमपिक्षाविरोधोति निरस्तं । न चात्र पादादिसङ्गति-
र्वक्तव्या, प्रथमाधिकरणस्यैव तत्फलविषयस्य तस्याः सुगमत्वात्, फ-
लमपि पूर्वोत्तरपक्षयोस्त्रद्वेदेवेत्याभिप्रेत्याह ॥ आद्यस्येति ॥ स्वार्थसि-
द्धावेवानपेक्षा न तु स्वसिद्धौ तत्र तदपेक्षास्तीत्यनन्तराधिकरणे नि-
र्देष्टुमुपसंहार इति तत्फलमाह ॥ अधिकेति ॥ २५ ॥

ब्रह्मविद्या स्वफले न कमपिक्षा प्रमात्वात् सम्मतवदित्युक्तं, तर्हि
तस्योत्पत्तावपि तदपेक्षा प्रमात्वात् तद्वेदेवेत्याशङ्क्याह ॥ सर्वेति ॥ अ-
धिकविवक्षयेत्युक्तं व्यक्तीकुर्वन् ब्रह्मविद्यामधिकृत्य पूर्वाधिकरणन्या-
यात् विविदिपाश्रुतेश्च संशयमाह ॥ इदमिति ॥ अत्र च स्वतन्त्रपुरु-
षार्थहेत्वौपनिषदात्मज्ञानोत्पत्तौ यज्ञादीनां शमादीनां च विविदिपा-
याक्याय विनियोगोक्तेरस्ति पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे यज्ञादीनां
विज्ञानान्वये तत्फलेऽपि तत्प्रसक्त्या समुच्चयसिद्धिः सिद्धान्ते परम्प-
रया तेषां ज्ञानान्वयेऽपि तत्फलान्वये हेत्वभावात् तदसिद्ध्या ज्ञान-
स्यैव तच्चहेतुतासिद्धिरित्यङ्गीकृत्य पूर्वपक्षयति ॥ तत्रेति ॥ अपरोक्ष-

याः स्वार्थसिद्धौ नापेक्ष्यन्ते इत्येवमत्यन्तमे-
वानपेक्षायां प्राप्तायामिदमुच्यते, सर्वापेक्षा चे-
ति । अपेक्षते च विद्या सर्वाण्याश्रमकर्माणि ना-
त्यन्तमनपेक्षैव । ननु विरुद्धमिदं वचनमपेक्षते
चाश्रमकर्माणि विद्या नापेक्षते चेति । नेति ब्रूमः ।
उत्पन्ना हि विद्या फलसिद्धिं प्रति न किञ्चिदन्य-
दपेक्षते उत्पत्तिं प्रति त्वपेक्षते, कुतः यज्ञादिश्रु-
तेः । तथा हि श्रुतिः 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्म-

धियो मानमात्रायतत्वात् प्रामाणिकज्ञानस्य मानहेतुषु सत्सु कर्मा-
वभावेनानुदयादर्शनात् केवलव्यतिरेकाभावे च यज्ञादीनां हेतुत्व-
कल्पनायोगात् विविदिपाश्रुतेश्च वर्तमानापदेशित्वात् विनियोजक-
त्वायोगात् ज्ञानस्य फलवदुत्पत्तावपि नान्वयस्तेषामिति भावः । वि-
विदिपावाक्ये वर्तमानापदेशेऽपि 'यस्य पर्णमयी' इत्यादाविदापूर्वत्वा-
त् पञ्चमलकारेण ब्रह्मानुभवकामो यज्ञादीनि कुर्यादिति विध्युपगमा-
दागमस्य केवलव्यतिरेकानपेक्षत्वात् विषयसौन्दर्यलभ्यायामिच्छायां
साक्षादन्वयायोगात् तत्फले ज्ञाने यज्ञान्वयसिद्धेर्यज्ञेनेत्यादिकरण-
श्रुत्या च तेषामिष्यमाणापरोक्षधीसाधनत्वदृष्टेर्ज्ञानस्य च मानायत्त-
तया साक्षात् यज्ञायसाध्यत्वेऽपि तेषां चित्तशुद्ध्या प्रत्यक्प्रवणतामु-
त्पाद्यापरोक्षज्ञाने पर्यवसानात् पारम्पर्येऽपि 'पचति काष्ठैः' इतिवत्
करणविभक्तिसम्भवात् उत्पत्तौ ज्ञानस्य कर्मापेक्षास्तीति सिद्धान्तय-
ति ॥ उदमिति ॥ आपातेन पूर्वापरविरोधप्रतीतिं शङ्कते ॥ नन्विति ॥
विभागोक्त्या प्रत्याह ॥ नेतीति ॥ उक्तव्यवस्थायां प्रश्नपूर्वकं हेतुमाह ।
कुत इति । हेतुं विवृणोति ॥ तथा हीति ॥ नन्वत्र विविदिपासंयो-
गो यज्ञादीनां ज्ञायते, यदि तस्यां विषयसौन्दर्यलभ्यायां तेषामन्वया-

णा विविदिपन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन'
इति यज्ञादीनां विद्यासाधनभावं दर्शयति, वि-
विदिषासंयोगाच्चैषामुत्पत्तिसाधनभावोऽवसी-
यते । 'अथ यत् यज्ञ इत्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव त-
त्' इत्यत्र च विद्यासाधनभूतस्य ब्रह्मचर्यस्य
यज्ञादिभिः संस्तवाद्यज्ञादीनामपि साधनभा-
वः सूच्यते, 'सर्वे वेदा यत् पदमामनन्ति तपां-
सि सर्वाणि च यद्वदन्ति । यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं च-
रन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योम्' इत्येवमाद्या
च श्रुतिराश्रमकर्मणां विद्यासाधनभावं सूच-
यति । स्मृतिरपि,

'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः ।

कषाये कर्मभिः पक्के ततो ज्ञानं प्रतर्तते' ॥

इत्येवमाद्या । अश्वदिति योग्यतानिदर्शनं, य-

योगात् इष्यमाणे ज्ञानेऽन्वयोऽभ्युपगम्यते तर्हि ज्ञानस्य मानाधीन-
त्वात् कर्मणा तत्रान्वयासिद्धेः श्रुतत्यागेन तत्फले मोक्षे किमन्वयो
नेष्यते तत्राह ॥ विविदिपेति ॥ मोक्षहेतुत्वकल्पनाया 'नास्त्यरुत. रु-
तेन' इत्यादिविरोधात् परम्परयापि हेतुत्वे बाधाभावात् बुद्धिशुद्ध्या
तदुत्पत्तावेधान्वयो यज्ञादीनामित्यर्थः यज्ञादि'श्रुतेरिति वाक्यान्तर-
मपि ग्रहीतव्यमित्याह ॥ अथेति ॥ तत्र यज्ञादीनां ज्ञानसाधनत्वे वि-
ज्ञानं लिङ्गमाह ॥ अत्रेति ॥ तत्रैव लिङ्गान्तरमाह ॥ सर्वं इति ॥ पर-
म्परया कर्मणा धीहेतुत्वे स्मृतिमपि दर्शयति ॥ स्मृतिरिति ॥ उ-
त्पत्ताविव फलेऽपि ज्ञानस्य कर्मापेक्षा किं न स्यादित्याशङ्क्य दृष्टा-

था योग्यतावशेनाश्वो न लाङ्गलाकर्षणे युज्यते
 रथचर्यायां तु युज्यते एवमाश्रमकर्माणि विद्य-
 या फलसिद्धौ नापेक्ष्यन्ते उत्पत्तौ त्वपेक्ष्यन्ते
 इति ॥ २६ ॥

**शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधे-
 स्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् २७**

यदि कश्चिन्मन्येत न यज्ञादीनां विद्यासाध-
 नभावो न्याय्यः विध्यभावात्, यज्ञेन विविदि-
 पन्ति इत्येवमादिकाहि श्रुतिरनुवादस्वरूपावि-
 द्यास्तुतिपरा न यज्ञादिविधिपरा, इत्थं महाभा-
 गा विद्या यत् यज्ञादिभिरेवैतामवाप्तुमिच्छन्ती-
 ति, तथापि तु शमदमाद्युपेतः स्याद्विद्यार्थी 'त-
 स्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्ति तिक्षुः स-
 माहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानं पश्यति' इति

न्तमादाय व्याकरोति ॥ अश्ववदित्यादिना ॥ २६ ॥

ज्ञानोत्पत्तौ बहिरङ्गमुक्त्वा तत्रैवान्तरङ्गमुपदिशति ॥ शमदमा-
 दीति ॥ तत्र व्यावर्त्यार्शङ्गामाह ॥ यदीति ॥ विद्यास्वावकत्वेनापि स-
 म्भयत्यर्थवत्त्वे यत्तमानताभङ्गेन विधिरूपनमयुक्तं वाक्यभेदप्रस-
 ङ्गादतः शब्दमात्रलभ्या विधेति भावः । एवं तवाभिप्रायेऽपि हेत्वन्त-
 रमवश्यमनुष्ठेयं न शब्दमात्रलभ्या विधेति सूत्रयोजनया परिहरति
 ॥ तथापीति ॥ विविदिपावाक्यतुल्यतया शमादिवाक्यस्य नास्ति वि-

विद्यासाधनत्वेन शमदमादीनां विधानात्, वि-
हितानाञ्चावश्यानुष्ठेयत्वात् । नन्वत्रापि शमा-
द्युपेतो भूत्वा पश्यतीति वर्तमानापदेश उपल-
भ्यते न विधिः । नेति ब्रूमः, तस्मादिति प्रकृत-
प्रशंसापरिग्रहाद्विधित्वप्रतीतेः, पश्येदिति च
माध्यन्दिना विस्पष्टमेव विधिमधीयते । तस्मा-
द्यज्ञाद्यनपेक्षायामपि शमादीन्यपेक्षितव्यानि ।
यज्ञादीन्यपि त्वपेक्षितव्यानि यज्ञादिश्रुतेरेव ।
ननूक्तं 'यज्ञादिभिर्विविदिपन्ति' इत्यत्र न विधि-
रूपलभ्यत इति । सत्यमुक्तं, तथापि त्वपूर्वत्वात्
संयोगस्य विधिः परिकल्प्यते, न त्वयं यज्ञादी-
नां विविदिषासम्बन्धः पूर्वं प्राप्तो येनानूद्येत ।
'तस्मात् पूषा प्रपिष्टभागोऽदन्तको हीति' एव-

धिपरस्तेति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ यस्मादेवमात्मानं विदित्वा पापेन क-
र्मणा न लिप्यते तस्मादेवं विद्यार्थी शमाद्युपेतो भूत्वा विचरोदिति ग-
म्यते विधिरित्याह ॥ नेतीति ॥ विध्यभावे तत्प्रशंसावैयर्थ्यादुक्तवि-
धिसिद्धिरित्यर्थः । काण्वपाठे विधिमुक्त्वा माध्यन्दिनपाठे विध्यभाव-
शङ्कापि नास्तीत्याह ॥ पश्येदिति चेति ॥ विधिफलमाह ॥ तस्मा-
दिति ॥ यज्ञादीनामसाधनत्वशङ्कापाततोऽभ्युपेत्य साधनान्तरा-
पेक्षोक्त्येदानीं तदसाधनत्वशङ्कापि न युक्तेत्याह ॥ यज्ञादीनीति ॥
उक्तं स्मारयित्वा परिहरति ॥ नन्वित्यादिना ॥ संयोगस्यापूर्ववत्त्वमेव
स्पष्टयति ॥ न हीति ॥ इत्यापि महावाक्यैरनुष्ठानयोग्यापूर्वार्थविधिर-
यान्तरयाक्येन क्रियते न तत्र वाक्यभेदो दोष इत्यत्र पूर्वतन्त्रसम्भ-

मादिषु चाश्रुतविधिकेष्वपि वाक्येष्वपूर्वत्वाद्धि-
धिं परिकल्प्य पौष्णं पेपणं विकृतौ प्रतीयेतेत्या-
दिविचारः प्रथमे तन्त्रे प्रवर्तितः । तथा चोक्तं
‘विधिर्वा धारणवत्’ (जै० सू०) इति । स्मृति-
ष्वपि भगवद्गीताद्यासु अनभिसन्धाय फलमनु-
ष्ठितानि यज्ञादीनि मुमुक्षोर्ज्ञानसाधनानि भव-
न्तीति प्रवञ्चितं, तस्माद्यज्ञादीनि शमादीनि च
यथाश्रमं सर्वाण्येवाश्रमकर्माणि विद्योत्पत्तावपे-
क्षितव्यानि । तत्राप्येवंविदिति विद्यासंयोगात्
प्रत्यासन्नानि विद्यासाधनानि । शमादीनि वि-

तिमाह ॥ तस्मादिति ॥ दर्शपूर्णमासयोः श्रुतं ‘तस्मात् पूषा’ इत्यादि
। तत्र पूष्णः अपिष्टद्रव्यसम्बन्धः सामासिकः । न च पूषा देवता पि-
ष्टभागो द्रव्यं दर्शपूर्णमासयोरास्ति तेन तदेकवाक्यतायोगात् कालत्रया-
स्पृष्टद्रव्यदेवतासम्बन्धस्याविनाभावेन यागविध्युपस्थापकत्वात् व्य-
वहारसिद्धये विधिपदमध्याहृत्य प्रकरणादुल्कर्षेण पूषोद्देशेन पिष्टभागः
कर्तव्य इति विकृतौ सम्बन्धः ‘पौष्णं पेपणं विकृतौ प्रतीयेताचोदना
प्रकृतौ’ [जै० सू०] इत्यत्र विचारित इत्यर्थः । अवान्तरवाक्यस्य भेदेन
सूत्ररुतापि स्वीकृतो विधिरित्याह ॥ तथा चेति ॥ स्मृत्यनुसारेणाप्य-
वान्तरवाक्यस्य विधायकत्वं वाच्यमित्याह ॥ स्मृतिष्विति ॥ कर्मणां
ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वे श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धे फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥
यज्ञादीनामपि श्रुतिस्मृतिन्यायेभ्योऽनुष्ठेयत्वे शमादीनां तेभ्योऽधिरो-
पाभावात् यावद्विद्योदयमधिशेषेणानुष्ठानं स्यादित्याशङ्क्याह ॥ तत्रा-
पीति ॥ २७ ॥

विदिपासंयोगात्तु वाख्यानीतराणि यज्ञादीनीति
विवेक्तव्यम् ॥ २७ ॥

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये
तदर्शनात् ॥ २८ ॥

प्राणसंवादे श्रूयते छन्दोगानां 'न ह वा ए-
वंविदि किञ्चनानन्नं भवति' इति, तथा वाज-
सनेयिनां 'न ह वा अस्यानन्नं जग्धं भवति नान-
न्नं प्रतिगृहीतं' इति सर्वमस्यादनीयमेव भवती-
त्यर्थः । किमिदं सर्वान्नानुज्ञानं शमादिवद्विद्याङ्गं
विधीयते उत स्तुत्यर्थं सङ्कीर्त्यत इति संशये वि-
धिरिति तावत्प्राप्तं, तथा हि प्रवृत्तिविशेषकर उपदे-
शो भवति, अतः प्राणविद्यासन्निधानात्तदङ्गत्वेने-

यज्ञादीनां शमादीनां च विद्यासन्निहितानां तच्छेषतोका तत्प्रस-
ङ्गात् विद्यासन्निध्युक्तसर्वान्नाभ्यनुज्ञानस्यापि विद्यारोपतामाराङ्ग्य
प्रत्याह ॥ सर्वान्नेति ॥ प्राणविदः सर्वान्नानुज्ञानं विषयं वक्तुं शास्त्राद-
यस्यां श्रुतिमाह ॥ प्राणेति ॥ जग्धं भक्षितं । विषयवाक्यार्थं संगृह्णा-
ति ॥ सर्वमिति ॥ अपूर्वत्वाद्धिधिश्रुतेश्च संशयमाह ॥ किमिति ॥
नत्र प्राणविद्यायाः स्वतन्त्रपुरुषार्थज्ञानोपयुक्तायाः स्तुत्यर्थं सर्वान्नानु-
ज्ञानकीर्त्तनमिति कथनात् पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे प्राणविदो भक्ष्या-
भक्ष्यविभागासिद्धिः, सिद्धान्ते विदुषोऽविदुषश्चानापादि तत्सिद्धिरिति-
मन्वानः संशयमनूय पूर्वपक्षयति ॥ इतीति ॥ विधिपक्षेऽनुष्ठानवि-
शेषोपलभं हेतुमाह ॥ तथा हीति ॥ सर्वान्नानुज्ञानं स्वतन्त्रमेव विधी-

यं नियमनितृत्तिरुपदिश्यते । नन्वेवं सति भक्ष्या-
 भक्ष्यविभागशास्त्रव्याघातः स्यात् । नैष दोषः,
 सामान्यविशेषभावाद्वाधोपपत्तेः । यथा प्राणि-
 हिंसाप्रतिषेधस्य पशुसंज्ञपनविधिना बाधः, य-
 था च 'न काञ्चन परिहरेत्तद्व्रतम्' इत्यनेन वामदे-
 व्यविद्याविषयेण सर्वस्व्यं परिहारवचनेन सा-
 मान्यविषयं गम्यागम्यविभागशास्त्रं बाध्यते,
 एवमनेनापि प्राणविद्याविषयेण सर्वान्नभक्षणव-
 चनेन भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रं बाध्येतेत्येवं प्रा-
 ष्ठे ब्रूमः, नेदं सर्वान्नानुज्ञानं विधीयत इति, न
 त्वत्र विधायकः शब्द उपलभ्यते 'न ह वा एवं-
 विदि किञ्चनानन्नं भवति' इति वर्तमानापदेशा-

यतामित्याशङ्क्य सन्निधिविरोधान्मैवमित्याह ॥ अत इति ॥ सर्वा-
 न्नात्तृत्वं प्राणविद्याङ्गं चेत् तर्हि 'न कलञ्जं भक्षयेत्' इत्यादि शास्त्रं
 विरुध्येतेति शङ्कते ॥ नान्विति ॥ प्राणविदतिरिक्तविषयं तदिति वि-
 रोधं परिहरति ॥ नेत्यादिना ॥ उपपत्तिमेव कर्मविषयदृष्टान्तनोदा-
 हरति ॥ यथेति ॥ तत्रैव विद्याविषयं दृष्टान्तमाह ॥ यथा चेति ॥
 'यदुपमन्त्रयते स हिङ्गारः' इत्यादिना ग्राम्यव्यापारगतचेष्टासु हि-
 ङ्गारसदृष्टिर्विहिता, सा वामदेव्यविद्या तत्रोपमन्त्रणं सङ्केतकरणं दृ-
 ष्टान्तपोरर्थं दाष्टान्तिके योजयति ॥ एवमिति ॥ विविदिषावाक्ये
 यत्तमानापदेशोऽप्यपूर्वत्वात् पञ्चमलकाराङ्गीकारेण विधिकल्पनायत्
 न हेत्यादौ यत्तमानापुर्वत्वात् विधिरिति मतमनूय सूत्राद्दहिरेव सि-
 द्धान्तमाह ॥ एवमिति ॥ तत्र हेतुमाह ॥ न हीति ॥ 'यस्य पर्णमयी'

त्, न चासत्यामपि विधिप्रतीतौ प्रवृत्तिविशेष-
 करत्वलोभेनैव विधिरभ्युपगन्तुं शक्यते । अपि
 च श्वादिमर्यादं प्राणस्यान्नमित्युक्तेदमुच्यते
 'नैवंविदि किञ्चिदन्नं भवति' इति, न च श्वा-
 दिमर्यादमन्नं मनुष्यदेहेनोपभोक्तुं शक्यते, श-
 क्यते तु प्राणस्यान्नमिदं सर्वमिति विचिन्तयि-
 तुं, तस्मात् प्राणान्नविज्ञानप्रशंसार्थोऽयमर्थवा-
 दो न सर्वान्नानुज्ञानविधिः । तद्वर्शयति 'सर्वा-
 न्नानुमतिश्च प्राणात्यये' इति । एतदुक्तं भवति
 प्राणात्यय एव हि परस्यामापदि सर्वमन्नमद-
 नीयत्वेनाभ्यनुज्ञायते तद्वर्शनात्, तथा हि श्रु-
 तिश्चाक्रायणस्य ऋषेः कष्टायामवस्थायाम-
 भक्ष्यभक्षणे प्रवृत्तिं दर्शयति 'मटचीहतेषु कुरुषु'
 इत्यस्मिन् ब्राह्मणे 'चाक्रायणः किल ऋषिराप-

इत्यादाविव वर्तमानापदेशेऽपि कल्प्यो विधिरित्याशङ्क्याह ॥ न चे-
 ति ॥ सामान्यविधिबाधकत्वं श्रुतविशेषविधेरिष्टं विशेषकल्पना सा-
 मान्यविधिना बाध्या कल्पनाया विरोधाभावापेक्षत्वादित्यर्थः । इतश्च
 स्तुत्यर्थमेवेदं वचो न विधिरित्याह ॥ अपि चेति ॥ 'आश्वभ्यः आश-
 कुनिभ्यः आकीटपतङ्गेभ्यस्त्रेऽन्नम्' इति श्रवणादशक्यविषयो वि-
 धिर्न सम्भवतीत्याह ॥ न चेति ॥ तर्हि वचनवैयर्थ्यामित्याशङ्क्य सर्व
 प्राणस्यान्नमिति धीस्तुत्यर्थत्वान्मैवमित्याह ॥ शक्यते त्विति ॥ उ-
 कार्थे सूत्रमादत्ते ॥ तदिति ॥ तदक्षराणि व्याकरोति ॥ एतदिति ॥ म-
 टच्योऽशनयः पाषाणवृष्टयो रक्तवर्णाः क्षुद्रपक्षिविशेषा वा तैर्हतेषु कुरुषु

द्रुत इभ्येन स्वामिखादितान् कुलमापांश्चखादा-
 नुपानन्तु तदीयमुच्छिष्टदोषात् प्रत्याचक्षे' का
 रणं चात्रोवाच 'न वा अजीविष्यमिमानखादन'
 इति 'कामो म उदपानम्' इति च पुनश्चोत्तरेद्यु-
 स्तानेव स्वपरोच्छिष्टपर्युपितान् कुलमापान् भ-
 क्षयाम्बभूव' इति । तदेतदच्छिष्टोच्छिष्टपर्युपित-
 भक्षणं दर्शयन्त्याः श्रुतेराशयातिशयो लक्ष्यते
 प्राणात्ययप्रसङ्गे प्राणसन्धारणायाभक्ष्यमपि
 भक्षयितव्यमिति, स्वस्थावस्थायां तु तन्न क-
 र्तव्यं विद्यावतापीत्यनुपानप्रत्याख्यानाद्गम्यते,
 तस्मादर्थवादो 'न ह वा एवंविदि' इत्येवमादिः २८

तद्देशस्थसस्येप्ष्विति यावत् । आख्यायिकार्थं माह ॥ चाक्रायण इति ॥ स
 हि दुर्भिक्षे जाते जाययाऽनुपजातपयोधरादिस्त्रीव्यञ्जनया सह देशान्तरं
 प्रतिचक्रमे स कदाचित् इभ्यग्रामे निवसन् इभ्येन हस्त्यारोहेण स्वामि-
 भोजितानर्धभक्षितान् कुलमापान् कुत्सितान् मापान् भक्षितवानित्यर्थः
 । अनुपानं गृहाणेत्युक्ते सत्युच्छिष्टं मे पीतं स्यादिति प्रतिषिध्य किमे-
 तेऽप्युच्छिष्टा मेति परेणोक्ते कारणश्चानुपाननिषेधे कथितवान् इत्याह
 ॥ अनुपानन्ति इति ॥ कुलमापाश्चेन्न भक्ष्यन्ते जीवनमेव मे न स्यात्
 कामः स्येच्छातो मे तडागादिषु उदकपानं भविष्यतीत्यर्थः । स्वयं सा-
 दित्वा शिष्टान् जायार्थमाजहार तथा च भर्तृस्वभावज्ञया निहितानुत्त-
 रदिने प्रातरेव भक्षितवानित्याह ॥ पुनश्चेति ॥ कुलमापभक्षणश्रुतेर-
 भिप्रायमाह ॥ तदिति ॥ अनुपाननिषेधश्रुतेस्तत्पर्यमाह ॥ स्वस्येति ॥
 सर्वांश्च भक्षणस्य निरद्व्युत्पत्त्याभावे फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ २८ ॥

अबाधाच्च ॥ २९ ॥

एवञ्च सत्याहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिरित्येवमादि
भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रमबाधितं भविष्यति ॥२९॥

अपि च स्मर्यते ॥ ३० ॥

अपि च आपदि सर्वान्निभक्षणमपि स्मर्यते
विदुषोऽविदुषश्चाविशेषेण ॥

‘जीवितात्ययमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाश्लसा’ ॥इति॥

तथा ‘मद्यं नित्यं ब्राह्मणःसुरापस्य ब्राह्मण-
स्योष्णामासिञ्चैयुः सुरापास्ये सुरापाः कृमयो
भवन्त्यभक्ष्यभक्षणात्’ इति च स्मर्यते वर्जन-
मन्नस्य ॥ ३० ॥

तस्मार्थवादत्वे हेत्वन्तरमाह ॥अबाधाच्चेति॥ सामान्यशास्त्रविरो-
धान्न कल्प्यो विशेषविधिरित्युक्तं, अधुना सामान्यशास्त्रं दर्शयन्त्सूत्र यो-
जयति ॥ एवञ्चेति ॥ स्वस्थावस्थाया भक्ष्याभक्ष्यभेदे सतीति यावत् २९

आपदवस्थायामभक्ष्यभक्षणानुज्ञाने स्मृतिं संवादयति ॥ अपी-
ति ॥ स्मृतिरपि विद्वद्विषयेत्याशङ्क्याह ॥ अपि चेति ॥ सुरापानमव-
स्थाद्वयेऽपि न कार्यमित्याह ॥ तथेति ॥ ब्राह्मणो वर्जयेदिति शेषः ।
जीवितात्ययस्मृत्या सुरापि तदत्यये पातव्येत्याशङ्क्याह ॥ सुरापास्ये
इति ॥ उष्णा सुरामिति शेषः । उष्णामग्नितामिति यावत् । मरणा-
न्तिकप्रायश्चित्तदृष्टेस्तत्प्रसङ्गेऽपि सा न पातव्येत्यर्थः । इतश्च सा स-
दा न पेयेत्याह ॥ सुरापा इति ॥ तत्र हेतुरभक्ष्येति । मद्यमित्यादि-

शब्दश्चातोऽकामकारे ॥ ३१ ॥

शब्दश्चानन्नस्य प्रतिषेधकः कामकारनिवृ-
त्तिप्रयोजनः कठानां संहितायां श्रूयते 'तस्माद्वा-
ह्मणः सुरां न पिबेत्' इति' सोऽपि 'न ह वा ए-
वंविदि' इत्यस्यार्थवादत्वादुपपन्नतरो भवति, त-
स्मादेवंजातीयका अर्थवादा न विधय इति ॥ ३१ ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥

'सर्वापेक्षा च' (वे० सू० ३।४।२६) इ-
त्यत्राश्रमकर्मणां विद्यासाधनत्वमवधारितं, इ-
दानीं तु किममुमुक्षोरप्याश्रममात्रनिष्ठस्य वि-
द्यामकामयमानस्य तान्यनुष्ठेयान्युताहो नेति

स्मृतेस्वात्पर्यमाह ॥ षर्जनमिति ॥ ३० ॥

स्मृतिप्रामाण्यार्थं तन्मूलश्रुतिमाह ॥ शब्दश्चेति । तस्मात् ब्राह्म-
णस्य सुरापस्य मरणान्तिकप्रायश्चित्तदर्शनादिति यावत् । श्रौतनिषे-
धस्य प्ररुतोपयोगमाह ॥ सोऽपीति ॥ श्रुतिस्मृतिसिद्धमर्थमुपसंहरन्
अतःशब्दं व्याचष्टे ॥ तस्मादिति ॥ ३१ ॥

सर्वान्त्वोक्तिः शास्त्रान्तरविरोधे स्तुतिरित्युक्तं, एवं विषयार्थत्वोक्ति-
यंज्ञादीनां स्तुतिर्नित्यत्वश्रुतिविरोधादित्याशङ्क्याह ॥ विहितत्वाच्चे-
ति ॥ व्यपहितेन सम्यन्धमाह ॥ सर्वापेक्षेति ॥ अग्निहोत्रादिकर्माण्य-
धिकृत्यविहितत्वाद्द्विनियुक्तविनियोगायोगाच्च सशयमाह ॥ इदानी-
न्विति ॥ तत्राग्निहोत्रादीनामुभयथात्वोक्त्या स्वतन्त्रपुमर्थहेतुशास्त्रो-
त्थारमविषोपापोपवर्णनान् पादादिसङ्गति । पूर्वपक्षे विषाहेतुत्वोक्तिः

चिन्त्यते, तत्र 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा
विविदिपन्ति' इत्यादिनाऽऽश्रमकर्मणां विद्या-
साधनत्वेन विहितत्वाद्धिद्यामनिच्छतः फला-
न्तरं कामयमानस्य नित्यान्यननुष्ठेयानि, अथ
तस्याप्यनुष्ठेयानि न तर्ह्येषां विद्यासाधनत्वं
नित्यानित्यसंयोगविरोधादित्यस्यां प्राप्तौ पठ-
ति आश्रममात्रनिष्ठस्याप्यमुमुक्षोः कर्तव्यान्ये-
व नित्यानि कर्माणि 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहो-
ति' इत्यादिना विहितत्वात् । नहि वचनस्या-
तिभारो नाम कश्चिदस्ति ॥ ३२ ॥

अथ यदुक्तं नैवं सति विद्यासाधनत्वमेपां
स्यादित्यत उत्तरं पठति ॥

स्तुतित्वात् विविदिपावाक्यस्य विवक्षितार्थत्वासिद्धिः, सिद्धान्ते योग-
पृथक्त्वन्यायात् कर्मणामुभयत्वसम्भवात् तत्रसिद्धिरित्यभिप्रेत्य पूर्व-
पक्षमाह ॥ तत्रेति ॥ यावज्जीवश्रुतेरमुमुक्षोरपि तान्यनुष्ठेयानीत्याश-
ङ्क्याह ॥ अथेति ॥ विविदिपाश्रुतेर्विद्यासंयोगोऽपि तेषामवश्यम्भा-
वीत्याशङ्क्याह ॥ नित्येति ॥ आवश्यकत्वाभावात् विद्याकामनायाः
काम्यतया कर्मणामनावश्यकत्वं नित्यतया चावश्यकत्वमित्येकत्रैवा-
वश्यकत्वानावश्यकत्वे विरुद्धे स्यातामतो विद्योपायत्वोक्तिः श्रुतिरेवेत्य-
र्थः । सिद्धान्तसूत्रमवतार्य व्याकरोति ॥ अस्यामिति ॥ नित्यतया
विहितानां विद्यार्थतया विधानं गौरवादयुक्तमित्याशङ्क्याह ॥ न ही-
ति ॥ ३२ ॥

उक्तमनूयोत्तरत्वेन सूत्रमवतारयति ॥ अथेत्यादिना ॥ नित्यत्वेऽ-

सहकारित्वेन च ॥ ३३ ॥

विद्यासहकारीणि चैतानि स्युःविहितत्वादेव
 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिपन्ति' इ-
 त्यादिना । तदुक्तं 'सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्व-
 वत्' (वे० सू० ३।४।२६) इति । न चेदं वि-
 द्यासहकारित्ववचनमाश्रमकर्मणां प्रयाजादिव-
 त् विद्याफलविषयं मन्तव्यं अविधिलक्षणत्वा-
 द्विद्यायाः असाध्यत्वाच्च विद्याफलस्य । विधि-
 लक्षणं हि साधनं दर्शपूर्णमासादिस्वर्गफलसि-
 पाधयिषया सहकारिसाधनान्तरमाकाङ्क्षते नै-
 वं विद्या । तथा चोक्तं 'अत एव चाग्नीन्धनाद्यन-
 पेक्षा (वे० सू० ३।४।२६) इति । तस्मादुत्प-

पि विद्यासंयुक्तत्वमाग्निहोत्रादीनां विधिवशादेष्टव्यमिति व्याचष्टे ॥ वि-
 द्येति ॥ विविदिपासंयोगमात्रमत्र श्रुतं कुतो विद्यासंयुक्तत्वं तत्राह ॥
 तदुक्तमिति ॥ सहकारित्वोक्त्या फलं प्रत्येवोपकारित्वमाचार्याभीष्टं
 कर्मणामित्याशङ्क्याह ॥ न चेति ॥ शास्त्रीयमन्वयव्यतिरेकसिद्धं चो-
 पकारकत्वं न चात्रोभयमस्तीत्याह ॥ असाध्यत्वादिति ॥ अविधिल-
 क्षणत्वं व्यतिरेकोदाहरणेन प्रपक्ष्यति ॥ विधीति ॥ अङ्गभायस्य ग्रा-
 हकग्रहणपूर्वकत्वादिधेयाहकत्वात् विहितं दर्शपूर्णमासादि प्रयाजादि-
 भियाहकगृहीतैरङ्गैर्युज्यते नाविहिता विधेत्यर्थः, तथापि कथमसाध्य-
 फलत्वेन विद्यायां कर्मणामन्वयराहित्यं तदाह ॥ तथा चेति ॥ कथं
 ताहं सहकारित्ववचनं तदाह ॥ तस्मादिति ॥ सह पुत्रंभारं वहति ग-

त्तिसाधनत्व एवैषां सहकारित्ववाचोयुक्तिः ।
 न चात्र नित्यानित्यसंयोगविरोध आशङ्क्यः,
 कर्माभेदेऽपि संयोगभेदात् । नित्यो त्येकः संयो-
 गो यावज्जीवादिवाक्यकल्पितो न तस्य वि-
 द्याफलत्वं, अनित्यस्त्वपरः संयोगः 'तमेतं वे-
 दानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इत्यादिवा-
 क्यकल्पितः, तस्य विद्याफलत्वं यथा एकस्या-
 पि खादिरस्य नित्येन संयोगेन ऋत्वर्थता अनि-
 त्येन संयोगेन पुरुषार्थता च तद्वत् ॥ ३३ ॥

सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥

सर्वथाप्याश्रमधर्मत्वपक्षे विद्यासहकारित्व-

र्दभीतिवत् कर्मसु सत्स्वेव विद्या स्वकार्याय व्याप्रियत इत्यभिप्रेत्य सह-
 कारित्वोक्तिरित्यर्थः । परोक्तमुद्भाव्य प्रत्याह ॥ न चेति ॥ संयोगभेदं
 विशदयति ॥ नित्यो हीति ॥ तुल्यबलश्रुतिद्वयेन पृथगेव सम्बन्ध-
 विधिः संयोगभेदः तस्मादुभयथात्वमविरुद्धमित्यर्थः । एकस्य तूभय-
 त्वे संयोगपृथक्त्वमित्यत्रैतच्चिन्तितमित्युदाहरणेन दर्शयति ॥ यथेति ।
 बैल्वो वा खादिरो वा पालाशो वा इत्येको नित्यः संयोगत्वेन ऋत्वर्थ-
 स्य खादिरत्वस्य सादिरं वीर्यकामस्येत्यपरः संयोगोऽनित्यत्वेन पुरुषा-
 र्थतेत्येकस्य खादिरत्वस्योभयार्थत्वे संयोगपृथक्त्वं हेतुस्तथा कर्मस्वभे-
 देऽपि संयोगभेदादुभयथात्वमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

ननु प्रकरणान्तरस्थेभ्यो नित्यकर्मभ्यो भिन्नान्येव कर्माणि विवि-
 दिषावाक्ये विद्यासंयुक्ततया विधीयन्ते प्रकरणभेदस्य भेदकत्वात् तत्र

पक्षे च त एवाग्निहोत्रादयो धर्मा अनुष्ठेयाः,
 त एवेत्यवधारयन्नाचार्यः किं निवर्तयति, कर्म-
 भेदाशङ्कामिति ब्रूमः । तथा कुण्डपायिनामयने
 'भासमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यत्र नित्यादग्निहो-
 त्रात् कर्मान्तरमुपदिश्यते नैवमिह कर्मभेदोऽ-
 स्तीत्यर्थः । कुतः उभयलिङ्गात् श्रुतिलिङ्गात्
 स्मृतिलिङ्गाच्च । श्रुतिलिङ्गं तावत् 'तमेतं वेदानु-
 वचनेन ब्राह्मणा विविदिपन्ति' इति सिद्धवदुत्प-
 न्नरूपाण्येव यज्ञादीनि विविदिपायां विनियुक्तेन
 तु जुहति इत्यादिवदपूर्वमेवैषां रूपमुत्पादयतीति

कथं तस्योभयत्वं तत्राह ॥ सर्वथेति ॥ प्रतिज्ञां व्याचष्टे ॥ सर्वथापी-
 ति ॥ एवकारव्यावर्त्यं शङ्कया दर्शयति ॥ त एवेतीति ॥ भेदशङ्कानि-
 वृत्तिं व्यतिरेकदृष्टान्तेन स्पष्टयति ॥ यथेति ॥ कुण्डपायिनामयनगता-
 ग्निहोत्रस्य प्रकरणभेदात् प्रसिद्धाग्निहोत्रात् कर्मान्तरत्ववत् विविदि-
 पन्तीति विद्यासंयुक्तया विहितानामपि कर्मणां प्रकरणाभेदादेव क-
 र्मान्तरत्वशङ्कायां दृष्टान्ते जुहतीति होमविधिश्चुतेर्मासाख्यकालस्य
 चानुपादेयत्वेनाविधेयत्वादग्निहोत्रशब्दस्य चाख्यातपारतनत्र्यादा-
 र्ण्यातस्य च जुहोतेः सन्निहितरूपवत् कर्म हित्वा व्यवहितनैयमि-
 काग्निहोत्रपरामर्शित्वायोगादाख्यातार्थवाचिनोऽग्निहोत्रशब्दस्यापि
 कर्मान्तरविषयत्वमेवेति युक्तं । विविदिपायामेव विधिश्चवणात् प्रसि-
 द्धानामेष यज्ञादीनां यज्ञादिशब्दैरनुयादात् विद्यासंयोगमात्रं विधीयते
 तेषामिति न कर्मान्तरतेत्यर्थः । उक्तमेवार्थं प्रश्नद्वारा हेतुमयतार्यं
 स्फोरयति ॥ कुत इत्यादिना ॥ प्रसिद्धकर्मसु संस्कारत्वप्रसिद्धिरपि

।स्मृतिलिङ्गमपि 'अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः' इति विज्ञातकर्तव्यताकमेव कर्म विद्योत्पत्त्यर्थं दर्शयति । यस्यैते अष्टाचत्वारिंशत्संस्कारा इत्याद्या च संस्कारप्रसिद्धिवैदिकेषु कर्मसु तत्संस्कृतस्य विद्योत्पत्तिमभिप्रेत्य स्मृतौ भवति, तस्मात् साध्विदमभेदावधारणम् ॥ ३४ ॥

अनभिभवञ्च दर्शयति ॥ ३५ ॥

सहकारित्वस्यैवैतदुपोद्बलकं लिङ्गदर्शनं अनभिभवञ्च दर्शयति श्रुतिर्ब्रह्मचर्यादिसाधनसम्पन्नस्य रागादिभिः क्लेशैः 'एष त्यात्मान न नश्यति यं ब्रह्मचर्येणानुविन्दते' इत्यादिना, तस्मा-

तेषां चित्तमलनिरासेन ज्ञानोत्पत्तावुपकारकत्वमावेदयन्ती कर्माभेदं सूचयतीत्याह ॥ अष्टेति ॥ गर्भाधानादयः सहधर्मचारिणीसंयोगान्ता चतुर्दश, पञ्च महायज्ञाः, सप्त सोमसंस्थाः, सप्त हविःसंस्थाः, सप्त पाकसंस्थाः, अनश्रन् संहिताध्ययनं, प्रायणं कर्म, जपः, उत्कमणं, दैहिकं, भस्मसमूहनं, अस्थिसञ्चयनं, श्राद्धानीत्यष्टेत्येवमष्टाचत्वारिंशत्संस्काराः । कर्मभेदाशङ्कायोगे फलितमाह । तस्मादिति ॥ ३४ ॥

नित्यानि कर्माणि स्वतः पुण्यलोकावाप्तिफलान्यपि ज्ञानकामेनानुष्ठितानि ज्ञानार्थानीत्युक्तं, इदानीं ब्रह्मचर्यादीनामाश्रमकर्मणां क्लेशतनूकरणेन विद्योदये हेतुतेत्यत्र लिङ्गमाह ॥ अनभिभवञ्चेति ॥ सूत्रस्य तात्पर्योक्तिपूर्वकमक्षरार्थं कथयति ॥ सहकारित्वस्येति ॥ उभ-

द्यज्ञादीन्याश्रमकर्माणि च भवन्ति विद्यासह-
कारीणि चेति स्थितम् ॥ ३५ ॥

अन्तरा चापि तु तदृष्टेः ॥ ३६ ॥

विधुरादीनां द्रव्यादिसम्पद्रहितानाञ्चान्य-
तमाश्रमप्रतिपत्तिहीनानामन्तरालवर्तिनां किं
विद्यायामधिकारोऽस्ति किं वा नास्तीति संशये
नास्तीति तावत् प्राप्तं, आश्रमकर्मणां विद्याहे-
तुत्वावधारणात् आश्रमकर्मासम्भवाच्चैतेषामि-
त्येवं प्राप्ते इदमाह, अन्तरा चापि तु, अनाश्रमि-
त्वेनान्तराले वर्तमानोऽपि विद्यायामधिक्रियते,
यविध्यधीनमर्थमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ३५ ॥

आश्रमकर्मणां विद्योपायत्वे सत्यनाश्रमकर्मणां नैवमिति मन्वा-
नं प्रत्याह ॥ अन्तरेति ॥ अनाश्रमिणो विधुरादीन् विषयीकृत्य तेषां
कर्मित्वप्रसिद्धेर्निन्दाप्रसिद्धेश्च संशयमाह ॥ विधुरेति ॥ अत्रानाश्रम-
कर्मणामुक्तविद्याहेतुत्वोक्त्या पादादिसङ्गतः । पूर्वपक्षे यथा विधुरक-
र्मणां विद्याहेतुत्वासिद्धिः तथैवाश्रमकर्मणामपि विद्याहेतुत्वासिद्धिः ।
सिद्धान्ते त्वाश्रमित्वस्य ज्यायस्त्वात् कर्मणां तत्सिद्धिरिति मन्वानः
संशयमनूय पूर्वपक्षमाह ॥ नास्तीत्यादिना ॥ विविदिपावाक्ये य-
ज्ञादिषु प्रत्येकं करणविभक्तिश्रुतेराश्रमकर्माभावेऽपि वर्णमात्रधर्मा-
णां दानादीनां सम्भवात् विधुरादीनामपि विद्याधिकारः स्यादित्याश-
ङ्क्य केवलवर्णधर्माणां विद्यासाधनत्वे सत्याश्रमकर्मणां वैयर्थ्यादना-
श्रमिणामनधिकारो विद्यायामित्याह ॥ आश्रमेति ॥ अनाश्रमकर्म-
णां न विद्याहेतुतेति पूर्वपक्षमनूय सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ प्रति-

कुतः तदृष्टेः, रैकवाचकवीप्रभृतीनामेवम्भूता-
नामपि ब्रह्मवित्त्वश्रुत्युपलब्धेः ॥ ३६ ॥

अपि च स्मर्यते ॥ ३७ ॥

संवर्तप्रभृतीनां च नग्नचर्यादियोगादनपे-
क्षिताश्रमकर्मणामपि महायोगित्वं स्मर्यते इति-
हासे ॥ ३७ ॥

ननु लिङ्गमिदं श्रुतिस्मृतिदर्शनमुपन्यस्तं
कानु खलु प्राप्तिरिति साऽभिधीयते ॥

विशेषानुग्रहश्च ॥ ३८ ॥

तेषामपि विधुरादीनामविरुद्धैः पुरुषमात्र-
सम्बन्धिभिर्जपोपवासदेवताराधनादिभिर्धर्म-
विशेषैरनुग्रहो विद्यायाः सम्भवति । तथा च
स्मृतिः—

हां व्याकरोति ॥ अनाश्रमित्वेनेति ॥ तदृष्टेरिति व्याचष्टे ॥ रैके-
ति ॥ ३६ ॥

श्रौतौ दृष्टं शिष्ट्वा स्मार्तामपि दर्शयति ॥ अपीति ॥ ३७ ॥

श्रुतिस्मृतिभ्यां सिद्धे सिद्धान्तेऽनन्तरसूत्रनिरस्पञ्चोद्यमाह ॥ न-
न्विति ॥ जन्मान्तररुतादपि कर्मणो रैकादीनां विद्यासम्भवात् व-
र्णोपाधावुक्तात् कर्मणो विद्येत्यत्र श्रुतिस्मृत्योरनियामकत्वात् निया-
मकान्तरं वक्तव्यमित्यर्थः । आश्रमधर्माभावेऽपि पर्णधर्मविशेषैर-
नुगृहीता विद्योद्दिप्यतीति सूत्रेण समाधत्ते ॥ सेति ॥ अविरुद्धैर-
नाश्रमित्वाविरोधिभिरिति यावत् । अत एव पुरुषमात्रसम्बन्धिभि-

‘जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ।

कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते’ ॥

इत्यसम्भवादाश्रमकर्मणोऽपि जपेऽधिकारं दर्शयति । जन्मान्तरानुष्ठितैरपि चाश्रमकर्मभिः सम्भवत्येव विद्याया अनुग्रहः । तथा च स्मृतिः—

‘अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति पराङ्गतिं’ ।

इति जन्मान्तरसञ्चितानपि संस्कारविशेषानुग्रहीतन् विद्याया दर्शयति । दृष्टार्था च विद्या प्रतिषेधाभावमात्रेणाप्यर्थिनमधिकरोति श्रवणादिषु, तस्माद्विधुरादीनामप्यधिकारो न विरुध्यते ॥ ३८ ॥

रित्युक्तं । आश्रमधर्मशून्यानां जपादिष्वपि शूद्रादिवन्नाधिकारोऽस्तीत्याशङ्क्याह ॥ तथा चेति ॥ मैत्रो मित्रे भवः सर्वभूताहिंसको दयावानित्यर्थः । किञ्च नैयोगिकफलेषु कर्मस्वानन्तर्यस्याचोदितत्वादनियतकालत्वे नैयोगिककर्माभावेऽप्यामुष्मिकैरेव कर्मभिर्विद्या भविष्यतीति सूत्रस्य व्याख्यान्तरमाह ॥ जन्मान्तरेति ॥ जन्मान्तरे सञ्चितकर्मणां विद्यानुग्राहकत्वे मानमाह ॥ तथा चेति ॥ अनेकेषु जन्मसु सञ्चितसंस्कारैः सिद्धः सम्यग्धीपरिपाकवानित्यर्थः । यथाऽस्मिन् जन्मन्यधीतवेदो धर्मजिज्ञासाधिकारी, तथास्मिन्नेव जन्मन्याश्रमधर्मोत्पादितविविदिषो विद्याधिकारी स्यादित्याशङ्क्याह ॥ दृष्टार्थेति ॥ अविद्यानिवृत्तेर्दृष्टफलत्वात् नियमापेक्षाभावात् विघातकनिषेधस्याभावमात्रेण तत्र पुरुषस्य प्रवृत्तिरित्यर्थः । श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धमर्थमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ३८ ॥

अतस्त्वितरज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥

अतस्त्वन्तरालवर्तित्वादितरदाश्रमवर्तित्वं
ज्यायो विद्यासाधनं श्रुतिस्मृतिसंहव्यत्वात् श्रु-
तिलिङ्गाच्च 'तैनेति ब्रह्मवित् पुण्यकृत् तैजसश्च'
इति । 'अनाश्रमी न तिष्ठेत दिनमेकमपि द्विजः
संवत्सरमनाश्रमी स्थित्वा कृच्छ्रमेकश्चरेत्' इति
च स्मृतिलिङ्गात् ॥ ३९ ॥

तद्भूतस्य नातद्भावो जैमिनेरपि निय-
मात्तद्रूपाभावेऽप्यः ॥ ४० ॥

सन्त्यूर्ध्वरेतस आश्रमाः इति स्थापितं, तां-

वर्णोपाधावुकर्ममात्रादपि विद्योत्पद्यते चेदाश्रमित्वमनर्थकमि-
त्याशङ्क्याह ॥ अतस्त्विति ॥ विद्यायाश्चिराच्चिरव्यक्तिहेतुतयाश्रमि-
त्वानाश्रमित्वयोर्विशेषान्न वैयर्थ्यमिति मत्वा व्याचष्टे ॥ अत इ-
ति ॥ साधनोपचयादचिरेण विद्याहेतुत्वं जायस्त्वं । आश्रमित्वस्य
जायस्त्वे श्रुतिस्मृत्यनुगृहीतत्वं हेतुमाह ॥ श्रुतीति ॥ श्रुतौ पु-
ण्यरूच्चविशेषणलिङ्गाच्च श्रेष्ठमाश्रमित्वमित्याह ॥ श्रुतीति ॥ तेन
ज्ञानमार्गेण ब्रह्मविदेति गच्छति ब्रह्म प्राप्नोति, स च पुण्यं स्वाश्र-
मोक्तं कर्म करोतीति पुण्यरुदुच्यते । तेजसि परमात्मन्यात्मत्वेन च-
र्तत इति तैजसस्तत्र पुण्यरूच्चविशेषणादाश्रमित्वं ब्रह्मप्राप्तिहेतुतया
श्रेष्ठं सिद्धमित्यर्थः । आश्रमित्वस्य श्रेष्ठत्वे स्मार्तमपि लिङ्गमनुकूल-
यति ॥ अनाश्रमीति ॥ ३९ ॥

अनाश्रमिणा कर्मापि विद्याहेतुश्रेष्ठारूढयति, तस्य पूर्वाश्रमप्राप्त-

स्तु प्राप्तस्य कथञ्चित्ततः प्रच्युतिरस्ति नास्ति
वेति संशयः, पूर्वधर्मस्वनुष्ठानचिकीर्षया रागा-
दिवशेन वा प्रच्युतोऽपि स्यात् विशेषाभावादि-
त्येवं प्राप्ते उच्यते । तद्भूतस्य तु प्रतिपन्नोर्ध्वरेतो-
भावस्य न कथञ्चिदप्यतद्भावो न ततः प्रच्युतिः
स्यात्, कुतः, नियमातद्रूपाभावेभ्यः तथा हि
अत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्निति अ-
रण्यमियादिति पदं ततो न पुनरेयादित्युपनि-
षदिति-

स्य धीपूर्वकं प्रच्युतस्य कर्म किमु वाच्यमित्याशङ्क्याह ॥ तद्भूतस्येति ॥
वृत्तानुवादेन विषयं सूचयति ॥ सन्तीति ॥ तानाश्रमान् प्राप्तस्य धीपूर्व
प्रच्युतस्य कर्मविषयस्तत् किं विद्याहेतुर्न वेति संशयं सिद्धवत्कृत्य त-
द्धेतुमाह ॥ तांस्त्विति ॥ कथञ्चिद्रागादुद्रेकादित्यर्थः । सा मानवती
नवेति विमर्शार्थः । ऊर्ध्वरेतसां बुद्धिपूर्वप्रच्युतानां कर्म यथोक्तविद्याहे-
तुर्नेत्युक्त्या पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे पूर्वोक्ताश्रमित्वश्रैष्ठ्यासिद्धिः,
सिद्धान्ते प्रच्युतेरप्रामाणिकत्वात् तत्सिद्धिरिति स्वीकृत्य पूर्वपक्षयति
॥ पूर्व्वेति ॥ पूर्वाश्रमोक्तयागादिधर्मः सुप्तेन शक्योऽनुष्ठानुमिति तच्चि-
कीर्षया रागद्वेषवशेन च प्रत्यवरोहोऽपि प्रामाणिकः स्यात्, तथा चा-
नाश्रमि कर्म निन्दितमपि यथा विद्यासाधनमुक्तं तथा प्रत्यवरूढस्या-
पि कर्म विद्याहेतुराश्रमावरोहोऽनुष्ठेयस्वदारोहावरोहयोरन्यतरत्वात्
तदारोहवदित्यवरोहस्य प्रामाणिकत्वादित्यर्थः । सिद्धान्तसूत्रमवतार्य
ध्याकरोति ॥ एवमिति ॥ उत्तराश्रमं प्राप्तस्य पूर्वाश्रमप्राप्तिरप्रामाणि-
कीत्यत्र प्रश्नपूर्वकं हेतुत्रयमाह ॥ कुत इति ॥ तत्र नियमं व्याचष्टे
॥ तथा हीति ॥ अरण्यमित्येकान्तोपलक्षितमूर्ध्वरेतस्त्वं तदियात् ग-

‘आचार्येणाभ्यनुज्ञातश्चतुर्णामेकमाश्रमं ।
 आविमोक्षात् शरीरस्य सोऽनुतिष्ठेद्यथाविधि’ ॥
 इति चैवजातीयको नियमः प्रच्युत्यभावं
 दर्शयति । यथा च ‘ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत्
 ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्’ इति चैवमादीन्यारोहरू-
 पाणि वचांस्युपलभ्यन्ते नैवं प्रत्यवरोहरूपाणि,
 न चैवमाचाराः शिष्टा विद्यन्ते । यत्तु पूर्वधर्मस्व-
 नुष्ठानचिकीर्षया प्रत्यवरोहणमिति, तदसत्,
 ‘श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठिता-
 त्’ इति स्मरणात्, न्यायाच्च यो हि यं प्रति वि-
 धीयते स तस्य धर्मो न तु यो येन स्वनुष्ठानं श-
 क्यते, चोदनालक्षणत्वाद्धर्मस्य । न च रागादि-
 वशात् प्रच्युतिः, नियमशास्त्रस्य बलीयस्त्वात् ।
 जैमिनेरपीत्यपिशब्देन जैमिनिवादरायणयोस्त्र

च्छेदिति, पदं शास्त्रमार्गस्वतस्त्रस्मात् अरण्यान्न पुनरियात् पुनर्नागि-
 च्छेत् न प्रवत्यरोहेदित्युपनिषद्ब्रह्मस्यमित्यर्थः । स्मार्तमपि नियमं कथ-
 यति ॥ आचार्येणेति ॥ उक्तनियमतात्पर्यमाह ॥ एवमिति ॥ अत-
 दूपमप्रत्यवरोहं व्याकरोति ॥ यथा चेति ॥ अभावं शिष्टाचाराभावं
 व्याचष्टे ॥ न चेति ॥ परोक्तमनुमानमनूय स्मृतिविरोधेन दूषयति ॥
 यच्छिति ॥ इतश्चानुमानमयुक्तमित्याह ॥ न्यायाच्चेति ॥ यत्तुरागादिव-
 शात् प्रत्यवरोहणमिति तत्राह ॥ न चेति ॥ ततो न पुनरित्यादि नि-
 यमशास्त्रं । अयशिष्टं सूत्रावयवं व्याचष्टे ॥ जैमिनेरिति ॥ अत्रेति

संप्रतिपत्तिं शास्ति प्रतिपत्तिदाढ्याय ॥ ४० ॥

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तद-
योगात् ॥ ४१ ॥

यदि नैष्ठिको ब्रह्मचारी प्रमादादवकीर्येत किं
तस्य 'ब्रह्मचार्यवकीर्णी' नैर्ऋतं गर्दभमालभेत'
इत्येतत् प्रायश्चित्तं स्यादुत नेति । नेत्युच्यते,
यदप्यधिकारलक्षणे निर्णीतं प्रायश्चित्तं अवकी-
र्णिपशुश्च तद्वदाधानस्याप्राप्तकालत्वादिति त-

प्रामाणिकप्रच्युत्यभावोक्तिः । उभयसम्प्रतिपत्तिफलमाह ॥ प्रतिप-
त्तीति ॥ ४० ॥

प्रत्यवरोहणमशास्त्रीयमित्युक्तं, सम्प्रति प्रमादात् प्रत्यवरोहे प्राय-
श्चित्तमस्तीति वक्तुं पूर्वपक्षमाह ॥ न चेति ॥ ऊर्ध्वरेतसो धीपूर्वच्युत-
ब्रह्मचर्यं विषयस्तेषां किं नास्ति प्रायश्चित्तं उतास्तीति प्रायश्चित्ताभाव-
स्मृतेर्महापातकेष्वनुकेश्च संशयमाह ॥ यदीति ॥ प्रमादादित्यधीपू-
र्ध्वच्युतब्रह्मचर्याणामेवोर्ध्वरेतसां प्रायश्चित्तचिन्तेयमिति द्योतयति । अ-
वकीर्येत योनौ रेतः सिञ्चेदवकीर्णं योनौ क्षिप्तं रेतो यस्यास्तीत्यवकी-
र्णी । प्रमादाद्च्युतब्रह्मचर्याणामूर्ध्वरेतसां कृतप्रायश्चित्तानां कर्म वि-
द्याहेतुरित्युक्त्या पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे प्रमादिनामूर्ध्वरेतसामात्य-
न्तिकादधःपातात् पुमर्थासिद्धिः, सिद्धान्ते तेषामपि प्रायश्चित्तेन पत-
नसमाधानात् तस्तिद्धिरित्युपेत्य पूर्वपक्षसूत्रमवतार्यं योजयति ॥ उ-
ध्यत इति ॥ तदेव षष्ठाध्याये निर्धारितं प्रायश्चित्तमुदाहरति ॥ अव-
कीर्णीति ॥ ब्रह्मचार्यवकीर्णित्यत्र पशुहोमार्थमाधानं कर्तव्यं, किं वा

दपि न नैष्ठिकस्य भवितुमर्हति । किं कारणं,
 'आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः ।
 प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुध्येत् स आत्महा'
 इत्यप्रतिसमाधेयपतनस्मरणात् छिन्नशिर-
 स इव प्रतिक्रियानुपपत्तेः । उपकुर्वाणस्य तु ता-
 दृक्पतनस्मरणाभावादुपपद्यते तत् प्रायश्चित्तं ॥४१

उपपूर्वमपि त्वेके भावमश-

नवत्तदुक्तम् ॥ ४२ ॥

अपि त्वेके आचार्या उपपातकमेवैतदिति म-

लौकिकेभ्येवाग्निषु तत्कमेति सन्देहे पूर्वाधिकरणे यदाहवनीये जुहो-
 ति तेन सूर्योऽस्याभीष्टः प्रीतो भवतीत्याहवनीयस्य सर्वहोमार्यत्वादा-
 हवनीये तावदुपनयनहोमा कार्या इति प्राप्य जातपुत्रोऽग्नीनादधी-
 तेति रुतदारस्याग्न्याधानविधानादुपनयनकाले दाराभावादाधानस्या-
 प्राप्तकालत्वात् आहवनीयाभावात् लौकिकाग्निषु उपनयनहोमा इति
 राद्धान्तिते, ब्रह्मचारी ययाऽवकीर्णां सैव तस्य भार्या स्यात् ततोऽ-
 ग्न्याधानमित्यधिकशङ्कां निराकर्तुमतिदेशाधिकरणमवकीर्णिपशुश्चे-
 ति । यथोपनयनकाले लौकिकाग्नौ होमस्तथावकीर्णिपशुश्च तत्रैव हो-
 तव्यः । आधानस्य पत्नीपरिग्रहोत्तरकालतया पूर्वप्राप्त्यभावादितरस्या-
 श्च परपरिग्रहभूताया भार्यात्वकल्पनयाऽऽधाने मानाभावादित्यर्थः ।
 यदाधिकारलक्षणे निर्णीतमधिकारिकं प्रायश्चित्तं तदपि नैष्ठिकस्य भ-
 वितुं नार्हतीति सम्बन्धः । प्रश्नपूर्वकं हेतुमाह ॥ किमित्यादिना ॥
 किंविषयं तर्हि प्रायश्चित्तवचनं ब्रह्मचारित्वाविशेषादुपकुर्वाणस्यापि
 तदयोगात् तत्राह ॥ उपेति ॥ तादृगित्यप्रतिसमाधेयत्वोक्तिः ॥ ४१ ॥

न्यन्ते यत्रैष्टिकस्य गुरुदारादिभ्योऽन्यत्र ब्रह्म-
चर्यं विशीर्यते न तन्महापातकं भवति गुरुत-
ल्पादिषु महापातकेष्वपरिगणनात् । तस्मादु-
पकुर्वाणवत्रैष्टिकस्यापि प्रायश्चित्तभावमिच्छ-
न्ति ब्रह्मचारित्वाविशेषादवकीर्णित्वाविशेषाच्च
अशनवत्, यथा ब्रह्मचारिणो मधुमांसाशने
व्रतलोपः पुनः संस्कारश्चैवमिति । ये हि प्राय-
श्चित्ताभावमिच्छन्ति न तेषां मूलमुपलभ्यते ये
तु भावमिच्छन्ति तेषां ब्रह्मचार्यवकीर्णित्येतद-
विशेषश्रवणं मूलं । तस्माद्भावो युक्ततरः । तदुक्तं

सिद्धान्तयति ॥ उपपूर्वमिति ॥ उपपदं पूर्वं यस्य पतनस्य तदु-
पपूर्वमिति व्याकरोति ॥ अपि त्विति ॥ प्रायश्चित्ताभावं व्यावर्त्तयि-
तुमपीति प्रत्युक्तं । एवकारार्थमाह ॥ नेति ॥ नैष्टिकव्रतलोपस्योपपा-
तकत्वेऽपि प्रायश्चित्तसत्त्वे किञ्जातमित्याशङ्क्य उपपातकसामान्य-
प्रायश्चित्तं स्यादिति सूत्रावयवं व्याकुर्वन्नाह ॥ तस्मादिति ॥ उक्तम-
र्थं दृष्टान्तमवतार्य स्पष्टयति ॥ अशनवदिति ॥ प्रायश्चित्तं न पश्या-
मीति श्रवणात् कथं तद्भावधीरित्याशङ्क्याह ॥ ये हीति ॥ प्रायश्चित्तं
नास्तीति स्मरणाभावात् न पश्यामीति दर्शनाभावमात्रस्मरणादित्यर्थः
। भाववादिनामपि तुल्या मूलानुपलब्धिरित्याशङ्क्याह ॥ ये त्विति
॥ ननु न पश्यामीति स्मरणस्य प्रायश्चित्तनिषेधार्थत्वमनुमाय तदर्थ-
श्रुतिकल्पनात् तद्विरोधे सामान्यश्रुत्या प्रायश्चित्तसत्ता नाभ्युपगम्य-
ते तत्राह ॥ तस्मादिति ॥ यावद्दर्शनाभावस्मरणस्य प्रायश्चित्तनिषेधा-
र्थत्वकल्पनया तदर्थश्रुतिरनुमीयते तावदतिशेषवृत्त्या प्रायश्चित्तं श्रु-

प्रमाणलक्षणे, समा विप्रतिपत्तिः स्यात् शास्त्र-
स्था वा तन्निमित्तत्वात् इति । प्रायश्चित्ताभा-
वस्मरणं त्वेवं सति यत्नगौरवोत्पादनार्थमिति
व्याख्यातव्यं । एवं भिक्षुवैखानसयोरपि वान-
प्रस्थो दीक्षाभेदे कृच्छ्रं द्वादशरात्रञ्चरित्वा म-

तिर्गमयतीति न स्मृत्या प्रायश्चित्ताभावधीरिति भावः । उक्तेऽर्थे यव-
वराहाधिकरणसम्प्रतिमाह ॥ तदुक्तमिति ॥ यवमयश्चरुवाराही उ-
पानहावित्यत्र यववराहशब्दाभ्यां प्रियङ्गुरुष्णशकुनिग्रहो वा दीर्घ-
शूकशूकरग्रहो वेति सन्देहे पूर्वपक्षमाह ॥ समेति ॥ केचिदीर्घशूके
यवशब्दं प्रयुञ्जते, प्रियङ्गुपु चापरे, वराहशब्दमपि शूकरे केचिदा-
हुः, रुष्णशकुनौ चान्ये, तेन प्रयोगसाम्यात् समा तुल्या विकल्पेन
प्रतिपत्तिः स्यादित्यर्थः । सिद्धान्तमाह ॥ शास्त्रस्था धेति ॥ वाशब्दः
पक्षव्यावृत्त्यर्थः । या शास्त्रमूला धीः सैव ग्राह्या शास्त्रनिमित्तत्वात् त-
द्धर्मादिज्ञानस्य, शास्त्रञ्च 'यदा च अन्या ओपधयो म्लायन्ति अथैते
मोदमानास्त्रिष्ठन्ति वराहं यावोऽनुधावन्ति' इति च यववराहशब्दयो-
र्दीर्घशूकशूकरविषयत्वं, तस्मात् वीसाम्याभावात् विकल्पासिद्धेर्या
शास्त्रमूला प्रसिद्धिः सैव ग्राह्येति प्रथमेऽध्याये सिद्धं, तथात्रापि शा-
स्त्रमूलत्वात् प्रायश्चित्ताभावसिद्धेस्तत्सत्त्वं युक्तमित्यर्थः, प्रायश्चित्तं न
पश्यामि इति स्मृतेः, तर्हि का गतिस्त्रिणाह ॥ प्रायश्चित्तेति ॥ एवं स-
ति सामान्यश्रुत्या प्रायश्चित्तसत्त्वे निश्चिते सतीत्यर्थः । यदि कथञ्चिन्नै-
ष्टिकस्य ब्रह्मचर्यं लुप्येत तदा न प्रायश्चित्तं दृश्यते, तेन नैष्टिकेन ब्रह्म-
चर्ये यत्नवता भान्यमिति तद्विषयस्य यत्नस्याप्रमादेन सदा कार्यतारू-
पं गौरवमुत्पादयितुं प्रायश्चित्ताभावस्मरणमित्यर्थः । नैष्टिके हि दर्शि-
तन्यायमितरयोरतिदिशति ॥ एवमिति ॥ विशेषतोऽपि प्रायश्चित्तवि-

हाकक्षं वर्धयेत्, भिक्षुर्वानप्रस्थवत् सोमवृद्धि-
र्जं स्वशास्त्रसंस्कारश्चेत्येवमादिप्रायश्चित्तस्मर-
णमनुसर्तव्यम् ॥ ४२ ॥

वहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥

यदूर्ध्वरेतसां स्वाश्रमेभ्यः प्रच्यवनं महापा-
थेस्योरस्ति प्रामादिके व्रतलोपे प्रायश्चित्तमित्याह ॥ वानप्रस्थ इति ॥
दीक्षाभेदे व्रतलोपे प्रमादतो ब्रह्मचर्यभङ्गे रुच्छ्रं चरित्वा महाकक्षं ब-
हुतृणकाष्ठं देशं वर्धयेदितिसम्बन्धः । रुच्छ्रं विशिनष्टि ॥ द्वादशेति ॥
दिनत्रयमेकवारभोजनं, दिनत्रयं रात्रिभोजनं, दिनत्रयमयाचितं, दिन-
त्रयमुपवासकरणमित्येवंरूपमित्यर्थः । पारिव्राजकेऽपि प्रमादतो व्रत-
लोपे तुल्यं रुच्छ्रानुष्ठानमित्याह ॥ भिक्षुरिति ॥ सोमस्य यज्ञाङ्गत्वात्
तदभिवृद्धिमनादृत्य महाकक्षं वर्धयेदित्याह ॥ सोमेति ॥ ४२ ॥

‘सर्वपापप्रसक्तोऽपि ध्यायन्निमिषमच्युतम् ।

पुनः स पूतो भवति पङ्क्तिपावन एव च ॥

मनोवाक्यायजान् दोषान् ज्ञानोत्थांश्च प्रमादजान् ।

सर्वान् दहति योगाग्निस्तूलराशिमिवानलः ॥

उपपातेषु सर्वेषु पातकेषु महत्सु च ।

प्रविश्य रजनीपादं ब्रह्मध्यानं समाचरेत् ॥

नित्यमेव तु कुर्वीत प्राणायामास्तु षोडश ।

अपि श्रूणहनं मासान् पुनन्त्यहरहः रुताः, ॥

इत्यादि परिव्राजकविषयं शास्त्रं । तेनाभिहितः संस्कारो ध्यानादिः स
च कर्तव्यो भिक्षुणेत्याह ॥ स्वशास्त्रेति ॥ ऊर्ध्वरेतसां प्रमादच्युतब्र-
ह्मचर्याणां कृतप्रायश्चित्तानां अधिकारोऽस्ति विद्यायामिति भावः । कृ-
तप्रायश्चित्तानामपि तेषां शिष्टाव्यवहार्यत्वमाह ॥ वहिस्त्विति ॥

तकं, यदि वोपपातकमुभयथापि शिष्टैस्ते बहिः
कर्तव्याः ।

‘आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः ।
प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुष्येत् स आत्महा’ ॥

इति ।

‘आरूढपतितं विप्रं मण्डलाच्च विनिःसृतं । उ-
द्वद्वं कृमिदष्टञ्च स्पृष्ट्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥ इति
चैवमादिनिन्दातिशयस्मृतिभ्यः शिष्टाचाराच्च ।
न हि यज्ञाध्ययनविवाहादीनि तैः सहाचरन्ति
शिष्टाः ॥ ४३ ॥

रुतप्रायश्चित्तैः सह शिष्टाचाररूपं कर्म विषयस्तत् किं विद्याङ्गं किं वा
नेति संशये प्रागुक्तप्रायश्चित्तैरेव तेषां व्यवहार्यतासिद्धेरङ्गमिति प्राप्ते
सिद्धान्तमाह ॥ यदीति ॥ प्रतिज्ञार्थमुक्त्वा हेतुद्वयं व्याकरोति ॥ आ-
रूढ इत्यादिना ॥ दुश्चरिताचरणरुतमेनो लोकद्वयेऽपि कर्तुरशुद्धिमा-
दधाति, तत्र प्रायश्चित्तेन लोकद्वयेऽपि कस्यचिदशुद्धिरपनीयते कस्य
चिन्तु पारलौकिकाशुद्धिरपाक्रियते ऐहिकाशुद्धिरनुवर्तते । उक्तं हि
‘बालघ्नांश्च रुतघ्नांश्च विशुद्धानपि धर्मतः ।

शरणागतहन्तृंश्च स्त्रीहन्तृंश्च न संवदेत् ॥ इति ॥

तथेहाप्यारूढो नैष्ठिकमित्यादिस्मृतिलिङ्गदाचाराच्च परलोकशुद्धे-
रपनीतत्वेऽपि अव्यवहार्यत्वावगमान्च तैर्व्यवहाररूपाचारस्य विद्या-
ङ्गत्वं, तदेवमुक्ताचारस्योक्तविद्यानङ्गत्वाभिधानात् प्रासङ्गिकी पादा-
दिगङ्गति पूर्वपक्षे बालघ्नानित्यादिस्मृतिविरोधः, सिद्धान्ते तदानुगु-
ण्यमिति भावः ॥ ४३ ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥

अङ्गेपूपासनेषु संशयः किं तानि यजमान-
कर्माणि आहोस्विद्वत्किं कर्माणि, किं तावत् प्रा-
प्तं यजमानकर्माणीति, कुतः फलश्रुतेः । फलं
हि श्रूयते 'वर्षति हास्मै वर्षयति ह एतदेवं विद्वान्-
वृष्टौ पञ्चविधं सामोपास्ते' (छां० ३०) ।
इत्यादि तत्र स्वामिगामिन्यायं तस्य साङ्गे प्र-
योगे, अधिकृतत्वादधिकृताधिकारत्वाच्चैवंजा-

अन्यस्मिन् पापकारिणि तेन व्यवहारादन्यस्य 'त्वपकारवदन्य-
स्मिन् उपास्तिकर्तरि तेन व्यवहारात् फललक्षणोपकारमन्ययजमान-
स्य दर्शयन् पूर्वपक्षयति ॥ स्वामिन इति ॥ कर्माङ्गसङ्गान्युपासना-
नि विषयान्तेषु भयकर्तृत्वविषया संशयमाह ॥ अङ्गेष्विति ॥ शास्त्रीया-
ङ्गाश्रितोपास्तीनां स्वतन्त्रफलानामृत्विकर्तृकत्वेऽपि यजमानगामि-
फलत्वोक्तेरस्ति पादादिसङ्गति । पूर्वपक्षे कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरैकाधिकर-
ण्यासिद्धिः सिद्धान्ते प्रकृतस्य कर्तुरस्वातन्त्र्यात् तस्य यजमानाधीन-
त्वान्तत्कर्तृत्वमपि तदधीनमित्यैकाधिकरणस्याविरुद्धतेति सिद्धवत्त्-
व्यप्रश्नपूर्वकं पूर्वपक्षमाह ॥ किमिति ॥ तत्र हेतु प्रश्नद्वारा दर्शयति
॥ कुत इति ॥ फलश्रुतिमेव विगदयति ॥ फलं हीति ॥ श्रुतमपि
फलमृत्विग्गत किन् स्यात्तत्राह ॥ तच्चेति ॥ तत्र हेतुः ॥ तस्येति ॥
उद्गीथाद्युपास्तिविधीना प्राप्तेदेशानत्यात् कल्पधिकारिण एव प्राप्तेषु-
स्थयादेशनयोगात् तदाश्रितोपास्तीना गोदोहनवदधिकृताधिकारित्वा-
त्तत्त्वधिकारिण एव गोदोहनफलवतः विषाफलेन सङ्गतिरित्याह
॥ अधिकृतेति ॥ तथापि कथं उपास्तीना याजमानत्वं तत्राह ॥ फ-

तीयकस्य । फलञ्च कर्तर्युपासनानां श्रूयते 'व-
र्षत्यस्मै य उपास्ते' (छां० उ०) इत्यादि । न-
नु ऋत्विजोऽपि फलं दृष्टं 'आत्मने वा यजमाना-
य वाऽयं कामं कामयते तमागायतीति । न, तस्य
वाचनिकत्वात् । तस्मात् स्वामिन एव फलवत्सू-
पासनेषु कर्तृत्वमित्यात्रेय आचार्यो मन्यते ॥४४॥

**आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै
हि परिक्रीयते ॥ ४५ ॥**

नैतदस्ति स्वामिकर्माण्युपासनानीति, ऋ-
त्विक्कर्मण्येतानि स्युरित्यौडुलोमिराचार्यो म-
न्यते किं कारणं, तस्मै हि साद्भाय कर्मणे ऋत्वि-
क् परिक्रीयते, तत्प्रयोगान्तःपातीनि चोद्गीथा-
द्युपासनानि अधिकृताधिकारत्वात् । तस्माद्दो-
लश्चेति ॥ अकर्तृत्वे फलितत्वमपि यजमानस्य न स्यात् कर्तृत्वभोक्तृ-
त्वयोरैकाधिकरण्यादित्यर्थः । यजमानगामि फलमित्यत्र व्यभिचारं
शङ्कते ॥ नन्विति ॥ उत्सर्गतो याजमानं फलं वचनात् कचिदपवादः
स्यादित्याह ॥ न, तस्येति ॥ वाचनिकापवादाभावे तूत्सर्गस्थितिरित्यु-
पसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ४४ ॥

अङ्गोपाखीना याजमानत्वात् न स्वतन्त्रफलतेति प्राप्ते सिद्धान्तय-
ति ॥ आर्त्विज्यमिति ॥ तत्र प्रतिज्ञां विभजते ॥ नैतदिति ॥ अन्य-
कर्तृत्वे कथमन्यस्य फलमिति शङ्कते ॥ किं कारणमिति ॥ सूत्राप-
येनोत्तरमाह ॥ तस्मै हीति ॥ ऋत्विजो यजमानेन स्वगामिने फ

दोहनादिकर्मनियमवदेव ऋत्विग्भिर्निर्वर्तेरन् ।
 तथा च 'तं ह वको दाल्भ्यो विदाञ्चकार स ह
 नैमिपीयाणामुद्गाता वभूव' इत्युद्गातृकर्तृकतां
 विज्ञानस्य दर्शयति । यत्तूक्तं कर्त्राश्रयं फलं श्रूय-
 त इति, नैप दोषः, परार्थत्वाद्दृत्विजोऽन्यत्र वच-
 नात् फलसम्बन्धानुपपत्तेः ॥ ४५ ॥

श्रुतेश्च ॥ ४६ ॥

'थां वै काञ्चन यज्ञे ऋत्विज आशिपमाशा-
 सत इति यजमानायैव तामाशासत इति होवा-
 चेति तस्माद्दुहैवंविदुद्गाता ब्रूयात् कं ते काममा-
 गायानि' (छां० उ०) इति चर्त्विक्कर्तृकस्य वि-

लाय क्रीतत्वान्नुपपत्तिरित्यर्थः । स्वाङ्गकर्मार्थं क्रीतत्वेऽपि ध्याना-
 र्थमक्रीतत्वात् कथमुपाखीनामृत्विक्कर्मत्वं तत्राह ॥ तदिति ॥ अङ्गो-
 पाखीनामधिकृताधिकारित्वे फलितमाह । तस्मादिति । तासामृत्वि-
 कर्तृत्वे श्रौतं लिङ्गमाह ॥ तथा चेति ॥ तमुद्गीथारख्यं प्रणवं प्राणा-
 दिदृष्टिबिशिष्टं वको नामतो दाल्भस्यापत्यं दाल्भ्यो विदाञ्चकार वि-
 दितवान्, विदित्वा च नैमिपीयाणां सत्रियाणामुद्गाताऽऽसीदित्यर्थः ।
 पूर्णपक्षबीजमनुवदति ॥ यत्त्विति ॥ उत्सर्गतो याजमानत्वेऽपि फल-
 स्य वचनादपवादो यत्र नैयं तत्रोत्सर्गस्थितिरित्युक्तमित्याह ॥ नेत्या-
 दिना ॥ ४५ ॥

इतश्चोपाखीनां ऋत्विक्कर्तृत्वं यजमानफलगामित्यं चेत्याह ॥
 श्रुतेश्चेति ॥ उत्सर्गतः श्रुतिलिङ्गैश्च सिद्धमर्धमुपसंहरति ॥ तस्मा-
 दिति ॥ सिद्धे चोपाखीनां ऋत्विक्कर्तृत्वे तन्निर्धारणानियमन्यापेन

ज्ञानस्य यजमानगामि फलं दर्शयति, तस्माद्-
ङ्गोपासनानामृत्विक्कर्मत्वसिद्धिः ॥ ४६ ॥

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं
तद्वतो विध्यादिवत् ॥ ४७ ॥

‘तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य वाल्येन ति-
ष्ठासेत् वाल्यञ्च पाण्डित्यञ्च निर्विद्याथ मुनिर-
मौनञ्च मौनञ्च निर्विद्याथ ब्राह्मणः’ इति बृहदार-
ण्यके श्रूयते, तत्र संशयः मौनं विधीयते न वेति। न

स्वतन्त्रफलत्वसिद्धिरिति भावः ॥ ४६ ॥

विदुरप्रभृतीनां मन्दाधिकारिणां धीसाधनोक्तिप्रसङ्गेनाङ्गोपासन-
मधमधीसाधनमेवं निर्धार्य पुनरुत्तममध्यमधीसाधनं वज्रुमारभते ॥
सहकार्यन्तरेति ॥ विषयवाक्यमुदाहरति ॥ तस्मादिति ॥ यस्मात्
पूर्वं ब्राह्मणा विदित्वाऽऽत्मानमेव एषणाम्यो व्युत्थायाथ भिक्षाचर्य
चरन्ति स्म तस्मात् अधुनातनोऽपि ब्राह्मणः पाण्डित्यं पण्डाऽध्ययन-
जा ब्रह्मबुद्धिस्तद्वात् पाण्डितः तस्य कृत्यं पाण्डित्यं श्रवणं तन्निर्विद्य
निश्चयेन लब्ध्वा वाल्येन ज्ञानबलभावेन युक्तितोऽसम्भावनानिरासरूप-
मननेन शुद्धधीत्वेन वा तिष्ठासेत् स्यातुमिच्छेत् । उक्तदाढ्यार्थं वाल्यं
चेत्यादिरनुवादः, श्रवणमननानन्तरं मुनिर्मननशीलो निदिध्यासनपरः
स्यान्मौनात् अन्यद्वालयं पाण्डित्यं चामौनं च निदिध्यासनं निश्चयेन ल-
ब्धो उक्तहेतुत्रयस्य ब्रह्मबीहेतुत्वात् ब्रह्माहमित्यवगच्छतीति ब्राह्मणः
साक्षात्कृतब्रह्म भवतीत्यर्थः । तत्र श्रुतं मौनं विषयीकृतमौनशब्दस्य
सिद्धे पारिवाज्ये साध्ये च ज्ञानाम्यासे प्रयोगसिद्धेः संशयमाह ॥ तत्रे-
ति ॥ निरुपाधिविद्यान्तरङ्गसाधनमौनविधिसाधनात् पादादिसङ्गतिः ।

विधीयत इति तावत्प्राप्तं, बाल्येन तिष्ठासेदित्य-
त्रैवविधेरवसितत्वात्। न त्वथ मुनिरित्यत्रविधा-
यिका विभक्तिरुपलभ्यते, तस्मादयमनुवादो
युक्तः। कुतः प्राप्तिरिति चेत् मुनिपण्डितशब्द-
योर्ज्ञानार्थत्वात्, पाण्डित्यं निर्विद्येत्येव प्राप्तं
मौनं। अपि च अमौनञ्च मौनञ्च निर्विद्याथ ब्रा-
ह्मण इत्यत्र तावद् ब्राह्मणत्वं न विधीयते, प्रा-
पूर्वपक्षे मौनस्यानुष्ठेयत्वासिद्धिः, सिद्धान्ते तस्यानुष्ठेयत्वसिद्धिरिति म-
त्वा तं हेत्यादिवाक्यशेषादङ्गोपासनमृत्विक्कर्मैतिवत् ॥ अथ ब्राह्मण
इति ॥ विधिहीनवाक्यशेषादयं मुनिरित्येषोऽपि न विधिरिति पूर्वप-
क्षयति ॥ नेत्यादिना ॥ ननु बाल्येनेत्युपक्रमे विधिश्चुतेमौनेऽपि वि-
धिरस्तु नेत्याह ॥ बाल्येनेति ॥ तदेवोपपादयति ॥ न हीति ॥ य-
द्यत्रापि विधेयत्वं तर्हि विधिः श्रूयेत बाल्यवन्न च श्रूयते अतः श्रोत-
व्यत्वे सत्यश्रवणादिध्यभावसिद्धिरित्यर्थः । तर्हि मौनवाक्यस्य का
गतिरस्ति तत्राह ॥ तस्मादिति ॥ अनधिगतस्यानुवादायोगादन्यत्र वि-
ध्यनुपलब्धेर्विधिरेवायमिति शङ्कन्ते ॥ कुत इति ॥ पाण्डित्यविधाना-
देव मौनमपि सिद्धं तस्यैव मौनत्वादित्याह ॥ मुनीति ॥ मुनिशब्द-
स्य भिक्षुवचनत्वेऽपि तस्यान्यत्र विधानादत्रानुवाद एवेति मत्वा मौ-
नस्य अविधेयत्वे हेत्वन्तरमाह ॥ अपि चेति ॥ एकवाक्यतानुरोधत्
मौनवाक्येऽपि न विधिरित्यर्थः । यदा पाण्डित्येन मौनस्य प्राप्तिसददा
विधीयमानबाल्यस्येत्यं प्रशंसा, नहि पाण्डित्यं स्वरूपेण ज्ञानं किन्तु
बाल्येऽनुष्ठितेऽनन्तरं मननापरपर्यायं पाण्डित्यं कृतं स्यात्, तस्मात्
बाल्यं प्रशंसं, यदा मौनस्योत्तमाश्रमस्य विध्यन्तरप्राप्तस्य अनुवाद-
सददा बाल्यमात्रानुष्ठानवानुत्तमाश्रमित्येन स्तूयत इति व्यक्ता स्तुति-

गेव प्राप्तत्वात्, तस्मादथ ब्राह्मण इति प्रशंसा-
 वादः, तथैवाथ मुनिरित्यपि भवितुमर्हति समा-
 ननिर्देशत्वादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, सहकार्यन्तरवि-
 धिरिति । विद्यासहकारिणो मौनस्य बाल्यपा-
 ण्डित्यवद्विधिरेवाश्रयितव्यः अपूर्वत्वात् । ननु
 पाण्डित्यशब्देनैव मौनस्यावगतत्वमुक्तं, नैप
 दोषः, मुनिशब्दस्य ज्ञानातिशयार्थत्वान्मनना-
 न्मुनिरिति च व्युत्पत्तिसम्भवात् 'मुनीनामप्य-
 हं व्यासः' इति च प्रयोगदर्शनात् । ननु मुनि-
 शब्द उत्तमाश्रमवचनोऽपि दृश्यते 'गार्हस्थ्य-
 माचार्यकुलं मौनं वानप्रस्थ्यम्' इत्यत्र । न, वा-
 ल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः' इत्यादिषु व्यभिचारदर्शना-
 त्, इतराश्रमसन्निधानाच्च, पारिशेष्यात् तत्रोत्त-

रिति मत्वाह ॥ तस्मादिति ॥ बाल्यपाण्डित्यातिरिक्तस्य मौनस्या-
 विधेयत्वात् न तत् मुमुक्षोरनुष्ठेयमिति प्राप्तं पक्षमनूय सिद्धान्तमा-
 ह ॥ एवमिति ॥ अपूर्वत्वमसिद्धमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ पाण्डि-
 तशब्दस्य ज्ञानमात्रार्थत्वात् मुनिशब्दस्य तदतिशयगामित्वात् अर्थ-
 भेदान्न पाण्डित्यशब्देन मुनिशब्दस्य प्राप्त्यर्थतेत्याह ॥ नेत्यादिना ॥
 वृद्धप्रयोगाभावे कथं तदर्थत्वं तत्राह ॥ मुनीनामिति ॥ आश्रमेऽपि
 योगदर्शनात् अनियतज्ञानातिशयवाचित्वं, तस्य चात्राधिधानादनुवा-
 दत्वमेवेति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ उत्तमाश्रमे मुनिशब्दोऽसाधारणः
 साधारणो वेति विकल्प्यायं प्रत्याह ॥ नेति ॥ असाधारणत्वं त्वेक-
 स्थानेकार्थत्वयोगान् अयुक्तमित्यभिप्रेत्य प्रयोगस्य अन्यथासिद्धिमाह

माश्रमोपादानं, ज्ञानप्रधानत्वादुत्तमाश्रमस्य ।
 तस्माद्बाल्यपाण्डित्यापेक्षया तृतीयमिदं मौनं
 ज्ञानातिशयरूपं, विधीयते । यत्तु बाल्य एव वि-
 धेः पर्यवसानमिति, तथाप्यपूर्वत्वान्मुनित्वस्य
 विधेयत्वमाश्रीयते, मुनिः स्यादिति निर्वेदनीय-
 त्वनिर्देशादपि मौनस्य बाल्यपाण्डित्यवद्विधे-
 यत्वाश्रयणं, तद्वतो विद्यावतः संन्यासिनः ।
 कथं विद्यावतः संन्यासिन इत्यवगम्यते तद-
 धिकारात् 'आत्मानं विदित्वा पुत्राद्येपणाभ्यो
 व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति' इति । ननु सति

॥ इतरेति ॥ मौनस्यापूर्वत्वमुपपाद्य तृतीयमिति पदं व्याकुर्वन् फलि-
 तमाह ॥ तस्मादिति ॥ वाक्यभेदप्रसङ्गात् एकत्रैव विधिरित्युक्तं त-
 त्राह ॥ यच्चिति ॥ उपरिधारणवत् मौनं वाक्यभेदेन विधेयमित्यत्रैव हे-
 त्वन्तरमाह ॥ निर्वेदनीये त्विहि ॥ कस्येदं मौनं विद्यासहकारितया
 विधीयते तत्राह ॥ तद्वत् इति ॥ विशेषणप्रापकं पृच्छति ॥ कथमिति ॥
 प्रकरणं तथेत्याह ॥ तदिति ॥ पक्षेणेति पदं शङ्कोत्तरत्वेनावतारयति
 ॥ नन्वित्यादिना ॥ ब्रह्मैव प्रत्यगद्वयं वस्तु द्वैत सर्वमविद्यामयमिति
 शास्त्रयुक्तिभ्यां सिद्धे तत्साक्षात्कारसाधनाभ्यासे स्वयमेव पुरुषस्यौ-
 न्मुख्यादनर्थको विधिरिति चोदिते संन्यासप्रकरणात् तद्वर्मस्य श्रव-
 णादेः साक्षात्कारहेतुभावस्यापूर्वत्वादेष्टव्यत्वाद्द्विधिरिति समाधिः । वि-
 द्यावन्तमधिकारिविशेषं प्रति विधेरानर्थक्यमयुक्तमित्याशङ्क्य विद्या-
 चत इति विद्यातिशययुक्तो नोच्यते किन्तु विद्योदयाय तदुपायाभ्यासे
 प्रवृत्तः, तेनास्य पक्षे कदाचिद्भेददर्शनं प्राप्नोत्यतो विधेरर्थवन्नेति सूत्र-

विद्यावत्त्वे प्राप्नोत्येव तत्र विद्यातिशयः किं, मौ-
नविधिना इत्यत आह । पक्षेणेति । एतदुक्तं भ-
वति यस्मिन् पक्षे भेददर्शनप्रावल्यान्न प्राप्नोति
तस्मिन्नेप विधिरिति । विध्यादिवत् यथा 'दर्श-
पूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्येवंजाती-
यके विध्यादौ सहकारित्वेनाऽऽध्याधानादिक-
मङ्गजातं विधीयते एवमविधिप्रधानेऽप्यस्मि-
न् विद्यावाक्ये मौनविधिरित्यर्थः । एवं बाल्या-
दिविशिष्टे कैवल्याश्रमे श्रुतिसिद्धे विद्यमाने क-
स्माच्छान्दोग्ये गृहिणोपसंहारः 'अभिसमावृ-
त्य कुटुम्बे' इत्यत्र, तेन ह्युपसंहरन् तद्विषयमा-
दरं दर्शयतीत्यत उत्तरं पठति ॥ ४७ ॥

पदार्थं विवृणोति ॥ एतदिति ॥ अतन्निष्ठवाक्यस्य तद्विधायकत्वे दृ-
ष्टान्तमाह ॥ विध्यादिवदिति ॥ तदेव व्याचष्टे ॥ यथेति ॥ आदिमुं-
ख्यं प्रधानं, विधेरादिविध्यादिदर्शपूर्णमासविधिः, समिदादिस्तु विध्य-
न्तसत्राश्रुतविधिकेऽपि विधिरास्थीयते इत्यर्थः दृष्टान्तस्यमर्थं दाष्टं-
न्तिके योजयति ॥ एवमिति ॥ बाल्यादिप्रधानसन्न्यासोपयनुष्ठेयत्वादि
करमात् गार्हस्थ्येनोपसंहरति ॥ श्रुतिरिति ॥ अनन्तरस्तु नव्यावर्त्यमा-
ह ॥ एवमिति ॥ गृहिणोपसंहारेऽपि कैवल्याश्रमस्य किञ्जातमित्या-
शङ्क्यानास्थाविषयत्वं प्राप्तमित्याह ॥ तेनेति ॥ बहुलापाससाध्यक-
मंगाह्व्यात् तेनोपसंहारो न तेनैव समापनादित्याह ॥ अत इति
॥ ४७ ॥

कृत्स्नभावात् तु गृहिणोपसंहारः ॥४८॥

तुशब्दो विशेषणार्थः, कृत्स्नभावोऽस्य विशिष्यते, बहुलायासानि हि बहून्याश्रमकर्माणि यज्ञादीनि तं प्रति कर्तव्यतयोपदिष्टानि आश्रमान्तरकर्माणि च यथासम्भवमहिंसेन्द्रियसंयमादीनि तस्यापि विद्यन्ते, तस्मात् गृहमेधिनोपसंहारो न विरुध्यते ॥ ४८ ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४९ ॥

यथा मौनं गार्हस्थ्यञ्चैतावाश्रमौ श्रुतिसम्मतावेवमितरावपि वानप्रस्थगुरुकुलवासौ । दर्शिता हि पुरस्तात् श्रुतिः 'तप एव द्वितीयो ब्रह्मचर्याचार्यकुलवासी तृतीयः' इत्याद्या । तस्माच्चतुर्णामध्याश्रमाणामुपदेशाविशेषात् तुल्यवत् विकल्पसमुच्चयाभ्यां प्रतिपत्तिः, इतरेषा-

सूत्रं व्याचष्टे ॥ तुशब्द इति ॥ ननु यथा गृहिणो यज्ञादीनि कर्तव्यत्वेन उक्तानि तथाऽऽश्रमान्तराणामपि करणसंयमादीनि कर्मान्तराप्युच्यन्ते, तथा च कोऽस्य विशेषस्तत्राह ॥ आश्रमान्तरेति ॥ गृहमेधिनि विशेषे सिद्धे फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ ४८ ॥

मौनं गार्हस्थ्यमित्याश्रमद्वयोक्तेरितराश्रमाभावशङ्कन कस्यचिद्भवेत् । अनिरासार्थमाह ॥ मौनवदिति ॥ कथं तयोः श्रुतिमन्त्रं तत्राह ॥ दर्शितेति ॥ श्रुतिमन्त्राविशेषे फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ इतरेषामि-

मिति द्वयोराश्रमयोर्बहुवचनं वृत्तिभेदापेक्षया-
नुष्ठानभेदापेक्षया वेति द्रष्टव्यम् ॥ ४९ ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥

‘तस्मात् ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्ये-
न तिष्ठासेत्’ इति बाल्यमनुष्ठेयतया श्रूयते ।

तत्र बालस्य भावः कर्म वा बाल्यमिति तद्धिते
सति बालभावस्य वयोविशेषस्येच्छया सम्पाद-
यितुमशक्यत्वात् यथोपपादमूत्रपुरीषत्वादिबाल-

ति बहुक्त्यागार्हस्थ्यस्यापि परामर्शो न तु सिद्धवत् उपन्यास इत्याश-
ङ्क्याह इतरेषामिति ॥ गायत्रः, ब्राह्मः, प्राजापत्यः, ब्रह्म इति ब्रह्म-
चारी चतुर्विधः । गृहस्थोऽपि वार्तावृत्तिः, शालीनवृत्तिः, यायावरः, घो-
रसन्ध्यासो इति चतुर्विधः । वानप्रस्थश्च वैश्वानसोऽदुम्बरवालसिल्यफे-
नपप्रभेदैश्चतुर्विधः । तथा परित्राडपि कुटीचकबहूदकहंसपरमहंसप्र-
भेदैश्चतुर्विध इति षोडश प्रभेदास्तावदाश्रमास्तत्तद्वर्गविशेषयुक्ताः श्रु-
तिस्मृतिप्रसिद्धास्ततो ब्रह्मचारिणि वानप्रस्थे चानुष्ठानभेदमनुष्ठान-
भेदं वाऽपेक्ष्य बहूक्तिर्न गार्हस्थ्यमपेक्ष्य, तस्य प्रागेवासाग्निदग्धत्वेनोक्त-
त्वादित्यर्थः ॥ ४९ ॥

बाल्यस्य विधेयत्वमुपेत्याधान्तरवाक्यभेदेन मौनमपि विधेयत्वात्
मुमुक्षुणा कार्यमित्युक्तमिदानीं किं तत् बाल्यमिति धीक्षायामाह ॥
अनाविष्कुर्वन्निति ॥ अनुष्ठेयत्वेन श्रुतं बाल्यं विषयत्वेनोदाहरति ॥
तस्मादिति ॥ तत्र बाल्ये विषये संशय इति सम्बन्धः । संशयकारण-
माह ॥ बालस्येति ॥ तर्हि बालभावो वयोविशेषोऽपि कल्पतामि-
त्याशङ्क्य तदग्रहे हेतुमाह ॥ बालेति ॥ तद्धितश्रुत्या परिशिष्टं या-

चरितमन्तर्गता वा भावविशुद्धिर्दम्भदर्पप्ररूढे-
न्द्रियत्वादिरहितता वा बाल्यं स्यादिति संशयः,
किं तावत् प्राप्तं कामचारवादभक्षता यथोपपा-
दमूत्रपुरीपत्वं च प्रसिद्धतरं लोके बाल्यमिति
तद्ग्रहणं युक्तं । ननु पतितत्वादिदोषप्राप्तेर्न युक्तं
कामचारताद्याचरणं न विद्यावतः संन्यासिनो
वचनसामर्थ्याद्दोषनिवृत्तेः पशुहिंसादिष्विवे-
त्येवं प्राप्तेऽभिधीयते । न, वचनस्य गत्यन्तरस-
म्भवात् । अविरुद्धे स्थान्यस्मिन् बाल्यशब्दा-

ल्यमाश्रित्य संशयमभिनयति ॥ यथेति ॥ बाल्यशब्दार्थविवेचनेन
स्वतन्त्रपुमर्थहेतुविद्यान्तरगतस्यैवात्रापि निरूपणात् पादादिसङ्गतिः ।
पूर्वपक्षे तिष्ठन्मूत्रत्वाद्यपि विदुषोऽनुष्ठेयं सिध्यति, सिद्धान्ते बाल्य-
स्याप्ररूढेन्द्रियत्वादिरूपभावशुद्धेरनुष्ठेयत्वात् न विदुषो यथेष्टचेष्टासि-
द्धिरिति मत्वा प्रश्नपूर्वकं पूर्वपक्षमाह ॥ किन्तावदिति ॥ चरणं चारो
वदनं वादो भक्षणं भक्षस्ते कामतो यस्य स तथा तस्य भावस्तता
यथोपपादं यथासम्भवं, यत्र कापि मूत्रं पुरीपं चास्येति यथोक्तस्य
भावस्तत्त्वं । तत्र लोकप्रसिद्धं हेतुमाह ॥ प्रसिद्धेति ॥ शास्त्रान्तरवि-
रोधादपुक्तमुक्तविधबाल्यस्य विधेयत्वमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ आ-
दिशब्देन शिष्टगर्हा गृह्यते । सामान्यशास्त्रसङ्गनेत्रो विशेषविधेः स्या-
दित्याह ॥ नेत्यादिना ॥ समानविधेर्विशेषविधिना सङ्गोचे दृष्टान्त-
माह ॥ पश्चिति ॥ विदुषो यथेष्टचेष्टायामपि न दोषोऽस्तीति प्राप्तम-
नूय सिद्धान्तमाह ॥ एवमिति ॥ विदुषो यथेष्टचेष्टा न विधेया शा-
स्त्रान्तरविरोधादिति प्रतिजानीते ॥ नेति ॥ सामान्यशास्त्रस्योक्तः स-

भिलप्ये लभ्यमाने न विध्यन्तरव्याघातकल्प-
ना युक्ता । प्रधानोपकाराय चाङ्गं विधीयते ज्ञा-
नाभ्यासश्च प्रधानमिह यतीनामनुष्ठेयं, न च
सकलायां बालचर्यायामङ्गीक्रियमाणायां ज्ञा-
नाभ्यासः सम्भाव्यते, तस्मादान्तरो भाववि-
शेषो बालस्याप्ररूढेन्द्रियत्वादिरिह बाल्यमा-
श्रीयते । तदाह अनाविष्कुर्वन्निति । ज्ञानाध्य-
यनधार्मिकत्वादिभिरात्मानमविरुध्यापयन् द-
म्भदर्पादिरहितो भवेत् यथा बालोऽप्ररूढेन्द्रि-
यतया न परेष्व्वात्मानमाविष्कर्तुमीहते तद्वत् ।
एवं त्वस्य वाक्यस्य प्रधानोपकार्यर्थानुगम उ-
पपद्यते । तथा चोक्तं स्मृतिकारेः ।

द्वोचो बाल्येन तिष्ठासेदिति वचनादित्याशङ्क्याह ॥ वचनस्येति ॥
सामान्यप्रवृत्तविधेश्चाविरुद्धेऽर्थे सम्भवति तद्विरुद्धार्थकल्पनायो-
गात् न कामचारादि विधेयमित्युक्तमेव व्यनक्ति ॥ अविरुद्धे हीति ॥
इतश्च कामचारादि न विधेयमित्याह ॥ प्रधानेति ॥ किन्तत् प्रधानं
यदङ्गत्वेन बाल्यादि विधीयते तदाह ॥ ज्ञानेति ॥ उक्तप्रधानोपका-
रित्वाभावात् न कामचारादि विधेयमित्युक्तं तद्विरोधित्वाच्च तदविधे-
यमित्याह ॥ न चेति ॥ किन्तर्हि विधेयं बाल्यं तदाह ॥ तस्मादिति ॥
इहेति प्ररुतवाक्योक्तिः । उक्तेऽर्थे सूत्रमादाय योजयति ॥ तदाहेति ॥
कथं यथोक्तेऽर्थे बाल्यशब्दः प्रयुज्यते तत्राह ॥ यथेति ॥ अन्ययादि-
तिपदं व्याकरोति ॥ एवं हीति ॥ अप्ररूढेन्द्रियत्वादिरूपभावशुद्धि-
रक्षणबाल्यस्य प्रधानोपकारित्वे मानमाह ॥ तथा चेति ॥ कुलीनत्व-

- 'यन्न सन्तं नचासन्तं नाश्रुतं न बहुश्रुतं ।
 न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित् स ब्राह्मणः ॥
 गूढधर्माश्रितो विद्वान्, अज्ञातचरितं चरेत् ।
 अन्धवत् जडवच्चाऽपि मूकवच्च महीञ्चरेत् ॥
 'अव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्तचरः' इति चैवमादि ॥ ५० ॥

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तदर्श- नात् ॥ ५१ ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरित्यत आरभ्योच्चा-
वचं विद्यासाधनमवधारितं तत्फलं विद्या सिध्य-

प्रकटनं सत्त्वं, तद्वैपरीत्यमसत्त्वं शास्त्रार्थज्ञानराहित्यमश्रुतत्वं, तद्वैपरी-
 त्यं बहुश्रुतत्वं, सदाचारनिरतत्वं सुवृत्तत्वं, दुराचारनिष्ठत्वं दुर्वृत्तत्वं इ-
 ति भेदः । तत्किमिदानीं ब्रह्मयोग्यस्य मुमुक्षोर्नास्त्येव किञ्चित् अनुष्ठे-
 यं तत्राह ॥ गूढेति ॥ चक्षुरिन्द्रियपारवश्यं निरसितुं अन्धवदित्युक्तं ।
 रसनादिपारवश्यं निरस्यति ॥ जडवदिति ॥ ज्ञानेन्द्रियपारवश्यं परि-
 हृत्य कर्मेन्द्रियपारवश्यं परिहरति ॥ मूकवदिति ॥ धर्मध्वजित्वाप्र-
 कटनमव्यक्तलिङ्गत्वं, तदेवं मुमुक्षोरुपरतसर्वेन्द्रियस्य श्रवणादिपरस्य
 मोक्षसाधनं तत्त्वज्ञानं अवश्यम्भावीति भावः ॥ ५० ॥

चाल्यान्तमुच्चावचं विद्याहेतुमुक्त्वा तत्फलं विद्याजन्मकालं निरूप-
 यति ॥ ऐहिकमिति ॥ उक्तहेत्वधीनधीजन्मविषये कारीर्यादिफले चि-
 त्नादिफले चोभयोपलब्धेर्वृत्तानुवादपूर्वकं संशयमाह ॥ सर्वेति ॥ श्र-
 वणादितामश्रीप्रतिबन्धशून्या विशिष्टधीप्रसवभूमिरित्युक्तेरत्र पादा-
 सङ्गतिः । पूर्वपक्षे श्रवणादीनां विद्योपायत्वनियमासिद्धिः, सिद्धान्ते
 प्रतिबन्धाभावापेक्षया तेषां तन्नियमसिद्धिरित्युपेत्य प्रश्नपूर्वकमैहि-

न्ती किमिहैव जन्मनि सिध्यति उत कदाचिदमु-
 त्रापीति चिन्त्यते, किं तावत् प्राप्तं इहैवेति । किं
 कारणं, श्रवणादिपूर्विका हि विद्या न च कश्चि-
 दमुत्र विद्या मे जायतामित्यभिसन्धाय श्रवणा-
 दिषु प्रवर्तते, समान एव तु जन्मनि विद्याजन्मा-
 भिसन्धाय तेषु प्रवर्तमानो दृश्यते । यज्ञादीन्य-
 पि श्रवणादिद्वारेणैव विद्यां जनयन्ति प्रमाणज-
 न्यत्वाद्विद्यायाः । तस्मादैहिकमेव विद्याजन्मेत्येवं
 प्राप्ते वदामः, ऐहिकं विद्याजन्म भवति अस-

कत्वनियमं पूर्वपक्षमाह ॥ किमिति ॥ फलत्रैविध्योपलब्धौ तन्निय-
 मे नास्ति हेतुरिति शङ्कते ॥ किमिति ॥ तत्र कारणमाह ॥ श्रवणादी-
 ति ॥ चित्रादिवदमुत्रापि धीहेतुत्वं श्रवणादेः स्यादित्याशङ्क्याह ॥
 ॥ न चेति ॥ कथं तर्हि तेषु प्रवृत्तिरित्याशङ्क्य तेषां कारीर्यादितुल्य-
 त्वमाह ॥ समान इति ॥ श्रवणादीनां चक्षुरादिवत्तद्दीसाधनत्वात्
 कालान्तरीयकुम्भोपलम्भाय चक्षुरुन्मीलनाभाववत् जन्मान्तरीयवि-
 द्यायै श्रवणादिषु प्रवृत्त्ययोगात् उपलभ्यमानसंसारदुःखनिवृत्तये च
 विद्यासाधनत्वात् कारीर्यादिवत्तुल्यजन्मन्येव विद्याजन्मेत्यर्थः । यज्ञा-
 दीनां जन्मान्तरीयफलानां धीहेतुत्वस्य विविदिपावाक्यीयत्वाजन्मा-
 न्तरे धीजन्मेत्याशङ्क्याह ॥ यज्ञेति ॥ तेषां धीशुद्ध्या श्रवणादिघट-
 कत्वात् घटितेषु धियावश्यम्भाव्यमित्यैहिकत्वनियम इत्यर्थः । श्रव-
 णादीनां कारीर्यादितुल्यत्वे फलितमाह ॥ तस्मादिति ॥ श्रवणादिषु
 कृतेष्वपि न चेदत्र धीः स्यात् तेषामतदुपायतैवेति प्राप्तमनूय चित्रा-
 वदनियतफलधीसाधनमिति सिद्धान्तमाह ॥ एवमिति ॥ कृतेष्वपि

ति प्रस्तुतप्रतिबन्धे इति । एतदुक्तं भवति य-
दा प्रक्रान्तस्य विद्यासाधनस्य कश्चित् प्रतिब-
न्धो न क्रियते उपस्थितविपाकेन कर्मान्तरेण
तदेहैव विद्या उपपद्यते, यदा तु खलु प्रतिबन्धः
क्रियते तदाऽमुत्रेति । उपस्थितविपाकत्वञ्च क-
र्मणो देशकालनिमित्तोपनिपाताद्भवति । यानि
चैकस्य कर्मणो विपाचकानि देशकालनिमित्ता-
नि न तान्येवान्यस्यापीति नियन्तुं शक्यते य-
तो विरुद्धफलान्यपि कर्माणि भवन्ति, शास्त्रम-
प्यस्य कर्मण इदं फलमित्येतावति पर्यवसि-
तं न देशकालनिमित्तविशेषमपि सङ्कीर्तयति ।
साधनवीर्यविशेषात्त्वतीन्द्रिया हि कस्यचित् श-

श्रवणादिषु कदाचिद्विद्या नोत्पद्यते चेत्तर्हि तेषां तदुपायत्वमनियतं
स्यादित्याशङ्क्याह ॥ एतदिति ॥ कृतेष्वपि श्रवणादिषु अत्र विद्या-
नुदये कारीर्यादाविव प्रतिबन्धो वा पौष्कल्याभावो वा तेषां कल्पनी-
यः, प्रतिबन्धहीना हि सामग्री कार्ये हेतुर्न चैतावता तद्धेतुत्वहतिरि-
त्यर्थः । उपस्थितविपाकश्रवणादिविरोधात् कर्मण एव प्रतिबन्धमाश-
ङ्क्याह ॥ उपस्थितेति ॥ तैरेव देशादिभिर्विद्यार्थमेव श्रवणादिकर्मकि-
मिति न विपच्यते तत्राह ॥ यानीति ॥ भोगार्थस्य कर्मणो ज्ञानार्थस्य
च श्रवणादेर्देशकालनिमित्तैकरूप्याभावे हेतुमाह ॥ यत् इति ॥ कर्म-
णा श्रवणादीनां प्रतिबन्धे तेभ्यो विद्योत्पत्तेरादिशास्त्रं व्याहन्येतेत्याश-
ङ्क्याह ॥ शास्त्रमिति ॥ तथापि कर्मण एव प्रतिबन्धकत्वं न श्रव-
णादीनामिति कुतो नियमस्तत्राह ॥ साधनेति ॥ यन्विह विद्याभावे

क्तिराविर्भवतीति तत्प्रतिबद्धा परस्य तिष्ठति ।
 न चाविशेषेण विद्यायामभिसन्धिर्नोत्पद्येत इ-
 हामुत्र वा मे विद्या जायतामित्यभिसन्धेर्निर-
 ङ्कुशत्वात् । श्रवणादिद्वारेणापि विद्योत्पद्यमा-
 ना प्रतिबन्धक्षयापेक्षयैवोत्पद्यते । तथा च श्रु-
 तिः दुर्बोधत्वमात्मनो दर्शयति--

‘श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः

शृण्वन्तोऽपि बहवो यन्न विदुः ।

आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धा

आश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः’ ॥ इति ।

कारीर्यादिवत् प्रतिबन्धादिसत्त्वकल्पनेन धिय आमुम्भिकत्वकल्पन-
 मयुक्तमिहैव मे विद्या स्यादित्यभिसन्धिदृष्टेरिति तत्राह ॥ न चेति ॥
 दृश्यमानसंसारदुःखस्यानेकजन्मगामित्वं जानतो यदा कदाचिदनर्थ-
 निवृत्तिः स्यादित्यभिसन्धेः साधनसामर्थ्यानुसारेण सम्भावितत्वादि-
 त्याह ॥ अभिसन्धेरिति ॥ यत्तु श्रवणादीनां चक्षुरादिवदृष्टफलत्वमि-
 ति तत्राह ॥ श्रवणादीति ॥ तेषां विधानाददृष्टद्वारापि साधनत्वमवघा-
 तवदवगतं यज्ञादीनामनियतफलानां न साधनत्वविधेश्च विद्योत्पत्तेर-
 नियतत्वमित्यर्थः । यत्तु ज्ञानादीनां घटकत्वात् घटितेषु श्रवणादिषु
 विद्याऽवश्यम्भाविनीति, तत्र प्रतिबन्धसत्त्वस्य श्रौतलिङ्गसिद्धत्वान्मै-
 वमित्याह ॥ तथा चेति ॥ आत्मनः श्रवणमपि दुष्करं बहूनामित्याह
 ॥ श्रवणयेति ॥ कथञ्चन श्रवणेऽपि तत्फलज्ञानं दुर्लभमित्याह
 ॥ शृण्वन्त इति ॥ तत्र हेतुः ॥ आश्चर्य इति ॥ यथावदस्यात्मनो
 वक्ताऽऽश्चर्योऽद्भुतवत् कश्चिदेव सम्भवति सम्यगाचार्यसिद्धावपि त-
 च्छ्रुत्वा लब्ध्वा साक्षात्कर्ताऽस्याश्चर्यसिष्ठतु साक्षात्कारः कुशलेना-

गर्भस्थ एव च वामदेवः प्रतिपेदे ब्रह्मभावमि-
ति वदन्ती जन्मान्तरसञ्चितात् साधनादपि
जन्मान्तरे विद्योत्पत्तिं दर्शयति । न हि गर्भस्थ-
स्यैवैहिकं किञ्चित् साधनं सम्भाव्यते । स्मृ-
तावपि 'अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण
गच्छति' इत्यर्जुनेन पृष्टो भगवान् वासुदेवः 'न
हि कल्याणकृत् कश्चित् दुर्गतिं तात गच्छति'
इत्युक्त्वा पुनस्तस्य पुण्यलोकप्राप्तिं साधुकुले
सम्भूतिञ्चाभिधाय, अनन्तरं 'तत्र तं बुद्धिसं-
योगं लभते पूर्वदैहिकम्' इत्यादिना 'अनेकज-
न्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्' इत्यन्तेनैत-
देव दर्शयति । तस्मादैहिकमामुष्मिकं वाविद्या-
जन्म प्रतिबन्धक्षयापेक्षयेति स्थितम् ॥ ५१ ॥

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृते-
स्तदवस्थावधृतेः ॥ ५२ ॥

यथा भुमुक्षोर्विद्यासाधनावलम्बिनः साध-
चायेंणानुशिष्टोऽपि शास्त्रात् परोक्षतो ज्ञाताऽप्याश्रयं एवेत्यर्थः । सम्प्र-
त्यामुष्मिकत्वे धियो लिङ्गमाह । गर्भस्थ इति ॥ कयानुपपत्त्या श्रुतिरि-
ममर्थं दर्शयति तत्राह ॥ न हीति ॥ जन्मान्तरसञ्चितं साधनं जन्मान्त-
रेऽपि धियं साधयतीत्यत्र स्मृतिमाह ॥ स्मृताविति ॥ श्रवणादीनां
पौष्कल्येऽपि श्रुतिस्मृतिलिङ्गात् पश्चादिफलचित्रादिवदनियतकालत्व-
सिद्धेर्नानैकान्तिकफलत्वं तेषामित्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ५१ ॥

नवीर्यविशेषात् विद्यालक्षणे फले ऐहिकामुष्मि-
कफलत्वकृतो विशेषप्रतिनियमो दृष्टः, एवं मु-
क्तिलक्षणेऽव्युत्कर्षापकर्षकृतः कश्चिद्विशेषप्रति-
नियमः स्यादित्याशङ्क्याह । एवं मुक्तिफला-
नियम इति । न खलु मुक्तिफले कश्चिदेवम्भूतो
विशेषप्रतिनियम आशङ्कितव्यः, कुतः, तदव-
स्थावधृतेः । मुक्त्यवस्था हि सर्ववेदान्तेष्वेकरू-
पैवावधार्यते, ब्रह्मैव हि मुक्त्यवस्था, न च ब्रह्म-

विद्यारूपे फले कालोत्कर्षापकर्षकृतो विशेषनियमो दर्शितः, स-
म्प्रति विद्याफलमोक्षे कस्यचिदपि विशेषनियमस्याभावं दर्शयति ॥
॥ एवमिति ॥ विद्याफलं मुक्तिर्विषयः, सा किं विद्यावदुत्कर्षापकर्ष-
कृतविशेषवती किं वा नेति फलस्योभयथादृष्टेः संशये प्रकृतविद्याफ-
लस्य प्रसङ्गतो निरतिशयतोक्त्या पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे मोक्षस्य
कर्मसाध्यतया पुरुषार्थाधिकरणासिद्धिः, सिद्धान्ते तस्य ज्ञानैक्यसा-
ध्यत्वात् तत्सिद्धिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह ॥ यथेति ॥ मुक्तिरुपचया-
पचयवती फलत्वात् विद्यावदित्यनुमानात् तस्याः कर्मसाध्यत्वाधिग-
मात् पुरुषार्थाधिकरणत्वमयुक्तमित्याशङ्क्य सिद्धान्तमवतार्य प्रतिज्ञां
विभजते ॥ न खल्विति ॥ उक्तेऽनुमाने जायति कथमाशङ्का निर-
वकाशेति शङ्कन्ते ॥ कुत इति ॥ मुक्तिस्वरूपब्रह्मैकरूप्यावधारणशा-
स्त्रविरोधात् नानुमेति मत्वा सूत्रावयवमादाय व्याचष्टे ॥ तदवस्थेति
मुक्तिर्नाम काचिदवस्था विद्यते चेत् अद्वितीयत्वविरोधादवस्थात्वात्
जायदवस्थावत् असावपि निवृत्तिमती स्यादित्याशङ्क्याह ॥ ब्रह्मैवे-
ति ॥ कथमेतावता मुक्तेरुत्कर्षकृतविशेषराहित्यमित्याशङ्क्याह ॥
न चेति ॥ न स्थानतोऽपीत्यधिकरणे निर्विशेषत्वमस्थूलादिश्रुत्या

णोऽनेकाकारयोगोऽस्ति एकलिङ्गत्वावधारणा-
 त् 'अस्थूलमनणु' 'स एष नेति नेत्यात्मा, 'यत्र
 नान्यत् पश्यति ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात् इदं स-
 र्वं यदयमात्मा, सवा एष महानज आत्माऽज-
 रोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म यत्र त्वस्य सर्वमात्मै-
 वाभूत् तत्केन कं पश्येत्' इत्यादिश्रुतिभ्यः । अ-
 पि च विद्यासाधनं स्ववीर्यविशेषात् स्वफल
 एव विद्यायां कञ्चिदतिशयमासञ्जयेत् न विद्या-
 फले मुक्तौ तद्व्यसाध्यं नित्यसिद्धस्वभावभूत-
 मेव विद्ययाधिगम्यत इत्यसकृदवादिष्म । न
 च तस्यामप्युत्कर्षनिकर्षात्मकोऽतिशय उपप-
 द्यते, निकृष्टाया विद्यात्वाभावात्, उत्कृष्टैव हि
 विद्या भवति, तस्मात् तस्यां चिराचिरोत्पत्तिस्व-
 ब्रह्मणां निरूपितमिति स्मारयति ॥ एकेति ॥ इतश्च मुक्तेर्निरतिशय-
 त्वमित्याह ॥ अपि चेति ॥ काष्ठोपचयापचयाभ्यां ज्वालोपचयाप-
 चयदृष्टेरन्तरङ्गबहिरङ्गतदभ्यासादिसाधनोपचयापचयाभ्यां वियोप-
 चयापचयसम्भवात् तत्फले मुक्तावपि तौ स्यातामित्याशङ्क्य हेत्व-
 न्तरं स्फोरयति ॥ न विद्येति ॥ विद्यैव सातिशया स्वसाध्येऽपि
 कथञ्चिदतिशयमादध्यादित्याशङ्क्याह ॥ तद्धीति ॥ तर्हि मुमुक्षू-
 णां विद्यार्थिनां प्रवृत्त्यनर्थक्यं तत्राह ॥ विद्ययेति ॥ तस्यामति-
 शयमाश्रित्य मुक्तौ नातिशयोऽस्तीत्युक्तमिदानीं विद्यापि मोक्षहेतु-
 तस्वसाक्षात्काररक्षणाऽतिशयवतीत्याह ॥ न चेति ॥ कथं तर्हि
 पूर्वाधिकरणे विद्याया विशेषो दर्शितस्त्राह ॥ तस्मादिति ॥ मुक्ता-

रूपो विशेषो भवेत् न तु मुक्तौ कश्चिदतिशयस-
म्भवोऽस्ति । विद्याभेदाभावादपि तत्फलभेद-
नियमाभावः कर्मफलवत्, न हि मुक्तिसाधनभू-
ताया विद्यायाः कर्मणामिव भेदोऽस्ति । सगुणा-
सुतु विद्यासु 'मनोमयः प्राणशरीरः' इत्याद्या-
सु गुणावापोद्वापवशात् भेदोपपत्तौ सत्यामुप-
पद्यते यथास्वं फलभेदनियमः कर्मफलवत् । त-
था च लिङ्गदर्शनं 'तं यथायथोपासते तदेव भ-
वति' इति नैवं निर्गुणायां विद्यायां, गुणाभा-
वात् । तथा च स्मृतिः । 'न हि गतिरधिकास्ति
कस्यचित् सति हि गुणे प्रवदन्त्यतुल्यताम्' इ-
ति । तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेरिति पदा-

वपि तर्हि तादृशोऽतिशयो भविष्यति तत्राह ॥ न त्विति ॥ विद्योत्प-
त्तिर्नान्तरीयदत्वेनाविद्यानिवृत्तिरूपाया मुक्तेरावश्यकत्वादित्यर्थः । मु-
क्तेर्निर्विशेषत्वे हेत्वन्तरमाह ॥ विद्येति ॥ एकरूपत्वादात्मनस्तदाका-
रविद्याया विशेषाभावाद्नेकरूपे फलोत्पादकत्वायोगात् तत्फले वि-
शेषासिद्धिरित्यर्थः । विद्याया भेदाभाव प्रपञ्चयति ॥ न हीति ॥ स्व-
गुणविद्यावत् विद्यात्वादात्मविद्याया भेद स्यादित्याशङ्क्य विषयभे-
दात् तत्र भेदेऽपि नात्र विषयभेदोऽस्तीत्याह ॥ सगुणास्त्विति ॥ तत्र
फलभेदे मानमाह ॥ तथा चेति ॥ दार्ष्टान्तिके विशेषमाह ॥ नैवमि-
ति ॥ तच्चविद्याविशेषे गुणाभावे स्मृतिमाह ॥ तथा चेति ॥ कस्य-
चित् निर्गुणविद्यावत् पुरुषस्य गतिः फलमिति यावत् । तत्र नूनाधि-
कभावाभावे हेतुमाह ॥ सति हीति ॥ पुनरुक्तेर्यवच्यमाह ॥ तदव-

भ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तिं द्योतयति ॥ ५२ ॥

इति श्रीशारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीम-
च्छङ्करभगवत्पादकृतौ तृतीयाध्यायस्य
चतुर्थः पादः ॥

॥ तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

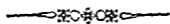
स्थेति ॥ तदेवं मुक्तेर्निरतिशयत्वात् न कर्मसाध्यतेति युक्तं पुरुषार्था-
धिकरणमिति भावः ॥ ५२ ॥

इति श्रीशुद्धानन्दशिष्यभगवदानन्दज्ञानकृतौ शारीरकभाष्य-
व्याख्याने तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीव्यासप्रणीतब्रह्मसूत्राणि ।

गोविन्दानन्दकृतरत्नप्रभाभासितेन

श्रीशङ्कराचार्यकृत-

शारीरकनाम्ना भाष्येण

संयुतानि ।

तत्र

टिप्पणीसमेतोयं चतुर्थोऽध्यायः ।

चतुरध्यायात्मकस्य सर्वस्य ग्रन्थस्य मूल्यं दश (१०) रूपकाः

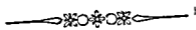
(अयं ग्रन्थः १८६७ तम ख्रिष्टाब्दिक २५ तम-
राजशासनानुसारेण राजपटारूढोरुतः)

श्रीकृष्णदासात्मजो गङ्गाविष्णुः

श्रीवेङ्कटेश्वरमुद्रालयम्

मुम्बय्याम्

ॐ परमात्मने नमः ।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १ ॥

तृतीयेऽध्याये परापरासु विद्यासु साधना-
श्रयो विचारः प्रायेणात्यगात्, अथेह चतुर्थेऽ-
ध्याये फलाश्रय आगमिष्यति, प्रसङ्गागतञ्चा-
न्यदपि किञ्चित् चिन्तयिष्यते, प्रथमं तावत् क-
तिभिश्चिदधिकरणैः साधनाश्रयविचारविशेष-
मेवानुसरामः । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोत-

ॐ रामचन्द्राय नमः ।

यज्ञानाज्जीवतो मुक्तिरुत्क्रान्तिगतिवर्जिता ।

लभ्यते तत्परं ब्रह्म रामनामास्मि निर्भयम् ॥ १ ॥

ॐ ॥ आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ साधनं निरूप्य फलं निरूप्यत

इत्यध्याययोर्हेतुफलभावं सङ्गतिमाह ॥ तृतीय इति ॥ फलप्रसङ्गे नो-
त्क्रान्तिरर्चिरादिमार्गश्च विचार्यत इत्याह ॥ प्रसङ्गेति ॥ पूर्वं सा-
क्षादेव श्रुत्युक्तं सन्न्यासादिसाधनं चिन्तितं, सम्प्रति फलार्थापत्तिग-
म्यमावृत्त्यादिकं मघाश्लेषाधिकरणात् प्राक् चिन्त्यते, तदारभ्य जीव-
न्मुक्तिस्ततो द्वितीयपादे उत्क्रान्तिस्तृतीये अर्चिरादिमार्गस्य गन्तव्य-
स्य च निर्णयश्चतुर्थे ज्ञानोपासनयोः फलनिर्णय इति पादार्थविवेकः ।
आयाधिकरणस्य श्रवणादिसाधनं विषयमनूय द्वेषानुष्ठानदर्शनात् सं-
शयमाह ॥ आत्मा वा इति ॥ श्रौतात्मघोसाधनफलविचारात्मक-
त्वात् सर्वाधिकरणानां श्रुतिशास्त्राध्यायसङ्गतयः उक्तस्य तत्पदार्थस-

व्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' 'तमेव धीरो
 विज्ञाय प्रजां कुर्वीत' 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजि-
 ज्ञासितव्यः' इति चैवमादिश्रवणेषु संशयः, किं
 सकृत्प्रत्ययः कर्तव्य आहोस्विदावृत्त्येति, किं
 तावत् प्राप्तं सकृत्प्रत्ययः स्यात् प्रयाजादिवत्
 तावता शास्त्रस्य कृतार्थत्वात्, अश्रूयमाणायां
 व्यावृत्तौ क्रियमाणायामशास्त्रार्थः कृतो भवेत् ।
 नन्वसकृदुपदेशा उदाहृताः 'श्रोतव्यो मन्तव्यो
 निदिध्यासितव्यः' इत्यादयः । एवमपि याव-
 च्छब्दमावर्तयेत् सकृच्छ्रवणं सकृन्मननं सकृ-
 निदिध्यासनञ्चेति नातिरिक्तं, सकृदुपदेशेषु तु
 वेद उपासीतेत्यादिष्वनावृत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः,
 प्रत्ययावृत्तिः कर्तव्या । कुतः, असकृदुपदेशात् ।

मन्थात् तत्तत्पादसङ्गतिः, मोक्षे विशेषाभाववत् श्रवणादावावृत्तिवि-
 शेषो नालीति दृष्टान्तलक्षणावान्तरसङ्गत्या पूर्वपक्षमाह ॥ किं ताव-
 दिति ॥ अत्र पूर्वपक्षे श्रवणादेः प्रयाजवददृष्टार्थत्वात् सकृदनुष्ठानफ-
 लं, सिद्धान्तेत्यवघातवत् दृष्टार्थत्वात् यावत्फलमावृत्तिरिति भेदः ।
 असकृदुपदेशान्पथानुपपन्ना साधनवृत्तौ शास्त्रस्य तात्पर्यमिति शङ्क-
 ते ॥ नन्वसकृदिति ॥ श्रवणादीनां समुच्चयसिद्धान्त्येनासकृदुपदेश-
 थापपत्तेर्नावृत्तौ तात्पर्यमित्याह ॥ एवमपीति ॥ सगुणसाक्षात्कार-
 साधनेष्वप्यनावृत्तिमाह ॥ सकृदिति ॥ यदप्यसकृदुपदेश आवृत्तिस-
 मुच्चयोरन्यतरसूचकत्वेनान्यथासिद्धः, तथापि दृष्टे सम्भयत्यदृष्टमा-
 त्रकल्पनानुपपत्तेः श्रवणादेशावृत्तिद्वारा साक्षात्कारफलस्य पद्जादौ द-

‘श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः’ इत्येवं-
जातीयको ह्यसकृदुपदेशः प्रत्ययावृत्तिं सूचय-
ति । ननुक्तं यावच्छब्दमेवावर्तयेन्नाधिकमिति
। न, दर्शनपर्यवसानत्वादिषां दर्शनपर्यवसाना-
नि हि श्रवणादीन्यावर्त्यमानानि दृष्टार्थानि भ-
वन्ति, यथाऽवघातादीनि तण्डुलादिनिष्पत्तिप-
र्यवसानानि तद्वत् अपि चोपासनं निदिध्यास-
नं चेत्यन्तर्णीतावृत्तिगुणैव क्रियाऽभिधीयते । त-
था हि लोके गुरुमुपास्ते राजानमुपास्त इति
च यस्तात्पर्येण गुर्वादीननुवर्तते स एवमुच्यते
। तथा ध्यायति प्रोपितनाथा पतिमिति या नि-
रन्तरस्मरणा पतिं प्रतिसोत्कण्ठा सैवमभिधी-
यते । विद्युपास्त्योश्च वेदान्तेषु व्यतिकरेण प्रयो-
गो दृश्यते, कचिद्विदिनोपक्रम्योपास्तिनोपसं-

एत्वादसकृदुक्तिरावृत्तिं सूचयति ॥ दृष्टार्थत्वादिति ॥ न्यायानुग्रहादि-
त्याह ॥ न दर्शनपर्यवसानत्वादिति ॥ ध्यानस्य त्वावृत्तेर्वेदोपासी-
तेति शब्दे श्रुतत्वात् न केवलार्थिकत्वमित्याह ॥ अपि चेति ॥
अस्त्युपास्त्रिशब्दस्यावृत्तिवाचित्वं तथापि वेदेतिशब्दोक्तवेदनेष्वहं-
हेषु कथमावृत्तिसिद्धिरित्यत आह ॥ विद्युपास्त्योश्चेति ॥ शब्दयोरे-
कार्थत्वमुदाहरति ॥ कचिदिति ॥ स रैको यद्वेद तत् प्राणतत्त्वं रैका-
दन्योऽपि यः कश्चिद्वेद तत्फले सर्वमन्तर्भवतीत्येतदुक्ते इत्यं मयोत्क-
ण्ठत्वेन स रैक उक्तः इति हंसं प्रति हंसान्तरवचनं, तच्छ्रुत्वा रैकं ग-

हरति, यथा 'यस्तद्वेदं यत् स वेदं स मयैतदुक्तः'
 इत्यत्र 'अनुम एतां भगवो देवतां शाधि यां दे-
 वतामुपास्से' इति । क्वचिच्चोपास्तिनोपक्रम्य
 विदिनोपसंहरति 'यथा मनो ब्रह्मेत्युपासीत'
 इत्यत्र 'भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्र-
 ह्मवर्चसेन य एवं वेद' इति । तस्मात् सकृदुपदे-
 शेष्वप्यावृत्तिसिद्धिः । असकृदुपदेशस्त्वावृत्तेः
 सूचकः ॥ १ ॥

लिङ्गाच्च ॥ २ ॥

लिङ्गमपि प्रत्ययावृत्तिं प्रत्याययति । तथा
 हि उद्गीथविज्ञानं प्रस्तुत्य 'आदित्य उद्गीथः'
 (छा० उ०) इत्येतदेकपुत्रतादोषेणापोष्य 'र-

त्वोवाच जानश्रुतिः, हे भगव एतां रैकविदितां देवतां मेऽनुशाधि
 मह्यमुपदिशेत्यर्थः । एवं सगुणनिर्गुणसाक्षात्कारसाधनध्यानस्यावृत्तिः
 श्रौती चार्थसिद्धा च दृष्टार्थत्वात्, श्रवणमननयोस्त्वसकृदुपदेशाद-
 र्थसिद्धेर्वावृत्तिरिति विशेषः ॥ १ ॥

आदित्यस्यैकस्यैवोद्गीथे सम्पायोपासनात् मम त्वमेक एव पुत्रो-
 ऽसीति कोपीतक्रिः पुत्रमुवाच अतस्त्वं तथा मा रुधाः किन्तु बहून्
 रश्मीनादित्यं च पर्यावर्तय तान् पृथगावर्तयस्येत्यर्थः । तलोपश्चान्द-
 सः । अत्र पर्यावृत्तिशब्दात् सिद्धयदुद्गीथध्यानस्यावृत्तिरुक्ता ततो
 ध्यानत्वसामान्यात् फलपर्यन्तत्वसामान्यात् वा लिङ्गान् सर्वत्र श्रव-
 णमननध्यानेष्व्यावृत्तिसिद्धिरित्याह ॥ लिङ्गाच्चेति ॥ एयं तावत्सगुणनि-

श्मींस्त्वं पर्यावर्तयात्? (छा० उ०) इति रश्मि-
 बहुत्वविज्ञानं बहुपुत्रतायै विदधत् सिद्धवत् प्र-
 त्ययावृत्तिं दर्शयति । तस्मात् तत्सामान्यात् स-
 र्वप्रत्ययेष्वावृत्तिसिद्धिः । अत्राह भवतु नाम
 साध्यफलेषु प्रत्ययेष्वावृत्तिः तेष्वावृत्तिसाध्य-
 स्यातिशयस्य सम्भवात् । यस्तु परब्रह्मविषयः
 प्रत्ययो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावमेवात्मभूतं
 परं ब्रह्म समर्थयति तत्र किमर्थावृत्तिरिति । सकृ-
 च्छ्रुतौ ब्रह्मात्मत्वप्रतीत्यनुपपत्तेरावृत्त्यभ्युपग-
 म इति चेत्, न आवृत्तावपि तदनुपपत्तेः । यदि
 हि 'तत्त्वमसि' इत्येवंजातीयकं वाक्यं सकृच्छ्रु-
 यमाणं ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिं नोत्पादयेत् ततस्तदेव
 चावर्तमानमुत्पादयिष्यति इति का प्रत्याशा
 स्यात् । अथोच्येत न केवलं वाक्यं कश्चिदर्थं सा-
 क्षात्कर्तुं शक्नोत्यतो युक्त्यपेक्षं वाक्यमनुभाव-
 यिष्यति ब्रह्मात्मत्वमिति, तथाप्यावृत्त्यानर्थ-
 क्यमेव, साऽपि हि युक्तिः सकृत्प्रवृत्तैव स्वमर्थ-

गुणसाक्षात्कारसाधनेष्वावृत्तिरुक्ता तत्र सगुणध्यानदेरावृत्तिमङ्गीरुत्य
 निर्गुणश्रवणादिष्वावृत्तिमाक्षिपति ॥ अत्राहेत्यादिना ॥ वाक्यं निर्गु-
 णसाक्षात्कारजनने शकं न वा, आये सकृच्छ्रुतवाक्यात् साक्षात्कार-
 तिदेरावृत्तिर्व्येत्युक्ता द्वितीयं शङ्कते ॥ सरुदिति ॥ अशकस्यावृ-
 चावपि फलानुपपत्तिरित्याह ॥ नेति ॥ तथापीति ॥ स्वतोऽशकस्य

मनुभावयिष्यति । अथापि स्यात् युक्त्या वाक्ये-
 नच सामान्यविषयमेव विज्ञानं क्रियते न विशेष-
 विषयं, यथाऽस्ति मे हृदये शूलमित्यतो वाक्या-
 त्गात्रकम्पादिलिङ्गाच्च शूलसद्भावसामान्यमेव
 परः प्रतिपद्यते न विशेषमनुभवति, यथा स एव
 शूली विशेषानुभवश्चाविद्याया निवर्तकः तदर्था-
 वृत्तिरिति चेत्, न, असकृदपि तावन्मात्रे क्रिय-
 माणे विशेषविज्ञानोत्पत्त्यसम्भवात्, न हि स-
 कृत्प्रयुक्ताभ्यां शास्त्रयुक्तिभ्यामनवगतो विशेषः
 शतकृत्वोऽपि प्रयुज्यमानाभ्यामवगन्तुं शक्यते,
 तस्मात् यदि शास्त्रयुक्तिभ्यां विशेषः प्रतिपाद्येत
 यदि वा सामान्यमेवोभयथापि सकृत्प्रवृत्ते ए-
 वतेस्वकार्यं कुरुत इत्यावृत्त्यनुपयोगः । न च स-
 कृत्प्रयुक्ते शास्त्रयुक्ती कस्यचिदप्यनुभवं नेत्या-
 दयत इति शक्यते नियन्तुं, विचित्रप्रज्ञत्वात् प्र-
 तिपत्तृणां । अपि चानेकांशोपेते लौकिके पदार्थे

युक्तिसाहित्यात् शकायपीत्यर्थः । वाक्ययुक्तिभ्यां परोक्षज्ञाने जातेऽप्य-
 परोक्षज्ञानार्थमावृत्तिरिति शङ्कते ॥ अथापि स्यादिति ॥ तयोः परोक्ष-
 ज्ञानहेतुत्वस्याभाव्यात् आवृत्तायपि न साक्षात्कारः स्यादिति परिहर-
 ति ॥ नासकृदपीति ॥ यदि तयोः साक्षात्कारसामर्थ्यं यदि वा परो-
 सज्ञानसामर्थ्यं उभयथा आवृत्त्यनपेक्षेत्याह ॥ तस्मादिति ॥ प्रमा-
 तृयैचिन्पादप्यावृत्तनियम इत्याह ॥ न चेति ॥ प्रमेयस्यानंशत्वात्

सामान्यविशेषवति एकेनावधानेनैकमंशमवधारयत्यपरेणापरमिति स्यादप्यभ्यासोपयोगो यथा दीर्घप्रपाठकग्रहणादिपुन तु निर्विशेषे ब्रह्मणि सामान्यरहिते चैतन्यमात्रात्मके प्रमोत्पत्तावभ्यासापेक्षा युक्तेति । अत्रोच्यते, भवेदावृत्त्यानर्थक्यं तं प्रति यस्तत्त्वमसि इति सकृदुक्तमेव ब्रह्मात्मत्वमनुभवितुं शक्नुयात् यस्तु न शक्नोति तं प्रत्युपयुज्यत एवावृत्तिः, तथा हि छान्दोग्ये 'तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इत्युपदिश्य 'भूय एव मा भगवान्विज्ञापयतु' इति पुनः पुनः परिचोद्यमानस्तत्तदाशङ्काकारणं निराकृत्य 'तत्त्वमसि' इत्येवासकृदुपदिशति । तथा च 'श्रोतव्यो मंतव्यो निदिध्यासितव्यः' इत्यादि दर्शितं । ननूक्तं सकृच्छ्रुतं चेत् तत्त्वमसिवाक्यं स्वमर्थमनुभावयितुं न शक्नोति ततः आवर्त्यमानमपि नैव शक्यतीति ।

तथेत्याह ॥ अपि चेति ॥ द्विविधो सधिकारी स्यात् कश्चित् जन्मान्तराभ्यासात् निरस्वसमस्त्वासम्भावनादिप्रतिबन्धः कश्चित् प्रतिबन्धवानिति । अत्रायं प्रत्यावृत्तेरानर्थक्यमिष्टं, द्वितीयस्य तु प्रतिबन्धनिरासाय तदपेक्षेति समाधत्ते ॥ अत्रोच्यते इति ॥ आवृत्तेः प्रतिबन्धनिरासार्थत्वे लिङ्गमाह ॥ तथा हीति ॥ यथा पङ्जादिस्वरभेदसाक्षात्काराक्तमपि श्रोत्रमभ्यासमपेक्षते तथा ब्रह्मात्मसाक्षात्कारशक्तं वाक्य

नैप दोषः, न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम दृश्यते हि स-
 कृच्छ्रतात् वाक्यात् मन्दप्रतीतं वाक्यार्थमाव-
 र्तयन्तस्तत्तदाभासव्युदासेन सम्यक् प्रतिपद्य-
 मानाः । अपि च तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं त्वंपदार्थ-
 स्य तत्पदार्थभावमाचष्टे, तत्पदेन च प्रकृतं सत्
 ब्रह्मेक्षितृ जगतो जन्मादिकारणमभिधीयते,
 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म'
 'अदृष्टं द्रष्टृ अविज्ञातं विज्ञातृ अजं अजरममर-
 मस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' इत्यादिशास्त्रप्रसि-
 द्धं । तत्राजादिशब्दैर्जन्यादयो भावविकाराः नि-
 वर्तिताः, अस्थूलादिशब्दैश्च स्थौल्यादयो द्र-
 व्यधर्माः, विज्ञानादिशब्दैश्च चैतन्यप्रकाशात्म-
 कत्वमुक्तं, एष व्यावृत्तसर्वसंसारधर्मकोऽनुभवा-
 त्मको ब्रह्मसंज्ञकस्तत्पदार्थो वेदान्ताभियुक्तानां
 प्रसिद्धस्तथा त्वंपदार्थोऽपि प्रत्यगात्मा श्रोतुर्दे-
 हादारभ्य प्रत्यगात्मतया सम्भाव्यमानश्चैत-
 न्यपर्यन्तत्वेनावधारितः । तत्र येषामेतौ पदा-
 र्थाविज्ञानसंशयविपर्ययप्रतिबद्धौ तेषां तत्त्वम-
 सीत्येतद्वाक्यं स्वार्थं प्रमां नोत्पादयितुं शक्नोति

तदपेक्षमित्यनुभवमाश्रित्याह ॥ न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नामेति ॥ त-
 त्वंपदलक्ष्यार्थस्य दुर्बोधत्वादज्ञानप्रयुक्तसंशयादिप्रतिबन्धसम्भवात् त-
 त्वंसायभाषित्तिरेष्टम्येति वाच्यलक्ष्यविधेकपूर्यकमाह ॥ अपि चेत्यादि-

पदार्थज्ञानपूर्वकत्वात् वाक्यार्थज्ञानस्येत्यत-
स्तान् प्रत्येष्टव्यः पदार्थविवेकप्रयोजनः शास्त्र-
युक्त्यभ्यासः । यद्यपि च प्रतिपत्तव्य आत्मा नि-
रंशस्तथापि अध्यारोपितं तस्मिन्बह्वंशत्वं देहे-
न्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनादिलक्षणं तत्रैकेनाव-
धानेनैकमंशमपोहति अपरेणापरमिति युज्यते
तत्र क्रमवती प्रतिपत्तिः, तत्तु पूर्वरूपमेवात्मप्र-
तिपत्तेः । येषां पुनर्निपुणमतीनां नाज्ञानसंशय-
विपर्ययलक्षणः पदार्थविषयः प्रतिबन्धोऽस्ति ते
शक्नुवन्ति सकृदुक्तमेव तत्त्वमसिवाक्यार्थमनु-
भवितुमिति तान् प्रत्यावृत्त्यानर्थक्यमिष्टमेव,
सकृदुत्पन्नैव ह्यात्मप्रतिपत्तिरविद्यां निवर्तयति
इति नात्र कश्चिदपि क्रमोऽभ्युपगम्यते । सत्यमं-
वं युज्येत यदि कस्यचिदेवं प्रतिपत्तिर्भवेत्, व-
लवती ह्यात्मनो दुःखित्वादिप्रतिपत्तिः, अतो न

ना ॥ यदुक्तमनंशत्वात् प्रमेयस्यावृत्त्यानर्थक्यमिति तत्राह ॥ यद्यपी-
ति ॥ आरोपितांशानिरासाय न मे देहो नेन्द्रियं इत्यभ्यासो युक्त इत्य-
र्थः । वाक्यार्थज्ञाने सति कथमभ्यासनियमः प्रमाणज्ञानस्याभ्यासा-
योगात् ज्ञानिनः श्रवणादिनियमायोगाच्च इत्यत आह ॥ तत्त्विति ॥
ज्ञानात् प्रागेव श्रवणादिन्यापारनियमनं क्रियत इत्यर्थः । अविकं
शङ्कितुमुक्तमनुवदति ॥ येषामिति ॥ अधिकं शङ्कते ॥ सत्यमिति ॥
दुःखित्वप्रत्यक्षविरोधात् वाक्यादैक्यधीनोदिति इत्यर्थः । प्रत्यक्षस्य

दुःखित्वाद्यभावं कश्चित् प्रतिपद्यत इति चेत् ।
 न, देहाद्यभिमानवत् दुःखित्वाद्यभिमानस्य
 मिथ्याभिमानत्वोपपत्तेः । प्रत्यक्षं हि देहे छि-
 द्यमाने दृश्यमाने वाऽहं छिद्ये दृश्ये इति च मि-
 थ्याभिमानो दृष्टः, तथा बाल्यतरेष्वपि पुत्रमि-
 त्रादिषु सन्तप्यमानेषु अहमेव सन्तप्ये इत्य-
 ध्यारोपो दृष्टः, तथा दुःखित्वाद्यभिमानोऽपि
 स्यात् देहादिवदेव चैतन्याद्वहिरुपलभ्यमान-
 त्वात् दुःखित्वादीनां, सुपुत्रादिषु चाननुवृत्तेः,
 चैतन्यस्य तु सुपुत्रेऽप्यनुवृत्तिमामनन्ति 'यद्वै
 तन्न पश्यति पश्यन् वै तन्न पश्यति' इत्यादिना ।
 तस्मात् सर्वदुःखविमुक्तैकचैतन्यात्मकोऽहमि-
 त्येष आत्मानुभवः । न चैवमात्मानमनुभवतः
 किञ्चिदन्यत् कृत्यमवशिष्यते । तथा च श्रुतिः
 'किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं
 लोकः' इत्यात्मविदः कर्तव्याभावं दर्शयति ।
 स्मृतिरपि—

भ्रान्तित्वादविरोध इत्याह ॥ नेत्यादिना ॥ दुःखादयो नात्मधर्माः दृ-
 श्यत्वात् देहादिवत्, नाप्यात्मस्वरूपाः आत्मनि सत्यप्यननुवृत्तित्वात्
 व्यतिरेकेण चैतन्यवादित्यर्थः । निर्दुःखादिदात्मनि दुःखादिधियो भ्रान-
 तित्वात् याक्यार्थानुभवो न विरुध्यत इत्याह ॥ तस्मादिति ॥ अ-
 नुभवे जातेऽप्यावृत्त्याद्यनुष्ठानं किं न स्यादित्यत आह ॥ न चैवमि-

‘यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः।

आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते’ ॥

यस्य तु नैपोऽनुभवो द्रागिव जायते तं प्र-
त्यनुभवार्थं एवावृत्त्यभ्युपगमः । तत्रापि न त-
त्वमसिवाक्यार्थात् प्रच्याव्यावृत्तौ प्रवर्तयेत्,
न हि वरघाताय कन्यामुद्राहयन्ति । वियुक्तस्य
चास्मिन्नधिकृतोऽहं कर्ता मयेदं कर्तव्यमित्यव-
श्यं ब्रह्मप्रत्ययविपरीतप्रत्यय उत्पद्यते । यस्तु
स्वयमेव मन्दमतिरप्रतिभानात् वाक्यार्थं जि-
हासेत् तस्यैतस्मिन्नेव वाक्यार्थं स्थिरीकार
आवृत्त्यादिवाचो युक्त्याऽभ्युपेयते, तस्मात् प-
रब्रह्मविषयेऽपि प्रत्यये तदुपायोपदेशेष्वावृत्ति-
सिद्धिः ॥ २ ॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ३

यः शास्त्रोक्तविशेषणः परमात्मा स किं अ-

ति ॥ रतिः कामः आत्मकामतया तृप्तिर्विषयः तृष्णाक्षयः तेन सन्तोषे
आत्मानन्दानुभवः इति भेदः । नन्वावृत्तो नयोगात् प्रवृत्तिर्वाच्या तथा
च नियुक्तत्वबुद्धेरकर्त्रात्मधीर्न स्यादित्यत आह ॥ तत्रापीति ॥ आवृ-
त्त्यभ्युपगमेऽप्यकर्ताहमित्यनुभवात् प्रच्याव्य गुरुरन्यो वा नयोगात्
न प्रवर्तयेदुक्तदोषादित्यर्थः । कथं तर्हि प्रवृत्तिरित्यत आह ॥ यस्त्वि-
ति ॥ अप्रतिभानादसम्भावनादिनेत्यर्थः । शिष्यबुद्धचनुसारेण श्रौत-
व्यादिवचोभिः प्रधानसिद्धयर्थमावृत्त्यादौ प्रवर्तयेदित्यर्थः ॥ २ ॥

हमिति ग्रहीतव्यः किं वा मदन्य इति तावद्वि-
 चारयति । कथं पुनरात्मशब्दे प्रत्यगात्मविषये
 श्रूयमाणे संशय इति । उच्यते, अयमात्मशब्दो
 मुख्यः शक्यते ऽभ्युपगन्तुं सति जीवेश्वरयोर-
 भेदसम्भवे, इतरथा तु गौणोऽयमभ्युपगन्तव्य
 इति मन्यते । किं तावत् प्राप्तं नाहमिति ग्राह्यः,
 न ह्यपहतपाप्मत्वादिगुणो विपरीतगुणत्वेन श-
 क्यते ग्रहीतुं, विपरीतगुणो वाऽपहतपाप्मत्वा-
 दिगुणत्वेन, अपहतपाप्मत्वादिगुणश्च परमे-
 श्वरः, तद्विपरीतगुणस्तु शारीरः, ईश्वरस्य च सं-
 सार्यात्मत्वे ईश्वराभावप्रसङ्गः, ततः शास्त्रानर्थ-
 क्यं । संसारिणोऽपीश्वरात्मत्वेऽधिकार्यभावात्

॥ आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ पूर्वत्र ध्यानादेरावृ-
 त्तिरुक्ता तामुपजीव्य तत्त्वज्ञानार्थं ध्यानावृत्तिकाले किमहं ब्रह्मेति
 ध्यातव्यं उत मत्स्वामीश्वर इत्यैक्यभेदमानाभ्यां संशयमाह ॥ य
 इति ॥ शब्दादेरप्रमित इत्यादावयमात्मा ब्रह्मेत्यादिश्रुतिभिरैक्यनि-
 र्णयात् संशयमाक्षिपति ॥ कथमिति ॥ भेदश्रुत्यनुग्रहात् भेदप्रत्यक्षा-
 दिप्राबल्यमालम्ब्य संशय इत्याह ॥ उच्यते इति ॥ अभेदश्रुतीनां गौ-
 णत्वमुख्यत्वे उभयत्र फलं, यद्यप्ययं प्रत्यक्षादिविरोधपरिहारो द्वितीया-
 ध्यायसङ्गतस्यथाप्यैक्यश्रुतेरविरुद्धत्वनिश्चयस्य समाधावन्तरङ्गत्वादि-
 ह सङ्गतिः । विरुद्धयोरैक्यदृष्टिरसिद्धेत्याह ॥ नाहमिति ॥ किञ्च किमी-
 श्वरस्य जीवमात्रत्वमैक्यं जीवस्येश्वरमात्रत्वं वेति विकल्प्य क्रमेण दू-
 पयति ॥ ईश्वरस्य चेत्यादिना ॥ एकत्वश्रुतिप्रामाण्यायैक्यध्यानं का-

शास्त्रानर्थक्यमेव प्रत्यक्षादिविरोधश्च । अन्य-
 त्वेऽपि तादात्म्यदर्शनं शास्त्रात् कर्तव्यं, प्रतिमा-
 दिष्विव विष्ण्वादिदर्शनमिति चेत्, काममेवं भ-
 वतु न तु संसारिणो मुख्य आत्मेश्वर इत्येतन्नः
 प्रापयितव्यमित्येवं प्राप्ते ब्रमः । आत्मेत्येव पर-
 मेश्वरः प्रतिपत्तव्यः, तथाहि परमेश्वरप्रक्रिया-
 यां जावाला आत्मत्वेनैवैतमुपगच्छन्ति 'त्वं वा
 अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसि देवते' इ-
 ति । तथाऽन्येऽपि 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्येवमा-
 दय आत्मत्वोपगमा द्रष्टव्याः । ग्राहयन्ति चा-
 त्मत्वेनैवेश्वरं वेदान्तवाक्यानि 'एष त आत्मा
 सर्वान्तर एष त आत्मान्तर्याम्यमृतस्तत् सत्यं
 स आत्मा तत्त्वमसि' इत्येवमादीनि । यदुक्तं प्र-
 तीकदर्शनमिदं विष्णुप्रतिमान्यायेन भविष्यति
 इति । तदयुक्तं, गौणत्वप्रसङ्गात् वाक्यवैरूप्या-
 च्च । यत्र हि प्रतीकदृष्टिरभिप्रेयते सकृदेव तत्र
 वचनं भवति 'यथा मनो ब्रह्मेत्यादित्यो ब्रह्म'

यमिति शङ्कते ॥ अन्यत्वेऽपीति ॥ एकत्वध्यानमस्मदृष्टमेव । एकत्वं
 तु नास्तीत्याह ॥ काममिति ॥ अभेदश्रुतीना फलवदपूर्वार्यतात्पर्येण
 गौणत्वायोगाद् भेदश्रुतीना कल्पितभेदानुवादित्वात् प्रत्यक्षादेरपि
 तद्विषयत्वात् चिम्बप्रतिचिम्बयोरिव विरुद्धधर्माणा मिथ्यात्वात् मु-
 ख्यमैक्यमिति सिद्धान्तयति ॥ एवमित्यादिना ॥ ईश्वरस्य जीवत्वं

इत्यादि । इह पुनस्त्वमहमस्म्यहं च त्वमसी-
 त्याह, अतः प्रतीकश्रुतिवैरूप्यादभेदप्रतिपत्ति-
 र्भेददृष्ट्यपवादाच्च । तथाहि 'अथ योऽन्यां देव-
 तामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मि इति न स
 वेद मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्य-
 ति सर्वन्तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद' इत्ये-
 वमाद्या भूयसी श्रुतिर्भेददर्शनमपवदति । यत्तूक्तं
 न विरुद्धगुणयोरन्योन्यात्मत्वसम्भव इति ।
 नायं दोषः, विरुद्धगुणताया मिथ्यात्वोपप-
 त्तेः । यत्पुनरुक्तं ईश्वराभावप्रसङ्ग इति । तद-
 सत्, शास्त्रप्रामाण्यादनभ्युपगमाच्च । न ही-
 श्वरस्य संसार्यात्मत्वं प्रतिपाद्यते इत्यभ्युप-
 गच्छामः किं तर्हि संसारिणः संसारित्वापोहेने-
 श्वरात्मत्वं प्रतिपिपादयिषितमिति, एवं च सत्य-
 द्वैतेश्वरस्यापहतपाप्मात्वादिगुणता, विपरीत-
 गुणता तु ईश्वरस्य मिथ्येति व्यवतिष्ठते । यद-
 प्युक्तमधिकार्यभावः प्रत्यक्षादिविरोधश्चेति ।

न प्रतिपाद्यं येनेश्वराभावः स्यात् किन्तु जीवस्येश्वरत्वं । न चैवमधि-
 कार्यभावः एकत्वप्रबोधात् प्रागधिकारिभेदाङ्गीकारादित्याह ॥ यत्पु-
 नरुक्तमित्यादिना ॥ वेदसत्यत्वश्रद्धालुः शङ्कते ॥ प्रत्यक्षाद्यभाव
 इति ॥ वर्णेषु क्रमस्वरयोरभावाद्युपलब्धध्वनिस्थयोरारोपो वाच्यस्तथा
 चारोपितक्रमपरविशिष्टवर्णात्मकवेदस्य मिथ्यात्वं दुर्वारं, यादिनां स-

तदप्यसत्, प्राक् प्रबोधात् संसारित्वाभ्युपग-
 मात् तद्विषयत्वाच्च प्रत्यक्षादिव्यवहारस्य । 'यत्र
 त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कम्पश्येत्' इत्या-
 दिना हि प्रबोधे प्रत्यक्षाद्यभावं दर्शयति, प्रत्य-
 क्षाद्यभावे श्रुतेरप्यभावप्रसङ्ग इति चेत्, न इ-
 ष्टत्वात्, अत्र 'पिताऽपिता भवति' इति ल्युपक-
 म्य 'वेदा अवेदाः' इति वचनादिष्यत एवास्मा-
 भिः श्रुतेरप्यभावः प्रबोधे । कस्य पुनरयमप्रबो-
 ध इति चेद्यस्त्वं पृच्छसि तस्य ते इति वदामः ।
 नन्वहमीश्वर एवोक्तः श्रुत्या यद्येवं प्रतिबुद्धोऽ-
 सि नास्ति कस्यचिदप्रबोधः । योऽपि दोषश्रो-
 द्यते कैश्चिदविद्यया किलात्मनः सद्वितीयत्वाद-
 द्वैतानुपपत्तिरिति सोऽप्येतेन प्रत्युक्तस्तस्मादा-
 त्मन्यैश्वरे मनो दधीत ॥ ३ ॥

स्यत्वाग्रहस्त्वविद्याविजृम्भित इति वेदसत्यत्वाभावो न दोष इत्याह ॥
 ॥ नेति ॥ अविद्यामाक्षिपति ॥ कस्येति ॥ प्रथलिङ्गेन त्वय्येव तस्याः
 सिद्धत्वादाक्षेपानुपपत्तिरित्याह ॥ यस्त्विति ॥ अज्ञानमूलत्वात् प्र-
 श्नादेरिति भावः । सर्वज्ञाभिन्ने मयि कथमज्ञानमिति शङ्कते ॥ न-
 त्विति ॥ अभेदज्ञानात् प्राक् चिन्मात्रस्य तवैवाज्ञानाश्रयत्वम-
 नुभवसिद्धाज्ञानस्यापलापायोगात् । ज्ञाने त्वनिर्वाच्यस्य तस्य बाधा-
 न्नाश्रयापेक्षेत्याह ॥ यद्येवमिति ॥ अनिर्वाच्यत्वे दोषान्तरमपि नि-
 रस्यमित्याह ॥ योऽपीति ॥ ३ ॥

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४ ॥

‘मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्ममथाधिदैव-
तमाकाशो ब्रह्म’ (छां० ३। १८) इति, तथा
‘आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः’ (छां० १३। १९)
‘स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते’ (छां० ७। ५) इत्ये-
वमादिषु प्रतीकोपासनेषु संशयः, किं तेष्वप्या-
त्मग्रहः कर्तव्यो न वेति । किं तावत् प्राप्तं तेष्व-
प्यात्मग्रह एव युक्तः, कस्मात्, ब्रह्मणः श्रुति-
ष्वात्मत्वेन प्रसिद्धत्वात् । प्रतीकानामपि ब्रह्म-
विकारत्वात् ब्रह्मत्वे सत्यात्मत्वोपपत्तेरित्येवं प्रा-
प्ते ब्रूमः । न प्रतीकेष्वात्ममतिं बध्नीयात्, न हि
स उपासकः प्रतीकानि व्यस्तान्धात्मत्वेनाकल-
येत् । यत्पुनर्ब्रह्मविकारत्वात् प्रतीकानां ब्रह्मत्वं

॥ न प्रतीकेन हि सः ॥ उभयथा ध्यानसम्भवात् संशयः, यथा
ब्रह्मण्यभेदसत्त्वादहंग्रह उक्तः एवं प्रतीकेष्वपि ब्रह्मविकारितया जी-
वाभिन्नब्रह्माभिन्नत्वात् जीवाभेदसत्त्वेनाहंग्राहः कार्य इति दृष्टान्तेन
पूर्वपक्षः । अत्र प्रतीकोपासीनामहंग्रहोपास्त्रिभिरविशेषः । सिद्धान्ते तु
विशेषसिद्धिरिति फलं । एतदारभ्याधिकरणत्रयस्य प्राप्तिकी पादस-
ङ्गतिः । ब्रह्मैक्यध्यानप्रसङ्गागतत्वादिति विवेकः । किं प्रतीकेष्वात्म-
त्वानुभवबलादहंग्रह उक्त वस्तुतः, जीवाभेदसत्त्वात् नाद्य इत्याह ॥ न
हि स इति ॥ नानुभवति इत्यर्थः । द्वितीयमप्यसिद्ध्या दूषयति ॥ य-
त्पुनरित्यादिना ॥ विकारस्य ब्रह्मणा स्वरूपैक्यायोगात् बाधेनैक्यं

ततश्चात्मत्वमिति । तदसत्, प्रतीकाभावप्रस-
ङ्गात् । विकारस्वरूपोपमर्देन हि नामादिजात-
स्य ब्रह्मत्वमेवाश्रितं भवति, स्वरूपोपमर्दे च
नामादीनां कुतः प्रतीकत्वमात्मग्रहो वा, न च
ब्रह्मण आत्मत्वात् ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिः
कल्प्या, कर्तृत्वाद्यनिराकरणात्, कर्तृत्वादिसर्व-
संसारधर्मनिराकरणेन हि ब्रह्मण आत्मत्वोपदे-
शस्तदनिराकरणेन चोपासनाविधानं, अतश्चो-
पासकस्य प्रतीकैः समत्वादात्मग्रहो नोपपद्य-
ते, न हि रुचकस्वस्तिकयोरितरेतरात्मत्वमस्ति,
सुवर्णात्मनैव तु ब्रह्मात्मत्वेनैकत्वेनैकत्वे प्रती-
काभावप्रसङ्गमवोचाम । अतो न प्रतीकेष्वात्म-
दृष्टिः क्रियते ॥ ४ ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥

तेष्वेवोदाहरणेषु अन्यः संशयः, किमादि-
पाच्यं प्रतीकवाधे चोपास्त्रिविधिर्न स्यादित्यर्थः । किञ्च कर्तृत्वाद्यबाधे-
नोपास्त्रिविधिप्रवृत्तिर्वाच्यावाधे तदयोगात् । तथा च बाधमूलब्रह्मे-
क्यज्ञानं दारौकृत्य प्रतीकेष्वहंग्रहोपास्त्रिकल्पना न युक्ता, बाधविरो-
धादित्याह ॥ न च ब्रह्मण इति ॥ अतो जीवप्रतीकयोः स्वरूपभेदा-
दहंग्रहे विध्यश्रवणाच्च नाहंग्रह इति फलितमाह ॥ अतश्चेति ॥ य-
था रुचकस्वस्तिकयोः सुवर्णात्मनैक्येऽपि मिथोनैक्यं तथा जीवप्रती-
कयोः ब्रह्मात्मनैक्येऽपि भेदः समः । यदि च धर्मव्यतिरेकेणतयोर-
भायनिश्चयात् वस्तैक्यं तदोपासनोच्छेद उक्त इत्यर्थः ॥ ४ ॥

त्यादिदृष्टयो ब्रह्मण्यध्यसितव्याः किं वा ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिष्विति । कुतः संशयः, सामानाधिकरण्ये कारणानवधारणात् । अत्र हि ब्रह्मशब्दस्यादित्यादिशब्दैः सामानाधिकरण्यमुपलभ्यते, 'आदित्यो ब्रह्म प्राणो ब्रह्म विद्युद्ब्रह्म, इत्यादि-समानविभक्तिनिर्देशात् । न चात्राञ्जसं समा-नाधिकरण्यमवकल्पते, अर्थान्तरवचनत्वात् । ब्रह्मादित्यादिशब्दानां, न हि भवति गौरश्च इति सामानाधिकरण्यं । ननु प्रकृतिविकारभावात् ब्रह्मादित्यादीनां मृच्छरावादिवत् सामानाधिकरण्यं स्यात्, नेत्युच्यते विकारप्रविलयो ह्येवं प्रकृतिसामानाधिकरण्यात् स्यात्, ततश्च प्रतीकाभावप्रसङ्गमवोचाम, परमात्मवाक्यञ्चेदं तदानीं स्यात्, ततश्चोपासनाधिकारो बाध्येत, परिमितविकारोपादनं च व्यर्थं । तस्मात् ब्राह्मणो-

॥ ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ एकविषयत्वं सङ्गतिः । प्रश्नपूर्वकं संशययोजमाह ॥ कुत इत्यादिना ॥ सामानाधिकरण्यं श्रुतं तत्र तावन्मुख्यं, ब्रह्मविकारयोर्गवाश्वयोरिवाभेदायोगात्, नापि प्रकृतिविकारभावनिबन्धनं, वाक्यस्य विकारबाधेन ब्रह्मपरत्वापातात् । न चेष्टापत्तिर्नाम ब्रह्मेत्युपासीतेति विधिश्रुतिविरोधात्, परिमितनामग्रहणार्थक्यापाताच्च । ब्रह्मपरत्वे सर्वं ब्रह्मेति यक्तव्यत्वादतः परिशेषादध्यास एव सामानाधिकरण्यकरणं, अध्यासे च नियामकाभावात् संशय इत्यर्थः ।

ऽग्निर्वैश्वानर इत्यादिवदन्यतरत्रान्यदृष्ट्यध्या-
 से सति क्व किं दृष्टिरध्यस्यतामिति संशयः, त-
 त्रानियमः, नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादि-
 त्येवं प्राप्तं । अथ वाऽऽदित्यादिदृष्टय एव ब्रह्मणि
 कर्तव्या इत्येवं प्राप्तं । एवं हि आदित्यादिदृष्टि-
 भिर्ब्रह्मोपासनं भवति ब्रह्मोपासनञ्च फलवदि-
 ति शास्त्रमर्यादा । तस्मात् न ब्रह्मदृष्टिरादित्या-
 दिष्वित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । ब्रह्मदृष्टिरेवादित्यादिपु-
 स्यादिति । कस्मात्, उत्कर्षात्, एधमुत्कर्षेणा-
 दित्यादयो दृष्टा भवन्त्युत्कृष्टदृष्टेस्तेष्वध्यासात्
 तथा च लौकिको न्यायोऽनुगतो भवति, उत्कृ-
 ष्टदृष्टिर्हि निकृष्टेऽध्यसितव्येति लौकिको न्यायः
 । यथा राजदृष्टिः क्षत्तरि, स चानुसर्तव्यो विपर्य-
 ये प्रत्यवायप्रसङ्गात्, न हि क्षत्तृदृष्टिपरिगृही-
 तो राजा निकर्षं नीयमानः श्रेयसे स्यात् । ननु
 शास्त्रप्रामाण्यादनाशङ्कनीयोऽत्र प्रत्यवायप्रस-

उत्कृष्टनिकृष्टयोरुत्कृष्टमुपास्यं फलवन्त्वादिति न्यायोनियामक इत्य-
 रुचेराह ॥ अथ वेति ॥ अत्र विकारदृष्टिभिर्ब्रह्मोपास्तिसिद्धिः फलं,
 सिद्धान्ते तु विकारदृष्ट्या ब्रह्मण उपास्यत्वे निकर्षप्राप्ती सत्यां फल-
 वत्त्वासिद्धेर्विकारा एवोत्कृष्टब्रह्मदृष्टयोपास्या इति फलं । किञ्च लौ-
 किकन्यायाविरुद्धार्थसम्भवे विरुद्धार्थो न ग्राह्यः, प्रत्यवायप्रसङ्गात्,
 किञ्च प्रथमश्रुतानामादित्यादिपदानामसञ्जातचिरोधितया मुख्यार्थत्व-

ङ्गः, न च लौकिकेन न्यायेन शास्त्रीया दृष्टिर्नि-
यन्तुं युक्तेति। अत्रोच्यते, निर्धारिते शास्त्रार्थे एत-
देवं स्यात्, सन्दिग्धे तु तस्मिन् तन्निर्णयं प्रति
लौकिकोऽपि न्याय आश्रीयमाणो न विरुध्यते,
तेन चोत्कृष्टदृष्ट्यध्यासे शास्त्रार्थेऽवधार्यमाणे
निकृष्टदृष्टिमध्यस्य प्रत्यवेयादिति श्लिष्यते ।
प्राथम्याच्चादित्यादिशब्दानां मुख्यार्थत्वमवि-
रोधात् ग्रहीतव्यं । तैः स्वार्थवृत्तिभिरवरुद्धायां
बुद्धौ पश्चादवतरतो ब्रह्मशब्दस्य मुख्यवृत्त्या
सामानाधिकरण्यासम्भवात् ब्रह्मदृष्टिविधाना-
र्थतैवावतिष्ठते । इति परत्वादपि ब्रह्मशब्दस्यै-
व एवार्थो न्याय्यः । तथा हि ब्रह्मेत्यादेशः ब्रह्मे-
त्युपासीत ब्रह्मेत्युपास्त इति च सर्वत्रेति परं ब्र-
ह्मशब्दमुच्चारयति शुद्धांस्त्वादित्यादिशब्दान् ।
ततश्च यथा शुक्तिकां रजतमिति प्रत्येतीत्यत्र शु-
क्तिवचन एव शुक्तिकाशब्दः, रजतशब्दस्तु रज-
तप्रतीतिलक्षणार्थः प्रत्येत्येव हि केवलं रजतमि-
ति न तु तत्र रजतमस्ति, एवमत्राप्यादित्यादी-

ग्रहो न्याय्यः, ब्रह्मशब्दे च दृष्टिलक्षणग्रहः, तथा चादित्यादयो ब्रह्मद-
ष्ट्योपास्या इत्येव वाक्यार्थ इत्याह ॥ प्राथम्याच्चेति ॥ ब्रह्मशब्दस्यै-
व दृष्ट्यर्थत्वे हेत्वन्तरमाह ॥ इतिपरत्वादिति ॥ इतिशब्दः शिरस्कः
शब्दः समभिव्याहृतक्रियालक्षक इति लोके प्रसिद्धमित्यर्थः । द्विती-

न् ब्रह्मेति प्रतीयादिति गम्यते । वाक्यशेषोऽपि
 च द्वितीयानिर्देशेनादित्यादीनेवोपास्तिक्रियया
 व्याप्यमानान् दर्शयति 'स य एतदेवं विद्वाना-
 दित्यं ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा०। ३। १९) 'यो वाचं
 ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा०) 'यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपा-
 स्ते' (छा०) इति च । यत्तूक्तं ब्रह्मोपासनमेवात्रा-
 दरणीयं फलवत्त्वायेति, तदयुक्तं, उक्तेन न्याये-
 नादित्यादीनामेवोपास्यत्वावगमात् । फलत्व-
 तिथ्याद्युपासन इवादित्याद्युपासनेऽपि ब्रह्मैव
 दास्यति सर्वाध्यक्षत्वात् । वर्णितञ्चैतत्, 'फलम-
 त उपपत्तेः' (वे०सू० ३। २। ३८) इत्यत्र । ईदृश-
 चात्र ब्रह्मण उपास्यत्वं यत्प्रतीकेषु तद्दृष्ट्यध्या-
 रोपणं प्रतिमादिष्विव विष्ण्वादीनाम् ॥ ५ ॥

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥

'य एवासौ तपति तमुद्गीथमुपासीत' (छा०

याश्रुतेश्चादित्यादीनामेवोपास्तिकर्मत्वमित्याह ॥ वाक्यशेषोऽपीति ॥
 उत्लष्टमेवोपास्यंमिति न्यायमुक्तमनुवदति ॥ यत्तूक्तमिति ॥ द्वितीये-
 ति श्रुतिभ्यां लौकिकन्यायाच्चोक्तन्यायवाच इत्याह ॥ तदिति ॥ ब्र-
 ह्मणोऽनुपास्यत्वे कथं फलदातृत्वं तत्राह ॥ फलं त्विति ॥ किञ्च यत्
 दृष्ट्या विकारस्योत्कर्षः तस्य ब्रह्मणोऽप्युपासनाविशेषणत्वेऽप्युपा-
 स्यत्वं चास्तीत्याह ॥ ईदृशञ्चेति ॥ ५ ॥

१।२) 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' (छा०
 १।२।२) 'वाचि सप्तविधं सामोपासीत' (छा० १।२।
 १८) 'इयमेवर्गग्निः साम' (छा० १।६।१) इत्येव-
 मादिष्वङ्गावरुद्धेषूपसनेषु संशयः, किमादित्या-
 दिपूर्वोद्गीथादिदृष्टयो विधीयन्ते किं वोद्गीथादिष्व-
 दित्यादिदृष्टय इति, तत्रानियमः नियमकार-
 णाभावादिति प्राप्तं । न तत्र ब्रह्मण इव क-
 स्यचिदुत्कर्षविशेषोऽवधार्यते । ब्रह्म हि समस्त-
 जगत्कारणत्वात्पहतपाप्मत्वादिगुणयोगाच्चा-
 दित्यादिभ्य उल्कृष्टमिति शक्यतेऽवधारयितुं, न
 त्वादित्योद्गीथादीनां विकारत्वाविशेषात् किञ्चि-
 दुत्कर्षविशेषावधारणे कारणमस्ति । अथ त्रानि-
 यमेनैवोद्गीथादिमतय आदित्यादिष्वध्यस्येरन् ।
 कस्मात्, कर्मात्मकत्वादुद्गीथादीनां, कर्मणश्च
 फलप्राप्तिप्रसिद्धेरुद्गीथादिमतिभिरुपास्यमाना

आदित्यादि- । पृथिव्यश्च्यन्तरिक्षादित्ययुसङ्गेषु लोकेषु हिंकार-
 प्रस्तावोद्गीथप्रतीहारनिधनैरंशैः पञ्चांशं साम, तैरेवादिरिति उपद्रव
 इति च भक्तिदयाधिकैः समांशं सामेति भेदः । अत्र विशेषाज्ञानात्
 संशयः । पूर्ववदुत्कर्षानवधारणादनियम इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्ष-
 माह ॥ तत्रेति ॥ सिद्धरूपादित्यादिभ्यः कर्मरूपोद्गीथादीनां फलसन्नि-
 कर्षणोत्कर्षात् ब्रह्मवदिशेषणत्वनियम इति दृष्टान्तेन मुख्यं पूर्वपक्ष-
 माह ॥ अथ वेति ॥ तत्रपक्षसिद्धिरेव पूर्वोत्तरपक्षफलं मन्तव्यं । किञ्चा-

पृथिव्यादयश्चरमनिर्दिष्टा हिंकारादयः 'पृथि-
 वी हिंकारः' (छा० । २) इत्यादिश्रुतिषु । अतो-
 ऽनङ्गेष्वदित्यादिषु अङ्गमतिक्लेष इत्येवं प्राप्ते ब्रू-
 मः । आदित्यादिमतय एवाङ्गेषूप्रतीथादिषु क्षि-
 प्येरन् । कुतः, उपपत्तेः । उपपद्यते त्वेवमपूर्वस-
 न्निकर्षादादित्यादिमतिभिः संस्क्रियमाणेषूप्रती-
 थादिषु कर्मसमृद्धिः । 'यदेव विद्यया करोति श्र-
 द्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' (छा० ३०)
 इति च विद्यायाः कर्मसमृद्धिहेतुतां दर्शयति ।
 भवतु कर्मसमृद्धिफलेष्वेवं, स्वतन्त्रफलेषु तु क-
 थं 'य एतदेवं विद्वान् लोकेषु पञ्चविधं सामोपा-
 स्ते' (छा० ३०) इत्यादिषु, तेष्वप्यधिकृता-
 धिकारात् प्रकृतापूर्वसन्निकर्षणैव फलकल्पना
 युक्ता, गोदोहनादिनियमवत् फलात्मकत्वाच्चा-

सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ उपास्तीनां हि कर्मसमृद्धिः फलं श्रूयते,
 सा च ताभिरङ्गेषु संस्क्रियमाणेषु उपपद्यते, अङ्गानां समृद्धयनुकूल-
 प्रकृतकर्मापूर्वजनकत्वादित्यर्थः ननु यत्रोपास्तीनां प्रकृतकर्मापूर्वसन्नि-
 कृष्टाङ्गद्वारापेक्षं फलं श्रुतं, तत्र फलोपपत्तये अङ्गानामुपास्यत्वं भवतु
 तदनपेक्षलोकादिफलेषु तूपासनेषु कथमुपास्यविवेक इति शङ्कते ॥
 ॥ भवत्विति ॥ यथा स्वतन्त्रपशुफलस्यापि गोदोहनस्य अङ्गद्वारापे-
 क्षयैव फलमिष्टं तद्वत् लौकिकादिफलेषूपपासनेष्वपि कर्मापूर्वाङ्गद्वारैव
 फलकल्पना युक्ता । कर्माधिकृतस्यैवाङ्गाश्रितोपासनेष्वधिकारादतो-
 ऽङ्गानामेवोपास्यत्वमिति समाधत्ते ॥ तेष्वपीति ॥ उत्कर्षानवधार-

दित्यादीनामुद्गीथादिभ्यः कर्मात्मकेभ्य उत्कर्षो-
पपत्तिः । आदित्यादिप्राप्तिलक्षणं कर्मफलं शि-
ष्यते श्रुतिषु । अपि च ॐमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपा-
सीत खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति'
(छा० ११।१) इति चोद्गीथमेवोपास्यत्वेनोप-
क्रम्यादित्यादिमतीर्विदधाति । यत्तूक्तं उद्गीथादि-
दिमतिभिरुपास्यमाना आदित्यादयः कर्मभूयं
भूत्वा फलं करिष्यन्तीति । तद्युक्तं, स्वयमेवो-
पासनस्य कर्मत्वात् फलवत्त्वोपपत्तेः, आदि-
त्यादिभावेनापि च दृश्यमानानामुद्गीथादीनां
कर्मात्मकत्वानुपायात् “तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं
साम” इति तु लाक्षणिक एव पृथिव्यग्न्योर्ऋक्-
सामशब्दप्रयोगः । लक्षणा च यथासम्भवं स-
न्निकृष्टेन विप्रकृष्टेन वा स्वार्थसम्बन्धेन प्रवर्तते ।

णादनियम इत्युक्तं निरस्यति ॥ फलात्मेति ॥ उपक्रमवलात्तद्गु-
पास्यमित्याह ॥ अपि चेति ॥ रसतमत्वादिगुणाद्युपसङ्ख्यानमित्यर्थः
। द्वितीयं पूर्वपक्षं दूषयति ॥ यत्तूक्तमित्यादिना ॥ कर्मभूयं कर्मात्म-
कत्वं प्राप्येत्यर्थः । सिद्धाऽऽदित्यायात्मना कर्मणां दृष्टौ कर्मत्वहानिः
स्मादित्यत आह ॥ आदित्यादिभावेनेति ॥ माणवकेऽग्निदृष्टिवदु-
द्गीथादिषु आदित्याधियो गोणत्वान्न कर्मत्वाभिभावकत्वमित्यङ्गेऽन-
ङ्गत्वाधीरविरुद्धेत्याशयः प्रयोगानुपपत्तिमुक्त्वा निरस्यति ॥ तदेतदिति ॥
उत्तणाधीजं सम्बन्धमाह ॥ लक्षणा चेति ॥ गङ्गायां घोष इत्यत्र सन्नि-

तत्र यद्यपि ऋक्सामयोः पृथिव्यग्निदृष्टिचिकी-
र्पा तथापि प्रसिद्धयोर्ऋक्सामयोर्भेदेनानुकीर्त-
नात् पृथिव्यग्न्योश्च सन्निधानात् तयोरेवैव ऋ-
क्सामशब्दप्रयोगः ऋक्सामसम्बन्धादिति नि-
श्चीयते । क्षत्तृशब्दोऽपि हि कुतश्चित् कारणा-
द्वाजानमुपसर्पन्न निवारयितुं पार्यते । 'इयमेवर्क'
इति च यथाक्षरन्यासमृच एव पृथिवीत्वमवधा-
रयति । पृथिव्या हि ऋक्त्वेऽवधार्यमाणे इयमृगे-
वेत्यक्षरन्यासः स्यात् । 'य एवं विद्वान् साम गा-

रुष्टसंयोगसम्बन्धेन तीरलक्षणा, अग्निर्माणवक इत्यत्र अग्निनिष्ठशुचि-
त्वादिगुणवच्चरूपपरम्परासम्बन्धेन लक्षणा दृष्टा, तथा चात्र ऋक्साम-
योः पृथिव्यग्निदृष्टिपक्षेऽपि ऋक्सामपदान्यां स्ववाच्यार्थे द्रव्यताख्य-
परम्परासम्बन्धेन पृथिव्यग्निर्लक्षणा युक्ता इत्यर्थः । ननु प्रतीकवाचि-
पदरथध्वेये अर्थे लक्षणा न युक्ता, क्षत्तृपदस्य राजन्यप्रयोगादिति शङ्कते
॥ तत्र यद्यपीति ॥ तथापि ऋक्सामसम्बन्धात् पृथिव्यग्न्योरेवैतस्यामृ-
च्यध्यूढं सामेत्येष ऋक्सामपदप्रयोग इत्यन्वयः । ननु मुख्यार्थ एव न
कुतो गृह्यते तत्राह ॥ प्रसिद्धयोरिति ॥ तस्माद्व्यध्यूढं सामेति मुख्य-
योः पृथगुक्तेस्तदेतस्यामित्यत्रापि तयोर्ग्रहे पुनरुक्तिः स्यात्, अतः प्र-
तीकाभेददृष्ट्या पृथिव्यग्न्योः प्रतीकसन्निधानात् तयोरेव प्रतीकपद-
प्रयोगः कुतस्तदभेददाढ्यमित्यर्थः । तर्हि क्षत्तृशब्दोऽपि राजनि स्या-
दित्यत आह ॥ क्षत्तृति ॥ स्थितप्रयोगस्य निमित्तं किमपि वाच्यं न
तु निमित्तमस्ति इति प्रयोग आपाद्य इति भावः । क्षत्ता सूतः, तस्य
कार्यं रथचर्यादि यदा राजेव करोति तदा क्षत्तृशब्दो राजन्यप्यस्ति इ-
त्यक्षरार्थः । ऋगादावेव पृथिव्यादिदृष्टिः इत्यत्र हेत्यन्तरमाह ॥ इय-

यति' (छा० उ०) इति चाङ्गाश्रयमेव विज्ञानमु-
 पसंहरति न पृथिव्याद्याश्रयं । तथा 'लोकेषु प-
 ञ्चविधं सामोपासीत' (छा० उ०) इति यद्य-
 पि सप्तमीनिर्दिष्टा लोकास्तथापि साम्न्येव ते
 अध्यस्येरन्, द्वितीयानिर्देशेन साम्न उपास्य-
 त्वावगमात् । सामनि हि लोकेष्वध्यस्यमानेषु
 साम लोकात्मनोपासितं भवति, अन्यथा पुन-
 र्लोकाः सामात्मनोपासिताः स्युः । एतेन 'एत-
 द्गायत्रं प्राणेषु प्रोतम्' (छा० २। ११) इत्यादि
 व्याख्यातं । यत्रापि तुल्यो द्वितीयानिर्देशः 'अ-
 थ खल्वमुमादित्यं सप्तविधं सामोपासीत' (छा०
 १२। ९) इति तत्रापि समस्तस्य खलु साम्न
 उपासनं साधु' 'इति तु पञ्चविधस्य' 'अथ स-
 त्तविधस्य' (छा० २। ७) इति च साम्न एवो-

मिति ॥ सप्तम्या लोकानामुपास्यत्वमुक्तं निरस्यति ॥ तथा लोके-
 ष्विति ॥ सामात्मना लोकानुपासीतेति द्वितीयासप्तम्योर्भङ्गस्त्वया
 कार्यस्रतो वरं लोकात्मना सामोपासीतेति सप्तमीमात्रभङ्ग इत्यर्थः
 ॥ एतेनेति ॥ एकविभक्तिभङ्गलाघवेन प्राणात्मना गायत्रं सामोपा-
 स्यमिति व्याख्यातमित्यर्थः । ननु विभक्तिसाम्ये कथं निर्णयस्रत्राह
 ॥ यत्रापीति ॥ साम्न उपासनं साध्वित्युपक्रम्य पृथिवी हिङ्गार इत्या-
 दिना हिङ्गारादिपञ्चावयवस्य साम्न उपासनं उक्त्वा इति तु पञ्चविध-
 स्योपासनमित्युपसंहृत्य, अथेति सप्तविधस्य साम्न उपासनं प्रक-

पास्यत्वोपक्रमात् तस्मिन्नेवादित्याध्यासः । ए-
तस्मादेव च साम्ना उपास्यत्वावगमात् 'पृथिवी
हिङ्गारः' (छा० २। ७) इत्यादिनिर्देशविपर्ययेऽ-
पि हिङ्गारादिष्वैव पृथिव्यादिदृष्टिः । तस्मादन-
ङ्गाश्रया आदित्यादिमतयोऽङ्गेपूद्गीथादिषु क्षि-
प्येरन्निति सिद्धम् ॥ ६ ॥

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥

कर्माङ्गसम्बद्धेषु तावदुपासनेषु कर्मतन्त्र-
त्वान्नासनादिचिन्ता नापि सम्यग्दर्शने, वस्तु-
तन्त्रत्वात् ज्ञानस्य । इतरेषु तूपासनेषु किमनि-
यमेन तिष्ठन्नासीनः शयानो वा प्रवर्ततेतौ निय-
मेनासीन एवेति चिन्तयति । तत्र मानसत्वादु-
पासनस्यानियमः शरीरस्थितेरित्येवं प्राप्ते ब्र-
वीति, आसीन एवोपासीतेति । कुतः, सम्भव-

स्य प्रपञ्चितमतः साम्ना एवोपास्यत्वमित्यर्थः । यदुक्तं प्राथम्यात् पृथि-
व्यादेरुपास्यत्वमिति तत्राह ॥ एतस्मादेवेति ॥ यद्यपि हिङ्गारोद्देशेन
पृथिवीत्वविधेरुद्देश्यस्य प्रथमनिर्देशो वाच्यस्तथाप्युक्तन्यायबलात् प्र-
स्ययो ग्राह्य इत्यर्थः ॥ ६ ॥

कर्मण उत्थितेनोपविष्टेन वानेकधानुष्ठानदर्शनात् संशयः, कर्मा-
ङ्गाश्रितोपासनानामासननियमानपेक्षणानामनुष्ठानप्रकार उक्तसद्वद-
ङ्गानाश्रितोपासनेष्वप्यनियम इति पूर्वपक्षयति ॥ तत्रेति ॥ अत्रास-
नाभ्यासासिद्धिः, सिद्धान्ते तु मनोदेहयोर्भिन्नत्वेऽपि देहचाञ्चल्ये म-

वात् । उपासनं नाम समानप्रत्ययप्रवाहकरणं,
न च तद्गच्छतो धावतो वा सम्भवति, गत्यादी-
नां चित्तविक्षेपकरत्वात् । तिष्ठतोऽपि देहधारणे
व्यापृतं मनो न सूक्ष्मवस्तुनिरीक्षणक्षमं भव-
ति । शयानश्चाप्यकस्मादेव निद्रयाऽभिभूयते
आसीनस्य त्वेवंजातीयको भूयान्दोषः सुपरि-
हर इति सम्भवति तस्योपासनम् ॥ ७ ॥

ध्यानाच्च ॥ ८ ॥

अपि च ध्यायत्यर्थ एष यत् समानप्रत्यय-
प्रवाहकरणं, ध्यायतिश्च प्रशिक्षिताङ्गचेष्टेषु प्र-
तिष्ठितदृष्टिष्वेकविषयाक्षिप्तचित्तेषु चर्यमाणो
दृश्यते, ध्यायति वको ध्यायति प्रीपितबन्धुरि-
त्यासीनस्यानायासो भवति । तस्मादर्थादासी-
नकर्म उपासनम् ॥ ८ ॥

अचलत्वञ्चापेक्ष्य ॥ ९ ॥

अपि च 'ध्यायतीव पृथिवी' इत्यत्र पृथि-

नसोऽनवस्थानस्य अनुभवसिद्धत्वात् मनोव्यापारेषुपासनेषु देहस्थै-
र्यार्यमासननियमापेक्षेति फलभेदः । तिष्ठत उत्थितस्य ॥ ७ ॥

किञ्च ध्यातार आसीना एव स्युः ध्यायतिशब्दार्हत्वात् यकादिव-
दित्याह ॥ ध्यानाच्चेति ॥ ८ ॥

अत्रैव श्रुतं दृष्टान्तमाह ॥ अचलत्वञ्चेति ॥ ९ ॥

व्यादिष्वचलत्वमेवापेक्ष्य ध्यायतिवादो भवति,
तच्च लिङ्गमुपासनस्यासीनकर्मत्वे ॥ ९ ॥

स्मरन्ति च ॥ १० ॥

स्मरन्त्यपि च शिष्टा उपासनाङ्गत्वेनासनं
'शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः' इ-
त्यादिना । अत एव च पद्मकादीनामासनविशे-
षाणामुपदेशो योगशास्त्रे ॥ १० ॥

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥

दिग्देशकालेषु संशयः, किमस्ति कश्चि-
न्नियमो नास्ति वेति । प्रायेण वैदिकेष्वारम्भेषु
दिगादिनियमदर्शनात् स्यादिहापि कश्चिन्निय-
म इति यस्य मतिस्तं प्रत्याह । दिग्देशकालेष्व-

बाह्यस्य शारीरस्य वाऽऽसनस्य स्मरणात् नियम इत्याह ॥ स्मर-
न्ति चेति ॥ १० ॥

यत्रैकाग्रता तत्र विशेषात् तेष्वेवाङ्गानाश्रितोपासनेषु प्राच्यादिदि-
शि तीर्थादिदेशे प्रदोषादिकाले नियमोऽस्ति न वेत्युभयथासम्भवात्
संशयः, एकविषयत्वं सङ्गतिरुपास्तीनां विहितत्वात् यागादिवदस्ति
दिगादि नियम इति पूर्वपक्षः । अत्र दिगादिष्वादरः फलं, सिद्धान्ते त्व-
नादरः । ध्येये चित्तैकाग्र्यस्य प्राधान्यात् प्रधानाक्षितदेशादिग्रहणस्यो-
चित्तत्वादिति विवेकः अर्थलक्षण एवेति ऐकाग्र्यफललिङ्गक एवेत्य-
र्थः । प्राचीनप्रवणे प्राग्देशे निम्नस्थाने वैश्वदेवं कुर्यादिति वदत्र दिगा-
दिविशेषो न श्रूयते अतोऽनुमानमप्रमोजकमिति भावः । विशेषा-

र्थलक्षण एव नियमः, यत्रैवास्य दिशि देशे काले वा मनसः सौकर्येणैकाग्रता भवति तत्रैवोपासीत, प्राचीदिक्पूर्वाह्नप्राचीनप्रवणादिवत् विशेषाश्रवणादेकाग्रताया इष्टायाः सर्वत्राविशेषात् । ननु विशेषमपि केचिदामनन्ति--

‘समे शुचौ शर्करावह्निवालुका-
विवर्जिते शब्दजलाश्रयादिभिः ।

मनोऽनुकूले न तु चक्षुःपीडने

गुहानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत् । इति यथेति ।

सत्यमस्त्येवंजातीयको नियमः, सति त्वेतस्मिंस्तद्गतेषु विशेषेषु अनियम इति सुहृद्भूत्वा आचार्य आचष्टे । ‘मनोऽनुकूले’ इति चैषा श्रुतिर्यत्रैकाग्रता तत्रैवेत्येतदेव दर्शयति ॥ ११ ॥

आप्रायणात् तत्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥

आवृत्तिः सर्वोपासनेष्वदत्तव्येति स्थितमाद्येऽधिकरणे, तत्र यानि तावत् सम्यग्दर्शना-

श्रवणमसिद्धमिति शङ्कते ॥ ननु विशेषमपीति ॥ शर्कराः सूक्ष्मपापाणाः । जलाश्रयवर्जनं शीतनिवृत्त्यर्थं । चक्षुःपीडनो मशकः । वाचनिकं समदेशादिनियममङ्गीकृत्य चित्तैकाग्ररुद्धेषु देशादिगतेषु प्राचीनप्रवणत्वादिष्वनादर इति सुहृद्भावेन सूत्ररुदुपदिशति । देशाद्याग्रहे चित्तविक्षेपात् समाधिभङ्गः स्यात् स माभूदिति ॥ ११ ॥

आप्रायणात् व्यवहितेनास्य सम्यग्दर्शनाह ॥ आवृत्तिरिति ॥ अ-

थान्युपासनानि तान्यवघातादिवत् कार्यपर्यव-
 सानानीति ज्ञातमेवैषामावृत्तिपरिमाणं, न हि
 सम्यग्दर्शने कार्ये निष्पन्ने यत्नान्तरं किञ्चिच्छा-
 सितुं शक्यं, अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतीतेः शा-
 स्त्रस्याविषयत्वात्, यानि पुनरभ्युदयफलानि
 तेष्वेषा चिन्ता, किं कियन्तश्चित्कालं प्रत्ययमा-
 वृत्योपरमेदुत यावज्जीवमावर्तयेदिति । किं तावत्
 प्राप्तं कियन्तश्चित्कालं प्रत्ययमभ्यस्योत्सृजेत्,
 आवृत्तिविशिष्टस्योपासनशब्दार्थस्य कृतत्वा-
 दित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । आप्रायणादेवावर्तयेत् प्र-
 त्ययं, अन्त्यप्रत्ययवशाददृष्टफलप्राप्तेः । कर्मा-
 ण्यपि हि जन्मान्तरोपभोग्यं, फलमारभमाणा-
 नि तदनु रूपं भावनाविज्ञानं प्रायणकाले आ-
 क्षिपन्ति, 'सविज्ञानो भवति सविज्ञानमेवान्व-

नियोज्ये ब्रह्मण्यात्मत्वप्रतिपत्तिर्यस्य तस्य विदुष इत्यर्थः । अहंग्रहो-
 पासनेष्वनुष्ठानस्योभयथादृष्टेः संशयमाह ॥ यानि पुनरिति ॥ यथा
 दिगादिनियमस्य विधेरनादरस्त्रद्दामरणमुपास्यावृत्तेः अविधानाद-
 नियम इति पूर्वपक्षः । मरणपर्यन्तमावृत्तिरिति सिद्धान्तयति ॥ एव-
 मिति ॥ उपास्तीनां कर्मणाञ्चान्त्यकाले प्राप्तव्यफलस्फूर्तिद्वारा फलहे-
 तुत्वे मानमाह ॥ सविज्ञान इति ॥ भावनामयं विज्ञानफलस्फुरणं तेन
 सहितः सविज्ञानो विज्ञानं स्फुरितफलं सविज्ञानमित्यर्थः । यस्मिन्
 लोके चित्तं सङ्कल्पोऽस्येति यच्चित्तस्तेन सङ्कल्पितेन लोकेन सह फल-

वक्रामति यच्चित्तस्तेनैष प्राणमायाति प्राणस्ते-
जसा युक्तः सहात्मना यथासङ्कल्पितं लोकं न-
यति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः, तृणजलायूका-
निदर्शनाच्च । प्रत्ययास्त्वेते स्वरूपावृत्तिं मुक्त्वा
किमन्यत् प्रायणकालभावि भावनाविज्ञानमपे-
क्षेरन् । तस्माद्ये प्रतिपत्तव्यफलभावनात्मकाः
प्रत्ययास्तेष्वप्रायणादावृत्तिः । तथा च श्रुतिः
'स यावत्क्रतुरस्माल्लोकात् प्रैति' इति प्रायण-
कालेऽपि प्रत्ययानुवृत्तिं दर्शयति स्मृतिरपि—

‘धयं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तंतमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः' ॥ इति

‘प्रयाणकाले मनसाऽचलेन' (भ० गी०) इ-

ति च । ‘सोऽन्तवेलायामेतत् त्रयं प्रतिपद्येत' इति

च मरणवेलायां कर्तव्यशेषं श्रावयति ॥ १२ ॥

स्फूर्त्यनन्तरं मनः प्राणे लीयते इति यावत् । तेज उदान आत्मा जी-
वः । जलौकादृष्टान्तश्रुतेश्च भाविफलस्फूर्तिगच्छि इत्यर्थः । अस्त्विद-
मन्त्यफलविज्ञानं कर्मणांमिवादृष्टद्वारोपास्त्रीनां ततः कुत आमरणमा-
वृत्तिरित्यत आह ॥ प्रत्ययास्त्विति ॥ उपास्त्रिप्रत्ययानां धारावाहि-
कतया स्वरूपानिवृत्तिरेवान्त्यं विज्ञानं, नत्वदृष्टद्वारकमन्यदपेक्षितं
सर्वभावानामेव स्वसमानजातीयद्वारानपेक्षतया प्रत्ययानां प्रत्यया-
न्तरापेक्षायोगात्, कर्मणां तु दृष्टद्वाराऽन्वयोफलत्वानुपपत्तेः अदृष्ट-
द्वारकल्पनेति भावः । क्रतुर्ध्यानं स उपासक एतच्चयं । अक्षितमसि,
अच्युतमसि, प्राणसंशितमसि, इति मन्त्रत्रयं मरणकालेऽपि स्मरे-

तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषवि-
नाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥

गतस्तृतीयशेषः, अथेदानीं ब्रह्मविद्याफलं
प्रति चिन्ता प्रतायते, ब्रह्माधिगमे सति तद्विप-
रीतफलं दुरितं क्षीयते न वा क्षीयत इति संशयः ।
किं तावत् प्राप्तं फलार्थत्वात् कर्मणः फलमदत्त्वा
न सम्भाव्यते क्षयः । फलदायिनी त्वस्य शक्तिः
श्रुत्या समधिगता । यदि तदन्तरेणैव फलोप-
भोगमुपमृद्येत श्रुतिः कदर्थिता स्यात् । स्मर-
न्ति च 'न हि कर्माणि क्षीयन्ते' (म० भा०) इ-

दित्यर्थः ॥ १२ ॥

यथोपासकानां यावज्जीवं कर्तव्यमस्ति न तथात्मविदामिति कर्म-
क्षयलक्षणां जीवन्मुक्तिमाह ॥ तदधिगम इति ॥ ज्ञानसाधनेषु फल-
धिक्यार्थं फलाध्यायेऽपि साधनविचारः कृतः, सम्प्रति फलाध्याय-
स्था फलचिन्ता क्रियत इत्याह ॥ गत इति ॥ कर्मणां फलान्तत्वशा-
स्त्रात् ज्ञाननाशयत्वशास्त्राच्च संशयः, पूर्वपक्षे ज्ञानिनोऽपि सञ्चितपाप-
भोगानन्तरं मुक्तिः, सिद्धान्ते तु ज्ञानसमकालं पापनाशाज्जीवन्मुक्ति-
रितिफलं । न हिंस्यादित्यादिनिषेधश्रुत्या दुरितादृष्टस्य दुःखदायिनी श-
क्तिरधिगता 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म' इति च स्मरन्ति । अतः फलान्तमे-
व पापं न मध्ये नश्यतीति पूर्वपक्षः । ननु तर्हि तन्नाशार्थं प्रायश्चित्त-
विधिर्न स्यादिति चेत् । न, यथा आहिताग्नेर्गृहदाहे निमित्ते सति अग्नये
क्षामयते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् इति इष्टिविधिस्तद्दोषे नि-

ति । नन्वेवं सति प्रायश्चित्तोपदेशोऽनर्थकः प्रा-
 प्रोति । नैष दोषः, प्रायश्चित्तानां नैमित्तिकत्वोप-
 दत्तेर्गृहदाहेष्ट्यादिवत् । अपि च प्रायश्चित्तानां
 दोषसंयोगेन विधानात् भवेदपि दोषक्षपणार्थ-
 ता, नत्वेवं ब्रह्मविद्याया विधानमस्ति । नन्वन-
 भ्युपगम्यमाने ब्रह्मविदः कर्मक्षये तत्फलस्या-
 वश्यभोक्तव्यत्वादनिमोक्षः स्यात् । नेत्युच्यते,
 देशकालनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवद्भविष्य-
 ति । तस्मात् न ब्रह्मविद्याधिगमे दुरितनिवृत्ति-
 रित्येवं प्राप्ते ब्रमः । तदधिगमे ब्रह्माधिगमे स-
 त्युत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ भवतः, उत्तरस्या-
 श्लेषः, पूर्वस्य विनाशः । कस्मात्, तद्व्यपदेशात् ।
 तथाहि ब्रह्मविद्याप्रक्रियायां सम्भाव्यमानस-

मित्तमात्रे सति प्रायश्चित्तविधेर्दोषनाशार्थत्वासिद्धेः । ननु विषम उप-
 न्यासः, युक्तं गृहदाहस्य सिद्धत्वादयोग्यत्वाच्च फलतया निमित्तमात्रत्वं
 दोषवान् प्रायश्चित्तं कुर्यादित्यत्र तु मलिनः स्नायादिति वद्वोपपदस्य
 निवृत्तिद्वारा फलकारत्वसम्भवात् 'तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यज-
 ते' इति प्रायश्चित्तात् पापनिवृत्तिश्रुतेश्चायुक्तं प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिक-
 त्वमित्याह ॥ अपि चेति ॥ ज्ञानस्य दोषनाशार्थतया विधानं नास्ति
 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि' इत्यादेर्ज्ञानस्वावकमात्रत्वादित्यर्थः । कर्म-
 भोगानन्तरं देशकालान्तरे मोक्षो भविष्यति शास्त्रप्रामाण्यादित्याह ॥
 ॥ नेत्युच्यत इति ॥ ज्ञानात् कर्मक्षयस्यापूर्वत्वान्मानान्तराविरुद्ध-
 त्वाच्च तत्परानेकवाक्यानां स्वावकत्वायोगात् तस्यास्तित्वमिति सि-

स्वन्धस्यागामिनो दुरितस्यानभिसम्बन्धं वि-
दुपो व्यपदिशति 'यथा पुष्करपलाश आपो न
श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते' इ-
ति । तथा विनाशमपि पूर्वोपचितस्य दुरितस्य
व्यपदिशति 'तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयैतैवं
हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते' इति । अयमपरः
कर्मक्षयव्यपदेशो भवति ।

‘भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे’

इति । यदुक्तमनुपभुक्तफलस्य कर्मणः क्षयक-
ल्पनायां शास्त्रकदर्थनं स्यादिति । नैष दोषः, न
हि वयं कर्मणः फलदायिनीं शक्तिमवजानीमहे,
विद्यत एव सा, सा तु विद्यादिना कारणान्तरेण
प्रतिवध्यत इति वदामः । शक्तिसद्भावमात्रे च शा-
स्त्रं व्याप्रियेत, न प्रतिबन्धाप्रतिबन्धयोरपि । न हि
कर्म क्षीयत इत्येतदपि स्मरणमौत्सर्गिकं न हि

द्वान्तयति ॥ एवमित्यादिना ॥ पापक्रियातो पूर्वानुत्पत्तिरश्लेषः । स-
गुणब्रह्मविद्यायां व्यपदेशमुक्त्वा निर्गुणायां तमाह ॥ अयमपर इति ॥
पूर्वोक्तं दूषयति ॥ यदुक्तमित्यादिना ॥ विधिनिषेधशास्त्रं 'नाभुक्तं
क्षीयते' इत्यादि, स्मृतिश्च कर्मणः फलशक्तौ प्रमाणमतः शक्तस्याऽपि
कुतश्चित् नाशाङ्गीकारे न शास्त्रविरोध इत्यर्थः । तच्चज्ञानमात्मन्यशे-
पदुरितनाशकं तन्मूलाध्यासबाधकत्वात् स्वप्रदुरितमूलकर्तृत्वाध्यास-

भोगादृते कर्म क्षीयते तदर्थत्वादिति, इष्यत ए-
व प्रायश्चित्तादिना दुरितस्य क्षयः। 'सर्वं पाप्मा-
नं तरति तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य
उ चैनमेवं वेद' इत्यादि श्रुतिस्मृतिभ्यः। यत्तूक्तं
नैमित्तिकानि प्रायश्चित्तानि भविष्यन्ति इति। त-
दसत्, दोषसंयोगेन चोद्यमानानामेषां दोष
निह्नुतिफलसम्भवे फलान्तरकल्पनानुपपत्तेः।
यत्पुनरेतदुक्तं न प्रायश्चित्तवद्दोषक्षयोद्देशे विद्या-
विधानमस्तीति। अत्र ब्रूमः। सगुणासु तावद्वि-
द्यासु विद्यत एव विधानं, तासु च वाक्यशेषे ऐ-
श्वर्यप्राप्तिः पापनिवृत्तिश्च विद्यावत उच्यते, त-
योश्चाविवक्षाकारणं नास्तीत्यतः पाप्मप्रहा-
णपूर्वकैश्वर्यप्राप्तिस्तासां फलमिति निश्चीयते।
निर्गुणायां तु विद्यायां यद्यपि विधानं नास्ति
तथाप्यकर्त्रात्मत्वबोधात् कर्मप्रदाहसिद्धिः। अ-
श्लेष इति चागामिषु कर्मसु कर्तृत्वमेव न प्रतिप-
द्यते ब्रह्मविदिति दर्शयति। अतिक्रान्तेषु तु यद्यपि
मिथ्याज्ञानात् कर्तृत्वं प्रतिपेद इव तथापि वि-
द्यासामर्थ्यात् मिथ्याज्ञानिवृत्तेस्तान्यपि प्रलीय-

बाधकजाग्रद्बोधवदित्याह ॥ तथाप्यकर्त्रात्मत्वबोधादिति ॥ श्रुतार्थ-
मेव युक्त्या द्रढयति ॥ अश्लेष इति ॥ मूलाध्यासानुत्पत्तेः पापस्या-

न्त इत्याह, विनाश इति । पूर्वप्रसिद्धकर्तृत्वभो-
 कृत्वस्वरूपविपरीतं हि त्रिष्वपि कालेष्वकर्तृ-
 त्वाभोक्तृत्वस्वरूपं ब्रह्माहमस्मिनेतः पूर्वमपि क-
 र्ता भोक्ता वाऽहमासं नेदानीं नापि भविष्यति
 काले इति ब्रह्मविदवगच्छति । एवमेव च मोक्ष
 उपपद्यते, अन्यथा त्वनादिकालप्रवृत्तानां कर्म-
 णां क्षयाभावे मोक्षाभाव स्यात् । न च देशका-
 लनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवत् भवितुमर्हति
 अनित्यत्वप्रसङ्गात् परोक्षत्वानुपपत्तेश्च ज्ञान-
 फलस्य । तस्मात् ब्रह्माधिगमे दुरितक्षय इति
 स्थितम् ॥ १३ ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे बन्धहेतोरघस्य स्वाभा-
 विकस्याश्लेषविनाशौ ज्ञाननिमित्तौ शास्त्रव्यप-
 देशान्निरूपितौ, धर्मस्य पुनः शास्त्रीयत्वात् शा-

श्लेषः, तन्नाशात् तद्विनाश इत्यर्थः । अध्यासाभावे विद्वदनुभवमाह ॥
 ॥ पूर्वेति ॥ मोक्षशास्त्रबलाच्च ज्ञानात् कर्मक्षयसिद्धिरित्याह ॥ एवमे-
 वेति ॥ ज्ञानात् कर्मक्षये सत्येवेत्यर्थः । मोक्षस्य कर्मफलसाध्यमुक्तं
 निरस्यति ॥ न चेति ॥ १३ ॥

इतरस्याऽपि तु ॥ अतिदेशत्वात् न सङ्गत्यायपेक्षा, ज्ञानात् पुण्यं
 क्षीयते न वेति पूर्ववत् सन्देहे ज्ञानं न पुण्यनाशकं शास्त्रीयत्वात् पु-
 ण्यवदित्याधिकाशङ्कामुक्त्वातिदेशं व्याचष्टे ॥ धर्मस्येत्यादिना ॥ ज्ञानं

स्त्रीयेण ज्ञानेनाविरोध इत्याशङ्क्य तन्निराक-
 रणाय पूर्वाधिकरणन्यायातिदेशः क्रियते । इत-
 रस्याऽपि पुण्यस्य कर्मण एवमघवदसंश्लेषो वि-
 नाशश्च ज्ञानवतो भवतः । कुतः तस्याऽपि स्व-
 फलहेतुत्वेन ज्ञानफलप्रतिबन्धित्वप्रसङ्गात् ।
 'उभे उ ह्वैवप एते तरति' इत्यादिश्रुतिषु दुष्कृ-
 तवत्सु कृतस्याऽपि प्रणाशव्यपदेशात् अकर्त्रा-
 त्मबोधनिमित्तस्य च कर्मक्षयस्य सुकृतदुष्कृत-
 योस्तुल्यत्वात् 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि' इति
 चाविशेषश्रुतेः । यत्रापि केवल एव पाप्मशब्दः
 पठ्यते तत्रापि तेनैव पुण्यमप्याकलितमिति द्र-
 ष्टव्यं, ज्ञानफलापेक्षया निकृष्टफलत्वात् । अ-
 स्ति च श्रुतौ पुण्येऽपि पाप्मशब्दः 'नैनं सेतु-
 महोरात्रे तरतः' इत्यत्र सह दुष्कृतेन सुकृतम-
 प्यनुक्रम्य सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्त इत्यवि-
 शेषेणैव प्रकृते पुण्ये पाप्मशब्दप्रयोगात् । पाते
 त्विति । तु शब्दोऽवधारणार्थः । एवं धर्माधर्मयो-
 र्बन्धहेत्वोर्विद्यासामर्थ्यादश्लेषविनाशसिद्धेरव-

पुण्यनाशकं तन्मूलाविद्याघातित्वादिति न्यायोपेतागमबाधितं अनु-
 मानमिति भावः । ननु क्षीयन्ते चेत्यविशेषश्रुतिः पापविषया सर्वपा-
 प्मानं तरति विशेषश्रुतेरित्यत आह ॥ यत्रापि केवल इति ॥ पाप-
 पुण्यक्षयपराधिकरणद्वयस्य फलमाह ॥ पाते त्विति ॥ १४ ॥

शयम्भाविनी विदुषः शरीरपाते मुक्तिरित्यवधारयति ॥ १४ ॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः १५॥

पूर्वयोरधिकरणयोर्ज्ञाननिमित्तः सुकृतदुष्कृतयोर्विनाशोऽवधारितः, स किमविशेषेणारब्धकार्ययोरनारब्धकार्ययोश्च भवत्युत विशेषेणानारब्धकार्ययोरेवेति विचार्यते । तत्र 'उभे उ ह्येवेष एते तरति, इत्येवमादिश्रुतिष्वविशेषश्रवणादविशेषेणैव क्षय इत्येवं प्राप्ते इत्याह । अनारब्धकार्ये एव त्विति । अप्रवृत्ते फले एव पूर्वं जन्मान्तरसञ्चिते अस्मिन्नपि च जन्मनि प्राक् ज्ञानोत्पत्तेः सञ्चिते सुकृतदुष्कृते ज्ञानाधिगमात् क्षीयेते नत्वारब्धकार्ये सामिभुक्तफले याभ्यामेतत् ब्रह्माज्ञानायतनं जन्म निर्मितं । कुत एतत्, 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्षये' इति शरीरपातावधिकरणात् क्षेमप्राप्तेः, इतरथा हि

॥ अनारब्धकार्ये एव तु ॥ उक्तकर्मक्षयं विषयीकृत्य क्षीयन्ते चेत्पविशेषश्रुतेस्त्वस्य तावदेव चिरमिति श्रुतेश्च संशयमाह ॥ पूर्वयोरिति ॥ जीवन्मुक्त्यसिद्धिश्रेत्युभयत्र फलं, पूर्वसिद्धान्तन्यायेन पूर्वपक्षप्राप्तौ उक्तोत्सर्गतः कर्मक्षतिः प्रारब्धान्यकर्मविषयेत्यपवादं सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ सामिशब्दोऽर्धवाचकः, प्रारब्धायावन्न विमुच्यते तापानेव विलम्बः, तन्मोक्षे ब्रह्म सम्पद्यत इति श्रुत्यर्थः । देहपाता-

ज्ञानादशेषकर्मक्षये सति स्थितिहेत्वभावात्
 ज्ञानप्राप्त्यनन्तरमेव क्षेममश्रुवीत तत्र शरीरपा-
 तप्रतीक्षां नाचक्षीत । ननु वस्तुवलेनैवायमक-
 र्त्रात्मबोधः कर्माणि क्षपयन् कथं कानिचित् क्ष-
 पयेत् कानिचिन्नोपेक्षेत, न हि समानेऽग्निबीज-
 सम्पर्के केपाञ्चिद्बीजशक्तिः क्षीयते केपाञ्चिन्न
 क्षीयते इति शक्यमङ्गीकर्तुमिति । उच्यते, न ता-
 वदनाश्रित्यारब्धकार्यं कर्माभयं ज्ञानोत्पत्तिरु-
 पपद्यते, आश्रिते च तस्मिन् कुलालचक्रवत् प्र-
 वृत्तवेगस्याऽन्तराले प्रतिबन्धासम्भवाद्भवति
 वेगक्षयप्रतिपालनं, अकर्त्रात्मत्वबोधोऽपि हि
 मिथ्याज्ञानबाधनेन कर्माण्युच्छिनत्ति, बाधित-
 मपि मिथ्याज्ञानं द्विचन्द्रादिज्ञानवत् संस्कारव-
 शात् कञ्चित्कालमनुवर्तत एव । अपि च नैवात्र
 विवदितव्यं ब्रह्मविदः कञ्चित्कालं शरीरं ध्रिय-
 ते न वा ध्रियत इति । कथं त्येकस्य स्वहृदयप्र-

यधिल्लिङ्गात् तत्रचिदां याज्ञवल्क्यादीनां देहधारणश्रुतिस्मृतिलिङ्गात्
 प्रारब्धकर्मणस्त्रयज्ञानं प्रति हेतुत्वेनोपजीव्यत्वाच्च प्रायस्यसिद्धेस्त्र-
 यतिपदं तत्रज्ञानं तत्सिद्धयर्थं अविद्यांशं विक्षेपगन्तारयं विहाया-
 वरमाविद्यांशं नाशयतीत्याह ॥ उच्यते न तावदिति ॥ विक्षेपका-
 रणियालेश एव तत्संस्कारः । शिष्यान् प्रति जीवन्मुक्ती स्वानुभन्माह
 ॥ अपि च नैवेति ॥ १५ ॥

त्ययं ब्रह्मवेदनं देहधारणञ्चापरेण प्रतिक्षेप्तुं श-
क्येत । श्रुतिस्मृतिषु च स्थितप्रज्ञलक्षणनिर्देशे-
नैतदेव निरुच्यते । तस्मादनारब्धकार्ययोरैव सु-
कृतदुष्कृतयोर्विद्यासामर्थ्यात् क्षय इति निर्णयः १५
अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्श-

नात् ॥ १६ ॥

पुण्यस्याप्यश्लेषविनाशयोरघन्यायोऽतिदि-
ष्टः, सोऽतिदेशः सर्वपुण्यविषय इत्याशङ्क्य
प्रतिवक्ति, अग्निहोत्रादि त्विति । तुशब्द आश-
ङ्कामपनुदति । यन्नित्यं कर्म वैदिकमग्निहोत्रादि
तत्कार्यायैव भवति ज्ञानस्य यत्कार्यं तदेवा-
स्य कार्यमित्यर्थः । कुतः, 'तमेतं वेदानुवचनेन
ब्राह्मणा विविदिपन्ति यज्ञेन दानेन' इत्यादिद-
र्शनात् । ननु ज्ञानकर्मणोर्विलक्षणकार्यत्वात् का-
र्यैकत्वानुपपत्तिः । नैप दोषः, ज्वरमरणकार्ययोर-
पि दधिविषयोर्गुण्डमन्त्रसंयुक्तयोस्तृप्तिपुष्टिकार्य-

॥ अग्निहोत्रादि तु ॥ नित्यं नैमित्तिक कर्म ज्ञानात् नश्यति न
वेति सन्देहे उभे पुण्यपापे तरति इत्यविशेषश्रुतेर्नश्यतीत्याशङ्क्येतर-
स्थाऽपात्युक्तातिदेशस्य नित्यायतिरिक्तकाम्यपुण्यविषयत्वेनात्रापवादं
सिद्धान्तयति ॥ पुण्यस्येत्यादिना ॥ अत्र पूर्वपक्षे ज्ञानार्थं नित्यायनु-
ष्ठानासिद्धिः पङ्कक्षालनन्यायात्, सिद्धान्ते तु ज्ञानोत्पत्त्यर्थत्वात् तस्मि-

दर्शनात्, तद्वत् कर्मणोऽपि ज्ञानसंयुक्तस्य मोक्षकार्यत्वोपपत्तेः । नन्वनारभ्यो मोक्षः कथमस्य कर्मकार्यत्वमुच्यते । नैष दोषः, आरादुपकारकत्वात् कर्मणः । ज्ञानस्यैव हि प्रापकं सत्कर्म प्रणाख्या मोक्षकारणमित्युपचर्यते । अत एव चातिक्रान्तविषयमेतत् कार्यैकत्वाभिधानं । न हि ब्रह्मविद् आगाम्यग्निहोत्रादि सम्भवति, अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तेःशास्त्रस्याविषयत्वात् । सगुणासु तु विद्यासु कर्तृत्वानतितृप्तेः सम्भवत्यागाम्यप्यग्निहोत्रादि । तस्याऽपि निरभिसन्धिनः कार्यान्तराभावात्विद्यासङ्गत्युपपत्तिः १६

किंविषयं पुनरिदमश्लेषविनाशवचनम् किंविषयं वाऽदोविनियोगवचनमेकेषां शाखिनां तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विपन्तः पापकृत्याम्' इत्यत उत्तरं पठति ॥

द्विरिति विवेकः । अत्र भाष्ये ज्ञानकर्मणोः साक्षादेककार्यत्वं परमतेनोक्त्वा साक्षात्पारम्पर्याभ्यां मोक्षहेतुत्वं स्वमतमुक्तमिति मन्तव्यम् ॥ अत एवेति ॥ ज्ञानादूर्ध्वं कर्माभावात् पूर्वकर्मविषयमित्यर्थः । निगुणविद्यायां कर्मसाहित्यं तृप्तिं प्रति भोजनस्य लाङ्गलेनेव दग्धितं, सम्प्रति सगुणविद्यापरत्वेन सूत्रस्याञ्जस्यमाह ॥ सगुणास्त्विति ॥ १६ ॥

उत्तरसूनार्यं गृह्णाति ॥ किमित्यादिना ॥ यत्प्रारब्धादन्यत् काम्यं

अतोऽन्याऽपि त्वेकेषामुभयोः ॥ १७ ॥

अतोऽग्निहोत्रादेर्नित्यात् कर्मणोऽन्यापि त्व-
स्ति साधुकृत्या या फलमभिसन्धाय क्रियते, त-
स्या एव विनियोग उक्त एकेषां शाखिनां 'सुहृदः
साधुकृत्यामुपयन्ति' इति । तस्या एव चेदमघव-
दश्लेषविनाशनिरूपणं, इतरस्याप्येवमसंश्लेषः
इति । तथा एवंजातीयकस्य काम्यस्य कर्मणो
विद्यां प्रत्यनुपकारकत्वे सम्प्रतिपत्तिरुभयोरपि
जैमिनिवादरायणयोराचार्ययोः ॥ १७ ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥

सुसमधिगतमेतदनन्तराधिकरणे नित्यमग्नि-
होत्रादिकं कर्म मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्देशेन
कृतमुपात्तदुरितक्षयहेतुत्वद्वारेण सत्त्वशुद्धिका-
रणतां प्रतिपद्यमानं मोक्षप्रयोजनब्रह्माधिगम-
निमित्तत्वेन ब्रह्मविद्यया सहैककार्यं भवति इति ।
तत्राऽग्निहोत्रादिकर्माङ्गव्यपाश्रयविद्यासंयुक्तं
केवलं चास्ति । 'य एवं विद्वान् यजति य एवं वि-
द्वान् जुहोति य एवं विद्वाञ्छंसति य एवं विद्वानु-

पुण्यं पापञ्च तदेव विद्वत्सुदहृद्विपतोः स्वसमानजातीयं कर्म जनय-
ति स्वयञ्च ज्ञानान्तरयति इति भावः ॥ १७ ॥

॥ यदेव विद्ययेति हि ॥ उक्तनित्यादिकं विषयमुपजीव्य समीजं

द्रायति तस्मादेवंविदमेव ब्रह्माणं कुर्वीत नानेवं-
 विदं तेनोभौ कुरुतः यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद?
 (छा०) इत्यादिवचनेभ्यो विद्यासंयुक्तं केवलम-
 प्यस्ति । तत्रेदं विचार्यते किं विद्यासंयुक्तमेवा-
 ग्निहोत्रादिकं कर्म मुमुक्षोर्विद्याहेतुत्वेन तथा स-
 हैककार्यत्वं प्रतिपद्यते न केवलं उत विद्यासंयुक्तं
 केवलञ्चाविशेषेणेति । कुतः संशयः, 'तमेतमा-
 त्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति' इति यज्ञादीनामवि-
 शेषेणात्मवेदनाङ्गत्वेन श्रवणात्, विद्यासंयुक्त-
 स्य चाग्निहोत्रादेर्विशिष्टत्वावगमात् । किं ताव-
 त् प्राप्तं, विद्यासंयुक्तमेव कर्माग्निहोत्राद्यात्मवि-
 द्याशेषत्वं प्रतिपद्यते न विद्याविहीनं विद्योपेत-
 स्य विशिष्टत्वावगमात्, विद्याविहीनात्, 'यद्-
 हरेव जुहोति तदहः पुनर्मृत्युमपजयति एवंवि-
 दान्' इत्यादिश्रुतिभ्यः,

‘बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ।
 दूरेण त्ववरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय’ ॥ (भ० गी०)
 इत्यादिस्मृतिभ्यश्च । इत्येवं प्राप्तेप्रतिपद्य-

सशयमुक्त्वा पूर्वपक्षमाह ॥ विद्यासंयुक्तमेवेति ॥ अत्र पूर्वपक्षे क-
 र्माङ्गोपास्त्रिहीनकर्मणो ज्ञानार्थत्वासिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति भे-
 दः । भवतु विद्याविशिष्टस्य कर्मणो ज्ञानं प्रति शीघ्रकारित्वाख्यं क-
 श्रिदतिशयो विद्यासामर्थ्यात् । नैतावता केवलस्य वैयर्थ्यं विविदिपा-

ते । यदेव विद्यथेति हि सत्यमेतत् विद्यासं-
युक्तं कर्माग्निहोत्रादिकं विद्याविहीनात् कर्मणो-
ऽग्निहोत्रादेर्विशिष्टं विद्वानिव ब्राह्मणो विद्यावि-
हीनात् ब्राह्मणात्, तथापि नात्यन्तमनपेक्षं वि-
द्यारहितं कर्माऽग्निहोत्रादिकं, कस्मात् तमेत-
मात्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति इत्यत्राविशेषेणा-
ग्निहोत्रादेर्विद्याहेतुत्वेन श्रुतत्वात् । ननु वि-
द्यासंयुक्तस्याऽग्निहोत्रादेर्विद्याविहीनात् विशि-
ष्टत्वावगमात् विद्याविहीनमग्निहोत्राद्यात्मवि-
द्याहेतुत्वेनानपेक्षमेवेति युक्तं । नैतदेवं, विद्यास-
हायस्याग्निहोत्रादेर्विद्यानिमित्तेन सामर्थ्याति-
शयेन योगादात्मज्ञानं प्रति कश्चित् करणत्वा-
तिशयो भविष्यति न तथा विद्याविहीनस्येति
युक्तं कल्पयितुं, न तु 'यज्ञेन विविदिषन्ति' इ-
त्यविशेषेणात्मज्ञानाङ्गत्वेन श्रुतस्याग्निहोत्रादे-
रनङ्गत्वं शक्यमभ्युपगन्तुं । तथा हि श्रुतिः 'य-
देव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिपदा तदेव वीर्य-
वत्तरं भवति' इति विद्यासंयुक्तस्य कर्मणोऽग्नि-
होत्रादेर्वीर्यवत्तरत्वाभिधानेन स्वकार्यं प्रति क-

श्रुतिविरोधान् । न च तत्र श्रुतौ यज्ञादिसाध्यानां विद्योपेतकर्मपरतया
सङ्कोचो युक्तः । हि यतः । 'यदेव विद्यया' इति श्रुतिः केवलस्याऽपि

ञ्चिदतिशयं ब्रुवाणा विद्याविहीनस्य तस्यैव त-
 स्ययोजनं प्रति वीर्यवत्त्वं दर्शयति । कर्मणश्च वी-
 र्यवत्त्वं तत् यत् स्वप्रयोजनसाधनसहत्वं । त-
 स्मात् विद्यासंयुक्तं नित्यमग्निहोत्रादि विद्या-
 विहीनञ्चोभयमपि मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्दे-
 शेन इह जन्मनि जन्मान्तरे च प्राक् ज्ञानोत्पत्तेः
 कृतं यत् तत् यथासामर्थ्यं ब्रह्माधिगमप्रतिव-
 न्धकारणोपात्तदुरितक्षयहेतुद्वारेण ब्रह्माधिगम-
 कारणत्वं प्रतिपद्यमानं श्रवणमननश्रद्धाध्यान-
 तात्पर्याद्यन्तरङ्गकारणापेक्षं ब्रह्मविद्यया सहेक-
 कार्यं भवतीति स्थितम् ॥ १८ ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते १९ ॥

अनारब्धकार्ययोः पुण्यपापयोर्विद्यासाम-
 ध्यात् क्षय उक्तः, इतरे त्वारब्धकार्ये पुण्यपापे उ-
 भोगेन क्षपयित्वा ब्रह्म सम्पद्यते 'तस्य तावदेव

वीर्यवत्त्वं गमयति इति सिद्धान्तग्रन्थार्थः ॥ १८ ॥

॥ भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते ॥ तच्च विद्वन्विषयः, स किं
 प्रारब्धक्षयानन्तरं संसरत्युत नेति निमित्तभावाभावाभ्यां संशये सि-
 द्धान्तमुपक्रमते ॥ अनारब्धेति ॥ अनारब्धकर्मणः क्षयोक्तावारब्ध-
 स्य कथं क्षय इत्याकाङ्क्षायामस्योत्थानात् सङ्गतिः । पूर्वपक्षे विदेहकै-
 षल्यासिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति भेदः । देहपातोत्तरमपि तच्च विद्
 संसरति संसारयोग्यत्वात् यथा देहपातात् पूर्वमित्यनारब्धाधिकरणद-

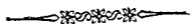
चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये' इति 'ब्र-
ह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः ।
ननु सत्यपि सम्यग्दर्शने यथा प्राग्देहपाताद्देह-
दर्शनं द्विचन्द्रदर्शनन्यायेनानुवृत्तमेवं पश्चादप्य-
नुवर्तेत । न, निमित्ताभावात् । उपभोगशेषक्ष-
पणं हि तत्रानुवृत्तिनिमित्तं, न च तादृशमत्र कि-
ञ्चिदस्ति । नन्वपरः कर्माशयोऽभिनवमुपभो-
गमारप्स्यते । न, तस्य दग्धबीजत्वात् । मि-
थ्याज्ञानावष्टम्भं हि कर्मान्तरं देहपाते उपभो-
गान्तरमारभते, तच्च मिथ्याज्ञानं सम्यग्ज्ञानेन
दग्धमित्यतः साध्वेतदारब्धकार्यक्षये विदुषः
कैवल्यमवश्यम्भवति ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभ-
गवत्पादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

एतन्तेन पूर्वपक्षमाह ॥ नन्विति ॥ भोगनिमित्तकर्माभावाद्धेत्वसिद्धिः ।
यत्तु सञ्चितं कर्मान्तरं तन्न निमित्तं फलस्य, दग्धमूलत्वात् । अविद्या-
दयो हि क्लेशाः कर्मणस्तत्फलस्य च मूलं । तदुक्तं योगशास्त्रे 'क्लेशमूलः
कर्माशयः सति मूले तद्विपाकः' इति तच्च, मूलं ज्ञानाग्निना दग्धमि-
ति कुतः पुनः संसारः तस्माद्देहपाते कैवल्यमिति सिद्धम् ॥ १९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिवाजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत्पा-
दकृतौ भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

ॐ परात्मने नमः ।

वाङ् मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ १ ॥

अथापरासु विद्यासु फलप्राप्तये देवयानं प-
न्यानमवतारयिष्यन् प्रथमं तावत् यथाशास्त्रमु-
क्त्वाऽन्तिक्रममाचष्टे, समाना हि विद्वद्विदुषोरु-
क्त्वाऽन्तिरिति वक्ष्यति । अस्ति प्रायणविषया श्रु-
तिः 'अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि
सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां
देवतायां' इति । किमिह वाच एव वृत्तिमत्या म-
नसि सम्पत्तिरुच्यते, उत वाग्वृत्तेरिति विषयः ।
तत्र वागेव तावन्मनसि सम्पद्यत इति प्राप्तं,

ॐ ब्रह्मणे नमः ॥

॥ वाङ्मनसि दर्शनात् शब्दाच्च ॥ ज्ञानफलोक्त्यनन्तरमुपास-
नफलं ब्रह्मलोकस्थं वक्तव्यं तच्चाचिरादिमार्गप्राप्त्यं, मार्गप्राप्तिश्चोत्क्रा-
न्तिसाध्या, तस्मादुपास्तिफलाक्षिप्तोत्क्रान्तिपादस्यास्त्यध्यायसङ्गतिः
। युक्तं चास्य पूर्वपादानन्तर्यं ज्ञानफलोक्त्यनन्तरं वक्तव्योपास्तिफलेना-
क्षिप्तत्वात् इत्याह ॥ अथेति ॥ ज्ञानिन इवोपासकस्याप्युत्क्रान्तिर्ने-
त्यत आह ॥ समानेति ॥ विद्वानुपासकः, तस्यानुपासकवदुत्क्रान्तिर-
सि, अज्ञत्वादिति वक्ष्यत इत्यर्थः । प्रयतो म्रियमाणस्येत्यर्थः । वाक्-
पदस्य करणभावव्युत्पत्तिभ्यां करणतद्दृष्ट्योर्लभ्यमानात् संशयः, पूर्वप-
क्षे करणानां स्वरूपलयात् मृतमात्रस्य मुक्तिः, सिद्धान्ते तु संसारसि-

तथा हि श्रुतिरनुगृहीता भवति, इतरथा लक्षणा स्यात् श्रुतिलक्षणाविशये च श्रुतिर्न्याय्या न लक्षणा, तस्मद्वाच एवायं मनसि प्रविलय इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, वाग्वृत्तिर्मनसि सम्पद्यत इति । कथं वाग्वृत्तिरिति व्याख्यायते, यावता वाङ्मनसोत्येवमाचार्यः पठति । संत्यमेतत्, पठिष्यति तु परस्तात् 'अविभागो वचनात्' (वे० सू० । ४ । २ । १६ ।) इति । तस्मादत्र वृत्त्युपशममात्रं विवक्षितमिति गम्यते । तत्त्वप्रलयविवक्षायां तु सर्वत्रैवाविभागसाम्यात् किं परत्रैव विशिष्यादविभाग इति । तस्मादत्र वृत्त्युपसंहारविवक्षायां वाग्वृत्तिः पूर्वमुपसंह्रियते, मनोवृत्ताववस्थितायामित्यर्थः । कस्मात् दर्शनात्, दृश्यते हि वाग्वृत्तेः पूर्वमुपसंहारो मनोवृत्तौ विद्यमानायां न तु वाच एव वृत्तिमत्या मनस्युपसंहारः केनचिदपि द्रष्टुं शक्यते । ननु श्रुतिसामर्थ्याद्वाच एवायं मनस्यप्यद्यो युक्त इ-

द्विः । अनुपादाने मनसि वाचस्तत्त्वल्यायोगेन व्यापारमात्रोपरामादिति विधेकः । सूत्रेवृत्तिपदाध्याहारः कथमिति शङ्क्यते ॥ कथमिति ॥ उत्तरत्र हि सूत्ररुत् तत्त्वयिद इन्द्रियाणां स्वरूपलयं पक्षरति तद्व्यादिहाध्याहार उचितः अज्ञस्याऽपि इन्द्रियलयसाम्ये यक्ष्यमाण-विशेषोक्तयोगादिति समाध्यर्थः । प्रकृतायेव विकारलय इति न्याय-

त्युक्तं । नेत्याह, अतत्प्रकृतित्वात् । यस्य हि य-
 त उत्पत्तिस्तस्य तत्र लयो न्याय्यो मृदीव शरा-
 वस्य । न च मनसो वागुत्पद्यत इति किञ्चन प्र-
 माणमस्ति । वृत्त्युद्भवाभिभवौ त्वप्रकृतिसमा-
 श्रयावपि दृश्यते । पार्थिवेभ्यो हीन्धनेभ्यस्तैज-
 सस्याग्नेर्वृत्तिरुद्भवति अप्सु चोपशाम्यति । कथं
 तर्ह्यस्मिन् पक्षे शब्दो वाङ्मनसि सम्पद्यत इ-
 त्यत आह, शब्दाच्चेति । शब्दोऽप्यस्मिन् पक्षेऽ-
 वकल्पते, वृत्तिवृत्तिमतोरभेदोपचारादित्यर्थः ॥ १ ॥

अत एव च सर्वाण्यनु ॥ २ ॥

‘तस्मादुपशान्ततेजाः पुनर्भवमिन्द्रियैर्मनसि
 सम्पद्यमानैः’ इत्यत्राविशेषेण सर्वेषामेवेन्द्रिया-
 णां मनसि सम्पत्तिः श्रूयते, तत्राप्यत एव वा-
 च इव चक्षुरादीनामपि सवृत्तिके मनस्यवस्थि-
 ते वृत्तिलोपदर्शनात् तत्त्वप्रलयासम्भवाच्छब्दो-
 पपत्तेश्च वृत्तिद्वारेणैव सर्वाणीन्द्रियाणि मनोऽनु-
 विरुद्धार्थं श्रुतिरपि न ब्रूते इति सिद्धान्तयति ॥ अतत्प्रकृतित्वादि-
 ति ॥ न्यायस्य निरवकाशत्वाद्द्वलीयस्त्वं शब्दस्य नूक्तिर्वागिति व्यु-
 त्पत्त्या लक्षणया वा सावकाशत्वमिति द्योतयितुं शब्दाच्चेत्युक्तम् ॥ १ ॥

वाच्युक्तं न्यायं चक्षुरादिष्वतिदिशति, अत एवेति । उपशान्तदे-
 हीण्यस्य तस्मादुत्क्रमणादूर्ध्वं पुनर्मवं प्रतिपद्यत इति श्रुत्यर्थः । इन्द्रि-
 यशब्दस्य श्रुतिस्थस्य वृत्तिपरतयोपपत्तेः सर्वेन्द्रियवृत्तिलयश्चोदिष्टस्त्विति

वर्तन्ते । सर्वेषां करणानां मनस्युपसंहाराविशेषे
सति वाचः पृथग्रहणं वाङ्मनसि सम्पद्यत इ-
त्युदाहरणानुरोधेन ॥ २ ॥

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

समधिगतमेतत् 'वाङ्मनसि सम्पद्यते' इ-
त्यत्र वृत्तिसम्पत्तिविवक्षेति । अथ यदुत्तरं वाक्यं
'मनः प्राणः' इति किमत्रापि वृत्तिसम्पत्तिरेव
विवक्षिता उत वृत्तिमत्सम्पत्तिरिति विचिकित्सा-
यां वृत्तिमत्सम्पत्तिरेवात्रेति प्राप्तं, श्रुत्यनुग्रहात्
तत्प्रकृतित्वोपपत्तेश्च । तथा हि 'अन्नमयं हि सो-
म्य मन आपोमयः प्राणः' इत्यन्नयोनि मन आ
मनन्ति अन्नयोनिश्च प्राणमापश्चान्नमसृजन्त'
इति श्रुतिः । अतश्च यन्मनः प्राणे प्रलीयते अ-
न्नमेव तदप्सु प्रलीयते अन्नं हि मन आपश्च प्रा-
णः प्रकृतिविकाराभेदादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । तद-
प्यगृहीतवात्त्वेन्द्रियवृत्ति मनो वृत्तिद्वारेणैव प्रा-
याङ्मनसि इति पृथक् सूत्रं किमर्थमित्यत आह ॥ सर्वेषां करणा-
नामिति ॥ २ ॥

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ वाक्यक्रमादर्थक्रमाच्चाधिकरणक्रमः
श्रुतिन्यायाभ्यां संशयपूर्वं प्रबलन्यायविरोधाद्वागिति श्रुतेर्बाधः रतः,
इह त्वयात्मकप्राणस्य अन्नात्मकमनःप्रवृत्तित्वेन प्रकृतौ विकारल्प
इति न्यायानुग्रहात् मननश्रुतिर्बाधेति पूर्वपक्षफलं पूर्वतत्, सिद्धा-

णे प्रलीयत इत्युत्तराद्वाक्यादवगन्तव्यं तथा हि
 सुषुप्तोर्मुर्मूर्षोश्च प्राणवृत्तौ परिस्पन्दात्मिका-
 यामवस्थितायां मनोवृत्तीनामुपशमो दृश्यते ।
 न च मनसः स्वरूपाप्ययः प्राणे सम्भवति, अ-
 तत्प्रकृतित्वात् । ननु दर्शितं मनसः प्राणप्रकृति-
 त्वं । नैतत् सारं, नहीदृशेन प्रणालिकेन तत्प्रकृ-
 तित्वेन मनः प्राणे सम्पत्तुमर्हति । एवमपि त्वन्ने
 मनः सम्पद्येत अप्सु चान्नं अप्सु च प्राणः ।
 न ह्येतस्मिन्नपि पक्षे प्राणभावपरिणताभ्योऽ-
 ङ्गयो मनो जायत इति किञ्चन प्रमाणमस्ति त-
 स्मान्न मनसः प्राणे स्वरूपाप्ययः । वृत्त्यप्यये-
 ऽपि तु शब्दोऽवकल्पते वृत्तिवृत्तिमतोरभेदोप-
 चारादिति दर्शितम् ॥ ३ ॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥

स्थितमेतदस्य यतो नोत्पत्तिस्तस्य तस्मि-

न्तस्त्वयन्नयोः प्रकृतिविकृतिभावेऽपि न तद्विकारयोः प्राणमनसोऽस-
 न्नायो हिमद्यत्तोरपि तद्भावप्रसङ्गादतो न्यायविरोधात् पूर्ववत् श्रुति-
 यांध्येति विवेकः । आत्मगृहीता बाह्येन्द्रियवृत्तयो येन तत्तथा लोने-
 न्द्रियवृत्तिकं मनोऽपि वृत्तिलयेनैव प्राणे लीयत इत्यर्थः ॥ एवमपीति
 ॥ प्राणस्याद्विकारत्वपक्षेऽपि इत्यर्थः ॥ तस्मादिति ॥ प्राणस्य सा-
 सान्मनःप्रकृतिकत्वाभावान्मनःशब्दो वृत्तिं लक्षयतीत्यर्थः ॥ ३ ॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ उक्तन्यायसिद्धं प्राणस्याऽपि

नू वृत्तिप्रलयो न स्वरूपप्रलय इति, इदमिदानीं प्राणस्तेजसीत्यत्र चिन्त्यते, किं यथाश्रुति प्राणस्य तेजस्येव वृत्त्युपसंहारः किं वा देहेन्द्रियपञ्जराध्यक्षे जीवे इति । तत्र श्रुतेरनतिशङ्क्यत्वात् प्राणस्य तेजस्येव सम्पत्तिः स्यात् अश्रुतकल्पनाया अन्याय्यत्वादित्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते, सोऽध्यक्ष इति । स प्रकृतः प्राणोऽध्यक्षेऽविद्याकर्मपूर्वप्रज्ञोपाधिके विज्ञानात्मन्यवतिष्ठते तस्य धाना प्राणवृत्तिर्भवति इत्यर्थः । कुतः तदुपगमादिभ्यः । एवमेवममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्ति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति इति हि श्रुत्यन्तरमध्यक्षोपगामिनः सर्वान् प्राणानविशेषेण दर्शयति । विशेषेण च 'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति' इति पञ्चवृत्तेः

वृत्तिलयमुपजीव्य 'प्राणस्तेजसि' इति श्रुतेरुपगमादिश्रुतेश्च संशयमुक्त्वा जीवे लयं विनापि उपगमादिसम्भव इति पूर्वपक्षयति । स्थितमित्यादिना ॥ अत्र तेजःशब्दस्य मुख्यत्वं, सिद्धान्ते तु भूतोपहितजीवलक्षकत्वमिति मत्वा सूत्रं योजयति ॥ स प्रकृत इत्यादिना ॥ हानकर्मपासनोपाधिक इत्यर्थः । तं जीवं प्रति प्राणानामुपगमनानुगमनायस्थानश्रुतिभ्य इति हेत्यर्थः । यथा यात्रेच्छावन्तं राजानं भूत्या उपगच्छन्त्येयमेव परलोकं जिगमिषुं जीवं सर्वे प्राणा आभिमुख्येनापान्तीत्युपगमः श्रुतः, तमुत्क्रामन्तमित्यनुगमनं श्रुतं जीवे प्रा-

प्राणस्याध्यक्षानुगामितां दर्शयति, तदनुवृत्तितां
चेतरेषां प्राणमनुत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रा-
मन्ति इति । 'सविज्ञानो भवति' इति चाध्यक्ष-
स्यान्तर्विज्ञानवच्चप्रदर्शनेन तस्मिन्नपीतकरण-
ग्रामस्य प्राणस्यावस्थानं गमयति । ननु 'प्राण-
स्तेजसि' इति श्रूयते कथं प्राणोऽध्यक्ष इत्यधि-
कावापः क्रियते । नैष दोषः । अध्यक्षप्रधानत्वा-
दुत्क्रमणादिव्यवहारस्य श्रुत्यन्तरगतस्यापि च
विशेषस्यापेक्षणीयत्वात् ॥ ४ ॥

कथं तर्हि प्राणस्तेजसि इति श्रुतिरित्यत आह ॥

भूतेष्वतः श्रुतेः ॥ ५ ॥

स प्राणसंयुक्तोऽध्यक्षः तेजःसहचरितेषु भू-
तेषु देहबीजभूतेषु सूक्ष्मेष्ववतिष्ठते इत्यवगन्त-

णावस्थानश्रुतिमाह ॥ सविज्ञान इति ॥ जीवस्य प्राप्तव्यफलावग-
माय हि विज्ञानसाहित्यश्रुत्या मुख्यप्राणसहितकरणानां जीवे स्थि-
तिर्भातीत्यर्थः । यद्यपि प्राणस्य तेजस्यव्यवधानेन लयः श्रुतस्तथाप्यु-
भयश्रुत्यनुग्रहाय प्राणो जीवे लीयते, जीवद्वारा च तदुपाधिषु तेज-
आदिभूतेषु इति श्रुत्यर्थः । स्फुटीकरणार्थं सूत्रं गृह्णाति ॥ कथं तर्हि
इति ॥ न च लय विनापि जीव प्रत्युपगमादिसम्भवात् तेज श्रुति-
मुख्याऽस्त्विति वाच्यं, जीवं प्रत्यागत्य प्राणस्य निर्व्यापारत्वेन स्थि-
तेरेवात्र लयत्वादिति भावः ॥ ४ ॥

भूतेषु ॥ जीवस्थितिः किं बलाद्याख्यायत इत्याशङ्क्य 'सोऽध्य-

व्यं 'प्राणस्तेजसि' इत्यतः श्रुतेः । ननु चेयं श्रुतिः प्राणस्य तेजसि स्थितिं दर्शयति न प्राणसंयुक्तस्याध्यक्षस्य । नैप दोषः । सोऽध्यक्ष इत्यध्यक्षस्याप्यन्तराल उपसङ्ख्यातत्वात् । योऽपि हि स्रुघ्नान्मथुरां गत्वा मथुरायाः पाटलिपुत्रं व्रजति सोऽपि स्रुघ्नात् पाटलिपुत्रं यातीति शक्यते वदितुं । तस्मात् प्राणस्तेजसि इति प्राणसंयुक्तस्याऽध्यक्षस्यैवैतत्तेजःसहचरितेषु भूतेष्ववस्थानम् ॥ ५ ॥

कथं तेजःसहचरितेषु भूतेष्वित्युच्यते । यावत्तैकमेव तेजः श्रूयते प्राणस्तेजसि इत्यत आह ॥

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ६ ॥

नैकस्मिन्नेव तेजसि शरीरान्तरप्रेप्सावेलायां जीवोऽवतिष्ठते कार्यस्य शरीरस्यानेकात्मकत्वदर्शनात् । दर्शयतश्चैतमर्थं प्रश्नप्रतिवचने 'आपः पुरुषवचसः' इति । तद्व्याख्यातं 'व्यात्म-

क्षे' [वे० सू० ४।२।४] इति सूत्रोदाहृतश्रुतिबलादित्याह ॥ नन्वित्यादिना ॥ प्राणस्य जीवद्वारा भूतप्राप्तौ दृष्टान्तमाह ॥ योऽपि हीति ॥ स्थूलदेहारम्भाय पञ्चीकृतभूतान्यायश्यकानीति रंहत्यधिकरणे व्याख्यातम् ॥ ५ ॥

अप्यः सूक्ष्माः, मीयन्त इति मात्राः परिच्छिन्नाः, प्राङ्मोक्षा-

कत्वात्तु भूयस्त्वात्' इत्यत्र (वे० सू०) । श्रुति-
स्मृती चैतमर्थं दर्शयतः । श्रुतिः 'पृथिवीमय
आपोमयो वायुमय आकाशमयस्तेजोमयः' इ-
त्याद्या । स्मृतिरपि--

‘अण्व्यो मात्रा विनाशिन्यो

दशार्धानांतु याः स्मृताः ।

ताभिः सार्धमिदं सर्वं

सम्भवत्यनुपूर्वशः' ॥ (मनुः)

इत्याद्या । ननु चोपसंहतेषु वागादिषु कर-
णेषु शरीरान्तरप्रेप्सावेलायां 'कायं तदा पुरुषो
भवति' इत्युपक्रम्य श्रुत्यन्तरं कर्माश्रयतां नि-
रूपयति 'तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुः अथ
ह यत् प्रशशंसतुः कर्म हैव तत् प्रशशंसतुः' इति ।
तत्रोच्यते । तत्र कर्मप्रयुक्तस्य ग्रहातिग्रहसंज्ञक-
स्येन्द्रियविषयात्मकस्य बन्धनस्य प्रवृत्तिरिति
कर्माश्रयतोक्ता, इह पुनर्भूतोपादानाद्देहान्तरो-
त्पत्तिरिति भूताश्रयत्वमुक्तम् । प्रशंसाशब्दादपि

दिनाशिन्यः, दशार्धानां पञ्चानां भूतानां सूक्ष्मभागा इति यावत् ।
जीवस्य भूताश्रयत्वं कर्माश्रयत्वश्रुतिविरुद्धमित्याशङ्क्य कर्मनिमि-
त्तत्वेनाश्रयः, भूतानि तु देहोपादानत्वेनेत्युभयमविरुद्धमित्याह ॥
ननु चेत्यादिना ॥ तौ याज्ञवल्क्योक्तभागौ यज्जीवाधारमूचतुस्तन्कर्म-
ति श्रुतेर्वचनं, एवं बाह्येन्द्रियाणां मनसि प्रथमं चृत्तिलयलाभात् ततो

तत्र प्राधान्यमात्रं कर्मणः प्रदर्शितं नत्वाश्रया-
न्तरं निवारितं तस्मादविरोधः ॥ ६ ॥

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्व-
ञ्चानुपोष्य ॥ ७ ॥

सेयमुत्क्रान्तिः किं विद्वद्विदुषोः समाना किं
वा विशेषवतीति । विशयानानां विशेषवतीति
तावत् प्राप्तं । भूताश्रयविशिष्टा ह्येषा पुनर्भवा-
य च भूतान्याश्रीयन्ते, न च विदुषः पुनर्भवः
सम्भवति, 'अमृतत्वं हि विद्वानश्रुते' इति श्रुतिः
। तस्माद्विदुष एवोत्क्रान्तिः । ननु विद्याप्रक-
रणे समाम्नात् विदुष एवैषा भवेत् । न, स्वापा-
दिवत् यथा प्राप्तानुकीर्तनात् तथाहि 'यत्रैतत्पु-
रुषः स्वपिति नाम अशिशिपति नाम पिपास-
मनांवृत्तेः प्राणे लयः प्राणवृत्तेर्भूतोपहितजीवे लयः इत्युत्क्रान्तिव्य-
वस्थोक्ता ॥ ६ ॥

सा च सर्वप्राणिषु तुल्येत्याह ॥ समाना-चानुपोष्य ॥ पुरुषस्य
प्रयतो वाङ्मनसि इत्यविशेषश्रुतेर्विषयाऽमृतमश्रुत इति श्रुतेश्च सं-
शयमाह ॥ सेयमिति ॥ विशयानानां सन्दिहानानामित्यर्थः । पूर्वप-
क्षे सगुणब्रह्मविदसम्बन्धित्वमुत्क्रान्तेर्विशेषः साध्यते । ततोऽनुत्क्रान्त
उपासको मुक्तिमश्रुत इति फलं, सिद्धान्ते तूत्क्रान्तो ब्रह्मलोकभागी-
ति फलभेदः । पूर्वपक्षमाक्षिप्य समाधत्ते ॥ ननु विद्येत्यादिना ॥ विष-
याऽमृतमिति श्रुतिर्निर्गुणविद्यापरा न तस्य प्राणा उत्क्रामन्तीति

ति नाम' इति च सर्वप्राणिसाधारणा एव स्वा-
पादयोऽनुकीर्त्यन्ते, विद्याप्रकरणेऽपि प्रतिपि-
पादधिषितवस्तुप्रतिपादनानुगुण्येन, न तु वि-
दुषो विशेषवन्तो विधीयन्ते, एवमियमप्युक्त्वा-
न्तिर्महाजनगतैवानुकीर्त्यते, यस्यां परस्यां दे-
वतायां पुरुषस्य प्रयतस्तेजः सम्पद्यते स आ-
त्मा तत्त्वमसि इति प्रतिपादयितुं, प्रतिपिद्वा
चैपा विदुषः 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्तीति
तस्मादविदुष एवैषेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । समाना
चैपोत्क्रान्तिः वाङ्मनसि इत्याद्या विद्वदवि-
दुषोरासृत्युपक्रमात् भवितुमर्हति, अविशेषश्र-
वणात् । अविद्वान् देहबीजभूतानि भूतसूक्ष्मा-
ण्याश्रित्य कर्मप्रयुक्तो देहग्रहणमनुभवितुं सं-
सरति, विद्वांस्तु ज्ञानप्रकाशितं मोक्षं नाडीद्वार-
माश्रयते तदेतदासृत्युपक्रमादित्युक्तम् । नन्व-
मृतत्वं विदुषा प्राप्तव्यं न च तद्देशान्तरायत्तं तत्र
कुतो भूताश्रयत्वं सृत्युपक्रमो वेति ॥ अत्रोच्य-

प्रतिषेधोऽपि तद्विषयः । अतः सगुणविदोऽप्यज्ञस्थैवोत्क्रान्तिरिति सि-
द्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ सृतिमार्गस्योपक्रमोऽर्चिःप्राप्तिलतः प्रा-
क्तना उत्क्रान्तिस्तुल्या तत उपासको मूर्धन्यनाडीद्वाराऽर्चिरादिमार्ग
प्राप्नोति नान्य इति विशेषः । यत्तु दहरोपासकस्यामृतत्वं श्रुतं 'तयो-
र्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इति तदापेक्षिकमेव न मुख्यं 'यं कामं कामयते

ते, अनुपोष्य चेदम्, दग्ध्वाऽत्यन्तमविद्यादीन्
 क्लेशानऽपरविद्यासामर्थ्यादापेक्षिकममृतत्वं प्रे-
 ष्यते, सम्भवति तत्र सृत्युपक्रमो भूताश्रयत्व-
 च्च । न हि निराश्रयाणां प्राणानां गतिरुपपद्य-
 ते । तस्माद्दोषः ॥ ७ ॥

तदापीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ८ ॥

तेजः परस्यां देवतायाम्, इत्यत्र प्रकरणसा-
 मर्थ्यात्, 'तद्यथा प्रकृतं तेजः साध्यक्षं सप्राणं
 सकरणग्रामं भूतान्तरसहितं प्रयतः पुंसः पर-
 स्यां देवतायां सम्पद्यत' इत्येतदुक्तं भवति ।
 कीदृशी पुनरियं सम्पत्तिः स्यादिति चिन्त्यते ।
 तत्रात्यन्तिक एव तावत् स्वरूपप्रविलय इति
 प्राप्तं, तत्प्रकृतित्वोपपत्तेः । सर्वस्य हि जनिम-
 तो वस्तुजातस्य प्रकृतिः परा देवतेति प्रतिष्ठा-
 पितं, तस्मादात्यन्तिकीयमविभागापत्तिरित्येवं
 प्राप्ते ब्रूमः । तत्तेज आदि भूतसूक्ष्मं श्रोत्रादि-
 सोऽस्यसङ्कल्पादेव समुत्तिष्ठति' इति भोगश्रवणादित्याह ॥ अनुपो-
 ष्य चेदमिति ॥ उप दाह इति धातोरिदं रूपम् ॥ ७ ॥

॥ तदापीतेः ॥ पूर्वोदाहृतोत्कान्तिवाक्यशेषं व्याख्याय लिङ्गाश्र-
 यपञ्चभूतानां किमात्यन्तिको ब्रह्मणि लयः उतानात्यन्तिक इति, ल-
 यस्योभयथा दर्शनात् संशयमाह ॥ कीदृशी पुनरियमिति ॥ पूर्ववा-
 पेक्षिकममृतत्वमित्युक्तं तदयुक्तं इत्याक्षेपात् सङ्गतिः, पूर्वपक्षे मृतमा-

करणाश्रयभूतमापीतेरासंसारमोक्षात् सम्यग्-
ज्ञाननिमित्तादवतिष्ठते ।

‘योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ।

स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथाकर्म तथाश्रुतं’ ॥

(भग०) इत्यादि संसारव्यपदेशात् । अन्यथा
हि सर्वः प्रायणसमय एवोपाधिप्रत्यस्तमयाद-
त्यन्तं ब्रह्म सम्पद्येत, तत्र विधिशास्त्रं चानर्थकं
स्यात्, विद्याशास्त्रञ्च । मिथ्याज्ञाननिमित्तश्च
बन्धो न सम्यग्ज्ञानादृते विस्त्रंसितुमर्हति ।
तस्मात् तत्प्रकृतित्वेऽपि सुषुप्तिप्रलयवत् बीज-
भावावशेषैवैषा सत्सम्पत्तिः ॥ ८ ॥

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ९ ॥

तच्चेतरभूतसहितं तेजो जीवस्यास्माच्छ-
रीरात् प्रवसत आश्रयभूतं स्वरूपतः परिमाण-
तश्च सूक्ष्मं भवितुमर्हति । तथा हि नाडीनिष्क्र-
मणश्रवणादिभ्योऽस्य सौक्ष्म्यमुपलभ्यते । तत्र
तनुत्वात् सञ्चारोपपत्तिः स्वच्छत्वाच्चाप्रतीघा-
त्रस्य मुक्तिसिद्धिः, सिद्धान्ते तु कर्मविद्याशास्त्रबलात् सावशेषलयसि-
द्धिरिति विवेकः ॥ ८ ॥

ननु लिङ्गात्मकस्य तेजसः कथं सूक्ष्मतमनाडीद्वारा गतिः कुतो वा
केनचिन्मूर्तेन प्रतिघातो नास्ति कुतो वा न दृश्यत इत्यत आह ॥ सू-
क्ष्ममिति ॥ प्रमाणसौक्ष्म्याद्गतिरनुद्भूतस्पर्शरूपवच्चाख्यस्वास्थ्यत्वाद-

तोपपत्तिः । अत एव च देहान्निर्गच्छन् पार्श्वस्थै-
र्नोपलभ्यते ॥ ९ ॥

नोपमर्देनातः ॥ १० ॥

अत एव च सूक्ष्मत्वान्नास्य स्थूलशरीरस्यो-
पमर्देन दाहादिनिमित्तेनेतरत् सूक्ष्मशरीरमुप-
मृद्यते ॥ १० ॥

अस्यैव चोपपत्तेरेष उष्मा ॥ ११ ॥

अस्यैव च सूक्ष्मशरीरस्यैव उष्मा यमेत-
स्मिन् जीवच्छरीरे संस्पर्शेनोष्णिमानं विजा-
नन्ति । तथा हि मृतावस्थायामवस्थितेऽपि देहे
विद्यमानेष्वपि च रूपादिषु देहगुणेषु नोष्मोप-
लभ्यते जीवदवस्थायामेव तूपलभ्यते इत्यत उ-
पपद्यते प्रसिद्धशरीरव्यतिरिक्तव्यपाश्र्व एवैव
उष्मेति । तथा च श्रुतिः 'उष्ण एवैवजीविष्य-
ञ्छीतो मरिष्यन्' इति ॥ ११ ॥

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ १२ ॥

'अमृतत्वञ्चानुपोष्य' इत्यतो विशेषणादा-

प्रतियातानुपलब्धिरित्यर्थः ॥ १ ॥ १० ॥

लिङ्गसद्भावे चोष्णलिङ्गकानुमानमाह ॥ अस्यैव चेति ॥ ११ ॥

॥ प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ पूर्वमनुपोष्येतिपदेन दग्धा-

त्यन्तिकेऽमृतत्वे गत्युत्क्रान्त्योरभावोऽभ्युपग-
 तः तत्राऽपि केनचित्कारणेनोत्क्रान्तिमाशङ्क्य
 प्रतिषेधति 'अथाकामयमानो योऽकामो नि-
 ष्काम आप्तकाम आत्मकामो न तस्य प्रा-
 णा उक्कामन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति ।
 अतः परविद्याविषयात् प्रतिषेधात् न परब्रह्मवि-
 दो देहात् प्राणानामुत्क्रान्तिरस्ति इति चेन्नैत्यु-
 च्यते । यतः शरीरादात्मन एव उक्कान्तिप्रति-
 षेधः प्राणानां न शरीरात्, कथमवगम्यते 'न त-
 स्मात् प्राणा उक्कामन्ति' इति, शाखान्तरे प-
 ञ्चमीप्रयोगात् । सम्बन्धसामान्यविषया हि ष-
 ष्ठी शाखान्तरगतया पञ्चम्या सम्बन्धविशेषे
 व्यवस्थाप्यते । तस्मादिति च प्राधान्यादभ्युद-
 यनिःश्रेयसाधिकृतो देही सम्बन्ध्यते न देहः ।

शेषकेशस्य निर्गुणज्ञानिन उक्क्रान्त्याद्यभावः सूचितस्तस्यात्राक्षिप्य स-
 माधानाव्यवहितेनास्य सङ्गतिरित्याह ॥ अमृतत्वं चेति ॥ सकामस्य
 संसारोक्त्यनन्तरं निष्कामस्य मुक्तिप्रकरणार्थोऽथशब्दः, आत्मकाम-
 त्वात् । पूर्णानन्दात्मविच्चादाप्तकामः प्राप्तपरमानन्दः अतो निष्कामः
 अनभिव्यक्तान्तरवासनात्मककामशून्यस्त्वस्मादकामः व्यक्तवहिष्का-
 मरहितः ईदृशो योऽकामयमानस्तस्येत्यन्वयः । ज्ञानिन उक्क्रान्तिर-
 स्ति न वेति पञ्चमीषष्ठीश्रुतिभ्यां सन्देहे सिद्धान्तिशङ्कानिरासपूर्वकं,
 पूर्वपक्षयति ॥ नेत्यादिना ॥ १२ ॥

‘न तस्मादुच्चिक्रमिषोर्जीवात् प्राणा उल्काम-
न्ति सहैव तेन भवन्ति’ इत्यर्थः ॥ १२ ॥

सप्राणस्य च प्रवसतो भवत्युल्कान्तिर्देहा-
दित्येवं प्राप्ते प्रत्युच्यते ॥

स्पष्टो ह्येकेषाम् ॥ १३ ॥

नैतदस्ति यदुक्तं परब्रह्मविदोऽपि देहाद-
स्त्युल्कान्तिः प्रतिषेधस्य देह्यपादानत्वादिति ।
यतो देहापादान एवोल्कान्तिप्रतिषेध एकेषां स-
माम्नातृणां स्पष्ट उपलभ्यते । तथा ह्यार्तभाग-
प्रश्ने ‘यत्रायं पुरुषो म्रियते तदस्मात् प्राणाः उ-
ल्कामन्त्याहोस्विन्नेति’ इत्यत्र ‘निति होवाच या-
ज्ञवल्क्यः’ इत्युल्कान्तिपक्षं परिगृह्य न तर्ह्यय-
मनुल्कान्तेषु प्राणेषु मृत इत्यस्यामाशङ्क्याम-
त्रैव समवलीयन्त इति प्रविलयं प्राणानां प्र-

काण्वश्रुती तावत् तस्येति सर्वनाम्ना प्ररुतं ज्ञानिनं परामृश्य स-
म्यन्धसामान्यमुक्तं तत्र माध्यन्दिनशालायां तस्मादित्यपादानत्वरूप-
विशेष उक्तो ग्राह्यस्तथा च जीयात् प्राणोल्कान्तिप्रतिषेधो भाति न
देहात् तच्छब्देन देहस्यानुक्तेस्तस्मात् ज्ञानिनोऽप्युल्कान्तिरस्ति इति
ज्ञानवैयर्थ्यमिति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते तत्सार्थक्यमाह ॥ स्पष्टो ही-
ति ॥ अत्र पुरुषशब्दवाच्यो देह एवास्मादित्युल्कान्त्यवधिरुच्यते ।
सराब्दपरामृष्टस्य प्ररुतस्य पुरुषस्योच्छयनादिधर्मकस्य जीवत्वायो-
गादित्यर्थः । उच्छयति मास्रयापुपूर्णाद्धर्ते, आध्मायति आर्द्रभेरी-

तिज्ञाय तत्सिद्धये 'स उच्छ्रयत्याध्मायत्याध्मा-
 तो मृतः शेते' इति सशब्दपरामृष्टस्य प्रकृत-
 स्योत्क्रान्त्यवधेरुच्छ्रयनादीनि समामनन्ति । दे-
 हस्य चैतानि स्युर्न देहिनः, तत्सामान्यात् 'न
 तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते' इ-
 त्यत्राप्यभेदोपचारेण देहापादानस्यैवोत्क्राम-
 णस्य प्रतिषेधो यद्यपि प्राधान्यं देहिन इति
 व्याख्येयं येषां पञ्चमीपाठः । येषां तु पष्ठीपा-
 ठस्तेषां विद्वत्सम्बन्धिन्युत्क्रान्तिः प्रतिषिध्यत
 इति प्राप्तोत्क्रान्तिप्रतिषेधार्थत्वादस्य वाक्य-
 स्य देहापादानैव सा प्रतिषिद्धा भवति देहादु-
 त्क्रान्तिः प्राप्ता न देहिनः । अपि च 'चक्षुष्टो वा
 मूर्ध्नो वाऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यस्तमुत्क्रामन्तं
 प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा
 अनूत्क्रामन्ति' इत्येवमविद्वद्विषयेषु सप्रपञ्चमु-
 त्क्रमणं संसारगमनञ्च दर्शयित्वा 'इति नु का-

चच्छब्दं करोतीत्यर्थः । येषां पञ्चमीपाठस्तेषां यद्यपि देहिनः प्राधान्यं
 तथापि देहदेहिनोरभेदात् तस्मादिति देहं परामृश्य तदपादान एवो-
 त्क्रान्तिप्रतिषेध इति व्याख्येयं । तत्सामान्यादुक्तश्रुत्यास्य पाठस्यै-
 कार्थत्वादिनि योजना । इदानीं काण्वपाठस्यानुगुण्यमाह ॥ येषां तु
 पष्ठीपाठ इति ॥ सम्बन्धविशेषाकाङ्क्षायां भोक्ता प्राणाना भोगोपक-
 रणत्वविशेषोऽत्रैव प्राणमयो मनोमय इति पूर्वश्रुत्युक्तो ग्राहः न शा-

मयमानः' इत्युपसंहृत्याऽविद्वत्कथां 'अथाकामयमानः' इति व्यपदिश्य विद्वांसं यदि तद्विषयेऽप्युत्क्रान्तिमेव प्रापयेदसमञ्जस एव व्यवदेशः स्यात् । तस्मादविद्वद्विषये प्राप्तयोर्गत्युत्क्रान्त्योर्विद्वद्विषये प्रतिषेध इत्येवमेव व्याख्येयं व्यपदेशार्थवत्त्वाय । न च ब्रह्मविदः सर्वगतब्रह्मात्मभूतस्य प्रक्षीणकामकर्मण उत्क्रान्तिर्गतिर्वोपपद्यते निमित्ताभावात् । 'अत्र ब्रह्म समश्नुते' इति चैवंजातीयकाः श्रुतयो गत्युत्क्रान्त्योरभावं सूचयन्ति ॥ १३ ॥

स्मर्यते च ॥ १४ ॥

स्मर्यतेऽपि च महाभारते गत्युत्क्रान्त्योरभावः ।

'सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ।

देवा अपि मार्गं मुह्यन्त्यपदस्य पदैपिणः' ॥

इति । ननु गतिरपि ब्रह्मविदः सर्वगतब्रह्मा-

सान्तरस्थमपादानत्वं ग्राह्यं जीवाद्दुत्क्रान्तेरप्राप्तयोः प्रतिषेधायोगादतो विद्वत्सम्बन्धिप्राणानां उत्क्रान्त्यपादानापेक्षायांचक्षुष्टो वा मूर्ध्ना वेत्युक्तदेहप्रदेशा एव ग्राह्याः तथा चापमर्धः तस्य विदुषो भोगोपकरणारमकाः प्राणाः देहप्रदेशोभ्यो नोत्क्रामन्ति इति, एवञ्च प्राप्तोत्क्रान्तिनिषेधार्थत्वं वाक्यस्येति सर्वं चतुरलम् ॥ १३ ॥

॥ अपि चेति स्पष्टार्थम् ॥ सम्यगात्मभावेन भूतानि पश्यतः अपश्य प्राप्पपदरहितस्य पदैपिणो देवा अपि मार्गं मुह्यन्ति मार्गं न

त्मभूतस्य स्मर्यते 'शुकः किल वैयासकिर्मुमुक्षु-
रादित्यमण्डलमभिप्रतस्थे पित्रा चानुगम्याहू-
तो भो इति प्रतिशुश्राव' इति । न, सशरीरस्यै-
वायं योगबलेन विशिष्टदेशप्राप्तिपूर्वकः शरीरो-
त्सर्ग इति द्रष्टव्यं, सर्वभूतदृश्यत्वाद्युपन्यासात्,
न त्वशरीरं गच्छन्तं सर्वभूतानि द्रष्टुं शक्नुयुः । त-
था च तत्रैवोपसंहृतम् ॥

'शुकस्तु मारुताच्छीघ्रां गतिं कृत्वाऽन्तरिक्षगः॥
दर्शयित्वा प्रभावं स्वं सर्वभूतगतोऽभवत्' ॥ इति ।

तस्मादभावः परब्रह्मविदो गत्युक्कान्त्योः ।

गतिश्रुतीनां तु विषयमुपरिष्ठाद्व्याख्यास्यामः ॥ १४ ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ १५ ॥

तानि पुनः प्राणशब्दोदितानीन्द्रियाणि भू-
तानि परब्रह्मविदस्तस्मिन्नेव परस्मिन्नात्मनि प्र-

जानन्ति तदभावादिति स्मृतियोजना । स्मृत्यन्तरविरोधं शङ्कते ॥ न-
नु गतिरपीति ॥ सगुणवियाबलेनैषा गतिरिति परिहरति ॥ सशरीर-
स्येति ॥ ननु तर्हि 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति', 'स एवैवान् ब्रह्म गम-
यति' इत्यादिश्रुतीनां का गतिस्त्राह ॥ गतीति ॥ १४ ॥

॥ तानि परे तथा ह्याह ॥ पूर्वत्र गतिनिषेधेन विद्वत्कलानां घ्रा-
णादीनामत्रैव लय उक्तः तमुपजीव्य स किं तत्तत्कलाप्रकृतिषु पृथि-
व्यादिषु स्यादुन परमात्मनीति श्रुतिद्वयदर्शनात् संशयः कार्यः । तत्र
साक्षात् प्रकृतौ विकारलय इति न्यायानुग्रहीतया 'गताः कालाः' इति श्रु-

लीयन्ते । कस्मात्, तथा ल्याह श्रुतिः, 'एवमेवा-
स्य परिद्रष्टुरिमाः षोडश कलाः पुरुषायणाः पु-
रुषं प्राप्याऽस्तं गच्छन्ति' इति । ननु 'गताः क-
लाः पञ्चदश प्रतिष्ठाः' इति विद्वद्विषयैवापरा
श्रुतिः परस्मादात्मनोऽन्यत्राऽपि कलानां प्रल-
यमाह स्म । न, सा खलु व्यवहारापेक्षा पार्थि-
वाद्याः कलाः पृथिव्यादीरेव स्वप्रकृतीरपि य-
न्ति इति । इतरा तु विद्वत्प्रतिपत्त्यपेक्षा कृत्स्नं
कलाजातं परब्रह्मविदो ब्रह्मैव सम्पद्यत इति ।
तस्माददोषः ॥ १५ ॥

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥

स पुनर्विदुषः कलाप्रलयः किमितरेपामिव

सावशेषो भवत्याहोस्विन्निरवशेष इति । तत्र प्र-

त्या पूर्वपक्षमग्रे वदन्नादौ सिद्धान्तमाह ॥ तानीति ॥ यथा नवः स-
मुद्रं प्राप्य लीयन्ते एवमेवास्य परितः सर्वत्र ब्रह्मद्रष्टुरिमाः प्राणश्रद्धायाः
पुरुषायणाः पुरुषे कल्पिताः पुरुषमेव ज्ञेयं प्राप्य लयं गच्छन्ति इत्यर्थः
। मनःप्राणयोरेकीकरणेन कलानां पञ्चदशत्वं । प्रतिष्ठा इति द्वितीया-
यहुवचनं । स्वस्य प्रकृतीः पृथिव्याद्याः इत्यर्थः । वस्तुगत्या विद्वद्-
ष्ट्या परमात्मनि कलालयेऽपि लोकदृष्ट्या प्रतिष्ठासु लयोक्तिरविरुद्धा,
तथा च कलास्वप्रकृतिषु विलाप्य ताभिः सह पुरुषे लीयन्ते इति श्रु-
तिद्वयतात्पर्यम् ॥ १५ ॥

अविभागो वचनात् ॥ उक्तलयमुपजाव्य लयस्य देवादशनात्
संशयमाह ॥ स पुनरिति ॥ मुक्त्यसिद्धिस्तिसिद्धिश्रेत्युभयत्र फलं,

लयसामान्याच्छक्त्यवशेषताप्रसक्तौ ब्रवीति अ-
विभागापत्तिरवेति । कुतः, वचनात् । तथा हि
कलाप्रलयमुक्त्वा वक्ति 'भियेते तासां नामरूपे
पुरुष इत्येवं प्रोच्यते स एषोऽकलोऽमृतो भवति'
इति अविद्यानिमित्तानां च कलानां न विद्यानि-
मित्ते प्रलये सावशेषतोपपत्तिः । तस्मादविभाग
एवेति ॥ १६ ॥

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो
विद्यासामर्थ्यात् तच्छेषगत्यनुस्मृ-
तियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिक-
या ॥ १७ ॥

समाप्ता प्रासङ्गिकी परविद्यागता चिन्ता,
सम्प्रति त्वपरविद्याविषयमेव चिन्तामनुवर्तयति
। समाना चासृत्युपक्रमाद्विद्वद्विदुषोरुत्क्रान्ति-
अवशेषो मूलकारणे शक्त्यात्मना स्थितिः पुनर्जन्मयोग्यतेति यावत् ।
विमतः कलालयः सावशेषः कलालयत्वात् सुप्तविवदिति पूर्वपक्षः ।
विमतो निरवशेषः विद्यारुतत्वात् रज्ज्वां विषया सर्पलयवदिति यु-
क्त्युपेतश्रुत्या सिद्धान्तयति ॥ ब्रवीतीति ॥ नामरूपे शक्त्यात्मके अ-
पि भियेते इत्यर्थः ॥ १६ ॥

तदोकोऽग्रज्वलनं ॥ सृतेर्मार्गस्योपक्रमो नाडीप्रवेशानियमसं व-
क्तुं सूत्रभागव्याख्याद्वारा अधिकरणविषयमाह ॥ तस्येति ॥ स मूस्-

रित्युक्तं तमिदानीं सृत्युपक्रमं दर्शयति । 'तस्यो-
 पसंहतवागादिकलापस्योच्चिक्रमिषतो विज्ञाना-
 त्मन ओक आयतनं हृदयं स एतास्तेजोमात्राः
 समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति' (कौ०
 उ०) इति श्रुतेः । तदग्रज्वलनं, तत्पूर्विका च-
 क्षुरादिस्थानापादाना चोत्क्रान्तिः श्रूयते 'त-
 स्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैष
 आत्मा निष्क्रामति चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वाऽन्येभ्यो
 वा शरीरदेशेभ्यः' इति । सा किमनियमेनैव वि-
 द्वदविदुषोर्भवति अथास्ति कश्चिद्विदुषो विशे-
 षनियम इति विचिकित्सायां श्रुत्यविशेषाद-
 नियमप्राप्तावाचष्टे । समानेऽपि हि विद्वदविदु-
 षोर्हृदयाग्रप्रद्योतने तत्प्रकाशितद्वारत्वे च मूर्ध-
 स्थानादेव विद्वान् निष्क्रामति स्थानान्तरेभ्य-
 स्त्विदरे । कुतः विद्यासामर्थ्यात् । यदि विद्वान-
 पीतरवद्यतः कुतश्चिद्देहदेशादुत्क्रामेन्नैवात्कृष्टं

पुंस्वेजोमात्रा इन्द्रियाणि तस्य हृदयस्याग्रं नाडीमुखं तस्य ज्वलनं भा-
 विफलस्फुरणं प्रद्योतनारख्यं चक्षुष्टो वेत्यनियमश्रुतेस्त्रयोर्ध्वमायन्निति
 विशेषश्रुतेश्च संशयः, किमुपासकोऽप्यनुपासकवत् येन केनचिद्द्वारेण
 निर्गच्छति उत मूर्धन्यनाड्यैवेति, अत्र पूर्वपक्षे विद्यारुतातिशया-
 सिद्धिः, सिद्धान्ते तस्तिद्धिरिति विवेकः । वचनादविभागवदनियम
 इति प्राप्ते सिद्धान्तयति ॥ आचष्ट इति ॥ येन केनचिन्मार्गेण निर्गत-

लोकं लभेत तत्रानर्थिकैव विद्या स्यात्, तच्छेष-
 गत्यनुस्मृतियोगाच्च । विद्याशेषभूता च मूर्धन्य-
 नाडीसम्बद्धा गतिरनुशीलयितव्या विद्याविशे-
 पेषु विहिता तामभ्यस्यंस्तथैव प्रतिष्ठते इति यु-
 क्तम् । तस्माद्हृदयालयेन ब्रह्मणा समुपासिते-
 नानुगृहीतस्तद्भावमापन्नो विद्वान् मूर्धन्ययैव
 शताधिकया शतादतिरिक्तया एकशततमया ना-
 ड्या निष्क्रामति इतराभिरितरे । तथा हि हार्द-
 विद्यां प्रकृत्य समामनन्ति,

‘शतं चैका च हृदयस्य नाड्य-
 स्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका ।
 तयोर्ध्वमायन्नऽमृतत्वमेति

विष्वङ्ङन्या उक्क्रमणे भवन्ति’ ॥ इति ॥ १७ ॥

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥

अस्ति ‘दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश’ इति हार्दवि-
 स्पाऽपि ब्रह्मलोकप्राप्तौ विद्याशेषत्वेन मार्गानुस्मृतिविधेः केवलादष्टा-
 र्थत्वं स्यादतोऽन्वहं स्मृतेनैव मार्गेण गमनं युक्तमिति भावः । हार्द
 ब्रह्म विष्वङ्ङः नानाविधा अन्या नाड्यो अन्येषामित्यर्थः । सुपुत्राख्या
 नाडी हृदयात् निर्गता दक्षिणतालुकण्ठाधस्तननासिकामध्यभिच्छिद्वारा
 ब्रह्मरन्ध्रं प्राप्ता सूर्यरश्मिरेकीरुता ब्रह्मलोकमार्गं उपासकस्येति स्थि-
 तम् ॥ १७ ॥

॥ रश्म्यनुसारी ॥ प्रकरणशोधनपूर्वकमुपासकस्य रश्म्यनुसारि-

द्या 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं
 वेश्म' इत्युपक्रम्य विहिता । तत्प्रक्रियायां 'अथ
 या एता हृदयस्य नाड्यः' इत्युपक्रम्य सप्रपञ्चं
 नाडीरश्मिसम्बन्धमुक्तोक्तं 'अथ यत्रैतदस्मा-
 च्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते'
 इति । पुनश्चोक्तं 'तयोर्ध्वमायन्नऽमृतत्वमेति' इति
 । तस्मात् शताधिकया नाड्या निष्क्रामन् र-
 श्म्यनुसारी निष्क्रामतीति गम्यते, तत् किमवि-
 शेपेणैवाहनि रात्रौ वा म्रियमाणस्य रश्म्यनु-
 सारित्वमाहोस्विदहन्येवेति संशये सत्यविशेष-
 श्रवणादविशेषेणैव तावद्रश्म्यनुसारीति प्रति-
 ज्ञायते ॥ १८ ॥

निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य याव-
 देहभावित्वात् दर्शयति च ॥ १९ ॥

अस्त्यहनि नाडीरश्मिसम्बन्ध इत्यहनि मृत-
 त्वं विषयमाह ॥ अस्तीत्यादिना ॥ जघ प्रारब्धान्ते एतदुत्क्रमणं य-
 था स्यादथ तदा एतैरेव नाडीसम्बन्धैरश्मिभिरुत्क्रामतीत्यर्थः । अत्र
 सम्बन्धस्य कालविशेषाश्रयणाद्रात्रौ रश्म्यभावाच्च संशयमाह ॥ त-
 त्किमिति ॥ पूर्वोक्तनाडीसम्बन्धरश्मीनामत्रोपजीव्यत्वात् सङ्गतिः ।
 पूर्णपक्षे रात्रौ मृतस्य रश्मिप्राप्त्यर्थं सूर्योदयप्रतीक्षाऽस्ति, सिद्धान्ते ना-
 र्गीति मत्वा सिद्धान्तं प्रतिजानीते ॥ अविशेषेणेति ॥ १८ ॥
 पूर्णपक्षेजमुपन्यस्य दूषयति ॥ निशीत्यादिना ॥ शिरा नाड्यः

स्य स्याद्रश्म्यनुसारित्वं रात्रौ तु प्रेतस्य न स्या-
 त्, नाडीरश्मिसम्बन्धविच्छेदादिति चेत् न, ना-
 डीरश्मिसम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वात्, यावद्दे-
 हभावी हि शिराकिरणसम्पर्कः । दर्शयति चैत-
 मर्थं श्रुतिः 'अमुष्मादादित्यात् प्रतायन्ते ता आ-
 सु नाडीषु सृप्ता आभ्यो नाडीभ्यः प्रतायन्ते ते
 अमुष्मिन्नादित्ये सृप्ताः' इति । निदाघसमये च
 निशास्वपि किरणानुवृत्तिरुपलभ्यते, प्रतापा-
 दिकार्यदर्शनात् । स्तोकानुवृत्तेस्तु दुर्लक्ष्यत्वमृ-
 त्वन्तररजनीषु शैशिरेष्विव दुर्दिनेषु । 'अहरेवैत-
 द्रात्रौ विदधाति' इति चैतदेव दर्शयति । यदि
 च रात्रौ प्रेतो विनैव रश्म्यनुसारेणोर्ध्व आक्र-
 मेत रश्म्यनुसारानर्थक्यं भवेत् । नद्येतद्विशि-
 प्याधीयते यो दिवा प्रैति स रश्मीनपेक्ष्योर्ध्व-
 माक्रमते यस्तु रात्रौ सोऽनपेक्ष्यैवेति । अथ तु
 विद्वानपि रात्रिप्रायणाऽपराधमात्रेण नोर्ध्व आ-
 क्रमेत पाक्षिकफला विद्येति अप्रवृत्तिरेव तस्यां

प्रतायन्ते विस्तृता भवन्ति सृप्ताः सम्बद्धाः । श्रुतसम्बन्धस्य रात्रौ स-
 त्वे युक्तिमाह ॥ निदाघेति ॥ तर्हि हेमन्तादिरात्रिष्वौष्ण्योपलब्धिः
 स्यादित्यत आह ॥ स्तौकेति ॥ सविता रात्रावप्यहर्दधातीति धार-
 णाभिधानं खोकरश्म्यनुवृच्यभिप्रायमेवेत्यर्थः । किञ्च यदि रात्रौ मृत-
 स्य रश्मियोगं विनैवोर्ध्वगतिः स्यात् तदा रश्मिश्रुतोर्दिवामृतविषयतया

स्यात्, मृत्युकालानियमात् । अथापि रात्रावु-
परतोऽहरागममुदीक्षेत । अहरागमेऽप्यस्य क-
दाचिदरश्मिसम्बन्धाहं शरीरं स्यात्, पावका-
दिसम्पर्कात् । 'स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादि-
त्यं गच्छति' इति च श्रुतिरनुदीक्षां दर्शयति त-
स्मादविशेषेणैवेदं रात्रिन्दिवं रश्म्यनुसारित्वम् ॥ १९

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ॥ २० ॥

अत एवोदीक्षानुपपत्तेः, अपाक्षिकफलत्वा-
च्च विद्याया अनियतकालत्वाच्च मृत्योर्दक्षिणा-
यनेऽपि म्रियमाणो विद्वान् प्राप्नोत्येव विद्याफ-
लम् । उत्तरायणमरणप्राशस्त्यप्रसिद्धेर्भौग्नस्य
च प्रतीक्षादर्शनात् 'आपूर्यमाणपक्षाद्यान् पडु-
दङ्ङेति मासांस्तान्' इति च श्रुतेरपेक्षितव्य-
मुत्तरायणमितीमामाशङ्कामनेन सूत्रेणापनुदति ।

सङ्कोचः स्यादूर्ध्वगत्यभावे च विद्यायामप्रवृत्तिः स्यात् । न च प्रतीक्षा-
योर्ध्वगतिरिति वाच्यं, रश्म्युदयात् प्राग्देहदाहे आदित्यप्रतीक्षावैयर्थ्या-
पातादप्रतीक्षाश्रुतिविरोधाच्च । तस्मात् पदा कदाचित् मृतस्य रश्मिप्रा-
प्त्या झटिति ब्रह्मलोकप्राप्तिरिति सिद्धम् ॥ १९ ॥

एवं दक्षिणायने मृतो विद्वान् विद्याफलमाप्नोति न वेति विद्याया
नित्यवत्फलश्रुनेरुत्तरायणप्राशस्त्यशास्त्राच्च सन्देहे पूर्वोक्तहेतूनातिदि-
शति ॥ अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ॥ पूर्वंपक्षमाशङ्क्यापनुदति ॥ उत्त-
रायणेत्यादिना ॥ अज्ञानामुत्तरायणे देवान्मरणं चेन् प्रशस्तमित्यभि-

प्राशस्त्यप्रसिद्धिरविद्वद्विषया । भीष्मस्य तूत्-
 रायणप्रतिपालनमाचारपरिपालनार्थं पितृप्रसा-
 दलब्धस्वच्छन्दमृत्युताख्यापनार्थञ्च । श्रुते-
 स्त्वर्थं वक्ष्यति 'आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात्' इति ॥ २० ॥

ननु च--

'यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिञ्चैव योगिनः ।

प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ' ॥

इति प्राधान्येनोपक्रम्याऽहरादिकालविशेषः

स्मृतावनावृत्तये नियतः, कथं रात्रौ दक्षिणाय-
 ने वा प्रयातोऽनावृत्तिं यायादिति । अत्रोच्यते ॥

योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते

चैते ॥ २१ ॥

योगिनः प्रति चायमहरादिकालविनियोगो-
 ऽनावृत्तये स्मर्यते । स्मार्ते चैते योगसाङ्ख्ये न

ज्ञाभिवन्दनरूपाचारपरिपालनार्थं भीष्मस्य प्रतीक्ष्यान् पण्मासानिति
 श्रुतिस्तूत्तरायणदेवतापरेति वक्ष्यते । तथा च देवतायाः सदा सच्चात्
 विषया दक्षिणायनकालेऽपि तत्प्राप्तिरविरुद्धेति भावः ॥ २० ॥

स्मृतिबलात् कालप्राधान्यं शङ्कते ॥ ननु चेति ॥ श्रौतदहरायु-
 पासकस्यास्माभिः कालानपेक्षोक्ता, स्मार्तयोगिना तु कालापेक्षा स्मृ-
 तावुच्यत इत्यविरोधमाह ॥ योगिन इति ॥ योगी दहरायुपासक एव
 स्मृत्युक्तः किं न स्यादित्यत आह ॥ स्मार्ते चेति ॥ भगवदाराधनबु-
 द्ध्याऽनुष्ठितं कर्म योगः 'अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः । स

श्रौते । अतो विषयभेदात् प्रमाणविशेषाच्च ना-
स्य स्मार्तस्य कालविनियोगस्य श्रौतेषु विज्ञा-
नेष्ववतारः । ननु-

‘अग्निज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणं ।

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनं ॥’

इति च श्रौतावेतौ देवयानपितृयाणौ प्रत्यभि-
ज्ञायेते स्मृतावपीति उच्यते । ‘तं कालं वक्ष्यामि’

इति स्मृतौ कालप्रतिज्ञानात् विरोधमाशङ्क्या-
यं परिहार उक्तः । यदा पुनः स्मृतावपि अग्न्या-

द्या देवता एवातिवाहिक्यो गृह्यन्ते तदा न क-
श्चिद्विरोध इति ॥ २१ ॥

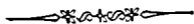
इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्ख-

रभगवत्पादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

सन्व्यासी च योगीच’ इति स्मृतेर्धारणापूर्वकोऽकर्तृत्वानुभवः साङ्ख्यं,
‘इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त’ इति स्मृतेः । ननु श्रुतिस्मृत्योर्भिन्नार्थत्व-
मयुक्तं प्रत्यभिज्ञापिरोधादिति शङ्कते ॥ नन्यग्निरिति ॥ कालग्राह-
हिणं प्रति भिन्नार्थत्वमुक्तं यदि तु श्रौतार्थप्रत्यभिज्ञया कालशब्दो दे-
वतापरस्वर्गैकाध्यमेवेति समाध्यर्थः । तस्मात् विद्यासामर्थ्यात् सर्वदै-
य दिष्टंगतस्य उपासकस्य फलप्राप्तिरिति सिद्धम् ॥ २१ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दरुती श्रीम-
च्छारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थाध्यायस्य द्विती-
यः पादः ॥

ॐ परमात्मने नमः ।

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥

आसृत्युपक्रमात् समानोत्क्रान्तिरित्युक्तं ।
सृतिस्तु श्रुत्यन्तरेष्वनेकधा श्रूयते । नाडी र-
श्मिसम्बन्धेनैका 'अथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्व आ-
क्रमते' इति । अर्चिरादिकैका 'तेऽर्चिषमभिस-
म्भवन्त्यर्चिषोऽहः' इति । 'स एतं देवयानं प-
न्थानमापद्याग्नि लोकमागच्छति' इत्यन्या । 'यदा
वै पुरुषोऽस्माल्लोकात् प्रैति स वायुमागच्छति'
इत्यपरा । 'सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्ति' इति
चापरा । तत्र संशयः, किं परस्परं भिन्ना एताः
सृतयः किंचैकैवानेकविशेषणेति । तत्र प्राप्तं ता-
वद्भिन्ना एवैताः सृतय इति, भिन्नप्रकरणस्थित-
त्वाद्विन्नोपासनशेषत्वाच्च । अपि च 'अथैतैरेव र-
श्मिभिः' इत्यवधारणमर्चिराद्यपेक्षायामुपरु-

ॐ ब्रह्मणे नमः ।

एवं उत्क्रान्ति निरूप्य तत्साध्य मार्गं गन्तव्यञ्च निरूपयितुं पा-
दमारभते ॥ अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ वृत्तानुवादपूर्वकमावाधि-
करणस्य विषयं मार्गमाह ॥ आसृतीति ॥ विरजा विरजस निष्पापा
इत्यर्थः । श्रुतिविप्रतिपत्त्या संशयः । पूर्वं यदा कदाचिन्मृतस्याऽपि फ-

ध्येत, त्वरावचनञ्च पीड्येत 'स यावत् क्षिप्ये-
 न्मनस्तावदादित्यं गच्छति' इति । तस्मादन्यो-
 न्यभिन्ना एवैते पन्थान इत्येवं प्राप्तेऽभिदध्महे ।
 अर्चिरादिनेति । सर्वो ब्रह्म प्रेप्सुरर्चिरादिनैवा-
 ध्वना रंहतीति प्रतिजानीमहे । कुतः तत्प्रथितेः ।
 प्रथितो मार्गः सर्वेषां विदुषां । तथा हि प-
 ञ्चाग्निविद्याप्रकरणे 'ये चामी अरण्ये श्रद्धां स-
 त्यमुपासते' इति विद्यान्तरशीलिनामप्यर्चिरा-
 दिका सृतिः श्राव्यते । स्यादेतत् यासु विद्यासु न
 काचिद्गतिरुच्यते तास्वेवेयमर्चिरादिकोपतिष्ठ-
 तां, यासु त्वन्यान्या श्राव्यते तासु किमर्चिरा-
 द्याश्रयणमिति । अत्रोच्यते, भवेदेतदेवं यद्यत्य-
 न्तभिन्ना एवैताः सृतयः स्युः, एकैव त्वेषा सृ-
 तिरनेकविशेषणा ब्रह्मलोकप्रपदनी क्वचित् केन-
 चिद्विशेषणेनोपलक्षितेति वदामः, सर्वत्रैकदेशप्र-

लप्राप्तिरुक्ता तद्वत् येन केनचिन्मार्गेण गतिरिति पूर्वपक्षफलं विकल्पः,
 सिद्धान्ते मार्गैक्यमिति विवेकः । उपासनाभेदात् तच्छेषत्वेन ध्येयानां
 मार्गाणां भेदः, एवकाराच्च । किञ्च मार्गभेदे सत्यस्मादयं मार्गस्त्वरया प्रा-
 पक इति युक्तं न मार्गैक्य इत्यर्थः । उपासनाभेदेऽप्युपास्यब्रह्मैक्यवत्
 मार्गैक्यं अविरुद्धमिति सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ तस्य मार्गस्य प्र-
 सिद्धत्वादिति हेत्वर्थः । ये चेत्यविशेषश्रुतिरश्रुतगतिविद्याविषयेति
 मार्गभेदं शङ्कते ॥ स्यादेतदिति ॥ एकस्यैव मार्गस्यानेकान्यग्न्या-

त्यभिज्ञानादितरेतरविशेषणविशेष्यभावोपप-
त्तेः । प्रकरणभेदेऽपि तु विद्यैकत्वे भवतीतरेतर-
विशेषणोपसंहारवद्भतिविशेषणानामप्युपसंहा-
रः । विद्याभेदेऽपि तु गत्येकदेशप्रत्यभिज्ञाना-
द्गन्तव्याभेदाच्च गत्यभेद एव । तथाहि 'ते तेषु ब्र-
ह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति तस्मिन् वसति
शाश्वतीः समाः, सा या ब्रह्मणो जितिर्या सृ-
ष्टिस्तां जितिं जयति तां व्यष्टिं व्यश्नुते, तद्य एवै-
तं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्येणानुविन्दति' (कौ० उ०)
इति च तत्र तत्र तदेवैकं फलं ब्रह्मलोकप्राप्तिल-
क्षणं प्रदर्शयते । यत्त्वेतैरेवेत्यवधारणमर्चिराद्याश्र-
यणेन स्यादिति । नैष दोषः, रश्मिप्राप्तिपरत्वा-
दस्य । न ह्येक एव शब्दो रश्मींश्च प्रापयितुमर्ह-
ति, अर्चिरादींश्च व्यावर्तयितुम् । तस्माद्रश्मिस-
म्बन्ध एवायमवधार्यते इति द्रष्टव्यं । त्वरावच-
नं त्वर्चिराद्यपेक्षायामपि गन्तव्यान्तरापेक्षया

दीनि विशेषणानीत्युक्ते लाघवात् न मार्गभेदः प्रत्यभिज्ञानाच्चेति स-
माध्यर्थः । गन्तव्यैक्यं विवृणोति ॥ तथा हीति ॥ परावतो दीर्घा-
युषो हिरण्यगर्भस्य, परा दीर्घाः समाः संवत्सरा वसन्ति कार्ये ब्रह्म-
णो या जितिः सर्वत्र जयः व्यष्टिर्व्याप्तिः तां लभत इत्यर्थः । एवं ग-
न्तव्यैक्यवत् प्रत्यभिज्ञाया मार्गैक्यनिश्चयात् प्रकरणभेदोऽप्रयोजक
इत्युक्तं सम्प्रत्येवकारे त्वरावचनयोर्गतिमाह ॥ यत्त्वित्यादिना ॥ रात्रौ

क्षैऽयार्थत्वान्नोपरुध्यते यथा निमिषमात्रेणात्रा-
 गम्यत इति । अपि च 'अथैतयोः पथोर्न कतरेण
 च ने'ति मार्गद्वयभ्रष्टानां कष्टं तृतीयं स्थानमा-
 चक्षाणा पितृद्याणव्यतिरिक्तमेकमेव देवयानम-
 र्चिरादिपर्वाणं पन्थानं प्रथयति । भूयांसि चार्चि-
 रादिश्रुतौ मार्गपर्वाणि, अल्पीयांसि त्वन्यत्र,
 भूयसाञ्चानुगुण्येनाल्पीयसाञ्च नयनं न्याय्य-
 मित्यतोऽपि अर्चिरादिना तत्प्रथितेरित्युक्तम् ॥ १ ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥

केन पुनः सन्निवेशविशेषेण गतिविशेषाणा-
 मितरेतरविशेषणविशेष्यभाव इति तदेतत् सुह-
 ङ्गत्वाऽऽचार्यो ग्रथयति । 'स एतं देवयानं पन्था-
 नमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स व-

स्पष्टरश्म्यभावात् विदुषो रश्म्ययोगप्राप्तौ तन्निरासार्थ एवकारो नान्य-
 व्यावृत्त्यर्थः । यथा लौकिकमार्गे विलम्बस्तथा अर्चिरादौ नेति त्वरा-
 चचनोपपत्तिरित्यर्थः । मार्गक्ये लिङ्गमाह ॥ अपि चेति ॥ शुभ-
 मार्गयाहुल्ये तृतीयस्थानोक्तिर्न स्यादिति भावः । उत्तरमार्गक्येऽप्य-
 र्चिरादिनेति विशेषणे को हेतुरित्यत आह ॥ भूयांसीति ॥ १ ॥

उक्तं मार्गस्यैक्यमुपजीव्य पूर्वक्रममाह ॥ वायुमब्दात् ॥ अर्चि-
 रादिष्वरमादयमनन्तर इति क्रमेण विशेष्यभाव उच्यते इत्यधिकरण-
 स्य तात्पर्यमुक्त्वा विशेषणमाह ॥ स एतमिति ॥ अत्राग्न्यनन्तरं पठि-
 तो वायुर्दिपयः । स किं अर्चिरादमकाग्नेरनन्तर उक्त संवत्सरात् पर इ-

रुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्म-
लोकं' (१।३) इति कौषितकिनां देवयानः प-
न्थाः पठ्यते । तत्रार्चिरग्निलोकशब्दौ तावदेका-
र्थौ ज्वलनवचनत्वादिति नात्र सन्निवेशक्रमः
कश्चिदन्वेष्टव्यः, वायुस्त्वर्चिरादौ वर्त्मन्यश्रुतः
कतमस्मिन् स्थाने सन्निवेशयितव्य इति । उच्य-
ते, 'तेऽर्चिपमभिसंभवन्ति अर्चिषोऽहरह आपू-
र्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान् पडुदङ्ङेति मा
सांस्तान् मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यम्'
(कौ० उ०) इत्यत्र संवत्सरात् पराञ्चमादित्या-
दर्वाञ्च वायुमभिसम्भवन्ति, कस्मात् अविशे-
पविशेषाभ्यां । तथाहि 'स वायुलोकम्' इत्य-
त्राविशेषोपदिष्टस्य वायोः श्रुत्यन्तेर विशेषोप-
देशो दृश्यते 'यदा वै पुरुषोऽस्माँल्लोकात् प्रैति स
वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा र-
थचक्रस्य खण्डेन स ऊर्ध्वं आक्रमते स आदि-
त्यमागच्छति' (कौ० उ०) इति । एतस्मादादि-
त्याद्वायोः पूर्वत्वदर्शनाद्विशेषादब्दादित्यनयो-
तिपाठद्वक्ष्यमाणविशेषश्रुतेश्च संशये सिद्धान्तमेवोपक्रमते ॥ उच्य-
ते इति ॥ पुरुषः उपासकोऽस्माँल्लोकाद्देहात् प्रैति निर्गच्छति तस्मै
प्राणाय पुरुषाय स वायुस्त्वर्त्वात्मनि विजिहीते छिद्रं करोति, तेन
वायुदत्तेन रथचक्रच्छिद्रतुल्येन द्वारेणोर्ध्वमादित्यं गच्छति इति श्रुत्यर्थः

रन्तराले वायुनिवेशयितव्यः । कस्मात् पुनरग्नेः
 पस्त्वदर्शनाद्विशेषादर्चिपोऽनन्तरं वायुर्न निवे-
 श्यते । नैपोऽस्ति विशेष इति वदामः । ननूदाहता
 श्रुतिः 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्नि लोक-
 मागच्छति स वायुलोकम्' इति । उच्यते, केव-
 लोऽत्र पाठः पौर्वापर्येणावस्थितो नात्र क्रमवच-
 नः कश्चिच्छब्दोऽस्ति । पदार्थोपदर्शनमात्रं ह्यत्र
 क्रियते 'एतं चैतं च स गच्छति' इति । इतरत्र पु-
 नर्वायुप्रत्तेन रथचक्रमात्रेण छिद्रेणोर्ध्व आक्रम्या-
 दित्यमागच्छतीत्यवगम्यते क्रमः । तस्मात् सू-
 क्तमविशेषविशेषाभ्यामिति । वाजसनेयिनस्तु
 'मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्यं' इति स-
 मामनन्ति, तत्रादित्यानन्तर्याय देवलोकाद्वायु-
 मभिसम्भवेयुः । वायुमब्दादिति तु छान्दोग्य-
 श्रुत्यपेक्षयोक्तं । छान्दोग्यवाजसनेयकयोस्त्वेक-

। उदानीं पूर्वपक्षमाह ॥ कस्मात् पुनरिति ॥ पाठवलादर्चिपोऽनन्त-
 रो वायुरित्यर्थः । कौपीतकिनां पाठमात्रं, न क्रमविशेषवाची कश्चि-
 च्छब्दोऽस्ति । काण्वानां तु तेनेत्यूर्ध्व इति च शब्दाभ्यां क्रमनिश्चयात्
 पाठबाध इति सिद्धान्तार्थः । अस्त्यार्चिरादिमार्गं छान्दोग्यस्ये संवत्स-
 रपाठयोरब्दात् परत्वं, वाजिश्रुतिस्ये तु संवत्सरस्याश्रुतेः कथमब्दात्
 परो वायुरित्यत आह ॥ वाजेति ॥ तर्हि देवलोकाद्वायुमिति सूत्रं स्या-
 दित्यत आह ॥ वायुमब्दादिति त्विति ॥ संवत्सरस्य मासावयवि-

त्र देवलोको न विद्यते परत्र संवत्सरः, तत्र श्रुति-
द्वयप्रत्ययादुभावप्युभयत्र ग्रथितव्यौ, तत्रापि
माससम्बन्धात् संवत्सरः पूर्वः पश्चिमो देवलो-
क इति विवेक्तव्यम् ॥ २ ॥

तडितोऽधिवरुणः सम्बन्धात् ॥ ३ ॥

‘आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं’ इत्य-
स्या विद्युत उपरिष्ठात् सवरुणलोकमित्ययं व-
रुणः सम्बन्ध्यते । अस्ति हि सम्बन्धो विद्युद्वरु-
णयोः । ‘यदा हि विशाला विद्युतस्तोत्रस्तनित-
निर्घोषाः जीमूतोदरेषु प्रनृत्यन्ति अथापः प्रप-
तन्ति विद्योतते स्तनयति वर्षिष्यति वा’ इति
च ब्राह्मणं । अपां चाधिपतिर्वरुण इति श्रुतिस्मृ-
त्वात् मासानन्तरं संवत्सरात् परो देवलोकस्ततः परो वायुर्वायोः पर
आदित्य इति श्रुतिद्वये क्रमो निष्पन्नः । तेनेति तृतीयाश्रुत्या वायोरा-
दित्यपूर्वत्वावगमादिति, सूत्रे तु वायुपदं देवलोकपूर्वकवायुपरमिति
स्थितम् ॥ २ ॥

एवं कौपीतकिभिरग्न्यनन्तरं पठितस्य वायोः स्थानमुक्त्वा वाय्व-
नन्तरं पठितस्य वरुणस्यार्चिरादिमार्गं स्थानमाह ॥ तडितोऽधिवरु-
णः सम्बन्धात् ॥ पठितो वरुणादिमार्गपर्वत्वेन सम्बन्ध्यते न वेति स-
न्द्देहेऽर्चिपोऽहरित्यादि पञ्चम्याऽर्चिरादीनां क्रमेण मार्गपर्वतया विरु-
द्धत्वाद्वायोरिव स्थानविशेषश्रुत्यभावादलब्धस्थानो वरुणादिर्न सम्ब-
न्ध्यत इति प्राप्ते सिद्धान्तमाह ॥ आदित्यादिति ॥ अपां विद्युत्कार्यत्वे-
न सम्बन्धे मानमाह ॥ विद्योतत इति ॥ वरुणस्याव्द्वारा विद्युत्स-

तिप्रसिद्धिः । वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती स्थाना-
न्तराभावात् पाठसामर्थ्याच्चागन्तुकत्वादपि व-
रुणादीनामन्त एव निवेशः । वैशेषिकस्थानाभा-
वात् विद्युच्चान्त्याऽर्चिरादौ वर्त्मनि ॥ ३ ॥

आतिवाहिकस्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥

तेष्वेवार्चिरादिषु संशयः, किमेतानि मार्ग-
चिह्नान्युत भोगभूमयोऽथवाऽतिनेतारो गन्तु-
णामिति । तत्र मार्गलक्षणभूता अर्चिरादय इति
तावत् प्राप्तं, तत्स्वरूपत्वादुपदेशस्य । यथा हि
कश्चिल्लोके ग्रामं नगरं वा प्रतिष्ठासमानोऽनुशि-
ष्यते गच्छेत्स्त्वममुं गिरिं ततो न्यग्रोधं ततो न-
दीं ततो ग्रामं नगरं वा प्राप्स्यसि इति । एवमि-
हाप्यर्चिपोऽहरह आ पूर्यमाणपक्षमित्याद्याह ।
अथ वा भोगभूमय एता इति प्राप्तम् । तथा हि
लोकशब्देनाग्न्यादीनुपवध्नाति 'अग्निलोकमा-
गच्छति' इत्यादि । लोकशब्दश्च प्राणिनां भोगा-
स्वन्धांदागन्तुकानामन्ते निवेश इति न्यायाच्च विद्युदानन्तर्ये सति
यथापाठमिन्द्रप्रजापत्योः क्रम इत्यर्थः ॥ ३ ॥

एयमर्चिरादीनां क्रमं निरूप्य स्वरूपं निरूपयति ॥ आतिवाहि-
कस्तल्लिङ्गात् ॥ चिह्ननिर्देशस्ताभ्यात् लोकराब्दानेतृत्वलिङ्गाच्च संरा-
यः । आपपक्षह्वयं पूर्यपक्षः अर्चिरादयो विद्युदन्ताश्रेतना नेतारश्रामा-
नपपुरुषेण नेत्रा सह पठितत्वादिति सिद्धान्तपति ॥ एवमित्यादिना ॥

यतनेषु भाष्यते 'मनुष्यलोकः पितृलोको देव-
 वलोकः' इति च तथा च ब्राह्मणं 'अहोरात्रेषु तेषु
 लोकेषु सृज्यन्ते' इत्यादि । तस्मान्नातिवाहिका
 अर्चिरादयः । अचेतनत्वादपि एतेषामातिवा-
 हिकत्वानुपपत्तिः । चेतना हि लोके राजनियुक्ताः
 पुरुषाः दुर्गेषु मार्गेष्वतिवाद्यानतिवाहयन्ति इ-
 त्येवं प्राप्ते ब्रूमः । आतिवाहिका एवैते भवि-
 तुमर्हन्ति । कुतः तल्लिङ्गात् । तथा हि 'चन्द्रमसो
 विद्युतं तत् पुरुषोऽमानवः स एतान् ब्रह्म गम-
 यति' इति सिद्धवद्ब्रह्मयितृत्वं दर्शयति । यावद्वच-
 नं वाचनिकमिति न्यायात्, तद्वचनं तद्विषयमे-
 वोपक्षीणमिति चेत्, न, प्राप्तमानवत्वनिवृत्ति-
 मात्रपरत्वाद्विशेषणस्य । यद्यर्चिरादिषु पुरुषा
 गमयितारः प्राप्तास्ते च मानवास्ततो युक्तं त-
 न्निवृत्त्यर्थं पुरुषविशेषणममानव इति ॥ ४ ॥
 ननु लिङ्गमात्रमगमकं न्यायाभावात् । नैपदोषः ॥

यथाश्रुत्यमानवस्यास्तु नेतृत्वं नार्चिरादीनामिति शङ्कते ॥ तद्वचनमि-
 ति ॥ पुरुषस्यामानवत्वं नेतृत्वञ्चेत्युभयपरत्वे वाक्यभेदः स्यादतोऽर्चि-
 रादिपदैर्नेतार एव मानवाः प्रकृताः प्रकरणबलात् विद्युदनन्तरं मानवस्य
 नेतुः प्राप्तौ प्रकरणप्राप्तनेतृत्वानुवादेनामानवत्वमनेकमेव प्रतिपाद्यत-
 इति वक्तव्यमित्याह ॥ नेति ॥ नेतृप्रकरणानङ्गीकारे मानवः पुरुषो गम-
 यतीति वाक्यं भिद्येत अमानवत्वं नेतृत्वस्याप्यप्राप्तेरिति भावः ॥ ४ ॥

उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः ॥ ५ ॥

ये तावदर्चिरादिमार्गगास्ते देहवियोगात्
संपिण्डितकरणग्रामा इत्यस्वतन्त्राः अर्चिरादी-
नामप्यचेतनत्वादस्वातन्त्र्यं इत्यतोऽर्चिराद्य-
भिमानिनश्चेतनादेवताविशेषा अतियात्रायां
नियुक्ता इति गम्यते । लोकेऽपि हि मत्तमूर्च्छिता-
दयः संपिण्डितकरणग्रामाः परप्रयुक्तवर्तमानो
भवन्ति । अनवस्थितत्वादप्यर्चिरादीनां न मा-
र्गलक्षणत्वोपपत्तिः । न हि रात्रौ प्रेतस्याहःस्व-
रूपाभिसम्भव उपपद्यते । न च प्रतिपालनम-
स्ति इत्युक्तमधस्तात् । ध्रुवत्वात् देवतात्मनां
नायं दोषो भवति । अर्चिरादिशब्दता चैपाम-
र्चिराद्यभिमानादुपपद्यते । 'अर्चिपोऽहः' इत्या-
दिनिर्देशस्त्वातिवाहिकत्वेऽपि न विरुध्यते । अ-

नेतृत्वानुवादलिङ्गस्यानुग्राहकन्यायपरं सूत्रं गृह्णाति ॥ नन्विति ॥
यद्यनेतारोऽचेतना एवार्चिरादयः तर्हि मार्गतद्रन्त्रोरुभयोरपि व्यामो-
हादङ्गत्वादूर्ध्वगतिर्न स्यादतः स्वयं प्रयत्नशून्यश्चेतनान्तरेण नेय इति
लौकिकन्यायानुग्रहान्तिसिद्धेर्नेतृत्वसिद्धेरुक्तलिङ्गन्यायोपेतमिति सूत्रा-
र्थः । पूर्वपक्षद्वयं दूषयति ॥ अनवस्थितत्वादित्यादिना ॥ अर्चिरह-
रादीनामस्थिरत्वाद्वाद्यादौ मृतस्य प्रतीक्षा नास्तीत्युक्तत्वाच्च न मार्ग-
चिद्रूपं भोग्यत्वं वा, देवतारूपे त्वस्थिरत्वदोषो नास्तीत्यर्थः । यत्तूपदे-
शरूपारस्याचिद्रूपं भातीति तत्राह ॥ अर्चिपोऽहरिति ॥ चिद्रूपने-

र्चिपा हेतुनाऽहरभिसम्भवन्ति अह्ना हेतुनाऽऽपूर्यमाणपक्षमिति । तथा च लोकप्रसिद्धेष्वप्याति-
यात्रिकेष्वेवंजातीयक उपदेशो दृश्यते गच्छ त्व-
मितो बलवर्माणं ततो जयसिंहं ततः कृष्णगुप्तं
इति । अपि चांपक्रमे 'तेऽर्चिपमभिसम्भवन्ति'
इति सम्बन्धमात्रमुक्तं न सम्बन्धविशेषः कश्चित्-
त् । उपसंहारे तु 'स एतान् ब्रह्म गमयति' इति
सम्बन्धविशेषोऽतिवाद्यातिवाहकलक्षण उक्तः,
तेन स एवोपक्रमेऽपीति निर्धार्यते । संपिण्डित-
करणग्रामत्वादेव च गन्तॄणां न तत्र भोगसम्भ-
वः । लोकशब्दस्तु अनुपभुञ्जानेष्वपि गन्तॄषु
गमयितुं शक्यते अन्येषां तल्लोकवासिनां भोग-
भूमित्वात् । अतोऽग्निस्वामिकं लोकं प्राप्तोऽग्नि-
नाऽतिवाद्यते वायुस्वामिकं लोकं प्राप्तो वायुने-
ति योजयितव्यम् ॥ ५ ॥

कथं पुनरातिवाहिकत्वपक्षे वरुणादिषु तत्स-
म्भवः, विद्युतो त्वधिवरुणादय उपक्षिप्ताः । वि-
द्युतश्चानन्तरमात्रह्यप्राप्तेरमानवस्यैव पुरुषस्य
गमयितृत्वं श्रुतमित्यत उत्तरं पठति ॥

तृत्वसंशयाच्च वाक्यशेषान्निर्णय इत्याह ॥ अपि चेति ॥ यदुक्तं
लोकशब्दान्द्रोग्यत्वमिति तन्नेत्याह ॥ संपिण्डितेति ॥ ५ ॥

सूत्रान्तरं गृह्णाति ॥ कथं पुनरिति ॥ अमानवो विद्युल्लोकमागतो वे-

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥

ततो विद्युदभिसम्भवनादूर्ध्वं, विद्युदनन्तर-
वर्तिनैवामानवेन पुरुषेण वरुणलोकादिष्वति-
वाह्यमाना ब्रह्मलोकं गच्छन्ति इत्यवगन्तव्यं,
'तान् वैद्युतान् पुरुषोऽमानवः' 'स एतान् ब्रह्म-
लोकं गमयति' इति तस्यैव गमयितृत्वश्रुतेः ।
वरुणादयस्तु तस्यैवाप्रतिबन्धकरणेन साहा-
य्यानुष्ठानेन वा केनचिदनुग्राहकाः इत्यवगन्त-
व्यम् । तस्मात् साधूक्तमातिवाहिका देवतात्मा-
नोऽर्चिरादय इति ॥ ६ ॥

कार्यं वादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥

'स एतान् ब्रह्म गमयति' इत्यत्र विचिकि-
त्स्यते' किं कार्यमपरं ब्रह्म गमयति आहो-
स्वित् परमेवाविकृतं मुख्यं ब्रह्मेति । कुतः संश-
यः, ब्रह्मशब्दप्रयोगात् गतिश्रुतेश्च । तत्र कार्य-
मेव सगुणमपरं ब्रह्म नयत्येतानमानवः पुरुषः

श्रुतस्त्वेत्यर्थः । श्रुतौ तु वैद्युताल्लोकादित्यर्थः । श्रुत्या वरुणादीनां ने-
तृत्वाभावेऽप्यनुग्राहकत्वेन मार्गान्तर्भाव इति भावः ॥ ६ ॥

एवं मार्गं निरूप्य गन्तव्यं चिन्तयति ॥ कार्यं वादरिरस्य गत्यु-
पपत्तेः ॥ परब्रह्म गन्तव्यमिति पूर्वपक्षे मार्गस्य मुक्त्यर्थता कार्यं ब्रह्मे-
ति सिद्धान्ते भोगार्थं तति मत्या प्रथमं सिद्धान्तमाह ॥ तत्र कार्यमेवे-

इति बादरिराचार्यो मंन्यते । कुतः अस्य गत्यु-
पपत्तेः । अस्य हि कार्यब्रह्मणो गन्तव्यत्वमुपप-
द्यते प्रदेशत्वात्, न तु परस्मिन् ब्रह्मणि गन्त-
त्वं गन्तव्यत्वं गतिर्वाऽवकल्पते सर्वगतत्वात्
प्रत्यगात्मत्वाच्च गन्तृणाम् ॥ ७ ॥

विशेषितत्वाच्च ॥ ८ ॥

‘ब्रह्मलोकान् गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु प-
राः परावतो वसन्ति’ इति श्रुत्यन्तरे विशेषित-
त्वात् कार्यब्रह्मविषयैव गतिरित्यवगम्यते । न
हि बहुवचनेन विशेषणं परस्मिन् ब्रह्मण्यवक-
ल्पते । कार्ये त्ववस्थाभेदोपपत्तेः सम्भवति ब-
हुवचनं । लोकश्रुतिरपि विकारगोचरायामेव सन्नि-
वेशविशिष्टायां भोगभूमावाञ्जसी, गौणी त्व-
न्यत्र ‘ब्रह्मैव लोक एष सघाट्’ इत्यादिषु । अ-
धिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशोऽपि परस्मिन् ब्रह्म-
णि नाञ्जसः स्यात्, तस्मात् कार्यविषयमेवेदं
नयनम् ॥ ८ ॥

ति ॥ सर्वगतस्यापि प्रदेशान्तरविशिष्टत्वेनाकाशस्य गन्तव्यत्वं दृष्टं,
ब्रह्मणस्तु प्रत्यक्षान्न कथमपि गन्तव्यतेत्यर्थः ॥ ७ ॥
ब्रह्मलोकेष्विति बहुवचनलोकशब्दाधारसप्तमीश्रुतिभिर्गन्तव्यस्य
परस्माद्व्यावृत्तत्वाच्च न परं गन्तव्यमित्याह ॥ विशेषितत्वाच्चेति ॥ प-

ननु कार्यविषयेऽपि ब्रह्मशब्दो नोपपद्यते
समन्वये समस्तस्य हि जगतो जन्मादिकारणं
ब्रह्मेति प्रतिष्ठापितमित्यत्रोच्यते ॥

सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ॥ ९ ॥

तुशब्द आशङ्काव्यावृत्त्यर्थः । परब्रह्मसामी-
प्यादपरस्य ब्रह्मणस्तस्मिन्नपि ब्रह्मशब्दप्रयो-
गो न विरुध्यते । परमेव हि ब्रह्म विशुद्धोपाधि-
सम्बन्धात् क्वचित् कैश्चिद्विकारधर्मैर्मनोमयत्वा-
दिभिरुपासनायोपदिश्यमानमपरमितिस्थितिः ॥९॥

ननु कार्यप्राप्तावनावृत्तिश्रवणं न घटते । न
हि परस्मात् ब्रह्मणोऽन्यत्र क्वचित् नित्यता स-
म्भवति । दर्शयति च देवयानेन पथा प्रस्थिता-
नामनावृत्तिं 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमा-
वर्तं नावर्तन्ते' इति । 'तेषामिह न पुनरावृत्तिर-
स्ति तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेतीति'चेति।अत्र ब्रूमः॥

कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः

परमभिधानात् ॥ १० ॥

कार्यब्रह्मलोकप्रलयप्रत्युपस्थाने सति तत्रैवो-
रब्रह्मणि भोग्यत्वोपचाराद्वैणी लोकश्रुतिरित्यर्थः ॥ ८ ॥

नपुंसकब्रह्मशब्देनकारणवाचिना कार्यं लक्ष्यते गन्तव्यत्वन्यायो-
पेतयद्बुधवचनायनेकश्रुत्यनुग्रहाय न चानावृत्तिलिङ्गात् परस्य गन्तव्य-

त्यन्नसम्यग्दर्शनाः सन्तस्तदध्यक्षेण हिरण्यगर्भे-
ण सहातः परं परिशुद्धं विष्णोः परं पदं प्रतिपद्यन्त
इति । इत्थं क्रममुक्तिरनाद्यत्यादिश्रुत्यभिधाने-
भ्योऽभ्युपगन्तव्या । न ह्यञ्जस्यैव गतिपूर्विका
परप्राप्तिः सम्भवति इत्युपपादितम् ॥ १० ॥

स्मृतेश्च ॥ ११ ॥

स्मृतिरप्येतमर्थमनुजानाति-

‘ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।

परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदं ॥

इति । तस्मात् कार्यब्रह्मविषया गतिः श्रूयत

इति सिद्धान्तः ॥ ११ ॥

कः पुनः पूर्वपक्षमाशङ्क्यायं सिद्धान्तः प्रति-
ष्ठापितः ‘कार्यं वादरिः’ इत्यादिनेति, स इदानीं
सूत्रेरेवोपप्रदर्शयति ॥

परं जैमिनिमुख्यत्वात् ॥ १२ ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यः ‘स एतान् ब्रह्म गमयति’

ता, क्रममुक्त्या लिङ्गस्यान्यथासिद्धेरिति भावः ॥ १ ॥ १० ॥

प्रतिसञ्चरो महाप्रलयः, तस्मिन् प्राप्ते परस्य हिरण्यगर्भस्यान्ते स-
माष्टिलिङ्गशरीररूपविकारावसाने ब्रह्मलोकनिवासिनः कृतात्मानः शु-
द्धविषयसन्नोत्पन्नसम्यग्बिधयः सर्वे ब्रह्मणा मुख्यमानेन सह परं पदं प्र-
विशन्तीति योजना ॥ ११ ॥

इत्यत्र परमेव ब्रह्म प्रापयति इति मन्यते । कु-
तः मुख्यत्वात् । परं हि ब्रह्म ब्रह्मशब्दस्य मुख्य-
मालम्बनं गौणमपरं । मुख्यगौणयोश्च मुख्ये
संप्रत्ययो भवति ॥ १२ ॥

दर्शनाच्च ॥ १३ ॥

‘तयोर्ध्वमायन्नऽमृतत्वमेति’ इति च गतिपू-
र्वकं अमृतत्वं दर्शयति । अमृतत्वञ्च परस्मिन्
ब्रह्मण्युपपद्यते न कार्ये, विनाशित्वात् कार्यस्य
‘अथ यत्रान्यत् पश्यति तदल्पं तन्मर्त्यम्’ इति
वचनात् । परविषयैव चैषा गतिः कठवल्लीषु प-
ठ्यते, न हि तत्र विद्यान्तरप्रक्रमोऽस्ति ‘अन्यत्र
धर्मादन्यत्राधर्मात्’ इति परस्यैव ब्रह्मणः प्रका-
न्तत्वात् ॥ १३ ॥

न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः ॥ १४ ॥

अपि च ‘प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये’ इति, ना-
एवं सिद्धान्तमुक्त्वा तेन निरस्य पूर्वपक्षमाह ॥ कः पुनरित्यादि-
ना ॥ १२ ॥

दहरविद्यायां कठवल्लीषु परब्रह्मप्रकरणे च तयोर्ध्वमायन्निति गति-
दर्शिता ॥ १३ ॥

एवं ब्रह्मश्रुत्यमृतत्वलिङ्गाभ्यां प्रकरणाच्च परविषया गतिरित्युक्तं,
संप्रति प्रजापतेः सभां वेश्म प्राप्नुयामिति उपासकस्य मरणकालेका-
र्यप्राप्तिसङ्कल्पश्रुतेर्न परं गन्तव्यमिति शङ्कां निरस्यति ॥ न च कार्ये

यं कार्यविषयः प्रतिपत्त्यभिसन्धिः । 'नामरूप-
योर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म' इति कार्यविल-
क्षणस्य परस्यैव ब्रह्मणः प्रकृतत्वात् 'यशोहं
भवामि ब्राह्मणानाम्' इति च सर्वात्मत्वेनोपक्र-
मात् 'न तस्य प्रतिमास्ति यस्य नाम महद्यशः'
इति च परस्यैव ब्रह्मणो यशोनामत्वप्रसिद्धेः ।
साचेयं वेश्मप्रतिपत्तिर्गतिपूर्विका या हार्दविद्या-
यामुदिता 'तदपराजिता पूर्वब्रह्मणः प्रभुविमितं
हिरण्यगर्भम्' इत्यत्र । पदेरपि च गत्यर्थत्वान्मा-
र्गापेक्षताऽवसीयते । तस्मात् परब्रह्मविषया ग-
तिश्रुतय इति पक्षान्तरं । तावेतौ द्वौ पक्षावाचा-
र्येण सूत्रितौ । गत्युपपत्त्यादिभिरेकः मुख्यत्वा-

इति ॥ परस्य प्रकृतत्वात् यशःपदस्य परमात्मनामत्वप्रसिद्ध्या यशः-
पदेनात्मोक्तिर्यश आत्मा ब्राह्मणानामहं भवामि, तथा राज्ञां यशो वि-
शां यश इति सार्वान्म्यलिङ्गाच्च परप्राप्तिसङ्कल्प एवायमित्यर्थः । अस्तु
वेश्मप्रतिपत्तिच्छा परब्रह्मविषया तथापि साकेयं गतिपूर्विका स्यादि-
त्यत आह ॥ सा चेति ॥ तत्र ब्रह्मलोके विद्याविहीनैरपराजिता पूरस्त्रि
ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य तेनैव प्रभुना विमितं निर्मितं हिरण्यमयं वेश्मास्ति
तत् प्रतिपद्यते । विद्वानिति दहरविद्यायां गतिपूर्विका वेश्मप्राप्तिरुक्ता
तेन परब्रह्मण्यपि वेश्मप्रतिपत्तिशब्दसामान्याद्वृत्तिपूर्वकत्वं तस्याः
सिध्यतीत्यर्थः । किञ्च पद गताविति धानुपाठात् वेश्म प्रपद्ये इत्यत्र
मार्गापेक्षा भातीत्याह ॥ पदेरपीति ॥ पूर्वपक्षमुपसंहरति ॥ तस्मा-
दिति ॥ आय एव सिद्धान्तपक्ष इति दृढीकर्तुमुपक्रमते ॥ ताविति ॥

दिभिरपरः । तत्र गत्युपपत्त्यादयः प्रभवन्ति मुख्यत्वादीनाभासयितुं न तु मुख्यत्वादयो गत्युपपत्त्यादीन् इत्याद्य एव सिद्धान्तो व्याख्यातः द्वितीयस्तु पूर्वः पक्षः । नद्यसत्यपि सम्भवे मुख्यस्यैवार्थस्य ग्रहणमिति कश्चिदाज्ञापयिता विद्यते । परविद्याप्रकरणेऽपि च तत्स्तुत्यर्थं विद्यान्तराश्रयगत्यनुकीर्तनमुपपद्यते 'विष्वङ्ङन्या उक्क्रमणे भवन्ति' इतिवत् । 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रतिपद्ये' इति तु पूर्ववाक्यविच्छेदेन कार्येऽपि प्रतिपत्यभिसन्धिर्न विरुध्यते । सगुणेऽपि ब्रह्मणि च सर्वात्मत्वसंकीर्तनं सर्वकर्मा सर्वका-

ब्रह्मशब्दमुख्यत्वादिहेतूनामाभासत्वं स्फुटयति ॥ न हीति ॥ गन्तव्यत्वस्य ब्रह्मलोकेष्विति बहुवचनादेः सङ्कल्पादेव गन्धादिदिव्यभोगश्रुतेश्च परब्रह्मण्यसम्भवान्मुख्यार्थत्याग इत्यर्थः । यद्यप्येतद्वै सत्यकाम परञ्चापरञ्च ब्रह्मेत्यादिश्रुतिषु प्रयोगसाम्याद्ब्रह्मशब्द उभयत्र रूढतया मुख्य एव तथापि पूर्णे परस्मिन्नवयवार्थनिरतिशयमहत्त्वस्य लाभादपरब्रह्मण्यमुख्य इत्यङ्गीकृतमिति मन्तव्यं यदुक्तं कठवल्लीषु प्रकरणबलाद्गतिः परविषयेति तत्राह ॥ परेति ॥ यथा विद्यासंबद्धसुषुम्नास्तुत्यर्थं तदसम्बन्धनाद्व्यन्तरकीर्तनं । तथा परविद्यास्तुत्यर्थं तत्प्रकरणेऽप्यपरविद्याश्रय इति कीर्तनं युज्यते, गतिं विनापि हि परविद्यानिरतिशयफला तस्यां त्वपरविद्याफलगतिसाध्यमन्तर्भवति इति स्तुतिलाभादित्यर्थः । यद्यप्युक्तं प्राप्तिः सङ्कल्पोऽपि प्रवृत्तपरविषय इति तन्नेत्याह ॥ प्रजापतेरिति ॥ प्रजापतिसभावेश्मश्रुभिभित्तत्सङ्घाता-

मः? इत्यादिवत् कल्पते । तस्मादपरविषया एव गतिश्रुतयः । केचित् पुनः पूर्वाणि पूर्वपक्षसूत्राणि भवन्ति उत्तराणि सिद्धान्तसूत्राणीत्येतां व्यवस्थामनुरुध्यमानाः परविषया एव गतिश्रुतीः प्रतिष्ठापयन्ति । तदनुपपन्नं, गन्तव्यत्वानुपपत्तेर्ब्रह्मणः? 'यत् सर्वगतं सर्वान्तरं सर्वात्मकञ्च परं ब्रह्म आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः?' 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' 'य आत्मा सर्वान्तरः?' 'आत्मैवेदं सर्वं ब्रह्मैवेदं विश्वं वरिष्ठम्' इत्यादिश्रुतिनिर्धारितविशेषं, तस्य गन्तव्यता न कदाचिदप्युपपद्यते । न हि गतमेव गम्येत, अन्यो ह्यन्यद्गच्छति इति प्रसिद्धं लोके । ननु लोके गतस्याऽपि गन्तव्यता देशान्तरविशिष्टस्य दृष्टा, यथा पृथिवीस्थ एव पृथिवीं देशान्तरद्वारेण गच्छति तथाऽनन्यत्वेऽपि बालस्य का-

त्मकवाक्येन च प्रकरणं बाध्य, यशोऽहमिति सार्वत्म्य तूपासनार्थमपरब्रह्मण्यपि युज्यत इत्यर्थः । स्वपक्षमुक्त्वा परमत दूषयति ॥ केचिदित्यादिना ॥ सर्वगतस्य स्वात्मभूतस्यापि ब्रह्मण ससारदेशात् देशान्तरेण तत्कालात् कालान्तरेण विशिष्टतया गन्तव्यत्वं स्यादिति पृथिवीवयोदृष्टान्ताभ्या शङ्कते ॥ नन्विति ॥ यत्न विनैव प्राप्तत्वमनन्यत्व, अवस्थातद्वतोरभेदात् स्वात्मभूतत्व । ननु युक्त भूवयसो. प्राप्तयोरपि देशान्तरकालान्तरविशिष्टत्वेन गन्तव्यत्वं तयोर्गन्तृभिन्नत्वा-

लान्तरविशिष्टं वार्धक्यं स्वात्मभूतमेव गन्तव्यं
दृष्टं, तद्वत् ब्रह्मणोऽपि सर्वशक्त्युपेतत्वात् कथ-
ञ्चित् गन्तव्यता स्यादिति । न, प्रतिषिद्धसर्व-
विशेषत्वाद्ब्रह्मणः । 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं ति-
स्वद्यं निरञ्जनम्' 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमजमदी-
र्घं' 'स वात्याभ्यन्तरो ह्यजः' 'स वा एष महा-
नज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' 'स
एष नेति नेति' इत्यादिश्रुतिस्मृतिन्यायेभ्यो न
देशकालादिविशेषयोगः परमात्मनि कल्पयितुं
शक्यते, येन भूप्रदेशवयोऽवस्थान्यायेनास्य
गन्तव्यता स्यात् । भूवयसोस्तु प्रदेशावस्थादि-
विशेषयोगादुपपद्यते देशकालविशिष्टा गन्तव्य-
ता । जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुत्वश्रुतेरनेकश-
क्तित्वं ब्रह्मण इति चेत् । न, विशेषनिराकरणश्रु-

त्, ब्रह्मणस्तु गन्त्रभिन्नस्य कथं गन्तव्यत्वं तत्राह ॥ सर्वशक्ति इति ॥
या प्राप्ता भूः सा गन्तव्या यच्च गन्तव्यं देशान्तरं तत्रप्राप्तं इति कुतः
प्राप्तस्य गन्तव्यता वयसोऽपि कालान्तरेऽभिव्यक्तिमात्रं न गन्तव्यत्व-
मिति वस्तुगतिः, अङ्गीरुत्य विशिष्टभूवयसोर्गन्तव्यतां परब्रह्मणो दे-
शकालवैशिष्ट्याभावात् न कथञ्चिदपि गन्तव्यतेत्याह ॥ नेत्यादिना ॥
अनादिमत् परं ब्रह्म इत्याद्या स्मृतिर्दृश्यविशेषस्य दृशि कल्पितत्वाद्
दृगारमनो निर्विशेषतेति न्यायः । सगुणमेव ब्रह्म सूनात्मापेक्षया परं
गन्तव्यं, निर्विशेषं तु नास्त्येयेति शङ्कते ॥ जगदुत्पत्तीति ॥ किं निर्वि-

तीनामनन्यार्थत्वात् । उत्पत्त्यादिश्रुतीनामपि स
मानमनन्यार्थत्वमिति चेत् । न, तासामेकत्वप्र-
तिपादनपरत्वात् । मृदादिदृष्टान्तैर्हि सतो ब्रह्म-
ण एकस्य सत्यत्वं विकारस्य चानृतत्वं प्रतिपा-
दयच्छास्त्रं नोत्पत्त्यादिपरं भवितुमर्हति । क-
स्मात्पुनरुत्पत्त्यादिश्रुतीनां विशेषनिराकरणश्रु-
तिशेषत्वं न पुनरितरशेषत्वमितरासामिति । उ-
च्यते, विशेषनिराकरणश्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थ-
त्वात् । न ह्यात्मन एकत्वनित्यत्वशुद्धत्वाद्यवग-
तौ सत्यां भूयः कदाचिदाकाङ्क्षोपजायते पुरु-
षार्थसमाप्तिबुद्ध्युत्पत्तेः । 'तत्र को मोहः कः
शोकएकत्वमनुपश्यतः' 'अभयं वै जनक प्रा-
प्तोऽसि' 'विद्वान् न विभेति कुतश्च न' 'एतं ह
वाव न तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं पाप-
मकरवम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः । तथैव च विदुषां

शेषस्थासत्त्वं मानाभावात् सविशेषश्रुतिविरोधाद्वा नाय इत्याह ॥ ने-
ति ॥ द्वितीयं शङ्कते ॥ उत्पत्त्यादीति ॥ सविशेषश्रुतीना निर्विशेषश्रु-
तिशेषत्वात् न विरोध इत्याह ॥ नेति ॥ निर्विशेषश्रुतीनामेव सविशेष-
श्रुतिशेषत्वं किं न स्यादित्याह ॥ कस्मादिति ॥ तासा स्वार्थे फलव-
त्त्वेन निराकाङ्क्षत्वात् शेषिता विशेषश्रुतीनां त्वफलत्वात् निषेध्य वि-
शेषसमर्पणादिद्वारेण शेषत्वं फलवत् सन्निधावफलं तदङ्गमिति न्या-
यादित्याह ॥ उच्यत इत्यादिना ॥ न केवलं न्यायात् शेषता किन्तु

तुष्ट्यनुभवादिदर्शनात् विकारानृताभिसन्ध्यप-
 वादाच्च 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नाने-
 व पश्यति' इति अतो न विशेषनिराकरणश्रुती-
 नामन्यशेषत्वमवगन्तुं शक्यं । नैवमुत्पत्त्यादि-
 श्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थत्वप्रतिपादनसामर्थ्यम-
 स्ति, प्रत्यक्षं तु तासामन्यार्थत्वं समनुगम्यते
 । तथा हि 'तत्रैतच्छुद्धमुत्पतितं सोम्य विजानी-
 हि नेदममूलं भविष्यति' इत्युपन्यस्योदके स-
 त एव एकस्य जगन्मूलस्य विज्ञेयत्वं दर्शय-
 ति । 'यतो ता इमानि भूतानि जायन्ते येन
 जातानि जीवन्ति यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्ति त-
 द्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म' इति च । एवमुत्पत्त्यादिश्रु-
 तीनामैकाल्म्यावगमपरत्वात् नानेकशक्तियोगो
 ब्रह्मणः, अतश्च गन्तव्यत्वानुपपत्तिः । 'न त-
 स्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति'

श्रुत्याऽपीत्याह ॥ प्रत्यक्षं त्विति ॥ तत्र मूलकारणे ब्रह्मण्येतत् शुद्धं
 जगदात्मकं कार्यमुत्पन्नमित्युपक्रम्य तेन शुद्धेन सन्मूलमन्विच्छ्रेत्यु-
 पसंहारे सत एव ज्ञेयत्वमुक्तं छान्दोग्ये तथा तैत्तिरीयकेऽपि जगज्ज-
 न्मायनुवादेन ब्रह्मण एव ज्ञेयत्वं दर्शितमतः सृष्टिश्रुतीनां श्रुत्यैव नि-
 र्विशेषधीशेषता भातीत्यर्थः । एवं ब्रह्मणो निर्विशेषत्वात् न गन्तव्य-
 मिति फलितमाह ॥ एवमिति ॥ स्पष्टनिषेधाच्च परस्य न गन्तव्यते-
 त्याह ॥ न तस्येति ॥ एवं गन्तव्यालोचनया गतिं निरस्य गन्त्रालो-

इति च परस्मिन् ब्रह्मणि गतिं निवारयति । त-
 द्धारुह्यातं 'स्पष्टो त्येकेषाम्' इत्यत्र । गतिक-
 ल्पनायां च गन्ता जीवो गन्तव्यस्य ब्रह्मणोऽव-
 यवो विकारोऽन्यो वा ततः स्यात् अत्यन्तता-
 दात्म्ये गमनानुपपत्तेः । यद्येवं ततः किं स्यात् ।
 उच्यते यद्येकदेशस्तेनैकदेशिनो नित्यप्राप्तत्वा-
 त् न पुनर्ब्रह्मगमनमुपपद्यते । एकदेशैकदेशिक-
 ल्पना च ब्रह्मण्यनुपपन्ना, निरवयवत्वप्रसिद्धेः ।
 विकारपक्षेऽप्येतत्तुल्यं, विकारेणाऽपि विकारि-
 णो नित्यप्राप्तत्वात् । न हि घटो मृदात्मतां परि-
 त्यज्यावतिष्ठते, परित्यागेऽभावप्राप्तेः । विकारा-
 वयवपक्षयोश्च तद्वतः स्थिरत्वात् ब्रह्मणः संसा-
 रगमनमप्यनवकृत्तं । अथान्य एव जीवो ब्रह्म-
 णः सोऽणुर्व्यापी मध्यमपरिमाणो वा भवितुम-

चनयापि निरस्यति ॥ गतिकल्पनायां चेत्यादिना ॥ भेदाभेदेन द्वौ
 कल्पावत्यन्तभेदस्तृतीयः कल्पः । नन्वत्यन्ताभेदकल्पः किमिति नो-
 कस्तत्राह ॥ अत्यन्तेति ॥ कल्पत्रये किं दूषणमिति पृच्छति ॥ यद्येवमि-
 ति ॥ कल्पद्वयेऽपि दोषान्तरमाह ॥ विकारावयवपक्षयोश्चेति ॥ विकारा-
 वयवरूपजीवशिष्टस्य ब्रह्मणः स्थिरत्वात् जीवानां गत्यागती न स्यातां ।
 न ह्यचलातिस्थूलपापाणस्थयोर्मण्डूरुपापाणावयवयोश्चलनमस्ति इत्य-
 र्थः । अस्माकन्वज्ञानात् कल्पितोपाधिभिर्गत्यागतिविचित्रमिति भावः ।
 तृतीयकल्पमनूय विकल्प्य दूषयति ॥ अथेत्यादिना ॥ अभेदश्रुतिविरो-

हीति । व्यापित्वे गमनानुपपत्तिः । मध्यमपरि-
माणत्वे चानित्यत्वप्रसङ्गः । अणुत्वेऽपि कृत्स्नश-
रीरवेदनानुपपत्तिः । प्रतिपिद्वे चाणुत्वमध्यम-
परिमाणत्वे विस्तरेण पुरस्तात् । परस्माच्चान्य-
त्वे जीवस्य 'तत्त्वमसि' इत्यादिशास्त्रबाधप्रस-
ङ्गः । विकारावयवपक्षयोरपि समानो दोषः । वि-
कारावयवयोस्तद्वतोऽनन्यत्वाददोष इति चेत्
। न, मुख्यैकत्वानुपपत्तेः । सर्वेषु चैतेषु पक्षेष्व-
निर्मोक्षप्रसङ्गः संसार्यात्मत्वानिवृत्तेः । निवृत्तौ वा
स्वरूपनाशप्रसङ्गः ब्रह्मात्मत्वानभ्युपगमात् ।
यत्तु कैश्चिज्जल्प्यते नित्यनैमित्तिकानि कर्माण्य-
नुष्ठीयन्ते प्रत्यवायानुत्पत्तये, काम्यानि प्रतिपि-
द्वानि च परिह्रियन्ते स्वर्गनरकानवाप्तये, सांप्र-
तदेहोपभोग्यानि च कर्माण्युपभोगेनैव क्षप्यन्ते
इति, अतो वर्तमानदेहपातादूर्ध्वं देहान्तरप्र-
तिसन्धानकारणाभावात् स्वरूपावस्थानलक्ष-

धरूपो दोषो मम नास्ति इति भेदवाक्याह ॥ विकारावयवयोरिति ॥
भिन्नयोरभेदो मुरयो न युक्तो विरोधादिति परिहरति ॥ नेति ॥ किञ्च-
पक्षत्रयमप्ययुक्तं संसारित्यस्य तान्विकजीवभावस्य नाशे जीवस्वरूप-
नाशप्रसङ्गात् । न चास्माभिरिव त्वया ब्रह्मात्मत्वं जीवस्य तान्विकरूप-
मङ्गीकृतं यदस्य संसारनाशेऽपि नाशो न स्यादित्याह ॥ सर्वेष्विति ॥
ननु किञ्चस्मत्त्वेन संसाराभायः किल मोक्षः स च कर्माभायमात्रेण सेत्स्य-

म्यग्दर्शने सर्वात्मना काम्यप्रतिपिद्ववर्जनं ज-
न्मप्रायणान्तराले केनचित् प्रतिज्ञातुं शक्यं, सु-
निपुणानामपि सूक्ष्मापराधदर्शनात् । संशयित-
व्यं तु भवति तथापि निमित्ताभावस्य दुर्ज्ञान-
त्वमेव । न चानभ्युपगम्यमाने ज्ञानगम्ये ब्रह्मा-
त्मत्वे कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावस्यात्मनः कैवल्य-
माकाङ्क्षयितुं शक्यं अश्रयौष्ण्यवत् स्वभाव-
स्यापरिहार्यत्वात् । स्यादेतत्, कर्तृत्वभोक्तृत्वं
कार्यमनर्थो न तच्छक्तिः तेन शक्त्यवस्थानेऽपि
कार्यपरिहारादुपपन्नो मोक्ष इति । तच्च न शक्तिः,
तद्भावे कार्यप्रसवस्य दुर्निवारत्वात् । तथापि
स्यात् न केवला शक्तिः कार्यमारभतेऽनपेक्ष्या-
न्यानि निमित्तान्यत एकाकिनी सा स्थितापि
नापराध्यति इति । तच्च न, निमित्तानामपि श-

। तथापि काम्यादिकर्मसत्तानिश्चयो नास्त्यत आह ॥ संशयितव्यं
त्विति ॥ ज्ञानं विना देहपाते मोक्ष एवेति निश्चयालाभात् त्वत्पक्षे क्ष-
तिरिति भावः । ब्रह्मभिन्नस्य जीवस्य कर्तृत्वादिस्वभावस्य मोक्षस्यापि
न युक्तेत्याह ॥ न चेति ॥ कर्तृत्वादिरूपं कार्यं न स्वभावः किन्तु त-
च्छक्तिरिति शङ्कते ॥ स्यादेतदिति ॥ कार्यगम्यायाः शक्तेः कार्यस्या-
सत्यतानुत्पादे सत्यमयुक्तं अतः शक्तिसत्त्वे तद्विषयस्य कार्यस्यादृष्टदे-
शकालादिनिमित्तानां चात्मनां शक्तिद्वारा नित्यसम्बद्धत्वान्मोक्षो न
स्यादिति परिहरति ॥ तच्चेत्यादिना ॥ मोक्षसिद्ध्यर्थं जीवस्य ब्रह्म-

तः शेषेण' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः । स्यादेतत्
 नित्यनैमित्तिकानि तेषां क्षेपकाणि भविष्यन्ति
 इति । तन्न, विरोधाभावात् । सति हि विरोधे-
 क्षेप्यक्षेपकभावो भवति न च जन्मान्तरसञ्चि-
 तानां सुकृतानां नित्यनैमित्तिकैरस्ति विरोधः,
 शुद्धिरूपत्वाविशेषात् । दुरितानां त्वशुद्धिरूप-
 त्वात् सति हि विरोधे भवतु क्षेपणं । न तु ता-
 वता देहान्तरनिमित्ताभावसिद्धिः । सुकृतनिमि-
 त्तत्वोपपत्तेः दुश्चरितस्याप्यशेषक्षपणानवगमा-
 त् । न च नित्यनैमित्तिकानुष्ठानात् प्रत्यवाया-
 नुत्पत्तिमात्रं न पुनः फलान्तरोत्पत्तिरिति प्रमा-
 णमस्ति फलान्तरस्याप्यनुनिष्पादिनः सम्भ-
 वात् । स्मरति व्यापस्तम्बः । तद्यथा 'आद्ये फ-
 लार्थे निर्मिते छायागन्धावनूत्पद्येते एवं धर्मश्च-
 चर्यमाणमर्था अनूत्पद्यन्ते' इति । न चासति स-

नित्याद्यनुष्ठानेन क्षयात् न जन्मान्तरमिति शङ्कते ॥ स्यादेतदिति ॥
 पुण्येन पुण्यस्य न नाशः अविरोधादन्यथाऽतिप्रसङ्गात् पापस्यापि स-
 यात्मना पुण्यनाशयत्वे मानं नास्तीति सञ्चितपुण्यवापान्यां जन्मान्तरं
 दुर्यारमित्याह ॥ तन्नेत्यादिना ॥ क्रियमाणमित्यादिनापि जन्म स्या-
 त्, कर्मणा पितृलोक इत्यशिशेषश्रुतेः, स्मृतेश्चेत्याह ॥ न च नित्ये-
 ति ॥ प्रत्यवायनिरासार्थं नित्यायाचारे सत्यनु पश्चात् फलान्तरं निष्प-
 ष्यत इत्यत्र दृष्टान्तः ॥ तद्यथेति ॥ निर्मिते आरोपिते सति इत्यर्थः

ब्रह्म' इति 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पु-
ण्डरीकं वेश्म' इति तत्रापि च वामनीत्वादिभिः
सत्यकामादिभिश्च गुणैः सगुणस्यैवोपास्य-
त्वात् सम्भवति गतिः, न क्वचित् परब्रह्मविषया
गतिः श्राव्यते । तद्यथा गतिप्रतिषेधः श्रावितः
'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति' इति 'ब्रह्मविदाप्नो-
ति परम्' इत्यादिषु तु सत्यप्याप्नोतेर्गत्यर्थत्वे
वर्णितेन न्यायेन देशान्तरप्राप्त्यसम्भवात् स्व-
रूपप्रतिपत्तिरेवेयमविद्याध्यारोपितनामरूपप्र-
पञ्चप्रविलयापेक्षयाऽभिधीयते । 'ब्रह्मैव सन्
ब्रह्माप्येति' इत्यादि च द्रष्टव्यम् । अपि च पर-
विषया गतिर्व्याख्यायमाना प्ररोचनाय वा
स्यादनुचिन्तनाय वा, तत्र प्ररोचनं तावत् ब्रह्म-
विदो न गत्युक्त्या क्रियते स्वसवेद्येनैवाव्यवहि-
तेन विद्यासमर्पितेन स्वास्थ्येन तत्सिद्धेः । न च
नित्यसिद्धनिःश्रेयसनिवेदनस्यासाध्यफलस्य
विज्ञानस्य गत्यनुचिन्तने काचिदप्यपेक्षोपप-
द्यते, तस्मादपरविषयैव गतिः । तत्र परापरब्र-

आह ॥ ब्रह्मविदाप्नोतीति ॥ वैफल्याच्च गतेर्न परविषयत्वमित्याह ॥ अ-
पि चेति ॥ अनुचिन्तनपक्षं प्रत्याह ॥ न च नित्यसिद्धेति ॥ कथं
तर्हि कैश्चित् परविषयत्वं गतेरुक्तमित्याशङ्क्य घ्रान्त्येत्याह ॥ तत्र प-
रापरोति ॥ प्रश्नपूर्वकं निवेदनस्यासाध्यफलस्य गत्यनुचिन्तने का-

क्तिक्षणेन सम्बन्धेन नित्यसम्बद्धत्वात् । तस्मा-
 त् कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावे सत्यात्मन्यसत्यां वि-
 द्यागम्यायां ब्रह्मात्मतायां न कथञ्चन मोक्षप्र-
 त्याशाऽस्ति । श्रुतिश्च 'नान्यः पन्था विद्यतेऽय-
 नाय' इति ज्ञानादन्यं मोक्षमार्गं वारयति । पर-
 स्मादनन्यत्वेऽपि जीवस्य सर्वव्यवहारलोपप्र-
 सङ्गः, प्रत्यक्षादिप्रमाणाप्रवृत्तेरिति चेत् । न, प्रा-
 क्प्रबोधात् स्वप्नव्यवहारवत् तदुपपत्तेः । शास्त्र-
 ञ्च 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्य-
 ति' इत्यादिनाऽप्रबुद्धविषये प्रत्यक्षादिव्यवहार-
 मुक्ता पुनः प्रबुद्धविषये 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मै-
 वाभूत् तत् केन कं पश्येत्' इत्यादिना तदभावं
 दर्शयति । तदेवं परब्रह्मविदो गन्तव्यादिविज्ञान-
 नस्य बाधितत्वात् न कथञ्चन गतिरूपपादयि-
 तुं शक्या । किंविषयाः पुनर्गतिश्रुतय इति । उ-
 च्यते । सगुणविद्याविषया भवप्यन्ति । तथा हि
 क्वचित् पञ्चाग्निविद्यां प्रकृत्य गतिरुच्यते क्वचि-
 त् पर्यङ्गविद्यां क्वचित् वैश्वानरविद्यां । यत्रापि ब्र-
 ह्म प्रकृत्य गतिरुच्यते 'यथा प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं

त्याङ्गीकारे संसारानुपपत्तिमाशङ्क्याज्ञानादुपपत्तिमसरुदुर्का स्मारय-
 ति ॥ परस्मादिन्यादिना ॥ प्रासङ्गिकं परिहृत्य परमं प्रकृतमुपसंहर-
 नि ॥ तदेषमिति ॥ ननु परविद्यायामप्याप्रोतिपदेन गतिः श्रुतेत्यत

प्म 'तद्गुणसारत्वात्' (ब्र० सू०) इत्यत्र । त-
स्मात् 'कार्यं वादरिः' इत्येव एव पक्षः स्थितः ।
'परं जैमिनिः' (ब्र० सू०) इति तु पक्षान्तर प्र-
तिपादनमात्रप्रदर्शनं प्रज्ञाविकाशनायेति द्रष्ट-
व्यम् ॥ १४ ॥

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति वादरायण

उभयथाऽदोषात् तत्कृतुश्च ॥ १५ ॥

स्थितमेतत् कार्यविषया गतिर्न परविषयेति । इदमिदानीं सन्दित्यते, किं सर्वान् विकाराल-
म्बनान्ऽविशेषेणैवामानवः पुरुषः प्रापयति ब्र-
ह्मलोकमुत कांश्चिदेवेति । किं तावत् प्राप्तं सर्वे-
षामेवैषां विदुषामन्यत्र परस्मात् ब्रह्मणो गतिः
स्यात् । तथा हि 'अनियमः सर्वासाम्' इत्यत्रा-
एवं गन्तव्यं निरूप्य गन्तृन्निर्धारयति ॥ अप्रतीकिति ॥ 'स एवै-
नान् ब्रह्म गमयति' इत्यविशेषश्रुतेः तत्कृतुन्यायाच्च संशयमाह ॥ इ-
दमिति ॥ अनियमाधिकरणे तस्यविदोऽन्यत्र सर्वोपासकानां मार्गोप-
संहार उक्तः, इदानीमप्रतीकोपासकानामेव मार्गो न सर्वेषां विकारो-
पासकानामित्युभयथा भावोक्तौ पूर्वोक्तविरोधः स्यात्, तस्मादुपासक-
मात्रस्योत्तरमार्गसिद्धिरिति पूर्वपक्षफटं, सिद्धान्ते नूभयथाभावसिद्धिः
। अदोषादिति सूत्रे पदच्छेदः, अविरोधादित्यर्थः । अनियमः सर्वेषा-
मिति सूत्रे सर्वशब्दस्य प्रतीकोपासकान्यपरत्वादिति भावः । यद्यपि
प्रतीकख्यापिनां पितृयाणतृतीयस्थानयोरप्रवेशादाचिरादिमार्गो वाच्य-

ह्यविवेकानवधारणेनापरस्मिन्ब्रह्मणि प्रवर्तमाना गतिश्रुतयः परस्मिन्नध्यारोप्यन्ते । किं द्वे ब्रह्मणी परमपरञ्चेति । बाढं द्वे । 'एतद्वै सत्यकाम परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कारः' इत्यादिदर्शनात् । किं पुनः परं ब्रह्म किमपरं इति । उच्यते । यत्राविद्याकृतनामरूपादिविशेषप्रतिषेधेनास्थूलादिशब्दैर्ब्रह्म व्यपदिश्यते तत्परं । तदेव यत्र नामरूपादिविशेषेण केनचित् विशिष्टमुपासनायोपदिश्यते 'मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः' इत्यादिशब्दैस्तदपरं । नन्वेवं सत्यद्वितीयश्रुतिरुपरुध्येत । न, अविद्याकृतनामरूपोपाधिकतया परिहृतत्वात् । तस्य त्वपरब्रह्मोपासनस्य तत्सन्निधौ श्रूयमाणं 'स यदि पितृलोककामो भवति इत्यादिजगदैश्वर्यलक्षणं संसारगोचरमेव फलं भवति, अनिर्वर्तितत्वाद्ब्रह्मविद्यायाः । तस्य च देशविशेषावबद्धत्वात् तत्प्राप्त्यर्थं गमनमविरुद्धम् । सर्वगतत्वेऽपि चात्मन आकाशस्येव घटादिगमने बुद्ध्याद्युपाधिगमने गमनप्रसिद्धिरित्यवादि-

चिदपेक्षोपपद्येत तरमादपरविषया गतिः । तत्र परापरब्रह्मविधेकानवधारणे परापरब्रह्मविभागं यदन्नपरब्रह्मणि गतेरर्थयश्चमाह ॥ किं द्वे इत्यादिना ॥ व्यापिनो जीवस्य कथं गतिगमाह ॥ सर्वगतत्वेऽपीति ॥ १४ ॥

विशेषं च दर्शयति ॥ १६ ॥

नामादिषु प्रतीकोपासनेषु पूर्वस्मात्पूर्वस्मात्
फलविशेषमुत्तरस्मिन्नुत्तरस्मिन्नुपासने दर्शयति
'यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति
वाग्वाव नाम्नो भूयसी यावद्वाचो गतं तत्रास्य य-
थाकामचारो भवति मनो वाव वाचो भूयः' इ-
त्यादिना । स चायं फलविशेषः प्रतीकतन्त्रत्वाद्दु-
पासनानामुपपद्यते, ब्रह्मतन्त्रत्वे तु ब्रह्मणोऽ-
विशिष्टत्वात् कथं फलविशेषः स्यात् । तस्मान्न प्र-
तीकालम्बनानामितरैस्तुल्यफलत्वमिति ॥ १६ ॥
इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्कर-
भगवत्पादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

किञ्च प्रतीकतारतम्येन फलतारतम्यश्रुतेर्न प्रतीकध्यायिनां ब्रह्म-
प्राप्तिरित्याह ॥ विशेषं चेति ॥ तस्मादसति वचने ब्रह्मध्यायिन एव
ब्रह्मगन्तार इति सिद्धम् ॥ १६ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगव-
त्पादकृतौ भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

विशेषेणैवैषा विद्यान्तरेष्ववतारितेत्येवं प्राप्ते प्र-
 त्याह । अप्रतीकालम्बनानिति । प्रतीकालम्बना-
 न् वर्जयित्वा सर्वानन्यान् विकारालम्बनान्नय-
 ति ब्रह्मलोकमिति वादरायणाचार्यो मन्यते । न
 ह्येवमुभयथाभावाभ्युपगमे कश्चित् दोषोऽस्ति ।
 अनियमन्यायस्य प्रतीकव्यतिरिक्तेष्वप्युपास-
 नेऽप्यपत्तेः । तत्क्रतुश्चास्योभयथाभावस्य सम-
 र्थकौ हेतुर्द्रष्टव्यः । यो हि ब्रह्मक्रतुः स ब्राह्ममै-
 श्वर्यमासीदिति श्लिष्यते 'तं यथा यथोपासते
 तदेव भवन्ति' इति श्रुतेः । न तु प्रतीकेषु ब्रह्मक्र-
 तुत्वमस्ति प्रतीकप्रधानत्वादुपासनस्य । नन्वब्र-
 ह्मक्रतुरपि ब्रह्म गच्छतीति श्रूयते, यथापञ्चाग्नि-
 विद्यायां 'स एनान् ब्रह्म गमयति' इति । भवतु
 यत्रैवमाहृत्यवाद उपलभ्यते तदभावे त्वौत्सर्गि-
 केन तत्क्रतुन्यायेन ब्रह्मक्रतूनामेव तत्प्राप्तिर्नेत-
 रेपामिति गम्यते ॥ १५ ॥

नयापि तेषां विद्युत्पर्यन्तमेव गमनमस्तु न ब्रह्मप्राप्तिर्ब्रह्मक्रतुत्वाभा-
 यान् । यो यत् ध्यायति स तत्प्राप्नोति इति हि तत्क्रतुन्यायः श्रुति-
 मूलः, प्रतीकेषु च नामादिषु ध्येयेषु ब्रह्मणो गुणत्वात्, ब्रह्मध्यायित्व-
 मिति । अस्य च न्यायस्य पञ्चाग्निधियायामाहृत्यवादान् प्रत्यक्षयचना-
 द्वाद्य द्रष्ट इति मूलभाष्यार्थः ॥ १५ ॥

सु स्वरूपानपायाद्विभाव्येत । तस्माद्विशेषेण
केनचिदभिनिष्पद्यत इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, केवले-
नैवात्मनाविर्भवति न धर्मान्तरेणेति । कुतः स्वे-
न रूपेणाभिनिष्पद्यते इति, स्वशब्दात्, अन्य-
था हि स्वशब्देन विशेषणमनवच्छ्रुतं स्यात् । न-
न्वात्मीयाभिप्रायः स्वशब्दो भविष्यति । न, त-
स्यावचनीयत्वात् । येनैव हि केनचिद्रूपेणाभि-
निष्पद्यते तस्यैवात्मीयत्वापत्तेः स्वेनेति विशे-
षणमनर्थकं स्यात् । अनात्मवचनतायां तु अर्थ-
वत् केवलेनैवात्मरूपेणाभिनिष्पद्यते नागन्तु-
केनापररूपेणापीति ॥ १ ॥

कः पुनर्विशेषः पूर्वास्ववस्थास्विह च स्वरू-
पानपायसाम्ये सति इत्यत आह ॥

मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ २ ॥

योऽत्राभिनिष्पद्यत इत्युक्तः स सर्वबन्धवि-
निर्मुक्तः शुद्धेनैवात्मनाऽवतिष्ठते पूर्वत्रान्यो भव-
न्निप्रायो बन्धध्वंसजन्मन्यौपचारिक्येवेति मत्वा सिद्धान्तयति
॥ एवमिति ॥ मोक्षस्य फलत्वेन प्राप्तागन्तुकत्वनिरासार्थः स्वशब्द इति
युक्तं स्वीयवाचित्वेऽनर्थकानुवादः स्यादित्यर्थः ॥ १ ॥

सूत्रान्तरं गृह्णाति ॥ कः पुनरिति ॥ जागरिते ह्यान्ध्यादिदेहधर्म-
वान् भवति स्वप्ने तु हत इव केनचित् । अपि च पुत्रादिनाशाद्रोदि-
तौव भवति, सुषुप्तौ तु विशेषाज्ञानाद्दिनष्ट इवेति, बन्धदशायां कलु-

ॐ परमात्मने नमः ।

सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दात् ॥ १ ॥

एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय
परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते
इति श्रूयते । तत्र संशयः? किं देवलोकाद्युपभो-
गस्थानेष्विवागन्तुकेन केनचिद्विशेषेणाभिनि-
ष्पद्यते आहोस्विदात्ममात्रेणेति । किन्तावत्
प्राप्तं स्थानान्तरेष्विवागन्तुकेन केनचिद्रूपेणा-
पि निष्पत्तिः स्यात्, मोक्षस्यापि फलत्वप्रसि-
द्धेः अभिनिष्पद्यत इति चोत्पत्तिपर्यायत्वात् ।
स्वरूपमात्रेण चेदभिनिष्पत्तिः पूर्वास्ववस्था-

ॐ ब्रह्मणे नमः ।

पूर्वपादे ब्रह्मोपासकानां कार्यब्रह्मप्राप्तिरुक्ता, सम्प्रति तेषामैश्वर्य-
विशेषं ब्राह्मलौकिकं पादस्योत्तरार्द्धेन प्रपञ्चयिष्यन्नादावभ्यार्हितपरवि-
द्याप्राप्तं निर्विशेषब्रह्मभावमाह ॥ सम्पद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥
निर्गुणविद्याफलवाक्यमुदाहृत्य स्वशब्दस्य स्वीयागन्तुकरूपस्वात्म-
रूपवाचित्वाभ्यां संशयमाह ॥ एवमिति ॥ पूर्वपक्षे मोक्षस्य स्वर्गाद-
विशेषः, सिद्धान्ते विशेष इति फलं, तत्र मोक्ष आगन्तुकः फलत्वात्
स्वर्गवदिति न्यायोपेतयाऽभिनिष्पत्तिश्रुत्या पूर्वपक्षमाह ॥ किमित्या-
दिना ॥ स्वशब्दश्रुतिबाधितो न्यायः अभिनिष्पत्तिश्च साक्षात्कारसू-

ज्योतिःशब्दस्य भौतिकज्योतिपि रूढत्वात् । न चानतिवृत्तो विकारविषयात् कश्चिद्विमुक्तो भवितुमर्हति विकारस्यार्तत्वप्रसिद्धेरिति । नैप दोषः । यत आत्मैवात्र ज्योतिःशब्देनावेद्यते प्रकरणात् । 'य आत्माऽपहतपाप्मा विरजो विमृत्युः' इति प्रकृते परस्मिन्नात्मनि नाकस्मात् भौतिकं ज्योतिः शक्यं ग्रहीतुं, प्रकृतहान्यप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्गात् । ज्योतिःशब्दस्त्वात्मन्यपि दृश्यते 'तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः' इति । प्रपञ्चितं चैतत् 'ज्योतिर्दर्शनात्' (ब्र० सू०) इत्यत्र ॥ ३ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥

परं ज्योतिरूपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते यः स किं परस्मादात्मनः पृथगेव भवति उताविभागेनैवावतिष्ठत इति वीक्षायां 'स तत्र पर्येति' इत्यधिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशात् 'ज्योतिरूपसम्पद्य' इति च कर्तृकर्मनिर्देशाद्देनैवावस्थानमिति यस्य मतिस्तं व्युत्पादयति अवि-

मुक्तः किं न स्यादित्यत आह ॥ न चानतिवृत्त इति ॥ ३ ॥

॥ अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ स्वरूपस्थितमुपजोन्य वादिविवादात् ब्रह्मभेदाभेदसंशये सत्यत्यन्तभेदं पूर्वपक्षमुक्त्वा सिद्धान्तमाह ॥ च-
स्येति ॥ ४ ॥

त्यपि रोदिति विनाशमेवापीतो भवतीति च
 अवस्थात्रयकलुषितेनात्मना इत्ययं विशेषः,
 कथं पुनरवगम्यते मुक्तोऽयमिदानीं भवतीति ।
 प्रतिज्ञानादित्याह । तथा हि 'एतन्त्वेव ते भूयो-
 ऽनुव्याख्यास्यामि' इत्यवस्थात्रयदोषविहीन-
 मात्मानं व्याख्येयत्वेन प्रतिज्ञाय 'अशरीरं वा-
 व सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः' इति चोपन्य-
 स्य 'स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरु-
 षः' इति चोपसंहरति । तथाऽऽख्यायिकोपक्र-
 मेऽपि 'य आत्माऽपहतपाप्मा' इत्यादिमुक्तात्म-
 विषयमेव प्रतिज्ञानं । फलत्वसिद्धिरपि मोक्षस्य
 बन्धननिवृत्तिमात्रापेक्षा नापूर्वोपजननापेक्षा य-
 दप्यभिनिष्पद्यत इति उत्पत्तिपर्यायत्वं तदपि
 पूर्वावस्थापेक्षं, यथा रोगनिवृत्तावरोगोऽभिनि-
 ष्पद्यत इति तद्वत् । तस्माद्दोषः ॥ २ ॥

आत्मा प्रकरणात् ॥ ३ ॥

कथं पुनर्मुक्त इत्युच्यते 'यावता परं ज्योति-
 रूपसम्पद्य' इति कार्यगोचरमेवैनं श्रावयति ।

पितात्मना तिष्ठति, मोक्षे तु विगच्छितासिल्लुःसः परितः प्रयोतमान-
 पूर्णानन्दात्मनापतिष्ठत इति महान् विशेष इत्यर्थः ॥ २ ॥

कार्यगोचरमिति ॥ कार्यं ज्योतिस्तत् प्राप्तमित्यर्थः । कार्यं प्राप्तोऽपि

स्वमस्य रूपं ब्राह्मणमपहतपाप्मात्वादि सत्यस-
ङ्कल्पत्वावसानं तथा सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वञ्च ते-
न स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति जेमिनिराचा-
र्यो मन्यते । कुतः, उपन्यासादिभ्यस्तथात्वाव-
गमात् । तथा हि 'एष आत्मापहतपाप्मा' इत्या-
दिना 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' इत्येवमन्ते-
नोपन्यासेनैवमात्मकतामात्मनो बोधयति । त-
था 'स तत्र पर्येति जक्षन् क्रीडन् रमणः' इत्यै-
श्वर्यरूपमावेदयति । 'तस्य सर्वेषु लोकेषु का-
मचारो भवति' इति च सर्वज्ञः सर्वेश्वरः' इत्या-
दिव्यपदेशाश्चैवमुपपन्ना भविष्यन्ति इति ॥ ५ ॥

चिति तन्मात्रेण तदात्मकत्वादि-

त्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥

यद्यप्यपहतपाप्मत्वादयो भेदेनैव धर्मानिर्दि-
श्यन्ते तथापि शब्दविकल्पजा एवैते, पाप्मत्वा-

ऽन्वेष्टव्यः इति विध्यर्थ उद्देशः, य आत्मेत्यादिरुपन्यासशब्दार्थः ।
आदिपदात् विधिव्यपदेशग्रहः । तत्राज्ञातज्ञापको विधिस्त्वमाह ॥ त-
था स तत्रेति ॥ सर्वज्ञ इत्यादिस्तु व्यपदेशोऽयं हि नोद्देशः विध्यभा-
वान्नापि विधिः सिद्धवन्निर्देशादित्यर्थः ॥ ५ ॥

सत्यत्वादिधर्माणां सत्यत्वं दूषयन्नत्यन्तासत्यपक्षमाह ॥ चिति
तन्मात्रेणेति ॥ चितिश्चैतन्यं, शब्दज्ञानात् यो विकल्पोऽसन्प्रत्यय-

भक्त एव परेणात्मना मुक्तोऽवतिष्ठते । कुतः दृष्ट-
त्वात् । तथा हि 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'य-
त्र नान्यत् पश्यति' 'न तु तत् द्वितीयमस्ति' 'त-
तोऽन्यद्विभक्तं यत् पश्येत्' इत्येवमादीनि वा-
क्यान्यविभागेनैव परमात्मानं दर्शयन्ति । य-
थादर्शनमेव च फलं युक्तं तत्कृतुन्यायात् । 'यथो-
दकं शुद्धे शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति' 'एवं मुने-
र्विजानतः आत्मा भवति गौतम' इति चैवमादी-
नि मुक्तस्वरूपनिरूपणपराणि वाक्यान्यविभा-
गमेव दर्शयन्ति नदीसमुद्रादिनिदर्शनानि च ।
भेदनिर्देशस्त्वभेदेऽप्युपचर्यते । 'स भगवः कस्मि-
न् प्रतिष्ठितः' इति 'स्वै महिम्नि' इति 'आत्मर-
तिरात्मक्रीडः' इति चैवमादिदर्शनात् ॥ ४ ॥

बाह्येण जैमिनिरूपन्यासादिभ्यः ॥५॥

स्थितमेतत् 'स्वेन रूपेण' इत्यत्रात्ममात्र-
स्वरूपेणाभिनिष्पद्यते नागन्तुकेनापररूपेणे-
ति । अधुना तु तद्विशेषबुभुत्सायामभिधीयते ।

॥ बाह्येण जैमिनिः ॥ उक्तं ब्रह्मस्वरूपमुपजीव्य स किं सत्येन
सर्वज्ञत्वादिषमंण युक्तस्तिष्ठति उत धर्मस्य रागगृह्यदृष्ट्यन्तासन्वात्
चिन्मात्रात्मना तिष्ठति किं वा यस्तुतश्चिन्मात्रोऽपि जीवान्तरव्यवहा-
रदृष्ट्या कल्पितसर्वज्ञत्वादिमानिति मुनिविप्रतिपत्तेः संगये सत्यायं
पूर्वपक्षमाह ॥ अधुनेत्यादिना ॥ तत्त्वपक्षसिद्धिरेव फलं द्रष्टव्यं । सो

एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादवि-
रोधं वादरायणः ॥ ७ ॥

एवमपि पारमार्थिकचैतन्यमात्रस्वरूपाभ्यु-
पगमेऽपि व्यवहारापेक्षया पूर्वस्याप्युपन्यासा-
दिभ्योऽवगतस्य ब्राह्मस्यैश्वर्यरूपस्याप्रत्या-
ख्यानादविरोधं वादरायण आचार्यो मन्यते ॥ ७ ॥

सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥

हार्दविद्यायां श्रूयते 'स यदि पितृलोकका-

धर्माणां सत्यत्वमन्यन्तासत्यत्वं चेति पक्षद्वयमुक्तम् । अद्वैतश्रु-
तीनां सर्वज्ञत्वादिश्रुतिव्यवहारयोश्च बाधापातादतस्तृतीयपक्षः श्रेया-
निति सिद्धान्तयति ॥ एवमपीति ॥ अत्र केचित् मुह्यन्ति अखण्डचि-
न्मात्रज्ञानात् मुक्तस्याज्ञानाभावात् कुत आज्ञानिकधर्मयोग इति, ते
इत्थं बोधनीयाः, ये ईश्वरधर्मास्त एव चिदात्मनि मुक्ते जीवान्तरैर्व्यव-
ह्रियन्ते इति । न च मूलाविद्यैक्यात्तन्नाशे कुतो जीवान्तरमिति वाच्य,
न वयं तन्नाशे जीवान्ते व्यवहारं ब्रूमः किन्तु तदंशानारोनांशारब्धा-
ध्यात्मिकशरीरद्वयाभिमानिनो मुक्तावंशांतरोपाधिका जीवा व्यवहर्तार
इति वदामः । तर्हि नानाविद्यापक्ष एव कुतो नाद्रोपते जीवभेदस्याव-
श्यकत्वादिति चेत्, न । प्रकृतिनानात्वं प्रतिजीवं प्रपञ्चभेद इत्याप-
प्रामाणिकानेकार्थगौरवादिति सर्ववृद्धसम्मत एकविद्यापक्ष एव श्रेयान्,
अंशभेदेन च बन्धमुक्तिर्व्यवस्थितेति सङ्केपः ॥ ७ ॥

एवं परविद्याफलमुक्तमिदानीं अपराविद्याफलं प्रपञ्चयति ॥ सङ्क-
ल्पादेव तु तच्छ्रुतेः ॥ एवकारस्यायोगान्ययोगव्यवच्छेदसाधारण्यात्

दिनिवृत्तिमात्रं हि तत्र गम्यते, चैतन्यमेव त्व-
 स्यात्मनः स्वरूपमिति तन्मात्रेण स्वरूपेणाभि-
 निष्पत्तिर्युक्ता । तथा च श्रुतिः 'एवं वा अरेऽ-
 यमात्माऽनन्तरोअवात्यःकृत्स्नःप्रज्ञानघनः' इ-
 त्येवं जातीयकानुगृहीता भविष्यति । सत्यका-
 मत्वादयस्तु यद्यपिवस्तुस्वरूपेणैव धर्मा उच्य-
 न्ते सत्याः कामा अस्येति तथाप्युपाधिसम्ब-
 न्धाधीनत्वात् तेषां न चैतन्यवत् स्वरूपत्वस-
 म्भवाः अनेकाकारत्वप्रतिषेधात् । प्रतिषिद्धं हि
 ब्रह्मणोऽनेकाकारत्वं 'न स्थानतोऽपि परस्यो-
 भयलिङ्गम्' (ब्र०सू०) इत्यत्र । अत एव च ज-
 क्षणादिसङ्कीर्तनमपि दुःखाभावमात्राभिप्रायं
 स्तुव्यर्थमात्मरतिरित्यादिवत् । न हि मुख्यान्वे-
 व रतिक्रीडामिथुनान्यात्मनिमित्तानि शक्यन्ते
 वर्णयितुं, द्वितीयविषयत्वात् तेषां । तस्मात्
 निरस्ताशेषप्रपञ्चेन प्रसन्नेनाव्यपदेश्येन बोधा-
 त्मनाऽभिनिष्पद्यते इत्यौडुलोमिराचार्यो मन्य-
 ते ॥ ६ ॥

खज्जाः अत्यन्तमसन्त इति यावत् । अस्त्यभावरूपधर्माणामसत्त्वं
 भावयर्माणां तु सत्यमित्याशङ्क्य तेषामप्युपाधिकत्वात् असत्त्वमि-
 त्याह ॥ सत्यकामेति ॥ चिन्मात्रे मुक्ते जक्षणादिश्रुतिः कथं तत्राह
 ॥ अत एव चेति ॥ सर्वधर्मनिषेधादेवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

तिर्निमित्तान्तरापेक्षायां पीड्येत । निमित्तान्तर-
मपि तु यदि सङ्कल्पानुविधाय्येव स्यात्, भव-
तु, न तु प्रयत्नान्तरसंपाद्यं निमित्तान्तरमिष्यते
। प्राक् तत्सम्पत्तेर्वन्ध्यसङ्कल्पत्वप्रसङ्गात् । न च
श्रुतिगम्येऽर्थे लोकवदिति सामान्यतो दृष्टं क्रम-
ते । सङ्कल्पवलादेव चैषां यावत् प्रयोजनं स्थै-
र्योपपत्तिः प्राकृतसङ्कल्पविलक्षणत्वान्मुक्तसंक-
ल्पस्य ॥ ८ ॥

अत एव चानन्याधिपतिः ॥ ९ ॥

अत एव चावन्ध्यसङ्कल्पत्वादनन्याधिपति-
र्विद्वान् भवति, नास्यान्योऽधिपतिर्भवति इत्य-
र्थः । न हि प्राकृतोऽपि सङ्कल्पयन्नन्यस्वामिक-
त्वमात्मनः सत्यां गतौ सङ्कल्पयति । श्रुतिश्चैत-
त् दर्शयति 'अथ य इह आत्मानमनुविद्य ब्रज-
न्त्येतांश्च सत्यान् कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु
कामचारो भवति' इति ॥ ९ ॥

अभावं वादरिराह त्वेवम् ॥ १० ॥

'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यतः
सत्यसङ्कल्पश्रुतेर्न यत्नान्तरापेक्षेत्याह ॥ निमित्तान्तरमपि त्ति ॥ ८ ॥
नन्दीश्वराधीनस्य विदुषः कथं सङ्कल्पमात्रात् भोगसिद्धिसन्नाह
॥ अत एवेति ॥ ईश्वरधर्म एव विदुषाविर्भूत इति न सङ्कल्पमङ्ग इ-
ति भावः ॥ ९ ॥

मो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यादि । तत्र संशयः किं सङ्कल्प एव केवलः पित्रादिसमुत्थानहेतुरुत निमित्तान्तरसहित इति । तत्र सत्यपि सङ्कल्पादेवेति श्रवणे लोकवत् निमित्तान्तरापेक्षा युक्ता । यथा लोकेऽस्मदादीनां सङ्कल्पात् गमनादिभ्यश्च हेतुभ्यः पित्रादिसम्पत्तिर्भवत्येवं मुक्तस्याऽपि स्यात् एवं दृष्टविपरीतं न कल्पितं भविष्यति । सङ्कल्पादेवेति तु राज्ञ इव सङ्कल्पितार्थसिद्धिकरीं साधनान्तरसामग्रीं सुलभामपेक्षयोच्यते । न च सङ्कल्पमात्रसमुत्थानाः पित्रादयो मनोरथविजृम्भितवच्चञ्चलत्वात् पुष्कलं भोगं समर्पयितुं पर्याप्तं युरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । सङ्कल्पादेव तु केवलात् पित्रादिसमुत्थानमिति । कुतः, तच्छ्रुतेः । 'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यादिका हि श्रुसंशयः, ब्रह्मलोकं गतस्योपासकस्य सङ्कल्पो यत्नान्तरसापेक्षः, भोगसामग्रीसङ्कल्पत्वादस्मदादिसङ्कल्पवत् । न चैवकारविरोधः सङ्कल्पेन सामग्र्या अयोगव्यवच्छेदेन सौलभ्यार्थत्वात्, यत्नानङ्गीकारे भोगपुष्टिसिद्धिश्चेति पूर्वपक्षार्थः । अत्र लोकवृत्तानुसरणं फलं, सिद्धान्ते तु विद्यावलेन सङ्कल्पस्यैव भोगपुष्टिकरत्वसिद्धिरिति भेदः । किञ्च यदि भोगसङ्कल्पानन्तरमपि यत्नान्तरसाध्यनिमित्तापेक्षा स्यात् तर्हि निमित्तप्राप्तेः प्राक् जातसङ्कल्पस्य वन्ध्यत्वं स्यात् भोगेविलम्बात् ततः

मैश्वर्यं भूमविद्यास्तुतये संकीर्त्यत इत्यतः सगु-
णविद्याफलभावेनोपतिष्ठत इत्युच्यते ॥ ११ ॥

द्वादशाहवदुभयविधंवादरायणोऽतः १२

वादरायणः पुनराचार्योऽत एवोभयलिङ्गश्रु-
तिदर्शनादुभयविधत्वं साधु मन्यते, 'यदा सश-
रीरतां सङ्कल्पयति तदा सशरीरो भवति यदि
त्वशरीरतां तदा अशरीरः इति । सत्यसङ्कल्प-
त्वात् संकल्पवैचित्र्याच्च । द्वादशाहवत्, यथा द्वा-
दशाहः सत्रमहीनश्च भवति उभयलिङ्गश्रुतिदर्-
शनात् एवमिदमपीति ॥ १२ ॥

तन्वभावे सन्ध्यवदुपपद्यते ॥ १३ ॥

यदा तु सेन्द्रियस्य शरीरस्याभावस्तदा यथा स-
न्ध्ये स्थाने शरीरेन्द्रियविषयेष्वविद्यमानेष्वप्यु-
पलब्धिमात्र एव पित्रादिकामा भवन्त्येवं मोक्षे-
ऽपि स्युः, एवं तदुपपद्यते ॥ १३ ॥ .

तेर्मुल्यत्वामिति विवेकः ॥ १० ॥ ११ ॥

॥ द्वादशाहवदिति ॥ य एवं विद्वांसः सत्रमुपयन्ति इत्युपायिचो-
दनागम्यत्वश्रुतेर्द्वादशाहस्य सत्रत्वं, त आसतेति चोपयन्तीति वाचो-
दितत्वं सत्रलक्षणमिति स्थितं, तथा द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेदि-
ति यजतिचोदनादर्शनात् नियतकर्तृकत्वावगमेन द्विरात्रादिवदहीनत्वं
चेत्यर्थः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

श्रुतेर्मनस्तावत् सङ्कल्पसाधनं सिद्धं, शरीरेन्द्रियाणि पुनः प्राप्तैश्वर्यस्य विदुषः सन्ति न सन्तीति समीक्ष्यते । तत्र बादरिस्तावदाचार्यः शरीरस्येन्द्रियाणाञ्चाभावं महीयमानस्य विदुषो मन्यते । कस्मात्, एवं ल्याहाम्नायः 'मनसैतान् कामान् पश्यन् रमयते य एते ब्रह्मलोके' इति । यदि मनसा शरीरेन्द्रियैश्च विहरेत् मनसेति विशेषणं न स्यात् । तस्मादभावः शरीरेन्द्रियाणां मोक्षे ॥ १० ॥

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ११ ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यो मनोवच्छरीरस्यापि सेन्द्रियस्य भावं मुक्तं प्रति मन्यते, यतः 'स एकधा भवति त्रिधा भवति' इत्यादिनाऽनेकधाभावविकल्पमामनन्ति । न ल्यनेकविधता विना शरीरभेदेनाञ्जसी स्यात् । यद्यपि निर्गुणायां भूमविद्यायामयमनेकधाभावे विकल्पः पठ्यते तथापि विद्यमानमेवेदं सगुणावस्थाया-

एवकारवत् मनसेति विशेषणेनान्ययोगव्यवच्छेदात् देहाद्यभाव इति पूर्वपक्षयति ॥ अभावं वादरिराह स्वैवम् ॥ अत्रापि वादिविवादात् संशयः, तत्र देहादयो न सन्त्येव सदा सन्त्येवेति च पक्षद्वयं पूर्वपक्षः, कालभेदेनेच्छया सन्ति न सन्ति चेति सिद्धान्तपक्षो द्रष्टव्यः, फलं तत्तच्छ्रु-

सन् विद्वानैश्वर्ययोगादनेकभावमापद्य सर्वा-
णि शरीराण्याविशति । कुतः, तथाहि दर्शयति
शास्त्रमेकस्यानेकभावं, 'स एकधा भवति त्रिधा
भवति पञ्चधा सप्तधा नवधा इत्यादि । नैतद्दा-
रुयन्त्रोपमाभ्युपगमेऽवकल्पते नापि जीवान्त-
रावेशे । न च निरात्मकानां शरीराणां प्रवृत्तिः स-
म्भवति । यत्त्वात्ममनसोर्भेदानुपपत्तेरनेकशरी-
रयोगासम्भव इति । नैष दोषः, एकमनोऽनुवृ-
त्तीनि समनस्कान्येवापराणि शरीराणि सत्य-
संकल्पत्वात् स्त्रक्षयति, सृष्टेषु च तेपूपाधिभेदा-
दात्मनोऽपि भेदेनाधिष्ठातृत्वं योक्ष्यते । एषैष च
योगशास्त्रेषु योगिनामनेकशरीरयोगप्रक्रिया ॥१५॥

हितजीवभेदात् अनुसन्धानानुपपत्तेः, आगन्तुकानेकलिङ्गसृष्टावस-
त्कार्यवादापाताच्च, तथापि प्रदीपत्वजात्यैक्येन व्यक्तिष्वैक्यारोपात्
दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः साम्यं द्रष्टव्यं तथा च यथा प्रदीपोऽनेकवर्तिषु
प्रविशति एवं विद्यायोगबलात् विद्वल्लिङ्गस्य व्यापित्वादानेकदेहेषु युग-
पदावेश इति सूत्रार्थः । विदुषोऽनेकधात्वं श्रुतमन्यथा न घटते इत्या-
ह ॥ नैतदिति ॥ इतश्च सात्मकत्वमित्याह ॥ न च निरात्मकाना-
मिति ॥ यदनादि मन एकदेहस्थं तदनुसारीणि देहान्तरस्थानि मना-
सि भवन्ति तदवस्थानां तन्नियम्यत्वसम्भवादित्यत्र योगशास्त्रसम्भ-
तिमाह ॥ एषैवेति ॥ निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् प्रवृत्तिभेदे प्रयो-
जकं चित्तमेकमनेकेपामिति भगवत्पतञ्जलिना सूत्रितं । योगिनोऽभि-
मानमात्रान्निर्माणचित्तानि निर्माणदेहेषु भवन्ति, तेषां नियामकम-

भावे जाग्रद्वत् ॥ १४ ॥

भावे पुनस्तनोर्यथा जागरिते विद्यमाना ए-
व पित्रादिकामा भवन्त्येवं मुक्तस्याप्युपपद्यन्ते १४

प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥

‘भावं जैमिनिर्विकल्पामननात्’ (ब्र० सू०)

इत्यत्र सशरीरत्वं मुक्तस्योक्तं तत्र त्रिधाभावा-
दिष्वनेकशरीरसर्गे किं निरात्मकानि शरीराणि
दारुयन्त्रवत् सृज्यन्ते किंवा सात्मकानि अस्म-
दादिशरीरवदिति भवति वीक्षा । तत्रात्ममन-
सोर्भेदानुपपत्तेरेकेन शरीरेण योगादितराणि
शरीराणि निरात्मकानीत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते, प्र-
दीपवदावेश इति । यथा प्रदीप एकोऽनेकप्रदी-
पभावमापद्यते विकारशक्तियोगात् एवमेकोऽपि-

॥ प्रदीपवदावेशः ॥ सङ्कल्पमात्रात् निर्मितदेहानुपजीव्य तेषुभय-
थादर्शनात् संशयमाह ॥ भावमिति ॥ अनादिलिङ्गशरीरस्यैकस्मिन्नेव
शरीरे भावात् निर्मितानेकदेहेषु भोगासिद्धिः पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते त-
त्सिद्धिरिति मत्वा सूत्रं व्याचष्टे ॥ यथेत्यादिना ॥ स एकधा त्रिधा प-
ञ्चधेत्यादिश्रुत्याऽपिदुप एवानेकधाभाव उक्तः विद्वांस्तु नादेहो नापि
चिन्मात्रः किंतु लिङ्गोपहितात्मा न च तस्य लिङ्गभेदं विनाऽनेकत्वं
सम्भवति । अतः श्रुतिबलादेकस्थैयानादिलिङ्गस्यानेकदेहेषु प्रवेशेन
भेदं पृष्टव्यः । यद्यपि मूलप्रदीपस्य वर्त्यन्तरेषूपत्पन्नदीपानां चात्यन्तभे-
दोऽस्ति लिङ्गस्य तु देहभेदरुतो भेदो न स्यतः, स्वतो लिङ्गभेदे तदुप-

य तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञास्ति यत्र
त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् यत्र सुप्तो न कञ्चन का-
मं कामयते न कञ्चन स्वप्नं पश्यति' इत्यादि श्रु-
तिभ्यः । सगुणविद्याविपाकस्थानं त्वेतत् स्व-
र्गादिवदवस्थान्तरं यत्रैतदैश्वर्यमुपवर्ण्यते त-
स्माददोषः ॥ १६ ॥

जगद्ध्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहित-
त्वाच्च ॥ १७ ॥

ये सगुणब्रह्मोपासनात् सहैव मनसेश्वरसा-
युज्यं ब्रजन्ति किं तेषां निरवग्रहमैश्वर्यं भवत्या-
होस्वित् सावग्रहमिति संशयः । किं तावत् प्राप्तं
निरङ्कुशमेवैषामैश्वर्यं भवितुमर्हति, 'आप्नोति
स्वराज्यं' 'सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति' 'तेषां

हि यतः ततोऽवगम्यत इत्यर्थः । अत्र समुत्थानादिवाक्यं मुक्तिविष-
यं यत्र सुप्त इति सुप्तिविषयमिति विभागः ॥ १६ ॥

॥ जगद्ध्यापारवर्जं ॥ सङ्कल्पादेवेत्यादिनोकैश्वर्यस्य जगत्सृष्ट्या-
दिव्यतिरिक्तविषयत्वेनात्रापवादात् सङ्गतिः, उभयथा दर्शनात् संशयः
। ईश्वरनानात्वं पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते तु विद्यायोगिनामीश्वरनियम्य-
त्वादेकस्य नित्यसिद्धस्येश्वरस्यैव जगत्कर्तृत्वसिद्धिरिति विवेकः । प्र-
ख्यात् सर्गसमये यस्येक्षणपूर्वं कर्तृत्वं श्रुतौ प्रकृतं तस्यैव नियन्तृत्वा-
द्विर्जगद्वापारः । नह्युपासकानां देहं विनेक्षणं सम्भवति । किञ्चेश्वरस्य
नित्यसिद्धत्वात् शब्दैकसमाधिगम्यत्वाज्जगत्सृष्ट्वं युक्तं, न तु तत्प्र-

कथं पुनर्मुक्तस्यानेकशरीरावेशादिलक्षणमै-
श्वर्यमभ्युपगम्यते यावता 'तत् केन कं विजानी-
यात् न तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यद्वि-
जानीयात् सलिल एको द्रष्टा द्वैतो भवति' इत्ये-
वंजातीयका श्रुतिर्विशेषविज्ञानं वारयतीत्यत
उत्तरं पठति ॥

**स्वाप्यसंपत्तयोरन्यतरापेक्षमावि-
ष्कृतं हि ॥ १६ ॥**

स्वाप्ययः सुपुप्तं, 'स्वमपीतो भवति तस्मा-
देनं स्वपितीत्याचक्षते' इति श्रुतेः । सम्पत्तिः कै-
वल्यं, 'ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति श्रुतेः । त-
योरन्यतरामवस्थामपेक्ष्यैतद्विशेषसंज्ञाभाववच-
नं क्वचित् सुपुप्तावस्थामपेक्ष्योच्यते क्वचित् कै-
वल्यावस्थां । कथमवगम्यते, यतस्तत्रैव तदधि-
कारवशादाविष्कृतं 'एतेभ्यो भूतेभ्यः । समुत्था-

नादिचित्तमित्यर्थः ॥ १५ ॥

उत्तरसूत्रव्यावर्त्यशङ्कामाह ॥ कथं पुनरिति ॥ सलिलयत् सलिल-
स्य, स्यच्छ इत्यर्थः । न तु तद्वितीयमस्तीति क्वचित् सुपुप्तिमधिरुत्यो-
क्तं 'तत् केन कम्' इत्यादि क्वचिन्मुक्तिं प्ररुत्योक्तं, एवं विशेषज्ञानाभा-
ववचनं सुपुप्तिमुक्त्यन्यतमापेक्षं सगुणोपासकस्य भोगोक्तौ न विरु-
ध्यते भिन्नपिपयत्वादित्याह ॥ स्वाप्येति ॥ तत्रैव श्रुतौ, तदधिकारव-
शात् सुपुप्त्यादिप्रकरणबलात्, उक्तवचनानामन्यतरापेक्षत्वमाविष्कृतं,

प्रत्यक्षोपदेशान्निरवग्रहमैश्वर्यं विदुषां न्याय्यमि-
ति तत् परिहर्तव्यम्, अत्रोच्यते । नायं दोषः,
आधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः । आधिकारिको यः
सवितृमण्डलादिषु विशेषायतनेषु व्यवस्थितः
परमेश्वरस्तदायत्तैवेयं स्वाराज्यप्राप्तिरुच्यते य-
त् कारणमनन्तरं आप्नोति मनसस्पतिमित्याह ।
यो हि सर्वमनसां पतिः पूर्वसिद्ध ईश्वरस्तं प्रा-
प्नोति । एतदुक्तं भवति, तदनुसारेणैव चानन्तरं
'वाक्पतिश्चक्षुष्पतिः श्रोत्रपतिर्विज्ञानपतिश्च भ-
वती'त्याह । एवमन्यत्रापि यथासम्भवं नित्य-
सिद्धेश्वरायत्तमेवेतरेषामैश्वर्यं योजयितव्यम् ॥ १८ ॥

विकारावर्ति च तथाहि स्थिति-

माह ॥ १९ ॥

विकारावर्त्यपि च नित्यमुक्तं पारमेश्वरं रूपं
आधिकारे नियोजयत्यादित्यादीनित्याधिकारिकः, स चासौ मण्ड-
लस्थश्च तस्य प्राप्यत्वोक्तेरित्यर्थः । मनसस्पतिः सूर्यमण्डलान्तःस्थः पर-
मात्मा 'तत्र सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदयात्'
इति श्रुतेः । तथा च यदि पूर्वं निरङ्कुशं स्वाराज्यमुक्तं स्यात् तर्हि ई-
श्वरस्याग्रे प्राप्यतां न व्रूयादतो भोगे स्वाराज्यं न जगज्जन्मादिष्विति
भावः । वाक्पतित्वादिकमपीश्वराधीनमित्याह ॥ तदनुसारेणेति ॥
उक्तन्यायं कामचारादिवाक्येष्वतिदिशति ॥ एवमिति ॥ १८ ॥
जगद्व्यापार उपासकप्राप्यः तदुपास्यनिष्ठत्वात् सङ्कल्पसिद्ध्यादि-

सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' इत्यादिश्रुति-
 भ्यः । इत्येवं प्राप्ते पठति । जगद्ध्यापारवर्जमिति ।
 जगदुत्पत्त्यादिव्यापारं वर्जयित्वाऽन्यदणिमा-
 द्यात्मकमैश्वर्यं मुक्तानां भवितुमर्हति, जगद्ध्या-
 पारस्तु नित्यसिद्धस्यैवैश्वरस्य । कुतः, तस्य त-
 त्र प्रकृतत्वादसन्निहितत्वाच्चेतरेषां । पर एव ही-
 श्वरो जगद्ध्यापारेऽधिकृतः तमेव प्रकृत्योत्पत्त्या-
 द्युपदेशान्नित्यशब्दनिबन्धनत्वाच्च । तदन्वेषण-
 विजिज्ञासनपूर्वकमितरेषामाणिमाद्यैश्वर्यं श्रूय-
 ते, तेनासन्निहितास्ते जगद्ध्यापारे । समनस्क-
 त्वादेव चैषामनैकमत्ये कस्यचित् स्थित्यभि-
 प्रायः कस्यचित् संहाराभिप्राय इत्येवंविरोधो-
 ऽपि कदाचित् स्यात् । अथ कस्यचित् सङ्कल्पम-
 न्वन्यस्य सङ्कल्प इत्यविरोधः समर्थ्येत, ततः प-
 रमेश्वराकृततन्त्रत्वमेवेतरेषामिति व्यवतिष्ठते ॥ १७ ॥

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकम-
 ण्डलस्थोक्तेः ॥ १८ ॥

अथ यदुक्तं 'आप्नोति स्वाराज्यम्' इत्यादि-
 सादलब्धसिद्धीनां जीवानामित्याह ॥ नित्यशब्दनिबन्धनत्वाच्चेति ॥
 किञ्च विदुषां समप्राधान्ये मिथो विरोधः, एकं प्रत्यन्येषां गुणत्वे त्वेक
 एवेश्वर इत्याह ॥ समनस्कत्वादिति ॥ १७ ॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥

इतश्च न निरङ्कुशं विकारालम्बनानामैश्वर्यं यस्माद्भोगमात्रमेषामनादिसिद्धेनेश्वरेण समानमिति श्रूयते 'तमाहापो वै खलु मीयन्ते लोकोऽसौ' इति, 'स यथैतां देवतां सर्वाणि भूतान्यवन्ति एवं हैवंविदं सर्वाणि भूतान्यवन्ति ते एतस्यै देवतायै सायुज्यं सलोकताञ्जयति' इत्यादिभेदव्यपदेशलिङ्गेभ्यः ॥ २१ ॥

नन्वेवं सति सातिशयत्वादन्तवत्त्वमैश्वर्यस्य स्यात्ततश्चैषामावृत्तिः प्रसज्येतेत्यत उत्तरं भगवान् बादरायणाचार्यः पठति ॥

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ २२ ॥

नाडीरश्मिसमन्वितेनार्चिरादिपर्वणा देवया-

तमुपासकं ब्रह्मलोकगतमाह हिरण्यगर्भः 'मया खल्विमा आपो अमृतरूपा मीयन्ते भुज्यन्ते न चाप्यसौ लोकोऽमृतोदकलक्षणः' इत्यर्थः । श्रुत्यन्तरमाह ॥ स यथेति ॥ भोगसाम्ये स दृष्टान्तो यथेत्यर्थः । तेनो इत्युशब्दोऽप्यर्थः । सलोकतामपीत्यन्वयः । सायुज्यं समानदेहत्वं क्रमेण मुक्तिर्वा ॥ २१ ॥

शास्त्रसमाम्नि सूचयन् सूत्रकारं पूजयति ॥ भगवानिति ॥ भगवत्त्वं सर्वज्ञत्वं । सूत्रद्वारा शिष्याणामाचारे स्थापनात् आचार्यत्वं । वा-

न केवलं विकारमात्रगोचरं सवितृमण्डलाद्यधि-
 ष्टानं । तथा त्वस्य द्विरूपां स्थितिमाहाम्नायः
 'तावानस्य महिमा ततो ज्यायांश्च पुरुषः । पा-
 दोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि' इ-
 त्येवमादिः । न च तन्निर्विकारं रूपमितरालम्ब-
 नाः प्राप्नुवन्तीति शक्यं वक्तुं, अतत्कृतत्वात्तेषां ।
 अतश्च यथैव द्विरूपे परमेश्वरे निर्गुणं रूपमन-
 वाप्य सगुण एवावतिष्ठते एवं सगुणेऽपि निरव-
 ग्रहमैश्वर्यमनवाप्य सावग्रह एवावतिष्ठत इति
 द्रष्टव्यम् ॥ १९ ॥

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ २० ॥

दर्शयतश्च विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः
 श्रुतिस्मृती न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं ने-
 मा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः? इति, 'न तद्भा-
 सयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः' इति च । तदेवं
 विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः प्रसिद्धमित्य-
 भिप्रायः ॥ २० ॥

वदित्याशङ्कोपास्यस्थनिर्गुणस्वरूपे व्यभिचारमाह ॥ विकारावर्ति-
 चेति ॥ १९ ॥

निर्गुणस्वरूपे प्रमाणमाह ॥ दर्शयतश्चेति ॥ यथा ज्ञानाभावा-
 न्निर्गुणं न प्राप्तं तथा ध्यानाभावाज्जगत्लघुत्वादि न प्राप्यते । ध्याना-
 भावश्च विध्यभावादिति भावः ॥ २० ॥

पुनरावर्तते' इत्यादिशब्देभ्यः । अन्तवत्त्वेऽपि
 त्वैश्वर्यस्य यथाऽनावृत्तिस्तथा वर्णितं कार्या-
 त्यये तदध्यक्षेण सहातः परम् (ब्र० सू०) इत्यत्र
 । सम्यग्दर्शनविध्वस्ततमसां तु नित्यसिद्धनि-
 र्वाणपरायणानां सिद्धैवानावृत्तिः । तदाश्रयणे-
 नैव हि सगुणशरणानामप्यनावृत्तिसिद्धिरिति ।
 अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दादिति सूत्रा-
 भ्यासः शास्त्रपरिसमाप्तिं दर्शयति ॥ २२ ॥

प्रेत्याह ॥ अन्तवत्त्वेऽपि त्विति ॥ नन्वत्र सूत्ररुता सगुणविदामेवा-
 नावृत्तिक्रम उक्तो न निर्गुणविदां तत्र को हेतुरित्याशङ्क्य तेषामावृत्ति-
 शङ्काभावादित्याह ॥ सम्यगिति ॥ तदाश्रयणेनेति गुणविदामावृत्ति-
 प्राप्ती सम्यग्दर्शनाश्रयणेनैवानावृत्तिः साधिता, अतः स्वत एव सम्य-
 दर्शनामावृत्तिशङ्का नेति किमु वाच्यमित्यर्थः । यत्राध्यायसमाप्तिस-
 त्र पदमात्रस्याभ्यासो दर्शितः, इह सूत्रस्यैवाभ्यासात् शास्त्रसमाप्तिर्यो-
 ल्यत इत्याह ॥ अनावृत्तिः शब्दादिति ॥ एवं समन्वयोक्त्या ब्रह्मा-
 त्मैक्यस्य वेदान्तप्रमाणकत्वमवधारितं वाक्यार्थज्ञाने स्मृतितर्कादिस-
 र्वप्रकारविरोधः परिहृतः, साधनसम्पत्तिश्च दर्शिता, तस्माद्विवेकादि-
 साधनसम्पन्नस्य श्रवणाद्यावृत्तिनिरस्तसमस्तप्रतिबन्धस्यारण्डात्मसं-
 बोधान् समूलबन्धध्वंसे सत्याविर्भूतनिष्कलङ्कानन्तस्वप्रकाशाचिदान-
 न्नात्मनावस्थानमिति सिद्धम् ॥ २२ ॥

नानाविधग्रन्थजातं बोध्य सम्यग्यथामति ।

शारीरकस्य भाष्यस्य कृता व्याख्या सतां मुदे ॥

अन्तर्यामी जगत्साक्षी सर्वकर्ता रघूदहः ।

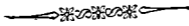
नेन यथा ये ब्रह्मलोकं शास्त्रोक्तविशेषणं गच्छन्ति, यस्मिन्नऽरश्च ह वै ण्यश्चार्णवो ब्रह्मलोके तृतीयस्यामितो दिवि यस्मिनैरम्मदीयंसरो यस्मिन्नश्वत्थः सोमसवनो यस्मिन्नपराजिता पूर्वब्रह्मणो यस्मिंश्च प्रभुविमितं हिरण्यमयं वेश्म यश्चानेककधामन्त्रार्थवादादिप्रदेशेषु प्रपश्यते तं ते प्राप्य न चन्द्रलोकादिवत् वियुक्तभोगा आवर्तन्ते । कुतः, 'तयोर्ध्वमायन्नऽमृतत्वं' इति, 'तेषां न पुनरावृत्तिः' 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त्तं नावर्तन्ते' 'ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च

दरायणंपदेन बदरिकाश्रमवासोक्त्या नित्यसर्वज्ञस्य परमगुरोर्नारायणस्य प्रसादद्योतनात्तत्प्रणीतशास्त्रे निरवयवतामुद्घोतयति । सगुणविद्यायाः सातिशयफलत्वेऽपि ततो निर्गुणविद्यायाऽनावृत्तिरित्याह ॥ अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ ये ब्रह्मलोकं गच्छन्ति ते तं प्राप्य नावर्तन्ते इति सम्बन्धः । लोकं विशिनष्टि ॥ यस्मिन्निति ॥ इतोऽस्मात् पृथिवीलोकात् तृतीयस्यां दिवि यो ब्रह्मलोकस्त्रस्मिन्नर इति ण्य इति चार्णवतुल्यौ सुधाद्गदावित्यर्थः । ऐरमन्नमयं, मदीयं मदकरं सरः, सोमसवनः अमृतवर्षा, यद्यपि तेषामिह न पुनरावृत्तिरिमं मानवमिति च श्रुतिष्विहेममिति विशेषणादस्मिन् कल्पे ब्रह्मलोकगतानां कल्पान्तरे आवृत्तिर्भाति, तथापीश्वरोपास्त्रे विना पञ्चाग्निविद्याश्वमेधदृढब्रह्मचर्यादिसाधनैर्यं गतास्तेषां तच्च ज्ञाननियमाभावादावृत्तिः स्यात्, ये तु दहरादीश्वरोपास्त्या गतास्तेषां सगुणविद्याफलक्षयेऽपि निरवयवहेश्वरानुग्रहाच्छब्दात्मज्ञानान्मुक्तिरिति नियम इत्यभि-

ॐ तत्सत् ।

व्यासाधिकरणमाला ।

भारतीतीर्थरुता ।

प्रथमाध्याये प्रथमपादः--अनुक्रमणिका ।

प्रणम्य परमात्मानं श्रीविद्यातीर्थरूपिणम् ॥

वैयासिकन्यायमाला श्लोकैः संगृह्यते स्फुटम् ॥ १ ॥

॥ ॐ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

प्रारिप्सितस्य ग्रन्थस्याविघ्नेन परिसमाप्तये, प्रचयगमनाय शिष्टा-
चारपरिपालनाय च विशिष्टदेवतातत्त्वं गुरुमूर्त्युपाधियुक्तं नमस्कृत्य
ग्रन्थं प्रतिजानीते, प्रणम्येत्यादिना । व्यासेनोक्ता वैयासिकी, वेदान्त-
वाक्यार्थनिर्णायकान्यधिकरणानि न्यायाः, तेषामनुक्रमेण ग्रथनं मा-
ला । यद्यप्येषा सूत्रभाष्यकारादिभिः प्रपञ्चिता तथापि सूत्रादीनाम-
तिप्रज्ञविषयत्वात् मन्दबुद्धचनुग्रहाय श्लोकैरेषा माला स्फुटं संगृह्यते ।
अत्रैकमाधिकरणं पञ्चावयवं, विषयः सन्देहः सङ्गतिः पूर्वपक्षः सिद्धान्त-
श्चेति पञ्चावयवाः ॥ १ ॥

एको विषयसन्देहपूर्वपक्षावभासकः ॥

श्लोकोऽपरस्तु सिद्धान्तवादी, सङ्गतयः स्फुटाः ॥ २ ॥

तेषामवयवानां संग्रहप्रकारं दर्शयति, एक इति । एकस्याधिकरण-
स्य संग्राहकौ द्वौ श्लोकौ, तयोरावश्लोकस्य पूर्वाद्धेन द्वावयवौ संगृ-
ह्यते, उत्तराद्धेनैकः, द्वितीयश्लोकैकः । यद्यपि सङ्गत्याख्य एकोऽ-
वयवः शिष्यते तथापि प्रत्यधिकरणं न पृथक् संग्रहीतव्यो भवति,

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीम-
त्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमद्गोविन्दभगवत्पू-
ज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ च-
तुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः ।
समाप्तमिदं ब्रह्ममीमांसाशास्त्रं शाङ्करभाष्ययुतम् ।

अतोऽत्र दोषोऽशङ्क्यः स्यादेवं हेवेतिशासनात् ॥
वक्षस्यक्ष्णोश्च पार्श्वे करतलयुगुले कौस्तुभाभां दयां च,
सीतां कोदण्डदोक्षामभयवरयुतां वीक्ष्य रामाङ्गसङ्गः ।
स्वस्याः क्व स्यादिति यं हृदि कृतमनना भाष्यरत्नप्रभाख्या,
स्वात्मानन्दैकलुब्धा रघुवरचरणान्भोजयुग्मं प्रपन्नाः ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमद्गोपालसरस्वतीपूज्यपा-
दशिष्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत्कृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भा-
ष्यरत्नप्रभायां चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

वान्तरसङ्गतिलाभेन तद्विचारस्य प्रासङ्गिकत्वात् न पादार्थयोः साङ्कर्यापत्तिः, इत्थं पादत्रयेण वाक्यविचारः समापितः । चतुर्थपादेनाव्यक्तपदमजापदं चेत्येवमादि सन्दिग्धं पदं चिन्त्यम् ॥ ५ ॥

द्वितीये स्मृतितर्काभ्यामविरोधोऽन्यदुष्टता ॥

भूतभोक्तृश्रुतेर्लिङ्गश्रुतेरप्यविरुद्धता ॥ ६ ॥

द्वितीयाध्यायगतपादार्थान् विभजते, द्वितीय इति । प्रथमपादे

साङ्ख्ययोगकाणादादिस्मृतिभिः साङ्ख्यादिप्रयुक्तकैश्च विरोधो वेदान्तसमन्वयस्य परिहृतः । द्वितीयपादे साङ्ख्यादिमतानां दुष्टत्वं दर्शितं । तृतीयपादे पूर्वभागेण पञ्चमहाभूतश्रुतीनां परस्परविरोधः परिहृतः, उत्तरभागेण जीवश्रुतीनां चतुर्थपादे लिङ्गशरीरश्रुतीनां विरोधपरिहारः ॥ ६ ॥

तृतीये विरतिस्तत्त्वम्पदार्थपरिशोधनम् ॥

गुणोपसंहृतिज्ञाने बहिरङ्गादिसाधनम् ॥ ७ ॥

तृतीयाध्यायगतपादार्थान् विभजते, तृतीय इति । प्रथमपादे जीवस्य परलोकगमनागमने विचार्य वैराग्यं निरूपित । द्वितीयपादे पूर्वभागेण त्वंपदार्थः शोधितः, उत्तरभागेण तु तत्पदार्थः । तृतीयपादे सगुणविद्यासु गुणोपसंहारो निरूपितः, निर्गुणे ब्रह्मणि अपुनरुक्तपदोपसंहारश्च । चतुर्थपादे च निर्गुणज्ञानस्य बहिरङ्गसाधनभूतान्याश्रमयज्ञादीनि अन्तरङ्गसाधनभूतानि शमदमश्रवणमनननिदिध्यासनादीनि च निरूपितानि ॥ ७ ॥

चतुर्थे जीवतो मुक्तिरुत्कान्तिर्गतिरुत्तरा ॥

ब्रह्मप्राप्तिब्रह्मलोकाविति पादार्थसंग्रहः ॥ ८ ॥

चतुर्थाध्यायगतपादार्थान् विभजते, चतुर्थ इति । प्रथमपादे श्रवणावावृत्त्या निर्गुणं उपासनया सगुणं वां ब्रह्म साक्षात्कृत्य जीवतः पापपुण्यलेपविनाशलक्षणा मुक्तिरभिहिता । द्वितीयपादे त्रियमाण-

सरुव्युत्पन्नस्य पुरुषस्य स्वयमेवोहितुं शक्यत्वात् ॥ २ ॥

शास्त्रेऽध्याये तथा पादे न्यायसङ्गतयस्त्रिधा ।

शास्त्रादिविषये ज्ञाते तत्तरसङ्गतिरुच्यताम् ॥ ३ ॥

सङ्गतिं विभज्य व्युत्पादयति, शास्त्र इति । शास्त्रप्रतिपाद्यं अध्यायप्रतिपाद्यं पादप्रतिपाद्यं चार्थमवगम्य शास्त्रसङ्गतिरध्यायसङ्गतिः पादसङ्गतिश्चेति तिलः सङ्गन्तय ऊहितुं शक्यन्ते ॥ ३ ॥

शास्त्रं ब्रह्मविचाराख्यमध्यायाः स्युश्चतुर्विधाः ॥

समन्वयाविरोधौ द्वौ साधनं च फलं तथा ॥ ४ ॥

शास्त्रप्रतिपाद्यं अध्यायप्रतिपाद्यं च दर्शयति, शास्त्रमिति । सर्वेषां वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि तात्पर्येण पर्यवसानं प्रथमेनाध्यायेन प्रतिपाद्यते, द्वितीयेन सम्भावितविरोधः परिक्रियते, तृतीयेन विद्यासाधननिर्णयः, चतुर्थेन विद्याफलनिर्णय इत्येते अध्यायानामर्था इति ॥ ४ ॥

समन्वये स्पष्टलिङ्गमस्पष्टत्वेऽप्युपास्यगम् ॥

ज्ञेयगं पदमात्रं च चिन्त्यं पादेष्वनुक्रमात् ॥ ५ ॥

तत्र प्रथमाध्यायगतपादार्थान् विभजते, समन्वय इति । स्पष्टब्रह्मलिङ्गयुक्तं वाक्यजातं प्रथमपादे चिन्त्यं, तद्यथा 'अन्तस्तद्धर्मोपदेशात्' इत्यत्र सार्वज्ञसार्वान्धसर्वपापहरत्वादिकं ब्रह्मणोऽसाधारणतया स्पष्टलिङ्गं । अस्पष्टब्रह्मलिङ्गत्वे सति उपास्यविषयं वाक्यजातं द्वितीयपादे चिन्त्यं, तद्यथा प्रथमाधिकरणविषयशाण्डिल्योपास्तिवाक्ये मनोमयत्वप्राणशरीरत्वादिकं सोपाधिकं ब्रह्मणो जीवस्य च साधारणत्वादस्पष्टं ब्रह्मलिङ्गं । तृतीयपादे तु अस्पष्टलिङ्गत्वे सति ज्ञेयब्रह्मविषयं वाक्यजातं चिन्त्यं, तद्यथा प्रथमाधिकरणे मुण्डकगतब्रह्मात्मत्ववाक्ये बुपृथिव्यन्तरीक्षाद्योतत्वं सूत्रात्मनः परब्रह्मणश्च साधारणत्वादस्पष्टं ब्रह्मलिङ्गं । यद्यपि द्वितीयपादे कठब्रह्मणादिगतब्रह्मतत्त्ववाक्यानि विचारितानि, तृतीयपादे तु दहरोपासनवाक्यं विचारितं, तथाप्य-

विचार्यत्वं तथा जन्मादेरन्यनिष्ठत्वेन हेतुना ब्रह्मणो लक्षणं नास्तीति दृष्टान्तसङ्गतिः । यथा विचार्यत्वे हेतुरस्ति न तथा लक्षणसन्नावे हेतुं पश्यामः इति प्रत्युदाहरणसङ्गतिः । ते एते दृष्टान्तप्रत्युदाहरणसङ्गती सर्वत्र सुलभे, पूर्वाधिकरणसिद्धान्ते तदुत्तराधिकरणपूर्वपक्षहेतुमन्व-
साम्यस्योत्तराधिकरणसिद्धान्ते हेतुशून्यत्ववैलक्षण्यस्य च मन्दैरप्यु-
त्प्रेक्षितुं शक्यत्वात् । व्याक्षेपसङ्गतिर्यथायोग्यमुन्नेया । प्रासङ्गिकी
सङ्गतिरुदाह्रियते. देवताधिकरणस्याधिकारविचारपरत्वात् समन्वया-
ध्याये ज्ञेयब्रह्मवाक्यविषये तृतीयपादे च सङ्गत्यभावेऽपि बुद्धिस्था-
वान्तरसङ्गतिरेवास्ति, तथाहि पूर्वाधिकरणे अङ्गुष्ठमात्रवाक्यस्य ब्र-
ह्मपरवाक्यत्वात् अङ्गुष्ठमात्रत्वं ब्रह्मणो मनुष्यहृदयापेक्ष मनुष्या-
धिकारत्वात् शास्त्रस्य इत्युक्तं, तत्प्रसङ्गेन देवताधिकारो बुद्धिस्थः,
सेय प्रासङ्गिकी सङ्गतिः । तदेव न्यायसङ्गतिर्व्युत्पादिता, इदानीं प्र-
त्यधिकरणमवयवचतुष्टयं श्लोकाभ्यां सगृह्यते ॥ १० ॥

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥ ब्रह्मसूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।
अविचार्यं विचार्यं वा ब्रह्माऽध्यासानिरूपणात् ॥
असन्देहाफलत्वाभ्यां न विचारं तदर्हति ॥
अध्यासोऽहंबुद्धिसिद्धोऽसङ्गं ब्रह्म श्रुतीरितम् ॥
सन्देहान्मुक्तिभावाच्च विचार्यं ब्रह्म वेदतः ॥ १ ॥

जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।
लक्षणं ब्रह्मणो नास्ति किं वास्ति ? नहि विद्यते ॥
जन्मादेरन्यनिष्ठत्वात्, सत्यादेश्चाप्रसिद्धित् ॥
ब्रह्मनिष्ठं कारणत्वं स्याल्लक्ष्म स्वर्गभुजङ्गवत् ॥
लौकिकानीव सत्यादीन्यखण्डं लक्षयन्ति हि ॥ २ ॥

स्योत्क्रान्तिप्रकारो दर्शितः । तृतीयपादे सगुणब्रह्मविदो मृतस्योत्तर-
मार्गोऽभिहितः । चतुर्थपादे पूर्वभागेण निर्गुणब्रह्मविदो विदेहकैव-
ल्यमुक्तिरुक्ता, उत्तरभागेन सगुणब्रह्मविदो ब्रह्मलोकस्थितिर्निरूपि-
ता । एवं पादार्थः संगृहीतः ॥ ८ ॥

ऊहित्वा सङ्गतीस्तिस्त्रस्तथाऽवान्तरसङ्गतिम् ॥

ऊहेदाक्षेपदृष्टान्तप्रत्युदाहरणादिकाम् ॥ ९ ॥

सन्त्वेवं शास्त्राध्यायपादप्रतिपाद्या अर्थाः, किं तत इत्यत आह,
ऊहित्वेति । तद्यथा ईक्षत्यधिकरणे 'तदैक्षत' इति वाक्यं प्रधानपरं
ब्रह्मपरं वेति विचार्यते, तस्य विचारस्य ब्रह्मसम्बन्धित्वात् ब्रह्मवि-
चारशास्त्रसङ्गतिः । वाक्यं ब्रह्मणि तात्पर्यवदिति निर्णयात् समन्वया-
ध्यायसङ्गतिः । ईक्षणस्य चेतनब्रह्मणोऽसाधारणत्वेन स्पष्टलिङ्गत्वात्
प्रथमपादे सङ्गतिः, एवं सर्वेष्वप्यधिकरणेषु यथायोग्यं सङ्गतिव्रित्तयं
ऊहनीयं । अवान्तरसङ्गतिस्तु अनेकधा विभज्यते, आक्षेपसङ्गतिः
दृष्टान्तसङ्गतिः प्रत्युदाहरणसङ्गति प्रासङ्गिकी सङ्गतिरित्येवमादिः ।
सेयं अवान्तरसङ्गतिः व्युत्पन्नेनोहितुं शक्यते ॥ ९ ॥

पूर्वन्यायस्य सिद्धान्तयुक्तिं वीक्ष्य परे नये ॥

पूर्वपक्षस्य युक्तिं च तत्राक्षेपादि योजयेत् ॥ १० ॥

ताः व्युत्पादयति, पूर्वन्यायस्येति । तद्यथा प्रथमाधिकरणे ब्रह्म-
विचारशास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्तः, तत्र युक्तिः ब्रह्मणः सन्दि-
ग्धत्वादिति । द्वितीयाधिकरणस्य जगज्जन्मादि ब्रह्मलक्षणं न भवती-
ति पूर्वपक्षः, तत्र युक्तिः जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वादिति । तदुभयमवलोक्य
तथोराक्षेपसङ्गतिं योजयेत् । सन्दिग्धत्वात् ब्रह्म विचार्यमित्युक्तं,
जन्मादेरन्यनिष्ठत्वेन ब्रह्मणो लक्षणाभावे सति ब्रह्मैव नास्ति कुत-
स्तस्य सन्दिग्धत्वं विचार्यत्वं चेत्याक्षेपसङ्गतिः । दृष्टान्तप्रत्युदाहरण-
सङ्गती चान्न योजयितुं शक्येते, यथा सन्दिग्धत्वेन हेतुना ब्रह्मणो

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।
तदैक्षतेति वाक्येन प्रधानं ब्रह्म बोध्यते ।
ज्ञानक्रियाशक्तिमत्त्वात् प्रधानं सर्वकारणम् ॥
ईक्षणाच्चेतनं ब्रह्म, क्रियाज्ञाने तु मायया ।

आत्मशब्दात्मतादात्ये प्रधानस्य विरोधिनी ॥ ५ ॥

आनन्दमयोऽभ्यासात् ॥ १२ ॥ विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचु-
र्यात् ॥ १३ ॥ तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥ नेतरोऽनुपपत्तेः ॥ १५ ॥
मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते ॥ १६ ॥ भेदव्यपदेशाच्च ॥ १७ ॥ कामा-
च्च नानुमानापेक्षा ॥ १८ ॥ तस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्त्रि ॥ १९ ॥
सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे

पष्ठाधिकरणमेकदेशिमतमारचयति ।

संसारो ब्रह्म वाऽऽनन्दमयः संतार्ययं भवेत् ।

विकारार्थमयदृशब्दात्, प्रियाद्यवयवोक्तिः ॥

अभ्यासोपक्रमादिभ्यो ब्रह्माऽऽनन्दमयो भवेत् ।

प्राचुर्यार्थो मयदृशब्दः, प्रियाद्याः स्युरुपाधिगाः ॥ ६ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे स्वमतानुसारेण पष्ठाधिकरणमारचयति ।

अन्याद्गुं स्वप्रधानं वा ब्रह्मपुच्छमिति श्रुतम् ।

स्यादानन्दमयस्याद्गुं, पुच्छेऽद्गुत्वप्रसिद्धितः ॥

लाद्गूलासम्भवादत्र पुच्छेनाधारलक्षणा ।

आनन्दमयजीवोऽस्मिन्नाश्रितोऽतः प्रधानता ॥ ६ ॥

अन्तस्त्रयमोपदेशात् ॥ २० ॥ भेदव्यपदेशान्वयः ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

हिरण्ययो देवतात्मा किं वाऽसौ परमेश्वरः ।

मर्यादाधाररूपोक्तेर्देवतात्मैव, नेश्वरः ॥

शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयाधिकरणस्य प्रथमवर्णकमारचयति ।

न कर्तृ ब्रह्म वेदस्य किं वा कर्तृ ? न कर्तृ नत् ॥

'विरूपनित्यया वाचे' त्वेवं नित्यत्वकीर्त्तनात् ॥

कर्तृ, निश्चयितात् युक्तेर्नित्यत्वं पूर्वसाम्यतः ॥

सर्वावभासि वेदस्य कर्तृत्वात् सर्वविद्भवेत् ॥ ३ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकमाह ।

अस्त्यन्यमेयताऽप्यस्य किं वा वेदैकमेयता ? ॥

घटवत्सिद्भवस्तुत्वात् ब्रह्मान्येनापि मीयते ॥

रूपलिङ्गादिराहित्यान्नास्य भान्तरयोग्यता ॥

'तन्त्रौपनिषदे'त्यादौ प्रोक्ता वेदैकमेयता ॥ ३ ॥

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाधिकरणस्य प्रथमवर्णकमाह ।

वेदान्ताः कर्तृदेवादिपरा ब्रह्मपरा उत ? ॥ .

अनुष्ठानोपयोगित्वात् कर्त्रादिप्रतिपादिकाः ॥

भिन्नप्रकरणाह्लिङ्गपट्टकाच्च ब्रह्मबोधकाः ॥

सति प्रयोजनेऽनर्थहानेऽनुष्ठानतोऽत्र किम् ॥ ४ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकमाह ।

प्रतिपत्तिं विधित्सन्ति ब्रह्मण्यवसिता उत ? ।

शास्त्रत्वात् ते विधातरो मननादेश्च कीर्त्तनात् ॥

नाकर्तृतन्त्रेऽस्ति विधिः शास्त्रत्वं शंसनादपि ।

मननादेः पुरावोधात् ब्रह्मण्यवसितास्ततः ॥ ४ ॥

ईशतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥ गौणश्रेणारमशब्दात् ॥ ६ ॥ तन्निष्ठस्य

मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥ हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥ स्वाप्ययात् ॥ ९ ॥ ग-

तिसामान्यात् ॥ १० ॥ श्रुतत्वाच्च ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

जीवमुरयप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तयोगा-
त् ॥ ३१ ॥ सूत्रम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादः ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

प्राणोऽस्मीत्यत्र वाय्विन्द्रजीवब्रह्मसु संशयः ।

चतुर्णां लिङ्गसद्भावात् पूर्वपक्षस्त्वनिर्णयः ॥

ब्रह्मणोऽनेकलिङ्गानि तानि सिद्धान्यनन्यथा ।

अन्येपायन्ययासिद्धेर्व्युत्पाद्यं ब्रह्म, नेतरत् ॥ ११ ॥

. इति प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥ विवक्षितगुणोपपत्तेश्च ॥ २ ॥ अनुपप-
त्तेस्तु नशारीरः ॥ ३ ॥ कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ॥ ४ ॥ शब्दविशेषात् ॥ ५ ॥
स्मृतेश्च ॥ ६ ॥ अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचायत्वादेवं
प्योमवच्च ॥ ७ ॥ सम्भोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

मनोमयोऽयं शारीर ईशो वा! प्राणमानसे

द्वयस्थित्यणीयस्त्वे जीवे स्तस्तेन जीवगाः ॥

शमवाक्च्यगतं ब्रह्म तद्धितादिरपेक्षते ।

प्राणादियोगश्चिन्तार्थश्चिन्त्यं ब्रह्मं प्रतिद्वितः ॥ १ ॥

अन्ता चराचरग्रहणात् ॥ १ ॥ प्रकरणाच्च ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

जीवोऽग्निर्गो वाऽन्ता स्याद्! ओदने जीव इष्यताम् ।

'स्याद्दत्तीति श्रुतेर्वाद्द्विर्वाग्निरन्ता इत्यदः ॥

ब्रह्मक्षत्रादिजगतो भोग्यत्वात् स्यादिहेश्वरः ।

ईशप्रश्नोत्तरत्वाच्च संहारस्त्वस्य चात्तना ॥ २ ॥

नाद्यौ पक्षावात्मशब्दात् न भोक्ता मुक्तगम्यतः ।

ब्रह्मप्रकरणादीशः सर्वज्ञत्वादितस्तथा ॥ १ ॥

भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥ धर्मोपपत्तेश्च ॥ ९ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

भूमा प्राणः परेशो वा? प्रश्नप्रत्युक्तिवर्जनात् ।

अनुवर्त्यातिवादित्वं भूमोक्तेर्वायुरेव सः ॥

विच्छिद्यैष त्विति प्राणं सत्यस्योपक्रमात्तथा ।

महोपक्रम आत्मोक्तेरीशोऽयं, द्वैतवारणात् ॥ २ ॥

अक्षरमस्वरान्तधृतेः ॥ १० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥ अन्य-

भावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

अक्षरं प्रणवः किं वा ब्रह्म ? लोकेऽक्षराभिधा ।

वर्णं प्रसिद्धा, तेनात्र प्रणवः स्यादुपास्तये ॥

अव्याकृताधारतोक्तेः सर्वधर्मानिपेधतः ।

शासनात् द्रष्टृतादेश्च ब्रह्मैवाक्षरमुच्यते ॥ ३ ॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् सः ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

त्रिमात्रप्रणवे ध्येयमपरं ब्रह्म वा परम् ? ।

ब्रह्मलोकफलाध्यादेरपरं ब्रह्म गम्यते ॥

ईक्षितव्यो जीवघनात् परस्तत्प्रत्याभिज्ञया ।

भवेत् ध्येयं परं ब्रह्म, क्रममुक्तिः फलिष्यति ॥ ४ ॥

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥ गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गं च ॥

॥ १५ ॥ धृतेश्च महिन्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १७

दतरपरामर्शात् स इति चेन्नासम्भवात् ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

दहरः को वियर्जीवो ब्रह्म वा? ऽऽकाशशब्दतः ।
वियत् स्यादथ वाऽल्पत्वश्रुतेर्जीवो भविष्यति ॥
वाह्याकाशोपमानेन द्युभूम्यादिसमाहितेः ।

आत्माऽपहतपाप्मत्वात् सेतुत्वाच्च परेश्वरः ॥ ५ ॥

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ ११ ॥ अन्यार्थश्च परापर्शः ॥ २० ॥

अल्पश्रुतेरिति चेतदुक्तम् ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

यः प्रजाप्रतिविद्यायां स किं जीऽवोथवेश्वरः? ।

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तोक्तेस्त्वद्वान् जीव इहोचितः ॥

'आत्मापहतपाप्मेति' प्रक्रम्यान्ते स उत्तमः ।

पुमानित्युक्त ईशोऽत्र जाग्रदाद्यवबुद्धये ॥ ६ ॥

अनुरुतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

'न तत्र सूर्या भातीति' तेजोऽन्तरमुतापि चित्? ।

तेजोऽभिभावकत्वेन तेजोऽन्तरमिदं महत् ॥

चित् स्यात्, सूर्याद्यंभास्यत्वात् तादृक्तेजोऽप्रसिद्धितः ।

सर्वस्मात् पुरतोभानात् तद्भासा चान्यभासनात् ॥ ७ ॥

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥ ह्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात्

॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

'अंगुष्ठमात्रो' जीवः स्यादीशो वा? ऽल्पप्रमाणतः ।

देहमध्ये स्थितेश्चैव जीवो भवितुमर्हति ॥

भूतभव्येशता जीवे नास्त्यतोऽसाविहेश्वरः ।

स्थितिप्रमाणे ईशोऽपि स्तो ह्यस्योपलब्धितः ॥ ८ ॥

तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात् ॥ २६ ॥ विरोधः कर्मणीति चे-

ज्ञानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥ शब्द इति चेन्नातः प्रभावात् प्रत्य-
क्षानुमानाभ्याम् ॥ २८ ॥ अतएव च नित्यत्वम् ॥ २९ ॥ समाननामरू-
पत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च ॥ ३० ॥ मध्वादिष्वसम्भ-
वादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३१ ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥ भावस्तु-
बादरायणोऽस्त्विति ॥ ३३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे नवमाधिकरणमारचयति ।
नाधिक्रियन्ते विद्यायां देवाः किं वाऽधिकारिणः? ।

विदेहत्वेन सामर्थ्यहानेनैषामधिक्रिया ॥

अविरुद्धार्थवादादिमन्त्रादेर्देहसत्त्वतः ।

अर्थित्वादेश्च सौलभ्याद्देवाद्या अधिकारिणः ॥ १ ॥

शुभस्य तदनादरश्रवणात् तदा द्रवणात् सूच्यते हि ॥ ३४ ॥ क्ष-
त्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥ संस्कारपरामर्शात् तद-
भावाभिलाषाच्च ॥ ३६ ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥ श्रव-
णाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे दशमाधिकरणमारचयति ।

शूद्रोऽधिक्रियते वेदविद्यायामथवा न हि? ।

अत्रैवाणिकदेवाद्या इव शूद्रोऽधिकारवान् ॥

देवाः स्वयंभातवेदाः, शूद्रोऽध्ययनवर्जनात् ।

नाधिकारी श्रुतौ, स्मार्ते त्वाधिकारो न वार्यते ॥ १० ॥

कम्पनात् ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

जगत्कम्पनकृत् प्राणोऽशनिर्वायुरुतेश्वरः? ।

अशनिर्भयहेतुत्वात्, वायुर्वा देहचालनात् ॥

वेदनादमृतत्वोक्तेरीशोऽन्तर्यामिरूपतः ।

भयहेतुश्चालनं तु सर्वशक्तियुतत्वतः ॥ ११ ॥

ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे द्वादशाधिकरणमारचयति ।

परं जोतिस्तु सूर्यस्य मण्डलं ब्रह्म वा भवेत् ? ।

'समुत्थायोपसम्पद्ये' त्युक्त्या स्याद्रविमण्डलम् ॥

समुत्थानं त्वम्पदार्थगुद्धिर्वाक्यार्थबोधनम् ।

सम्पत्तिरुत्तमत्वोक्तेर्ब्रह्म स्यादक्षिसाक्षितः ॥ १२ ॥

आकाशोर्यान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

वियद्वा ब्रह्म वा 'ऽऽकाशो वै नामेति' श्रुतं, वियत् ।

अवकाशप्रधानेन सर्वनिर्वाहकत्वतः ॥

निर्वोद्धृत्वं नियन्तृत्वं चैतन्यस्यैव तत् ततः ।

ब्रह्म स्याद्वाक्यशेषे च 'ब्रह्मात्मेत्यादि' शब्दतः ॥ १३ ॥

सुपुस्युत्क्रान्त्योभेदेन ॥ ४२ ॥ पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादः ॥

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

स्याद्विज्ञानमयो जीवो ब्रह्म वा ? जीव इष्यते ।

आदिमध्यावसानेषु संसारप्रतिपादनात् ॥

विविच्य लोकसंसिद्धं जीवं प्राणायुपाधितः ।

ब्रह्मत्वमन्यतोऽप्राप्तं बोध्यते ब्रह्म नेनरत् ॥ १४ ॥

इति प्रथमाध्यायस्य तृतीय- पादः ॥

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्श-
यति ॥ १ ॥ सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ २ ॥ तदधीनत्वादर्थवत् ॥ ३ ॥

ज्ञेयत्वावचनाच्च ॥ ४ ॥ वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥ ५ ॥

नयाणामेव चैवमुपन्यास- प्रश्नश्च ॥ ६ ॥ महद्ब्रह्म ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

‘महतः परमव्यक्तं’ प्रधानमथ वा वपुः ।

प्रधानं साङ्ख्यशास्त्रोक्ततत्त्वानां प्रत्यभिज्ञया ॥

श्रुतार्थप्रत्यभिज्ञानात् परिशेषाच्च तद्वपुः ।

सुक्ष्मत्वात् कारणावस्थामव्यक्ताख्यां तदर्हति ॥ १ ॥

चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥ ज्योतिरूपक्रमा तु तथा ह्यधीयत एके

॥ १ ॥ कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

अजा हि साङ्ख्यप्रकृतिस्तेजोऽवन्नात्मिकाऽथ वा? ।

रजआदौ लोहितादिलक्ष्येऽसौ साङ्ख्यशास्त्रगा ॥

लोहितादिप्रत्यभिज्ञा तेजोऽवन्नात्मलक्षणाम् ।

प्रकृतिं गमयेत् श्रौतीमजाक्लृप्तिर्मधुत्ववत् ॥ २ ॥

न सङ्ख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ ११ ॥ प्राणाद-

यो वाक्यशेषात् ॥ १२ ॥ ज्योतिर्वैकेपामसत्प्रग्ने ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

पञ्च पञ्चजनाः साङ्ख्यतत्त्वान्याहो श्रुतीरिताः ।

प्राणाद्याः? साङ्ख्यतत्त्वानि, पञ्चविंशतिभासनात् ॥

न पञ्चविंशतेर्भानमात्माकाशातिरेकतः ।

संज्ञा ‘पञ्चजने’ त्येषा प्राणाद्याः संज्ञिनः श्रुताः ॥ ३ ॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १४ ॥ समाकर्षति

॥ १५ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

समन्वयो जगद्योनौ न युक्तो युज्यतेऽथ वा? ।

न युक्तो, वेदवाक्येषु परस्परविरोधतः ॥

सर्गक्रमविधादेऽपि नासौ स्पष्टरि विद्यते ।

अव्याकृतमसत् प्रोक्तं युक्तोऽसौ कारणे ततः ॥ ४ ॥

जगद्वाचित्वात् ॥ १६ ॥ जीवमुर्यप्राणलिङ्गान्नेति चेतद्व्याख्यातम् १७
 अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।
 प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।
 पुरुषाणां तु कः कर्ता प्राणजीवपरात्मसु ?
 'कर्मेति' चलने प्राणो, जीवोऽपूर्वं विवक्षिते ॥
 जगद्वाची कर्मशब्दः पुंमात्रविनिवृत्तये ।
 तत्कर्ता परमात्मैव न मृषावादिता ततः ॥ ५ ॥
 वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥ प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्रयः ॥ २० ॥ उ-
 क्तमिष्यत एवम्भावादित्यौडुलोमिः ॥ २१ ॥ अवस्थितेरिति काशरु-
 त्तः ॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।
 'आत्मा द्रष्टव्य' इत्युक्तः संसारी वा परेश्वरः ? ।
 संसारी, पतिजायादिभोगप्रीत्याऽस्य सूचनात् ॥
 अमृतत्वमुपक्रम्य तदन्तेऽप्युपसंहृतम् ।
 संसारिणमनूद्यातः परेशत्वं विधीयते ॥ ६ ॥
 प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टानुरोधात् ॥ २३ ॥ अभिध्योपदेशाच्च ॥ २४
 ॥ साक्षाच्चोभयाम्नात् ॥ २५ ॥ आत्मरुतेः परिणामात् ॥ २६ ॥
 योनिश्च हि गीयते ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।
 प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।
 निमित्तमेव ब्रह्म स्यादुपादानं च वेक्षणात् ? ।
 कुलालवन्निमित्तं तत्, नोपादानं मृदादिवत् ॥
 'बहु स्यात्' इत्युपादानभावोऽपि श्रुत ईक्षितुः ।
 एकबुद्ध्या सर्वधीश्च तस्माद् ब्रह्मोभयात्मकम् ॥ ७ ॥
 एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।
 इति प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

अण्वादेरपि हेतुत्वं श्रुतं ब्रह्मण एव वा ? ।

वटधानादिदृष्टान्तादण्वादेरपि तत् श्रुतम् ॥

शून्याण्वादिष्वेकबुद्ध्या सर्वबुद्धिर्न युज्यते ।

स्युर्ब्रह्मण्यपि धानाद्यास्ततो ब्रह्मैव कारणम् ॥ ८ ॥

इति प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गा-
त् ॥ १ ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

साङ्ख्यस्मृत्याऽस्ति सङ्कोचो न वा वेदसमन्वयेः ।

धर्मे वेदः सावकाशः सङ्कोच्योऽनवकाशया ॥

प्रत्यक्षश्रुतिमूलाभिर्मन्वादिस्मृतिभिः स्मृतिः ।

अमूला कापिली वाध्या न सङ्कोचोऽनया ततः १

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

योगस्मृत्याऽस्ति सङ्कोचो न वा? योगो हि वैदिकः ।

तत्त्वज्ञानोपयुक्तश्च ततः सङ्कुच्यते तथा ॥

प्रमाऽपि योगो तात्पर्यादतात्पर्यान्न सा प्रमा ।

अवैदिके प्रधानादावसङ्कोचस्तथाप्यतः ॥ २ ॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्व च शब्दात् ॥ ४ ॥ अभिमानिव्यपदे-
शस्तु विशेषानुगातिभ्याम् ॥ ५ ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥ असदिति चेन्न प्र-
तिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ अपोती तद्वत् प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ न

तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ तर्काप्रतिष्ठानाद-
प्यन्यवानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

वैलक्षण्यारख्यतर्केण वाध्यतेऽथ न वाध्यते ? ।

वाध्यते, साम्यनियमात् कार्यकारणवस्तुनोः ॥

मृद्घटादौ समत्वेऽपि दृष्टं वृश्चिककेशयोः ।

स्वकारणेन वैषम्यं तर्काभासो न वाधकः ॥ ३ ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

वाधोऽस्ति परमाण्वादिमत्तैर्नो वा ? यतः पटः ।

न्यूनतन्तुभिरारब्धो दृष्टोऽतो वाध्यते मत्तैः ॥

शिष्टैश्चाऽपि स्मृतिस्त्यक्ता शिष्टत्यक्तमतं किमु ।

नातो वाधो विवर्ते तु न्यूनत्वनियमो नहि ॥ ४ ॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

अद्वैतं वाध्यते नो वा ? भोक्तृभोग्यविभेदतः ।

प्रत्यक्षादिप्रमासिद्धो भेदोऽसावन्यवाधकः ॥

तरङ्गफेनभेदेऽपि समुद्रेऽभेद इष्यते ।

भोक्तृभोग्यविभेदेऽपि ब्रह्माद्वैतं तथाऽस्तु तत् ॥ ५ ॥

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १५

तस्याच्चावरस्य ॥ १६ ॥ असव्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्य-

शेषात् ॥ १७ ॥ युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥ यथा-

च प्राणादि ॥ २० ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

भेदाभेदौ तात्त्विकौ स्तो यदि वा व्यवहारिकौ ? ।

समुद्रादाविव तयोर्वाधाभावेन तात्त्विकौ ॥

वाधितौ श्रुतियुक्तिभ्यां तावेतौ व्यवहारिकौ ।

कार्यस्य कारणाभेदादद्वैतं ब्रह्म तात्त्विकम् ॥ ६ ॥

इतस्व्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ अधिकं तु भेद-
निर्देशात् ॥ २२ ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

हिताक्रियादि स्थान्ना वा? जीवाभेदं प्रपश्यतः ।

जीवाहितक्रिया स्वार्था स्यादेपा नहि युज्यते ॥

अवस्तुजीवसंसारस्तेन नास्ति मम क्षतिः ।

इति पश्यत ईशस्य न हिताहितभागिता ॥ ७ ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ देवादिवदपि लो-
के ॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

न सम्भवेत् सम्भवेद्वा सृष्टिरेका द्वितीयतः? ।

नानाजातीयकार्याणां क्रमाज्जन्म न सम्भवि ॥

अद्वैतं तत्त्वतो ब्रह्म, तच्चाविद्यासहायवत् ।

नानाकार्यकरं, कार्यक्रमोऽविद्यास्वज्ञाक्तिभिः ॥ ८ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूल-
त्वात् ॥ २७ ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ स्वपक्षदोषाच्च

॥ २९ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

न युक्तो युज्यते वास्य परिणामो? न युज्यते ।

कात्स्न्याद्ब्रह्मनित्यतात्परेरंशात् सावयवं भवेत् ॥

मायाभिर्बहु रूपत्वं न कात्स्न्यान्नापि भागतः ।

युक्तोऽनवयवस्यापि परिणामोऽत्र मायिकः ॥ ९ ॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥
॥ ३१ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे दशमाधिकरणमारचयति

नाशरीरस्य मायाऽस्ति यदिवाऽस्ति? न विद्यते ।

ये हि मायाविनो लोके ते सर्वेऽपि शरीरिणः ॥

वास्यहेतुमृते यद्वन् मायया कार्यकारिता ।

ऋतेऽपि देहं मायैवं ब्रह्मण्यस्तु प्रमाणतः ॥ १० ॥

न प्रयोजनवच्चात् ॥ ३२ ॥ लोकवत्तु लीलकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

तृप्तोऽस्त्रष्टाऽथ वा स्त्रष्टा? न स्त्रष्टा, फलवाञ्छने ।

अतृप्तः स्याद,ऽवाञ्छायामुन्मत्तनरतुल्यता ॥

लीलाश्वासवृथाचेष्टा अनुद्दिश्य फलं यतः ।

अनुन्मत्तैर्विरच्यन्ते, तस्मात् तृप्तस्तथा सृजेत् ॥ ११ ॥

वैपम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥ न कर्मा-
विभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च

॥ ३६ ॥ सूत्रम्

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे द्वादशाधिकरणमारचयति

वैपम्याद्यापतेन्नो वा? सुखदुःखे नृभेदतः ।

सृजन् विपम ईशः स्यान् निर्वृणश्चोपसंहरन् ॥

प्राण्यनुष्ठितधर्मादिमपेक्षेशः प्रवर्तते ।

नातो वैपम्यनैर्घृण्ये, संसारस्तु न चादिमान् ॥ १२

सर्वं धर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥ सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादः ॥

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

नास्ति प्रकृतिता यद्वा निर्गुणस्याऽस्ति? नास्ति सा ।

मृदादेः सगुणस्यैव प्रकृतित्वोपलम्बनात् ॥

ध्रमाधिष्ठानताऽस्माभिः प्रकृतित्वमुपेयते ।

निर्गुणेऽप्यस्ति जात्यादौ स्याद्ब्रह्म प्रकृतिस्ततः ॥ १३ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य प्रथमःपादः ॥

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥ प्रवृत्तेश्च ॥ २ ॥ पयोऽम्बुवच्चे-
त्त्राऽपि ॥ ३ ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्ष्यत्वात् ॥ ४ ॥ अन्यत्रा-
भावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥ पुरु-
पाशमवदिति चेत्तथापि ॥ ७ ॥ अग्नित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८ ॥ अन्यथानु-
मितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९ ॥ विप्रतिपेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १० ॥
सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

प्रधानं जगतो हेतुर्न वा? सर्वे घटादयः ।

अन्विताः सुखदुःखाद्यैर्यतो हेतुरतो भवेत् ॥

न हेतु २, योग्यरचनाप्रवृत्त्यादेरसम्भवात् ।

सुखाद्या आन्तरा बाह्या घटाद्यास्तु, कुतोऽन्वयः ॥ ११ ॥

महद्दीर्घवद्वा द्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

नास्ति काणाददृष्टान्तः किं वास्त्यसदृशोद्भवे? ।

नास्ति, शुक्लः पटः शुक्लात् तन्तोरेव हि जायते ॥

अणु द्व्यणुकमुत्पन्नमनणोः परिमण्डलात् ।

अदीर्घात् द्व्यणुकादीर्घं त्र्यणुकं तन्निदर्शनम् ॥ २ ॥

उभयथापि न कर्मतत्त्वभावः ॥ १२ ॥ समवायाभ्युपगमाच्च सा-
भ्यादनवस्थितेः ॥ १३ ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥ रूपादिम-
न्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १५ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १६ ॥ अप-
रिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

जगयन्ति जगन्नो वा संयुक्ताः परमाणवः? ॥

आद्यकर्मजसंयोगात् द्वयणुकादिक्रमाज्जनिः ॥

सनिमित्तानिमित्तादिविकल्पेष्व्याद्यकर्मणः ।

अद्यकर्मजसंयोगे जनयन्ति न ते जगत् ॥ ३ ॥

समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वा-
दिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १९ ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरो-
धात् ॥ २० ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपथमन्यथा ॥ २१ ॥ प्र-
तिसंख्याऽप्रतिसंख्याननिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २२ ॥ उभयथा च
दोषात् ॥ २३ ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २४ ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥
नास्ततोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

समुदायावुभौ युक्तावयुक्तौ वाऽऽणुहेतुकः ।

एकोऽपरः स्कन्धहेतुरित्येवं युज्यते द्वयम् ।

स्थिरचेतनराहित्यात् स्वयं चाचेतनत्वतः ।

न स्कन्धानामणूनां वा समुदायोऽत्र युज्यते ॥ ४ ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २९ ॥ न
भावोऽनुपलब्धेः ॥ ३० ॥ क्षणिकत्वाच्च ॥ ३१ ॥ सर्वधानुपपत्तेश्च ॥
३२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

विज्ञानस्कन्धमात्रत्वं युज्यते वा न युज्यते ।

युज्यते, स्वप्नदृष्टान्तात्, बुद्ध्यैव व्यवहारतः ॥

अवाधात् स्वप्नवैषम्यं वाह्यार्थस्तूपलभ्यते ।

'वहिर्वद्' इति तेऽयुक्तिर्नाऽतो धीरर्थरूपपाक् ॥ ५ ॥

नैकस्मिन्नसम्भवात् ॥ ३३ ॥ एव चात्माकात्स्न्यम् ॥ ३४ ॥ न च
पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वा-
दविशेषः ॥ ३६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे पष्ठाधिकरणमारचयति ।

सिद्धिः सप्तपदार्थानां सप्तभङ्गीनयान्न वा ? ।

साधकन्यायसद्भावात् तेषां सिद्धौ किमद्भुतम् ॥

एकस्मिन् सदसत्त्वादिविरुद्धप्रतिपादनात् ?

आपन्यायः सप्तभङ्गी, न च जीवस्य सांशता ॥ ६ ॥

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥ सम्बन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥ अधि-

ष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥ अन्तव-

चमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

तटस्थेश्वरवादो यः स युक्तोऽथ न युज्यते ? ।

युक्तः कुलालदृष्टान्तात् नियन्तृत्वस्य सम्भवात् ॥

न युक्तो, विपमत्वादिदोषाद्वैदिक ईश्वरे ।

अभ्युपेतौ तटस्थत्वं त्याज्यं श्रुतिविरोधतः ॥ ७ ॥

उत्पत्त्यसम्भवात् ॥ ४२ ॥ न च कर्तुः करणम् ॥ ४३ ॥ विज्ञा-

नादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥ सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादः

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

जीवोत्पत्त्यादिकं पाञ्चरात्रोक्तं युज्यते न वा ? ।

युक्तं, नारायणव्यूहवत्समाराधनादिवत् ॥

युज्यतामविरुद्धोऽज्ञो जीवोत्पत्तिर्न युज्यते ।

उत्पन्नस्य विनाशित्वे कृतनाशादिदोषतः ॥ ८ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादः ॥

न विषदश्रुतेः ॥ १ ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥ गौण्यसम्भवात् ॥ ३ ॥

शब्दाच्च ॥ ४ ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ५ ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यति-

रेकाच्छब्देभ्यः ॥ ६ ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।
 व्योम नित्यं जायते वा! हेतुत्रयविवर्जनात् ।
 जनिश्रुतेश्च गौणत्वात् नित्यं व्योम, न जायते ॥
 एकज्ञानात् सर्वबुद्धेर्विभक्तत्वाज्जनिश्रुतेः ।
 विवर्ते कारणैकत्वात् ब्रह्मणो व्योम जायते ॥ १ ॥
 एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।
 वायुर्नित्यो जायते वा!, छान्दोग्येऽजन्मकीर्तनात् ।
 'सैपाऽनस्तमिता देवते'त्युक्तेर्न च जायते ॥
 श्रुत्यन्तरोपसंहारात् गौण्यनस्तमयश्रुतिः ।
 वियद्वजायते वायुः, स्वरूपं ब्रह्म कारणम् ॥ २ ॥
 असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।
 सद्ब्रह्म जायते नो वा? कारणत्वेन जायते ।
 यत्कारणं जायते तत् वियद्वाद्यादयो यथा ॥
 असतोऽकारणत्वेन खादीनां सत उद्भवात् ।
 व्याप्तेरजादिवाक्येन बाधात् सन्नैव जायते ॥ ३ ॥

तेजोतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।
 ब्रह्मणो जग्यते ब्रह्मिर्नामोर्का ब्रह्मसंयुतात् ।
 'तत्तेजोऽसृजते'त्युक्तेर्ब्रह्मणो जायतेऽनलः ॥
 'वायोरग्निर्' इति श्रुत्या पूर्वश्रुत्येकवाक्यतः ।
 ब्रह्मणो वायुरूपत्वमापन्नादग्निसम्भवः ॥ ४ ॥

आपः ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्मणोऽपां जन्म किं वा वह्नेर्? नाग्नेर्जलोद्भवः ।

विरुद्धत्वात्, नीरजन्म ब्रह्मणः सर्वकारणात् ॥

'अग्नेराप' इति श्रुत्या ब्रह्मणो ब्रह्मच्युपाधिकात् ।

अपां जनिर्विरोधस्तु सूक्ष्मयोर्नाग्निनीरयोः ॥ ५ ॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

'ना अन्नमसृजन्ने'ति श्रुतमन्नं यवादिकम् ।

पृथिवी वा! यवाद्येव, लोकेऽन्नत्वप्रसिद्धितः ॥

भूताधिकारात् कृष्णस्य रूपस्य भवणादपि ।

तथाऽद्भ्यः पृथिवीत्युक्तेरन्नं पृथ्व्यऽन्नहेतुतः ॥ ६ ॥

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

व्योमाद्याः कार्यकर्तारो ब्रह्म वा तदुपाधिकम् ।

'व्योम्नो वायुर्वायुतोऽग्निर्' इत्युक्तेः खादिकर्तृता ॥

'ईश्वरोऽन्तर्यमयती'त्युक्तेर्व्योमाद्युपाधिकम् ।

ब्रह्म वाय्वादिहेतुः स्यात् तेजआदीक्षणादपि ॥ ७ ॥

विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

सृष्टिक्रमो लये ज्ञेयो विपरीतक्रमोऽथ वा ? ।

कलृप्तं कल्प्याह्वरं तेन लये सृष्टिक्रमो भवेत् ॥

हेतावसति कार्यस्य न तत्त्वं युज्यते ततः ।

'पृथिव्यप्स्विति' चोक्तत्वात् विपरीतक्रमो लये ॥ ८ ॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥

सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

किमुक्तकमभङ्गोऽस्ति प्राणाद्यैर्नास्ति वाऽस्ति हि ।

प्राणाक्षमनसां ब्रह्मवियतोर्मध्य ईरणात् ।

प्राणाद्या भौतिका भूतेष्वन्तर्भूता पृथक् क्रमम् ।

नेच्छन्त्यतो न भङ्गोऽस्ति, प्राणादौ न क्रमः श्रुतः ॥१॥

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावाभावभावित्वात्

॥ १६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे दशमाधिकरणमारचयति ।

जीवस्य जन्ममरणे वपुषो वाऽऽत्मनो हि ते ।

‘जातो मे पुत्र’ इत्युक्तेर्जातकर्मादितस्तथा ॥

मुख्ये ते वपुषो, भाक्ते जीवस्थैते अपेक्ष्य हि ।

‘जातकर्म च लोकोक्तिर्जीवापेतेति’ शास्त्रतः ॥ १० ॥

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताम्यः ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

कल्पादौ ब्रह्मणो जीवो वियद्वत् जायते न वा ।

सृष्टेः प्रागद्वयत्वोक्तेर्जायते विष्फुलिङ्गवत् ॥

ब्रह्माद्वयं जातबुद्धौ जीवत्वेन विद्येत् स्वयम् ।

औपाधिकं जीवजन्म, नित्यत्वं वस्तुतः श्रुतम् ॥११॥

ज्ञोऽत एव ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वादशाधिकरणमारचयति ।

अचिद्रूपोऽथ चिद्रूपो जीवोऽचिद्रूप इष्यते ।

चिदभावात् सुपुन्यादौ जगद्विन्मनसा रुता ॥

ब्रह्मत्वादेव चिद्रूपश्चित् सुपुसौ न लुप्यते ।

द्वैताद्वैतलोपात् ‘न हि द्रष्टुः’ इति श्रुते ॥ १२ ॥

उत्कान्तिगत्यागतीनाम् ॥११॥ स्वात्मना चोत्तरयां ॥२०॥ ना-

पुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २१ ॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥

॥ २२ ॥ अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २३ ॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्यु-
पगमाद्धि हि ॥ २४ ॥ गुणाद्वा लोकवत् ॥ २५ ॥ व्यतिरेको गन्ध-
वत् ॥ २६ ॥ तथा च दर्शयति ॥ २७ ॥ पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥ त-
द्गुणसारत्वात् तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥ यावदात्मभावित्वाच्च
न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ पुंस्त्वादिवचस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥
॥ ३१ ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वाऽन्यथा ॥
॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे त्रयोदशाधिकरणमाश्चयति ।

जीवोऽणुः सर्वगो वा स्याद्, 'एपोऽणुर्' इति वाक्यतः ।

उत्क्रान्तिगत्यागमनश्रवणाच्चाणुरेव सः ॥

साभासबुद्ध्यणुत्वेन तदुपाधित्वतोऽणुता ।

जीवस्य सर्वगत्वं तु स्वतो ब्रह्मत्वतः श्रुतम् ॥ १३ ॥

कर्ता शास्त्रार्थवच्चात् ॥ ३३ ॥ विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥ उपा-
दानात् ॥ ३५ ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३६ ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥ शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥ समाध्य-
भावाच्च ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

जीवोऽकर्ताऽथ वा कर्ता? 'वियः कर्तृत्वसम्भवात् ।

जीवकर्तृतया किं स्याद्' इत्याहुः साङ्ख्यमानिनः ॥

करणत्वान्न धीः कर्त्री, यागश्रवणलौकिकाः ।

व्यापारा न विना कर्त्री, तस्मात् जीवस्य कर्तृता ॥ १४ ॥

यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चदशाधिकरणमारचयति ।

कर्तृत्वं वास्तवं किं वा कल्पितं? वास्तवं भवेत् ।

'यजेते' त्यादिशास्त्रेण सिद्धस्यावाधितत्वनतः ॥

'असङ्गो हीति तद्वाधात् स्फुटिके रक्तत्वेव तत् ।

अध्यस्तं धीचक्षुरादिकरणोपाधिसन्निधेः ॥ १५ ॥

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिपिद्वावैय-
ध्यादिभ्यः ॥ ४२ ॥ सूत्रम् ।

(द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे षोडशाधिकरणमारचयति ।

प्रवर्तकोऽस्य रागादिरिशो वा? रागतः कृपौ ।

दृष्टा प्रवृत्तिर्, वैषम्यमीशस्य प्रेरणे भवेत् ॥

शस्येषु वृष्टिवज्जीवेष्वीशस्याविपयत्वतः ।

रागोऽन्तर्याम्यधीनोऽत ईश्वरोऽस्य प्रवर्तकः ॥ १६ ॥

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दासकितवादित्वमधीयत ए-
के ॥ ४३ ॥ मन्त्रवर्णाच्च ॥ ४४ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४५ ॥ प्रका-

शादिवच्चैवं परः ॥ ४६ ॥ स्मरन्ति च ॥ ४७ ॥ अनुज्ञापरिहारौ देह-
सम्बन्धात् ज्योतिरादिवत् ॥ ४८ ॥ असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥

आभास एव च ॥ ५० ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५१ ॥ अभिसन्ध्यादि-
ष्वपि चैवम् ॥ ५२ ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५३ ॥ सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादः ॥

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे सप्तदशाधिकरणमारचयति ।

किं जीवेश्वरसाङ्कर्य व्यवस्था वा? श्रुतिद्वयात् ।

अभेदभेदविषयात् साङ्कर्यं न निवार्यते ॥

'अंशोऽवच्छिन्न आभास' इत्यौपाधिककल्पनैः ।

जीवेशयोर्व्यवस्था स्यात् जीवानां च परस्परम् ॥ १७ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य तृतीय पादः ॥

तथा प्राणाः ॥ १ ॥ गौण्यसम्भवात् ॥ २ ॥ तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥

तत्पूर्वकत्वाद्वाच ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

किमिन्द्रियाण्यनादीनि सृज्यन्ते वा परात्मनाः ।

सृष्टेः प्रागृपिनाम्नैषां सद्भावोक्तेरनादिता ॥

एकबुद्ध्या सर्वबुद्धेर्भौतिकत्वाज्जनिश्रुतेः ।

उत्पद्यन्ते, ऽथ सद्भावः प्रागवान्तरसृष्टितः ॥ १ ॥

सप्तगतैर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥

॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

सप्तैकादश वाक्षाणि 'सप्त प्राणा' इति श्रुतेः ।

सप्त स्युर्मूर्धनिष्ठेषु च्छिद्रेषु च विशेषणात् ॥

अशीर्षण्यस्य हस्तादेरपि वेदे समीरणात् ।

ज्ञेयान्येकादशाख्यानि तत्तत्कार्यानुसारतः ॥ २ ॥

अणवश्च ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

व्यापीन्यणूनि वाक्षाणि साङ्ख्या व्यापित्वमूर्चिरे ।

वृत्तिलाभस्तत्र तत्र देहे कर्मवशान्भवेत् ॥

देहस्थवृत्तिमद्भागेष्वेवाक्षत्वं समाप्यताम् ।

उत्क्रान्त्यादिश्रुतेस्तानि ह्यणूनि स्युरदर्शनात् ॥ ३ ॥

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

सुरव्यः प्राणः स्यादनादिर्जायते वा? न जायते ।

'आनीद्' इति प्राणचेष्टा प्राक् सृष्टेः श्रूयते यतः ॥

आनीदिति ब्रह्मसत्त्वं प्रोक्तं वातनिषेधनात् ।

'एतस्माज्जायते प्राण' इत्युक्तेरेप जायते ॥ ४ ॥

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥ चक्षुरादिवन्तु तत्सहशिष्ट्या-

दिभ्यः ॥ १० ॥ अकरणात्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥ ११ ॥

पञ्चवृत्तिर्मनोवद् व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।
 वायुर्वाऽक्षक्रिया वाऽन्यो वा प्राणः? श्रुतितोऽनिलः ।
 सामान्येन्द्रियवृत्तिर्वा सांख्यैरेवमुदीरणात् ॥
 'भाति प्राणो वायुने'ति भेदोक्तेरेकताश्रुतिः ।
 वायुतत्त्वेन सामान्यवृत्तिर्वाक्षेप्वतोऽन्यता ॥ ५ ॥

अणुश्च ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे पष्ठाधिकरणमारचयति ।
 प्राणोऽयं विभुरल्पो वा? विभुः स्यात्, पुष्युपकमे ।
 हिरण्यगर्भपर्यन्ते सर्वदेहे समोक्तितः ॥
 समाष्टिव्याष्टिरूपेण विभूतैवाधिदैविकी ।

आध्यात्मिकोऽल्पः प्राणः स्याददृश्यश्च यथेन्द्रियम् ॥ ६ ॥

ज्योतिरावाधिष्ठानं तु तदामननात् ॥ १४ ॥ प्राणवता शब्दात्

॥ १५ ॥ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।
 स्वतन्त्रा देवतन्त्रा वा वागाद्याः स्युः? स्वतन्त्रता ।
 नो चेद्वागादिजो भोगो देवानां स्यान्न चात्मनः ॥
 श्रुतमग्न्यादितन्त्रत्वं भोगोऽग्न्यादेस्तु नोचितः ।

देवदेहेषु सिद्धत्वात् जीवो भुङ्क्ते स्वकर्मणा ॥ ७ ॥

त इन्द्रियाणि तच्चपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १७ ॥ भेदश्रुतेः ॥ १८ ॥

सैकक्षणात् ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।
 प्राणस्य वृत्तयोऽक्षाणि प्राणात् तत्त्वान्तराणि वा? ।
 तद्रूपत्वश्रुतेः प्राणनाम्नोक्तवाच्च वृत्तयः ॥
 श्रमाश्रमादिभेदोक्तेर्गौणे तद्रूपनामनी ।
 आलोचकत्वेनान्यानि प्राणो नेताऽक्षदेहयोः ॥ ८ ॥

संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ २० ॥ मांसादिभौ-
मं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ २१ ॥ वैशेष्यास्तु तद्वादस्तद्वादः ॥ २२ ॥
सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादः ॥ * ॥

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

नामरूपव्याकरणे जीवः कर्ताऽथ वेश्वरः ? ॥

'अनेन जीवने' ल्युक्तेर्व्याकर्त्ता जीव इष्यते ॥

जीवान्वयः प्रवेशेन सन्निधेः सर्वसर्जने ।

जीवोऽशक्तः, शक्त ईश, उत्तमोक्तिस्त्ववेक्षितुः ॥ ९ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः

तदन्तरप्रतिपत्तौ रहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥

आत्मकत्वात्तुभूयस्त्वात् ॥ २ ॥ प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥ अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति

चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ४ ॥ प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः

॥ ५ ॥ अंशतच्चादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ॥ ६ ॥ भाक्तं वाऽना-

त्माविच्चात् तथा हि दर्शयति ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

अवेष्टितो वेष्टितो वा भुतसूक्ष्मैः पुमान् व्रजेत् ? ।

भूतानां सुलभत्वेन यात्यवेष्टित एव सः ॥

वीजानां दुर्लभत्वेन निराधारेन्द्रियागतेः ।

पञ्चमाहुतियुक्तेश्च जीवस्तैर्याति वेष्टितः ॥ १ ॥

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेदमनेवञ्च ॥ ८ ॥ चरणा-

दिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्णाजिनिः ॥ ९ ॥ आनर्थक्यमिति चेन्न

तदपेक्षत्वात् ॥ १० ॥ सुखतदुप्युते एवेति तु वादरिः ॥ ११ ॥ सूत्र-

म् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

स्वर्गावरोही क्षीणानुशयः सानुशयोऽथ वा? ।

यावत्सम्पात वचनात् क्षीणानुशय इष्यते ॥

जातमात्रस्य भोगित्वादैकभव्ये विरोधतः ।

चरणश्रुतितः सानुशयः कर्मान्तरैरयम् ॥ २ ॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥ संयमने त्वनुभूयेतरेषा-
मारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात् ॥ १३ ॥ स्मरन्ति च ॥ १४ ॥ अपि
च सप्त ॥ १५ ॥ तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥ विद्याकर्म-
णोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥ न तृतीये तयोपलब्धेः ॥ १८ ॥ स्मर्य-
तेऽपि च लोके ॥ १९ ॥ दर्शनाच्च ॥ २० ॥ तृतीयशब्दावरोधः संशो-
कजस्य ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

चन्द्रं याति नवा पापी! 'ते सर्व' इति वाक्यतः ।

पञ्चमाहुतिलाभार्थं भोगाभावेपि यात्यसौ ॥

भोगार्थमेव गमनमाहुतिर्व्यभिचारिणी ।

सर्वश्रुतिः सुकृतिनां याम्ये पापिगतिः श्रुता ॥ ३ ॥

स्वाभान्यापत्तिरूपपत्तेः ॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

वियदादिस्वरूपत्वं तत्ताम्यं वा? ऽवरोहिणः ।

'वायुर्भूत्वे'त्यादिवाक्यात्तत्तद्भावं प्रपद्यते ॥

खवत् सूक्ष्मो वायुवशो युक्तो धूमादिभिर्भवेत् ।

अन्यस्यान्यस्वरूपत्वं न मुख्यमुपपद्यते ॥ ४ ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

ब्रीह्यादेः प्राग्विलम्बेन त्वरया वा? ऽवरोहति ।

तत्रानियम एव स्यात्, नियामकविवर्जनात् ॥

दुःखं व्रीह्यादिनिर्याणमिति तत्र विशेषितम् ।

विलम्बस्तेन पूर्वत्रं त्वरार्थादवसीयते ॥ ५ ॥

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥ अशुद्धमिति चेन्न श
व्दात् ॥ २५ ॥ रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥ योनिः शरीरम् ॥ २७ ॥
सूत्रम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे पष्ठाधिकरणमारचयति ।

व्रीह्यादौ जन्म तेषां स्यात् संश्लेषो वा? जनिर्भवेत् ।

'जायन्त' इति मुख्यत्वात् पशुहिंसादिपापतः ॥

वैधान्न पापसंश्लेषः, कर्मव्यापृत्यनुक्तिः ।

श्वविप्रादौ मुख्यजनौ चरणव्यापृतिः श्रुतौ ॥ ६ ॥

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥ निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥ मा-
यामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥ सूचकश्च हि श्रुते-
राचक्षते च तद्विदः ॥ ४ ॥ पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य
बन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥ देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

सत्या मिथ्याऽथ वा स्वप्नसृष्टिः? संत्या, श्रुतीरणात् ।

जाग्रद्देशाविशिष्टत्वादीश्वरेणैव निर्मिता ॥

देशकालाद्यनीचित्यात् बाधितत्वाच्च सा मृषा ।

अभावोक्तेर्द्वैतमात्रसाम्याज्जीवानुवादतः ॥ १ ॥

तदभायो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥ अतः प्रबोधोऽस्मात्
॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

नाडीपुरीतद्ब्रह्माणि विकल्प्यन्ते सुषुप्तये ।
समुच्चितानि वैकाथ्यात् विकल्प्यन्ते यवादिवत् ॥
समुच्चितानि नाडीभिरुपसृप्य पुरीतति ।
हृत्स्थब्रह्माणि यात्यैक्यं, विकल्पे त्वष्टदोपता ॥ २ ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ १ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।
यः कोऽप्यनियमेनात्र बुध्यते सुप्त एव वा? ।
उदविन्दुरिवाशक्तेर्नियन्तुं कोऽपि बुध्यते ॥
कर्माविद्यापरिच्छेदादुदविन्दुविलक्षणः ।

‘स एव बुध्यते’ शास्त्रात्तदुपाधेः पुनर्भवात् ॥ ३ ॥

मुग्धेऽर्थसम्पत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।
किंमूर्च्छैका जाग्रदादौ किं वाऽवस्थान्तरो भवेत्? ।
अन्यावस्था न प्रसिद्धा तेनैका जाग्रदादिषु ॥
न जाग्रत्स्वप्नयोरेका, द्वैताभानान्न सुप्ता ।

मुखादिविकृतेस्तेनावस्थाऽन्या लोकसम्मता ॥ ४ ॥

न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥ न भेदादिति
चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥ अपि चैवमेके ॥ १३ ॥ अरूपव-
देव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥ प्रकाशवच्चैवैयर्थ्यात् ॥ १५ ॥ आह
घ तन्मात्रम् ॥ १६ ॥ दर्शयति चायो अपि स्मर्यते ॥ १७ ॥ अत
एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ १८ ॥ अम्बुवदग्रहणात् तु न तथात्वम्
॥ १९ ॥ वृद्धिहासभाक्कमन्तर्भावाद्बुभयसामञ्जस्यादेवम् ॥ २० ॥
दर्शनाच्च ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्म किं रूपिं वाऽरूपिं भवेन्निरूपमेव वा? ।

द्विविधश्रुतिसद्भावाद्ब्रह्म स्यादुभयात्मकम् ॥

नीरूपमेव वेदान्तैः प्रतिपाद्यमपूर्वतः ।

रूपं त्वनूद्यते भ्रान्तमुभयत्वं विरुध्यते ॥ ५ ॥

प्रकृतैतावच्चं हि प्रतिपेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥ तद-
व्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥ अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २४ ॥ प्रका-
शादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥ अतोऽनन्तेन
तथा हि लिङ्गम् ॥ २६ ॥ उभयव्यपदेशाच्चहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥
प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥ पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥ प्रतिपेधाच्च
॥ ३० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे षष्ठमाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्माऽपि 'नेति नेती'ति निषिद्धमथ वा नहि ?

द्विरुक्त्या ब्रह्मजगती निषिध्येते उभे अपि ॥

धीप्सेयमिति शब्दोक्ता सर्वदृश्यनिषिद्धये ।

अनिदं सत्यसत्यञ्च ब्रह्मैकं शिष्यतेऽवधिः ॥ ६ ॥

परमतः सेतुन्मानसम्बन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥ सामान्यात्
तु ॥ ३२ ॥ बुद्धयर्थः पादवत् ॥ ३३ ॥ स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत्
॥ ३४ ॥ उपपत्तेः ॥ ३५ ॥ तथान्यप्रतिपेधात् ॥ ३६ ॥ अनेन स-
र्वगतत्वमायाशब्दादिभ्यः ॥ ३७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

अस्त्वन्यद्ब्रह्मणो नो वा विद्यते? ब्रह्मणोऽधिकम् ।

सेतुत्वोन्मानवच्चाच्च सम्बन्धान्नेदवत्त्वतः ॥

धारणात् सेतुतोन्मानमुपास्त्यै भेदसङ्गती ।

उपाध्युद्भवनाशाभ्यां नान्यदन्यनिषेधतः ॥ ७ ॥

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥ श्रुतत्वाच्च ॥ ३८ ॥ धर्म जैमिनिरु-
एय ॥ ४० ॥ पूर्व तु चादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥ सूत्रम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ॥

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

कर्मैव फलदं यद्वा कर्मावाधित ईश्वरः ।

अपूर्वावान्तरद्वारा कर्मणः फलदातृता ॥

अचेतनात् फलासूतेः शास्त्रीयात् पूजितेश्वरात् ।

कालान्तरे फलोत्पत्तेर्नापूर्वपरिकल्पना ॥ ८ ॥

इति तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ भेदान्नेति चेन्नैकस्या-
मपि ॥ २ ॥ स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च सवच्च
तन्नियमः ॥ ३ ॥ दर्शयति च ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

सर्ववेदेष्वनेकत्वमुपास्तेरथ वैकताः ।

अनेकत्वं, कौथुमादिनामधर्मविभेदतः ॥

विधिरूपफलैकत्वादेकत्वं नाम न श्रुतम् ।

शिरोव्रतारव्यधर्मस्तु स्वाध्याये स्यान्न वेदने ॥ १ ॥

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

एकोपास्तावनाहार्या आहार्या वा गुणाः श्रुतौ ।

अनुक्तत्वादनाहार्या उपकारः श्रुतेर्गुणैः ॥

श्रुतत्वादन्यशाखायामाहार्या अग्निहोत्रवत् ।

विशिष्टविद्योपकारः स्वशाखोक्तगुणैः समः ॥ २ ॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्न विशेषात् ॥ ६ ॥ न वा प्रकरणभेदात्

परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥ संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

एका भिन्नाऽथ बोद्धीथविद्या छान्दोग्यकाण्वयोः ॥

एका स्यान्नामसामान्यात् संग्रामादिसमत्वतः ॥

उद्गीथावयवोद्धार उद्घातेत्युभयोर्भिदा ।

वेद्यभेदेऽर्थवादादिसाम्यमात्राप्रयोजकम् ॥ ३ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ १ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यस्य तृतीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

किमध्यासोऽथ वा वाध ऐक्यं वाऽथ विशिष्यता ।

अक्षरस्यात्र नास्त्यैक्यं नियतं हेत्वभावतः ॥

वेदेषु व्याप्त ओद्धार उद्गीथेन विशिष्यते ।

अध्यासादौ फलं कल्प्यं सन्निरुद्धांशलक्षणा ॥ ४ ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

वशिष्टत्वाद्यनाहार्यमाहार्यं वै?वमित्यतः ।

उक्तस्यैव परामर्शादनाहार्यमनुक्तिः ॥

प्राणद्वारेण बुद्धिस्थं वशिष्टत्वादि नेतरत् ।

'एवं' शब्दपरामर्शयोग्यमाहार्यमिष्यते ॥ ५ ॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥ प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापच-
यो हि भेदे ॥ १२ ॥ इतरे त्वर्यंसामान्यात् ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यास्य तृतीयपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

नाऽहार्या उत वा हार्या आनन्दाद्या अनाहृतिः ।

धामनीसत्यकामादेरिवैतेषां व्यवस्थितेः ॥

विधीयमानधर्माणां व्यवस्था स्याद् यथाविधि ।

प्रतिपत्तिफलानां तु सर्वशाखासु संहृतिः ॥ ६ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥ आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥
सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।
 सर्वा परम्पराऽक्षादेर्ज्ञेया पुरुष एव वा ।
 ज्ञेया, सर्वाश्रुतत्वेन वाक्यानि स्युर्वहूनि हि ॥
 पुमर्थः पुरुषज्ञानं तत्प्रयत्नः श्रुतौ महान् ।
 तद्वोधाय श्रुतोऽक्षादिर्वेद्य एकः पुमांस्ततः ॥ ७ ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥ अन्वयादिति चेत् स्यादव-
 धारणात् ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।
 'आत्मा वा इदम्' इत्यत्र विराट् स्यादथवेश्वरः? ।
 भूतासृष्टेर्नेश्वरः स्यात्, गवाद्यानयनाद्विराट् ॥
 भूतोपसंहृतेरीशः स्यादद्वैतावधारणात् ।
 अर्थवादो गवाद्युक्तिर्ब्रह्मात्मत्वं विवक्षितम् ॥ ८ ॥
 कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे नवमाधिकरणमारचयति ।
 द्वयोर्वस्त्वन्यदेकं वा काण्वच्छान्दोग्यपष्ठयोः? ।
 उभयत्र पृथग्वस्तु, तदात्मभ्यामुपक्रमात् ॥
 साधारणोऽयं सच्छब्दः 'स आत्मा तत्त्वम्' इत्यतः ।
 वाक्यशोपादात्मवाची तस्माद्वस्त्वेकमेतयोः ॥ ९ ॥
 समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे दशमाधिकरणमारचयति ।
 अनग्रबुद्ध्याचमने विधेये बुद्धिरेव वा? ।
 उभे अपि विधेयेते, द्वयोरत्र श्रुतत्वन् ।
 स्मृतेराचमनं प्राप्तं, प्रायत्पर्यमनूद्य तत् ।
 अनग्रतामतिः प्राणविदोऽपूर्वा विधीयते ॥ १० ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि २० न वा विशेषात् २१ दर्शयति च २२ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।
शाण्डिल्यविद्याकाण्वानां द्विविधैकविधाऽथ वा ? ।

द्विरुक्तेरेकशाखायां द्वैविध्यमिति गम्यते ॥

एका मनोमयत्वादिप्रत्यभिज्ञानतो भवेत् ।

विद्याया विधिरेकत्र स्यादन्यत्र गुणे विधिः ॥ ११ ॥

सम्भृतियुव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वादशाधिकरणमारचयति ।

संहारः स्याद्वचवस्था वा नाम्नोरहरहस्त्विति ? ।

विद्यैकत्वेन संहारः स्याद,ऽध्यात्माधिदैवयोः ॥

'तस्योपनिषद्' इत्येवं भिन्नस्थानत्वकीर्तनात् ।

स्थितासीनगुरूपास्त्योरिव नाम्नोर्व्यवस्थितिः ॥ १२ ॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेपामनाम्नानात् ॥ २४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

आहार्या वा न वा तत्र संभृत्यादिविभूतयः ? ।

आहार्या, ब्रह्मधर्मत्वात् शाण्डिल्यादाववारणात् ॥

असाधारणधर्माणां प्रत्यभिज्ञाऽत्र नास्त्यतः ।

अनाहार्या ब्रह्ममात्रसम्बन्धोऽतिप्रसङ्गकः ॥ १३ ॥

वेधावर्थभेदात् ॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

पुंविद्यैका विभिन्ना वा तैत्तिरीयकताण्डिनोः ? ।

भरणावभृथत्वादिसाम्यादेकेति गम्यते ॥

यहुना रूपभेदेन किञ्चिन् साम्यस्य याधनात् ।

न विद्यैक्यं, तैत्तिरीये ब्रह्मविद्याप्रशंसनात् ॥ १४ ॥

हानी तूपापनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानपत् तदुक्तम्
॥ २६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चदशाधिकरणमारचयति ।

वेद्यमन्त्रप्रवर्ग्यादि विद्याङ्गमथवा न तु?।

विद्यासन्निधिपाठेन विद्याङ्गे मन्त्रकर्मणी ॥

लिङ्गेनान्यत्र मन्त्राणां वाक्येनापि च कर्मणाम् ।

विनियोगात् सन्निधिस्तु वाध्योऽतो नाङ्गता तयोः १५॥

साम्पराये तर्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥ छन्दत उभया-

विरोधात् ॥ २८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे षोडशाधिकरणमारचयति ।

उपायनमनाहार्यं हानावाह्रियतेऽथ वा ? ।

अश्रुतत्वाद्नाक्षेपाद्विद्याभेदाच्च नाहतिः ॥

विद्याभेदेऽप्यर्थवाद आहार्यः स्तुतिसाम्यतः ।

हानस्य प्रत्यभिज्ञानादेकविंशादिवादवत् ॥ १६ ॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे षोडशाधिकरणस्य द्वितीयवर्णकमाह ।

विधूननं चालनं स्याद्धानं वा चालनं भवेत्? ।

'दोषूयन्ते ध्वजाग्राणी'त्यादौ चालनदर्शनात् ॥

हानमेव भवेद्वाक्यशेषेऽन्योपायनश्रवात् ।

कर्त्ता न ह्यपरित्यक्तमन्यं स्वीकर्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे षोडशाधिकरणस्य तृतीयवर्णकमाह ।

कर्मत्यागो मार्गमध्ये यदि वा मरणात्पुरा ।

उत्तीर्य विरजां त्यागस् तथा कौपीतकिश्रुतेः ॥

कर्मप्राप्यफलाभावात् मध्ये साधनवर्जनात् ।

ताण्डिश्रुतेः पुरा त्यागो, वाध्यः कौपीतकिक्रमः ॥ १६ ॥

गतेरथवत्त्वमुभयथाऽन्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥ उपपन्नस्तल्लक्ष-

णार्थोपलब्धेर्लोकवत् ॥ ३० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे सप्तदशाधिकरणमारचयति ।

उपास्तिबोधयोर्मार्गः समो यद्वा व्यवस्थितः ।

सम एवोत्तरो मार्ग एतयोः कर्महानवत् ॥

देशान्तरफलप्राप्त्यै युक्तो मार्ग उपास्तिषु ।

आरोग्यवद्बोधफलं तेन मार्गो व्यवस्थितः ॥ १७ ॥

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे अष्टादंशाधिकरणमारचयति ।

मार्गः श्रुतस्थलेष्वेव सर्वोपास्तिषु वा भवेत् ।

श्रुतेष्वेव प्रकरणात्, द्विःपाठोऽस्य कृथाऽन्यथा ॥

प्रोक्तो विद्यान्तरे मार्गो 'ये चेम' इति वाक्यतः ।

तेन वाध्यं प्रकरणं, द्विःपाठश्चिन्तनाय हि ॥ १८ ॥

यावदाधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे ऊनविंशाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्मतत्त्वविदां मुक्तिः पाक्षिकी नियताऽथ वा ।

पाक्षिक्य,ऽपान्तरतमप्रभृतेर्जन्मकीर्तनात् ॥

नानादेहोपभोक्तव्यमीशोपास्तिफलं बुधाः ।

मुक्ताधिकारपुरुषा मुच्यन्ते नियता ततः ॥ १९ ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामीपसदयत् तदुक्तम्

॥ ३३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे विंशाधिकरणमारचयति ।

निषेधानामसंहारः संहारो वाः न संहृतिः ।

आनन्दादिवदात्मत्वं नैषां सम्भाव्यते यतः ॥

श्रुतानामश्रुतानां च निषेधानां समा यतः ।

आत्मलक्षणता तस्माद् दाढर्यायास्तूपसंद्भृतिः ॥ २० ॥

इयदामननान् ॥ ३४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे एकाविंशाधिकरणमारचयति ।

'पिवन्तौ द्वा सुपर्णे'ति द्वे विद्ये अथवैकधीः?।

भोक्तारौ, भोक्तृभोक्ताराविति विद्ये उभे इमे ॥

पिवन्तौ भोक्तृभोक्तारावित्युक्तं हि समन्वये ।

इयता प्रत्यभिज्ञानात् विद्यैका मन्त्रयोर्द्वयोः ॥ २१ ॥

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥ अन्यथा भेदानुपपत्तिरि-

ति चेन्नापदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वाविंशाधिकरणमारचयति ।

विद्याभेदोऽथ विद्यैक्यं स्यादुपस्तकहोत्रयोः ?।

समानस्य द्विसामानाद्विद्याभेदः प्रतीयते ।

सर्वान्तरत्वमुभयोर्नास्ति विद्यैकता ततः ।

शङ्काविशेषनुत्थै द्वि.पाठस् 'तत्त्वमसी' तिवत् ॥ २२ ॥

व्यतिहारो विशिषन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे त्रयोविंशाधिकरणमारचयति ।

व्यतिहारे स्वात्मरव्योरेकधा धीरुत द्विधा ।

यस्त्वैक्यादेकधैक्यस्य दाढर्थाप व्यतिहारगीः ॥

ऐक्येऽपि व्यतिहारोक्त्या धीर्द्विधेशस्य जीवता ।

युक्तोपास्त्यै वाचनिकी मूर्त्तिवदाढ्यर्थाधिकम् ॥ २३ ॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्विंशाधिकरणमारचयति ।

द्वे सत्यविद्ये एका वा यक्षरव्यादिवाक्ययोः ?।

फलभेदादुभे लोकजयात्पापहतेः पृथक् ॥

प्रकृताकर्षणादेका पापघातोऽङ्गधीफलम् ।

अर्थवादोऽथ वा मुख्यो युक्तोऽधिकृतिकल्पकः ॥ २४ ॥

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चविंशाधिकरणमारचयति ।

असंहतिः संहतिर्वा व्योम्नोर्दहरहार्दयोः ? ।

उपास्यज्ञेयभेदेन तद्गुणानामसंहतिः ।

उपास्त्यै क्वचिदन्यत्र स्तुतये वाऽस्तु संहतिः ।

दहराकाश आत्मैव हृदाकाशोऽपि नेतरः ॥ २५ ॥

आदरादलोपः ॥ ४० ॥ उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे षड्विंशाधिकरणमारचयति ।

न लुप्यते लुप्यते वा प्राणाहुतिरभोजने ।

न लुप्यते, ऽतिथेः पूर्वं भुञ्जित्यादरोक्तिः ॥

भुज्यर्थान्नोपजीवित्वात्तद्व्योपे लोप इष्यते ।

भुक्तिपक्षे पूर्वभुक्तावादरोऽप्युपपद्यते ॥ २६ ॥

तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्व्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥

सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे सप्तविंशाधिकरणमारचयति ।

नित्या अङ्गाववद्वाः स्युः कर्मस्वनियता उत ? ।

पर्णवत् क्रतुसम्बन्धो वाक्यानित्यास्ततो मताः ॥

पृथक्फलश्रुतेर्नैता नित्या गोदोहनादिवत् ।

'उभौ कुरुत' इत्युक्तं कर्मोपास्यनुपासिनोः ॥ २७ ॥

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे अष्टाविंशाधिकरणमारचयति ।

एकीकृत्य पृथग् वा स्याद् वायुप्राणानुचिन्तनम् ! ।

तत्त्वाभेदात्तयोरेकीकरणेनानुचिन्तनम् ॥

अवस्थाभेदतोऽध्यात्ममधिदैवं पृथक्श्रुतेः ।

प्रयोगभेदो राजादिगुणकेन्द्रप्रदानवत् ॥ २८ ॥

लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि बलीयस्तदपि ॥ ४४ ॥ पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रिया मानसवत् ॥ ४५ ॥ अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥ विधेय

तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥ दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥ श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न
वाधः ॥ ४९ ॥ अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम्
॥ ५० ॥ न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवत् न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥
परेण च शब्दस्य ताद्विधं भूयस्त्वाच्चनुबन्धः ॥ ५२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे एकोनत्रिंशाधिकरणमारचयति ।

कर्मशोपाः स्वतन्त्रा वा मनश्चित्प्रमुखाग्रयः ।

कर्मशोपाः, प्रकरणात् लिङ्गं त्वन्यार्थदर्शनम् ॥

उन्नेयं विधिगाल्लिङ्गादेव श्रुत्या च वाक्यतः ।

वाध्यं प्रकरणं तस्मात् स्वतन्त्रं बह्विचिन्तनम् ॥ २९ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥ व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वा-
न्न नूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे त्रिंशाधिकरणमारचयति ।

आत्मा देहस्तदन्यो वा ? चैतन्यं मदशक्तिवत् ।

भूतमेलनजं देहे नान्यत्रात्मा वपुस्ततः ॥

भूतोपलब्धिर्भूतेभ्यो विभिन्ना विपायित्वतः ।

सैवात्मा भौतिकादेहादन्योऽसौ परलोकभाक् ॥ ३० ॥

अङ्गाववद्वास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥ मन्त्रादिवद्वाऽ-
विरोधः ॥ ५६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे एकोनत्रिंशाधिकरणमारचयति ।

उक्थादिधीः स्वशाखाद्देष्ट्वेवान्यत्रापि वा भवेत् ? ।

सान्निध्यात् स्वस्वशाखाद्देष्ट्वेवासौ व्यवतिष्ठते ।

उक्थोद्गीयादिसामायं तत्तच्छब्दैः प्रतीयते ।

श्रुत्या च सन्निधेर्वाद्यस्ततोऽन्यत्रापि यात्यसौ ॥ ३१ ॥

मूत्रं ऋतुवत् ज्यायस्त्वं तथा हि दर्शयति ॥ ५७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे द्वात्रिंशाधिकरणमारचयति ।

ध्येयो वैश्वानरांशोऽपि ध्यातव्यः कृत्स्न एव वा? ।

अङ्गेपूपास्तिफलयोर्हृक्तेरस्त्यंशधीरपि ॥

उपक्रमावसानाभ्यां समस्तस्यैव चिन्तनम् ।

अङ्गोपास्तिफले स्तुत्यै प्रत्येकोपास्तिनिन्दनात् ॥ ३२ ॥

नानाशब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्यै तृतीयपादे त्रयस्त्रिंशाधिकरणमारचयति ।

न भिन्ना उत भिद्यन्ते शाण्डिल्यदहरादयः? ।

समस्तोपासनश्रैष्ठ्यात् ब्रह्मैक्यादप्यभिन्नता ॥

कृत्स्नोपास्तेरशक्यत्वाद्गुणैर्ब्रह्मपृथक्त्वतः ।

दहरादीनि भिद्यन्ते पृथक् पृथगुपक्रमात् ॥ ३३ ॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चतुस्त्रिंशाधिकरणमारचयति ।

अहंश्रहेष्वनियमो विकल्पे नियमोऽथ वा ।

नियामकस्याभावेन याथाकाम्यं प्रतीयताम् ॥

ईशसाक्षात्कृतेष्वेकविद्ययैव प्रसिद्धितः ।

अन्यानर्धक्यविक्षेपौ विकल्पस्य नियामकौ ॥ ३४ ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चत्रिंशाधिकरणमारचयति ।

प्रतीकेषु विकल्पः स्याद् याथाकाम्येन वा मितिः? ।

अहंश्रहेष्विवैतेषु साक्षात्कृत्यै विकल्पनम् ॥

देवो भूत्वेतिवन्नात्र काचित् साक्षात्कृतौ मितिः ।

याथाकाम्यमतोऽर्मीपां समुच्चयविकल्पयोः ॥ ३५ ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥ शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥ समाहारात्

॥ ६३ ॥ गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥ न वा तत् सहभावाश्रुतेः

॥ ६५ ॥ दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥ सूत्रम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादः ॥ ॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे षट्त्रिंशत्तयाधिकरणमारचयति ।

समुच्चयोऽङ्गवद्वेषु याथाकाम्येन वा मितिः ? ।

समुच्चितत्वादङ्गानां तद्वद्वेषु समुच्चयः ॥

'ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रस्यारम्भ' इत्यादिवन्नहि ।

श्रूयते सहभावोऽत्र यथाकाम्यं ततो भवेत् ॥ ३६ ॥

इति तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति वादरायणः ॥ १ ॥ शोषत्वात् पुरुषार्थवा-
दो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः ॥ २ ॥ आचारदर्शनात् ॥ ३ ॥ तच्छ्रुतेः
॥ ४ ॥ समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥ तदतो विधानात् ॥ ६ ॥ नियमाच्च
॥ ७ ॥ अधिकोपदेशात्तु वादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् ॥ ८ ॥ तुल्यं तु द-
र्शनम् ॥ ९ ॥ असार्वत्रिकी ॥ १० ॥ विभागः शतवत् ॥ ११ ॥ अध्यय-
नमात्रवतः ॥ १२ ॥ नाविशोपात् ॥ १३ ॥ स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥
कामकारेण ॥ १५ ॥ उपमर्द्दं च ॥ १६ ॥ ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि
॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथमाधिकरणमारचति ।

ऋत्वर्यमात्मविज्ञानं स्वतन्त्रं वाऽऽत्मनो यतः ।

देहातिरेकमज्ञात्वा न कुर्यात् क्रतुगं ततः ॥

नद्वैतधीः कर्महेतुर्हन्ति प्रत्युत कर्म सा ।

आचारो लोकसंयाही स्वतन्त्रा ब्रह्मर्षीस्ततः ॥ १ ॥

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥ अनुष्ठेयं वाद-
रायणः साम्यश्रुतेः ॥ १९ ॥ विधिर्वा धारणवत् ॥ २० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

नास्त्यूर्ध्वरेताः किं वास्ति ? नास्त्यसावविधानतः ।

वरिघाते विधेः क्लृप्तावन्धपाङ्गवादिगा स्मृतिः ॥

अस्त्यपूर्वविधेः कृषिर्वीरहाऽनग्निको गृही ।

अन्धादेः पृथगुक्तत्वात् स्वस्थानां श्रूयते विधिः ॥ २ ॥

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणस्य द्वितीयवर्णकमारचयति ।

लोककाम्याश्रमी ब्रह्मनिष्ठामर्हति वा न वा ? ।

यथावकाशं ब्रह्मैव ज्ञातुमर्हत्यवारणात् ॥

अनन्यचित्तता ब्रह्मनिष्ठाऽसौ कर्मठे कथं ।

कर्मत्यागी ततो ब्रह्मनिष्ठामर्हति नेतरः ॥ २ ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥ भावशब्दाच्च

॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

स्तोत्रं रसतमत्वादि ध्येयं वा गुणवर्णनात् ? ।

'जुहूरादित्य' इत्यादाविव कर्माङ्गसंस्कृतिः ॥

भिन्नप्रकरणस्थत्वान्नाङ्गविध्येकवाक्यता ।

'उपासीतेति' विध्युक्तेर्ध्येयं रसतमादिकम् ॥ ३ ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २३ तथा चैकवाक्यतो-

पबन्धात् ॥ २४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

पारिप्लवार्थमाख्यानं किं वा विद्यास्तुतिः ? स्तुतेः ।

ज्यायोऽनुष्ठानशेषत्वं तेन पारिप्लवार्थता ॥

'मनुर्वैवस्वतो राजे'त्येवं तत्र विशेषणात् ।

अत्र विधैकवाक्यत्वभावाद्द्विद्यास्तुतिर्भवेत् ॥ ४ ॥

अत एव चाग्नेन्धनायनपेक्षा ॥ २५ ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

आत्मबोधः फले कर्मापेक्षो नो वा ह्यपेक्षते ? ।

अङ्गिनोऽङ्गेष्वपेक्षायाः प्रयाजादिषु दर्शनात् ॥

अविद्यातमसोर्ध्वस्तौ दृष्टं हि ज्ञानदीपयोः ।

नैरपेक्ष्यं ततोऽत्रापि विद्या कर्मानपेक्षिणी ॥ ५ ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्वत् ॥ २६ ॥ शमदमाद्युपेतः स्या-
त्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गीतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

उत्पत्तावनपेक्षेपमुत कर्माण्यपेक्षते ? ।

फले यथाऽनपेक्षैवमुत्पत्तावनपेक्षता ॥

यज्ञज्ञान्त्यादिसापेक्षं विद्याजन्म श्रुतिद्वयात् ।

हलेऽनपेक्षितोऽप्यश्वो रथे यद्वदपेक्ष्यते ॥ ६ ॥

सर्वान्जानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ २८ ॥ अवाधाच्च ॥ २९ ॥

अपि च स्मर्यते ॥ ३० ॥ शब्दश्वातोऽकामकारे ॥ ३१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

सर्वाशनविधिः प्राणविदोऽनुज्ञाऽथ वाऽऽपदि ।

अपूर्वत्वेन सर्वान्नभुक्तिर्ध्यातुर्विधीयते ॥

श्वाद्यन्नभोजनाशक्तेः शाखाच्च भोज्यवारणम् ।

आपदि प्राणरक्षार्थमेवानुज्ञायतेऽखिलम् ॥ ७ ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥ सहकारित्वेन च ॥ ३३ ॥

सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥ अनभिभवश्च दर्शयति ॥ ३५ ॥

सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

विद्यार्थमाश्रमार्थञ्च द्विःप्रयोगोऽथ वा सरुत् ? ।

प्रयोजनविभेदेन प्रयोगोऽपि विभिद्यते ॥

श्राद्धान्नभुक्त्या तृप्तिः स्याद्विद्यार्थेनाश्रमस्तया ।

अनित्यनित्यसंयोग उक्तिभ्यां खादिरे भक्तः ॥ ८ ॥

अन्तरा चापि तु तदृष्टेः ॥ ३६ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ३७ ॥ विगे-

पानुग्रहश्च ॥ ३८ ॥ अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

नास्त्यनाश्रमिणो ज्ञानमस्ति वा? नैव विद्यते ।

धीशुद्धयर्थंश्रमित्वस्य ज्ञानहेतोरभावतः ॥

अस्त्येव सर्वसवन्धिजपादेश्चित्तशुद्धितः ।

श्रुता हि विद्या रैकादेराश्रमे त्वतिशुद्धता ॥ १ ॥

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्तद्रूपाभावेभ्यः ॥ ४० ॥

सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे दशमाधिकरणमारचयति ।

अवरोहोऽस्त्याश्रमिणां न वा? रागात्, स विद्यते ।

पूर्वधर्मश्रद्धया वा यथारोहस्तथैच्छिकः ॥

रागस्यातिनिषिद्धत्वाद्विहितस्यैव धर्मनः ।

आरोहनियमोक्त्यादेर्नावरोहोऽस्त्यशास्त्रतः ॥ १० ॥

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥ ४१ ॥ उपपूर्व-

मपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ॥ ४२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

भ्रष्टोर्ध्वरेतसो नास्ति प्रायश्चित्तमयास्ति वा? ।

अदर्शनोक्तेर्नास्त्येव व्रतिनो गर्दभः पशुः ॥

उपपातकमेवैतत् व्रतिनो मधुमांसवत् ।

प्रायश्चित्ताच्च संस्कारात् शुद्धिर्यत्नपरं वचः ॥ ११ ॥

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वादशाधिकरणमारचयति ।

शुद्धः शिष्टैरुपादेयस्त्याज्यो वा दोषहानितः? ।

उपादेयोऽन्यथा शुद्धिः प्रायश्चित्तकृता वृथा ॥

आमुष्मिके च शुद्धिः स्यात्ततः शिष्टास्त्यजन्ति तम् ।

प्रायश्चितादृष्टिवाक्यादशुद्धिस्त्वैहिकीप्यते ॥ १२ ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥ आर्त्विज्यमित्यौडुलोमि-
स्तस्मै हि परिकीयते ॥ ४५ ॥ श्रुतेश्च ॥ ४६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

अङ्गध्यानं याजमानमार्त्विज्यं वा ? यतः फलम् ।

ध्यातुरेव श्रुतं, तस्माद् याजमानमुपासनम् ॥

'ब्रूयादेवंविदुर्दाते'त्यार्त्विज्यत्वं स्फुटं श्रुतम् ।

क्रीतत्वादृष्टिजस्तेन कृतं स्वामिकृतं भवेत् ॥ १३ ॥

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ॥ ४७ ॥ रु-
त्नभावात् तु गृहिणोपसंहारः ॥ ४८ ॥ मौनवदितरेपामप्युपदेशात्
॥ ४९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

अविधेयं विधेयं वा मौनं ? तन्न विधीयते ।

प्राप्तं पाण्डित्यतो मौनं, ज्ञानवाच्युभयं यतः ।

निरन्तरज्ञाननिष्ठा मौनं पाण्डित्यतः पृथक् ।

विधेयं तद्भेददृष्टिप्राबल्ये तन्निवृत्तये ॥ १४ ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे पञ्चदशाधिकरणमारचयति ।

वाच्यं वयः कामचारो धीशुद्धिर्वा ? प्रसिद्धितः ।

वयस्त्वस्याविधेत्वे कामचारोऽस्तु नेतरत् ॥

मननस्योपयुक्तत्वाद्भावशुद्धिर्विवक्षिता ?

अत्यन्तानुपयोगित्वाद्द्विरुद्धत्वाच्च न द्वयम् ॥ १५ ॥

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ५१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे षोडशाधिकरणमारचयति ।

इहैव नियतं ज्ञानं पाक्षिकं वा ? नियम्यते ।

तथाभिसन्धेर्यज्ञादिः क्षीणो विविदिपाजनौ ॥

असति प्रतिबन्धेऽत्र ज्ञानं जन्मान्तरेन्यथा ।

‘श्रवणायै’त्यादिशास्त्राद्वामदेवोद्भवादपि ॥१६ ॥

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः ॥५२॥सूत्रम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादः

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे समदशाधिकरणमारचयति ।

मुक्तिः सातिशया नो वा? फलत्वाद्ब्रह्मलोकवत् ।

स्वर्गवत् फलभेदेन मुक्तिः सातिशयैव हि ॥

ब्रह्मैव मुक्तिर्न ब्रह्म क्वचित् सातिशयं श्रुतम् ।

अत एकविधा मुक्तिर्वैधसो मनुजस्य वा ॥ १७ ॥

इति तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः

आवृत्तिरसरुदुपदेशात् ॥ १ ॥ लिङ्गाच्च ॥ २ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

श्रवणाद्याः सरुत्कार्या आवर्त्या वा? सरुद्, यतः ।

शास्त्रार्थस्तावता सिध्येत् प्रयाजादौ सरुत्कृते ॥

आवर्त्या दर्शनान्तास्ते तण्डुलान्तावघातवत् ।

दृष्टेऽत्र सम्भवत्यर्थे नादृष्टं कल्प्यते बुधैः ॥ १ ॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

ज्ञात्रा स्वात्मतया ब्रह्म ग्राह्यमात्मतयाऽथ वा ॥

अन्यत्वेन विजानीयाद्दुःख्यदुःखिविरोधतः ॥

औपाधिको विरोधोऽत आत्मत्वेनैव गृह्यताम् ।

गृह्यन्त्येव महावाक्यैः स्वशिष्यात् ग्राहयन्ति च ॥ २ ॥

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

प्रतीकेऽहंदादिरस्ति न वा? ब्रह्माविभेदतः ।

जीवप्रतीकयोर्ब्रह्मद्वाराहंदादिरप्यते ॥

प्रतीकत्वोपासकत्वहानिर्ब्रह्मैक्यविक्षणे ।

अविक्षणे तु भिन्नत्वाच्चास्त्यहंदादियोग्यता ॥ ३ ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

किमन्यर्थाब्रह्माणि स्यादन्यस्मिन् ब्रह्मधीरुत? ।

अन्यदृष्ट्योपासनीयं ब्रह्मात्र फलदत्वतः ।

उत्कर्षेतिपरत्वाभ्यां ब्रह्मदृष्ट्याऽन्याचिन्तनम् ।

अन्योपास्त्या फलं दत्ते ब्रह्म तिथ्याद्युपास्तिवत् ॥ ४ ॥

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेश्च ॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

आदित्यादावङ्गदृष्टिरङ्गे रव्यादिधीरुत? ।

नोत्कर्षो ब्रह्मजत्वेन द्वयोस्तेनैच्छिकी मतिः ॥

आदित्यादिधियाऽङ्गानां संस्कारे कर्मणः फले ।

युज्यतेऽतिशयस्तस्मादङ्गेष्वर्कादिदृष्टयः ॥ ५ ॥

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥ ध्यानाच्च ॥ ८ ॥ अचलत्वं चापेक्ष्य ॥ ९ ॥

स्मरन्ति च ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

नास्त्यासनस्य नियम उपास्तावुत विद्यते? ।

न देहस्थितिसापेक्षं मनोऽतो नियमो न हि ॥

शयनोत्थानगमनैर्विक्षेपस्यानिवारणात् ।

धीसमाधानहेतुत्वात् परिशिष्यत आसनम् ॥ ६ ॥

सैवैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

दिग्देशकालनियमो विद्यतेऽथ न विद्यते ? ।

विद्यते, वैदिकत्वेन कर्मस्वेतस्य दर्शानात् ॥

एकाग्रस्याविशेषेण दिगादिर्न नियम्यते ।

'मनोऽनुकूल' इत्युक्तेर्दृष्टार्थं देशभाषणम् ॥ ७ ॥

आप्रायणात्त्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

उपास्तीनां यावदिच्छमावृत्तिः स्यादुताऽऽमृतिः ? ।

उपास्त्यर्थाभिनिष्पत्तेर्यावदिच्छं न तूपरि ॥

अन्त्यप्रत्ययतो जन्म भाव्यतस्तत्प्रसिद्धये ।

आमृत्यावर्तनं न्याय्यं सदा तद्भाववाक्यतः ॥ ८ ॥

तदधिगम उत्तर पूर्वाद्योरश्लेषाविनाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥ सू-

त्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

ज्ञानिनः पापलेपोऽस्ति नास्ति वाऽनुपभोगतः ?

'आनाश' इति शास्त्रेषु घोपाहोपोऽस्य विद्यते ॥

अकर्त्रात्मधिया वस्तुमहिम्नैव न लिप्यते ।

अश्लेषनाशावप्युक्तावङ्गे घोपस्तु सार्थकः ॥ ९ ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे दशमाधिकरणमारचयति ।

पुण्येन लिप्यते नो वा? लिप्यते, ऽस्य श्रुतत्वतः ।

न हि श्रौतेन पुण्येन श्रौते ज्ञानं विरुध्यते ॥

अलेपो वस्तुसामर्थ्यात् समानः पुण्यपापयोः ।

श्रुतं पुण्यं पापतया तरणं च समं श्रुतम् ॥ १० ॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ १५ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

आरब्धे नश्यतो नो वा? सञ्चिते इव नश्यतः ।

उभयत्राप्यकर्तृत्वतद्बोधौ सदृशौ खलु ॥

आदेहपातं संसारश्रुतेरनुभवादपि ।

इपुचक्रादिदृष्टान्तात् नैवारब्धे विनश्यतः ॥ ११ ॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यार्थैव तदर्शनात् ॥ १६ ॥ अतोऽन्यापि हे-
केपामुभयोः ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे द्वादशाधिकरणमारचयति ।

नश्येन्नोवाऽग्निहोत्रादि नित्यं कर्म ? विनश्यति, ।

यतोऽयं वस्तुमहिमा न क्वचित् प्रतिहन्यते ॥

अनुपक्तफलांशस्य नाशोऽप्यन्यो न नश्यति ।

विद्यायामुपयुक्त्वाद्भाव्यश्लेषस्तु काम्यवत् ॥ १२ ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

किमङ्गोपास्तिसंयुक्तमेव विद्योपयोग्युत? ।

केवलं च प्रशस्तत्वात् सोपास्त्येवोपयुज्यते ॥

‘केवलं वीर्यवद्विद्यासंयुक्तं वीर्यवत्तरम्’ ।

इति श्रुतेस्तारतम्यादुभयं ज्ञानसाधनम् ॥ १३ ॥

भोगेन त्वित्ते क्षपयित्वा सम्पद्यते ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

इति चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादः ॥ ॥

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

बहुजन्मप्रदारब्धयुक्तानां नास्त्युतास्ति मुक्? ।

विद्यालोपे कृतं कर्म फलदं, तेन नास्ति मुक् ॥

आरब्धं भोजयेदेव न तु विद्यां विलोपयेत् ।

सुप्तमुद्भवदङ्गेशतादवस्थ्यात् कुतो न मुक् ॥ १४ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादः

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ १ ॥ अतएव च सर्वाण्यनु ॥ २ ॥

सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

वागादीनां स्वरूपेण वृत्त्या वा मानसे लयः ।

श्रुतिर्वाङ्मनसी'त्याह स्वरूपे विलयस्ततः ॥

न लीयते नुपादाने कार्यं वृत्तिस्तु लीयते ।

वह्निवृत्तेर्जले शान्तेर्वाक्शब्दो वृत्तिलक्षकः ॥ १ ॥

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

मनः प्राणे स्वयं वृत्त्या वा लीयेत स्वयं ततः ? ।

कारणाञ्चोदकद्वारा प्राणो हेतुर्मनः प्रति ॥

साक्षान् स्वहेतौ लीयेत कार्यं प्राणादिके न तु ।

गौणः प्राणादिको हेतुस्ततो वृत्तिलयो धियः ॥ २ ॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥ भूतेषु तच्छ्रुतेः ॥ ५ ॥ नैक-

स्मिन् दर्शयतो हि ॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

असोर्भूतेषु जीवे वा लयो? भूतेषु, तच्छ्रुतेः ।

'स प्राणस्तेजसी' त्याह न तु जीव इति क्वचित् ॥

'एवमेवेममात्मानं प्राणा यन्ती'ति च श्रुतेः ।

जीवे लीत्वा सहैतेन पुनर्भूतेषु लीयते ॥ ३ ॥

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वञ्चानुपोष्य ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

ज्ञान्यज्ञोक्त्वाङ्गितरसमा समा वा? नहि सा समा ।

मोक्षसंसाररूपस्य फलस्य विषमत्वतः ॥

आमृत्युपक्रमं जन्म वर्तमानमतः समां ।

पश्चात्तु फलवैपम्यादसमोत्क्रान्तिरेतयोः ॥ १ ॥

तदापीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ८ ॥ सूक्ष्मं प्रमाणं च तयोपलब्धेः

॥ १ ॥ नोपमर्देनातः ॥ १० ॥ अस्य वै चोपपत्तेरेष उष्मा ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

स्वरूपेणाय वृत्त्या वा भूतानां विलयः परे? ।

स्वरूपेण लयो युक्तः स्वोपादाने परात्मनि ॥

आत्मज्ञस्य तथात्वेऽपि वृत्त्यैवान्यस्य तल्लयः ।

न चेत् कस्यापि जीवस्य न स्याज्जन्मान्तरं क्वचित् ॥ ५ ॥

प्रतिपेधादिति चेन्न शरीरान् ॥ १२ ॥ स्पष्टो ह्येकेषाम् ॥ १३ ॥

स्मर्यते च ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

किं जीवादथवा देहात् प्राणोत्क्रान्तिर्निवार्यते? ।

जीवान्निवारणं युक्तं, जीवदेहोऽन्यथा सदा ॥

तस्माश्मजलवदेहे प्राणानां विलयः स्मृतः ।

उच्छ्रयत्यत्र देहोऽतो देहात् सा विनिवार्यते ॥ ६ ॥

तानि परे तथाह्यह ॥ १५ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

ज्ञस्य वागादयः स्वस्वहेतौ लीनाः परेऽथ वा? ।

'गताः कला' इति श्रुत्या स्वस्वहेतुषु तल्लयः ॥

नद्यब्धिलयसाम्योक्तेर्विद्वद्दृष्ट्या लयः परे ।

अन्यदृष्टिपरं शास्त्रं गता इत्याद्युदाहृतम् ॥ ७ ॥

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे अष्टमाधिकरणमारचयति ।

तल्लयः शक्तिशेषेण निःशेषेणाय वाऽऽत्मनि?

शक्तिशेषेण युक्तोऽसावज्ञानिष्वेतदीक्षणात् ॥

नामरूपविभेदोक्तेर्निःशेषेणैव संक्षयः ।

अजे जन्मान्तरार्थं तु शक्तिशेषत्वमिष्यते ॥ ८ ॥

तदोक्तोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारे विद्यासमर्थ्यात् तच्छेषगतानु-
स्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे नवमाधिकरणमारचयति ।

अविशोपो विशोपो वा स्यादुत्क्रान्तेरुपासितुः ? ।

हृत्प्रद्योतनसाम्योक्तेरविशोपोऽन्यनिर्गमात् ॥

मूर्द्धन्यैव नाड्याऽसौ ब्रजेन्नाडीविचिन्तनात् ।

विद्यासामर्थ्यतश्चापि विशोपोऽस्त्यन्यदर्शनात् ॥ ९ ॥

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥ निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देहभावि-
त्वात् दर्शयति च ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे दशमाधिकरणमारचयति ।

अहन्येव मृतो रश्मिं याति निश्यपि वानिशि ? ।

सूर्यरश्मेरभावेन मृतोऽहन्येव याति तम् ॥

यावद्देहं रश्मिनाड्योर्युक्तो ग्रीष्मे क्षपास्वपि ।

देहदाहात् श्रुतत्वाच्च रश्मीन्निश्यपि यात्यसौ ॥ १० ॥

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ॥ २० ॥ योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते
चैते ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

इति चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादः ॥ ॥

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे एकादशाधिकरणमारचयति ।

अयने दक्षिणे मृत्वा धीफलं नैत्यथैति वा ? ।

नैत्युत्तरायणाध्वोक्तेर्भीष्मस्यापि प्रतीक्षणात् ॥

आतिवाहिकदेवोक्तेर्वरव्यात्यै प्रतीक्षणात् ॥

फलैकान्त्याच्च विद्यायाः फलं प्राप्नोत्युपासकः ॥ ११ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

नानाविधो ब्रह्मलोकमार्गो यद्दार्चिरादिकः ? ।

नानाविधः स्याद्विद्यासु वर्णनादन्यथान्यथा ॥

एक एवार्चिरादिः स्यान्नानाश्रुत्युक्तपूर्वकः ।

यतः पञ्चाग्निविद्यायां विद्यान्तरवतां श्रुतः ॥ १ ॥

वायुमन्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

सन्निवेशयितुं वायुरत्राशक्योऽथ शक्यते ? ।

न शक्यो वायुलोकस्य श्रुतक्रमविवर्जनात् ॥

वायुश्छिद्राद्विनिष्क्रम्य स आदित्यं ब्रजेदिति ।

श्रुतेरर्वाग्रवेर्वायुर्देवलोकस्ततोऽप्यथः ॥ २ ॥

तडितोऽधिवरुणः सम्बन्धात् ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

धारुणादेः सन्निवेशो नास्ति तत्राथ विद्यते ? ।

नास्ति, वायोरिवैतस्य व्यवस्थाश्रुत्यभावतः ॥

विद्युत्सम्बन्धिवृष्टिस्थनीरस्याधिपतित्वतः ॥

धरुणो विद्युतस्तूर्ध्वं तत इन्द्रप्रजापती ॥ ३ ॥

अतिवाहिकस्तलिङ्गात् ॥ ४ ॥ उन्नयव्यामोहात् तत्सिद्धेः ॥ ५ ॥

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

मार्गचिह्नं भोगभूर्वा नेतारो पार्चिरादयः ? ।

आद्यौ स्पातां, मार्गचिह्नसारूप्यालोकजन्दनः ।

'अन्ते' गमयतीत्युक्तेनेतारस्तेषु चेदृशः ।

निर्देशोऽस्त्यत्र लोकारूप्या तन्निष्पामिजनान् 'प्रानि' ॥४॥

कार्यं घादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥ विशेषितत्वाच्च ॥ ८ ॥ सा-
मीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ॥ ९ ॥ कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभि-
धानात् ॥ १० ॥ स्मृतेश्च ॥ ११ ॥ परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ १२ ॥
दर्शनाच्च ॥ १३ ॥ न च कार्यं प्रतिपच्चभिसन्धिः ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

परं ब्रह्माथ वा कार्यमुदङ्मार्गेण गम्यते ।

मुख्यत्वादमृतत्वोक्तेर्गम्यते परमेव तत् ॥

कार्यं स्यात् गतियोग्यत्वात् परस्मिन्स्तदसम्भवात् ।

सामीप्याद्ब्रह्मशब्दोक्तिरमृतत्वं क्रमाद्भवेत् ॥ ५ ॥

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति वादरायण उभयथाऽदोषात् तत्क्रतुश्च
॥ १५ ॥ विशेषं च दर्शयति ॥ १६ ॥ सूत्रम् ।

इति चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादः ॥

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे षष्ठाधिकरणमारचयति ।

प्रतीकोपासकान् ब्रह्मलोकं नयति वा न वा ।

अविशेषश्रुतेरेतान् ब्रह्मोपासकवन्नयेत् ॥

ब्रह्मकृतेरभावेन प्रतीकार्हाफलश्रवात् ।

न तन्नयति पञ्चाग्निविदो नयति तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

सम्पाद्याविर्भावः स्वेनशब्दात् ॥ १ ॥ मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ २ ॥
आत्मा प्रकरणात् ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथमाधिकरणमारचयति ।

नाकवन्नूतनं मुक्तिरूपं यद्वा पुरातनम् ? ।

अभिनिष्पत्तिवचनात् फलत्वादापि नूतनम् ॥

'स्वेन रूपेणेति' वाक्ये स्वशब्दान्तत् पुरातनम् ।

आविर्भावोऽभिनिष्पत्तिः फलं चाज्ञानहानितः ॥ १ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

मुक्तरूपाद्ब्रह्म भिन्नमभिन्नं वाऽथ भिद्यते ? ।

‘सम्पद्य ज्योतिरित्येवं कर्मकर्तृभिदोक्तिः ॥

अभिनिष्पन्नरूपस्य ‘स उत्तमः पुमानिति’ ।

ब्रह्मत्वोक्तेरभिन्नं तद् भेदोक्तिरुपचारतः ॥ २ ॥

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ५ चिति तन्मात्रे तदात्मक-
त्वादित्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥ एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं वादरा-
यणः ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे तृतीयाधिकरणमारचयति ।

क्रमेण युगपद्वाऽस्य सविशेषाविशेषकौ ? ।

विरुद्धत्वात् कालभेदाद्व्यवस्था श्रुतयोस्तयोः ॥

मुक्तामुक्तदृशोर्भेदाद्व्यवस्था सम्भवे सति ।

अविरुद्धं यौगपद्यमश्रुतं क्रमकल्पनम् ॥ ३ ॥

सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥ अत एव चानन्याधिपतिः ॥ ९ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

भोग्यसृष्टावस्ति वाह्यो हेतुः संकल्प एव वा ?

आशामोदकवैपम्याद्देतुर्वाह्योऽस्ति लोकवत् ॥

‘सङ्कल्पादेव पितर’ इति श्रुत्यावधारणात् ।

सङ्कल्प एव हेतुः स्याद्वैपम्याच्चानुचिन्तनात् ॥ ४ ॥

अभावं वादरिराह ह्येवम् ॥ १० ॥ भाव जैमिनिर्विकल्पामननात्
॥ ११ ॥ द्वादशाहवदुभयविधं वादरत्यणोऽतः ॥ १२ ॥ तन्वभावे
सन्ध्यवदुपपद्यते ॥ १३ ॥ भावे जाग्रद्वत् ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

व्यवस्थितवैच्छिकौ वा भाषाभावौ तनोर्यतः ? ।

विरुद्धौ तेन पुंभेदादुभौ स्यातां व्यवस्थितौ ॥

एकस्मिन्नपि पुंस्येतावच्छिन्नकौ कालभेदतः ।

अविरोधात् स्वप्नजाग्रद्भोगवद् युज्यते द्विधा ॥ ५ ॥

प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति ॥ १५ ॥ स्वाप्ययसंपन्थोरन्यत-
रापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे पष्ठाधिकरणमारचयति ।

निरात्मनोऽनेकदेहाः सात्मका वा ? निरात्मकाः ।

अभेदादात्ममनसोरेकस्मिन्नेव वर्तनात् ॥

एकस्मान्मनसोऽन्यानि मनांसि स्युः प्रदीपवत् ।

आत्मभिस्तदवच्छिन्नैः सात्मकाः स्युस्त्रिधेत्यतः ॥ ६ ॥

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च ॥ १७ ॥ प्रत्यक्षोपदेशा-
दिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्योक्तेः ॥ १८ ॥ विकारावृत्तिं च तथाहि
स्थितिमाह ॥ १९ ॥ दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ २० ॥ भोगमात्र-
साम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥ अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

इति चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादः ॥ ॥

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे सप्तमाधिकरणमारचयति ।

जगत्त्वष्टृत्वमस्त्येषां योगिनामथ नास्ति वा ? ।

'अस्ति स्वाराज्यमाप्नोती' त्युक्तैश्वर्यानवग्रहात् ॥

सृष्टावप्रकृतत्वेन स्रष्टृता नास्ति योगिनाम् ।

स्वाराज्यमीशो भोगाय ददे मुक्तिं च विद्यया ॥ ७ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

चतुर्थाध्यायः समाप्तः ।

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ।

समाप्तम्

अधिकरणमालासमेतं

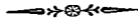
रत्नप्रभाभासितं ब्रह्मसूत्रीयं

शाङ्करभाष्यम्

शाङ्करब्रह्मसूत्रभाष्यस्य ॥

गोविन्दानकृताटीकारत्नप्रभा

तृतीयाध्याये चतुर्थपादः

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ॐ कर्माङ्गविद्याप्रसङ्गात् ब्रह्मज्ञानस्य कर्माङ्ग-
त्वमाशङ्क्याह ॥ पुरुषार्थोतःशब्दादिति वादरायणः ॥ पूर्वपादे परापर-
विद्यानां गुणोपसंहारोक्त्या स्वरूपं निश्चितम् ॥ अस्मिन्पादे तासां क-
र्मानङ्गत्वात् पुरुषार्थहेतुत्वं निरूप्यते ॥ ततोऽङ्गक्षयां यज्ञादीनि बहिर-
ङ्गानि शमादीन्यन्तरङ्गानि च निरूप्यन्त इति एकविद्याविषयत्वं पाद-
योः संगतिः ॥ तत्रादौ तत्त्वज्ञानं विषयीकृत्य वादिविप्रतिपत्या संशयमा-
ह ॥ अथेति ॥ पूर्वपक्षे ज्ञानकर्मणोरङ्गाङ्गित्वेन समुच्चयः सिद्धान्ते
केवल ज्ञानान्मुक्तिरिति फलभेदः ॥ य आत्मेति प्रजापत्युक्तब्रह्मविद्या-
यां लोकादिकं सगुणविद्याफलं मोक्षानन्देऽन्तर्भावाभिप्रायेणोक्तमिति
मन्तव्यम् ॥ १ ॥

एवं सिद्धान्तमुपक्रम्य पूर्वपक्षयति ॥ शेषत्वादिति ॥ सूत्रेणैवा-
पदमावर्त्तनीयं ज्ञानात्पुरुषार्थवादोऽर्थवाद इत्यर्थः ॥ ज्ञानं कर्माङ्गमफ-
लत्वे सति कर्मशेषाश्रयत्वात् प्रोक्षणपर्णमयीत्वादिवदिति भावः त-
त्त्वनिर्णयार्थं गुरुशिष्ययोः कथावादोयमिति ज्ञापनार्थं जैमिनिग्रहणं
॥ अङ्गिफलेनाङ्गभूत आत्मावगतप्रयोजनस्तदाश्रये तत्संस्कारके ज्ञा-
ने फलश्रुतिरर्थवाद इत्यत्र दृष्टान्तः ॥ अथेति ॥ पर्णमयीद्रव्यं । यज-
मानस्याञ्जनं संस्कारः । प्रयाजादीनि कर्माणि तेष्वित्यर्थः । वर्म क-
वचं । आत्मज्ञानं न कर्माङ्गं मानाभावादिति सिद्धान्तो शङ्कते ॥ कथ-
मिति ॥ पूर्वपक्ष्याह ॥ कर्त्रिति ॥ युक्तो ह्यनारभ्याधीतायाः पर्णताया जुहू-

द्वारेण वाक्यात् क्रत्वङ्गभावो जुह्वाः क्रतुव्याप्यतया क्रतूपस्थापक-
त्वात् । न तथात्मविज्ञानस्य आत्मां द्रष्टव्य इति वाक्यात् क्रतुसं-
बन्ध उपपद्यते । आत्मनः क्रतुव्याप्यभावादिति सिद्धान्ती दूषयति
॥ नेति ॥ देहभिन्नत्वेन ज्ञातात्मनः क्रतुव्याप्यत्वमप्यस्तीति पूर्वप-
क्षी समाधत्ते ॥ न व्यतिरेकेति ॥ सर्वथेति ॥ देहात्मत्वेनापीत्यर्थः ॥ दे-
हभिन्नकर्तृज्ञानस्याङ्गत्वेप्यकर्तृब्रह्मात्मज्ञानस्य नाङ्गत्वमिति शङ्कते ॥
॥ नन्वपहतेति ॥ यस्यार्थे जायादिकाप्रियं भोग्यं स आत्मा द्रष्टव्य
इति भोग्यलिङ्गेन सूचितभोक्तृभिन्नमकर्तृस्वरूपं नास्तीति समाध्यर्थः ।
जन्मादिसूत्रमारभ्य साधितं स्वरूपं कथं नास्तीति शङ्कते ॥ नन्वि-
ति ॥ स्वरूपज्ञानं वेदान्तानां फलं तस्य क्रत्वर्थत्वपुरुषार्थत्वविचारेण
दाढ्यं क्रियत इत्याह ॥ सत्यमिति ॥ २ ॥

ब्रह्मविदां कर्माचारदर्शनम् ॥ ब्रह्मविद्यायां कर्माङ्गत्वे लिङ्गमित्याह
॥ आचारेति ॥ ईजे यागं कृतवानित्यर्थः । हे भगवन्त इति ब्राह्मणान्
संबोध्य ब्रह्मवित्कैकेयराजो ब्रूते । अहं यक्ष्यमाणो यागं करिष्य-
माणोऽस्मि षसन्त्वऽत्र भगवन्त इत्यर्थः ॥ अन्यपरेष्विति ॥ विद्या-
विधिपरेष्वित्यर्थः ॥ अल्पायासं मुक्तेरुपायं जानं लब्ध्वा ब्रह्मायासं
कर्म न कुर्युरित्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ अक्क इति ॥ समोप इत्यर्थः ॥
अर्क इति पाठेष्वयमेवार्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

ब्रह्मविद्यायाः कर्माङ्गत्वे तृतीया श्रुतिरप्यस्तीत्याह ॥ तच्छ्रुतेरिति ॥
लिङ्गान्तरमाह ॥ समिति ॥ तं परलोकं गच्छन्तं विद्याकर्मणी अनु-
गच्छत इत्यर्थः ॥ गुरोः' शुश्रूषारूपं कर्म कुर्वन्निति शोपेणावशिष्टेन
कालेन यथाविधानं वेदमधीत्यानन्तरमाचार्यस्य कुलाद्रुहाद्ब्रह्मर्चपादि-
ति यावत् ॥ अभिसमावर्तनं कृत्वा कुटुम्बे गार्हस्थ्ये स्थितः ॥ प्रत्यहं
शुचौ देशे स्वाध्यायाध्ययनं कुर्वन्नन्यांश्च नित्यादेधर्माननुतिष्ठन् ॥
ब्रह्मलोकं प्राप्नोतीति श्रुत्यर्थः । यथावघातस्तुपविमोक्तपर्यन्तः । एष-

मध्ययनमर्थावबोधान्तम् । दृष्टे अर्थावबोधाल्ये फले संभवति ॥ अ-
ध्ययनस्यादृष्टार्थत्वायोगादिति पूर्वतन्त्रे स्थितम् । ततश्च ब्रह्मापि वेदा-
र्थ इति तदवबोधवतः कर्मविधानमित्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥

यावज्जीवं कर्मनियमोप्यत्र लिङ्गमित्याह ॥ नियमाच्चेति ॥ इह देहे
कर्माणि कुर्वन्नेव शतं संवत्सरान् जीवितुं इच्छेदेवं कर्मित्वेन जीवति
त्वयि नरे कर्म पापं न लिप्यते ॥ इतः कर्मणोऽन्यथा नास्ति कर्माविना-
श्रेयो नास्तौत्यर्थः ॥ जरामर्यं जरामरणावधिकमित्यर्थः ॥ ७ ॥

कर्तुरधिकस्यासंसार्यात्मनः कर्मशेषत्वाभावात्तत्त्वज्ञानं कर्माङ्गं ने-
ति सिद्धान्तयति ॥ अधिकेति ॥ अस्य महत् इति वाक्यशेषात्प्रिय-
संसूचित आत्मा पर एव द्रष्टव्यः । यः प्राणादि प्रेरयति सौम्यशनाया-
यत्ययवाक्यशेषात्पर एव तथाक्षिपुरुषोप्यवस्थासाक्षिपरं ज्योतिरिति
वाक्यशेषात्पर इति विभागः ॥ जीवानुकर्षणमभेदाभिप्रायमित्यङ्गी-
कारे न विरोध रति कथं अभेदे जीवत्वविरोधादित्यत आह ॥ परमे-
श्वरमिति ॥ ज्ञानं कर्माङ्गफलत्वे सति कर्मशेषाश्रयत्वादित्युक्तो हे-
तुरसिद्ध इति भावः ॥ ८ ॥

ब्रह्मविदां कर्मवत्संन्यासस्यापि दर्शनात्तेषां कर्मदर्शनात्मकं लिङ्गं
लोकसंग्रहार्थत्वेनान्यथासिद्धमित्याह ॥ तुल्यं त्विति ॥ किं च यस्य
कर्म स न ब्रह्मविदित्याह ॥ अपि चेति ॥ तर्हि वैश्वानरविद्यायाः
कर्माङ्गत्वं स्यादित्यत आह ॥ न त्विति ॥ ब्रह्मविदां लोकसंग्रहार्थं
क्रियमाणमपि कर्म न भवति अभिमानाभावेनानधिकारित्वादिति-
भावः ॥ ९ ॥ १० ॥

समन्वारम्भवचनस्य मुमुक्षुविषयत्वमङ्गीकृत्य विद्या अन्यं मुमु-
क्षुं मुक्तत्वेनान्वारभत इति विभाग उक्तः सूत्ररुता ॥ वस्तुतस्तु त-
न्नोस्तीत्याह ॥ न चेदं समन्वारम्भवचनमिति ॥ तत्र संसारिविषये
तं विद्येत्यादिकस्ये यथा प्राप्तानुवादिनि विद्यादिपदार्थमाह ॥ तत्रेति ॥

विहितोद्गीथादिविद्या प्रतिपिद्धा नञ्स्त्रीध्यानादिरूपा ॥ ११ ॥

॥ यच्चैतदिति ॥ उक्तमिति शेषः ॥ अविद्यत्वाद्देदार्थज्ञानशून्य-
त्वादित्यर्थः ॥ मात्रपदमात्मज्ञानस्य व्यावर्तकं न कर्मज्ञानस्येत्याह ॥
॥ नैपदोप इति ॥ १२ ॥ १३ ॥

नियमवाक्यमज्ञविषयमित्युक्तं विदुषो ज्ञानस्तुत्यर्थं वेत्याह ॥
॥ स्तुतय इति ॥ एवं कर्म कुर्वत्यपि त्वयि नरे नेतो विद्यालब्धाद्ब्रह्म-
भावादन्यथास्ति कर्मणा संसारो नास्तीति यावत् ॥ यतः कर्म न लि-
प्यते ॥ अपूर्वरूपलेपाय न भवतीत्यर्थः ॥ श्रुतेरिति भावः ॥ १४ ॥

स्वेच्छातः कर्मसाधनप्रजादित्यागलिङ्गाच्च विद्या स्वतन्त्रफलेत्याह
॥ कामेति ॥ तदेतद्ब्रह्म येषां नोस्माकमयमपरोक्ष आत्मा अयमेव
लोकः पुरुषार्थस्ते वयं किं प्रजादिना करिष्याम इत्यालोच्य कर्मत्यक्त-
वन्त इत्यर्थः ॥ नन्वयं लोक इति ज्ञानफलस्य प्रत्यक्षत्वोक्तिरयुक्ता
कर्मफलवददृष्टत्वादित्यत आह ॥ अनुभवेति ॥ १५ ॥

न केवलमनुपयोगात् ज्ञानस्य कर्मानङ्गत्वं ॥ किं तु कर्मनाशक-
त्वाच्चेत्याह ॥ उपमर्दं चेति ॥ १६ ॥

किंच कर्मतच्चज्ञानेनाङ्गाङ्गीभूते भिन्नाधिकारिस्थत्वाद्वाजसूय-
बृहस्पतिसववदित्याह ॥ ऊर्ध्वेति ॥ त्रयो धर्मस्कन्धाः कर्मप्रधाना
आश्रमाश्चतुर्थो ब्रह्मसंस्थ इत्यर्थः । 'ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन दे-
वेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनृण' इति श्रुतेः । 'ऋणानि त्रीण्य-
पारुत्य मनोमोक्षे निवेशयेत् अनपारुत्यमोक्षं तु सेवमानो ब्रजत्यध' इ-
ति स्मृतेश्च प्राप्तगार्हस्थाख्यस्यैव निरस्तर्णत्रयस्य पारिव्राज्यमित्यपि
शङ्का न कार्या 'ब्रह्मचर्यादेव प्रब्रजेदि'ति 'यमाश्रममिच्छेत्तमावसे'दि-
ति च विधिस्मृतिश्रुतिविरोधेन अर्थवादश्रुतिस्मृत्योरविरक्तविषयत्वा-
यगमादित्याह ॥ प्रतिपन्नेति ॥ तस्मादिति ॥ संन्यासनिष्ठत्वादि-
त्यर्थः ॥ १७ ॥

संन्यासो नाम्नीत्याक्षिपति । पगमर्षा जमिनिः ॥ ऊर्ध्वरेतःशब्दि-
 तं पारिवान्मनुष्येयं न वेति मानभ्रान्तिमूलत्वाभ्यां संदेहे भ्रान्तिमू-
 लत्वान्भ्रानुष्ठेयमित्याह ॥ त्रय इति ॥ आश्रमाणामयान्तरभेदापेक्षया
 बह्वचनम् ॥ तथा च काण्वाय न स्मृतिर्यतोनुक्रम्यते । गायत्रो
 ब्राह्मः प्राजापत्यो बृहन्निति ब्रह्मचारी चतुर्विधः । तत्रोपनयनादूर्ध्व
 यन्निरात्रमक्षारलक्षणागो गायत्रामर्षते स गायत्रः । यस्तु वेदस्य ब्रह्-
 णान्तं ब्रह्मचर्यं चरति स ब्राह्मः । ऋणुकाले स्वदारगामी नित्यं पर-
 म्नीयिमुसः प्राजापत्यः संयत्सरं वेदव्रतदृष्ट्या प्राजापत्यः । आमरणं
 गुरुकुलवासी नैष्ठिको बृहन्नित्युच्यते । गृहस्थोपि चतुर्विधः । वा-
 र्त्ताः शालीनो यायावरो घोरसंन्यसिकश्चेति ॥ तत्र एपिगोरसादिक-
 या वैश्यादियुत्या जीवन्नित्यादिक्रियापरो वार्त्ताकृतिः ॥ यायावरस्त्व-
 याचितयन्निर्वाजनाध्यापनप्रतिग्रहविमुसः ॥ शालीनस्तु पट्कर्मनि-
 रतो वाजनादियुतिः संचयी उद्धृतपरिभूताभिरङ्घ्रिः कार्यं कुर्वन् प्रत्य-
 हं एतोच्छ्रवृत्तिग्रामवासी घोरसंन्यसिक उच्युच्यते । हिंसापिमुसत्वान्
 पानप्रस्थोपि चतुर्विधः । वैसानस औदुम्बरो बालसिल्यः फेनपश्चेति
 तत्राष्टपथ्योपधीभिर्ग्रामयहिष्ठताभिरग्निहोत्रादि कुर्वन् वैसानस उ-
 च्यते । यस्तु प्रातरुत्थाय यां दिशं पश्यति तत्रत्यौदुम्बरदरीनीवार-
 श्यामाकैः कर्मपरः स औदुम्बरः । यस्तु जटावल्लकलधारी अष्टौ मा-
 सान् वृच्युपाजनं इत्या चातुर्मास्ये संगृहीतार्या कार्तिकया संगृहीत-
 पुष्पफलत्यागी स बालसिल्यः । फेनपास्तु शीर्णपर्णफलवृत्तयो यत्र
 कचिद्दसन्तः कर्मपरा इति ॥ तथा परिव्राजकाश्चतुर्विधाः ॥ कुटीचका
 बहूदकाः हंसाः परमहंसाश्चेति ॥ तत्र स्वपुत्रगृहे भिक्षां चरन्तस्त्रिद-
 ण्डिनः कुटीचकाः । बहूदकास्तु त्रिदण्डिनः शिष्यजलपवित्रपादुका-
 सनशिष्यायज्ञोपवीतकौपीनकपायवेषधरास्तीर्थान्यटन्तो भैक्ष्यं चरन्तः
 आत्मानं प्रार्थयन्ते । हंसा एरुदण्डिनः । शिखावर्ज्यं यक्षोपवीतधराः

शिक्यकमण्डलुपाणयः ग्रामैकरात्रवासिनः । रुच्छूचान्द्रायणपराः ।
 परमहंसास्त्वेकदण्डाधरा मुण्डा अयज्ञोपवीतिनः त्यक्तसर्वकर्माण आ-
 त्मनिष्ठा इति । अत्र पूर्वपक्षे संन्यासाभावाज्ज्ञानस्य स्वतन्त्रफलत्वासि-
 द्विः । सिद्धान्ते तद्भावात्तत्तिद्विरिति फलभेदः । स्कन्धा आश्रमाः
 । आत्मानं शरीरं आचार्यस्य कुले गृहे ज्वलयन् नैष्ठिक इत्यर्थः
 स्कन्धश्रुतावाश्रमा न विधीयन्ते ॥ किन्तु ब्रह्मसंस्थतास्तुत्यर्थम-
 नूयन्त इत्युक्ते शङ्कते ॥ ननु परामर्शोपीति ॥ अनुवादेपेक्षितपुरो-
 वादप्रतीतिमङ्गीकरोति ॥ सत्यमिति ॥ प्रत्यक्षा स्कन्धश्रुतिरेव पुरोवा-
 दोस्तु नानुवाद इत्यत आह ॥ स्मृतीति ॥ तयोरपि इयमेव श्रुतिर्मूलम-
 स्तु ॥ फलप्रश्रुतौ विधिमात्रकल्पनालाघवात् ॥ अस्या अनुवादत्वे तु मू-
 लत्वेन साग्निकानाग्निकाश्रमश्रुतिस्तत्र विधिश्चेति द्वयकल्पनागौरवादि-
 त्यत आह ॥ अतश्चेति ॥ स्मार्त्तत्वादाश्रमाः प्रत्यक्षयावजीवकर्मविधि-
 श्रुत्यविरुद्धा ग्राह्याः । विरुद्धास्त्वनग्निकाश्रमाः उपेक्ष्याः । कर्मानधिरू-
 तैरन्धादिभिर्वा अनुष्ठेया इत्यर्थः । यावज्जीवश्रुतिविरोधाज्जाघवं त्याज्य-
 मिति भावः ॥ स्कन्धश्रुतावनुवाद्यत्वाविशेषाद्गार्हस्थ्यवदितरेषामनु-
 स्तेयत्वमाशङ्क्य तस्य श्रौतत्वादानुष्ठानं नेत्रेषामश्रौतादतो ब्रह्मसं-
 स्थतास्तुतिपरमिदं स्कन्धवाक्यमित्याह ॥ नन्वित्यादिना ॥ तन्तुं
 संततिम् ॥ तथा ये चेति तेचिंपमभिसंभवन्तीति वाक्यशेषादित्यर्थः
 ॥ स्कन्धशब्दस्य आश्रमेष्वरूढत्वाच्चात्र नाश्रमविधिरित्याह ॥ संदि-
 ग्धं चेति ॥ तर्हि प्रव्रजन्तीत्याश्रमविधिरित्यत आह ॥ तथैतमिति ॥
 आत्मलोको महीयान् यदर्थमशक्यां प्रव्रज्यामपि कुर्वन्तीति, स्तुति-
 र्वर्त्तमानापदेशादित्यर्थः ॥ संप्रति पूर्वपक्षमाक्षिप्येयं श्रुतिर्नास्ताति
 कृत्वा चिन्त्यत इत्याह ॥ नन्वित्यादिना ॥ १८ ॥

स्कन्धश्रुतावितराश्रमाः । श्रुत्यन्तरविहिता अनूयन्ते ॥ एतद्वा-
 क्यानुवाद्यत्वाद्गार्हस्थ्यवदिति सिद्धान्तपति ॥ अनुष्ठेयमिति ॥ अनु-

वादस्य क्वचिद्विधिपूर्वकत्वे दृष्टान्तमाह ॥ यथा चेति ॥ निवीतं म-
नुष्याणां प्राचीनावीतं पितृणां उपवीतं देवानामिति वाक्ये दैवे कर्म-
ण्युपवीतं विधीयते तत्स्तुतये इयमनूयते ॥ मानुपक्रियासु देहार्धव-
स्त्रबन्धनारयनिवीतस्य सौकर्यार्थतया प्राप्तत्वात् पित्र्ये कर्मणि प्राची-
नावीतस्यापि विध्यन्तरप्राप्तत्वादित्यर्थः ॥ वाक्यान्तरे च साक्षादेव
पारिव्राज्यविधिर्विधेयैः साहित्यादित्याह ॥ तथैतमेवेति ॥ अस्येति पारि-
व्राज्योक्तिः विधेयवेदानुवचनादिसाहित्यात्पारिव्राज्यस्य विधेयतेत्यर्थः ॥
वाक्यान्तरेपि साम्यश्रुतिमाह ॥ ये चेति ॥ अस्येति वानप्रस्थोक्तिः ॥
विधेयपञ्चाग्निवियया वानप्रस्थस्य सहोक्त्या तदपि विधेयमित्यर्थः
श्रुतत्रित्वान्यथानुपपत्त्या स्कन्धशब्दस्य आश्रयपरत्वनिश्चय इत्याह
॥ यचूक्तमित्यादिना ॥ उत्पत्तिभिन्ना इति यजेताध्येतव्यं दद्यादिति
पृथगुत्पन्ना इत्यर्थः ॥ १९ ॥

स्कन्धश्रुतेरनुवादकत्वमङ्गीकृत्य विध्यन्तरकल्पनेनाश्रमा अ-
नुष्ठेया इत्युक्तम् ॥ इदानीं विधित्वं तस्या एव कल्प्यं लाघवादित्या-
ह ॥ विधिर्वेति ॥ यावज्जीवादिश्रुतेरविरक्तविषयत्वान्न लाघववा-
धकत्वमिति भावः ॥ अल्पफलत्वेनाश्रमत्रयनिन्दया ब्रह्मसंस्तया-
स्तुतिपरमेकमिदं वाक्यं भाति ॥ तत्राश्रमविधिचतुष्टयं अयुक्तमि-
ति शङ्कते ॥ नन्विति ॥ आश्रमाणां विध्यन्तरप्राप्त्यभावादनुवादा-
योगात् स्तुतिलक्षणादोपाच्च वरं विस्पष्टाश्रमविधिभेदकल्पनमपूर्वत्वा-
दित्याह ॥ सत्यमित्यादिना ॥ प्रतीतैकवाक्यत्वभङ्गेन विधिभेदक-
ल्पने दृष्टान्तमाह ॥ धारणवदिति ॥ महापितृयज्ञे प्रेताग्निहोत्रे लु-
चि प्रक्षिप्तं हविराहवनीयं प्रति यदानीयते तदा तस्य हविषः अ-
धस्तात्समिधं धारयन्ननुद्रवेदिति विहिताधोधारणस्वावकतयोपरिही-
त्यस्यैकवाक्यत्वभावेपि दैवे होमे लुग्दण्डोपरि तमिद्धारणे विधिरे-
वापूर्वत्वादिति वाक्यभेदस्तृतीयाध्याये जैमिन्याचार्येणोक्त इत्यर्थः ॥

एवं चत्वार आश्रमा विधीयन्त इति पक्ष उक्तः ॥ संप्रत्याश्रमत्रयानुवादेन पारिव्राज्यमेकमेव विधीयत इति पक्षान्तरमाह ॥ यदापीत्यादिना ॥ ब्रह्मसंस्थताविधौ कथं पारिव्राज्यविधिरित्याशङ्क्य विचारयति ॥ सा चेति ॥ ननु त्रय इति वाक्य आश्रमचतुष्टयस्याप्राप्तेर्निर्वीजोयं विचार इत्याशङ्क्य तद्वाक्ये परिव्राजकः परामृष्टो न वेति संदिहाये पूर्वपक्षप्राप्तिमाह ॥ यदि चेति ॥ नन्वनाश्रम्येव ब्रह्मसंस्थः किं न स्यादत आह ॥ अनाश्रमित्वेति ॥ अनाश्रमी न तिष्ठेतेति निषेधादिति भावः ॥ द्वितीये सिद्धान्तप्राप्तिमाह ॥ अथेति ॥ एवं परामर्शतदभावाभ्यां संशयमुक्त्वा पूर्वपक्षयति ॥ तत्रेति ॥ वनस्थस्य ह्यसाधारणं रुच्छ्रादिकं तप इति प्रसिद्धम् ॥ तेनैकेन तपःशब्देनोभयग्रहणमन्याय्यं भिक्षोस्तपस्वित्वप्रसिद्ध्यभावाच्च ॥ तथा च यज्ञायसाधारणधर्मद्वाराग्रहस्थायाश्रमत्रयवत् ब्रह्मसंस्थशब्देनैव ब्रह्मनिष्ठाप्रधानश्रतुर्याश्रमो गृह्यते स च स्तुतिसामर्थ्यात् सह ब्रह्मसंस्थया विधीयत इति सिद्धान्तयति ॥ तदयुक्तमित्यादिना ॥ पृथग्व्यपदेशाच्च ब्रह्मसंस्थापूर्वोक्तेभ्यः आश्रमिभ्यः पृथग्भूत इत्याह ॥ अपि चेति ॥ न चावस्थाभेदेन तेषामेव ब्रह्मसंस्था स्यादिति वाच्यम् कालभेदेनापि सति मन्दप्रज्ञत्वे प्रज्ञाधिक्यवत्सति कर्मित्वे तेषां विक्षिप्तचेतसां ब्रह्मसंस्थानुपपत्तेः कर्मत्यागे च परिव्राडेव ब्रह्मसंस्थ इत्यस्मादिष्टसिद्धिरिति भावः ॥ इममेवार्थं स्पष्टयितुं शङ्कते ॥ कथं पुनरिति ॥ यद्यपि ब्रह्मसंस्थशब्दः संन्यासाश्रमेन रूढस्तथापि योगात्तमेवोपस्थापयति अन्याश्रमेषु यौगिकार्यासमवायादित्याह ॥ अत्रोच्यत इति ॥ सर्वकर्मत्यागिनः प्रणवार्थब्रह्मनिष्ठातिरेकेणानुष्ठेयं नास्तीत्यत्र मानमाह ॥ तथा चेति ॥ न्यासः संन्यासो ब्रह्मेति स्तुतौ हेतुमाह ॥ ब्रह्मा हीति ॥ हिरण्यगर्भो हि पर इति प्रसिद्धः अतो ब्रह्मत्वेन स्तुतः संन्यासः पर एवेति स्तुत्वा कर्माणि निन्दति ॥ तानी-

रिति ॥ ततो न्यास एव ज्ञानद्वारा मोचकत्वादधिक इत्यर्थः ॥ तद्बुद्धयो
 ब्रह्मचित्तास्तदात्मानो ब्रह्मस्वरूपास्त्रिष्टाः श्रवणादिपरास्तत्परा-
 यणाः ब्रह्मप्रेप्सवः निष्कामा इति यावत् एवं ब्रह्मसंस्थशब्दस्य
 ज्ञानप्रधानाश्रमवाचित्वादमृतत्वकामस्तमाश्रममनुतिष्ठेदिति विधिः
 परिणम्यते अतो न ज्ञानानर्थक्यदोष इत्युपसंहरति ॥ तस्मादिति
 ॥ संप्रति कृत्वाचिन्तामुद्घाटयति ॥ अनपेक्ष्येति ॥ शिष्यबुद्धिवैश-
 यार्थं स्कन्धश्रुतिमादाय चिन्ताकृतेति भावः ॥ यदि वेतरथेति ब्रह्म-
 चर्ये स्थितस्यैव पूर्वकृतपरिपाकाद्वैराग्यं यदि स्यादित्यर्थः ॥ यदुक्तं क-
 र्मानधिकृतान्धादिविषयः संन्यास इति तन्नेत्याह ॥ नचेति ॥ सा-
 मान्य श्रुतेः संकोचेहेत्वभावादिति भावः ॥ पृथगिति ॥ संन्यासस्ये-
 रिति शेषः ॥ व्रती गोदानादिवेदव्रतवान् ॥ गुरुकुलान्निवृत्तिरूपस्नानान्तर-
 मरुतगार्हस्थ्यो गुरुंसेवी स्नातकः । उत्सन्नाग्निर्विधुरः । अगृहीताग्निरन-
 ग्निकः प्रव्रजेदित्यन्वयः । सकलङ्गानामेव कथं चित्कर्मानधिकृतानां
 संन्यासो युक्तः विकलाङ्गानां त्वन्धादीनां न ज्ञानप्रधान संन्यासाधि-
 कार इत्याह ॥ ब्रह्मेति ॥ दृष्टिपूतसंचारश्रवणादिकं विना ज्ञानानुत्पत्तेः
 शरीरं मे विचर्पणं जिह्वा मे मधुमत्तमा कर्णाभ्यां भूरिविश्रुवमित्यङ्ग-
 साकल्यप्रार्थनालिङ्गञ्च नान्धपंगुमूकबधिरादीनामधिकार इत्यर्थः ॥
 तचेति ॥ पारिव्राज्यस्य ब्रह्मज्ञानाङ्गत्वं चेत्यर्थः । ब्रह्मभूयाय ब्रह्मसा-
 क्षात्कारायेति यावत् ॥ २० ॥

॥ स्तुतिमात्रम् ॥ पृथिव्योपधिपुरुषवागृक्ताम्रां सप्तानां रसा-
 नां रसतमोष्ठम उद्गीथावयव ओंकारः परमः परमात्मप्रतीकत्वात्पर-
 स्य ब्रह्मणोर्धं स्थानं तदर्हतीति परार्ध इत्यर्थः । आसु श्रुतिष्वङ्गे-
 पादानादपूर्वार्यत्वाच्च संशयमाह ॥ किमिति ॥ यथानुष्ठयगार्हस्थ्य-
 साम्यश्रुतेः । पारिव्राज्यस्य अनुष्ठेयत्वं तद्ददासां श्रुतीनां जुह्वादिस्तुति-
 श्रुतिसाम्यात्स्तुतित्वमिति पूर्वपक्षयति ॥ स्तुत्यर्था इति ॥ जुहुरिय-

मेव पृथिवीति स्तूयते चयनस्थः कूर्म आदित्य इति स्तुतिः । आ-
हवनीयः स्वर्गलोक इति स्तुतिः । तथोद्गीथादीनां रसतमत्वादिगुणैः
स्तुतिरित्यर्थः । स्तुतिलक्षणातो वरं विधिकल्पनमनुष्ठानफललाभादि-
ति सिद्धान्तयति ॥ न स्तुतीति ॥ पूर्वपक्षे त्वननुष्ठानं फलं । सिद्धा-
न्तेत्वनुष्ठानं फलमिति मन्तव्यम् ॥ स्तावकत्वेनार्थवच्चं किं न स्या-
दित्यत आह ॥ विधायकस्येति ॥ युक्तमियमेव जुहूरित्यादिश्रुतीनां
फलवज्जुह्वादिविधिप्रकरणस्थतया स्तावकत्वेनार्थवच्चं रसतमादि-
श्रुतीनां तु क्रत्वङ्गविधिप्रकरणस्थत्वाभावात्फलवदपूर्वोपास्तिविधाय-
कत्वमेव युक्तम् । क्रत्वन्तरश्रुतिवदिति भावः ॥ २१ ॥

किंचात्र विधिः कल्प्य इति कृत्वाचिन्तयोक्तम् । वस्तुतस्तु न कल्प्यः
कल्पत्वादित्याह ॥ भावेति ॥ न चैवमुपासनाविधिस्तावकत्वं रसतमा-
दिश्रुतीनामिति सांप्रतं विध्यपेक्षितविषयार्थकत्वसंभवे स्तुतिलक्ष-
णायोगादिति भावः ॥ देवो मदिष्टं कुर्यादिति प्रार्थनादावपि लिङ्गा-
दिप्रयोगादुपासीतेत्यादिशब्दानां कथं विधिपरत्वनिश्चय इत्यत आह
॥ तथा चेति ॥ एतच्छिङ्गादिकं वेदेपूत्सर्गतो नियमेनेष्टसाधनत्वाख्य-
विधेरलक्षण ज्ञापकं स्यात् । उपपदादिबाधके त्वन्यार्थपरमित्यर्थः ।
तदिदमाह ॥ लिङादीति ॥ न च श्लोके पञ्चमं इत्युक्तेः पञ्चपदानामे-
व विधिलक्षणत्वं नोपासीतेत्यादीनामिति भ्रमितव्यं क्रियासामान्य-
वाचिनां कृत्वस्तीनामुदाहरणेन सर्वधातूपरकलिङादीनां विधिलक्षण-
त्वस्य विवक्षितत्वात्पञ्चमपदं तूक्तापेक्षया श्लोकपूरणार्थं मृत्युर्धावति
पञ्चम इतिवत् यद्यपि डुरुञ् करण इति धातोरेव करणशब्दितभावा-
नाख्यक्रिया सामान्यवाचित्वं नेतरयोर्धात्वोः । भूसत्तायामसुभुवीत्यर्था-
न्तरोक्तेः । तथापि जन्मारयभवनस्य तत्फलस्यास्तित्वस्य च प्रयो-
ज्यनिष्ठस्य प्रयोजकव्यापारात्मकभावनाव्याप्तत्वात्तयोः क्रियासामान्य-
वाचित्वव्यवहारः ॥ तत्र कुर्यादिति प्रकृत्यर्थभावनाख्या तेनानूयते ॥

यथा द्वाविति प्रयोगे प्रकृत्यर्थो द्वित्वं प्रत्ययेनानूयते तद्वल्लिङ्गं च तस्या
 इष्टसाधत्वान्त्वारव्यविधिर्बोध्यते । कर्ता तु तयाक्षिप्यत इति आक्षि-
 प्तकर्तृकाभावनोदाहृता तथा क्रियेतेत्यत्रापि प्रकृतिप्रत्ययार्थौ व्याख्या-
 तौ । कर्मात्र प्राधान्येनाक्षिप्यतइत्याक्षिप्तकर्मिका भावनोदाहृता । आ-
 ख्यातांनां कर्त्रादिकारके शक्त्यभावात्कर्तृकर्मणोराक्षेप एवेति मीमांस-
 कमतं कर्तव्यमिति कृत्यप्रत्ययेन कर्मकारकमुच्यते तस्योपसर्जनत्वेन
 प्रकृत्याभावनोक्तेति भेदः । तथादन्डी भवेत् भूयेत दण्डिना भवितव्य-
 मित्युदाहर्तव्यम् । तथा स्याद्भूयेत भवितव्यमित्यस्ति धातोरप्युदाहर-
 णं द्रष्टव्यम् । अस्तेर्भूरादेशात् । एतद्धानुत्रयोपरकलिङ्गादिभिः सर्व-
 धात्वर्थोपरकभावनागतेष्टसाधनस्वरूपो विधिरेक एवोच्यते । धानू-
 नां प्रत्ययानां कर्त्रादिकारकाणां च भेदेपि विधिभेदो नास्तीति ज्ञाप-
 नार्थं प्रति धातूदाहरणत्रयं दर्शितमिति सर्वमवदातम् । एवं सूत्रे भा-
 वो विधिरिति व्याख्याय च शब्दात्फलमिति व्याचष्टे ॥ प्रतिप्रकरणं
 चेति ॥ एष ऋत्विगुपासकः कामागानस्य गानेन फलसंपादनस्येष्टे
 समर्थ इत्यर्थः ॥ एवमङ्गाश्रितविद्या अपि स्वतन्त्रफलाः किमु व-
 क्तव्यमनङ्गात्मविद्यास्वातन्त्र्यमित्यात्मविद्यास्वातन्त्र्ये चिन्ताया अ-
 स्याः पर्यवसानात्पादसंगतिर्बोध्या ॥ २२ ॥

पारिप्लवार्थाः ॥ अश्वमेधे पुत्रादिपरिवृताय राज्ञे पारिप्लवमाचक्षी-
 तेति नानाविधाख्यानकथनात्मकः पारिप्लवप्रयोगो विहितः तथा
 वेदान्तस्थकथानामाख्यानत्वसामान्याद्विद्यासन्निधानाच्च संशयमाह
 ॥ किमिति ॥ पूर्वं स्तुत्यपेक्षया विधिर्ज्यायाननुष्ठानलाभादित्युक्तम् ॥
 तथैव कथानां न विद्यास्तावकत्वं पारिप्लवानुष्ठानलाभादिति पूर्वः
 पक्षः । तत्र फलमाह ॥ ततश्चेति ॥ यथा देवस्य त्वा सवितुर्दित्या-
 दि मन्त्रे कस्य चित्पदस्य प्रयोगसमवेतार्थतया शेषस्य प्रयोगान्त-
 रत्वं तथा वेदान्तस्थकथानां प्रयोगशेषत्वं तदेकवाक्यतया सर्ववेदा-

न्तानां कर्मशेषत्वात् न विद्याप्राधान्यमित्यर्थः। कथानां गुरुशिष्यसमा-
चारप्रदर्शनेन बुद्धिसौकर्यद्वारा सन्निहितविद्याशेषत्वं सामर्थ्यलिङ्गा-
दतो विद्याप्राधान्यमिति फलं मत्वा सिद्धान्तयति ॥ तन्नेत्यादिना ॥
अश्वमेधे प्रथमेहनि मनुर्वैवस्वत इति कथां ब्रूयात् द्वितीयेहनि यमो
वैवस्वत इति तृतीयेहनि वरुण आदित्य इति वाक्यशेषे कथानां वि-
शिष्योक्तत्वादुपक्रमस्य संकोचो युक्त इति भावः ॥ २३ ॥

क तर्हि कथानां विनियोग इत्याशङ्क्य सन्निधानाद्विद्यास्वित्याह
॥ तथा चेति ॥ प्रश्नोचनं प्रीतिजननं स प्रजापतिर्वपामुदखिदत् हो-
मायोद्धृतवानित्यस्य प्राजापत्यमजन्तुपरमालभेतेति विधिशेषत्वं एव-
मन्येषां तत्तद्विधिशेषत्वं द्रष्टव्यम् ॥ २४ ॥

एवमाद्याधिकरणप्रमेयं विद्यास्वातन्त्र्यमधिकरणत्रयेण दृढीकृत्या-
याधिकरणस्य फलमाह ॥ अत एवेति ॥ ब्रह्मविद्यासफले मोक्षे जन-
यितव्ये सहकारित्वेन कर्माण्यपेक्षतेन वेत्ति वादिविधादात्संशये तेनैति
ब्रह्मवित्पुण्यरुत्तैजस' इत्यादिश्रुत्या ज्ञानकर्मसमुच्चयेन मोक्षप्रा-
प्तिकथनादपेक्षत इति प्राप्ते विद्याया मुक्तिहेतुत्वादविद्यानिवृत्त्याख्य-
मुक्तौ न कर्मापेक्षेति सिद्धान्तयति ॥ पुरुषार्थ इति ॥ अग्नीन्धनप-
देन तत्साध्यकर्माणि लक्ष्यन्ते 'पुण्यरुत्तैजसः शुद्धसत्त्वो ब्रह्मविद्भू-
त्वा तेन वेदनेनैति ब्रह्म प्राप्नोती'ति श्रुतिव्याख्येयेति भावः मुक्तावेव
कर्मणामसामर्थ्यादनपेक्षाविद्यायां त्वस्ति चित्तशुद्धिद्वारा तेषामपेक्षे-
त्यधिकं वक्तुमयमुपसंहार इत्युपसंहारसूत्रस्य फलमाह ॥ आधि-
केति ॥ २५ ॥

अधिकमाह ॥ सर्वापेक्षा ॥ यथा प्रमाफलत्वादविद्यानिवृत्तौ क-
र्मानपेक्षा तथा प्रमात्वाद्विद्यायामपि प्रमाकरणमात्रसाध्यायां नास्ति
कर्मापेक्षेति पूर्वपक्षः । तत्र विद्यार्थं कर्मानुष्ठानासिद्धिः फलम् । सि-
द्धान्ते तस्मिन्निहिते भेदः । अत्र विविदिपायां ईष्यमाणज्ञाने वा यज्ञा-

दीनां कर्मणां हेतुत्वमपूर्वत्वादिर्धियते प्रमाया अप्युत्पत्तिप्रतिबन्धक-
दुरितक्षयाख्यशुद्धिद्वारा कर्मसाध्यत्वसंभवात् । न च पारम्पर्ये तृती-
याश्रुतिविरोधः ज्वालाद्वारा पारम्पर्येपि काष्ठैः पचतीति प्रयोगात् द्वा-
रस्याव्यवधायकत्वान्न च शुद्धेर्दारत्वे मानाभावः । 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां
क्षयात्पापस्य कर्मणः । कपाये कर्मभिः पक्के ततो ज्ञानं प्रवर्तत' इति
स्मृतेः 'अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुत' इत्यादि श्रुत्या कर्म-
णा पापनिवृत्तौ ज्ञानेन मुक्त्यभिधानाच्चेति सिद्धान्तयति ॥ इदमिति ॥
नन्वत्र विविदिपन्तीति पञ्चमलकारेण विविदिषां भावयेयुरिति सम-
र्थेच्छैव भाव्यतया भाति तां विषयसौन्दर्यलभ्यतयोल्लङ्घ्य वेदनं चेद्भा-
व्यमुच्यते तर्हि वेदनमप्युल्लङ्घ्य तत्फलं मोक्ष एव कर्मभिर्भाव्यः
किं न स्यादित्यत आह ॥ विविदिदिपासंयोगाच्चेति ॥ इष्यमाणत-
या विद्यायाः शब्दतः फलत्वभानादश्रुतमोक्षो न फलमन्यथा काष्ठैः प-
चतीत्यत्रापि काष्ठानां पाकफलतृप्तिहेतुत्वप्रसङ्गादिति भावः । कर्मणां
ज्ञानार्थत्वे लिङ्गवाक्यान्याह ॥ अथेत्यादिना ॥ कश्चिद्देवभागः सा-
क्षाद्ब्रह्माख्यं पदं ब्रूते कश्चिन्तु ज्ञानार्थकर्मद्वारेति मत्वा सर्वे वेदा
इत्युक्तम् स्पष्टमन्यत्र ॥ २६ ॥

एवं विद्योत्पत्तौ बहिरङ्गानि कर्माण्युक्त्वाऽन्तरङ्गाण्याह ॥ शमेति ॥
विद्यास्तुत्यर्थत्वेनैकवाक्यत्वसंभवे वर्तमानोक्तिभङ्गेन विधिकल्पनमयु-
क्तं विद्यावाक्याद्देवप्रसङ्गादतः शब्दमात्रलभ्या विद्येति पराम्निप्रायमनू-
याङ्गीकरोति । तथापि त्विति ॥ शमादेरावश्यकत्वान्न शब्दमात्रल-
भ्या विद्येत्यर्थः । यस्मादेवंविन्न लिप्यते कर्मणा पापकेन तस्मादेवं
विद्यार्थी शमाद्युपेतो भूत्वा विचारयेदिति विधिर्गम्य इत्याह ॥ नेति
ब्रूम इति ॥ अत्रोपरतपदेन संन्यास उक्तस्तस्य श्रवणाङ्गत्वमतः शमा-
दिविशिष्टश्रवणमत्र विधीयते । यदि तु 'लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' 'ज्ञा-
नं पुरस्कृत्य संन्यसेदित्यादि श्रुतिस्मृतिषु फलत्वेनोत्पन्नसंन्यासस्या

ङ्गत्वायोगात् । श्रोतव्य इति विहितश्रवणानुवादेनानेकशमादिविधाने वाक्यभेदापातात्पश्येदिति च प्रकृत्या श्रवणलक्षणादोपाच्च संन्यासो न श्रवणस्याङ्गं किंतु ततः प्रागनुष्ठेयत्वेपि श्रवणवत् ज्ञानार्थ इति मतं तदा शमादिसमुच्चयेन ज्ञानं भावयेदिति ज्ञानार्थ शमादिसमुच्चयविधिरित्यनवयम् । यः पूर्वं यज्ञादिश्रुतेः स्तुत्यर्थत्वाङ्गीकारः आपाततो गुडजिह्निकान्यायेन शमादिस्वीकारार्थं कृतस्तमिदानीं त्यजति ॥ यज्ञादीन्यपीति ॥ यज्ञादीनां विद्यासाधनत्वरूपसंयोगस्यापूर्वत्वादवान्तरवाक्यभेदेन विधिः स्वीक्रियते । ब्रह्मविद्यावाक्येन महावाक्यैकवाक्यता चेत्यर्थः । परप्रकरणेप्यवान्तरविधिरित्यत्र पूर्वतन्त्रसंगतिमाह । तस्मात्पूर्वेति ॥ दर्शपूर्णमासप्रकरणे श्रुतं पूषा षपिष्टभाग इति तत्र पूषादेवताषिष्टभागो वा दर्शपूर्णमासयोर्नास्ति अतः समासात्प्रतीतस्य कालत्रयानवमृष्टस्य द्रव्यदेवतासंबन्धस्याविनाभावेन यागविध्युपस्थापकत्वात् प्रयोगज्ञानाय विधिपदमध्याहृत्य प्रकरणादुत्कर्षेण पूषोद्देशेन षिष्टभागः कर्तव्य इति विरुद्धौ संबन्धः पौष्णं पेषणमिति सूत्रे विचारित इत्यर्थः । 'स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानव' इत्याद्याः स्मृतयः । कर्मणां ज्ञानहेतुत्वं शमादिविद्यावत् ज्ञानोदयमनुवृत्तिः स्यात्तथा च संन्यासाभाव इत्यत आह । तत्रापीति ॥ दृष्टविक्षेपनिवृत्तिद्वारा शमादीनां ज्ञानार्थत्वादानुवृत्तिर्न कर्मणामदृष्टद्वारा ज्ञानार्थत्वादिति भावः ॥ २७ ॥

॥ सर्वान्त्रानुमतिः ॥ एवंविदि प्राणस्यान्नं सर्वमिति ध्यानवतीत्यर्थः । जग्धं भक्षितं । अपूर्वत्वाद्बिध्यश्रुतेश्च संशयः । अपूर्वत्वात् यज्ञादिविधिः कल्प्य इति पूर्वपक्षयति ॥ विधिरिति ॥ अत्र भक्ष्याभक्ष्यनियमत्यागस्य विद्याङ्गत्वात्सिद्धिः फलम् । सिद्धान्ते तु विद्यास्तुतिरिति विवेकः । न कलञ्जं भक्षयेदिति शाखं प्राणविध्यतिरिक्तविषयं यथा ग्राम्यकर्मणि घामदेव्यसामोपासकल्पतिरिक्तविषयं परस्त्रीनिषेधशा-

स्रं तद्वदिति प्राप्ते सिद्धान्तं सूत्राद्दहिरेव दर्शयति ॥ नेदमिति ॥ प्रा-
णविधिसन्निधेः अशक्यत्वाच्च स्तुतिरेव न विधिः कल्प्यः निषेधशा-
स्त्रविरोधात् । क्लृप्तो हि विधिः सामान्यशास्त्रबाधकः न तु कल्प्य इ-
ति भावः । स्वस्थस्य प्राणविदो न सर्वन्नानुमतिरित्यत्र लिङ्गं वदन् सूत्रं
योजयति ॥ तद्वर्जयतीति ॥ मटच्योरक्तक्षुद्रपक्षिणस्तैर्हतेषु कुरुदेशस्थ-
सस्येषु दुर्भिक्षे जाते बालया सह जायया मुनिर्देशान्तरं गच्छन्निभ्य-
ग्रामे स्थितवानिभ्यो हस्तिपालकस्तेन सामिसादितानर्धभक्षितान् कु-
त्सितमापान् याचयित्वा भक्षितवान् । इभ्येन जलं गृहाणेत्युक्ते सत्यु-
च्छिष्टं वैमे पीतं स्यादिति प्रतिपिध्य मापाः किं नोच्छिष्टा इतीभ्येनोक्ते
सति मापभक्षणे जलत्यागे च कारणमुवाच । अन्नांशे मम आपद-
स्ति जलपानं तु स्वेच्छातस्तटाकादौ लभ्यत इति मापान् सादित्वा
शिष्टान् जायायै दत्तवान् सा चानापद्रतापत्युरापदं ज्ञात्वा मापान् सं-
रक्ष्य प्रातस्तस्मै ददौ स च तान्सादित्वा राज्ञो यज्ञं गत्वा प्रस्तोत्रा-
दीनाक्षिप्य प्राणादिकां प्रस्तावादिदेवतां उपदिश्य धनं प्राप्य स्थित इ-
ति । अत्रोच्छिष्टभक्षणजलत्यागात्मकशिष्टाचारलिङ्गात् श्रौतादृशा-
पदि विदुषाप्यभक्ष्यं न भक्षणीयमिति सूच्यत इति भावः ॥ २८ ॥ २९ ॥

सुरापानेनापि जीवनमाशङ्क्य कदापि न कार्यमित्याह । तथा मयं
नित्यं ब्राह्मण इति वर्जयेदिति शेषः । कुत इत्याशङ्क्य मग्नान्प्र-
यश्चित्तविधानादित्याह ॥ सुरापस्येति ॥ उष्णामतितप्रां सुगन्धिने शं-
पः । इतश्च सा न पेयेत्याह । सुरापा इति ॥ ३० ॥

उदाहृतस्मृतीनां मूलश्रुतिमाह ॥ शब्दश्चेति ॥ कामकर्म, काम-
प्रवृत्तिः सोऽपि निषेधोपि उपपन्नतरो भवति । न इह शब्दश्चेति ॥
स्यार्थवादत्वात् । यद्यप्यपि विधिः त्यागार्हं विहितं न विहितं इति
शियग्रहणाग्रहणवत्सुरापाने विकल्पः स्यात् स च सर्वं विकल्पः इति
चारेणविरुद्धः इति तत्पर्यः ॥ ३१ ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्माणि ॥ नित्याग्निहोत्रादिकर्मसु विहितत्वा-
 द्विनियुक्तविनियोगविरोधाच्च संशये शास्त्रान्तरविरोधात्सर्वान्त्वोक्तं:
 स्तुतित्ववन्नित्यविनियुक्तत्वश्रुतिविरोधाद्विविदिपायां विनियोगश्रुतेः
 स्तुतित्वमिति पूर्वपक्षमाह ॥ तत्रेति ॥ ज्ञानकामनयानुष्ठाने कर्मणा-
 मनित्यत्वं अनावश्यकत्वं तस्या अनित्यत्वाद्यावर्जावादिविधिना तु
 नित्यत्वं चेति विरुद्धधर्मद्वयापाताद्विविदिपाश्रुतेः स्तुतित्वमिति फलं
 पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतूभयथा अनुष्ठानं फलम् ॥ ३२ ॥

सह मिलित्वा शुद्धिद्वारा विद्यां कुर्वन्तीति सहकारीणि कर्माणि
 तेषां भावसत्त्वं तेनेत्यर्थः । विद्याया सहफलकारित्वं सहकारिपदात्प्राप्तं
 निरस्यति ॥ न चेदमिति ॥ विद्याया अविहितत्वान्नाङ्गपेक्षास्ति अ-
 तो विहितानि कर्माणि अविहिताया विद्याया न सहकार्यङ्गानि मोक्ष-
 स्यात्साध्यत्वाच्च न कर्मणां सहकारित्वसंभव इत्यर्थः । तुल्यबलश्रुतिद्व-
 येन विनियोगपृथक्त्वं संयोगभेदस्ततो न विरोधः । कामनाया अनि-
 त्यत्वेपि कर्मणां नानित्यत्वं नित्यविधिना प्रयोगस्य नित्यत्वात्सत्यां
 कामनायां काम्यप्रयोगेणैव नित्यसिद्धेर्न कश्चिद्विरोधः इदं चैकस्य तू-
 भयत्वे संयोगपृथक्त्वमिति सूत्रे चिन्तितं । यथा 'सादिरो यूपो भवति'
 इति श्रुत्या खादिस्त्वस्य ऋत्वर्थत्वात् 'खादिरं वीर्यकामस्य' इति श्रुत्या
 पुरुषार्थता चेति । अतः सति वाक्यद्वये विनियुक्तविनियोगो न विरु-
 ध्यते इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

ननु नित्याग्निहोत्रादिभ्यो भिन्ना एवापूर्वयज्ञादयो विविदिपायां
 विनियुज्यन्तां । तत्र कुतो विनियोगस्तत्राह ॥ सर्वथापीति ॥ नित्यत्वे
 काम्यत्वे चेत्यर्थः कुण्डपायिनामयने मासमग्निहोत्रं जुह्वतीत्याख्यातस्य
 साध्यहोमवाचित्वात्तदेकार्यकाम्निहोत्रपदस्य व्यवहितसिद्धाग्निहोत्रप-
 रामर्शकत्वायोगात् । मासगुणविशिष्टं कर्मान्तरं विधीयत इति युक्त-
 मिह तु यज्ञेनेत्यादि सुबन्तानामार्यातेनैकार्यत्वाभावात्सिद्धव्यवहि-

तकर्मानुवाकत्वात्तेषामेव कर्मणां ज्ञानार्थत्वविधिरिति भावः । सिद्धकर्मसु संस्कारत्वप्रसिद्धिरपि शुद्धचारयसंस्कारद्वारा ज्ञानार्थकर्मभिदे लिङ्गमित्याह ॥ अष्टेति ॥ ३४ ॥

ब्रह्मचर्यादिकर्मणां प्रतिबन्धध्वंसद्वारा विद्यार्थत्वे लिङ्गमाह ॥ अनभिभवं चेति ॥ ३५ ॥

अन्तरा चापि तु दृष्टे ॥ अनाश्रमिणां जपादिकर्मसत्त्वान्निन्दितत्वाच्च संशये सति आश्रमकर्मणामेव विद्याहेतुत्वश्रुतेरनाश्रमस्य निन्दितत्वाच्चानधिकार इति पूर्वपक्षः । तत्रानाश्रमकर्मणां विद्याहेतुत्वासिद्धिः सिद्धान्ते तस्तिद्धिरिति फलम् ॥ ३६ ॥

रैकादीनां विद्यावच्चलिङ्गस्य जन्मान्तराश्रमकर्मणाऽन्यथासिद्धेरनाश्रमकर्मणो विद्यार्थत्वे प्रापकं मानान्तरं वाच्यमिति शङ्कते । ननु लिङ्गमिति ॥ अनाश्रमित्वाविरुद्धानां वर्णमात्रप्राप्तधर्माणां विद्यार्थत्वे मानमाह ॥ तथा चेति ॥ मैत्रो दयावानित्यर्थः । नन्वनाश्रमिणां कर्म भवतु विद्याहेतुस्तथापि तेषां न श्रवणादावधिकारः । संन्यासाभावादित्यत आह ॥ दृष्टार्या चेति ॥ बन्धकाज्ञानध्वंसिफलरूपिषाकामस्य श्रवणेऽधिकारः । संन्यासोऽपि कदाचित्कृतो ज्ञान उपकरोति श्रवणं प्रत्यनङ्गत्वादिति भावः ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

तर्ह्याश्रमित्वं वृथेत्यत आह ॥ अतस्त्विति ॥ पुण्यरत्नैजमः शुद्धसत्त्वस्तेन ज्ञानमार्गेणैति ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः । अत्र पुण्यरत्नलिङ्गादाश्रमित्वं ज्यायः पुण्योपचये शीघ्रं विद्यालाभादनाश्रमस्य निन्दितत्वानैवमिति भावः ॥ ३९ ॥

तद्भूतस्य तु ॥ उत्तमाश्रमात्पूर्वाश्रमं प्राप्तस्य प्रच्युतस्य कर्मापि विद्याहेतुरनाश्रमिकर्मवदिति संगतिः पूर्वपक्षफलं च । सिद्धान्ते तु षष्टस्य कर्म न हेतुरिति फलम् रागादिप्रायन्पात्रच्युतिनिषेधाय प्रच्युतिः प्रामाणिकी न वेति संशयः । सिद्धान्तसूत्रे नियमं व्याचष्टे ॥

तथा हीति ॥ अत्यन्तमिति नैष्ठिकत्वनियमः । अरण्यमित्येकान्तो-
पलक्षितं पारिव्राज्यं गृह्यते । तदियाद्ब्रह्मेदिति पदं शास्त्रमार्गस्ततस्त-
स्मात्पारिव्राज्यान् पुनरेयात् न प्रच्यवेदित्युपनिषद्ब्रह्मस्यमित्यर्थः । अ-
तद्रूपप्रच्युतौ प्रमाणाभावं व्याचष्टे ॥ यथा चेति ॥ शिष्टाचाराभाव-
माह ॥ न चैवमिति ॥ चण्डालाः प्रत्यवसिता इति स्मृतेश्च । प-
तितानां कर्म निष्फलमिति भावः ॥ ४० ॥

न चाधिकारिकं ॥ अवकीर्येत व्यभिचरेदित्यर्थः । अवकीर्ण यो-
नौ निषिक्तं रेतोऽस्यास्तीत्यवकीर्णी अत्र प्रच्युतस्य प्रायश्चित्तं स्यान्न वे-
त्युपपातकत्वात्पतनस्मृतेश्च संशयः । प्रच्युतस्य यज्ञादिकं निष्फलमि-
त्युक्तं तद्वत्प्रायश्चित्तमपि निष्फलमिति पूर्वपक्षयति ॥ नेत्युच्यतइति ॥
अत्र कृतप्रायश्चित्तस्य कर्मज्ञानहेतुर्न भवतीति फलं । सिद्धान्ते तु भव-
तीति भेदः यथोपनयनकाले होमो लौकिकाग्नावेव कार्यः दारसंबन्धो-
त्तरकालविहिताधानस्य संप्रत्यप्राप्तकालत्वेनाहवनीयाभावान्नद्वदवकी-
र्णिनो ब्रह्मचारिणः प्रायश्चित्तपशुर्गर्दभो लौकिकाग्नौ होतव्य इत्यधि-
कारलक्षणे पष्ठाध्याये निर्णीतम् ॥ ४१ ॥

प्रायश्चित्तमाधिकारिकं तदुपकुर्वाणस्यैव नैष्ठिकस्येति प्राप्ते सिद्धान्त-
न्तयति ॥ उपपूर्वमिति ॥ उपपदं पूर्वं यस्य पातकस्य तत् उतपातक-
मित्यर्थः । प्रायश्चित्तं न पश्यामीति दर्शनाभावस्मृतेः । प्रायश्चित्ताभा-
वपरत्वं कल्पयित्वा तन्मूलश्रुतिकल्पनात्प्रागेव क्लृप्तसाधारणश्रुत्या
प्रायश्चित्तसद्भावसिद्धेः । कल्पनं नोदेति क्लृप्तश्रुतिविरोधादिति भावः ।
प्रायश्चित्तस्य भावाभावप्रसिद्धयोः समत्वेपि भावप्रसिद्धिः श्रुतिमूल-
त्वादादर्त्तव्येत्यत्र संमतिमाह ॥ तदुक्तमिति ॥ यवमयश्चरुरित्यत्र यवश-
ब्दं केचिद्दीर्घशुके प्रयुञ्जते केचिद्देशविशेषे प्रियङ्गुषु अतः कस्य च-
रुः कार्यं इति संदेहे वृद्धप्रयोगसाम्यात्समा तुल्या विकल्पेन प्रतिपत्तिः
स्यादिति प्राप्ते सिद्धान्तः । शास्त्रमूला प्रतिपत्तिर्ग्राह्या शास्त्रनिमित्त-

त्वाद्दर्मादिज्ञानस्य तथा च यदान्या ओपधयो म्लायन्त्यथैते यवा मो-
 दमानास्त्रिष्टन्तीति शास्त्रमूलत्वादीर्घशूकप्रयोगस्यैवादर इत्यर्थः । स्मृ-
 तेर्गतिमाह ॥ प्रायश्चित्तेति ॥ ब्रह्मचर्यरक्षार्थं यत्नाधिक्यं कार्यमिति
 ज्ञापनार्थं प्रायश्चित्तं स्पष्टमपि न पश्यामीत्युक्तं भगवदत्रिणेत्यर्थः ।
 नैष्ठिकव्यतिवनस्थयोरपि प्रमादाद्ब्रह्मचर्यभङ्गे प्रायश्चित्तमस्तीत्याह ॥
 ॥ एवमिति ॥ रुद्धं प्राजापत्यं महारुक्षं बहुतृणकाष्ठदेशं जलदाना-
 दिना वर्धयेत् । यतिस्तु सोमलतावर्ज्यं वर्धयेत् । सर्वपापप्रसक्तोपि ध्या-
 यन्निमिपमच्युतं भूयस्त्रपस्वी भवति पङ्क्तिपावन एव च । उपपा-
 तकसंघेषु पातकेषु महत्सु च प्रविश्य रजनीपादं ब्रह्मध्यानं समा-
 चरेदित्यादि । आदिपदान्मनोवाक्कायजान्दोषानज्ञानोत्थान्प्रमादजान्
 सर्वान्द्रहति योगान्निस्तूलराशिमिवाऽनलः नित्यमेव तु कुर्वीत प्राणा-
 यामांस्तु षोडश अपि ध्रुणहनं मासात् पुनन्त्यहरहः रुताः । स्वशास्त्र-
 विहितध्यानप्राणायामादिसंस्कारो भिक्षुणा कार्य इत्यर्थः ॥ ४२ ॥

बहिस्तूभयथापि रुतप्रायश्चित्तैस्त्रैः सह रुतं श्रवणादिकं ज्ञानसा-
 धनं न वेति संदेहे तेषां शुद्धत्वात्साधनमिति प्राप्ते प्रायश्चित्तात्परलो-
 के तेषां शुद्धत्वेप्यत्र शुध्यभावान्न साधनमिति सिद्धान्तयति ॥ य-
 दूर्ध्वेति ॥ सुगमं भाष्यम् ॥ ४३ ॥

स्वामिनः फलश्रुतेः ॥ अङ्गाश्रितोपास्त्रिभूयकर्तृकत्वसंभवात्सं-
 शयः । यः रुतप्रायश्चित्तः स संव्यवहार्य इत्युत्सर्गस्य निन्दातिशयस्मृ-
 त्वा नैष्ठिकादिषु बाधवयो यदङ्गकर्ता स तदाश्रितस्य कर्तव्युत्सर्गस्य
 कर्तुः फलश्रुत्या बाध इति पूर्वपक्षमाह ॥ किमिति ॥ अन कर्तृत्व-
 भोकृत्वयोरैकाधिकरण्यं फलं सिद्धान्ते त्वङ्गाश्रिता ऋत्विकर्तृका अ-
 प्युपाख्यो यजमानगामिस्वतन्त्रफलाः किमु यान्दं स्यनिष्ठब्रह्मावि-
 यायाः स्यातन्त्यमिति फलं विवेकव्यं । अतः पादसंगतिः हिंकारप्र-
 खाषोद्गोधप्रतिहारनिधनाल्पप्रकारे साम्नि वृष्टिध्यातुवंपंसमृद्धिः

फलमिति श्रुत्यर्थः । श्रुतं फलं ऋत्विग्गतं किं न स्यादित्यत आह ॥ तच्चेति ॥ यथा साङ्गऋत्विग्गताधिकारत्वादोदोहनस्य फलं ऋत्विग्गकारिगतं तद्वदङ्गोपासनस्यापि फलं तद्वत्तमेवेत्यर्थः । अस्तु तस्य फलं तद्वत्तं कर्ता त्वन्यः किं न स्यादित्यत आह ॥ फलं चेति ॥ यदुक्तं यजमानगामिफलमिति तस्यापवादं शङ्कते ॥ नन्विति ॥ उद्गानेन साधयतीत्यर्थः । यजमानफलमित्युत्सर्गस्यासति बाधकवचने सिद्धिरिति समाध्यर्थः तस्मात्फलभोक्तृत्वादित्यर्थः ॥ ४४ ॥

उपासनमार्त्विज्यं ऋत्विक्कर्तृकमित्यत्र श्रौतं लिङ्गमाह ॥ तथा चेति ॥ तमुद्गीथाख्यं प्रणवं प्राणदृष्ट्या ध्यातवान् ध्यात्वा च नैमिशीयानां सत्रिणामुद्गातासीदित्यर्थः । यजमानेन स्वगामिफलकसाङ्गप्रयोगकरणार्त्विजां क्रीतत्वात्कर्तृत्वेपि न तत्फलभाक्त्वं । उत्सर्गस्य बाधकाभावादित्युक्तत्वात् क्रयणद्वारा कर्तृत्वभोक्तृत्वसामानाधिकरण्यं चोपपद्यते । भृत्यकर्तृके युद्धे राजा युध्यते जयति चेतिवदिति भावः ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

सहकार्यन्तरविधिः ॥ यस्मात्पूर्वं ब्राह्मणा आत्मानं विदित्वा संन्यस्य भिक्षाचर्यं चरन्ति तस्मादधुनातनोपि ब्राह्मण आपातज्ञानरूपपण्डावान् पण्डितः तस्य रुत्वं पाण्डित्यं श्रवणं तन्निर्विष्य निश्चयेन लब्ध्वा बाल्येन श्रवणजज्ञानस्य बलभावेन मननेनासंभावनानिरासेन बालस्य भावेन वा शुद्धचिन्तत्वेन स्थातुमिच्छेदेवं मननश्रवणे कृत्वाथानन्तरं मुनिर्निदिध्यासनरुत्स्यादेवममौनं मौनादन्यद्बाल्यपाण्डित्यद्वयं मौनं च निदिध्यासनं लब्ध्वा अथ ज्ञानसामग्रीपौष्कल्यानन्तरं ब्रह्माहमिति साक्षात्कारवान् ब्राह्मणो भवतीत्यर्थः । मौनशब्दस्य सिद्धरूपे पारिवाज्ये अनुष्ठेये च ध्याने प्रयोगात्संशयः । यथा तं ह चक इत्यादिवाक्यशेषादुद्गीथायुपासनस्यार्त्विज्यनिर्णयः तद्वदथ ब्राह्मण इति विधिहीनवाक्यशेषान्मौनस्याप्यविधेयत्वनिश्चय इति पूर्वपक्षमाह ॥ न

विधीयत इति ॥ अत्र ध्यानस्याननुष्ठानं। सिद्धान्ते त्वनुष्ठानमिति फ-
 लं। यदि मौनं पारिव्राज्यं तदा वाक्यान्तरप्राप्तमनूयते बाल्यविधिप्रशं-
 सार्थं यदि ज्ञानं तदा पाण्डित्यशब्दात्प्राप्तमिति पूर्वपक्षग्रन्थार्थः। मुनि-
 शब्दाद्भिज्ञानातिशयः प्रतीयते तस्य ज्ञानमात्रवाचि पाण्डित्यशब्दान्न
 प्राप्तिर्नापि मुनिशब्दः परिव्राड्वाचकः वाल्मीक्यादिषु प्रयुज्यमानत्वा-
 त्त्स्मादप्राप्तं मौनमपूर्वत्वाद्भिधिं कल्पयतीति सिद्धान्तयति॥ एवमित्या-
 दिना ॥ आपस्तम्बप्रयोगस्य गतिमाह ॥ इतराश्रमेति ॥ किंचामौनं
 च मौनं च निर्विद्येति श्रवणमननवदनुष्ठेयत्वोक्तेर्मौनस्य विधेयतेत्याह
 ॥ निर्वेदनीयत्वेति ॥ न च त्रयाणां विधाने वाक्यभेदो दोषः उप-
 रि धारणवदिष्टत्वात्तद्वाक्यभेदस्येति भावः। कस्येदं ध्यानं विधीयत इ-
 त्यत्राह ॥ तद्वत् इति ॥ आत्मानं विदित्वेति परोक्षज्ञानवतः संन्या-
 सिनः प्रकृतत्वादित्यर्थः। सूक्ष्मार्थसाक्षात्कारसाधनत्वेन ध्यानादेः प-
 ङ्जादौ लोकतः प्राप्तिं शङ्कित्वा नियमविधिमाह ॥ नन्वित्यादिना ॥
 ननु ब्रह्मविद्यापरे वाक्ये कथं ज्ञानाङ्गमिति चेत्सफलक्रतुपरवाक्ये-
 ऽङ्गविधिवदित्याह ॥ विध्यादिवदिति ॥ प्रधानमारभ्याङ्गपर्यन्तो वि-
 धिस्तत्र प्रधानः क्रतुर्विध्यादिरत एवाङ्गं विध्यन्तरं इत्युच्यत इत्यर्थः।
 एतत्सूत्रभाष्यभावानभिज्ञाः संन्यासाश्रमधर्मश्रवणादौ विधिर्नास्तीति
 वदन्ति विधौ ह्यप्राप्तिमात्रमपेक्षितं तच्च भेददर्शनप्राबल्याद्दर्शितमि-
 ति ॥ ४७ ॥

संप्रदायविदः समावर्तनान्तरं कुटुम्बे स्थितो ब्रह्मलोकं प्राप्नोति
 न च पुनरावर्तत इत्युपसंहारात्संन्यासो नास्तीति शङ्कार्थः। आया-
 सविशिष्टकर्मबाहुल्याद्बहिणोपसंहारः कृतो न संन्यासाभावादिति स-
 माध्यर्थः ॥ ४८ ॥

संन्यासगार्हस्थ्यद्वयमत्र सूत्रकृतोक्तं ततोऽन्यदाश्रमद्वयं नास्तीति
 कस्य चिद्धर्म स्यात्तं निरस्यति ॥ मौनवदिति ॥ आश्रमद्वयवदित्यर्थः

इतरयोरपीति वाच्ये बहूक्तिरवान्तरभेदमपेक्ष्य स चास्माभिः प्राक् दर्शितः ॥ ४९ ॥

अनाविष्कुर्वन्नव्यात् ॥ तत्र बाल्ये विषये तद्धितस्य भावार्थत्वासंभवात् कर्मार्थत्वं गृहीत्वा तिष्ठन्मूत्रत्वादिकर्मणोऽप्ररूढेन्द्रियत्वादिरूपभावशुद्धेश्च बालकर्मत्वाविशेषात्संशयमाह ॥ तत्रेति ॥ पूर्वपक्षे विद्याङ्गत्वेन तिष्ठन् मूत्रत्वादेरप्यनुष्ठानं सिद्धान्ते भावशुद्धेरेवेति फलं पूर्वत्र मौनशब्दस्य ज्ञानातिशये ध्याने प्रसिद्धत्वात् ध्यानं विधेयमित्युक्तं । तद्वद्बाल्यशब्दस्य कामचारादौ प्रसिद्धेस्तद्विधियहणमित्याह ॥ किन्तावदिति ॥ कामतश्चरणवदनभक्षणानियस्य स कामचारादभक्षस्तत्तेत्यर्थः । यथोपपादं यथासंभवं मूत्रादि यस्य तद्भावस्तत्त्वं बाल्यविधिचलात्पातित्यशास्त्रमन्यविषयमिति भावः । यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यनमस्कः सदाऽशुचिः न स तत्पदमाप्नोति संसारं चाधिगच्छतीत्यादिशौचभिक्षादिनियमविधिशास्त्राविरुद्धस्य भावशुद्ध्याख्यबाल्यस्य विधिसंभवान्न यथेष्टचेष्टाविधिरिति सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ प्रधानविरोधित्वाच्च न तद्विधिरित्याह ॥ प्रधानेति ॥ भावशुद्धेर्विद्योपकारकत्वेनान्वयादनाविष्कुर्वन्भवेदिति बाल्यविध्यर्थ इति सूत्रयोजना ॥ ५० ॥

ऐहिकमपि ॥ संन्यासादिबाल्यान्तं साधनजातमुक्त्वा तत्साध्यव्याजन्म विचार्यत इति संगतिं वदन् साधनस्य द्विधाफलसंभवात्संशयमाह ॥ सर्वेत्यादिना ॥ कारीरीष्टिवदैहिकफलत्वानियमः श्रवणादीनामिति पूर्वपक्षमाह ॥ किन्तावदिति ॥ नन्वामुष्मिकफलकयज्ञादिसाध्यविद्यायाः कथमैहिकत्वानियम इत्यत आह ॥ यज्ञादीन्यपीति ॥ शुद्धिद्वारा यज्ञादिभिः श्रवणादिषु साक्षाद्विद्याहेतुषु घटितेषु विद्याविलम्बो न युक्तः । दृश्यते च विलम्बः अतः श्रवणादेर्विद्याहेतुत्वमसिद्धमिति पूर्वपक्षे फलं । प्रतिबन्धकवशाद्विलम्बेऽपि हेतुत्वसिद्धिरिति

सिद्धान्ते फलं भत्वा चित्रादिवदनियतफलं श्रवणादिकमिति सिद्धान्तयति ॥ एवमिति ॥ ननु प्रारब्धकर्मविशेषेण श्रवणादिफलप्रतिबन्धः किमिति क्रियते । श्रवणादिनैव कर्मविपाकप्रतिबन्धः किं न स्यादित्यत आह ॥ उपस्थितविपाकत्वं चेति ॥ देशादिमाहिम्ना कर्माणि विपच्यन्त इत्यर्थः । तेन श्रवणादिकमेव किमिति न विपच्यते तत्राह ॥ यानि चेति ॥ विपाचकत्वं फलौन्मुख्यहेतुत्वं । ननु तर्हि श्रवणादिति पाचकदेशादिकं कीदृशमित्यत आह ॥ शास्त्रमपीति ॥ फलबलाद्देशादिज्ञानमिति भावः । तथापि कर्मणैव श्रवणादिप्रतिबन्धो न वैपरीत्यमित्यत्र कौ हेतुस्तमाह ॥ साधनेति ॥ प्रतिबन्धकत्वशक्तिरपि फलबलात् ज्ञातव्येति भावः । प्रतिबन्धसद्भावे श्रौतं स्मार्तं च लिङ्गमाह ॥ तथा चेत्यादिना ॥ शृण्वन्तोपि न विश्वरित्युक्तेः प्रतिबन्धसिद्धिरात्मनो यथावद्वक्त्राप्याश्रयः ॥ अद्भुतवत् कश्चिदेव भवति । तिष्ठतु लब्धासाक्षात्कारवान् परोक्षतो ज्ञातः कुशलेनाचार्येणानुशिष्टोपीत्यर्थः ॥ ५१ ॥

असति प्रारब्धकर्मप्रतिबन्धे श्रवणादिनेहैव वियोदयः । यज्ञादिभिः संचितपापप्रतिबन्धस्य निरस्तत्वात् सति तु भोगे न तन्निरासादमुत्रेति विद्याया ऐहिकामुष्मिकत्वविशेषनियम उक्तस्तद्वत्तत्फलेऽपि मोक्षे कश्चिदुत्कर्पादिविशेषः स्यादित्यत आह ॥ एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तवस्थावधृतेः ॥ मुक्तिरत्र विषयः तस्यां विद्यावद्विशेषनियमोऽपि न वेति फलस्योभययासम्भवात्संशये पूर्वपक्षमाह ॥ यथेति ॥ मुक्तिः सपिशेषा फलत्वात् । विद्यावदतः कर्मसाध्या मुक्तिरिति फलं सिद्धान्ते तु निर्विशेषत्वावधारणश्रुतिबाधितमनुमानमतो ज्ञानैकव्यङ्ग्या मुक्तिरिति फलम् । किंच । श्रवणादितारतम्यादिपायां, कंचिदतिशयमङ्गीकृत्य विद्यालभ्यमुक्तौ नातिशय इत्याह ॥ अपि च विद्यासाधनमिति ॥ ननु

ब्राह्मणो नित्यसिद्धत्वादविद्यानिवृत्तेश्वान्यत्वं द्वैतापत्तेः । अनन्यत्वे
 चासाध्यत्वात्किं विद्याफलमित्यत आह ॥ तद्गीति ॥ विद्ययाभिव्य-
 क्त्वेन ब्रह्मानन्द एव मुख्यं फलमभिव्यक्तिरविद्यानिवृत्तिरानन्तस्वरूप-
 स्फूर्तिप्रतिबन्धकाभावतया विद्यया साध्यते । सा चानिर्वाच्येति न त-
 द्वैतापत्तिः । अन्ये तु सा ब्रह्मानन्येत्याहुः । न च साध्यत्वानुपपत्तेस्तत्र
 विद्यावैयर्थ्यमिति वाच्यं यदभावे यदभावस्तत्तत्साध्यमिति ज्ञानात्स-
 र्वो लोकः प्रवर्तते तथा च विद्याया अभावे ब्रह्मस्वरूपमुक्तेरभावः ।
 अनर्थरूपाविद्यैवास्ति अस्या एव मुक्तिर्नास्तीति व्यवहारविषयत्वेन
 मुख्यभावत्वान्तथा च विद्यां विना मुक्तिर्नास्तीति निश्चयाद्विद्यामुपाद-
 ते । विद्योदये च स्वतःसिद्धनित्यनिवृत्तानर्थस्वप्रकाशब्रह्मानन्दात्मना
 अवतिष्ठत इत्यनवर्थे । संप्रति विद्यायामतिशयाङ्गीकारं त्यजति । न-
 चेति । एकरूपे विषये प्रमायां तारतम्यानुपपत्तेरित्यर्थः । कथं तर्हि
 पूर्वाधिकरणे विद्याया विशेष उक्तस्तत्राह ॥ तस्मादिति ॥ सत्यामपि
 सामग्र्यां ज्ञाने विलम्ब उक्तो न तारतम्य इत्यर्थः । तर्हि सत्यपि ज्ञाने
 मुक्तौ विलम्बः किं न स्यादित्यत आह ॥ नत्विति ॥ वाष्वादिप्रतिब-
 न्धाद्दीपोत्पत्तिविलम्बेष्युत्पन्ने तमोनिवृत्तिविलम्बादर्शनात्सति ज्ञाने
 नाज्ञाननिवृत्तौ विलम्ब इति भावः । किंच । कर्मणामुपासनानां च
 गुणभेदेन तारतम्यात्फलतारतम्यं युक्तं निर्गुणविद्यायास्त्वेकरूपत्वा-
 त्तत्फलैकरूप्यमित्याह ॥ विद्याभेदेत्यादिना ॥ स्मृतौ कस्य चिन्नि-
 गुणविद इत्यर्थः । तस्माद्विद्यासमकालैव मुक्तिरिति सिद्धम् ॥

यज्ज्ञानाज्जीवतो मुक्तिरुक्तागतिविवर्जिता ॥

लभ्यते तत्परं ब्रह्म रामनामास्मि विर्भयम् ॥ १ ॥

इति श्रीपरमहंसपरिवाजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत्कृतौ

शारीरकव्याख्याया भाष्यरत्नप्रभायां तृतीयाध्यायस्य

चतुर्थः पादः समाप्तः ॥